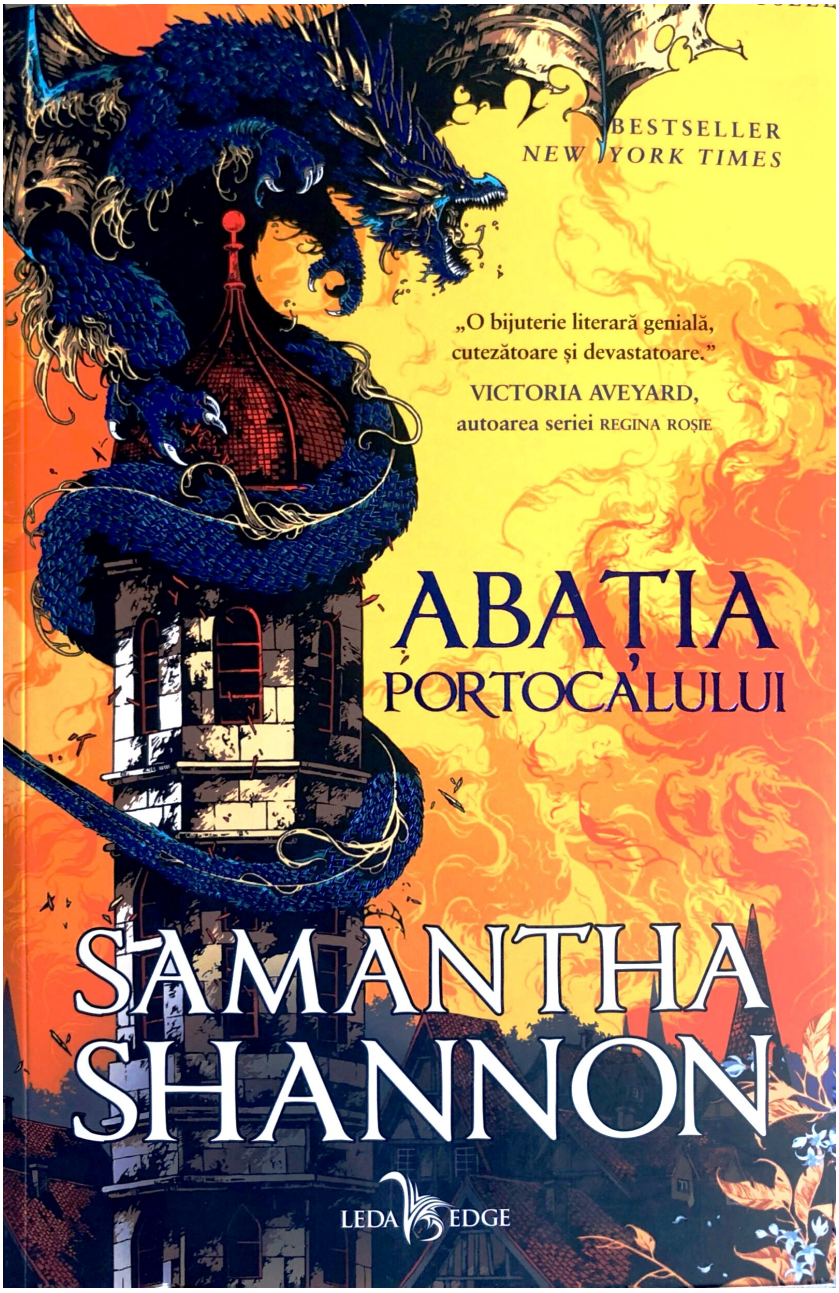
BESTSELLER
NEW YORK TIMES
„O bijuterie literară genială,
cutezătoare și devastatoare."
VICTORIA AVEYARD,
autoarea seriei REGINA ROȘIE
ABAȚIA
PORTOCALULUI
SAMANTHA
SHANNON
LEDA
EDGE

O LUME SCINDATĂ.
UN REGAT FĂRĂ O MOȘTENITOARE.
UN DUȘMAN STRĂVECHI SE TREZEȘTE.

Casa Berethnet a condus Inysul vreme de o mie de ani. Încă necăsătorită, regina Sabran a IX-a trebuie să nască o fiică pentru a-și proteja tărâmul de la distrugere, însă asasinii se apropie tot mai mult de ușa ei.

Ead Duryan este o paria la curte. Deși a ajuns în poziția de domnișoară de onoare, tânăra e în continuare loială unei societăți secrete de magi și rămâne în permanență cu ochii pe Sabran, protejând-o din umbră cu ajutorul harurilor sale ascunse.

Dincolo de marea cea întunecată, Tané s-a antrenat toată viața pentru a deveni călăreață a dragonilor, însă e silită să facă o alegere care ar putea destrăma tot ce-a construit până acum.

Între timp, Răsăritul și Apusul refuză să negocieze unul cu altul, în vreme ce forțele haosului se trezesc din somn.

„O carte care a devenit un clasic al genului aproape instantaneu. Genial, divers, feminist, subversiv, provocator și extrem de inteligent povestit, *Abația Portocalului* este un roman care trebuie musai citit."
KAREN MARIE MONING, autoarea seriei MACKAYLA LANE

ISBN: 978-606-95191-4-1
9 786069 519141
www.edituracorint.ro
LEDA EDGE fantasy

SAMANTHA SHANNON

ABAȚIA PORTOCALULUI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

Titlul original:
Samantha Shannon
THE PRIORY OF THE ORANGE TREE

LEDA EDGE

Cuprins

Poveşti de demult

1. Răsărit
2. Apus
3. Răsărit
4. Apus
5. Răsărit
6. Apus
7. Apus
8. Apus
9. Apus
10. Răsărit
11. Apus
12. Răsărit
13. Răsărit
14. Apus
15. Apus
16. Răsărit
17. Apus
18. Răsărit
19. Apus
20. Răsărit
21. Apus
22. Apus

Nu îndrăznesc a grăi

23. Miazăzi
24. Apus
25. Răsărit
26. Apus
27. Răsărit
28. Miazăzi
29. Răsărit
30. Apus
31. Răsărit
32. Miazăzi
33. Răsărit
34. Apus
35. Răsărit
36. Apus
37. Apus

Pe vrăjitoare s-o lăsaţi să trăiască

38. Răsărit
39. Miazăzi
40. Răsărit
41. Miazăzi
42. Răsărit
43. Miazăzi
44. Miazăzi
45. Răsărit
46. Miazăzi
47. Miazăzi

48. Răsărit

Al tău este reginatul

49. Apus
50. Apus
51. Răsărit
52. Apus
53. Apus
54. Răsărit
55. Apus
56. Apus
57. Apus

Aici sălăşluiesc dragoni

58. Apus
59. Răsărit
60. Răsărit
61. Răsărit
62. Răsărit
63. Răsărit
64. Răsărit
65. Miazăzi

Cheile hăului

66. Apus
67. Apus
68. Răsărit
69. Apus
70. Hăul

71. Hăul
72. Apus
73. Apus
74. Apus
75. Răsărit
76. Apus

Personajele poveștii

Glosar.

Cronologie

REGINATUL INYSULUI
MAREA DE CENUȘĂ
Nuorka
Morga
Caldaro-pe-Mare
Ancolea
Vârful Albatroșilor
Pescăria
Summerport
STRĂMTOAREA LEREDELOR
Perranta
Samana
Floarea Sulea
MUNȚII SAURGA
Floarea Armata
REGATUL DRACONIC AL YSCALINULUI
GOLFUL QUARLILOR
Varnea
Floarea Gloria
Clervegar
MAREA CÂMPIE YSCALEZĂ
Cârcaro
Muntele Frunza
TRUPURILE
Țărmurile Păsărilor
Ionnaya
SÂNGELE ZEILOR
Muntele Dimdrun
MAREA HALASSA
Dimdrun
DESERTUL STACOJIU
ABAȚIA
Baiend Lasian
Yikala
Majgo
DOMENIUL LASIA
DESERTUL SUTTU
Muntele Kiri
MUNȚII ULUMA
Floarea Jungo
Zendest
Floarea Hundet
Bergstad
Wilgaretter
Muntele Gorgon
Goldstag
Tinctin Haem
Frunza
DESERTUL VISULUI TULBURAT
Rasca
Gaudaya
Ramelalsir
MUNȚII SABRAS
Spre Ținta și Poarta lui Ungalon
Elding
Zanemarks
Kvastmark
REGATUL HRÓTH
STATUL LIBER AL MENTENDONULUI
Spilda
Ostrovlene
GOLFUL EDIN
HĂUL
Draganta
DESERTUL DARANIYA
Zirin
MUNȚII MICI
PUSTIUL ALB
Apsea
ERSYR
MAREA CARMENTUM
N
E
S
V

IMPERIUL CELOR DOUĂSPREZECE LACURI
Muntele Whin
Fluviul Daprang
CREASTA WHINSHAN
Lacul Zorilor Reci
Xothu
MAREA NEADORMITĂ
Kawontay
Orașul celor o Mie de Flori
Marea Vale Imperială
Fluviul Shim
Lacul Zilelor Lungi
PENINSULA SEPUL
Kanxang
MUNȚII NHANGTO
Kenglim
Lacul Copacilor Serii
MUNȚII LAKRA
MAREA SOARELUI DĂNȚUITOR
Ginura
Capul Hisan
Muntele Tego
Orisima
Golful Ginura
Lacul Soarelui Adormit
Fluviul Umbrelor
Kapara
Lacul cu Mulți Fluturi
Brakwa
Sidupi
Râul Tikara
Lacul Mării de Miazăzi
Golful Isunka
Nanta
Râul Tukupa
HĂUL
Basai
Apampi
Ampiki
MAREA NESFÂRȘITĂ
Capul Quill
Insula Penelor

I

Povești de demult

Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui.
Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pe mii de ani.
Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani.

– Apocalipsa 20. I-3{1}

1. Răsărit

Străinul ieși din mare ca o nălucă a apei, desculț și purtând cicatricile călătoriei sale. Mergea ca un om beat prin pâcla ce se prinsese precum o pânză de păianjen de Seiiki.

Poveștile de demult spuneau că nălucile apei erau blestemate să trăiască în tăcere. Că limbile li se scofâlciseră, deopotrivă cu pielea, și că nimic nu le mai acoperea oasele în afară de alge. Că pândeau prin umbre, așteptând să-i târască pe cei necugetați spre miezul Hăului.

Tané nu se temuse de acele povești nici când era mică. În clipa aceea, pumnalul îi lucea în față, curbat ca un zâmbet, iar ea-și ațintă privirea asupra siluetei din noapte.

Când o strigă, ea tresări.

Norii sloboziră lumina lunii pe care-o ascunseseră. Destul ca ea să-l vadă așa cum era. Și el s-o vadă pe ea.

Nu era o nălucă. Era un străin. Ea îl văzuse, deci nu mai putea să și-l scoată din minte.

Era ars de soare, cu părul ca paiul și cu o barbă din care picura apă. Pesemne contrabandiștii îl lăsaseră în apă și-i spuseseră să înoate cât mai rămăsese până la mal. Era limpede că el nu știa o iotă din limba ei, dar ea înțelegea destul cât să priceapă că el îi cerea ajutorul. Că voia să-l vadă pe Despotul din Seiiki.

Inima-i bubuia ca un tunet. Nu îndrăzni să vorbească, pentru că dacă ar fi arătat că știe limba lui, ar fi făurit o legătură între ei și s-ar fi trădat pe sine însăși. Ar fi trădat faptul că, așa cum ea era acum martoră a fărădelegii lui, și el era martorul fărădelegii ei.

Ar fi trebuit să fie în izolare. Închisă în siguranță în spatele zidurilor Casei de Miazăzi, gata să se ridice, curățită, pentru cea mai însemnată zi a vieții ei. Acum, era pângărită, mânjită fără sorți de scăpare. Și totul doar pentru că își dorise să se scufunde încă o dată în mare înainte de Ziua Alegerii. Umblau zvonuri cum că marele Kwiriki avea să fie îngăduitor cu cei

care aveau curajul să se strecoare afară și să înfrunte valurile pe durata izolării. În schimb, el trimisese acest coșmar.

Avusese parte de noroc toată viața.

Aceasta era pedeapsa ei.

Îl ținu pe străin la distanță cu pumnalul. Trezindu-se față în față cu moartea, el începu să tremure.

În mintea ei luă naștere un vârtej de posibilități, fiecare fiind mai cumplită decât cea dinaintea ei. Dacă-l dădea pe acest străin pe mâna autorităților, ar fi trebuit să dea în vileag faptul că încălcase perioada de izolare.

Ziua Alegerii ar fi putut să nu mai aibă loc. Onorabilul Guvernator al Capului Hisan – această provincie din Seiiki – nu avea să îngăduie niciodată ca zeii să pătrundă într-un loc ce-ar fi putut fi spurcat de boala roșie. Ar fi putut trece chiar și câteva săptămâni până ce orașul să fie proclamat sigur, iar până atunci s-ar fi putut hotărî că sosirea străinului fusese de rău augur și că următoarea generație de ucenici, nu a ei, trebuia să primească șansa de a deveni călăreți. Pe ea ar fi costat-o totul.

Nu putea să-l dea pe mâna lor. Nici nu putea să-l părăsească. Dacă avea într-adevăr boala roșie, ar fi pus în primejdie toată insula dacă l-ar fi lăsat să hălăduiască de capul lui.

Avea o singură alegere.

Îi înfășură o fâșie de cârpă în jurul feței, ca să-l împiedice să răsufle boala. Îi tremurau mâinile. Când termină, îl conduse de pe nisipul negru al plajei spre oraș, stând cât de aproape de el îndrăznea și ținându-și pumnalul lipit de spinarea lui.

Capul Hisan era un port ce nu dormea niciodată. Îl conduse pe străin prin piețele de noapte, pe lângă altare cioplite din lemn adus de valuri, sub șirurile de felinare albastre și albe care fuseseră agățate pentru Ziua Alegerii. Prizonierul ei privea fix toate acestea, fără să scoată un cuvânt. Întunericul îi ascundea trăsăturile, dar ea îl Iovi ușor cu latul pumnalului în cap, silindu-l să-l lase în jos. În tot acest timp, îl ținea cât de departe putea de ceilalți.

Avea o idee despre cum să-l izoleze.

O insulă artificială era lipită de partea de miazănoapte a capului. Se numea Orisima și reprezenta o oarecare curiozitate pentru localnici. Avanpostul pentru comerț fusese construit cu scopul de a găzdui o mână de negustori și cărturari din Statul Liber al Mentendonului. Alături de lacustrini, aflați de cealaltă parte a capului, doar mentezilor li se îngăduise să continue să facă negoț în Seiiki după ce insula fusese închisă.

Orisima.

Acolo avea să-l ducă pe străin.

Podul luminat de torțe care ducea spre avanpostul de comerț era păzit de santinele înarmate. Puțini seiikinezi aveau voie să intre, iar ea nu se număra printre ei. Singura cale de a trece de gard rămânea poarta de intrare, care se deschidea o dată pe an ca să primească bunuri de pe navele menteze.

Tané îl conduse pe străin spre canal. Nu putea să-l introducă ea pe furiș pe Orisima, dar cunoștea o femeie care putea. Cineva care știa exact unde să-l ascundă în centrul pentru negoț.

e

Trecuse multă vreme de când Niclays Roos primise un oaspete.

Își turna puțin vin – bruma care-i era îngăduită –, când auzi un ciocănit la ușă. Vinul era una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră, și se pierduse cu totul în inhalarea aromei lui, în savurarea clipei dinainte de prima degustare.

Și-l întrerupea cineva. Bineînțeles! Cu un oftat, se ridică greoi din scaun, bombănind când simți zvâcnirea bruscă a gleznei. Numai guta-i mai trebuia.

Un alt ciocănit.

— Of, dar mai *taci* odată! bodogăni el.

Ploaia bătea în acoperiș în timp ce el pipăia după baston. „Ploaia prunelor”, cum îi spuneau seiikinezii în această perioadă a anului, când aerul era apăsător, iar norii și fructele încărcau copacii. Călcă șchiopătând pe prești, înjurând în barbă, și crăpă ușa nici doi centimetri.

În întunericul de-afară stătea o femeie. Părul negru îi cădea

până la mijloc și purta o mantie cu flori de sare. N-ar fi avut cum să fie atât de udă numai de la ploaie.

— Bună seara, prealuminate doctor Roos!

Niclays ridică din sprâncene.

— Nu-mi place deloc să primesc oaspeți la ora asta! La nicio oră.

Ar fi trebuit să facă o plecăciune, dar nu avea niciun motiv s-o impresioneze pe această străină.

— De unde-mi cunoști numele?

— Mi-a fost spus.

Nu urmă nici o altă lămurire.

— Am cu mine un compatriot de-ai dumitale. Va rămâne cu dumneata peste noapte și voi veni să-l iau mâine, la apusul soarelui.

— Un compatriot de-ai mei.

Musafira lui întoarse ușor capul. O siluetă se îndepărtă de un copac.

— Contrabandiștii l-au adus în Seiiki.

Femeia aruncă o privire în urmă.

— Îl voi duce la onorabilul Guvernator, mâine.

Când silueta ajunse în lumina de la casă, Niclays îngheță.

Un bărbat cu părul auriu, la fel de leoarcă precum femeia, stătea în pragul lui. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată pe Orisima.

În avanpostul pentru negoț locuiau douăzeci de oameni. Cunoștea numele și chipurile tuturor. Și, în acest sezon, nicio navă menteză nu urma să vină cu nou-sosiți decât mai târziu.

Cumva, cei doi intraseră nevăzuți de nimeni.

— Nu!

Niclays o fixa cu privirea.

— Sfinte, femeie, mă implici într-un act de contrabandă?

Dădu să închidă ușa.

— *Nu* pot să ascund un intrus! Dac-ar afla cineva…

— O noapte, șopti femeia.

— C-o fi o noapte, c-o fi un an, oricum o să ne fie retezate capetele de pe umeri. O seară bună!

În timp ce dădea să închidă ușa, femeia înfipse cotul în

crăpătură.

— Dacă faci asta, îi spuse ea lui Niclays, aflată atât de aproape de el, încât îi simțea răsuflarea, vei fi răsplătit cu argint. Cât argint poți duce.

Niclays Roos șovăi.

Argintul *era* ispititor. Jucase la beție mai multe partide de cărți decât ar fi trebuit cu santinelele și le datora mai mult decât ar fi putut strânge într-o viață de om. Deocamdată, reușise să le potolească amenințările cu făgăduința bijuteriilor din următorul transport mentez, dar știa bine că în clipa în care acesta avea să sosească, nu avea să fie nici măcar o amărâtă de bijuterie la bord. Nu pentru unul ca el.

Omul care fusese în tinerețe îl îndemna să accepte propunerea, fie și numai de dragul aventurii. Înainte ca omul mai în vârstă, mai înțelept, să se poată băga, femeia dădu înapoi din fața ușii lui.

— Mă voi întoarce mâine-seară. Să ai grijă să nu fie văzut!

— Stai! șuieră după ea, furios. Cine ești?

Deja dispăruse. Aruncând o privire cu coada ochiului pe stradă și mârâind de frustrare, Niclays îl târî pe bărbatul speriat în casă.

Era o nebunie. Dacă prindeau vecinii lui de veste că adăpostea un intrus, avea să fie târât în fața unui Despot foarte furios, care nu era cunoscut pentru milostenia lui.

Și totuși, exact asta făcea.

Încuie ușa. În ciuda căldurii, nou-venitul tremura pe prești. Avea pielea măslinie, cu obrajii arși și cu ochii roșii din pricina sării. Fie și numai pentru a se liniști, Niclays găsi o pătură pe care-o adusese din Mentendon și i-o dădu omului, care o luă fără să zică nimic. Avea de ce să pară speriat.

— De unde-ai venit? întrebă Niclays, scurt.

— Îmi pare rău! spuse oaspetele lui, cu un glas răgușit. Nu vă înțeleg. Vorbiți seiikineză?

Inyshiană. Era o limbă pe care nu o mai auzise de ceva vreme.

— Asta, răspunse Niclays în limba aceea, nu a fost seiikineză. A fost menteză. Credeam că și tu ești mentez.

— Nu, domnule. Eu sunt din Ascalon, veni răspunsul sfios. Pot să vă întreb care e numele dumneavoastră, pentru că dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc că m-ați adăpostit?

Inyshian sadea. Politețea înainte de toate.

— Roos, răspunse Niclays, mușcând cuvântul. Niclays Roos. Maestru chirurg. Persoana a cărei viață o pui în pericol cu prezența ta.

Bărbatul îl fixă cu privirea.

— Doctore…

Înghiți în sec.

— Doctore Niclays Roos?

— Felicitări, băiete! Apa de mare nu ți-a vătămat urechile!

Oaspetele lui expiră aerul cutremurându-se.

— Doctore Roos, reluă bărbatul, asta e providența divină! Faptul că însăși Cavalerița Tovărășiei m-a adus la *dumneavoastră,* dintre toți…

— La mine.

Niclays se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit?

Se chinui să-și aducă aminte de anul petrecut în Inys, dar era sigur că nu dăduse niciodată cu ochii de acest individ. Bineînțeles, asta dacă nu cumva fusese beat la vremea respectivă. Fusese adesea beat în Inys.

— Nu, domnule, însă un prieten mi-a spus numele dumneavoastră.

Bărbatul se șterse cu mâneca pe față.

— Eram sigur c-o să pier pe mare, dar văzându-vă pe dumneavoastră, am revenit la viață. Slavă Sfântului!

— N-are Sfântul ăla al tău nicio putere aici, bombăni Niclays. Acum, zi, sub ce nume ești cunoscut?

— Sulyard. Conașul Triam Sulyard, domnule, la dispoziția dumneavoastră! Am fost paj în casa Majestății Sale, Sabran Berethnet, regina Inysului.

Niclays scrâșni din dinți. Numele-i făcu stomacul să clocotească de furie.

— Paj, făcu el, așezându-se. S-a săturat Sabran și de tine, cum se satură de toți supușii ei?

Sulyard se burzului.

— Dacă-mi insultați regina, o să…

— Ce-o să faci?

Niclays îl privi peste marginile ochelarilor.

— Poate-ar trebui să-ți spun Triam Sulă-bleagă. Tu ai habar ce le fac cei de-aici intrușilor? Sabran te-a trimis să ai parte de-o moarte deosebit de chinuitoare?

— Majestatea Sa nu știe că sunt aici.

Interesant!

Niclays îi turnă o cupă cu vin.

— Ia de-aici! spuse el, cu ciudă. Pe tot să-l bei!

Sulyard îl dădu peste cap.

— Și-acum, conașule Sulyard, e important, continuă Niclays. Câți te-au văzut?

— M-au silit să înot până la țărm. Mai întâi, am ajuns la un golf. Nisipul era negru, răspunse Sulyard tremurând. M-a găsit o femeie și m-a condus în orașul ăsta, amenințându-mă cu cuțitul. M-a lăsat singur într-un grajd… Apoi, a venit altă femeie, care mi-a spus să o urmez. M-a dus la mare și am înotat amândoi până când am ajuns la un dig. În capătul digului se afla o poartă.

— Și era deschisă?

— Da.

Pesemne că femeia cunoștea santinelele. Le rugase să lase poarta debarcaderului deschisă.

Sulyard se frecă la ochi. Timpul petrecut pe mare îl făcea să pară mai în vârstă, dar Niclays vedea că e tânăr, poate nici măcar de douăzeci de ani.

— Doctore Roos, am venit aici cu o misiune cât se poate de importantă. Trebuie neapărat să vorbesc cu…

— Te rog să te oprești aici, conașule Sulyard! îl întrerupse Niclays. Nu mă privește câtuși de puțin de ce te afli aici.

— Dar…

— Orice-ai venit să faci aici, ai venit să faci fără permisiunea oricărei autorități, ceea ce înseamnă că e o nebunie curată. Dacă te găsește Ofițerul-Șef și te târăsc gărzile să te interogheze, vreau să pot spune cu toată sinceritatea că

nu am nici cea mai mică idee de ce-ai apărut în miez de noapte în pragul meu, crezând c-o să fii bine-venit în Seiiki.

Sulyard clipi.

— Ofițerul-Șef?

— Oficialul seiikinez care conduce depozitul ăsta plutitor de fiare vechi, deși pare că se crede vreun soi de zeu ceva mai mic, mai degrabă. Măcar știi ce-i locul ăsta?

— Orisima, ultimul centru de negoț apusean din Răsărit. Existența lui mi-a dat speranța că Despotul ar putea să mă primească.

— Te asigur, spuse Niclays, că Pitosu Nadama sub nicio formă n-o să primească un intrus la curtea lui. Ce-o să facă *sigur* e c-o să te execute.

Sulyard nu mai zise nimic.

Niclays se gândi, preț de câteva clipe, să-i spună băiatului că salvatoarea lui avea de gând să se întoarcă după el a doua zi, poate să atragă atenția autorităților în legătură cu prezența lui. Se hotărî să nu o facă. Sulyard s-ar fi putut speria și ar fi putut încerca să fugă, și nu avea unde să fugă.

A doua zi. Avea să plece a doua zi.

Chiar în clipa aceea, Niclays auzi glasuri afară. Pașii bocăneau pe treptele de lemn ale celorlalte locuințe. Simți un fior în stomac.

— Ascunde-te! îl îndemnă el, și-și apucă bastonul.

Sulyard se ascunse după un paravan pliant. Niclays deschise ușa cu mâini tremurânde.

Cu secole în urmă, primul Despot din Seiiki semnase Marele Edict și închisese insula pentru toți în afară de lacustrini și de mentezi, pentru a-i apăra pe locuitori de ciuma draconică. Chiar și după ce ciuma se potolise, separarea rămăsese. Orice străin care venea fără permisiune era trimis la moarte. La fel ca oricine îl ajuta.

Pe stradă, nici urmă de santinele, dar câțiva dintre vecinii lui se adunaseră acolo. Niclays li se alătură.

— Pentru numele lui Galian, ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe bucătar, care se holba la un punct de deasupra capului lui, cu gura destul de larg deschisă ca să poată prinde fluturi

cu ea. Te-aș sfătui să nu mai folosești pe viitor mutra asta, Harolt. S-ar putea să zică lumea că ești sărac cu duhul.

— Uite, Roos, răsuflă bucătarul. Uite!

— Sper să fie…

Se întrerupse brusc când îl văzu.

Un cap enorm stătea impunător deasupra gardului insulei Orisima. Era al unei făpturi născute din giuvaier și mare.

Din solzi îi ieșeau nori – solzi din piatra-lunii, atât de sclipitori, încât păreau a luci pe dinăuntru. Fiecare ochi îi era ca o stea arzândă, și fiecare corn îi era ca din argint viu, lucind în lumina palidă a lunii. Creatura pluti cu grația unei panglici peste pod și se ridică la ceruri, ușoară și tăcută ca un zmeu de hârtie.

Un dragon. Chiar în timp ce acesta se ridica deasupra Capului Hisan, alții se înălțau din apă, lăsând în urma lor o ceață rece. Niclays își lipi mâna de piept, ca să-și potolească inima ce bubuia precum o tobă.

— Ce-o fi, murmură el, cu *ei* aici?

2. Apus

Era mascat, desigur. Mereu erau mascați. Numai un neghiob ar fi intrat fără permisiune în Turnul Reginei, și dacă ajunsese să intre în Iatac, atunci acest asasin numai prost nu era.

În Dormitorul Mare de dedesubt, Sabran dormea dusă. Cu părul dezlegat și cu genele negre lipite de față, regina Inysului era o întruchipare a odihnei. În noaptea aceasta, lângă ea dormea Roslain Crest.

Niciuna dintre ele n-avea habar de umbra pusă pe măcel care se apropia din ce în ce mai mult cu fiecare clipă scursă.

Când Sabran se retrăgea, cheia celui mai intim spațiu al ei rămânea în posesia uneia dintre Doamnele din Dormitor. Katryen Withy o avea în clipa asta, iar ea se plimba prin Galeria Coarnelor. Apartamentele regale erau păzite de Cavalerii Corpului, dar ușa Dormitorului Mare nu era mereu

urmărită. La urma urmei, exista o singură cheie.

Nu exista riscul să pătrundă cineva acolo.

În Iatac – ultima redută între patul regal și lumea de afară –, asasinul privi în urmă. Sir Gules Heath se întorsese la postul de-afară, neavând habar de primejdia care se strecurase înăuntru cât timp el se aflase în altă parte. Neavând habar de Ead, ascunsă printre căpriori, care-l privea pe asasin atingând ușa ce avea să-l ducă la regină. În tăcere, străinul scoase o cheie dintre faldurile mantiei și o strecură în lacăt.

Cheia se răsuci.

Vreme îndelungată, rămase nemișcat, așteptându-și șansa.

Acesta era mai atent decât ceilalți. Când pe Heath îl apucă o criză de tuse, intrusul Crăpă ușa Dormitorului Mare. Cu cealaltă mână, scoase un cuțit din teacă. Același soi de cuțit folosit de toți ceilalți.

Când se mișcă, la fel făcu și Ead, care-și dădu drumul, neauzită, de pe grinda de deasupra lui.

Picioarele ei goale aterizară ușor pe podeaua din marmură. În timp ce asasinul intra în Dormitorul Mare, cu pumnalul ridicat, îi astupă gura și-i înfipse pumnalul între coaste.

Asasinul zvâcni. Ead se ținu tare, având grijă să nu lase niciun strop de sânge să-i murdărească veșmintele. Când trupul înțepeni, ea îl lăsă jos pe podea și-i ridică viziera cu margini de mătase, aceeași cu cea pe care-o purtaseră toți ceilalți.

Chipul de sub ea era mult prea tânăr, încă nici nu depășise copilăria. Niște ochi precum apa unui helești priveau fix spre tavan.

Nu era cineva pe care să-l recunoască. Ead îl sărută pe frunte și-l lăsă pe podeaua din marmură.

Aproape în clipa în care se întoarse în umbre, auzi un strigăt de ajutor.

e

Zorii o găsiră pe domeniul palatului. Își ținea părul prins într-o plasă cu fir de aur, bătută cu smaralde.

În fiecare dimineață, avea aceeași rutină. Dacă era previzibilă, era în siguranță. Mai întâi, se duse la Stăpânul Misivelor, care-i confirmă că nu avea nicio scrisoare pentru ea. Apoi, merse pe jos până la porți și privi spre orașul Ascalon, închipuindu-și că într-o bună zi avea să treacă de ele și să meargă mai departe, până ce ajungea într-un port sau la o navă care avea s-o ducă acasă, în Lasia. Uneori, vedea cu coada ochiului pe cineva care i se părea cunoscut acolo și se salutau dând scurt din cap. În cele din urmă, mergea în Sala Banchetelor să ia micul dejun cu Margret, după care, la ora opt, îi începeau îndatoririle.

Prima pe ziua de azi era aceea de a da de urmele Spălătoresei Regale. Ead o găsi curând pe femeie într-o cameră cu perdele din iederă agățătoare. Un grăjdar părea a-i număra pistruii de pe linia gâtului cu limba.

— Bună dimineața vouă, amândurora! spuse Ead.

Cei doi se despărțiră repede, cu gurile căscate. Cu o privire zăpăcită, grăjdarul o zbughi la fel de repede ca unul dintre caii lui.

— Domniță Duryan!

Spălătoreasă își netezi fustele și făcu o plecăciune scurtă, roșind până la rădăcina părului.

— Vă rog să nu spuneți nimănui, domniță, că praful se-alege de mine!

— Nu trebuie să faci plecăciuni. Nu sunt o doamnă.

Ead zâmbi scurt.

— Am crezut de cuviință să-ți aduc aminte că trebuie să stai pe lângă Majestatea Sa *în fiecare* zi. Te-ai lăsat pe tânjală în ultima vreme.

— O, Domniță Duryan, mărturisesc că eram cu mintea în altă parte, dar am fost atât de neliniștită!

Spălătoreasa își frânse mâinile pline de bătături.

— Servitorii tot șușotesc, domniță. Se-aude că un wyverlandru{2} ar fi înhățat niște vite de la lacuri acum nici două zile. Un wyverlandru! Nu e înspăimântător că slujitorii Nenumitului se trezesc?

— Păi, tocmai ai spus pricina pentru care trebuie să fii cu

băgare de seamă în munca ta. Acei slujitori ai Nenumitului doresc ca Majestatea Sa să dispară, pentru că moartea ei l-ar aduce pe stăpânul lor înapoi în lumea aceasta, spuse Ead. De aceea, rolul tău e *vital,* domniță. Trebuie să-i verifici negreșit așternuturile de otravă în fiecare zi și să i le păstrezi proaspete și curate.

— Da, bineînțeles! Făgăduiesc să fiu mai cu băgare de seamă la îndatoririle mele!

— Nu trebuie să-mi făgăduiești mie. Trebuie să-i făgăduiești Sfântului.

Ead înclină capul spre Sanctuar.

— Mergi la el acum! Poate reușești să ceri iertare și pentru… scăparea ta. Du-te cu iubitul tău și roagă-te pentru îndurare. Hai, du-te degrabă!

În timp ce spălătoreasă se grăbea să plece, Ead își înăbuși un zâmbet. Era aproape prea ușor să-i faci pe inyshieni să se fâstâcească.

Zâmbetul îi pieri curând. Un wyvern *chiar* îndrăznise să fure vite de la oameni. Deși fâpturile draconice dădeau semne că se trezesc din somnul lor îndelungat de ani întregi, se lăsaseră rar văzute – dar în ultimele câteva luni fuseseră văzute de mai multe ori. Era semn rău că ajunseseră să vâneze în locuri cu așezăminte.

Rămânând în umbră, Ead o luă pe drumul lung spre apartamentele regale. Trecu pe lângă Biblioteca Regală, ocoli unul dintre păunii albi care cutreierau domeniile și intră în chilii.

Palatul Ascalon – o clădire înaltă, impunătoare, din calcar deschis la culoare – era cea mai mare și mai veche dintre locuințele Casei Berethnet, conducătoarea reginatului Inys. Stricăciunile care se abătuseră asupra ei pe vremea Marii Năpaste, când Armia Draconică își pornise războiul de un an împotriva neamului omenesc, fuseseră de mult timp reparate. Fiecare fereastră avea un vitraliu în toate culorile curcubeului. Domeniile lui adăposteau un Sanctuar al Virtuților, grădini cu pajiști umbroase și imensa Bibliotecă Regală, cu turnul ei cu ceas cu fațada din marmură. Era singurul loc unde Sabran

ținea sfat vara.

În mijlocul curții se înălța un măr. Ead se opri văzându-l, simțind o durere în piept.

Trecuseră cinci zile de când Loth dispăruse de la palat în crucea nopții, alături de lordul Kitston Glade. Nimeni nu știa unde se duseseră sau de ce plecaseră de la curte fără permisiune. Sabran își purta neliniștea ca pe o mantie, însă Ead o păstra pe-a ei tăcută și aproape.

Își aduse aminte de mirosul fumului de lemne de la prima ei Sărbătoare a Tovărășiei, unde făcuse pentru prima oară cunoștință cu lordul Arteloth Beck. În fiecare toamnă, curtenii se adunau laolaltă pentru a face schimb de cadouri și a se bucura de unitatea lor întru Întinderea Virtuților. Era prima oară când se văzuseră în carne și oase, dar Loth îi spusese, mai târziu, că era curios în privința noii domnișoare de onoare. Auzise șușotindu-se despre o tânără de optsprezece ani de la miazăzi, nici nobilă, nici țărancă, proaspăt convertită la Virtuțile Cavalerilor. Mulți curteni îl văzuseră pe ambasadorul neamului Ersyr prezentând-o reginei.

„Nu aduc nici giuvaiere, nici aur pentru a sărbători Anul Nou, Majestate. În schimb, vă aduc o domniță pentru Casa de Sus a Majestății Voastre”, spusese Chassar. „Loialitatea este cel mai mare dar.”

Regina nu avea pe-atunci decât douăzeci de ani. O domniță care s-o slujească și care să nu fie de viță nobilă era un dar neobișnuit, însă eticheta o obliga să-l accepte.

Se numea Sărbătoarea Tovărășiei, dar tovărășia avea o limită. Nimeni nu se apropiase s-o invite pe Ead la un dans în noaptea aceea – nimeni în afară de Loth. Lat în umeri, cu un cap mai înalt decât ea, cu pielea foarte neagră și o inflexiune plăcută din Miazănoapte în glas. Toți cei de la curte îi știau numele. Moștenitorul de la Goldenbirch – locul de baștină al Sfântului – și prieten apropiat al reginei Sabran.

„Domniță Duryan”, spusese el, făcând o plecăciune, „dacă mi-ați acorda onoarea unui dans, ca să scap de discuția destul de plicticoasă cu cancelarul trezoreriei, v-aș fi îndatorat. În schimb, voi aduce o carafa cu cel mai bun vin, și jumătate va

fi al dumneavoastră. Ce-ați spune?”

Avea nevoie de un prieten. Și de o băutură mai tare. Așa că, deși el era lordul Arteloth Beck și deși el era un străin pentru ea, dansaseră trei pavane și petrecuseră restul serii lângă măr, bând și vorbind la lumina stelelor. Înainte ca Ead să apuce să-și dea seama, între ei se înfiripase o prietenie.

Acum dispăruse, și exista o singură explicație. Loth n-ar fi plecat niciodată de la curte de bunăvoie – cel puțin nu fără să-i spună surorii lui sau să-i ceară voie lui Sabran. Singura explicație era aceea că fusese silit.

Atât ea, cât și Margret, încercaseră să-l prevină. Îi spuseseră că prietenia lui cu Sabran – o prietenie legată în copilărie – avea să-l facă în cele din urmă primejdios pentru pețitorii ei. Îi mai spuseseră și că acum trebuia să fie mai puțin apropiat de ea, dat fiind că înaintaseră în vârstă.

Loth nu asculta niciodată de vorbă bună.

Ead se smulse din visarea cu ochii deschiși. În timp ce pleca din curte, făcu loc unei suite în slujba lui lady Igrain Crest, Ducesa Dreptății. Blazonul ei era brodat pe livrelele lor.

Grădina cu Ceas Solar era scăldată în lumina dimineții. Cărările-i erau mângâiate de razele soarelui, iar trandafirii care mărgineau pajiștile erau de un roșu închis. Grădina era vegheată de statuile celor cinci Mari Regine ale Casei Berethnet, care stăteau pe un soclu deasupra intrării în Turnul de Alabastru aflat în apropiere. Lui Sabran îi plăcea de obicei să se plimbe în astfel de zile, braț la braț cu una dintre însoțitoarele ei, dar astăzi cărările erau pustii. Reginei n-avea să-i ardă de nicio plimbare când un cadavru fusese găsit atât de aproape de patul ei.

Ead se apropie de Turnul Reginei. Mlădița agățătoare care șerpuia pe pereții lui era încărcată de boboci mov. Urcă mulțimea de trepte dinăuntru și își croi drum spre apartamentele regale.

Doisprezece Cavaleri ai Corpului, înveșmântați în armură verde, placată cu aur, și în mantii verzi de vară, flancau ușile Iatacului. Apărătorile pentru brațe le erau acoperite de modele florale, iar blazonul Casei Berethnet stătea la loc de cinste pe

pieptarele lor. Ridicară brusc privirile în timp ce Ead se apropia.

— Bună dimineața! le ură ea.

Clipa de precauție trecu, iar ei se dădură la o parte ca să facă loc unei Doamne a Iatacului.

Ead o găsi curând pe lady Katryen Withy, nepoata Ducelui Tovărășiei. La douăzeci și patru de ani, era cea mai tânără și mai înaltă dintre Doamnele din Dormitor, înzestrată cu o piele maronie, netedă, buze cărnoase și un păr cu bucle foarte crețe, de un roșu atât de închis, încât era aproape negru.

— Domniță Duryan, începu ea.

La fel ca toată lumea din palat, purta veșminte galbene cu verde, de vară.

— Majestatea Sa e încă în pat. Ai găsit-o pe spălătoreasă?

— Da, doamnă.

Ead făcu o plecăciune.

— Se pare că… îndatoririle față de familia ei au distras-o.

— Nicio îndatorire nu e mai presus de îndatoririle față de Coroană.

Katryen aruncă o privire spre uși.

— A mai pătruns cineva înăuntru. De data aceasta, neisprăvitul a fost mult mai puțin neîndemânatic. Nu doar că a ajuns tocmai până în Dormitorul Mare – avea și o cheie la el.

— Dormitorul Mare!

Ead spera că pare șocată.

— Atunci, cineva din Casa de Sus a trădat-o pe Majestatea Sa.

Katryen aprobă din cap.

— Credem că a pătruns pe Treptele de Taină. Așa ar fi reușit să se ferească de cei mai mulți dintre Cavalerii Corpului și să ajungă drept în Iatac. Și, având în vedere că Treptele de Taină au fost pecetluite un deceniu… Oftă, apoi adăugă: Portarul-Șef a fost dat afară pentru lene. De-acum înainte, ușa de la Dormitorul Mare nu trebuie *niciodată* scăpată din ochi.

Ead aprobă din cap.

— Ce vreți să facem astăzi?

— Am o sarcină anume pentru tine. Așa cum știi,

ambasadorul mentez, Oscarde utt Zeedeur, sosește astăzi. Fiica lui a fost cam neglijentă cu îmbrăcămintea în ultima vreme, spuse Katryen, ținându-și buzele. Lady Truyde era mereu îngrijită când a venit pentru prima oară la curte, dar acum – păi, avea *o frunză* în păr la orasiuni ieri, iar alaltăieri și-a uitat cingătoarea.

O privi lung pe Ead.

— Se pare că tu știi să te îmbraci într-un chip potrivit funcției tale. Ai grijă ca lady Truyde să fie pregătită!

— Da, doamnă!

— A, Ead, și vezi să nu vorbești de cel care-a pătruns în Iatac. Majestatea Sa nu-și dorește să semene neliniște la curte.

— Bineînțeles!

În timp ce trecea pe lângă gărzi a doua oară, Ead aruncă o privire pătrunzătoare spre chipurile lor inexpresive.

Ea știa de mult timp că există cineva care le îngăduia asasinilor să intre în palat. Iar acum aflase că există cineva care le dăduse o cheie ca să poată ajunge la regina Inysului în timp ce dormea.

Avea de gând să afle cine.

e

Casa Berethnet, ca mai toate casele regale, avusese parte de ceva morți înainte de vreme. Glorian I băuse dintr-o cupă cu vin otrăvit. Jillian a III-a domnise doar un an, apoi fusese înjunghiată în inimă de unul dintre propriii servitori. Propria mamă a lui Sabran, Rosarian a IV-a, fusese răpusă de o rochie îmbibată în venin de bazilisc. Nu știa nimeni cum ajunsese rochia în Garderoba din Iatac, dar se bănuia că erau lucruri necurate la mijloc.

Acum, asasinii se întorseseră după ultima mlădiță a casei Berethnet. Se apropiau tot mai mult de regină cu fiecare încercare de-a-i lua viața. Altul, o femeie, fusese descoperită în timp ce se furișa în Galeria Coarnelor, iar altul strigase cuvinte pline de ură la ușile Turnului Reginei, până când ajunseseră gărzile la el. Nu se descoperise nicio legătură între

cei ce se voiau ucigași, dar Ead era sigură că aveau același stăpân. Cineva care cunoștea bine palatul. Cineva care ar fi putut să fure cheia, să facă o copie și să o pună la loc în decurs de o singură zi. Cineva care știa să deschidă Treptele de Taină, care rămăseseră încuiate de la moartea reginei Rosarian.

Dacă Ead ar fi fost una dintre Doamnele din Dormitor, o apropiată de încredere, i-ar fi fost mult mai ușor s-o apere pe Sabran. Aștepta un prilej de a ocupa funcția încă de când sosise în Inys, dar începea să se împace cu gândul că nu avea să se întâmple niciodată. O convertită fără titlu nobiliar nu era un candidat potrivit.

Ead o găsi pe Truyde în Camera Cufărului, unde dormeau domnișoarele de onoare. Douăsprezece paturi stăteau lipite unul de altul. Camerele lor erau mai spațioase acolo decât în orice alt palat, dar total lipsite de confort pentru fete care se născuseră în familii nobile.

Cele mai tinere domnișoare de onoare se prosteau cu perne, râzând, dar se opriră imediat ce intră Ead. Cea pe care o căuta ea era încă în pat.

Lady Truyde, marchiza de Zeedeur, era o tânără serioasă, cu pielea albă ca laptele și pistruiată, cu ochii negri ca abanosul. Fusese trimisă în Inys la cincisprezece ani, cu doi ani înainte, ca să învețe purtarea de la curte până ce moștenea Ducatul de Zeedeur de la tatăl ei. Era atât de sfioasă, încât o ducea pe Ead cu gândul la o vrabie. Putea fi adesea găsită în Camera de Citit, cocoțată pe scări sau răsfoind cărți cu paginile sfărâmicioase.

— Lady Truyde! spuse Ead, făcând o plecăciune.

— Ce-i? întrebă fata, părând plictisită.

Încă avea un accent extrem de pronunțat.

— Lady Katryen mi-a cerut să vă ajut să vă îmbrăcați, o anunță Ead. Dacă binevoiți.

— Am șaptesprezece ani, domniță Duryan, și mă duce mintea destul cât să știu să mă îmbrac singură.

Celelalte slujnice rămaseră cu gurile căscate.

— Mă tem că lady Katryen este de altă părere! rosti Ead pe

un ton egal.

— Lady Katryen greșește.

Și mai multe guri căscate. Ead se întreba dacă mai rămăsese vreun pic de aer în cameră.

— Domnițelor, continuă ea, găsiți o servitoare și cereți să fie umplut ligheanul, rogu-vă!

Plecară toate. Fără plecăciuni. Ead le depășea în rang în casă, dar ele erau născute în familii nobile.

Truyde privi câteva clipe spre vitraliul din față, apoi se ridică. Se așeză pe scaunul din fața chiuvetei.

— Mă iertați, domniță Duryan! spuse ea. Sunt cam prost-dispusă astăzi. În ultima vreme, somnul a cam fugit de mine.

Își împreună mâinile în poală.

— Dacă așa dorește lady Katryen, mă puteți ajuta să mă îmbrac.

Chiar părea obosită. Ead se duse să încălzească niște pânză de in lângă foc. Imediat ce o servitoare aduse apă, se așeză lângă Truyde și-i adună buclele bogate în mâini. Erau de un roșu pur, precum roiba. Un astfel de păr era ceva obișnuit în Statul Liber al Mentendonului, aflat dincolo de Strâmtoarea Lebedei, dar neobișnuit în Inys.

Truyde se spălă pe față. Ead îi frecă părul cu gralpomadă{3}, apoi i-l limpezi și îi pieptănă fiecare buclă încurcată. Cât îi pieptănă ea părul, fata nu zise absolut nimic.

— Vă simțiți bine, domniță?

— Destul de bine.

Truyde răsuci inelul de pe deget, dezvăluind pata verde de sub el.

— Doar că… mă scot din sărite celelalte slujnice și bârfele lor. Spuneți-mi, domniță Duryan, ați auzit ceva de conașul Triam Sulyard, care i-a fost paj lui Sir Marke Birchen?

Ead îi mângâie părul lui Truyde cu inul încălzit la foc.

— Nu mare lucru, răspunse ea. Doar că a plecat de la curte astă-iarnă fără permisiune și că are datorii la jocurile de noroc. De ce?

— Celelalte fete vorbesc neîncetat de lipsa lui, scornind tot felul de povești nebunești. Nădăjduiam să le pot pune capăt.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc!

Truyde ridică privirea pe sub genele arămii.

— Ați fost cândva domnișoară de onoare.

— Da.

Ead stoarse pânza de in.

— Patru ani, după ce ambasadorul uq-Ispad m-a adus la curte.

— Apoi, ați fost promovată. Poate că regina Sabran mă va face Doamnă de Iatac într-o bună zi, comentă Truyde. Și-atunci, n-aș mai fi nevoită să dorm într-o cușcă.

— Lumea întreagă-i o cușcă în ochii unei tinere, comentă Ead, punându-i mâna pe umăr. Vă aduc rochia.

Truyde se duse să stea lângă foc și să-și treacă degetele prin păr. Ead o lăsă să se usuce.

În afara camerei, lady Oliva Marchyn, Mama Domnișoarelor, își îndemna protejatele cu vocea ei ca o goarnă. Când o văzu pe Ead, spuse pe un ton rigid:

— Domniță Duryan!

Rosti numele de parcă ar fi fost o boală. Ead se aștepta la așa ceva din partea unora dintre curtezane. La urma urmei, se născuse la Miazănoapte, în afara Întinderii Virtuților, și asta-i făcea pe inyshieni să intre la bănuieli.

— Lady Oliva, răspunse ea calm. M-a trimis lady Katryen să o ajut pe lady Truyde să se îmbrace. Pot să-i iau rochia?

— Hm. Hai după mine!

Oliva o conduse pe un alt coridor. Un cârlionț de păr cărunt îi scăpase din coafură.

— Mi-aș dori să mănânce și fata asta ceva. O să se usuce pe picioare ca un boboc de floare pe timp de iarnă.

— De când nu mai are poftă de mâncare?

— De la Sărbătoarea Primăverii Timpurii.

Oliva îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Fă-o s-arate bine! Tatăl ei se va mânia dacă va crede că fiica lui nu mănâncă suficient.

— Nu e bolnavă?

— Cunosc semnele bolii, domniță.

Ead zâmbi ușor.

— O fi suferind din dragoste, atunci?

Oliva strânse din buze.

— Este domnișoară de onoare. Și nu voi îngădui bârfe în Camera Cufărului.

— Iertare, milady! A fost o glumă.

— Ești slujnica Majestății Sale, nu bufonul!

Pufnind, Oliva luă rochia de pe dulap și i-o dădu. Ead făcu o plecăciune și se retrase.

O disprețuia din tot sufletul pe femeia asta. Cei patru ani petrecuți ca domnișoară de onoare fuseseră cei mai cumpliți din viața ei. Chiar și după convertirea ei publică la Cele Șase Virtuți, tot îi fusese pusă la îndoială loialitatea față de Casa Berethnet.

Își aducea aminte cum stătea întinsă în patul ei tare din Camera Cufărului, cu dureri de picioare, ascultându-le pe celelalte fete cum chicoteau în legătură cu accentul ei de miazănoapte și cum speculau cu privire la ereziile pe care le practica în Ersyr. Oliva nu spunea nicio vorbă ca să le oprească. În adâncul sufletului, Ead știa că aveau să treacă toate, dar tot se simțea rănită în mândria proprie când era luată în batjocură. Când rămăsese un loc liber în Iatac, Mama Domnișoarelor se bucurase să se descotorosească de ea. Ead schimbase dansul pentru regină cu golitul ligheanelor și făcutul curățeniei prin apartamentele regale. Acum, avea camera ei și era plătită mai bine.

În Camera Cufărului, Truyde se schimbase deja în haine curate. Ead o ajută să-și pună un corset și o jupă de vară, apoi o rochie neagră de mătase cu mâneci bufante și un guler dantelat. O broșă pe care se afla scutul ocrotitoarei ei, Cavalerița Curajului, îi lucea deasupra inimii. Toți copiii Întinderii Virtuților își alegeau cavalerul ocrotitor la împlinirea vârstei de doisprezece ani.

Și Ead purta una. Un spic de grâu, pentru generozitate. O primise pe a ei la convertire.

— Domniță, zise Truyde, celelalte domnișoare de onoare spun că sunteți eretică.

— Eu îmi rostesc orasiunile în sanctuar, răspunse Ead, spre

deosebire de o parte dintre domnișoarele de onoare.

Truyde se uită la fața ei.

— Ead Duryan este numele dumneavoastră adevărat? întrebă ea brusc. Nu-mi sună ersyrian.

Ead luă o buclă de fir de aur.

— Așadar, vorbiți ersyriană, milady?

— Nu, dar am citit niște cărți de istorie a acestei țări.

— Cititul! Primejdioasă îndeletnicire!

Truyde ridică privirea tăioasă spre ea.

— Mă luați în râs.

— Nici pe departe! Există o putere foarte mare în povești.

— Toate poveștile își au originea într-un sâmbure de adevăr, zise Truyde. Devin cunoaștere după ce le înțelegi.

— Atunci, nădăjduiesc că vă veți folosi cunoașterea pentru a face bine!

Ead își trecu degetele prin buclele roșii.

— Dacă tot m-ați întrebat… Nu, nu este numele meu adevărat.

— Mă gândeam eu că nu. *Care* este numele dumneavoastră adevărat?

Ead își dădu la o parte două șuvițe de păr și le legă cu funda.

— Nimeni de-aici nu l-a auzit vreodată.

— Nici măcar Majestatea Sa?

— Nu.

Ead o întoarse pe fată cu fața spre ea.

— Mama Domnișoarelor își face griji pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteți sigură că vă simțiți bine?

Truyde șovăi. Ead îi puse o mână pe braț, ca o soră.

— Știți un secret de-ale mele. Suntem legate de un jurământ al tăcerii. Ați rămas grea, despre asta-i vorba?

Truyde se îmbătoșă.

— Nu, n-am rămas!

— Atunci, despre ce e vorba?

— Nu vă privește! Am avut stomacul sensibil, asta-i tot, de când…

— De când a plecat conașul Sulyard.

Truyde o privi de parcă ar fi lovit-o.

— A plecat în primăvară, spuse Ead. Lady Oliva spune că ați avut puțină poftă de mâncare de-atunci încoace.

— Faceți prea multe presupuneri, domniță Duryan. Mult prea multe!

Truyde se îndepărtă de ea, pufnind pe nări.

— Eu sunt Truyde utt Zeedeur, din sângele neamului Vatten, marchiză de Zeedeur. Însuși gândul că m-aș coborî într-atât încât să mă împreunez cu un amărât de paj...

Îi întoarse spatele.

— Piei din fața mea, că altfel îi spun lui lady Oliva că răspândești minciuni despre o domnișoară de onoare!

Ead zâmbi scurt și se retrase. Se afla de prea multă vreme la curte ca s-o tulbure o copiliță.

Oliva o urmări plecând de pe coridor. În timp ce ieșea la lumina soarelui, Ead inspiră mirosul ierbii proaspăt cosite.

Un lucru era limpede. Truyde utt Zeedeur întreținuse în secret raporturi intime cu Triam Sulyard – iar Ead își făcuse un țel din a afla secretele de la curte. Cu voia Maicii, avea să-l afle și pe acesta.

3. Răsărit

Se crăpa de ziuă deasupra insulei seiiki așa cum s-ar crăpa un ou de bâtlan. O lumină slabă se strecura în cameră. Obloanele fuseseră deschise pentru prima oară după opt zile.

Tané privi tavanul cu ochii înroșiți. Fusese neliniștită toată noaptea, fiindu-i ba prea cald, ba prea frig.

Nu avea să se mai trezească niciodată în această cameră. Venise Ziua Alegerii. Ziua pe care o așteptase de când era copilă – și pe care riscase, ca proasta, s-o ducă de râpă când își încălcase perioada de izolare. Cerându-i Susei să-l ascundă pe străin pe Orisima, le pusese amândurora viețile în primejdie.

Măruntaiele i se răsuceau de parcă ar fi avut o moară de apă în burtă. Își luă uniforma și sacul de spălat, trecu de Ishari, care dormea, și ieși din cameră pe furiș.

Casa de Miazăzi stătea la poalele Fălcii Ursului, lanțul muntos care se înălța, impunător, peste Capul Hisan. Alături de celelalte trei Case de Învățătură, era folosită ca să pregătească învățăcei pentru Înalta Strajă a Mării. Tané locuia în încăperile ei de când avea trei ani.

Când ieși, se simți de parcă intrase într-un cuptor. Căldura îi ardea pielea și parcă îi transforma părul într-o masă compactă.

Seiiki avea un miros aparte. Era parfumul duramenului din copaci, descătușat de ploaie, și verdele fiecărei frunze. De obicei, Tané îl găsea liniștitor, dar astăzi nu exista nimic care s-o aline.

Izvoarele termale scoteau aburi în ceața dimineții. Tané se dezbrăcă de roba de dormit, intră în cel mai apropiat bazin și se frecă bine cu o mână de tărâțe. La umbra prunilor, se îmbrăcă în uniformă și-și pieptănă părul într-o parte a capului, ca să lase să i se vadă dragonul albastru de pe tunică. Când ajunse înăuntru, deja se simțea mișcare prin camere.

Luă un mic dejun sărăcăcios, cu ceai și zeamă. Câțiva învățăcei îi urară noroc când trecură pe lângă ea.

Când veni vremea, fu prima care plecă.

Afară, servitorii așteptau cu cai. Se înclinară toți deodată. În timp ce Tané încăleca pe armăsarul ei, Ishari ieși grăbită din casă, fâstâcindu-se, și urcă în șa.

Tané o privi, simțindu-se, deodată, gâtuită. Ea și Ishari împărțiseră aceeași cameră timp de șase ani. După ceremonie, era posibil să nu se mai vadă niciodată.

Se îndreptară călare spre poarta care despărțea Casa de învățătură de restul Capului Hisan, apoi trecură podul și depășiră pârâul care curgea în jos din munți, alăturându-se învățăceilor din celelalte părți ale districtului. Tané îl zări pe Turosa, rivalul ei, rânjind la ea din propriul rând. Îl țintui cu privirea până când acesta dădu pinteni calului și porni în galop spre oraș, urmat de prietenii lui.

Tané privi în urmă pentru ultima oară, bucurându-se de dealurile verzi și bogate și de siluetele zadelor profilate pe cerul albastru-pal. Apoi își aținti privirea spre orizont.

e

Procesiunea înainta încet prin Capul Hisan. Mulți cetățeni se treziseră devreme ca să vadă învățăceii călărind spre templu. Aruncară flori de sare pe străzi și umplură fiecare cărare, întinzând gâturile ca să-i zărească pe cei care aveau să fie în curând aleși de zei. Tané încercă să se concentreze la căldura calului, la bocănitul copitelor lui – la orice îi putea lua gândul de la intrus.

Susa fusese de acord să-l ducă pe bărbatul inyshian pe Orisima. Bineînțeles că fusese de acord. Ar fi făcut orice pentru Tané, la fel cum și Tané ar fi făcut orice pentru ea.

Din întâmplare, Susa avusese cândva o legătură cu una dintre santinele, iar aceasta voia acum să o reînnoade. Odată deschisă poarta, Susa avusese de gând să înoate cu străinul până la ea, după care să-l dea pe mâna maestrului în chirurgie de pe Orisima, promițându-i în van argint. Se părea că omul avea datorii la jocurile de noroc.

Dacă străinul avea boala roșie, Susa avea să-l raporteze în mod anonim guvernatorului Capului Hisan. Chirurgul avea să fie făcut carne vie cu bicele când îl găseau pe bărbat în casa lui, dar Tané se îndoia că avea să fie omorât – căci ar fi pus în primejdie alianța cu Statul Liber al Mentendonului. Dacă tortura îi dezlega limba, ar fi fost posibil ca intrusul să le spună autorităților despre cele două femei care interveniseră în noaptea sosirii lui, dar urma să aibă puțin timp ca să-și susțină cauza. Avea să fie trecut prin sabie, ca să dispară orice primejdie de răspândire a bolii roșii.

Gândul o împinse pe Tané să se uite la propriile mâini, unde avea să-i apară mai întâi roșeața. Nu-i atinsese deloc pielea, dar faptul că se apropiase de el fusese oricum un risc enorm. Dacă Susa se molipsise de boala roșie, nu avea să și-o ierte niciodată.

Susa pusese totul în primejdie ca să se asigure că ziua de azi avea să fie așa cum o visase Tané mereu. Prietena ei nu-i pusese la îndoială scrupulele sau sănătatea mintală. Pur și

simplu fusese de acord să o ajute.

Porțile Marelui Templu al Mantiei erau deschise pentru prima dată după un deceniu. Erau flancate de două statui colosale ale unor dragoni, cu gurile deschise într-un veșnic răcnet. Patruzeci de cai mergeau la trap printre ele. Cândva făcut din lemn, templul fusese ars din temelii pe vremea Marii Suferințe, apoi reconstruit cu piatră. Sute de felinare din sticlă albastră atârnau de grinzile lui, împrăștiind o lumină rece. Semănau cu niște plute de pescuit.

Tané descălecă și merse alături de Ishari spre poarta din lemn adus de ape. Turosa intră în șir alături de ele.

— Marele Kwiriki să-ți zâmbească astăzi, Tané! spuse el. Ce păcat ar fi ca un învățăcel de talia ta să fie trimis pe Insula Penelor!

— Ar fi o viață cinstită, replică Tané, în timp ce-și dădea calul pe mâna unui grăjdar.

— Fără îndoială că asta ai să-ți spui când ai să ajungi să o trăiești!

— Poate că și tu ai să ajungi, onorabile Turosa!

Tânărul schiță o grimasă din colțul gurii, apoi o luă înainte cu pași mari, ca să li se alăture din nou prietenilor săi din Casa de Miazănoapte.

— Ar trebui să-ți vorbească mai cuviincios, murmură Ishari. Dumu spune că te descurci mai bine decât el în majoritatea luptelor.

Tané nu zise nimic. Simțea furnicături pe brațe. Era cea mai bună din casa ei, dar la fel era și Turosa din a lui.

O fântână cioplită după chipul și asemănarea marelui Kwiriki – primul dragon care primise vreodată un om drept călăreț – stătea în curtea din afară a templului. Apa sărată i se revărsa din gură. Tané se spălă cu ea pe mâini și-și duse un strop și la buze.

Avea un gust curat.

— Tané, spuse Ishari, nădăjduiesc ca totul să meargă așa cum îți dorești!

— Și ție la fel!

Cu toții își doreau același rezultat.

— Ai fost ultima care a plecat din casă.

— M-am trezit târziu.

Ishari își făcea singură abluțiunile.

— Mi s-a părut c-aud paravanele din camerele noastre deschizându-se azi-noapte. M-a tulburat… Iar apoi, n-am mai putut să dorm o vreme. Ai ieșit cumva din cameră?

— Nu. Poate-a fost prealuminatul nostru dascăl.

— Da, poate.

Intrară în curtea uriașă dinăuntru. Soarele lumina acoperișurile, făcându-le să lucească precum aurul.

Un bărbat cu o mustață lungă stătea în capul treptelor cu un coif sub braț. Avea fața bronzată și bătută de vreme. Dat fiind că purta apărători la mâini, o armură ușoară peste o haină albastru-închis și un surcot cu guler înalt, făcut din catifea neagră și mătase cu brocart cu fir de aur, era limpede că era și om de rang înalt, și soldat.

Pentru o clipă, Tané uită de groază. Era din nou o copilă care visa la dragoni.

Bărbatul acesta era onoratul Amiral din Seiiki. Conducătorul Clanului Miduchi, dinastia călăreților dragonilor – o dinastie legată nu prin sânge, ci prin scop. Tané își dorea să primească acest nume.

Când ajunseră pe trepte, învățăceii formară două șiruri, îngenunchează și-și lipiră frunțile de pământ. Tané o auzea pe Ishari respirând. Nimeni nu se ridică. Nimeni nu se clinti.

Solzii se frecară de piatră. Fiecare tendon din corpul ei păru să se încordeze, iar răsuflarea îi rămase blocată în plămâni.

Ridică privirea.

Erau opt. Petrecuse ani întregi rugându-se la statui cu dragoni, privindu-le cu băgare de seamă și observându-le din depărtare, dar niciodată nu îi văzuse atât de aproape.

Erau atât de mari, că-ți tăiau răsuflarea. Cei mai mulți erau seiikinezi, cu piei argintii și trupuri mlădioase, precum niște bice. Capetele neasemuit de frumoase li se sprijineau pe trupuri nefiresc de lungi, și fiecare avea patru picioare musculoase, cu labe terminate cu trei gheare. De pe chipuri le atârnau mustăți lungi, care rămâneau în urma lor precum

cozile zmeielor. Cei mai mulți erau destul de tineri, la vreo patru sute de ani, dar câțiva aveau cicatrici de pe vremea Marii Suferințe. Toți erau acoperiți cu solzi și plini de semne de la ventuze – amintiri din luptele lor cu calamarii uriași.

Doi dintre ei aveau și un al patrulea deget la picioare. Aceștia erau dragoni din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Unul dintre ei – un mascul – avea aripi. Cei mai mulți dragoni erau neînaripați și zburau cu ajutorul unui organ de pe cap, pe care învățații îl numeau *coroană.* Puținii cărora le creșteau aripi, le creșteau abia după cel puțin două mii de ani de viață.

Dragonul înaripat era cel mai mare. Dacă Tané s-ar fi întins cât era de înaltă, probabil că n-ar fi reușit să-i ajungă nici măcar la spațiul dintre bot și ochi. Deși aripile-i păreau la fel de plăpânde ca pânza de păianjen, erau destul de puternice ca să stârnească un taifun. Tané se uită cu băgare de seamă la punga de sub bărbia lui. Precum stridiile, dragonii făceau perle, una singură în viață, iar aceasta nu ieșea niciodată din pungă.

Dragonul de lângă mascul, tot lacustrin, dar femelă, era aproape la fel de mare ca el. Avea solzii de un verde-pal, tulbure, precum jadul lăptos, și coama auriu-brună a algelor de râu.

— Bine-ați venit! spuse Amiralul, iar vocea-i răsună precum un trâmbițat de goarnă de război. Ridicați-vă! continuă el, și ei îl ascultară. Vă aflați astăzi aici pentru a jura credință uneia dintre două vieți: aceea a Înaltei Străji a Mării, apărând, astfel, Seiiki de boală și de cotropitori, sau o viață de învățătură și de rugăciune pe Insula Penelor. Dintre străjerii mării, doisprezece dintre voi vor avea prilejul de a deveni călăreți ai dragonilor.

Doar doisprezece. De obicei, erau mai mulți.

— După cum știți, continuă Amiralul, puii de dragon n-au mai ieșit din găoace în ultimele două veacuri. Câțiva dragoni au fost luați și de Flota Ochiului de Tigru, care-și continuă spurcatu-i negoț cu carne de dragon sub tirania așa-zisei Împărătese de Aur.

Își plecară toți capetele.

— Pentru a ne îngroșa rândurile, suntem onorați să-i primim pe acești doi mari războinici din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri! Cred că acesta va fi un semn al unei prietenii mai apropiate cu aliații noștri de la miazănoapte.

Amiralul înclină capul spre cei doi dragoni lacustrini. Aceștia nu erau la fel de obișnuiți cu marea precum dragonii seiikinezi, pentru că preferau să trăiască în râuri și alte locuri cu apă dulce – dar dragonii din ambele țări luptaseră cot la cot în timpul Marii Suferințe și aveau strămoși comuni.

Tané simțea privirea lui Turosa asupra ei. Dacă devenea călăreț, avea să spună că dragonul lui era cel mai măreț dintre toți.

— Astăzi veți afla ceea ce vă este sortit.

Amiralul scoase un pergament din surcot și-l desfăcu.

— Să începem!

Tané se pregăti sufletește.

Primul învățăcel, o tânără, care ieși în față fu ridicat în rangurile nobile ale Înaltei Străji a Mării. Amiralul îi dădu o tunică de culoarea cerului de vară. Când o luă, un dragon seiikinez pufni o trâmbă de fum, făcând-o pe tânără să tresară. Dragonul fluieră.

Dumusa, din Casa de Apus, deveni și ea străjer al mării. Nepoata a doi călăreți, ea era de loc din Miazăzi și seiikineză. Tané o urmări primindu-și noua uniformă, făcând o plecăciune în fața Amiralului și ocupându-și locul la dreapta lui.

Următorul învățăcel deveni primul care intră în rândurile învățaților. Veșmântul lui de mătase era de un roșu-închis, precum dudele, iar umerii-i tremurară în timp ce făcu plecăciunea. Tané simți încordarea celorlalți învățăcei, iute ca un curent.

Turosa ajunse în Înalta Strajă a Mării, bineînțeles. Părea că trecuse o veșnicie până-și auzi și ea numele:

— Onorabila Tané, din Casa de Miazăzi.

Tané păși în față.

Dragonii o urmăreau cu privirea. Se spunea că ei puteau vedea tainele cele mai adânci ale sufletului, pentru că ființele

omenești erau făcute din apă, și toată apa era a lor. Dacă puteau vedea ce făcuse ea?

Se concentră la poziția propriilor picioare. Când rămase în fața Amiralului, i se păru că se uită ani întregi la ea. Avu nevoie de toată puterea ca să poată rămâne în picioare.

În cele din urmă, el întinse mâna după o uniformă. Tané răsuflă ușurată. Lacrimi de ușurare-i înțepară ochii.

— Pentru priceperea și dăruirea ta, spuse el, ești înălțată în nobilele ranguri ale Înaltei Străji a Mării și trebuie să juri că vei urma calea dragonului până când îți vei da ultima suflare!

Se aplecă mai aproape de ea.

— Dascălii tăi vorbesc foarte frumos despre tine. Va fi un privilegiu să te am în garda mea!

— Îmi faceți o mare cinste, mărite lord!

Amiralul zâmbi.

Tané li se alătură celor patru ucenici din dreapta lui, amețită de fericire, cu sângele năvălindu-i prin vene ca apa peste pietricele. În timp ce următorul candidat păși în față, Turosa îi șopti la ureche:

— Deci tu și cu mine ne vom înfrunta în încercările apei.

Răsuflarea îi mirosea a lapte.

— Foarte bine!

— Va fi o plăcere să lupt împotriva unui războinic atât de priceput ca tine, onorabile Turosa! rosti Tané, calm.

— Văd dincolo de masca ta, pleavă de la țară ce ești! Văd ce e-n inima ta. Același lucru ca în a mea. Ambiție. Se opri, în vreme ce unul dintre bărbați era trimis să se alăture celeilalte părți, apoi adăugă: Deosebirea constă în ceea ce sunt eu și ceea ce ești tu.

Tané îi aruncă o privire.

— Orice aș fi, și tu ești la fel, onorabile Turosa!

Râsul lui o făcu să simtă furnicături pe ceafă.

— Onorabila Ișhari, din Casa de Miazăzi! strigă Amiralul.

Ishari urcă încet treptele. Când ajunse lângă el, Amiralul îi dădu un sul de mătase roșie.

— Pentru priceperea și dăruirea ta, spuse el, ești înălțată în nobilul rang al învățaților și trebuie să juri credință țelului

sporirii cunoașterii până când îți vei da ultima suflare!

Deși tresări auzind cuvintele, Ishari luă bucata de stofă și făcu o plecăciune.

— Vă mulțumesc, mărite lord! murmură ea.

Tané o urmări mergând în stânga.

Ishari pesemne că era tulburată. Totuși, s-ar fi putut descurca bine pe Insula Penelor și s-ar fi putut întoarce în Seiiki ca maestră dăscăliță.

— Păcat! făcu Turosa. Nu era prietena ta?

Tané își mușcă limba.

Învățăcelul principal, o femeie din Casa de Răsărit, li se alătură în continuare. Onren era scundă și îndesată, cu fața arsă de soare și plină de pistrui. Părul des îi cădea pe umeri, plin de sare de mare și sfărâmicios la vârfuri. Buzele-i erau înnegrite cu sânge de scoică.

— Tané, spuse ea, ocupând locul din stânga. Felicitări!

— Și ție, Onren!

Erau singurii învățăcei care se trezeau în fiecare dimineață ca să înoate, și pe acea temelie se clădise un fel de prietenie. Tané nu avea nicio îndoială că și Onren auzise zvonurile și se strecurase afară pentru a se mai scufunda o dată înaintea ceremoniei.

Gândul o neliniști pe Tané. Capul Hisan era plin de golfuri, dar soarta făcuse ca ea să-l aleagă tocmai pe cel în care sosise străinul.

Onren privi în jos spre sulul ei de mătase. Precum Tané, și ea provenea dintr-o familie săracă.

— Sunt minunați! șopti ea, făcând un semn din cap către dragoni. Să înțeleg că nădăjduiești să fii una dintre cei doisprezece?

— Nu ești cam mică pentru a călări un dragon, micuță Onren? întrebă Turosa, cu glas tărăgănat. Bănuiesc c-ai putea să stai cocoțată pe coada unuia.

Onren îi aruncă o privire peste umăr.

— Mi s-a părut că te-aud vorbind. Noi ne-am întâlnit? Când el deschise gura, ea adăugă: Nu, nu-mi răspunde. Nu ești altceva decât un neghiob, și pe mine nu mă interesează să mă

împrietenesc cu neghiobii.

Tané își ascunse zâmbetul după păr. O dată în viață, Turosa își ținu gura.

După ce și ultimul învățăcel își primi uniforma, cele două grupuri se întoarseră cu fața spre Amiral. Ishari, care avea obrajii uzi de lacrimi, nu ridică privirea din bucata de stofa pe care o ținea în brațe.

— Nu mai sunteți copii! Aveți propriile drumuri în față.

Amiralul privi scurt în dreapta.

— Patru dintre străjile mării au depășit așteptările. Turosa, din Casa de Miazănoapte; Onren, din Casa de Răsărit, Tané, din Casa de Miazăzi, și Dumusa, din Casa de Apus – întoarceți-vă cu fața spre mai-marii voștri, ca ei să vă cunoască după nume și după chipuri!

Se întoarseră. Tané făcu un pas în față alături de ceilalți și își lipi din nou fruntea de podea.

— Ridicați-vă! rosti unul dintre dragoni.

Glasul lui făcu pământul să se cutremure. Era atât de gros, atât de jos, încât, la început, Tané de-abia înțelese ce spune.

Cei patru îl ascultară și își îndreptară spinările. Cel mai mare dragon seiikinez își coborî capul până ajunse la același nivel cu ei. O limbă lungă îi ieși șfichiuind dintre dinți.

Opintindu-se puternic în picioare, își luă deodată zborul. Învățăceii se aruncară cu toții la pământ, doar Amiralul rămânând în picioare, care scoase apoi un hohot de râs bubuitor.

Dragonița lacustrină de culoare verde-lăptos își arătă dinții într-un rânjet. Tané se trezi privind țintă în ochii aceia amețitori.

Dragonița se înălță în zbor alături de ceilalți semeni ai ei. Era apă întrupată. În timp ce o ploaie fină ca o ceață cădea din ceruri, șiroind de pe solzii lor, un mascul seiikinez se cabră, trase aer în piept și-i dădu drumul într-o pală uriașă de vânt.

Fiecare clopot din templu răsună drept răspuns.

e

Niclays se trezi cu gura uscată și cu o durere cumplită de cap, așa cum se mai trezise de o mie de ori. Clipi și se frecă la coada ochiului cu pumnul.

Clopote.

Asta îl trezise. Era de șase ani pe insula asta și nu auzise nici măcar o dată un clopot. Niclays își apucă bastonul și se ridică în picioare, cu brațele tremurând de efort.

Trebuia să fie o alarmă. Veneau după Sulyard, veneau să-i aresteze pe amândoi.

Niclays se răsuci în loc, disperat. Singura lui șansă era să pretindă că bărbatul se ascunsese în casă fără știrea lui.

Aruncă o privire dincolo de paravan. Sulyard dormea dus, cu fața la perete. Ei, măcar avea să moară împăcat.

Soarele scălda totul în prea multă lumină. Aproape de căsuța în care locuia Niclays, ajutorul lui, Muste, stătea la umbra prunului, alături de tovarășa lui seii- kineză, Panaya.

— Muste! strigă Niclays. Ce mama nevoii se-aude?

Muste nu făcu decât un semn cu mâna. Înjurând, Niclays își vârî sandalele în picioare și-și croi drum cu greutate spre Muste și Panaya, încercând să nu bage-n seamă presimțirea că se îndrepta spre moarte.

— Bună ziua, onorabilă Panaya! o salută el în seiikineză, făcând o plecăciune.

— Luminate Niclays.

Îi apărură riduri în colțurile ochilor. Purta o robă ușoară, cu flori albe pe fond albastru, cu mânecile și gulerul brodate cu argint.

— V-au trezit clopotele?

— Da. Pot să întreb ce înseamnă?

— Sună pentru Ziua Alegerii, răspunse ea. Cei mai în vârstă dintre învățăcei și-au încheiat studiile și au intrat în rândurile învățaților sau ale Înaltei Străji a Mării.

Atunci, n-avea nicio treabă cu intrușii. Își scoase batista și se șterse pe față.

— Ești bine, Roos? întrebă Muste, ferindu-și ochii de soare.

— Știi că nu pot suferi verile de-aici.

Își îndesă batista înapoi în jiletcă.

— Ziua Alegerii are loc o dată pe an, nu-i așa? o întrebă el pe Panaya. N-am auzit nici măcar o dată clopotele.

Nu le auzise, dar auzise tobele. Sunetele îmbătătoare ale bucuriei și veseliei.

— Ah, spuse Panaya, cu zâmbetul ițindu-i-se pe buze, dar asta e o Zi a Alegerii cu totul și cu totul specială.

— Așa să fie?

— Nu știi, Roos? chicoti Muste. Ești aici de mai multă vreme decât sunt eu.

— Așa ceva nu i s-a spus lui Niclays, replică Panaya cu blândețe. Vezi tu, Niclays, după Marea Suferință, s-a ajuns la o înțelegere ca, la fiecare cincizeci de ani, câțiva dragoni seiikinezi o să accepte călăreți dintre oameni, astfel încât să fim mereu pregătiți să luptăm împreună. Cei care-au fost aleși pentru Înalta Strajă a Mării au primit această șansă în dimineața asta și acum vor trece prin încercarea apei, pentru a vedea care dintre ei sunt vrednici să devină călăreți ai dragonilor.

— Pricep, spuse Niclays, suficient de interesat, încât să uite de groaza legată de Sulyard pentru o clipă. După aceea zboară pe armăsarii lor ca să se lupte cu pirații și cu contrabandiștii, presupun, nu?

— Nu *armăsari,* Niclays! Dragonii nu sunt cai.

— Iertare, onorabilă domniță! Mi-am ales prost cuvintele.

Panaya încuviință din cap. Mâna i se îndreptă către pandantivul de la gât, cioplit sub forma unui dragon.

Un asemenea lucru ar fi fost distrus în Întinderea Virtuților, unde nu mai exista nicio deosebire între dragonii străvechi de la Răsărit și mai tinerii wyrmi, suflătorii de flăcări, care îngroziseră cândva lumea. Ambele rase erau văzute ca fiind răuvoitoare. Poarta către Răsărit fusese închisă atât de mult timp, încât neînțelegerile privitoare la obiceiurile acestora înfloriseră.

Niclays credea acest lucru înainte să ajungă pe Orisima.

Fusese aproape convins, în ajunul plecării sale din Mentendon, că era exilat într-o țară unde oamenii erau înrobiți de făpturi la fel de spurcate precum Nenumitul.

Cât de îngrozit fusese în ziua aceea! Toți copiii mentezi știau povestea Nenumitului din clipa în care învățau să vorbească. Chiar și scumpei lui mame îi făcuse plăcere să-l îngrozească până la lacrimi cu descrierile tatălui și regelui suprem al tuturor făpturilor care suflau foc – cel care ieșise din Muntele Groazei pus pe haos și prăpăd, apoi fusese grav rănit de către sir Galian Berethnet înainte să apuce să supună omenirea. O mie de ani mai târziu, umbra lui încă era vie în coșmarurile tuturor.

Chiar în clipa aceea, copitele traversară podul răsunând precum tunetul și smulgându-l pe Niclays din tumultul de gânduri.

Soldați.

Măruntaiele i se prefăcură în apă. Veneau după el – iar acum, când venise clipa, se trezi amețit, nu speriat. Dacă aceasta avea să fie ziua, așa să fie. Era ori asta, ori moartea de mâna santinelelor pentru datoriile la jocurile de noroc.

Sfinte, se rugă el, *fă să nu mă piș pe mine când o fi să se sfârșească!*

Soldații purtau verde pe sub armură. În fruntea lor, desigur, se afla Ofițerul-Șef – chipeșul, mereu binevoitorul Ofițer-Șef, care refuza să spună oricui de pe Orisima care îi era adevăratul nume. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât Niclays și purta mereu armură completă.

Ofițerul-Șef descălecă și se îndreptă cu pași mari spre casa în care locuia Niclays. Era înconjurat de santinele și ținea o mână pe mânerul sabiei.

— Roos!

Un pumn înmănușat bătu în ușă.

— Roos, deschide ușa asta, altfel o sparg!

— Nu este nevoie să spargeți nimic, onorate Ofițer-Șef! strigă Muste. Luminatul doctor Roos este aici!

Ofițerul-Șef se răsuci pe călcâie. Ochii negri-i sclipiră și se îndreptă cu pași hotărâți către ei.

— Roos!

Lui Niclays i-ar fi plăcut să pretindă că nimeni nu i se adresase vreodată cu un asemenea dispreț, însă ar fi fost o minciună gogonată.

— Sunteți cât se poate de binevenit să-mi spuneți Niclays, onorate Ofițer-Șef, spuse el, cu toată veselia prefăcută de care era în stare. Ne cunoaștem de…

— Taci din *gură!* îl repezi Ofițerul-Șef. Santinelele mele au găsit poarta debarcaderului deschisă azi-noapte. O corabie a piraților a fost văzută în apropiere. Dacă oricare dintre voi ascunde vreun intrus sau bunuri de contrabandă, vorbiți acum și poate că dragonița se va arăta milostivă!

Panaya și Muste nu spuseră nimic. Între timp, Niclays se luptă scurt și aprig cu sine însuși. Sulyard nu avea unde să se ascundă în casă. Oare ar fi fost mai bine să recunoască fapta?

Înainte să apuce să se hotărască, Ofițerul-Șef le făcu semn santinelelor lui.

— Căutați prin casă!

Niclays își ținu răsuflarea.

Exista o anume pasăre în Seiiki cu un țipăt ca de prunc care începe să zbiere. Pentru Niclays, deveni un simbol chinuitor al vieții lui în Orisima. Scâncetul care nu apucă niciodată să se transforme în urlet. Așteptarea unei lovituri care nu vine niciodată. În timp ce santinelele îi cotrobăiau prin casă, nenorocita aia de pasăre începu să țipe, iar țipătul ei deveni singurul sunet pe care îl mai auzea Niclays.

Când ieșiră din casă, santinelele aveau mâinile goale.

— Nu-i nimeni aici! strigă unul dintre ei.

Niclays făcu tot ce putu ca să nu se prăbușească în genunchi.

Ofițerul-Șef îl privi multă vreme, cu chipul ca o mască, înainte de-a porni cu pași mari spre strada următoare.

Iar pasărea țipa în continuare: *Hâc-hâc-hâc!*

4. Apus

Undeva în Palatul Ascalon, limbile negre ale unui ceas din sticlă-lăptoasă se îndreptau către amiază.

Camera Prezenței era plină pentru vizita mentezilor, așa cum se întâmpla mereu când veneau ambasadori străini în Inys. Ferestrele fuseseră larg deschise, ca să lase să pătrundă o briză cu parfum de caprifoi. Nu ajută cu mai nimic la scăderea căldurii. Frunțile tuturor erau scăldate în sudoare, iar evantaiele din pene fluturau peste tot, așa încât camera părea plină de păsări care fâlfâiau din aripi.

Ead stătea în mulțime alături de celelalte Doamne ale Iatacului, cu Margret Beck în dreapta ei. Domnișoarele de onoare stăteau cu fața spre ele, de cealaltă parte a covorului. Truyde utt Zeedeur își aranja colanul. Ead tot nu reușea să înțeleagă de ce apusenii nu renunțau la câteva straturi de haine pe timpul verii.

În sala cavernoasă începură să răsune murmure. Mult deasupra supușilor săi, Sabran a IX-a îi urmărea de pe tronul ei de marmură.

Regina Inysului era leită mamei ei, care era leită mamei ei, și tot așa, de generații întregi. Asemănarea era izbitoare. Precum strămoșii ei, era înzestrată cu un păr negru și ochi verzi, sclipitori, care parcă se spărgeau în bucăți în lumina soarelui. Se spunea că atât timp cât stirpea ei exista, Nenumitul nu se putea trezi niciodată din somnul lui.

Sabran își privea cu detașare supușii, fără a stărui asupra nimănui. Abia împlinise douăzeci și opt de ani, dar privirea ei avea înțelepciunea unei femei mult mai în vârstă.

Astăzi, parcă era o întruchipare a bunăstării reginatului Inys. Purta o rochie neagră de satin, ca să-și arate prețuirea față de moda menteză, deschisă în talie și scoțând la iveală o burtieră, palidă ca pielea ei, sclipind de diamante și perle mărunte. O coroană cu diamante îi sublinia sângele regal.

Trompetele anunțară sosirea grupului de mentezi. Sabran îi șopti ceva lui lady Arbella Glenn, vicontesă de Suth, care zâmbi și puse o mână plină de pete de bătrânețe peste a ei.

Purtătorii stindardelor intrară primii. Pe stindarde se afla Lebăda Argintie a Mentendonului care era înfățișată pe un

fond negru, cu Sabia cea Adevărată între aripi, ațintită cu vârful în jos.

Apoi intrară servitorii și gărzile, tălmacii și oficialii. În cele din urmă, lordul Oscarde, duce de Zeedeur, intră iute în sală, însoțit de ambasadorul rezident în Mentendon. Zeedeur era un tip corpolent, iar barba și părul îi erau roșii, la fel fiind și vârful nasului. Spre deosebire de fiica lui, avea ochii cenușii ai neamului Vatten.

— Majestate!

Făcu o plecăciune teatrală.

— Ce mare onoare este să fim din nou primiți la curtea dumneavoastră!

— Bun venit, Înălțimea Voastră! rosti Sabran.

Avea o voce scăzută, ce exprima putere. Îi întinse mâna lui Zeedeur, care urcă treptele ca să-i sărute inelul de la încoronare.

— Inima noastră se bucură să vă vadă din nou în Inys. Ați avut parte de o călătorie ușoară?

Lui Ead încă i se părea ciudată formularea „noastră”. În public, Sabran vorbea atât în numele ei, cât și în numele strămoșului său, Sfântul.

— Vai nouă, doamnă, răspunse Zeedeur, cu o față sumbră, asupra noastră s-a năpustit un wyvern matur, în Ținuturile de Jos. Arcașii mei l-au doborât, dar dac-ar fi fost mai vioi, s-ar fi putut lăsa cu un adevărat măcel.

Mulțimea începu să murmure. Ead băgă de seamă privirile îngrozite din toată sala.

— Din nou, murmură Margret spre ea. Doi wyverni în tot atâtea zile.

— Ne îngrijorează foarte tare să aflăm asta! rosti Sabran către ambasador. O trupă din cei mai buni cavaleri rătăcitori vă va conduce înapoi la Perchling. Vă veți bucura de o călătorie mai sigură spre casă.

— Vă mulțumim, Majestate!

— Acum, poate doriți să vă vedeți fiica, continuă Sabran, îndreptându-și privirea către fata cu pricina. Vino în față, copilă!

Truyde păși pe covor și făcu o plecăciune. Când se ridică, tatăl ei o îmbrățișă.

— Fiica mea!

O luă de mâini, zâmbind de parcă fața ar fi stat să i se frângă.

— Ești toată numai lumină! Și uită-te cât ai crescut! Spune-mi, cum îți prieste Inysul?

— Mult mai bine decât aș merita, tată! răspunse Truyde.

— Și ce te face să spui una ca asta?

— Curtea asta e atât de mare! spuse ea, arătând spre tavanul în formă de dom. Uneori, mă simt foarte mică și foarte șteasră, de parcă până și tavanele ar fi mai măreațe decât o să fiu eu vreodată.

Râsete puternice umplură camera.

— Ce minte ascuțită are! îi șopti Linora lui Ead. Nu-i așa?

Ead închise ochii. Ce mai *oameni!*

— Baliverne! îi spuse Sabran lui Zeedeur. Fiica dumneavoastră e plăcută la curte. Va fi o tovarășă pe cinste pentru oricine ar alege inima ei!

Truyde coborî privirea. Lângă ea, Zeedeur chicoti.

— Ah, Majestate, mă tem că Truyde e prea liberă din fire ca să fie căsătorită, oricât de mult mi-aș dori eu un nepot! Din adâncul sufletului, vă mulțumesc că ați avut atâta grijă de fiica mea!

— Nu e nevoie de mulțumiri! Sabran strânse tronul cu mâinile și adăugă: Mereu este o bucurie să ne primim prietenii întru Întinderea Virtuților la curte! Cu toate acestea, suntem curioși ce vă aduce din Mentendon în clipa aceasta!

— Lordul de Zeedeur vine cu o propunere, Majestate.

Cel care vorbise era ambasadorul rezident al Mentendonului.

— O propunere care credem că vă va stârni interesul.

— Într-adevăr!

Zeedeur își drese glasul.

— Alteța Sa Regală, Aubrecht al II-lea, Înaltul Prinț al Statului Liber al Mentendonului, o admiră de multă vreme pe Majestatea Voastră! A auzit vorbindu-se despre curajul,

frumusețea și credința nemărginită în cele Șase Virtuți ale domniei voastre. Acum, răposatu-i străunchi a fost înmormântat, iar el dorește o alianță mai puternică între cele două țări.

— Și cum dorește Alteța Sa Regală să făurească o asemenea alianță? întrebă Sabran.

— Prin căsătorie, Majestate.

Capetele tuturor se întoarseră către tron.

Exista mereu o perioadă de slăbiciune înainte ca o suverană din Casa Berethnet să rămână grea. Casa lor era o casă a fiicelor, câte o fiică pentru fiecare regină. Supușii lor o considerau o dovadă a sfințeniei lor.

Din partea fiecărei regine a Inysului se aștepta să se căsătorească și să rămână grea cât mai curând cu putință, ca nu cumva să moară fără un moștenitor adevărat. Ar fi fost primejdios în orice țară, pentru că ar fi azvârlit tărâmul într-un război civil, însă, potrivit credințelor inyshiene, prăbușirea Casei Berethnet ar fi pricinuit și reînvierea Nenumitului, care s-ar fi întors și ar fi făcut prăpăd în lume.

Dar Sabran refuzase orice cerere în căsătorie de până acum.

Regina se așeză iar pe tron, privindu-l cu băgare de seamă pe Zeedeur. Fața, ca întotdeauna, nu-i trăda nimic.

— Dragul meu Oscarde! spuse ea. Oricât am fi de măguliți, din câte ținem minte, tu ești deja căsătorit.

Curtenii începură să râdă în hohote. Zeedeur păruse emoționat mai devreme, însă, în clipa de față, zâmbea larg.

— Doamna și suverana mea! spuse el, chicotind. Stăpânul meu este acela ce vă cere mâna.

— Mergi, rogu-te, mai departe!

Wyvernul era deja dat uitării. Vădit încurajat, Zeedeur făcu încă un pas în față.

— Doamnă, glăsui el, așa cum știți, străbunica dumneavoastră, regina Sabran a VII-a, a fost căsătorită cu străbunicul meu îndepărtat, Haynrick Vatten, Custode al Mentendonului când era sub stăpânire străină. Întrucât Casa Lievelyn i-a îndepărtat de la putere pe cei din neamul Vatten, totuși n-a existat nicio legătură formală între țările noastre, în

afară de religia noastră comună.

Sabran îl asculta cu o privire indiferentă, care friza ușor plictiseala sau chiar disprețul.

— Prințul Aubrecht știe că stăruința răposatului său unchi a fost respinsă de Majestatea Voastră… și, da, și de Regina Mamă – Zeedeur își drese glasul –, dar stăpânul meu crede că poate oferi un alt soi de tovărășie. El crede, de asemenea, că s-ar ivi mai multe avantaje într-o alianță proaspătă între Inys și Mentendon. Suntem singura țară de la Răsărit care face negoț, iar cum Yscalinul a căzut în păcat, el crede că o alianță care îmbrățișează credința noastră ar fi vitală.

Această afirmație fu urmată de câteva șoapte. Nu cu mult timp înainte, Regatul Yscalinului de la miazăzi făcuse și el parte din Întinderea Virtuților. Înainte să-l adopte pe Nenumit ca zeu nou.

— Înaltul Prinț vă dăruiește un semn al prețuirii sale, dacă Majestatea Voastră binevoiește să-l primească, spuse Zeedeur. A auzit cât de mult iubiți perlele din Marea Soarelui Dănțuitor.

Pocni din degete. Un servitor mentez se apropie de tron, ținând în mână o pernă de catifea, și îngenunche. Pe pernă se afla o scoică deschisă, care scotea la iveală o perlă neagră, iridescentă, mare cât o cireașă, cu verde pe margini, și care lucea în soare ca oțelul forjat

— Aceasta este cea mai frumoasă perlă dănțuitoare pe care o posedă el, descoperită pe coasta din Seiiki, spuse Zeedeur. Este mai de preț decât nava care a purtat-o peste Hău.

Sabran se aplecă în față. Servitorul ridică perna mai sus.

— Este adevărat că avem o slăbiciune pentru perlele dănțuitoare și o grămadă de asemenea perle, spuse regina, și primim cu mare bucurie acest dar! Dar făcând acest lucru nu înseamnă că primesc și cererea în căsătorie.

— Desigur că nu, Majestate! E doar un dar din partea unui prieten întru Întinderea Virtuților.

— Foarte bine!

Privirea lui Sabran se îndreptă spre lady Roslain Crest, Întâia Doamnă a Iatacului, care purta o rochie de mătase cu

smaralde și un corset de dantelă albă. Pe broșa ei se vedeau două pocale, la fel ca toți cei care îl adoptau pe Cavalerul Mărinimiei pe post de protector, însă a ei era aurită, arătând că ea însăși era sânge din sângele acelui cavaler. Roslain făcu un semn abia vizibil către una dintre domnișoarele de onoare, care se grăbi să ia perna.

— Deși suntem atinși de acest dar, stăpânul vostru ar trebui să cunoască disprețul nostru față de ereziile practicate de seiikinezi, spuse Sabran. Nu dorim să avem nicio legătură cu cei din Răsărit.

— Desigur! replică Zeedeur. Chiar și așa, stăpânul nostru crede că originea perlei nu-i știrbește cu nimic frumusețea.

— Poate că stăpânul vostru are dreptate! admise Sabran, așezându-se înapoi pe tron. Am aflat că Alteța Sa Regală se pregătea să devină sanctarian înainte să fie numit Înalt Prinț al Mentendonului. Spune-ne mai multe despre celelalte… calități ale sale!

Se auziră chicote.

— Prințul Aubrecht este foarte deștept și binevoitor, doamnă, și înzestrat cu un simț politic ascuțit, răspunse Zeedeur. Are treizeci și patru de ani, și părul și barba de un roșu mai blând decât al meu. Cântă foarte bine la lăută și dănțuiește cu mare energie.

— Oare cu cine?

— Adeseori, cu nobilele sale surori, Majestate. Are trei: prințesa Ermuna, prințesa Bedona și prințesa Betriese. Toate sunt nerăbdătoare să vă cunoască!

— Se roagă adesea?

— De trei ori pe zi. Cel mai tare, îi este credincios Cavalerului Mărinimiei, care-i este ocrotitor.

— Oare prințul vostru are *cusururi,* Oscarde?

— Ah, Majestate, noi, muritorii, avem cu toții cusururi – în afară de dumneavoastră, bineînțeles! Cusurul cel mai mare al stăpânului meu este acela că se îngrijorează pentru poporul său până obosește.

Sabran deveni din nou serioasă.

— Prin aceasta, spuse ea, este deja unul dintre noi.

Șoaptele începură să se răspândească prin cameră precum focul.

— Ne-ai atins sufletul. Ne vom gândi la cererea stăpânului vostru.

Se auziră aplauze fără tragere de inimă.

— Sfatul Virtuților va face cele de trebuință pentru a duce aceasta la bun sfârșit. Totuși, înainte de asta, ne-ați face mare cinste dacă dumneata și grupul dumitale ne-ați însoți la un ospăț!

Zeedeur mai făcu o plecăciune adâncă.

— Cinstea ar fi de partea noastră, Majestate!

Curtenii făcură nenumărate plecăciuni. Sabran își croi drum pe trepte în jos, urmată de Doamnele din Dormitor. În urma lor veneau domnișoarele de onoare.

Ead știa că Sabran nu avea să se mărite cu Prințul Roșu. Așa era ea. Își târa peținorii după ea ca pe peștii prinși în undiță, primind daruri și cuvinte măgulitoare, dar nu-și oferea niciodată mâna.

Pe măsură ce curtenii se împrăștiau, Ead ieși pe o altă ușă, alături de colegele ei cameriste. Lady Linora Payling, blondă și îmbujorată în obraji, era unul dintre cei paisprezece copii ai contelui și contesei de Payling Hill. Îndeletnicirea ei favorită era răspândirea bârfelor. Pe Ead o enerva la culme.

Cu toate acestea, lady Margret Beck îi fusese prietenă dragă mult timp. Se alăturase Casei de Sus cu trei ani înainte și se împrietenise cu Ead la fel de repede ca și cu fratele ei, Loth, care era cu șase ani mai mare decât ea. Ead descoperise, curând, că ea și Margaret împărtășeau același simț al umorului, știind dintr-o privire ce gândea cealaltă și având aceleași păreri despre cei mai mulți dintre curteni.

— Trebuie să ne mișcăm repede astăzi, zise Margret. Sabran se va aștepta să ne vadă și pe noi la ospăț.

Margret semăna foarte mult cu fratele ei, cu pielea de abanos și trăsăturile puternice. Trecuse o săptămână de când dispăruse Loth, iar pleoapele încă îi mai erau umflate.

— O cerere în căsătorie! spuse Linora, când se îndepărtaseră destul de mult ca să n-o audă restul curtenilor.

Și încă din partea prințului Aubrecht! Îl crezusem prea evlavios ca să se însoare.

— Niciun prinț nu este prea evlavios ca să se însoare cu regina Inysului. Ea este prea evlavioasă ca să se mărite.

— Dar ținutul trebuie *neapărat* să aibă o prințesă!

— Linora, spuse Margret, încordată, puțină cumpătare, rogu-te!

— Păi, chiar trebuie neapărat!

— Regina Sabran încă nu a împlinit nici treizeci de ani. Are tot timpul din lume.

Lui Ead îi era limpede că încă nu aflaseră despre asasin, altminteri Linora ar fi fost mai serioasă. Pentru ea, nenorocirea nu era altceva decât prilej de bârfa.

— Aud că Înaltul Prinț este peste măsură de bogat, urmă ea, nedându-se bătută. Și am putea să profităm de centrul lor de comerț de la Răsărit. Închipuie-ți și tu – să avem toate perlele din Marea Soarelui Dănțuitor, cel mai fin argint, mirodenii și giuvaiere…

— Regina Sabran disprețuiește Răsăritul, așa cum ar trebui să facem cu toții. Sunt niște închinători la wyrmi!

— Inys nu va trebui să facă negoț acolo, nătăfleațo. Putem să cumpărăm de la mentezi.

Tot negoț spurcat era. Mentezii făceau negoț cu Răsăritul, iar răsăritenii se închinau la wyrmi.

— Grija mea are legătură cu potriveala, spuse Margret. Înaltul Prinț a fost logodit cu donmata Marosa o vreme. O femeie care este acum prințesa încoronată a unui tărâm draconic.

— Aaa, logodna *aceea* s-a dizolvat demult. Pe lângă asta, continuă Linora, dându-și părul pe spate, mă îndoiesc că el s-a omorât după ea. O fi reușit să-și dea seama de răutatea din inima ei!

La ușile Iatacului, Ead se întoarse spre celelalte două femei.

— Doamnelor, spuse ea, mă ocup eu astăzi de îndatoririle noastre. Ar trebui să mergeți la ospăț.

Margret se încruntă.

— Fără tine?

— N-o să simtă nimeni lipsa unei cameriste.

Ead zâmbi.

— Hai, duceți-vă, amândouă! Bucurați-vă de banchet!

— Cavalerul Mărinimiei să te binecuvânteze!

Linora era deja la jumătatea coridorului.

— Ești atât de bună!

În timp ce Margret dădea s-o urmeze, Ead o prinse de cot.

— Ai aflat ceva de Loth? întrebă ea.

— Încă n-am aflat nimic. Margret îi atinse brațul și adăugă: Dar ceva se întâmplă. Șoimul de Noapte m-a chemat la el în seara asta.

Lordul Seyton Combe. Însuși stăpânul iscoadelor. Aproape toată lumea îi spunea Șoimul de Noapte, căci își înhăța prada la adăpostul întunericului. Nemulțumiții, lorzii însetați de putere, oamenii care râvneau adesea la regină – el putea face orice problemă să dispară.

— Crezi că el știe ceva? întrebă Ead, încet.

— Mă gândesc că vom afla.

Margret o strânse de mână înainte să pornească pe urmele Linorei.

Când Margret Beck suferea, suferea de una singură. Ura să împovăreze pe altcineva. Chiar și pe cei mai apropiați prieteni.

Ead nu avusese niciodată de gând să se numere printre acei prieteni. Când sosise prima dată în Inys, avusese de gând să păstreze cât mai multe lucruri cu putință doar pentru ea. Și totuși, fusese crescută într-o societate unită și începuse, curând, să tânjească după tovărășie și după vorbă. Jondu, sora ei în toate în afară de sânge, fusese alături de ea aproape de când se născuse, iar când rămăsese, deodată, fără ea, Ead se simțise îndurerată. Așa că, atunci când frații Beck îi oferiseră prietenia lor, cedase, și nu avusese de ce să-i pară rău.

Avea s-o revadă pe Jondu când avea să fie chemată în sfârșit acasă, dar urma să-i piardă pe Loth și pe Margret. Totuși, dacă se lua după tăcerea de la Mănăstire, ziua aceea nu avea să vină prea curând.

Dormitorul Mare de la palatul Ascalon avea tavanul înalt,

pereții în culori deschise, podeaua de marmură și un pat uriaș cu baldachin în mijloc. Pernele-burlan și păturile erau din mătase cu brocart de culoarea fildeșului, așternuturile erau din cel mai fin in mentez, și existau două seturi de perdele, una ușoară, una grea, folosite în funcție de câtă lumină voia Sabran să pătrundă în cameră.

Un coș de răchită aștepta la piciorul patului, iar oala de noapte lipsea din dulap. Se părea că Spălătoreasa Regală revenise la lucru.

Toată casa fusese atât de ocupată cu pregătirea vizitei menteze, încât sarcina schimbării așternuturilor fusese amânată. Crăpând ușile de la balcon ca să iasă căldura înăbușitoare, Ead înlătură cearșafurile și plapuma și dădu repede cu mâinile peste saltelele cu puf, căutând cuțite sau sticle cu otravă care-ar fi putut fi cusute înăuntrul lor.

Chiar și fără Margret și Linora care s-o ajute, se mișcă repede. În timp ce domnișoarele de onoare erau la ospăț, Camera Cufărului avea să fie goală. Era cel mai potrivit moment pentru a cerceta apropierea pe care o bănuia între Truyde utt Zeedeur și Triam Sulyard, pajul dispărut. Dădea bine să știi tainele curții, de la bucătărie, până la tron. Numai știind tot ce mișca o putea apăra pe regină.

Truyde se născuse în nobilime, era moștenitoarea unei averi consistente. Nu avea nicio pricină să fie interesată de un paj fără titlu. Și totuși, când Ead lăsase de înțeles că existase o legătură între ea și Sulyard, aceasta păruse speriată, ca o veveriță prinsă cu o ghindă în gheruțe.

Ead cunoștea mirosul unui secret. Îl purta ca pe un parfum.

Odată sigur Dormitorul Mare, lăsă patul să se aerisească și-și croi drum spre clădirea în care se afla Camera Cufărului. Oliva Marchyn era la Casa Banchetelor, dar avea o iscoadă. Ead urcă scara pe furiș și trecu pragul.

— Ce-i acolo? croncăni o voce. Cine vine?

Ea se opri. Nimeni altcineva n-ar fi auzit-o, dar iscoada avea auzul ascuțit.

— Intrus. Cine e aici?

— Pasăre spurcată! șopti Ead.

O broboană de sudoare îi porni în jos pe șira spinării. Își ridică fustele și scoase un cuțit din teaca prinsă pe coapsă.

Iscoada stătea pe o stinghie în fața ușii. Când Ead se apropie de ea, înclină capul.

— Intrus, repetă ea, amenințător. Domniță rea. Afară din palatul meu!

— Ascultă cu băgare de seamă, sirrah!

Ead îi arătă cuțitul, făcând-o să se umfle în pene.

— Oi crede tu că ai putere aici, dar, mai devreme sau mai târziu, Majestatea Sa o să aibă poftă de plăcintă de porumbel. Mă îndoiesc că și-ar da seama dacă te-aș înveli pe *tine* în aluat.

Adevărul era că era o pasăre frumoasă. Imita culorile curcubeului. Penele-i treceau de la albastru la verde, apoi la culoarea șofrănelului, iar capul îi era de un roz aprins. Ar fi fost păcat s-o gătească.

— Plata! ceru ea, ciocănind cu o gheară.

Pasărea aceasta îngăduise multe întâlniri în afara legii pe când Ead fusese domnișoară de onoare. Lăsă cuțitul deoparte, cu buzele strâns lipite, apoi băgă mâna în punga de mătase de la cingătoare.

— Ia de-aici!

Puse trei fondante pe vasul păsării.

— Îți dau și restul dacă te porți frumos.

Pasărea era prea ocupată cu ciocănitul dulciurilor ca să-i răspundă.

Ușa Camerei Cufărului nu era niciodată încuiată. Domnișoarele n-ar fi trebuit să aibă nimic de ascuns. Înăuntru, perdelele erau trase, focul stins și paturile făcute.

Exista un singur loc în care o domnișoară de onoare deșteaptă-și putea ascunde comorile secrete.

Ead trase covorul în sus și dădu la o parte scândura desprinsă din podea cu cuțitul. Sub ea, în praf, zăcea o cutie lustruită din lemn de stejar, cu capac lustruit. O ridică pe genunchi.

Înăuntru, se afla o adunătură de lucruri pe care Oliva le-ar fi confiscat cu bucurie. O carte groasă, gravată cu simbolul alchimic pentru aur. O pană de scris și o călimară cu cerneală.

Bucățele de pergament. Un pandantiv cioplit din lemn. Și un vraf de scrisori, strânse laolaltă cu fundă.

Ead desfăcu una. Hârtia era subțire și mototolită. Din data mânjită de pe ea, înțelese că fusese scrisă cu o vară înainte.

Îi luă câteva clipe să spargă cifrul. Era puțin mai sofisticat decât cele folosite în scrisorile de dragoste de la curte, dar Ead învățase să descifreze coduri de mică.

Pentru tine, scria neîngrijit în scrisoare. *L-am cumpărat din Vârful Albatrosului. Poartă-l din când în când și gândește-te la mine.*

Luă alta, scrisă pe hârtie mai groasă. Aceea fusese scrisă cu mai bine de un an înainte.

Mă iartă dacă sunt prea îndrăzneț, domnița mea, dar mă gândesc numai la tine.

Alta.

Iubirea mea. Dă-mi întâlnire sub turnul cu ceas înainte de orasiuni.

Fără să insiste prea mult, putea vedea că Truyde și Sulyard aveau o relație de dragoste și că-și consumaseră deja dorința. Obișnuitele declarații ale îndrăgostirilor. Dar Ead se opri asupra unor fraze.

Ceea ce facem noi va zgudui lumea. Această misie e chemarea noastră divină. Doi tineri îndrăgostiți nu ar fi putut descrie nicidecum o partidă de dragoste pătimașă ca pe o „misie” (dacă nu cumva, bineînțeles, dragostea lor nu era pe potriva poeziei lor). *Trebuie să începem să plănuim, iubirea mea.*

Ead răsfoi scrisorile, trecând peste vorbe de alcov și cimilituri, până când găsi o scrisoare datată de la începutul primăverii, când dispăruse Sulyard. Scrisul era mânjit.

> *Iartă-mă! A trebuit să plec. Am vorbit în Perchling cu o călătoare pe mări și mi-a făcut o ofertă de nerefuzat. Știu că plănuiserăm să mergem împreună și că poate ai să mă urăști pentru tot restul vieților noastre, dar așa e mai bine, scumpa mea. Tu poți să ajuți de acolo de unde ești, de la curte. Când voi trimite vorbă despre reușita mea, convinge-o pe regina Sabran să privească cu îngăduință încercarea noastră. Fă-o să-*

și dea seama de pericol.

Arde această scrisoare. Să nu afle nimeni ce facem până nu-i bun făcut. Cândva, ne vor numi legende, Truyde.

Perchling. Cel mai mare port din Inys și cea mai importantă poartă către continent. Însemna că Sulyard fugise cu o corabie.

Mai era ceva sub scândura din podea. O carte subțire, legată în piele. Ead își trecu un deget peste titlu, scris, fără îndoială, cu slove răsăritene.

Truyde n-ar fi avut cum să găsească această carte într-o bibliotecă inyshiană. Căutarea înțelepciunii răsăritene era considerată erezie. Avea să pățească ceva mult mai rău decât o mustrare dacă o găsea cineva.

— Vine cineva! cârâi pasărea.

O ușă se închise dedesubt. Ead ascunse cartea și scrisorile sub mantie și puse cutia la loc în firida ei.

Se auzeau pași pe sub căpriori. Puse scândura din podea la locul ei. Când trecu de stinghie, goli restul fondantelor în vas.

— O vorbă să nu scoți, îi șopti ea iscoadei, că-ți fac condeie din penele-alea frumoase!

Pasărea chicoti sumbru, în timp ce Ead sări pe fereastră.

e

Stăteau întinși unul lângă altul sub mărul din curte, așa cum făceau adeseori în plină vară. Un urcior cu vin din Bucătăria Mare se afla lângă ei, cu tot cu o farfurie cu brânză cu mirodenii și pâine proaspăt coaptă. Ead tocmai îi povestea despre o farsă făcută de domnișoarele de onoare lui lady Oliva Marchyn, iar el râdea atât de tare, că-l durea burta. Când venea vorba de istorisit, ea era jumătate poetă, jumătate bufon.

Soarele-i scosese la iveală pistruii de pe nas. Părul ei negru se răsfirase pe iarbă. Dincolo de strălucirea puternică a soarelui, el vedea turnul cu ceas de deasupra, vitraliile chiliilor și merele pe crengi. Totul era bine.

— Milord.

Amintirea se făcu țăndări. Loth ridică privirea și dădu peste un bărbat fără dinți.

Holul hanului era plin de țărani. Undeva, un lăutar cânta o baladă despre frumusețea reginei Sabran. Cu câteva zile înainte, vânase alături de ea. În momentul de față, se afla la mulți kilometri depărtare de ea, ascultând un cântec care vorbea despre ea de parcă ar fi fost un mit. Tot ce știa era că el se afla pe drumul spre o moarte aproape sigură și că Ducii Spirituali îl urâseră suficient cât să-l împingă pe acest drum.

Cât de repede se putea nărui o viață!

Hangiul puse jos o tavă pe care se aflau două boluri de fiertură, brânză tăiată în felii groase și o pâine rotundă de orz.

— Vă mai aduc ceva, lorzii mei?

— Nu, răspunse Loth. Mulțumim!

Hangiul făcu o plecăciune adâncă. Loth se îndoia că avea în fiecare zi prilejul de a-i găzdui pe nobilii fii ai Conților Provinciali în clădirea lui.

Pe cealaltă bancă, lordul Kitston Glade, dragul lui prieten, își înfigea dinții într-o pâine.

— Ei, fir-ar ea de…

O scuipă afară.

— Asta-i stătută ca o carte de rugăciuni! Oare să-ndrăznesc să gust brânza?

Loth își sorbi miedul, dorindu-și să fi fost rece.

— Dacă mâncarea e atât de proastă în provincia voastră, spuse el, ar trebui să vorbești cu tatăl tău despre asta!

Kit fornăi.

— Da, lui îi place mâncarea așa seacă.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru mâncarea asta! Mă îndoiesc că o să găsești ceva mai bun pe navă.

— Știu, știu. Sunt un nobil cu degete moi care doarme în puf de lebădă, iubește prea multe curtezane și se îmbuibă cu dulciuri. M-a stricat viața la Curte. Așa a spus tata când m-am făcut poet, să știi.

Kit înțepă ușor brânza.

— Că tot veni vorba, ar trebui să scriu ceva cât sunt aici – o pastorală, poate. Oamenii mei sunt fermecători, nu-i așa?

— Destul, răspunse Loth.

Astăzi nu se putea preface că are chef de glume. Kit se întinse peste masă ca să-l prindă de umăr.

— Rămâi cu mine, Arteloth! îi ceru el.

Loth oftă adânc.

— Ți-a spus vizitiul numele căpitanului nostru?

— Hatman, pare-mi-se.

— Doar nu vrei să zici că e Harlowe, nu?

Loth ridică din umeri.

— O, Loth, *trebuie* să fi auzit de Gian Harlowe! Piratul! Toată lumea din Ascalon…

— Se vede treaba că eu nu sunt toată lumea din Ascalon.

Loth se scărpină pe nas.

— Rogu-te, luminează-mă și pe mine în privința soiului de pungaș ce ne va duce în Yscalin!

— Un pungaș intrat în legendă, șopti Kit. Harlowe a venit în Inys pe vremea când era doar un băiețandru, de pe țărmuri îndepărtate. A intrat în marină la nouă ani și a devenit căpitanul unei nave până să împlinească optsprezece, dar a mușcat momeala pirateriei, ca mulți tineri ofițeri promițători. Mai turnă mied în halbe și continuă: Omul ăsta a navigat pe toate mările din lume, mări pe care niciun cartograf nu le-a numit vreodată. Jefuind corăbii, se spune că a strâns o avere care o întrece pe cea a Ducilor Spirituali până să împlinească treizeci de ani.

Loth mai bău o gură zdravănă. Avea o presimțire că avea să-i mai trebuiască o halbă până să plece de-aici.

— Atunci, mă întreb, Kit, de ce tocmai nelegiuitul ăsta faimos ne duce în Yscalin?

— S-ar putea să fie singurul căpitan destul de curajos ca să facă trecerea. E un om neînfricat, răspunse Kit. Regina Rosarian l-a privit cu îngăduință, să știi.

Mama lui Sabran.

Loth ridică privirea, în sfârșit interesat.

— Așa să fie?

— Așa e. Se spune că ar fi fost îndrăgostit de ea.

— Nădăjduiesc că nu lași să se înțeleagă că regina Rosarian

i-ar fi fost vreodată necredincioasă prințului Wilstan.

— Arteloth, îmbufnatul meu prieten de la miazănoapte – n-am spus niciodată că ea i-ar fi întors dragostea, răspunse Kit, împăciuitor, dar îi plăcea destul de mult omul, încât să-i dăruiască cea mai mare corabie cu armătură de fier din flota ei, *Trandafirul Veșnic*. Acum își spune *corsar,* fără teamă de pedeapsă.

— Aha! Corsar!

Loth scoase un chicotit ușor.

— Cel mai căutat titlu din lumea întreagă.

— Echipajul lui a capturat câteva corăbii yscaleze în ultimii doi ani. Nu cred că ne vor privi sosirea cu ochi buni.

— Îmi închipui că yscalezii privesc puține lucruri cu ochi buni în ziua de azi.

Rămaseră în tăcere o vreme. În timp ce Kit mânca, Loth privea pe fereastră.

Se întâmplase în puterea nopții. Paji care purtau cartea înaripată a lordului Seyton Combe intraseră în camera lui și-i porunciseră să meargă cu ei. Înainte să apuce să se dezmeticească, fusese aruncat într-o trăsură alături de Kit, care fusese scos și el din locuință, la adăpostul întunericului, și i se arătase un bilet prin care să-și lămurească situația.

Lord Arteloth Beck,

Dumneata și lordul Kitston sunteți, în clipa aceasta, ambasadori-rezidenți inyshieni în Regatul Draconic Yscalin. Yscalezii au primit de știre despre sosirea domniilor voastre.

Întrebați de ultimul ambasador, Ducele Cumpătării. Observați curtea Casei Vetalda. Mai cu seamă, încercați să aflați ce pun la cale și dacă au de gând să cotropească Inysul.

Pentru regină și țară!

Biletul îi fusese smuls din mână după doar câteva clipe și, probabil, dus să fie ars.

Lucrul de care Loth nu-și dădea seama era *de ce*. De ce tocmai el, dintre toți, era trimis în Yscalin. Inysul trebuia să știe ce se întâmpla în Cárscaro, însă el nu era iscoadă.

Disperarea începu a-l urmări precum un copoi, dar nu o putea lăsa să-l facă să șovăie. Nu era singur.

— Kit, spuse el, iartă-mă! Ai fost silit să mi te-alături în exil, iar eu am fost un prost tovarăș.

— Să nu care cumva să îndrăznești să-ți ceri iertare! Mereu am cam avut chef de-o aventură.

Kit își netezi buclele bălaie cu ambele mâini.

— Totuși, că tot ai adus, în sfârșit, vorba, mă gândeam să vorbim despre… situația noastră.

— Nu face asta! Nu acum, Kit. Ce-i făcut e bun făcut!

— Nu trebuie să crezi că regina Sabran a poruncit să fii trimis în exil, spuse Kit, hotărât. Îți zic eu, asta a fost pusă la cale fără știrea ei. Mai mult ca sigur, Combe i-a spus că ai plecat de la curte de bunăvoie și nesilit de nimeni, iar ea se mai îndoiește uneori de stăpânul iscoadelor ei. Trebuie neapărat să-i spui adevărul, îl îndemnă el. Scrie-i. Mărturisește-i ce ți-au făcut, și…

— Combe citește fiecare scrisoare înainte să ajungă la ea, îl întrerupse Loth.

— Și nu poți să i-o scrii și tu în vreun cod, ceva?

— Niciun cod nu e în siguranță cu Șoimul de Noapte. Nu degeaba l-a făcut Sabran stăpân peste iscoade.

— Scrie-le alor tăi, atunci! Cere-le ajutorul.

— Nu ar fi primiți în audiență la Sabran fără să treacă mai întâi de Combe. Și, chiar dacă ar fi, spuse Loth, ar fi deja prea târziu pentru noi atunci. Deja am fi în Cárscaro.

— Tot ar trebui să știe unde te afli.

Kit clătină din cap.

— Sfinte, chiar încep să cred că tu *vrei* într-adevăr să pleci!

— Dacă Ducii Spirituali mă cred cel mai în măsură să aflu ce s-a întâmplat în Yscalin, atunci poate că așa este.

— Ei, haide, Loth! Știi doar de ce se întâmplă asta. Toată lumea a încercat să te prevină.

Loth așteptă, încruntându-se. Cu un oftat, Kit își goli halba și se aplecă mai aproape de el.

— Regina Sabran încă nu este căsătorită, murmură el.

Loth se încordă.

— Dacă Ducii Spirituali sunt de părere că o pereche străină e potrivită pentru ea, prezența ta alături de ea… Ei bine, încurcă lucrurile.

— Tu știi că Sab și cu mine *niciodată*…

— Ceea ce știu eu are mai puțină însemnătate decât ceea ce vede lumea, îl întrerupse Kit. Îngăduie-mi să fac o mică alegorie. Arta. Arta nu e doar un act măreț de creație, ci o mie de acte mai mici. Când citești una dintre poeziile mele, nu vezi săptămânile întregi de muncă migăloasă care mi-au trebuit ca să o pun cap la cap – cât m-am gândit, câte cuvinte am tăiat, câte pergamente am ars, în scârbă. Tot ce vezi, în cele din urmă, e ceea ce vreau eu să vezi. Așa e și cu politica.

Loth se încruntă.

— Pentru a asigura un moștenitor, Ducii Spirituali trebuie să prezinte curtea inyshiană și pe regina aleasă într-un mod anume. Dacă ei ar crede că legătura ta cu Sabran strică imaginea – și alungă pețitorii străini –, s-ar lămuri de ce ai fost ales tocmai tu pentru această misiune diplomatică. Voiau să dispari, așa că… te-au eliminat din peisaj.

Se lăsă din nou liniștea. Loth își împreună degetele încărcate de inele și-și lipi fruntea de ele.

Mare neghiob mai era!

— Deci, dacă intuiția nu mă înșală, vestea bună e că s-ar putea să ni se îngăduie să ne furișăm înapoi la curte odată ce regina Sabran se căsătorește, spuse Kit. Eu zic să vedem ce se întâmplă în următoarele câteva săptămâni, să-l găsim pe bietul prinț Wilstan, dacă reușim, apoi să ne întoarcem în Inys pe orice cale ne e cu putință. Combe nu ne va opri. Nu o dată ce are ceea ce-și dorește.

— Uiți că, dacă ne întoarcem, o să reușim să-i dăm în vileag planurile în fața lui Sabran. Sigur s-a gândit și la asta. N-o să reușim să trecem de porțile palatului.

— Îi vom scrie Înălțimii Sale înainte. Îi facem o ofertă. Noi tăcem, iar în schimb, el ne lasă în pace.

— Nu pot să tac în legătură cu asta, lăsă Loth să-i scape. Sab trebuie să știe dacă Sfatul Virtuților ei urzește pe la spatele său. Combe știe că o să-i spun. Ai încredere în mine,

Kit – el vrea ca noi să rămânem în Cárscaro pe viață. Să fim ochii lui la cea mai primejdioasă curte din Apus.

— Lovească-l blestemele! Găsim noi un drum spre casă, spuse Kit. Nu așa ne făgăduiește Sfântul tuturor?

Loth își goli halba.

— Poți fi foarte înțelept, prietene! Oftând, adăugă: Îmi închipui ce-o fi în sufletul lui Margret în clipa asta. S-ar putea să fie nevoită să moștenească Goldenbirch.

— Meg nu trebuie să-și încarce mintea aia a ei strălucită. Goldenbirch n-o să aibă nevoie de ea ca moștenitoare, pentru că o să ne întoarcem în Inys înainte să apucăm să ne dezmeticim. S-ar putea ca misiunea asta să nu *pară* una căreia să-i putem supraviețui, continuă Kit, adoptând din nou tonul glumeț, dar nu se știe niciodată. S-ar putea să ne întoarcem ca prinți ai lumii.

— N-aș fi crezut niciodată că tu ai mai multă credință decât mine.

Loth răsuflă adânc pe nas.

— Hai să chemăm vizitiul. Am pierdut destulă vreme pe-aici.

5. Răsărit

Noilor soldați din Înalta Strajă a Mării li se îngăduise să-și petreacă ultimele ceasuri în Capul Hisan așa cum credeau de cuviință. Cei mai mulți se duseseră să-și ia rămas-bun de la prieteni. În ceasul al nouălea al serii, aveau să pornească în lectici spre capitală.

Învățații plecaseră deja cu corabia spre Insula Penelor. Ishari nu rămăsese pe punte alături de ceilalți ca să vadă cum dispare Seiiki în zare.

Fuseseră apropiate ani întregi. Tané o îngrijise pe Ishari când frigurile aproape că-i luaseră viața. Ishari fusese precum o soră când lui Tané îi venise prima sângerate, arătându-i cum să facă dopuri din hârtie. Era posibil să nu se mai vadă niciodată. Dacă Ishari s-ar fi dovedit mai sârguincioasă la

învățătură – și s-ar fi dedicat mai mult pregătirii –, ar fi putut fi călărețe împreună.

Deocamdată, Tané trebuia să-și îndrepte gândul spre o altă prietenă. Ținea capul plecat în timp ce-și croia drum prin rumoarea din Capul Hisan, unde dansatorii și toboșarii ieșiseră să sărbătorească Ziua Alegerii. Copiii treceau țopăind pe lângă ea, cu zmeie pictate zburând deasupra lor.

Străzile erau ticsite de oameni. Își ștergeau fețele cu batiste din in. În timp ce Tané se ferea de negustori care vindeau flecuștețe, simți mirosul tămâii, al ploii și sudorii pe piele, și izul de pește proaspăt din mare. Ascultă tinichigiii și negustorii strigând și văzu oamenii rămânând cu gurile căscate în timp ce o păsărică galbenă își ciripea cântecelul.

Era posibil ca aceasta să fie ultima oară când mergea prin Capul Hisan, singurul oraș pe care-l cunoscuse vreodată.

Fusese extrem de riscant să vină aici. Orașul era un loc primejdios, în care învățăceii ar fi putut fi ispitiți să se poarte în moduri care să-i strice. Existau bordeluri, taverne, jocuri de cărți și lupte de cocoși, recrutori trimiși să-i silească să se apuce de piraterie. Tané se întrebase adesea dacă fuseseră construite Casele de Învățătură atât de aproape de acele locuri tocmai ca să le fie pusă la încercare voința.

Când ajunse la han, răsuflă ușurată. Nu se vedea nicio santinelă.

— E cineva aici? strigă ea printre gratii.

O fată mărunțică veni la poartă. Când o văzu pe Tané și emblema Înaltei Străji a Mării, copila îngenunche pe dată și-și lipi fruntea de mâini.

— O caut pe onorabila Susa, rosti Tané cu blândețe. Ai putea să o chemi, rogu-te?

Fata se îndreptă cu pași repezi înapoi spre han.

Nimeni nu mai făcuse o asemenea plecăciune în fața lui Tané. Ea se născuse în Ampiki, un sat sărăcăcios din capătul de miazăzi al Seiiki, într-o familie de pescari săraci. Într-o zi de iarnă rece, un foc se aprinsese în pădurea din apropiere și înghițise aproape toate casele.

Tané nu-și mai ținea minte părinții. Nu le împărtășise

moartea doar pentru că ieșise din casă și fugise după un fluture, spre mare. Cei mai mulți copii găsiți sau orfani ajungeau în armata terestră, dar fluturele fusese tălmăcit de o sfântă ca o intervenție din partea zeilor, așa că se hotărâse ca Tané să fie pregătită pentru a deveni călăreață.

Susa veni la poartă într-un halat din mătase albă, splendid brodat. Părul i se revărsa liber pe umeri.

— Tané!

Deschise poarta.

— Trebuie neapărat să vorbim!

Tané îi recunoscu încruntătura. Se strecurată pe aleea de lângă casă, acolo unde Susa își deschise umbrela și o ținu deasupra capului.

— A plecat.

Tané își umezi buzele.

— Intrusul?

— Da.

Susa părea agitată. Iar ea nu era niciodată agitată.

— Circulau bârfe prin piață mai devreme. O corabie de pirați a fost văzută ieșind de pe coasta Capului Hisan. Santinelele au căutat prin tot orașul bunuri de contrabandă, dar au plecat fără să găsească nimic.

— Au căutat pe Orisima, își dădu seama Tané, iar Susa încuviință din cap. L-au găsit pe intrus?

— Nu. Dar nu are unde să se ascundă pe Orisima.

Susa aruncă o privire spre stradă, iar în ochii ei se oglindeau luminile felinarelor.

— O fi scăpat când santinelele nu erau atente.

— Nimeni nu poate traversa podul fără ca santinelele să nu bage de seamă.

— Omul ăsta o fi pe jumătate nălucă, de se-ascunde atât de bine!

Susa strânse mai tare umbrela.

— Tané, crezi că ar trebui să îi spunem totuși onoratului guvernator despre el?

Tané își tot pusese aceeași întrebare de la ceremonie încoace.

— I-am spus lui Roos că o să-l luăm, dar… Poate că dacă rămâne ascuns pe Orisima, o să reușească să scape de sabie și să se strecoare pe următoarea navă spre Mentendon, continuă Susa. Ar putea să treacă drept un colonist cu acte. Nu era mai în vârstă decât noi, Tané, și poate că nu e aici pentru că așa a ales el să fie. Eu nu-mi doresc să-l osândesc la moarte.

— Atunci, să nu o facem. Să-și croiască singur drumul.

— Și cu boala roșie cum rămâne?

— N-avea niciunul dintre semne. Și dacă *se află* în continuare pe Orisima – și nu cred să fie altfel –, boala nu are cum să ajungă departe. Tané vorbi mai încet: Dacă mai rămâi împreună cu el, te pui în primejdie, Susa. L-ai dus într-un loc sigur. Ce se întâmplă mai departe ține doar de el.

— Dar dacă îl găsesc, el n-o să le spună despre noi?

— Și cine l-ar crede?

Susa răsuflă adânc, iar umerii-i căzură. O privi pe Tané din cap până în picioare.

— Se pare că a meritat tot riscul.

Zâmbetul îi făcea ochii să sclipească.

— Ziua Alegerii a fost întocmai așa cum ți-ai închipuit-o?

Nevoia de-a vorbi crescuse în ele de ceasuri întregi.

— Și mai mult decât atât! Dragonii au fost atât de frumoși! adăugă Tané. I-ai văzut?

— Nu. Dormeam, răspunse Susa, oftând. Câți călăreți o să fie anul ăsta?

— Doisprezece. Onoratul Împărat Neîncetat a trimis doi mari luptători ca să le crească numărul.

— Nu am văzut niciodată un dragon lacustrin. Sunt foarte diferiți de ai noștri?

— Au trupuri mai groase și un deget în plus la picior. Ar fi o mare cinste să pot călări cu oricare dintre ei! Tané se înghesui mai mult sub umbrelă, după care adăugă: Trebuie *neapărat* să fiu călăreață, Susa! Mă simt vinovată că-mi doresc atât de mult după ce-am primit deja atâtea binecuvântări, însă…

— A fost visul tău încă de când erai copilă. Ai ambiție, Tané. Niciodată să nu-ți ceri iertare pentru asta!

Susa se opri.

— Ți-e teamă?

— Bineînțeles!

— Bine! Teama te va sili să lupți. Să nu lași un rahat mic ca Turosa să te întreacă, oricine-ar fi maică-sa.

Tané îi aruncă o privire mustrătoare, dar zâmbi.

— Acum, trebuie să te grăbești. Ține minte că, oricât de departe ai zbura de Capul Hisan, eu îți voi fi mereu prietenă!

— Și eu ție!

Poarta hanului se deschise, făcându-le pe amândouă să tresară.

— Susa! strigă fata. Trebuie să intri acum!

Susa aruncă o privire spre casă.

— Trebuie să plec.

Privi în urmă, spre Susa, șovăind.

— Oare o să mă lase să-ți scriu?

— Trebuie.

Tané nu mai cunoscuse niciun om de rând care să păstreze prietenia cu un străjer al mării, dar se ruga să fie ea singura.

— Te rog, Susa, ai grijă!

— Întotdeauna.

Zâmbetul ei tremură.

— N-o să-mi simți atât de tare lipsa. Când zbori deasupra norilor, toți o să părem foarte mici, aici, jos.

— Oriunde aș fi, spuse Tané, sunt cu tine!

Susa riscase totul pentru un vis care nu era al ei. Acel soi de prietenie nu se găsea mai mult de o dată în viață. Era posibil ca unii să n-o găsească niciodată.

Locul rămas între ele era doldora de amintiri, iar fețele nu le mai erau umede doar din pricina ploii. Poate că Tané avea să se întoarcă în Capul Hisan ca să stea de pază pe coasta răsăriteană, sau poate că Susa avea să o poată vizita, dar, o dată în viața ei, nimic nu era sigur. Drumurile aveau să li se despartă cu de-a sila, iar dacă dragonul nu voia asta, poate că n-aveau să se mai întâlnească niciodată.

— Dacă se întâmplă ceva – dacă dă cineva numele tău în legătură cu străinul –, vino cât poți de repede în Ginura! spuse

Tané încet. Vino și caută-mă, Susa! Te voi ocroti mereu.

e

Într-o imitație nereușită de atelier de pe Orisima, un felinar pâlpâia în timp ce Niclays Roos ținea o fiolă la lumina lui. Pe eticheta pătată scria HEMATIT. Nu putea face mai nimic ca să și-l scoată pe Sulyard din minte, dar cea mai sigură cale de a reuși să facă asta era să se piardă în măreața lui muncă.

Nu c-ar fi reușit el să muncească foarte mult, fie munca măreață sau de oricare alt fel. Mai avea primejdios de puține ingrediente, iar echipamentul alchimic era de-o vârstă cu el, dar mai voia să facă o încercare înainte să scrie din nou ca să ceară provizii. Guvernatorul Capului Hisan era înțelegător, dar mărinimia-i era adesea urmărită de Despot, care părea a ști tot ce se întâmplă în Seiiki.

Despotul era un personaj aproape mitic. Familia lui ajunsese la putere după ce Casa Imperială Noziken fusese nimicită pe vremea Marii Suferințe. Tot ce știa cu adevărat Niclays despre acel om era că locuia într-un castel din Ginura. În fiecare an, viceregele din Orisima era dus acolo cu o lectică ferecată ca să plătească tribut, să ofere daruri din Mentendon și să primească daruri în schimb.

Niclays era singurul om din avanpostul de comerț care nu fusese niciodată invitat să se alăture reginei în călătorie. Compatrioții lui mentezi se purtau cuviincios în față, dar, spre deosebire de restul, el se afla acolo pentru că era în exil. Faptul că niciunul dintre ei nu știa de ce îi făcea să nu le fie drag.

Uneori îi venea să se demaște, doar ca să le vadă fețele. Să le spună că *el* era alchimistul care o convinsese pe tânăra regină a Inysului că-i putea prepara un elixir al vieții care să înlăture orice nevoie de căsătorie sau de un moștenitor. Că el era pungașul care se folosise de banii Casei Berethnet ca să susțină ani întregi de presupuneri, experimente și destrăbălări.

Cât de îngroziți aveau să fie! Ce strigătoare la cer avea să li se pară lipsa lui de virtute! Habar n-aveau ei că, atunci când

își croise pentru prima dată drum spre Inys, cu nouă ani înainte, rămăsese, într-un ungher ascuns al inimii lui, credincios tainelor alchimiei. Distilare, Cerație, Sublimare – acestea erau singurele zeități la care el avea să se închine vreodată. Habar n-aveau ei că, în vreme ce el asuda la creuzet, sigur că avea să găsească o cale de a păstra un trup în floarea vârstei, încerca să topească și cuțitul suferinței care îi rămăsese implântat în coastă. Un cuțit care-l condusese în cele din urmă departe de creuzet, înapoi spre mângâierea și uitarea dăruite de vin.

Nu reușise în niciuna dintre încercările sale. Iar pentru asta, Sabran îl făcuse să plătească.

Nu cu viața. Leovart îi spusese că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru așa-numita mărinimie a Dușmăniei Sale. Nu, Sabran nu îi luase capul – dar îi luase tot ce mai avea. În momentul de față, era prins la capătul lumii, înconjurat de oameni care-l disprețuiau.

N-aveau decât să șușotească. Dacă mergea experimentul, aveau să-i bată toți la ușă pentru elixir. Cu limba prinsă între dinți, turnă hematitul în creuzet.

Ai fi zis că-i praf de pușcă. Înainte să apuce să se dezmeticească, licoarea începu să bolborosească. Făcu bulbuci, revărsându-se peste masă, și scoase o trâmbă uriașă de fum cu miros spurcat.

Niclays aruncă o privire disperată înăuntrul creuzetului. Nu mai rămăsese decât o urmă neagră ca smoala. Cu un oftat, își șterse funinginea de pe ochelari. Creația lui semăna mai mult cu pământul pe timp de noapte decât cu elixirul vieții.

Nu hematitul era răspunsul. Dar poate că pulberea roșu-maronie nici măcar nu era hematit. Panaya i-o cumpărase de la un negustor, iar negustorii nu erau cunoscuți îndeosebi pentru cinstea lor.

S-o ia Nenumitul de treabă! Ar fi renunțat la prepararea blestematului de elixir dacă n-ar fi fost faptul că nu avea niciun mijloc de a scăpa de pe insulă în afară de a-și cumpăra drumul spre apus cu ajutorul lui.

Bineînțeles, n-avea de gând să i-l dea lui Sabran Berethnet.

Din partea lui, n-avea decât să atârne-n ștreang. Dar dacă el dădea de veste vreunui conducător că îl avea, acesta avea să se asigure că el ajungea înapoi în Mentendon și își trăia restul vieții în huzur și bogăție. Iar *el* avea să se asigure că Sabran știe de ce e în stare, iar când ea avea să vină la el, implorându-l să-i dea să guste din veșnicie, n-avea să existe vreo plăcere mai dulce decât să nu i-o dea.

Totuși, mai avea mult până să apuce să trăiască acea zi fericită. Avea nevoie de licorile de preț pe care conducătorii lacustrini le căutaseră ca să-și prelungească viețile, cum ar fi fost aurul, auripigmentul și plantele rare. Deși cei mai mulți dintre acei conducători se otrăviseră încercând să trăiască veșnic, exista posibilitatea ca rețetele lor pentru elixir să-i aprindă din nou flacăra inspirației.

Venise momentul să-i scrie din nou lui Leovart și să-l roage să-l măgulească pe Despot cu o scrisoare drăguță. Numai un prinț ar fi putut să-l convingă să-și dea aurul ca să fie topit.

Niclays își termină de băut ceaiul rece, dorindu-și să fi fost mai tare. Viceregele de pe Orisima îi interzisese să mai intre în cârciumă și îi dăduse voie să bea doar două cupe de vin pe săptămână. Îi tremuraseră mâinile luni întregi.

Îi tremurau și-n clipa asta, dar nu din pricina nevoii de-a uita. Tot nu era nici urmă de Triam Sulyard.

Dangătul clopotelor răsuna din nou în oraș. Poate că străjerii mării se îndreptau spre capitală. Ceilalți învățăcei aveau să fie trimiși pe Insula Penelor, o insulă din Marea Soarelui Dănțuitor, unde era păstrată toată înțelepciunea privitoare la neamul dragonilor. Niclays îi scrisese din nou guvernatorului Capului Hisan, cerându-i îngăduința de a călători într-acolo, dar fusese mereu refuzat. Insula Penelor nu era pentru intruși.

Era posibil ca dragonii să reprezinte totuși cheia muncii lui. Puteau trăi mii de ani. Ceva din trupurile lor pesemne că le îngăduia să se reînnoiască.

Nu mai erau ceea ce fuseseră cândva. În legendele răsăritene, dragonii aveau puteri mistice, precum schimbarea înfățișării și urzitul viselor. Ultima oară își dovediseră aceste

puteri în anii de după sfârșitul Marii Suferințe. În noaptea aceea, o cometă străbătuse cerul, iar în vreme ce wyrmii din lumea întreagă căzuseră într-un somn greu, ca de piatră, dragonii din Răsărit se treziseră mai puternici decât fuseseră de veacuri întregi.

Acum, puterile le scăzuseră din nou. Și totuși, trăiau. Erau elixirul întrupat.

Nu că această teorie l-ar fi ajutat cu ceva pe Niclays. Ba dimpotrivă, faptul că-și dăduse seama de asta îi împinsese munca într-o fundătură. Locuitorii de pe insulă își vedeau dragonii ca fiind sfinți. Prin urmare, negoțul cu orice substanță din trupurile lor era interzis, pedepsindu-se cu o moarte cumplit de înceată și de hidoasă. Numai pirații riscau.

Strângând din dinți, cu o durere cumplită de cap, Niclays ieși șchiopătând din atelier. În timp ce călca pe prești, rămase cu gura căscată.

Triam Sulyard stătea lângă foc. Era ud leoarcă.

— Ei, pe *mătărânga* Sfântului…

Niclays se holbă la el.

— Sulyard!

Băiatul părea rănit.

— Să nu iei părțile rușinoase ale Sfântului în deșert!

— Tacă-ți gura! se răsti Niclays, cu inima bubuind. Pe cinstea mea, ești un nenorocit băftos! Dac-ai găsit o cale de ieșire de-aici, să spui acum!

— Am încercat să plec, răspunse Sulyard. Am reușit să trec de străjeri și să ies pe furiș din casă, dar mai erau unii și la poartă. M-am băgat în apă și m-am ascuns sub pod până când a plecat cavalerul răsăritean.

— Ofițerul-Șef nu e cavaler, neghiobule ce ești!

Niclays scoase un mârâit de frustrare.

— Pentru numele Sfântului, *de ce* te-ai întors? Ce-am făcut eu să merit să-mi pui în primejdie bruma de viață pe care o mai am? Se opri, apoi adăugă: De fapt, nu-mi răspunde la asta!

Sulyard tăcu. Niclays trecu val vârtej pe lângă el și se apucă să aprindă focul.

— Doctore Roos, spuse Sulyard după câteva clipe de șovăială. De ce este Orisima atât de bine păzită?

— Pentru că intrușii nu pot călca pe Orisima fără să fie pedepsiți cu moartea. Iar seiikinezii, la rându-le, nu pot pleca.

Niclays prinse ibricul deasupra focului.

— Ne îngăduie să stăm aici ca să facă negoț cu noi și să învețe câte ceva despre mentezi, iar noi să-i dăm Despotului o idee câtuși de mică despre cum e de cealaltă parte a Hăului, dar nu putem să trecem de Orisima sau să vorbim erezii seiikinezilor.

— Erezii cum ar fi cele Șase Virtuți?

— Întocmai. De asemenea, pe bună dreptate, îi bănuiesc pe intruși că sunt purtători ai ciumei draconice – boala roșie, cum îi zic ei. Dacă te-ai fi sinchisit să faci niște cercetări înainte de-a veni încoace…

— Dar sigur ne-ar asculta dac-am cere ajutor, rosti Sulyard, cu convingere. Într-adevăr, în timp ce mă ascundeam, mi-a venit o idee: să-i las pur și simplu să mă găsească, să mă ducă-n capitală.

Nu părea să vadă privirea îngrozită pe care i-o aruncase Niclays.

— Trebuie *neapărat* să vorbesc cu Despotul, doctore Roos. De-ați binevoi să ascultați ceea ce am venit să spun…

— Cum ziceam, reluă Niclays, înțepat, nu mă privește misiunea dumitale, conașule Sulyard.

— Dar Întinderea Virtuților este în primejdie. Întreaga *lume* este în primejdie, stărui Sulyard. Regina Sabran are nevoie de ajutorul nostru!

— E într-o mare primejdie, ai?

Încercă să nu pară prea plin de speranță.

— Îi e viața amenințată?

— Da, doctore Roos. Iar eu cunosc o cale de-a o scăpa.

— Cea mai bogată femeie din apus, venerată de trei țări, are nevoie de un paj ca s-o scape. Hai, că e tare!

Niclays oftă din greu.

— Bine, Sulyard. Am să-ți fac pe plac! Luminează-mă în ce fel pot eu să o cruț pe regina Sabran de această primejdie.

— Vorbind cu cei din Răsărit.

Sulyard părea hotărât.

— Despotul din Seiiki trebuie neapărat să-și trimită dragonii să o ajute pe Majestatea Sa. Am de gând să-l conving să facă asta. Trebuie să ajute Întinderea Virtuților să doboare fiarele draconice până nu se trezesc cu totul. Până nu…

— Ia stai așa! se băgă Niclays peste el. Tu vrei să spui că-ți dorești… o alianță între Inys și Seiiki?

— Nu doar între Inys și Seiiki, doctore Roos. Între Întinderea Virtuților și Răsărit.

Niclays lăsă cuvintele să se așeze. Colțul gurii îi zvâcni ușor. Apoi, când Sulyard rămase grav ca un sanctarian, dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Hai, că asta-i minunată! E de toată pomina! declară el. Of, Sulyard. Nu m-am distrat mai deloc de când sunt aici. Îți mulțumesc!

— Asta nu-i *glumă,* doctore Roos! replică Sulyard, jignit.

— Aaa, ba da, e, băiete drag! Chiar crezi că tu, de unul singur, poți să abolești Marele Edict, o lege care a rămas în picioare de cinci *veacuri,* doar rugând frumos pe cineva? Chiar că ești necopt!

Niclays chicoti din nou.

— Și cine ți-e tovarăș în această nemaipomenită încercare?

Sulyard pufni.

— Știu că mă luați peste picior, domnule, spuse el, dar nu trebuie s-o luați peste picior pe domnița mea. Ea e cineva pentru care aș muri de o mie de ori și al cărei nume nu îl pot rosti. Cineva care e lumina vieții mele, răsuflarea din pieptul meu, soarele din…

— Da, da, în regulă, am înțeles, e destul! Ea nu și-a dorit să vină cu tine în Seiiki?

— Plănuiserăm să plecăm împreună. Dar, când mi-am vizitat mama în Perchling în iarnă, am întâlnit din întâmplare o călătoare pe mări. Mi-a oferit un loc pe o navă care pleca spre Seiiki.

Umerii i se lăsară în jos

— Am trimis vorbă iubirii mele la curte… Mă rog să

înțeleagă. Să mă ierte.

Trecuse ceva vreme de când Niclays plecase ultima oară urechea la niscaiva bârfe de la curte. Faptul că-i lăsa gura apă la ele spunea o grămadă despre cât era de plictisit. Turnă două cești de ceai și se așeză pe prești, întinzând piciorul care-l durea în față.

— Domnița asta ți-e soață, bag de seamă.

— Mi-e tovarășă.

Un zâmbet i se ivi pe buzele crăpate.

— Ne-am depus jurămintele.

— Presupun că Sabran și-a dat binecuvântarea pentru căsătoria voastră.

Sulyard roși.

— Noi… nu i-am cerut îngăduința Majestății Sale. Nu știe nimeni despre asta.

Băiatul era mai curajos decât părea. Sabran îi pedepsea cu asprime pe cei ce se căsătoreau în taină. Prin asta se deosebea de răposata ei mamă, care ținuse mereu la poveștile frumoase de dragoste.

— Domnița ta o fi de rang inferior, dacă *tu* a trebuit să te însori cu ea în taină, comentă Niclays.

— Nu! Domnița mea este născută în nobilime! E dulce precum mierea cea mai bogată, e frumoasă ca o pădure tomnatecă…

— Sfinte, ajunge! Îmi dai dureri de cap!

Trebuia să se întrebe cum îl ținuse Sabran pe băiatul ăsta pe-acolo fără să-i smulgă limba din gură.

— Câți ani ai, Sulyard?

— Optsprezece.

— Deci ești bărbat în toată firea. Ești destul de mare ca să știi că nu toate visurile merită urmărite, mai ales nu cele născute în așternuturile dragostei. Dacă te găsea Ofițerul-Șef, ai fi fost dus la guvernatorul Capului Hisan. Nu la Despot. Sorbi din ceai și adăugă: Hai să-ți fac hatârul o clipă, Sulyard. Dacă tu știi că Sabran e în primejdie – o asemenea primejdie, încât să aibă nevoie de ajutor din partea Seiikiului, lucru de care mă îndoiesc –, de ce nu-i spui?

Sulyard șovăi.

— Majestatea Sa privește cu neîncredere Răsăritul, în dauna ei, răspunse el în sfârșit, iar răsăritenii sunt singurii care-o pot ajuta. Chiar și dacă i se aduce la cunoștință primejdia cu care se confruntă, mândria nu i-ar îngădui niciodată să ceară ajutor din partea Răsăritului. De-aș *putea* să vorbesc cu Despotul în numele ei, Truyde a spus că și-ar putea da seama de…

— Truyde.

Îi tremura ceașca în mâini.

— Truyde, șopti el. Doar nu… doar nu e Truyde utt Zeedeur! Fiica Lordului Oscarde!

Sulyard încremenise.

— Doctore Roos, începu el, după ce-l lovise o bâlbâială chinuitoare, asta trebuie să rămână un secret!

Înainte să se poată opri, Niclays începu iar să râdă. De data aceasta, avea o notă de nebunie.

— Vai, vai, strigă el, dar tu ești un tovarăș pe *cinste,* conașule Sulyard! Mai întâi, te căsătorești fără îngăduință cu marchiza de Zeedeur, fapt care i-ar putea distruge renumele. După aceea, o lași de izbeliște și, în cele din urmă, scapi numele ei în fața unui om care l-a cunoscut bine pe bunicul ei.

Se șterse la ochi cu mâneca. Sulyard arăta de parcă ar fi stat să leșine.

— Ah, că tare vrednic mai ești de dragostea ei! Ce mai urmează să-mi spui – că ai lăsat-o și grea?

— Nu, nu…

Sulyard se târî spre el.

— Vă implor, doctore Roos, să nu dați în vileag fărădelegea noastră! Chiar *sunt* nevrednic de dragostea ei, dar… o iubesc cu adevărat. Mă doare sufletul!

Niclays îl îndepărtă cu o lovitură de picior, scârbit. Pe *el* îl durea sufletul că Truyde își alesese drept tovarăș un tip mai moale decât o găleată de lapte inyshian.

— Nu pe *ea* o dau în vileag, de asta poți să fii sigur, rânji el disprețuitor, făcându-l pe Sulyard să bocească și mai tare. Ea e moștenitoarea ducatului de Zeedeur, din sângele neamului

Vatten. Să ne rugăm ca, într-o bună zi, să se mărite cu cineva care are șira spinării zdravănă!

Se lăsă pe spate.

— Pe lângă asta, și dac-ar fi să-i scriu prințului Leovart ca să-i aduc la cunoștință faptul că lady Truyde s-a măritat în taină cu cineva sub rangul ei, ar fi nevoie de câteva săptămâni ca vasul să treacă Hăul. Până atunci, o să uite și că exiști.

Smiorcăindu-se, Sulyard reuși să spună:

— Prințul Leovart a murit!

Înaltul Prinț din Mentendon. Singurul care încercase să-l ajute pe Niclays de pe Orisima.

— Asta cu siguranță lămurește de ce nu mi-a mai răspuns la scrisori.

Niclays duse ceașca la buze.

— Când?

— Cu mai puțin de-un an în urmă, doctore Roos. Un wyvern i-a făcut scrum cabana de vânătoare.

Niclays simți un junghi în urma pierderii lui Leovart. Fără îndoială că viceregele de pe Orisima aflase vestea, dar alesese să nu o transmită mai departe.

— Am înțeles, spuse el. Și acum cine conduce Mentendonul?

— Prințul Aubrecht.

Aubrecht. Niclays îl ținea minte drept un tânăr reținut, căruia-i păsa de puține lucruri în afară de cărțile de rugăciuni. Deși era de vârsta potrivită pentru a urca pe tron când pe unchiul său, Edvart, îl apucaseră frigurile, se luase hotărârea ca Leovart – chiar unchiul lui Edvart – să domnească primul, ca să-i arate calea lui Aubrecht cel cu inima blândă. Bineînțeles, odată ce Leovart urcase pe tron, găsise pretexte ca să nu mai coboare de pe el.

Acum, Aubrecht își ocupase locul de drept. Avea nevoie de o voință de fier dacă avea de gând să strunească Mentendonul.

Niclays își îndepărtă gândurile de casă, astfel încât să nu se prăvălească întru totul în ele. Sulyard încă îl privea fix, cu fața plină de pete roz.

— Sulyard, spuse Niclays, du-te acasă! Când vine

transportul mentez, refugiază-te. Întoarce-te la Truyde și fugiți împreună în Laguna Laptelui sau pe unde s-or mai duce îndrăgostiții în zilele noastre. Când Sulyard deschise gura, el adăugă: Crede-mă când îți spun! Aici n-ai ce altceva să faci decât să mori.

— Dar misia mea…

— Nu toți reușim să ne ducem la capăt marile lucrări.

Sulyard tăcu. Niclays își scoase ochelarii și-i șterse de mânecă.

— Nu mi-e dragă regina voastră. De fapt, o disprețuiesc de-a dreptul, spuse el, făcându-l pe Sulyard să tresară, dar am foarte mari îndoieli că Sabran ar vrea ca un paj de optsprezece ani să moară pentru ea.

Un tremur i se strecură în glas.

— Vreau să pleci, Triam! Și vreau să îi spui lui Truyde, din partea mea, să nu se mai bage în treburi care i-ar putea aduce sfârșitul!

Sulyard își coborî privirea.

— Mă iertați, doctore Roos, dar nu pot! insistă el. Trebuie să rămân.

Niclays îl privi obosit.

— Și ce să faci?

— O să găsesc o cale de a-mi prezenta cazul în fața Despotului… dar nu vă mai implic pe dumneavoastră în nimic.

— Faptul că te am la mine-n casă înseamnă că m-ai băgat în destule ca să-mi pierd capul.

Deși Sulyard nu spuse nimic, avea maxilarul încleștat. Niclays strânse din buze.

— Pari credincios, conașule Sulyard, spuse el. Eu aș zice să te rogi. Să te rogi să stea santinelele departe de casa mea până când vine transportul ăla mentez, ca să ai timp să-ți bagi mințile-n cap în legătură cu asta. Dacă scăpăm cu viață în următoarele câteva zile, s-ar putea să încep și eu să mă rog din nou.

6. Apus

Când se ferea de Casa Banchetelor, adică mai întotdeauna, regina Inysului lua cina în Iatacul ei. În seara aceasta, Ead și Linora fuseseră invitate să frângă pâinea alături de ea, cinste care se cuvenea, de obicei, celor trei cu care-și împărțea patul.

Margret avea o durere de cap, ca de obicei. „Zdrobitoare-de-craniu” le zicea ea. De obicei, nu le lăsa să o țină departe de îndatoriri, dar trebuie că acum murea de grija lui Loth.

În ciuda căldurii verii, în Iatac trosnea un foc. Până acum, nimeni nu vorbise cu Ead.

Uneori, i se părea că toți ceilalți îi puteau adulmeca secretele. De parc-ar fi simțit că nu venise la curte ca să fie servitoare. De parc-ar fi știut despre Abație.

— Ce părere ai de ochii lui, Ros?

Sabran aruncă o privire spre miniatura din mâna ei. Deja trecuse de la o femeie la alta și fusese studiată din fiecare unghi. Roslain Crest o luă și o studie din nou.

Doamna Șefa a Iatacului, moștenitoarea Ducatului Dreptății, era născută cu doar șase zile înaintea lui Sabran. Avea părul des și închis la culoare precum melasa. Palidă, cu niște ochi de culoarea cobaltului, mereu îmbrăcată după ultima modă, ea își petrecuse aproape toată viața alături de regina ei. Mama ei fusese Doamna Șefa a reginei Rosarian.

— Sunt plăcuți, Majestate, conchise Roslain. Blânzi.

— Mi se pare că-s o idee cam prea aproape unul de celălalt, spuse Sabran. Mă duc cu gândul la un chițcan.

Linora chicoti în felul ei delicat.

— Mai bine să fie un șoarece decât vreo altă dihanie mai zgomotoasă, spuse Roslain către regina ei. Să facă bine și să-și țină minte locul dacă se însoară cu dumneavoastră! Nu el e cel care se trage din Sfânt.

Sabran o bătu ușurel pe mână.

— Cum de ești mereu atât de înțeleaptă?

— Vă ascult pe Majestatea Voastră.

— Dar nu și pe bunica ta, în cazul de față.

Sabran ridică privirea spre ea.

— Lady Igrain crede că Mentendonul va secătui Inysul. Și că Lievelyn nu ar trebui să facă negoț cu Seiiki. Mi-a spus că are de gând să dea glas acestor idei la următoarea întrunire a Sfatului Virtuților.

— Doamna, bunica mea, își face griji pentru dumneavoastră. Asta o face să fie prea cu băgare de seamă.

Roslain se așeză lângă ea.

— Știu că-i place mai mult căpetenia Askrdalului. E bogat și credincios. Un candidat mai sigur. Pot să înțeleg și grijile ei legate de Lievelyn.

— Dar?

Roslain îi arătă un zâmbet slab.

— Cred că s-ar cuveni să-i dăm acestui Prinț Roșu o șansă.

— Sunt de acord!

Katryen stătea întinsă pe un divan, răsfoind o carte de poezii.

— Aveți Sfatul Virtuților să vă prevină, dar și domnițele să vă încurajeze în asemenea chestiuni.

Alături de Ead, Linora savura discuția într-o tăcere hulpavă.

— Domniță Duryan, rosti Sabran, deodată, ce părere ai despre chipul prințului Aubrecht?

Ochii tuturor se îndreptară spre Ead. Încet, lăsă cuțitul jos.

— *Mie* îmi cereți să-mi dau cu părerea, Majestate?

— Asta dacă nu cumva e vreo altă domniță Duryan de față.

Nu râse nimeni. În cameră se lăsă tăcerea, în timp ce Roslain îi punea miniatura în mâini.

Ead îl privi cu băgare de seamă pe Prințul Roșu. Pomeți înalți. Păr lucios, arămiu. Sprâncene groase, arcuite deasupra ochilor de culoare închisă, în contrast puternic cu paloarea lui. Avea o grimasă oarecum sumbră, dar chipul îi era plăcut.

Totuși, miniaturile puteau minți, și adesea o și făceau. Artistul l-ar fi putut măguli.

— E destul de chipeș! conchise ea.

— Puține laude, într-adevăr.

Sabran sorbi din pocalul ei.

— Judeci cu mai multă asprime decât celelalte domnițe ale mele, domniță Duryan. Oare să fie bărbații din Ersyr mai

atrăgători decât prințul?

— Sunt altfel, Majestate. Ead se opri, apoi adăugă: Seamănă mai puțin cu chițcanii.

Regina o privi fără nicio expresie. Pentru o clipă, Ead se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneață. O privire uluită din partea lui Katryen nu făcu decât să-i sporească neliniștea.

— Ai și limba ascuțită, și ești și iute de picior!

Regina Inysului se lăsă în scaunul ei.

— Nu am vorbit des de la venirea ta la curte. A trecut mult timp – șase ani, cred.

— Opt, Majestate.

Roslain îi aruncă o privire ca s-o prevină. Pe urmașa Sfântului n-o corecta nimeni.

— Desigur. Opt.

Doar atât spuse Sabran.

— Spune-mi, ambasadorul uq-Ispad îți scrie vreodată?

— Nu adesea, Majestate. Excelența Sa este ocupat cu alte lucruri.

— Cum ar fi erezia.

Ead coborî privirea.

— Ambasadorul este un slujitor credincios al Celui ce Cântă în Zori, Majestate.

— Dar tu, desigur, nu mai ești, spuse Sabran, iar Ead înclină capul. Lady Arbella îmi spune că te rogi adesea la sanctuar.

Cum îi transmitea Arbella Glenn aceste lucruri lui Sabran era un mister, pentru că ea nu părea să vorbească niciodată.

— Credința celor Șase Virtuți e o credință frumoasă, Majestate, spuse Ead, și e cu neputință să nu crezi în ea când adevărata urmașă a Sfântului umblă printre noi.

Bineînțeles, era o minciună. Credința ei – credința Maicii – ardea la fel de puternic ca întotdeauna.

— Pesemne că se spun povești despre strămoșii mei în Ersyr, continuă Sabran. Mai ales despre Domniță.

— Da, doamnă. Este amintită la Miazăzi ca fiind cea mai dreaptă, înțeleaptă și mărinimoasă femeie a vremurilor sale.

Cleolind Onjenyu era amintită la Miazăzi și drept cea mai de seamă războinică a vremurilor sale, însă inyshienii n-ar fi crezut niciodată așa ceva. Ei credeau că avusese nevoie să fie salvată.

Pentru Ead, Cleolind nu era Domnița.

Era Maica.

— Lady Oliva îmi spune că domnița Duryan este o povestitoare înnăscută, spuse Roslain, aruncându-i o privire rece. Nu vrei să ne spui povestea Sfântului și a Domniței așa cum ai învățat-o la Miazăzi, domniță?

Ead simțea o cursă. Rareori le plăcea inyshienilor să audă un punct de vedere nou în legătură cu ceva, darămite cu povestea lor cea mai sfântă. Roslain se aștepta ca ea să calce strâmb.

— Milady, spuse Ead, nu poate fi spusă mai bine decât este spusă de Sanctarian. În orice caz, o s-o auzim mâi…

— O să o auzim acum! decise Sabran. Dat fiind că tot mai mulți wyrmi se pun în mișcare, povestea o să le aducă alinare domnițelor mele.

Focul trosnea în continuare. Privind-o pe Sabran, Ead simți o încordare ciudată, de parc-ar fi existat un fir între ele. În cele din urmă se ridică și-și luă locul de lângă foc. Locul povestitorului.

— Cum doriți.

Își netezi fusta.

— De unde să încep?

— De la nașterea Nenumitului, răspunse Sabran. Când arătarea cea mare a ieșit din Muntele Groazei.

Domnițele se apropiară și mai mult una de cealaltă, iar Katryen o luă pe regină de mână. Ead răsuflă adânc, încercând să scape de neliniștea care clocotea în ea. Dacă spunea povestea adevărată, avea să se trezească, fără îndoială, în fața rugului.

Era nevoită să spună povestea pe care-o auzea în fiecare zi la sanctuar. Povestea ciopârțită. Jumătate de poveste.

— Există un Pântece de Foc care clocotește dedesubtul lumii, începu ea. În urmă cu peste o mie de ani, magma

dinăuntrul lui s-a adunat brusc laolaltă, dând naștere unei bestii negrăit de mari – întocmai cum sabia prinde formă în forjă. Laptele bestiei a fost focul din Pântece; setea după el îi era de neostoit. A băut până ce chiar și inima i s-a preschimbat în cuptor.

Katryen se cutremură.

— Curând, această făptură, acest wyrm, a devenit prea mare pentru Pântece. Tânjea să-și folosească aripile pe care i le oferise Pântecele. Luând-o ca tăvălugul în sus, a spart vârful unui munte din Mentendon, numit Muntele Groazei, și a adus cu el un potop de foc topit. Fulgere roșii brăzdau vârful muntelui. Bezna s-a așternut peste orașul Gulthaga, și toți cei care locuiau acolo s-au înecat cu fum otrăvitor. Wyrmului i-a venit pofta de a cuceri tot ce vedea. A zburat spre miazăzi, spre Lasia, unde Casa Onjenyu conducea un măreț imperiu, și s-a așezat în apropierea cetății lor de scaun, Yikala.

Ead luă o gură de bere ca să-și umezească gâtul.

— Această făptură nenumită a adus cu sine o molimă cumplită – o molimă de care niciun om nu mai dăduse. Făcea chiar sângele celor loviți de boală să ardă, înnebunindu-i. Ca să-i ostoiască furia, oamenii îi trimiteau wyrmului oi și boi, dar Nenumitul nu se sătura niciodată. Tânjea după carne mai dulce – carne de om. Așadar, în fiecare zi, oamenii trăgeau la sorți, și unul dintre ei era ales drept jertfa.

În cameră se așternuse o liniște deplină.

— Pe-atunci, Lasia era condusă de Selinu, înalt Conducător al Casei Onjenyu. Într-o bună zi, fiica lui, prințesa Cleolind, a fost aleasă drept jertfa.

Ead rosti numele încet, cu evlavie.

— Deși tatăl ei le-a dat supușilor săi aur și argint și i-a implorat să aleagă pe altcineva, aceștia au rămas de neclintit. Iar Cleolind a ieșit în față cu demnitate, pentru că știa că așa era drept. Chiar în dimineața aceea, un cavaler de pe Insulele Inysca se îndrepta călare spre Yikala. La vremea aceea, aceste insule erau măcinate de război și de superstiții, conduse de mulți despoți, iar locuitorii lor tremurau în umbra unei vrăjitoare – dar acolo locuiau mulți oameni buni, credincioși

Virtuților Cavalerismului. *Acest* cavaler, precizează Ead, era sir Galian Berethnet.

Înșelătorul.

Acesta era numele pe care-l avea în clipa aceea prin multe părți ale Lasiei, dar Sabran nu avea habar de asta.

— Sir Galian auzise de spaima care cuprinsese Lasia și dorea să-și ofere serviciile lui Selinu. Purta cu el o sabie de o frumusețe nemaivăzută; numele ei era Ascalon. Când s-a apropiat de marginile orașului Yikala, a văzut o fecioară plângând la umbra unor copaci și a întrebat-o ce o înspăimântase atât de tare. „Bunule cavaler", a răspuns Cleolind, „ești bun la inimă, dar pentru binele dumitale, lasă-mă să mă rog, căci iată, un wyrm vine să-mi ia viața."

Pe Ead o scârbea să vorbească astfel despre Maică, de parcă ar fi fost vreo fetișcană îmbătată de amor.

— Cavalerul, continuă Ead, a fost mișcat de lacrimile ei. „Scumpă domniță", a spus el, „mai curând mi-aș înfige sabia în inimă decât să văd sângele tău îmbibând pământul. Dacă oamenii tăi își vor dărui sufletele Virtuților Cavalerilor și dacă tu-mi vei da mâna ta în căsătorie, eu voi izgoni această bestie spurcată de pe aceste meleaguri." Aceasta a fost făgăduiala lui.

Ead se opri să-și tragă sufletul. Și deodată, simți un gust neașteptat pătrunzându-i în gură. Gustul adevărului.

— Cleolind i-a spus cavalerului să plece, jignită de cererile sale, se trezi ea spunând, dar sir Galian nu s-a dat bătut cu una, cu două. A hotărât să aibă parte de glorie, așa că…

— Ba nu, o întrerupse Sabran. Cleolind a *primit* cererile lui și s-a arătat recunoscătoare pentru oferta lui.

— Eu așa am auzit-o la miazăzi.

Ead ridică din sprâncene, chiar în timp ce inima începu să-i bubuie.

— Lady Roslain mi-a cerut să…

— Iar acum regina ta îți poruncește altceva. Spune cât a mai rămas din poveste așa cum o spune Sanctarianul!

— Da, doamnă!

Sabran îi făcu semn din cap să meargă mai departe.

— În timp ce sir Galian se lupta cu Nenumitul, spuse Ead, a fost rănit cumplit. Cu toate acestea, cu cel mai mare curaj pe care l-a avut vreodată un om în viață, a găsit puterea de a înfige spada în monstru. Nenumitul s-a îndepărtat târându-se, sângerând și slăbit, și s-a întors săpând un tunel în Pântecele de Foc, unde rămâne până-n zi de azi.

Știa prea bine că Sabran o privea cu băgare de seamă.

— Sir Galian s-a întors cu prințesa pe Insulele Inysca, adunându-și și o Sfântă Suită de cavaleri pe drum. Acolo, a fost încoronat regele Inysului – un nume nou pentru un ev nou – și, ca prim decret, a făcut din Virtuțile Cavalerilor singura religie adevărată. A construit orașul Ascalon, numit după sabia cu care l-a rănit pe Nenumit, și acolo s-au căsătorit cu mare bucurie el și regina Cleolind. La un an după aceea, regina a dat naștere unei fiice. Iar regele Galian, Sfântul, a jurat oamenilor că atât timp cât stirpea lui va domni în Inys, Nenumitul nu se va întoarce niciodată.

O poveste frumoasă. Una pe care inyshienii o repetau la nesfârșit. Dar nu toată povestea.

Ceea ce nu știau inyshienii era că nu Galian, ci Cleolind îl alungase pe Nenumit.

Nu știau nimic despre portocal.

— Cinci sute de ani mai târziu, continuă Ead mai încet, s-a lărgit din nou gaura din Muntele Groazei, iar alți wyrmi au ieșit din ea. Mai întâi au venit cei cinci Înalți Apuseni, cele mai mari și mai crude făpturi draconice, în frunte cu Fýredel, cel care-i era cel mai credincios Nenumitului. Odată cu el au venit și slujitorii lor, wyvernii, fiecare aprins cu foc de la un Înalt Apusean. Wyvernii își făceau cuiburile în munți și-n peșteri și se împerecheau cu păsările, dând naștere cocatricilor{4}, cu șerpii, dând naștere baziliscilor și amfipterelor{5}, cu boii, dând naștere ofitaurilor, și cu lupii, dând naștere jaculușilor. Și prin aceste împreunări spurcate a luat naștere Armia Draconică. Fýredel tânjea să facă ceea ce nu reușise Nenumitul, adică să doboare omenirea. Preț de mai bine de un an, a dezlănțuit puterea Armiei Draconice asupra lumii. Multe tărâmuri măreațe s-au năruit pe vremea a ceea ce

numim Marea Năpastă… Totuși, Inysul, condus de Glorian a III-a la vremea aceea, încă era în picioare când o cometă a trecut pe deasupra lumii, iar wyrmii au căzut brusc în somnul lor de veci, punând capăt groazei și vărsării de sânge. Și până în ziua de azi, Nenumitul rămâne prins în mormântul lui, ferecat de sfântul sânge de Berethnet.

Tăcere.

Ead își împreună mâinile în poală și privi țintă spre Sabran.

Fața aceea rece era cu neputință de citit.

— Lady Oliva avea dreptate, spuse regina în cele din urmă. Ai limbă de povestitoare – dar bănuiesc că ai auzit prea multe povești și prea puțin adevăr. Te rog să asculți bine în sanctuar! Lăsă pocalul jos și adăugă: Sunt obosită. Noapte bună, domnițelor!

Ead se ridică, la fel și Linora. Făcură plecăciuni și plecară.

— Majestatea Sa n-a fost încântată, spuse Linora supărată după ce se îndepărtară destul cât să nu fie auzite. Ai spus atât de frumos povestea la început. De ce nudom ai spus că domnița l-a refuzat pe Sfânt? Niciun Sanctarian n-a spus *niciodată* treaba asta. Ce mai idee!

— Dacă Majestatea Sa nu a fost încântată, îmi pare rău!

— Acum s-ar putea să nu ne mai poftească niciodată să cinăm cu ea.

Linora pufni.

— Ar fi trebuit măcar să-ți ceri *iertare*. Poate-ar trebui să te rogi mai des Cavaleriței Cuviosiei.

Din fericire, Linora refuză să vorbească după aceea. Se despărțiră când Ead ajunse în camera ei.

Înăuntru, aprinse câteva fitiluri. Camera era mică, dar era a ei.

Își desfăcu mânecile dantelate și-și scoase burtiera de la rochie. Imediat ce scăpă de ea, dădu la o parte juponul și fartingalul, apoi, în sfârșit, se descotorosi și de corset.

Noaptea abia începuse. Ead luă loc la masa de scris. Înăuntru se afla cartea pe care o împrumutase de la Truyde utt Zeedeur. Nu știa să citească în nicio limbă scrisă de la Răsărit, dar cartea purta însemnul unei tiparnițe menteze. Pesemne că

fusese tipărită înainte de Marea Năpastă, când textele răsăritene erau încă îngăduite în Întinderea Virtuților. Truyde era o eretică în devenire, vrăjită de tărâmurile unde wyrmii se desfătau cu închinarea oamenilor la idoli.

La sfârșitul cărții, pe un forzaț, găsi un nume scrijelit cu litere înflorite, cu cerneală proaspătă.

Niclays.

Ead se gândi în timp ce își împletea părul. Era un nume obișnuit în Mentendon, dar existase un anume Niclays Roos la curte pe vremea când sosise ea prima oară. Fusese cel mai priceput la anatomie de la Universitatea din Brygstad și umblau zvonuri că se îndeletnicea cu alchimia. Și-l amintea ca fiind burtos și vesel, destul de binevoitor încât s-o bage în seamă atunci când alții nu o băgau. Se iscaseră ceva necazuri care duseseră la plecarea lui din Inys, dar natura acelui incident era o taină bine păzită.

În tăcere, își ascultă trupul. Ultima oară, asasinul aproape că ajunsese în Dormitorul Mare înaintea ei. Nu îi simțise licărul vrăjii de protecție decât atunci când fusese aproape prea târziu.

Sidenul îi era slăbit. Vrăjile de protecție pe care le făcuse cu ajutorul lui o ținuseră pe Sabran în siguranță ani întregi, dar acum în sfârșit se stingea, precum o lumânare care ajunsese la capătul fitilului. Siden, darul portocalului – un farmec al focului, lemnului și pământului. Inyshienii, în prostia lor, îl numeau *vrăjitorie*. Ideile lor despre magie se născuseră din teama de ceea ce nu erau în stare să înțeleagă.

Margret fusese cea care o lămurise de ce inyshienii se temeau într-un asemenea hal de magie. Era o legendă străveche pe acele meleaguri, care încă era spusă copiilor de la miazănoapte, o legendă despre Doamna din Pădure. Numele ei se pierduse în negura timpului, dar teama de farmecele și de răutatea ei pătrunsese în oasele inyshienilor și se scursese prin generații peste generații. Chiar și Margret, femeie cu capul pe umeri în mai toate privințele, șovăise când fusese nevoită să vorbească despre ea.

Ead ridică o mână. Își adună puterile, iar lumina aurie

începu să-i scânteieze în vârfurile degetelor. În Lasia, când se aflase aproape de portocal, sidenul îi pâlpâise în vine precum sticla topită.

Apoi, Abatesa o trimisese acolo ca s-o ocrotească pe Sabran. Dacă anii de depărtare îi stingeau puterea de tot, regina avea să aibă mereu un punct slab. Singurul mod de-a o menține în siguranță era să doarmă lângă ea, însă numai Domnițele Iatacului făceau asta. Ead era foarte departe de-a fi văzută drept o favorită.

Stăpânirea de sine îi pierise la cină, când își spusese povestea. Învățase, de-a lungul anilor, să interpreteze un rol, să rostească neadevăruri inyshiene și rugăciuni de-ale lor, dar îi fusese greu să spună cu gura ei povestea aia măcelărită. Și, deși clipa de răzvrătire i-ar fi putut scădea prilejurile de-a mai urca în rang la curte, tot nu putea să-i pară întru totul rău.

Cu cartea și scrisorile sub un braț, Ead se urcă pe spătarul scaunului și începu să tragă de ornamentele de pe tavan, dând la o parte o bucată desprinsă. Își ascunse lucrurile în alcovul de dedesubt, acolo unde-și păstra arcul. Când era domnișoară de onoare, îl îngropase pe domeniul castelului pe care-l ocupa curtea, dar era încrezătoare că nici măcar Șoimul de Noapte n-avea să reușească să-l găsească aici.

Odată pregătită de culcare, se așeză la masă și scrise un mesaj către Chassar. Cifrat, îi spuse că mai avusese loc un atac asupra lui Sabran și că ea îl oprise.

Chassar îi făgăduise să-i răspundă la scrisori, dar n-o făcuse niciodată. Nici măcar o dată, în cei opt ani de când era aici.

Împături scrisoarea. Stăpânul Misivelor avea să o citească în locul Șoimului de Noapte, dar n-avea să găsească nimic altceva în afară de amabilități. Chassar avea să știe ce înseamnă.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Domniță Duryan?

Ead se îmbrăcă repede cu cămașa de noapte și trase zăvorul. Afară, dădu peste o femeie care purta un însemn cu o carte înaripată, care-o arăta ca făcând parte din suita lui Seyton Combe.

— Da?

— Seara bună, domniță Duryan! Am fost trimisă să vă aduc la cunoștință că Secretarul Principal dorește să vă vadă mâine la ora nouă și jumătate, o informă fata. Vă voi conduce la Turnul de Alabastru.

— Doar pe mine?

— Lady Katryen și lady Margret au fost cercetate amândouă astăzi.

Strânse clanța cu mâna.

— Atunci, e vorba de o cercetare.

— Așa cred.

Cu cealaltă mână, Ead își strânse mai bine cămașa de noapte în jurul trupului.

— Foarte bine! spuse ea. Asta e tot?

— Da. Noapte bună, domniță!

— Noapte bună!

După ce fata din suită plecă, întunericul cuprinse din nou coridorul. Ead închise ușa și-și lipi fruntea de ea.

Avea să petreacă o noapte albă.

e

Trandafirul Veșnic se legăna pe ape, înclinat de vântul de la răsărit. Această navă avea să-i ducă peste mare spre Yscalin.

— Asta, declară Kit în timp ce mergeau spre ea, este o corabie frumoasă! Cred că m-aș însura cu corabia asta, dac-aș fi și eu o corabie.

Loth era și el nevoit să o recunoască. *Trandafirul* purta urmele bătăliilor, dar era foarte frumoasă – și uriașă. Chiar și în vizitele din port, alături de Sabran, niciodată nu văzuse ceva atât de mare precum această navă de război înveșmântată în fier. Se lăuda cu o sută opt tunuri, un berbec cumplit și optsprezece vele, toate purtând blazonul Sabiei Adevărate, emblema Întinderii Virtuților. Însemnul întărea că aceasta era o navă inyshiană și că faptele membrilor echipajului ei, oricât de îndoielnice ar fi fost din punctul de vedere al bunei cuviințe, aveau încuviințarea monarhiei de

acolo.

Un galion cu Rosarian a IV-a, poleit cu măiestrie, privea în jos de la pupa. Cu părul negru și pielea albă. Cu ochii la fel de verzi ca sticla de mare. Cu trupul terminat cu o coadă aurită.

Loth își aducea aminte cu drag de regina Rosarian, din anii dinaintea morții sale. Regina Mamă, cum era cunoscută acum, îl urmărise adesea jucându-se cu Sabran și Roslain în livezi. Fusese o femeie mai blândă decât Sabran, râdea ușor și era jucăușă, așa cum fiica ei nu fusese niciodată.

— E o frumusețe, asta-i drept! fu de acord Gautfred Plume, timonierul, un pitic de origine lasiană.

— Dar nici pe jumătate nu-i o frumusețe la fel de mare ca doamna care i-a dăruit-o căpitanului, vă zic!

— Ah, da.

Kit își scoase pălăria cu pene și se înclină spre galion.

— Odihnească-se de-a pururea în brațele Sfântului!

Plume plescăi din limbă.

— Regina Rosarian avea suflet de submare. Ar fi trebuit să se odihnească în brațele mării.

— Pentru numele Sfântului, ce frumos ai spus-o! Oare chiar or exista sirene? Le-ai văzut vreodată când ai trecut Hăul?

— Nu. Am văzut orci, calamari uriași și balene, dar n-am văzut nici măcar capul unei sirene.

Chipul lui Kit se înnegură.

Pescărușii se roteau pe cerul plin de nori. Portul Perchling era pregătit pentru ce era mai rău, ca de obicei. Digurile se cutremurau sub greutatea soldaților înarmați cu muschete cu bătaie lungă. Șiruri după șiruri de trebuchete și tunuri care trăgeau ghiulea după ghiulea, cu câte-un scut din piatră pe ici, pe colo, stăteau pe plajă, sumbre. Arcașii ocupaseră turnurile de veghe, gata să aprindă felinarele la vuietul aripilor sau la vederea unei nave inamice.

Deasupra stătea un oraș mic. Perchling se numea astfel pentru că stătea cocoțat ca pe o stinghie pe două stânci mari, care ieșeau în evidență la jumătatea versantului, în jos, unite cu vârful stâncii și cu plaja printr-o scară lungă și strâmbă. Clădirile erau înghesuite ca păsările pe o cracă. Pe Kit îl

distrase cât de înclinat stătea orașul („Sfinte, arhitectul ăsta o fi tras o băută de pomină!”), dar pe Loth îl neliniștea. Perchling arăta de parcă o rafală mai zdravănă de vânt ar fi putut să-l azvârle în mare.

Totuși, se bucură de oraș, întipărindu-și-l în minte. Ar fi putut fi ultima oară când privea spre Inys, singura țară pe care-o cunoscuse vreodată.

Îl găsiră pe Gian Harlowe în cabina lui, adâncit în scrisori. Omul pe care Regina Mamă îl privise cu îngăduință nu era tocmai ce-și închipuise Loth. Era proaspăt ras, cu mânecile apretate, dar stătea parcă pregătit să muște. Avea falca încleștată ca o capcană.

Când intrară, ridică privirea spre ei. Vărsatul de vânt îi ciupise fața foarte bronzată.

— Gautfred?

O coamă de păr de culoarea prafului de pușcă sclipea în lumina soarelui.

— Să înțeleg că aceștia sunt… oaspeții noștri?

Deși avea un puternic accent inyshian, Kit pomenise de faptul că Harlowe venea de pe țărmurile îndepărtate. Circulau zvonuri cum că se trăgea din locuitorii din Carmentum, o republică odinioară înfloritoare de la miazăzi, care căzuse pe vremea Marii Năpaste. Supraviețuitorii se împrăștiaseră care-ncotro.

— Da, răspunse Plume, părând sătul de toate. Lordul Arteloth Beck și lordul Kitston Glade.

— Kit, veni imediat îndreptarea.

Harlowe lăsă pana jos.

— Lorzii mei, spuse el, rece. Bine-ați venit pe *Trandafirul Veșnic!*

— Vă mulțumim că ne-ați găsit cabine așa din scurt, căpitane Harlowe! spuse Loth. Este o misiune de mare însemnătate!

— Și de mare taină, din câte mi s-a spus. E ciudat că nimeni în afară de moștenitorul Goldenbirch-ului nu a putut lua parte la ea!

Harlowe îl privi cu băgare de seamă pe Loth.

— Pornim spre orașul-port yscalez Perunta în zori. Echipajul meu nu e obișnuit să aibă nobili printre ei, așa că s-ar putea să fie mai ușor pentru noi toți dacă ați rămâne în cabinele dumneavoastră cât călătoriți cu noi.

— Da, spuse Kit. Bună idee!

— M-am săturat de astea până peste cap! zise căpitanul. Ați fost careva în Yscalin? Când amândoi clătinară din cap, îi întrebă: Care dintre voi l-a supărat pe Secretarul Principal?

Loth îl simți, nu-l văzu pe Kit arătându-l cu degetul mare.

— Lord Arteloth.

Harlowe scoase un hohot răgușit de râs.

— Și cinstit domn mai ești și dumneata! E limpede că l-ai supărat pe Alteța Sa în asemenea hal, încât nu mai vrea să te vadă viu.

Căpitanul se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt sigur că știți următorul lucru: Casa Vetalda își declară fățiș supunerea față de legea draconică.

Loth se cutremură. Ideea că o țară putea, în câțiva ani, să treacă de la venerarea Sfântului la cinstirea dușmanului său, zguduise toată Întinderea Virtuților.

— Și toată lumea se supune? întrebă el.

— Oamenii fac așa cum le cere regele lor, dar suferă. Am auzit de la docheri că tot Yscalinul e cuprins de molimă.

Harlowe își luă din nou pana.

— Că veni vorba de asta, echipajul meu nu vă va conduce la țărm. O să ajungeți în Perunta cu o barcă.

Kit înghiți în sec.

— Și după aceea?

— Veți fi întâmpinați de un emisar, care vă va duce în Cárscaro. Fără îndoială, curtea e ocolită de boală, pentru că nobilii își îngăduie să se închidă în fortărețele lor când apare un lucru de soiul ăsta, spuse Harlowe, dar încercați să vă feriți să atingeți pe cineva. Cea mai obișnuită tulpină trece de pe piele pe piele.

— De unde știți asta? întrebă Loth. Molima draconică n-a mai fost văzută de veacuri întregi.

— Mă preocupă supraviețuirea, lord Arteloth. Te sfătuiesc

să ajungă să te preocupe și pe dumneata.

Căpitanul se ridică în picioare.

— Conașule Plume, pregătește corabia! Hai să avem grijă ca lorzii mei să ajungă întregi pe coastă, chiar de-o fi să moară de cum sosesc!

7. Apus

Turnul de Alabastru era unul dintre cele mai înalte din Palatul Ascalon. În vârful scării în spirală se afla Sala Sfatului, rotundă și răcoroasă, cu ferestrele încadrate de perdele uriașe.

Ead fu condusă pe ușă chiar când ceasul din turn bătea nouă și jumătate. Pe lângă una dintre rochiile ei mai bune, purta și un guler simplu și singurul ei colan.

Un portret al Sfântului privea în jos de pe un perete. Sir Galian Berethnet, strămoș pe linie dreaptă al lui Sabran. Ridicată în mâna lui stătea Ascalon, Sabia Adevărată, după care fusese numită capitala.

Lui Ead i se părea că arată ca un dobitoc sadea.

Sfatul Virtuților era alcătuit din trei corpuri. Cei mai puternici erau Ducii Spirituali, fiecare dintr-o familie care se trăgea din membri ai Sfintei Suite – cei șase cavaleri ai lui Galian Berethnet –, și fiecare dintre aceștia era păzitorul uneia dintre cele Șase Virtuți ale Cavalerilor. Urmau Conții Provinciali, capii familiilor nobile care stăpâneau cele șase comitate ale Inysului, și Cavalerii Burlaci, născuți între oamenii de rând.

Astăzi, doar patru membri ai sfatului stăteau la masa care trona în mijlocul camerei.

Doamna însoțitoare bătu cu toiagul.

— Domnița Ead Duryan, spuse ea. O Slujnică de Rând a Iatacului Majestății Sale.

Regina Inysului stătea în capul mesei. Avea buzele vopsite roșu ca sângele.

— Domniță Duryan, spuse ea.

— Majestate.

Ead făcu o plecăciune.

— Alteţele Voastre.

— Luaţi un loc!

În timp ce lua loc, Ead îl zări pe sir Tharian Lintley, Căpitanul Cavalerilor Corpului, care-i zâmbi liniştitor de la locul lui de lângă uşi. Lintley era înalt, robust şi nu ducea lipsă de admiratoare la curte. Fusese îndrăgostit de Margret încă de când sosise la curte, iar Ead ştia că şi ea-i întorcea afecţiunea, însă deosebirea de rang îi ţinea departe unul de altul.

— Domniţă Duryan, rosti lordul Seyton Combe, cu sprâncenele ridicate.

Ducele Cuviosiei stătea la stânga reginei. Pe lângă Secretar Principal, îi mai era şi stăpân al iscoadelor.

— Nu vă simţiţi bine?

— Iertare, milord?

— Aveţi cearcăne la ochi.

— Sunt foarte bine, Alteţă! Doar puţin obosită după toată alergătura cu vizita mentezilor.

Combe o măsură din priviri peste marginea paharului. În vârstă de aproape şaizeci de ani, cu ochii ca două furtuni, cu o piele palidă şi o gură aproape lipsită de buze deasupra unei bărbi îngrijite, Secretarul Principal era o figură impunătoare. Se spunea că dacă se urzea vreun complot împotriva reginei Sabran de dimineaţă, el îi punea pe complici pe roata de tortură până la amiază. Păcat că încă îi scăpa şeful asasinilor.

— Într-adevăr. O vizită neprevăzută, dar plăcută, spuse Combe, şi un zâmbet uşor îi reapăru pe buze.

Toate expresiile feţei lui erau uşoare. Precum vinul îndoit cu apă.

— Am cercetat deja mulţi membri ai casei regale, dar am crezut de cuviinţă să le lăsăm la urmă pe domnişoarele de onoare, întrucât aţi fost ocupate pe durata vizitei menteze.

Ead îl ţintuia cu privirea. O fi vorbit Combe limba tainelor, dar pe-a ei n-o cunoştea.

Lady Igrain Crest, Ducesa Dreptăţii, stătea de cealaltă parte a reginei. Ea era cea care-o influenţase cel mai mult pe Sabran

după moartea reginei Rosarian, cât aceasta fusese minoră, și se părea că jucase un rol de căpătâi în a face din ea o întruchipare a virtuții.

— Acum, că a sosit domnița Duryan, zise ea, zâmbindu-i lui Ead, putem începe.

Crest avea aceeași alcătuire osoasă și ochi azurii precum nepoata sa, Roslain – deși părul ei, zburlit la tâmple, încărunțise de multă vreme. În jurul buzelor i se adunaseră riduri mici, aproape la fel de palide precum restul feței.

— Într-adevăr, se arătă de acord lady Nelda Stiliwater.

Ducesa Curajului era o femeie trupeșă, cu pielea maroniu-închis și bucle negre. Un colan de rubine îi sclipea la gât.

— Domniță Duryan, un bărbat a fost găsit mort în pragul Dormitorului Mare alaltăieri-noapte. Ținea în mână un pumnal făurit în Yscal.

Un pumnal de parat, mai precis. În dueluri, erau folosite în locul scuturilor, ca să-i apere pe cei ce le mânuiau, dar puteau și să omoare. Fiecare asasin purta câte unul.

— Se pare că voia s-o ucidă pe Majestatea Sa, dar a fost el însuși omorât.

— Cumplit! murmură Ducele Mărinimiei.

Lord Ritshard Eller, în vârstă de cel puțin nouăzeci de ani, purta blănuri groase, chiar și vara. Din ce își dădea seama Ead, era și un neghiob fățarnic.

Ead își controla bine trăsăturile feței.

— Alt asasin?

— Da, spuse Stiliwater, încruntându-se. Așa cum fără îndoială ați auzit deja, s-a întâmplat de mai multe ori anul acesta. Dintre cei nouă așa-ziși ucigași care au reușit să intre în palatul Ascalon, cinci au fost uciși înainte de-a putea fi prinși.

— Toate acestea sunt foarte ciudate, rosti Combe, gânditor, dar pare înțelept să conchidem că lepădătura a fost ucisă de cineva din Casa de Sus.

— O faptă nobilă! replică Ead.

Crest pufni.

— Nici pe departe, draga mea! Acest *apărător,* oricine ar fi

fost el, este un ucigaș, și trebuie demascat.

Vocea-i era subțiată de frustrare.

— Precum asasinul, această persoană a pătruns nevăzută în apartamentele regale, ferindu-se cumva de Cavalerii Corpului. Apoi, a comis o crimă și a lăsat cadavrul ca să-l găsească Majestatea Sa. Oare avea de gând s-o sperie de moarte pe regina noastră?

— Îmi închipui că încerca să-l oprească să o înjunghie mortal pe regina noastră, Înălțime.

Sabran ridică o sprânceană.

— Cavalerița Dreptății nu privește cu ochi buni nicio vărsare de sânge, domniță Duryan. Dacă oricine-i ucide pe asasini ar fi venit pur și simplu la noi, poate că l-am fi iertat, dar refuzând să se dea în vileag, vădește gânduri necurate. Vom afla *sigur cine este!*

— Ne bizuim pe ajutorul martorilor, doamnă. Acest incident s-a întâmplat ieri-noapte, pe la miezul nopții, spuse Combe. Spuneți-mi, ați văzut sau auzit ceva care să vă facă să intrați la bănuieli?

— Nu-mi vine nimic în minte, Înălțime.

Sabran nu încetase s-o privească. Privirea insistentă o făcea pe Ead să o cam ia cu călduri pe sub guler.

— Domniță Duryan, reluă Combe, ați fost o slujnică devotată la curte. Am sincere îndoieli că ambasadorul uq-Ispad i-ar fi dăruit Majestății Sale o domniță care să nu aibă o fire fără cusur. Cu toate acestea, trebuie să vă previn că, acum, tăcerea constituie un act de trădare. Știți *ceva* despre acest asasin? Ați auzit pe cineva dând glas disprețului față de Majestatea Sa sau susținerii față de Regatul Draconic al Yscalinului?

— Nu, Înălțime, răspunse Ead, dar dacă aud vreo șoaptă, am să v-o aduc la ușă.

Combe schimbă o privire cu Sabran.

— Să ai o zi bună, domniță! îi ură regina. Vezi-ți de îndatoririle tale!

Ead făcu o plecăciune și ieși din cameră. Lintley închise ușile după ea.

Nu erau străjeri acolo; așteptau la baza turnului. Ead se asigură că pașii i se auzeau tare în timp ce se îndrepta spre trepte, dar se opri după primii câțiva pași.

Avea auzul mai ascuțit decât cei mai mulți oameni. Era un dar al magiei care-i curgea prin vine.

— … pare sinceră, zicea Crest, dar am auzit că unii ersyrieni practică artele interzise.

— Ei, dar-ar putregaiul! se băgă Combe. Doar nu credeți în sporovăieli despre alchimie și vrăjitorie!

— Ca Ducesă a Dreptății, trebuie să iau în seamă *toate* posibilitățile, Seyton. Știm cu toții că asasinii sunt o lucrătură yscaleză, bineînțeles – nimeni n-are o pricină mai puternică pentru a o vedea pe Majestatea Sa ucisă decât yscalezii –, dar trebuie să-l scoatem la iveală și pe acest *apărător* care ucide cu o pricepere atât de evidentă. Aș fi foarte interesată să vorbesc cu el despre locul în care și-a învățat… meseria.

— Domnița Duryan a fost mereu o slujnică dăruită, Igrain, spuse Sabran. Dacă nu ai nicio dovadă că a fost implicată, poate că ar trebui să mergem mai departe.

— Cum porunciți, Majestate.

Ead dădu drumul unei răsuflări îndelung ținute în ea.

Taina ei era în siguranță. N-o văzuse nimeni intrând în apartamentele regale în noaptea respectivă. Faptul că se mișca nevăzută era încă unul dintre darurile ei, pentru că, odată cu flacăra, venea și ascunzișul umbrelor.

Se auzi ceva de jos. Picioare în armură tropăiau pe scări. Cavalerii Corpului, care-și făceau turele.

Avea nevoie de un loc mai puțin deschis ca să tragă cu urechea. Cu iuțeală, coborî un etaj și sări pe furiș pe un balcon.

— … e de o vârstă cu dumneavoastră și, după toate relatările, este foarte plăcut și inteligent, și suveran al Întinderii Virtuților.

Combe.

— Așa cum știți, Majestate, ultimele cinci regine Berethnet și-au luat consorți inyshieni. N-a mai existat o pereche străină de mai bine de două secole.

— Păreți îngrijorat, Înălțime, spuse Sabran. Aveți atât de puțină încredere în farmecul bărbaților myshieni, încât sunteți surprins că strămoașele mele i-au ales drept consorți?

Chicoteli.

— Fiind eu însumi bărbat inyshian, trebuie să îmi exprim dezacordul cu această părere, spuse Combe încet, dar timpurile s-au schimbat. O pereche străină este de o importanță crucială. Acum, că Yscalinul a trădat adevărata religie, *trebuie* să arătăm lumii că restul de trei țări care jură credință Sfântului rămân unite, indiferent de ce va fi, și că niciuna nu va sprijini Yscalinul în credința greșită că Nenumitul se va întoarce.

— Există o primejdie în aceste spuse, interveni Crest. Răsăritenii se închină la wyrmi. S-ar putea să fie ispitiți de ideea unei alianțe cu un teritoriu draconic.

— Cred că judeci greșit primejdia, Igrain, spuse Stiliwater. Din câte-am auzit eu ultima oară, răsăritenii încă se temeau de molima draconică.

— La fel făcea și Yscalinul cândva.

— Ce este *sigur, se* băgă Combe, e că nu ne putem îngădui *niciun* semn de slăbiciune. Dacă ar fi să vă căsătoriți cu Lievelyn, Majestate, s-ar transmite mesajul că Zaua Întinderii Virtuților e mai unită ca niciodată.

— Prințul Roșu face negoț cu închinătorii la wyrmi, spuse Sabran. Cu siguranță nu ne putem da încuviințarea pentru asemenea practici! Mai ales acum. Nu ești de aceeași părere, Igrain?

În timp ce asculta, Ead fu nevoită să zâmbească. Regina-i găsise deja un cusur pețitorului ei.

— Deși aducerea pe lume a unui moștenitor cât mai curând posibil este datoria cea mai sfântă a unei regine Berethnet, sunt de aceeași părere, Majestate. Ați vorbit cu înțelepciune! spuse Crest pe un ton matern. Lievelyn este nevrednic de urmașa Sfântului. Negoțul lui cu Seiiki face de rușine toată Întinderea Virtuților. Dacă ne exprimăm îngăduința față de această erezie, s-ar putea să le dăm, la rândul nostru, curaj celor care îl iubesc pe Nenumit. Lievelyn a fost – pentru cine a

uitat – și logodit cu donmata Marosa, care este, în clipa aceasta, moștenitoarea unui teritoriu draconic. S-ar putea să-i fi rămas dragă.

Un Cavaler al Corpului trecu pe lângă balcon. Ead se lipi de perete.

— Logodna s-a rupt în clipa în care Yscalinul a trădat credința, bâigui Combe. Cât despre negoțul cu Răsăritul, Casa Lievelyn nu ar face negoț cu Seiiki dacă n-ar fi foarte important. Neamul Vatten o fi adus Mentendonul la credință, dar l-a și sărăcit. Dacă le-am oferi niște termeni prielnici pentru o alianță cu Inysul, dacă s-ar întrevedea o pereche regală la orizont, poate că negoțul ar putea fi oprit.

— Dragul meu Seyton, nu nevoia e cea care-i împinge pe mentezi, ci lăcomia. Se *bucură* că au monopol pe negoțul cu Răsăritul. Pe lângă asta, nu se pot aștepta să-i sprijinim la nesfârșit, spuse Crest. Nu, nu trebuie să discutăm despre Lievelyn. O pereche *mult* mai puternică – pe care v-am propus-o *demult,* Majestate, este Căpetenia Askrdalului. Trebuie să ne păstrăm legăturile cu Hróth puternice.

— Are șaptezeci de ani, rosti Stiliwater, părând abătută.

— Iar Glorian Pavăza-Inimii nu s-a căsătorit cu Guma Veralda, care avea șaptezeci și patru? se băgă Eller în vorbă.

— Ba da, s-a căsătorit, iar el i-a dăruit un prunc sănătos.

Crest părea încântată.

— Askrdal ar aduce priceperea și înțelepciunea pe care Lievelyn, prinț peste un tărâm tânăr, nu le-ar aduce.

După o pauză, Sabran vorbi:

— Nu mai există și alți pețitori?

Urmă o tăcere lungă.

— S-au răspândit zvonuri despre apropierea Majestății Voastre de lordul Arteloth, îndrăzni Eller, cu glasul tremurător. Unii cred că s-ar putea să vă fi *căsătorit* în taină cu…

— Scutiți-mă, Înălțime, de bârfe fără temei! Și de povești despre lordul Arteloth, adăugă Sabran. A plecat de la curte fără pricină și fără să anunțe. Nu vreau să mai aud de el!

O altă tăcere încordată.

— Majestate, reluă Combe în cele din urmă, iscoadele mele mi-au dat de știre că lordul Arteloth s-a urcat la bordul unei nave care se îndreaptă spre Yscalin, însoțit de lordul Kitston Glade. Se pare că a descoperit gândul meu de-a trimite o iscoadă ca să dea de urma tatălui Majestății Voastre… Dar s-a crezut singurul om potrivit pentru o misiune care vă privește atât de îndeaproape.

Yscalin.

Pentru o clipă cumplită, Ead nu se putu mișca sau răsufla.

Loth.

— S-ar putea ca așa să fie cel mai bine! urmă Combe pe un ton mai coborât. Lipsa lordului Arteloth va îngădui zvonurilor despre o legătură ilicită dintre dumneavoastră și el să se stingă – și a venit vremea să aflăm ce se petrece în Yscalin. Și dacă tatăl dumneavoastră, prințul Wilstan, este în viață.

Combe mințea. Loth nu ar fi putut descoperi *din întâmplare* un complot pentru a trimite un spion în Yscalin și să se hotărască, în schimb, să meargă el însuși. Nu doar că Loth n-ar fi putut fi niciodată atât de nesăbuit, dar Șoimul de Noapte n-ar fi îngăduit niciodată ca un asemenea plan să fie descoperit.

Născocise toată povestea.

— Ceva nu e bine, spuse Sabran, în cele din urmă. Lui Loth nu îi stă-n fire să se poarte atât de nechibzuit. Și mi se pare peste măsură de greu de crezut că niciunul dintre voi n-a avut habar ce-avea de gând. Oare nu sunteți sfetnicii mei? Nu aveți ochi în fiecare colțișor al curții mele?

Tăcerea care urmă ai fi putut-o tăia cu cuțitul, ca pe marțipan.

— V-am cerut să trimiteți pe cineva să-l aducă pe tatăl meu acum doi ani, lord Seyton, rosti regina, mai încet. Mi-ați spus că riscul e prea mare.

— M-am temut de asta, Majestate. Acum, îmi dau seama că riscul ne e de trebuință dacă vrem să aflăm adevărul.

— *Nu* o să riscăm cu lordul Arteloth!

Vocea-i era chinuită.

— O să vă trimiteți suita după e. Să-l aduceți înapoi în Inys.

Trebuie *neapărat* să îl opriți, Seyton!

— Mă iertați, Majestate, dar deja trebuie să fi ajuns pe teritoriu draconic! E cu neputință să trimit pe cineva să-l aducă înapoi pe lordul Arteloth fără a trăda faptul că e acolo cu afaceri neîncuviințate, lucru pe care ei o să-l bănuiască deja. N-am face altceva decât să-i punem viața în primejdie.

Ead înghiți în sec ca să scape de nodul din gât. Combe nu doar că-l trimisese pe Loth departe, îl trimisese undeva unde Sabran își pierduse toată influența. Nu putea face nimic. Nu atât timp cât Yscalin era un dușman cu neputință de prevăzut, care putea distruge pacea delicată într-o clipită.

— Majestate, spuse Stiliwater, înțeleg că vestea aceasta v-a îndurerat, dar trebuie să luăm o hotărâre definitivă în privința perechii.

— Majestatea Sa s-a hotărât deja că *nu* îl vrea pe Lievelyn, o întrerupse Crest. Askrdal este singurul…

— Trebuie să stărui să mai discutăm, Igrain. Lievelyn este un candidat mai bun, din multe puncte de vedere, și nu vreau să-l văd respins.

Stiliwater vorbea pe un ton tăios.

— Iertați-mă, știu că este un subiect delicat, Majestate – dar trebuie să aveți un urmaș, și curând, pentru a vă liniști poporul și a asigura tronul unei alte generații. Nevoia n-ar fi nici pe jumătate atât de arzătoare dacă nu ar exista aceste încercări de-a vă lua viața. De-ați *avea* o fiică…

— Vă mulțumesc pentru grijă, Înălțime! spuse Sabran scurt, dar încă nu mi-am revenit suficient de când am văzut un cadavru lângă patul meu ca să discut despre folosirea lui pentru zămislirea de prunci.

Un scaun hârjâi pe podea, urmat de alte patru.

— Puteți s-o cercetați pe lady Linora după bunul plac.

— Majestate… începu Combe.

— Doresc să iau micul dejun. Bună dimineața!

Ead intră din nou și coborî scările, înainte ca ușile Sălii Sfatului să se deschidă. La baza turnului, porni pe cărare, cu inima bătându-i puternic. Margret avea să fie distrusă când avea să afle. Fratele ei era prea visător, prea blând, ca să fie

iscoadă la curtea Casei Vetalda. Zilele-i erau numărate.

În Turnul Reginei, curtea dănțuia pe refrenul zorilor. Servitori și slujnice umblau de colo-colo prin camere. Mirosul pâinii coapte plutea dinspre Bucătăria Iatacului. Înghițindu-și pe cât putea amărăciunea, Ead își croi drum prin Camera Prezenței, unde oamenii cu cereri se înghesuiseră, așteptând-o, ca de obicei, pe regină.

Ead își simți vraja de apărare în timp ce se apropia de Dormitorul Mare. Erau întinse prin tot palatul, ca niște curse. În prima noapte la curte, avusese nervii întinși peste măsură, nereușind să doarmă, pentru că sunau de câte ori era mișcare, dar, încetul cu încetul, învățase să-și dea seama de simțămintele pe care le trezeau în ea și să le mute ca pe un abac. Învățase să-și dea seama doar când cineva nu era la locul lui. Sau când sosea un străin la curte.

Înăuntru, Margret schimba patul, iar Roslain Crest scutura cearșafurile din țesătură simplă. Pesemne că Sabran se apropia de sângerare – semnul lunar că încă nu rămăsese grea cu un moștenitor.

Ead i se alătură lui Margret în munca ei. Trebuia să-i spună despre Loth, dar trebuia să aștepte până când erau singure.

— Domniță Duryan, zise Roslain, spărgând tăcerea.

Ead se îndreptă.

— Milady.

— Lady Katryen s-a îmbolnăvit în dimineața asta.

Doamna Șefă agăța așternuturile cu cârlige pe un fir de mătase.

— Vei gusta tu mâncarea Majestății Sale în locul ei.

Margret se încruntă.

— Desigur, rosti Ead, cu calm.

Era pedeapsa pentru că spusese altfel povestea. Domnițele din Dormitor erau răsplătite pe deplin pentru riscurile întâmpinate când degustau mâncarea, dar pentru o cameristă, era o sarcină primejdioasă și lipsită de mulțumiri.

Pentru Ead, era și un prilej.

Pe drumul spre Solariul Regal, apăru un alt prilej. Truyde utt Zeedeur mergea în urma altor două domnișoare de onoare.

Când Ead trecu, o apucă de umăr și o trase deoparte, șoptindu-i la ureche:

— Ne întâlnim mâine-seară, după orasiuni, altfel am grijă să vă primească Majestatea Sa scrisorile.

Când celelalte domnișoare de onoare priviră în urmă, Truyde zâmbi, de parcă Ead i-ar fi spus o glumă. Vulpiță vicleană ce era!

— Unde? o întrebă, zâmbind în continuare.

— La Scara Iatacului.

Se despărțiră.

Solariul Regal era un loc liniștit. Trei dintre zidurile sale ieșeau din Turnul Reginei, oferind o priveliște fără pereche a capitalei inyshiene, Ascalon, și a râului care șerpuia prin ea. Coloane de piatră și trâmbe de fum se înălțau de pe străzi. Vreo două sute de mii de suflete numeau acest oraș casă.

Ead ieșea rareori acolo. Nu se cădea ca slujnicele să fie văzute târguindu-se cu negustorii și călcând prin mizerie.

Soarele arunca umbre asupra podelei. Silueta reginei se vedea la masă, singură, în afară de Cavalerii Corpului din pragul ușii. Sulițele lor se încrucișară în fața lui Ead.

— Domniță, spuse unul dintre ei, nu sunteți la rând să-i serviți mâncarea Majestății Sale astăzi.

Înainte să apuce să lămurească lucrurile, Sabran strigă:

— Cine e?

— Domnița Ead Duryan, Majestate. Camerista dumneavoastră.

Tăcere. Apoi se auzi:

— Lăsați-o să treacă.

Cavalerii se dădură imediat la o parte. Ead se apropie de regină. Tocurile pantofilor ei nu scoteau niciun sunet.

— Bună dimineața, Majestate!

Făcu o plecăciune.

Sabran își întorsese deja privirea la cartea ei de rugăciuni poleită cu aur.

— Kate ar trebui să fie aici.

— Lady Katryen s-a îmbolnăvit.

— Am împărțit patul cu ea azi-noapte. Ar trebui să știu

dacă ar fi bolnavă.

— Așa zice lady Roslain, spuse Ead. Dacă binevoiți, am să vă gust eu mâncarea astăzi.

Neprimind vreun răspuns, Ead se așeză. Atât de aproape de Sabran, că îi simțea mirosul cutiei cu pomadă, plină cu rădăcină de orris și cuișoare. Inyshienii credeau că asemenea parfumuri aveau puterea de-a alunga boala.

Pieptul lui Sabran se ridica și cobora ușor, dar maxilarul încleștat îi trăda furia.

— Majestate, rosti Ead în cele din urmă, s-ar putea să fie prea îndrăzneț ce spun acum, dar nu păreți în apele dumneavoastră astăzi.

— E mult prea îndrăzneț! Ești aici ca să vezi dacă mâncarea mea e otrăvită, nu ca să comentezi de apele mele.

— Iertare!

— Am fost mult prea iertătoare!

Sabran închise cartea cu un pocnet.

— E limpede că nu dai ascultare Cavaleriței Cuviosiei. Poate că nu ești cu adevărat convertită. Poate că îi slujești doar de fațadă strămoșului meu, și ții o credință falsă în taină.

Se afla acolo doar de un minut, și deja Ead mergea pe nisipuri mișcătoare.

— Majestate, spuse ea, cu grijă. Regina Cleolind, strămoașa dumneavoastră, a fost prințesa Lasiei.

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte de asta. Mă crezi săracă cu duhul?

— Nu am vrut să vă aduc o asemenea jignire, Majestate! se apără Ead.

Sabran lăsă deoparte cartea de rugăciuni.

— Cleolind era nobilă și bună la inimă. Nu din vina ei nu știa nimic despre cele Șase Virtuți când s-a născut. Oi fi eu naivă, dar în loc să-i pedepsim, ar trebui să ne fie milă de cei neștiutori și să-i îndrumăm spre lumină.

— Într-adevăr, admise Sabran pe un ton sec. Spre lumina rugului aprins.

— Dacă aveți de gând să mă ardeți pe rug, doamnă, atunci îmi pare rău! Înțeleg că noi, ersyrienii, nu suntem buni de

vreascuri, continuă Ead. Suntem ca nisipul, prea obișnuiți cu soarele ca să ardem.

Regina o privi cu atenție. Privirea i se opri asupra broșei de pe rochia ei.

— Îl iei pe Cavalerul Mărinimie! ca ocrotitor.

Ead o atinse.

— Da, răspunse ea. Drept una dintre doamnele dumneavoastră, vă ofer credința mea, Majestate. Pentru a da, trebuie să fii mărinimos!

— Mărinimie! La fel ca Lievelyn.

Sabran rosti mai mult pentru sine aceste cuvinte.

— S-ar putea să te dovedești mai darnică decât alte doamne. Mai întâi, Ros a stăruit să rămân grea, așa c-a fost prea obosită ca să mă servească, apoi Arbella nu a putut să se plimbe cu mine, și-acum Kate o face pe bolnava. În fiecare zi mi se reamintește că niciuna dintre *ele* nu are mărinimia drept ocrotitoare.

Ead știa că Sabran era furioasă, dar tot fu nevoită să dea dovadă de stăpânire de sine ca să nu-i verse vinul în cap. Doamnele din Dormitor făceau o grămadă de sacrificii ca să o îngrijească pe regină clipă de clipă. Îi gustau mâncarea și-i încercau rochiile, punându-și viețile în primejdie. Katryen, una dintre cele mai atrăgătoare femei de la curte, nu avea, pesemne, să-și găsească niciodată o pereche. Cât despre Arbella, avea șaptezeci de ani, o slujise și pe ea, și pe mama ei, la curte, și tot nu părea că are de gând să se retragă.

Ead fu scutită de răspuns de sosirea mesei. Truyde utt Zeedeur se afla printre domnișoarele de onoare care aveau să o aducă, dar nu o privi pe Ead.

Multe obiceiuri inyshiene o miraseră de la sosirea la curte, dar mesele regale erau culmea absurdului. Mai întâi, reginei i se turna vinul ales de ea – apoi i se dădeau nu unul, nu două, ci *optsprezece* feluri de mâncare. Bucăți de carne brună tăiate subțire ca azima. Fiertură de coacăze. Clătite cu miere neagră menteză, unt din mere sau ouă de prepeliță. Pește sărat din râul Limber. Căpșuni de pădure pe un pat de frișcă albă ca zăpada.

Ca de obicei, Sabran alese o felie de pâine aurie. Un semn din cap spre ea fu singura indicație.

Tăcere. Truyde privea spre fereastră. Una dintre celelalte domnișoare de onoare, părând speriată, îi dădu un cot. Silită să revină la sarcina pe care o avea de îndeplinit, Truyde adună pâinea cu un ștergar și o puse pe farfuria reginei cu o plecăciune. O altă domnișoară de onoare îi puse o spirală din cremă dulce de unt.

Urma degustarea. Cu un zâmbet ușor, viclean, Truyde îi întinse lui Ead cuțitul cu mâner de os.

Mai întâi, Ead gustă vinul. Apoi, încercă și crema dulce de unt. Niciuna nu fusese otrăvită. Apoi, tăie o bucățică din chiflă și-o atinse cu vârful limbii. Un strop din lacrima-văduvei înțepa cerul gurii, veninul de șarpe dipsas crăpa buzele, iar praful veșniciei – cea mai rară dinte otrăvuri – lăsa un gust înecăcios în urma fiecărei guri de mâncare.

Înăuntru nu era decât pâine sățioasă. Puse vasele în fața reginei și îi dădu cuțitul pentru degustat înapoi lui Truyde, care îl șterse o dată și-l acoperi cu o cârpă de in.

— Lăsați-ne! le ceru Sabran.

Se făcură schimburi de priviri fugare. De obicei, regina dorea ca domnișoarele de onoare s-o facă să râdă sau s-o delecteze cu bârfe la masă. Ca una, se plecară în fața ei și ieșiră din cameră. Ead se ridică ultima.

— Tu nu.

Ead se așeză la loc.

Soarele începuse să strălucească mai puternic, scăldând Solariul Regal în lumină. Dănțuia în urciorul cu vin de ciulin dulce.

— Lady Truyde pare cu gându-n altă parte în ultima vreme.

Sabran privi spre fereastră.

— Nu s-o simți bine, precum Kate. M-aș fi așteptat ca astfel de boli să lovească la curte pe timp de iarnă.

— Fără îndoială că nu-i decât febra trandafirilor, doamnă, nimic altceva. Dar s-ar putea, mai degrabă, ca lui lady Truyde să-i fie dor de casă. Sau… O fi suferind din dragoste, așa cum li se întâmplă adesea tinerelor.

— Nu se poate să fii destul de în vârstă cât să poți să spui asemenea lucruri. Tu ce vârstă ai?

— Douăzeci și șase de ani, Majestate.

— Atunci nu ești cu mult mai tânără decât mine. Și *tu* suferi din dragoste, cum li se întâmplă adesea tinerelor?

Întrebarea ar fi putut suna viclean de pe alte buze, dar ochii aceia erau la fel de reci precum giuvaierele de la gâtul ei.

— Mă tem că un cetățean inyshian ar găsi greu de iubit pe cineva care a fost cândva devotat unei alte credințe, răspunse Ead după o clipă.

Întrebarea lui Sabran nu era deloc lipsită de importanță. Curtarea era o chestiune oficială în Inys.

— Baliverne! făcu regina.

Soarele îi strălucea în păr.

— Înțeleg că-i ești apropiată lordului Atteloth. Mi-a spus că făceați schimb de cadouri la fiecare Sărbătoare a Tovărășiei.

— Da, doamnă, recunoscu Ead. Suntem apropiați. M-a îndurerat să aflu vestea că a părăsit orașul.

— Se va întoarce.

Sabran o cântări din priviri.

— Ți-a făcut curte?

— Nu, răspunse Ead cu sinceritate. Îl privesc pe lordul Arteloth ca pe un prieten drag, și nici nu-mi doresc mai mult. Și chiar dacă mi-aș fi dorit, nu sunt de rangul potrivit pentru a mă mărita cu viitorul conte-moștenitor al Goldenbirch-ului.

— Într-adevăr. Ambasadorul uq-Ispad mi-a dat de știre că ești din sânge de rând.

Sabran își sorbi vinul.

— Așadar, nu ești îndrăgostită.

O femeie care-i jignea atât de repede pe cei aflați sub ea trebuia să aibă o slăbiciune pentru lingușeli.

— Nu, doamnă, răspunse Ead. Nu am venit aici ca să pierd vremea căutându-mi un tovarăș de viață. Sunt aici ca să am grijă de preacinstita regină a Inysului. E mai mult decât suficient!

Sabran nu zâmbi, dar expresia aspră a feței i se mai îmblânzi.

— Poate ți-ar plăcea să te plimbi cu mine prin Grădina Iatacului mâine. Asta, dacă lady Arbella e tot bolnavă.

— Dacă vă face plăcere, Majestate! spuse Ead.

e

Cabina care le fusese dată era suficient de încăpătoare doar pentru două persoane. Un mentez mătăhălos le servi cina, cu carne de vițel sărată, câte-un pește cât degetul mare pentru fiecare și pâine de grâu cu tărâțe, destul de veche ca să-și rupă dinții în ea. Kit reuși să mănânce jumătate din carnea de vită, apoi fugi pe punte.

Pe la jumătatea pâinii, Loth se lăsă păgubaș. Era departe de bunătățile pe care le primeau la curte, dar mâncarea proastă era ultima lui grijă. Combe îl trimitea la moarte, și degeaba, pe deasupra.

Știuse mereu că Șoimul de Noapte era în stare să facă oamenii să dispară. Pe cei pe care-i simțea ca fiind o primejdie pentru Casa Berethnet, fie că se purtau într-un mod care nu făcea cinste rangului lor, fie că tânjeau după mai multă putere decât li se cuvenea.

Chiar dinainte ca Margret și Ead să-l fi prevenit că se vorbea pe la curte, Loth știuse despre zvonuri. Zvonuri că i-ar fi luat mințile lui Sabran, că s-ar fi căsătorit cu ea în taină. Ducii Spirituali căutau o pereche străină pentru ea în clipa aceea, iar zvonurile, oricât ar fi fost de neîntemeiate, erau o piedică. Loth reprezenta o problemă, iar Combe o rezolvase.

Trebuia să existe o cale să-i poată trimite vorbă lui Sabran. Totuși, deocamdată, trebuia să-și îndrepte atenția spre sarcina pe care o avea de îndeplinit. Aceea de a învăța să fie iscoadă în Cárscaro.

Scărpinându-și șaua nasului, Loth se gândi la tot ce știa despre lordul Wilstan Fynch.

În copilărie, Sabran nu fusese niciodată apropiată de tatăl ei. Îngrijit, cu barbă, cu ținută de militar, Fynch i se păruse mereu lui Loth întruchiparea idealurilor Cavalerului Cumpătării. Prințului consort nu-i stătuse niciodată în fire să-

și dea în vileag simțămintele, dar se vedea limpede că-și prețuia familia, și făcuse în așa fel încât Loth și Roslain, care-i fuseseră cei mai apropiați fiicei sale, să simtă că fac parte din ea.

Când Sabran fusese încoronată, legătura dintre ei se schimbase. Tatăl și fiica citeau adesea împreună în Biblioteca Iatacului, iar el o sfătuia în privința bunului mers al treburilor regatului. Moartea reginei Rosarian lăsase un gol în viețile amândurora, iar datorită acelui gol ajunseseră să se împrietenească – însă pentru Fynch nu era tocmai de ajuns. Rosarian fusese steaua lui călăuzitoare, iar fără ea, se simțise pierdut în imensitatea curții inyshiene. Îi ceruse lui Sabran îngăduința de a locui la Yscalin ca ambasador al ei și se mulțumise cu această poziție de atunci, scriindu-i în fiecare anotimp. Ea îi aștepta mereu cu nerăbdare scrisorile din Cárscaro, unde Casa Vetalda domnea asupra unei curți pline de oameni veseli. Loth presupunea că lui Fynch i-o fi fost mai ușor să-și îngroape durerea departe de căminul pe care-l împărțea cu Rosarian.

Ultima lui scrisoare fusese diferită. Îi spusese lui Sabran, cât mai explicit, că el credea că Vetalda fusese implicată în uciderea lui Rosarian. Era ultima oară când cineva auzise vreo veste de la Ducele Cumpătării, înainte ca porumbeii de stâncă să zboare din Cárscaro, anunțând că Yscalin îl adopta din clipa aceea ca zeu și stăpân pe Nenumit.

Loth avea de gând să afle ce anume se întâmplase în acel oraș. Ce pricinuise ruptura de Întinderea Virtuților și ce se alesese de Fynch. Orice informație era neprețuită dacă Yscalinul declara vreodată război Casei Berethnet, lucru de care Sabran se temuse de mult că avea să se întâmple.

Se șterse pe frunte. Kit trebuia să fi fiert ca un știulete de porumb pe punte. Că tot veni vorba, Kit era pe punte de destul de multă vreme deja.

Oftând din greu, Loth se ridică în picioare. La ușă nu era lacăt, dar presupunea că pirații n-aveau unde să arunce cufărul de călătorie plin cu haine și cu alte bunuri care fusese în trăsură. Combe i-o fi trimis pe cei din suita lui să-l ia cât

timp Loth era în Iatac, luând cina cu Sabran și Roslain în tăcere și fără să aibă habar de nimic.

Aerul era răcoros pe punte. O briză mângâia crestele valurilor. În timp ce membrii echipajului se mișcau de colo-colo, cântau din toți bojocii un cântec, prea iute și doldora de vorbe de-ale marinarilor pentru ca Loth să-l priceapă. În ciuda celor spuse de Harlowe, nu-l băgă nimeni în seamă în timp ce urca la pupa.

Strâmtoarea Lebedelor despărțea Regatul Inys de marele continent pe care stăteau Apusul și Miazăzi. Chiar și în miezul verii, vânturi cumplite suflau prin ea peste Marea de Cenușă.

Îl găsi pe Kit aplecat peste parapet și ștergându-și vărsătura din barbă.

— Seara bună, domnule!

Loth îl bătu pe spinare.

— Te-ai răsfățat cu ceva vin de-al piraților?

Kit era alb ca un crin la față.

— Arteloth! spuse el. Nu cred că mă simt deloc bine, să știi.

— Ai nevoie de niște bere.

— Nu îndrăznesc să le-o cer. Ăștia rag într-un hal fără hal de când sunt eu aici sus.

— Sunt cântece marinărești, replică un glas răgușit.

Loth tresări. O femeie cu o pălărie neagră, cu boruri largi, se sprijinea de copastia din apropiere.

— Cântece de muncă.

Îi aruncă lui Kit o ploscă plină cu vin.

— Le mai trece vremea frecătorilor.

— Frecători, ați zis, domniță?

— Aia de curățău puntea.

După cum arăta și accentul pe care îl avea, piratesa era din Yscalin. Piele măsliniu-închis, bronzată și plină de pistrui. Păr de culoarea vinului de orz. Ochi limpezi, de culoarea chihlimbarului, cu contururi subțiri din vopsea roșie, iar sub ochiul stâng avea o cicatrice. Arăta bine pentru un pirat, până la cizmele lucioase și jiletca fără pată. O floretă-i atârna la șold.

— Dac-aș fi în locul vostru, m-aș întoarce în cabină înainte

să se întunece. Celor mai mulți din echipaj nu li-s din cale-afară de dragi lorzișorii. Îi mai ține Plume în frâu, dar când se duce el la culcare, li se culcă și-ăstora bunul-simț.

— Nu cred c-am făcut cunoștință, domniță, spuse Kit.

Ea zâmbi și mai larg.

— Și ce te face să crezi că eu vreau să fac cunoștință cu *dumneata,* nobile lord?

— Păi, ai intrat în vorbă cu noi.

— Poate mă plictiseam și eu, na!

— Păi, poate că o să ne dovedim a fi interesânți!

Făcu o plecăciune, în felul lui fistichiu.

— Eu sunt lordul Kitston Glade, poet de curte. Viitor conte de Honeybrook, spre necazul tatălui meu. Încântat de cunoștință!

— Lord Arteloth Beck.

Loth înclină capul.

— Moștenitorul contelui și contesei de Goldenbirch.

Femeia ridică o sprânceană.

— Estina Melaugo. Moștenitoarea firelor mele albe din cap și șefă de echipaj pe *Trandafirul Veșnic.*

După expresia feței lui Kit, era limpede că o știa pe femeie. Loth alese să nu-l întrebe nimic.

— Carevasăzică, reluă Melaugo, spre Cárscaro vă-ndreptați.

— Sunteți din acel oraș, domniță?

— Nu. Sunt din Vazuva.

Loth o văzu bând dintr-o sticlă.

— Domniță, reluă el. Mă întrebam dacă ne-ați putea spune la ce să ne așteptăm la curtea regelui Sigoso? Cunoaștem tare puține lucruri despre ce s-a întâmplat în ultimii doi ani în Yscalin.

— Cât știi dumneata, atâta știu și eu, milord. Am fugit din Yscalin alături de alți câțiva, în ziua când Casa Vetalda a dat de veste că-i devine credincioasă Nenumitului.

Kit vorbi din nou:

— Mulți dintre cei care au fugit au devenit pirați?

— *Corsari,* rogu-vă frumos!

Melaugo făcu un semn din cap spre însemnele navei.

— Și nu. Cei mai mulți dintre exilați au luat calea Mentendonului sau a Ersyrului, ca s-o ia de la capăt, cum s-au priceput și ei mai bine. Dar n-au scăpat toți.

— E posibil ca *nu toți* oamenii din Yscalin să se închine Nenumitului? o întrebă Loth. E posibil să le fie teamă de rege sau să fie prinși în țară?

— Probabil. Nu iese nimeni, iar de intrat, intră foarte puțini. Cárscaro încă primește ambasadori străini, așa cum se vede după voi, preabunilor, dar restul țării poate să fi murit de molimă, din câte știu eu. Un cârlionț îi intră în ochi chiar când adăugă: Dacă reușești să scapi, trebuie neapărat să-mi spui cum e acum Cárscaro. Aud c-a fost un foc mare chiar înainte să plece păsările de-acolo. Aproape de capitală, creșteau câmpuri de lavandă, dar au ars.

Asta îl făcea pe Loth să se simtă și mai neliniștit decât înainte.

— Recunosc că-s curioasă, continuă Melaugo, de ce te trimite regina ta-n groapa aia cu șerpi. Credeam că ești preferat de-al ei, lord Arteloth.

— Nu regina Sabran ne trimite, domniță, răspunse Kit oftând, ci cumplitul Seyton Combe. Niciodată nu i-au plăcut poeziile mele, să știi. Numai o epavă fără suflet ar putea urî poezia.

— Ah, Șoimul de Noapte! replică Melaugo, chicotind. Animal vrăjit potrivit pentru regina noastră.

Loth se opri.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sfinte!

Kit părea fascinat.

— Și eretică, și pirat! Vrei să spui că regina Sabran e un soi de vrăjitoare?

— *Corsar*. Și vorbește mai încet!

Melaugo aruncă o privire în urmă.

— Să nu mă-nțelegeți greșit, milorzi. Eu n-am nimica împotriva reginei Sabran, dar vin dintr-o parte superstițioasă a Yscalinului și *chiar* e ceva ciudat cu Casa Berethnet. Fiecare regină are-un singur copil, mereu e fată, și seamănă atât de

bine între ele… Nu știu ce să zic! Mie-mi sună a vrăjito…

— Umbră!

Melaugo se întoarse. Răgetul venise din gabie.

— Alt wyvern, anunță ea în șoaptă. Mă scuzați!

Sări pe frânghii și urcă, iar Kit se trase iute într-o parte.

— Wyvern? N-am mai văzut niciodată unul!

— Nici nu *vrem* să vedem unul, replică Loth, căruia i se ridicase părul pe mâini. Aici nu-i de noi, Kit! Hai înapoi sub punte, până nu…

— Stai așa!

Kit își feri ochii de soare. Buclele-i zburau în vânt.

— Loth, tu-l vezi p-ăsta?

Loth privi într-o doară spre zare. Soarele era jos și roșu, aproape orbindu-l.

Melaugo se agăța de parâme, privind cu un ochi prin ochean.

— Maica…

Lăsă ocheanul jos, apoi îl ridică din nou.

— Plume, ăla e… Nu-mi vine să cred ce văd…

— Ce e? strigă timonierul. Estina?

— E un… un Înalt Apusean! strigă ea răgușit. Un Înalt Apusean!

Cuvintele ei erau ca scânteia pe vreascuri. Ordinea se preschimbă în haos. Loth își simți picioarele devenindu-i ca de piatră.

„Înalt Apusean.”

— Pregătiți harpoanele, tunurile! strigă o femeie menteză. Pregătiți-vă pentru căldură! Nu vă luptați dacă nu v-atacă!

Când îl văzu, pe Loth îl trecură fiorii până-n măduva spinării. Nu-și mai simțea mâinile sau fața.

Era cu neputință, și totuși, era acolo!

Un wyrm. Un wyrm monstruos, cu patru picioare, de peste șaizeci de metri lungime, de la bot până la vârful cozii.

Acela nu era un puiandru de wyvern care pândea vite. Era un soi de dragon care nu mai fusese zărit de veacuri întregi, din ultimele zile ale Marii Năpaste. Cea mai puternică făptură draconică. Înalții Apuseni, cei mai mari și mai sângeroși dintre

toți dragonii, spaima spaimelor din neamul wyrmilor.

Iar unul dintre ei se *trezise*.

Fiara plana pe deasupra navei de război. În timp ce trecea, Loth simți *mirosul* căldurii dinlăuntrul lui, duhoarea de fum și pucioasă.

Gura ca o cursă pentru urși. Ochii precum niște cărbuni încinși. I se întipăriră în minte. Auzise povești încă de când era copil, văzuse ilustrațiile hidoase care împânzeau paginile bestiarelor – dar nici măcar în cele mai cumplite coșmaruri ale lui nu și-ar fi închipuit o asemenea arătare cumplită.

— Nu porniți la atac! strigă menteza din nou. Ușor!

Loth se lipi de catargul principal.

Nu putea tăgădui ceea ce vedea cu ochii lui. Făptura aceea n-o fi avut solzii roșii ai Nenumitului, dar era de-un același neam cu el.

Membrii echipajului se mișcau precum furnicile care fugeau de apă, dar wyrmul părea că-și pusese-n cap să o ia prin altă parte. Plana deasupra Strâmtorii Lebedei. Loth vedea focul care zvâcnea în el, de pe lungimea gâtului spre pântece. Avea coada plină de spini ascuțiți, care se termina cu un șfichi puternic.

Loth se prinse de cârmă ca să se țină drept. Îi țiuiau urechile. În apropiere, unul dintre marinarii mai tineri tremura tot, stând într-o băltoacă auriu-închis.

Harlowe ieșise din cabină. Urmări Înaltul Apusean lăsându-i în urmă.

— Ați face bine să începeți să vă rugați pentru izbăvire, milorzi! spuse el încet. Pare-se că Fýredel, aripa dreaptă a Nenumitului, s-a trezit din somn.

8. Apus

Sulyard sforăia. Încă o pricină pentru care Truyde fusese o neghioabă că i se dăruise drept soață. Nu că Niclays ar fi putut dormi și dac-ar fi tăcut băiatul, căci un taifun se năpustise peste ei.

Bubui un tunet, ceea ce făcu un cal să necheze afară. Beat dintr-o singură cupă de vin, Sulyard dormi dus pe toată durata lui.

Niclays zăcea în pat, și el cam pilit. El și Sulyard petrecuseră seara jucând cărți și făcând schimb de povești. Sulyard depănase trista poveste a Reginei de Nicicând, iar Niclays alesese mai vesela poveste a Buboiului și-a Opăritului.

Tot nu-i era din cale-afară de drag băiatul, dar i-o datora lui Truyde să-i apere tovarășul de taină. I-o datora lui Jannart.

Jan.

Menghina durerii îi strânse inima. Închise ochii și se întoarse la acea dimineață de toamnă în care se întâlniseră prima dată în grădina de trandafiri a palatului Brygstad, când curtea proaspăt încoronatului Edvart al II-lea era plină de prilejuri.

La douăzeci de ani, pe vremea când încă era marchiz de Zeedeur, Jannart era înalt și chipeș, cu un păr roșu nemaivăzut de frumos, care îi cădea în valuri până pe șale. În zilele acelea, Niclays era unul dintre puținii mentezi care aveau o coamă de un arămiu-deschis, mai mult auriu.

Asta îl atrăsese pe Jannart la el în ziua aceea. „Auriu-trandafiriu”, îl numise el. Îl întrebase pe Niclays dacă-i poate picta portretul, surprinzând astfel nuanța pentru posteritate, iar Niclays, ca orice curtean tânăr și îngâmfat, încuviințase cu bucurie.

Păr roșcat și o grădină plină cu trandafiri. Așa începuse totul.

Petrecuseră împreună tot anotimpul, cu șevaletul, muzica și râsul ținându-le de urât. Chiar și după ce portretul fusese gata, tot păreau lipiți unul de celălalt.

Niclays nu se mai îndrăgostise niciodată. Jannart se vădise suficient de fascinat de el încât să-l picteze, dar, curând, Niclays începuse să tânjească să-l picteze și el, ca să-i surprindă genele acelea negre, felul cum soarele îi sclipea în păr și eleganța mâinilor pe clavecin. Îi privea buzele mătăsoase și locul unde gâtul se întâlnea cu maxilarul; îi privea sângele zvâcnind acolo, în acel leagăn al vieții. Își

imagina, cu amănunte care-i tăiau răsuflarea, cum arătau ochii lui în lumina dimineții, când somnul le îngreuna pleoapele. Chihlimbariul ăla închis, precum mierea făcută de albinele negre.

Trăia ca să audă vocea aceea, groasă și blândă. Putea să cânte balade precum un tenor și-i plăcea cum se ridica pe culmea patimii când discuția se îndrepta către istorie sau artă. Acele subiecte aprindeau o flacără în el, îndreptând oamenii spre căldura ei. Doar prin cuvinte, Jannart era în stare să înfrumusețeze cele mai șterse obiecte sau să ridice civilizații demult apuse din praf. Pentru Niclays, el fusese precum o rază de soare, care lumina fiecare față a lumii lui.

Știa că nu avea nicio speranță. La urma urmei, Jannart era marchiz, moștenitorul unui ducat, cel mai drag prieten al prințului Edvart, iar Niclays era un nou-venit încrezut din Rozentun.

Și totuși, Jannart îl văzuse. Îl văzuse și nu-și ferise privirea de el.

În afara casei, valurile se izbeau din nou de gard. Niclays se întoarse pe-o parte, cu dureri în tot trupul.

— Jan, rosti el, încet, când am îmbătrânit noi în halul ăsta?

Transportul mentez urma să sosească dintr-o clipă în alta, iar când se întorcea spre casă, băiatul avea să plece cu ei. Doar câteva zile, iar Niclays avea să scape de acea amintire vie a lui Truyde și Jannart și de curtea inyshiană uitată de Sfânt. Avea să se întoarcă la preparatul poțiunilor într-un orășel dărăpănat de la marginea lumii, exilat și anonim.

În cele din urmă ațipi, strângând perna la piept. Când se trezi, era întuneric, dar părul de pe ceafa i se zburlise.

Se ridică în capul oaselor și privi în beznă.

— Sulyard.

Niciun răspuns. Ceva se mișcă în întuneric.

— Sulyard, tu ești?

Când fulgerul scoase silueta în relief, el țintui cu privirea chipul din fața lui.

— Onorate Ofițer-Șef! cârâi el, însă deja era târât din pat.

Două santinele îl îmbrânciră spre ușă. Gâtuit de groază,

reuși cumva să-și apuce bastonul de pe podea și lovi cu toată puterea. Bastonul îl plesni ca un bici peste obraz pe unul dintre ei. Avu parte doar de o clipă ca să se bucure că lovise drept la țintă și de șocul de pe fața omului, apoi fu și el croit cu un baston din fier.

Niciodată nu mai simțise atâta durere deodată. Buza de jos i se sparse ca un fruct prea copt. Fiecare dinte îi tremură în gingie. I se întoarse stomacul simțind acel gust sălciu în gură.

Santinela ridică din nou bastonul și-i mai arse o lovitură năprasnică în genunchi. Strigând „Îndurare!", Niclays ridică mâinile deasupra capului, scăpând bastonul. O cizmă din piele i-l rupse în două. O ploaie de lovituri se abătu asupra lui din toate părțile, izbindu-i spinarea și fața. Căzu pe prești, scoțând scâncete în semn de supunere și de părere de rău. Casa era făcută vraiște în jurul său.

Din camera alăturată răsună un zgomot de sticlă spartă. Ustensilele lui, care valorau mai multe monede decât avea să mai aibă el vreodată.

— Vă rog!

Sângele i se scurgea pe bărbie.

— Onorate santinele, vă rog! Nu înțelegeți Munca…

Nebăgându-i în seamă rugămințile, îl scoaseră afară în furtună. Nu era îmbrăcat decât cu cămașa de noapte, iar glezna îl durea prea tare ca să se poată propti în ea, așa că-l cărară ca pe un sac de grâne. Puținii mentezi care lucrau de noapte ieșeau din locuințele lor.

— Doctore Roos! strigă unul dintre ei. Ce se-ntâmplă?

Niclays căscă gura ca să răsufle.

— Cine-i acolo?

Vocea i se pierdu în zgomotul tunetului.

— Muste! strigă el cu glasul înecat. Muste, ajută-mă, neghiob roșcovan ce ești!

O mână îi acoperi gura plină de sânge. Îl auzea pe Sulyard, undeva, în întuneric, strigând în gura mare.

— Niclays!

Ridică privirea, așteptându-se să-l vadă pe Muste, dar cea care alergă în plină încăierare fu Panaya. Cumva, reuși să se

bage între santinele și se postă în fața lui Niclays precum Cavalerița Curajului.

— Dacă este arestat, întrebă ea, atunci unde vă e mandatul din partea Onoratului Guvernator al Capului Hisan?

Lui Niclays îi venea s-o pupe. Ofițerul-Șef stătea în apropiere și se uita la santinele cum întorceau casa cu susu-n jos.

— Întoarce-te înăuntru! îi ceru acesta Panayei, fără să se uite la ea.

— Luminatul doctor Roos merită respect. Dacă îi faceți vreun rău, Înaltul Prinț al Mentendonului o să afle asta!

— Prințul Roșu n-are putere aici!

Panaya îl înfruntă. Niclays nu putu decât să privească uluit cum femeia în cămașă de noapte stătea în fața bărbatului în armură.

— Cât timp locuiesc mentezii aici, au ocrotirea preaonoratului Despot, insistă ea. Ce-o să spună el când o să audă că ați înfăptuit vărsare de sânge pe Orisima?

După aceste cuvinte, Ofițerul-Șef veni mai aproape de ea.

— Poate că va spune că am fost prea milos, replică el, cu vocea mustind de dispreț, pentru că mincinosul ăsta a ascuns un *intrus* în casa lui.

Panaya amuți, iar șocul i se întipări pe față.

— Niclays! șopti ea. Of, Niclays! Ai încălcat Marele Edict!

Lui îi zvâcnea glezna.

— Unde mă duc ăștia?

Panaya aruncă o privire neliniștită spre Ofițerul-Șef, care răcnea la santinelele lui.

— La Onoratul Guvernator al Capului Hisan. Vor bănui că ești bolnav de molima roșie, șopti ea, în menteză.

Deodată, se încordă.

— L-ai atins?

Înfiorat, Niclays se gândi la cum decurseseră lucrurile.

— Nu. Nu pe pielea goală, cel puțin.

— Trebuie să le spui asta. Să juri pe Sfântul tău, îl sfătui ea. Dacă te bănuiesc că-i păcălești, o să facă tot ce pot ca să-ți smulgă adevărul.

— Tortură?

Pe frunte începură să-i curgă broboane de sudoare.

— Nu tortură. Nu zici de tortură, nu?

— Ajunge! se răsti Ofițerul-Șef. Luați-l de-aici pe trădătorul ăsta!

Cu asta, santinelele îl luară și-l duseră ca pe-o bucată de carne la tocat.

— Vreau un avocat! strigă Niclays. Blestemaților, trebuie să fie vreun nenorocit de avocat bun pe insula asta, uit-o Sfântul de insulă! Când nu-i răspunse nimeni, strigă disperat spre Panaya: Spune-i lui Muste să-mi dreagă aparatul! Să-mi ducă munca mai departe!

Ea îl privea neajutorată.

— Și apără-mi cărțile! Pentru numele Sfântului, *scapă-mi cărțile,* Panaya!

9. Apus

— Bănuiesc că nu ai putea să mergi prea des la plimbări de-astea prin Ersyr. Căldura ar fi de neîndurat.

Se plimbau prin Grădina Iatacului. Ead nu intrase niciodată în ea. Acest loc retras era anume ales pentru plăcerea reginei, a Doamnelor din Dormitor și a Sfatului Virtuților.

Lady Arbella Glenn era încă țintuită la pat. Curtea fremăta de șoapte. Dacă murea, atunci avea să fie nevoie de o nouă Doamnă din Dormitor. Celelalte Doamne ale Iatacului încercau deja din răsputeri să își arate istețimea și priceperea în fața lui Sabran.

Fără îndoială, de aceea fusese Linora atât de supărată când Ead, în ochii ei, măcelărise povestea. Nu voia ca șansele ei să scadă pentru că își arătase susținerea față de ea.

— Nu iarna. Vara, purtăm haine largi, de mătase, ca să ținem piept căldurii, răspunse Ead. Când locuiam pe domeniul Excelenței Sale din Rumelabar, stăteam adesea lângă piscina din curte și citeam. Erau lămâi cu fructe dulci, ca să umbrească potecile și fântânile și să răcorească aerul. Erau vremuri liniștite.

De fapt, fusese acolo doar o dată. Își petrecuse copilăria în Abație.

— Înțeleg.

Sabran ținea în mână un evantai împodobit.

— Și te rugai Celui ce Cântă în Zori.

— Da, doamnă. Într-o Casă a Tăcerii.

Ajunseră într-una dintre livezi, unde arborii de renglotă înfloriseră. Doisprezece Cavaleri ai Corpului le urmau de la distanță.

În cele câteva ore care trecuseră, Ead descoperise că, în ciuda faptului că o făcea pe atotcunoscătoarea, regina Inysului avea un punct de vedere mărginit asupra lumii. Ferecată între pereții palatului ei, cunoștințele sale despre lume veneau de la ambasadorii ei și de la semenii ei suverani. Vorbea bine

yscaleză și Hróthiană, iar dascălii ei o instruiseră bine în istoria Întinderii Virtuților, dar altminteri nu mai știa mare lucru. Ead simțea că se chinuia să nu pună întrebări despre Miazăzi.

Ersyrul nu era credincios Celor Șase Virtuți. Nici vecina sa, întinderea Lasiei, în ciuda locului de seamă ocupat în legenda întemeierii Inysului.

La scurt timp după ce Ead sosise la curte, trecuse printr-o convertire în văzul lumii la Cele Șase Virtuți. Într-o seară de primăvară, stătuse în Sanctuarul Regal, jurând credință Casei Berethnet, și primise pintenii și cingătoarea unei credincioase a lui Galian. Îi spusese Arhisanctarianului că, înainte de venirea ei în Inys, crezuse în Cel ce Cântă în Zori, cea mai răspândită zeitate din Ersyr. Nimeni nu-i pusese vreodată cuvintele la îndoială.

Ead nu-l urmase niciodată pe Cel ce Cântă în Zori. Deși avea sânge ersyrian, nu era născută în Ersyr și nu călcase adesea pe-acolo. Adevărata ei credință era cunoscută doar la Abație.

— Excelența Sa mi-a spus că mama ta nu era din Ersyr, spuse Sabran.

— Nu. S-a născut în Lasia.

— Cum o chema?

— Zāla.

— Condoleanțe!

— Mulțumesc, doamnă! spuse Ead. S-a prăpădit demult.

Fără a ține seama de deosebirile dintre ele, amândouă știau cum e să-ți pierzi mama.

În timp ce ceasul din turn bătea ora unsprezece, Sabran se opri în spatele aviarului ei privat. Trase zăvorul ușii, iar o păsărică verde îi sări pe încheietură.

— Aceste păsări sunt din munții Uluma, o informă ea.

Razele soarelui se reflectau în smaraldele prinse în jurul gâtului ei.

— Își petrec adesea iernile acolo.

— Ați fost vreodată în Lasia, Majestate? întrebă Ead.

— Nu. N-aș putea niciodată să calc în afara Întinderii

Virtuților.

Ead simți din nou acel nod în stomac cunoscut, de nervi. Era cea mai mare dovadă de prefăcătorie din partea inyshienilor să se folosească de Lasia pe post de temelie a legendei începuturilor sale și să-i ia în derâdere pe oameni drept eretici.

— Bineînțeles! spuse ea.

Sabran îi aruncă o privire lungă. Desprinse o pungă de la cingătoare și-și turnă câteva semințe în palmă.

— În Inys, această pasăre se numește gaița-iubitoare.

Pasărea de pe încheietura ei scoase un ciripit vesel.

— Își ia o singură pereche pentru toată viața și recunoaște cântecul acelei perechi chiar și după mulți ani petrecuți departe de ea. De-asta gaița-iubitoare e pasăre sfântă pentru Cavalerița Tovărășiei. Aceste păsări întruchipează dorința ei ca toate sufletele să fie unite întru tovărășie.

— Îmi sunt bine-cunoscute, replică Ead.

Pasărea ciugulea semințele.

— La Miazăzi li se spune gaițe-cu-fața-de-piersică.

— Cu fața de piersică.

— O piersică este un fruct dulce, portocaliu, doamnă, cu un sâmbure tare în mijloc. Crește în Ersyr și în unele părți din Răsărit.

Sabran urmărea pasărea mâncând.

— Hai să nu vorbim despre Răsărit, spuse ea, și o puse la loc pe stinghia ei.

Soarele ardea ca o plită, dar regina nu dădea niciun semn că ar vrea să se întoarcă înăuntru. Își continuată plimbarea pe o potecă străjuită de cireși.

— Îți miroase-a fum, domniță? întrebă Sabran. Asta e mirosul unui foc în oraș. În dimineața aceasta, doi proroci ai morții au fost arși pe rug în piața Marian. Ți se pare un lucru bun?

Existau două soiuri de eretici în Inys. Câțiva, foarte puțini, credeau încă în religia de la începuturile Inysului, o formă de închinare la natură care fusese practicată înainte de întemeierea Casei Berethnet, în zilele pe când cavalerismul

abia prinsese viață, iar țara era bântuită de Doamna din Pădure. Se puteau lepăda sau puteau ajunge în închisoare.

Apoi, mai erau și cei care proroceau întoarcerea Nenumitului. În ultimii doi ani, acești profeți ai morții veniseră, pe rând, în Inys din Yscalin și propovăduiseră prin orașe cât putuseră de mult Acum, erau arși pe rug printr-un decret al Ducesei Dreptății.

— E o moarte crudă! răspunse Ead.

— Aceștia ar vrea să vadă Inysul înghițit de flăcări. Ar vrea să-l primim pe Nenumit cu brațele deschise, să-l adoptăm drept zeu. Lady Igrain spune că trebuie să le facem dușmanilor noștri exact ce ne-ar face și ei nouă.

— Și Sfântul a spus asta, doamnă? Eu nu sunt atât de instruită în Cele Șase Virtuți ca dumneavoastră.

— Cavalerița Curajului ne poruncește să apărăm credința.

— Și totuși, ați primit un dar din partea prințului Aubrecht de Mentendon, care face negoț cu Răsăritul. V-a oferit și o perlă din Răsărit, adăugă Ead. S-ar putea spune că sprijină erezia cu bani.

Vorbele-i scăpară înainte să apuce să se oprească. Sabran îi aruncă o privire de gheață.

— Eu nu sunt sanctariană, ca să fiu răspunzătoare de instruirea ta în ceea ce privește chestiunile complicate ale Celor Șase Virtuți. Dacă dorești să pui la îndoială aceste chestiuni complicate, domniță Duryan, te-aș sfătui să cauți în altă parte. Poate în Turnul Dearn, laolaltă cu ceilalți care îmi pun la îndoială judecata – care vine, așa cum sunt sigură că nu o să mă văd nevoită să îți reamintesc, din partea Sfântului însuși. Îi întoarse spatele și adăugă: Bună dimineața!

Se îndepărtă cu pași mari, urmată îndeaproape de Cavalerii Corpului, și o lăsă pe Ead singură sub copaci.

După ce regina se făcu nevăzută, Ead traversă pajiștea și se așeză pe ghizdul unei fântâni, blestemându-se în gând. Din pricina căldurii, nu mai gândea limpede.

Se stropi pe față cu apă și o bău din palmele făcute căuș, vegheată de o statuie a lui Carnelian I, Floarea din Ascalon, a patra regină a casei Berethnet. În curând, această dinastie

avea să împlinească o mie șase ani de domnie în Inys.

Ead închise ochii și lăsă șiroaiele de apă să-i curgă pe gât în jos. Opt ani petrecuse la curtea lui Sabran a IX-a. În tot acest timp, nu rostise niciodată ceva ca să o irite pe regină. Acum era ca o viperă, incapabilă să-și țină limba în gură. Ceva anume o făcea să-și dorească să o întărâte pe regina Inysului.

Trebuia să taie acest ceva, altfel curtea aceasta avea s-o mănânce de vie.

e

Restul zilei se scurse ca și cum totul ar fi fost învăluit într-o ceață. Căldura le făcea sarcinile și mai grele. Până și Linora părea mai moale, cu părul bălai umezit de sudoare, iar Roslain Crest își petrecu după-amiaza făcându-și vânt cu și mai multă energie.

După cină, Ead li se alătură celorlalte femei în Sanctuarul Virtuților pentru orasiuni. Regina Mamă poruncise să fie puse vitralii albastre, astfel încât camera să pară construită sub apă.

Exista o statuie în sanctuar, în partea dreaptă a altarului. Galian, cu mâinile împreunate pe mânerul lui Ascalon.

În stânga, se afla doar un soclu, în amintirea celei pe care inyshienii o știau drept regina Cleolind, Domnița.

Inyshienii nu aveau nicio reprezentare a felului în care arătase Cleolind. Toate imaginile cu ea, dacă existaseră, fuseseră distruse după moartea ei, și niciun sculptor inyshian nu încercase vreodată să plăsmuiască o imagine a primei regine Berethnet. Mulți credeau că acest lucru era din pricina faptului că regele Galian nu suporta s-o vadă pe cea pe care-o pierduse când dăduse naștere pruncului.

Chiar și Abația deținea puține mărturii despre Maică. Atât de multe fuseseră distruse sau pierdute!

Când ceilalți începură să se roage, același lucru îl făcu și Ead.

> *Maică, Te rog din suflet, călăuzește-mă pe tărâmul Înșelătorului! Te implor, Maică, fă-mă să mă port cu demnitate în prezența acestei femei care se numește urmașa*

Ta, pe care am jurat să o păzesc! Maică, mă rog Ție, dă-mi curaj vrednic de mantia mea!

Sabran se ridică și atinse statuia strămoașei sale. În timp ce ea și doamnele ei ieșeau în șir din sanctuar, Ead o zări pe Truyde. Privea drept în față, dar avea mâinile puțin cam strâns împreunate.

Când se lăsă noaptea și-și termină îndatoririle din Turnul Reginei, Ead coborî Scara Iatacului și se îndreptă spre potemă{6}, unde barjele aduceau bunuri de la palat în oraș, și așteptă într-un alcov în care se afla fântâna.

Truyde utt Zeedeur i se alătură, purtând mantia și gluga.

— Nu mi se îngăduie să ies din Camera Cufărului după căderea nopții fără însoțitor, începu ea, vârându-și o șuviță rebelă sub glugă. Dacă lady Oliva află că lipsesc…

— V-ați întâlnit cu ibovnicul dumneavoastră de multe ori, milady. Presupun, adăugă Ead, că fără însoțitor.

Ochii ei negri o urmăreau de sub glugă.

— Ce anume vrei?

— Vreau să știu ce plănuiați dumneavoastră și Sulyard. Vorbiți de o misie în scrisoare.

— Nu te privește!

— Îngăduiți-mi, atunci, să vin cu o teorie. Am văzut destule, încât să-mi dau seama că vă arătați neobișnuit de interesată de Răsărit. Cred că dumneavoastră și cu Sulyard aveați de gând să treceți Hăul împreună în vreun scop răuvoitor, dar el a luat-o înainte fără dumneavoastră. Mă înșel?

— Da. Dacă tot vrei să continui să te bagi, atunci s-ar putea să afli adevărul.

Truyde părea aproape plictisită.

— Triam a plecat în Laguna Laptelui. Acolo aveam de gând să trăim împreună, ca tovarăși de viață, unde nici regina Sabran, nici tatăl meu nu se pot opune căsătoriei noastre.

— Să nu mă mințiți, domniță! Vă arătați nevinovată față de curte, dar eu cred că aveți altă față.

Potema se deschise. Se lipiră amândouă de alcov când intră

un străjer cu o torță, fluierând. Urcă Scara Iatacului cu pași hotărâți, fără să le vadă.

— Trebuie să mă întorc în Camera Cufărului, spuse Truyde, în barbă. A trebuit să găsesc șaisprezece fondante pentru nenorocita aia de pasăre. O să se împută treaba dacă lipsesc mult.

— Atunci, spuneți-mi ce-aveați de gând cu Sulyard!

— Și dacă nu-ți spun?

Truyde pufni în râs.

— Ce-o să faci, domniță Duryan?

— Poate că o să-i spun Secretarului Principal că te bănuiesc de urzeli împotriva Majestății Sale. Bagă la cap, copilă, că am scrisorile tale! Sau poate, insistă Ead, va trebui să folosesc alte metode ca să te fac să vorbești.

Truyde privi spre ea, cu băgare de seamă.

— Tu nu vorbești ca la curte, spuse ea. Cine ești? De ce te interesează atât de tare tainele de la curtea inyshiană?

Deodată, pe față i se întipări grija.

— Ești una dintre iscoadele lui Combe, de asta-i vorba? Aud că transformă în iscoade oamenii cei mai de jos.

— Tot ce trebuie să știi este că datoria mea e să o apăr pe Majestatea Sa.

— Ești cameristă, nu Cavaler al Corpului. N-ai și tu niște cearșafuri de schimbat?

Ead veni mai aproape. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât Truyde, a cărei mână se îndrepta în clipa aceea spre cuțitul de la cingătoare.

— Poate că nu sunt cavaler, spuse Ead, dar când am venit la curte, am jurat că o s-o apăr pe regina Sabran de dușmanii ei.

— Și eu am făcut același jurământ, spuse Truyde, cu aprindere. Nu sunt dușmanca ei – și nici oamenii de la Răsărit nu-i sunt dușmani. Ei îl disprețuiesc pe Nenumit, la fel ca noi. Făpturile nobile la care se-nchină ei nu seamănă *deloc* cu wyrmii. Se îndreptă de spate și continuă: Se trezesc făpturi draconice, Ead. Curând, se vor ridica – Nenumitul și slujitorii lui –, iar furia lor va fi cumplită. Și când vor porni la luptă

împotriva noastră, vom avea nevoie de ajutor pentru a lupta cu ei. Ajutor de la Răsărit.

Pe Ead o trecu un fior.

— Vrei să intermediezi pentru o alianță militară cu Răsăritul, murmură ea. Vrei să chemi wyrmii *lor*… să ne ajute să ne confruntăm cu cei treziți.

Truyde o țintui cu privirea, cu ochii ei strălucitori.

— Neghioabo! Neghioabă căpoasă ce ești! Când o afla regina că vrei să te târguiești cu *wyrmii*…

— Nu sunt wyrmi! Sunt *dragoni,* și sunt făpturi blânde. Am văzut imagini cu ei, am citit cărți despre ei.

— Cărți de la Răsărit!

— *Da.* Dragonii lor sunt una cu aerul și cu apa, nu cu focul. Răsăritul s-a înstrăinat de-atâta vreme de noi, încât am uitat deosebirea. Când Ead nu făcu decât s-o privească de parcă nu i-ar fi venit să creadă, Truyde încercă să schimbe tactica: Ca străină în țara asta, așa cum ești și tu, ascultă-mă! Dacă inyshienii se înșală, și nu dăinuirea casei Berethnet îl ține departe pe Nenumit?

— Ce tot bălmăjești acolo, copilă?

— Știi că s-a schimbat ceva. Făpturile draconice se trezesc, Yscalinul se desparte de Întinderea Virtuților – lucrurile astea reprezintă doar începutul. Nenumitul se va întoarce. Și cred că se va întoarce *curând.*

Preț de o clipă, Ead rămase fără glas.

„Dacă nu dăinuirea casei Berethnet îl ține departe pe Nenumit?”

Cum ajunsese o tânără din Întinderea Virtuților la această concluzie eretică?

Bineînțeles, se prea putea să aibă dreptate. Până și Abatesa spusese asta înainte să vină în Inys, lămurind de ce trebuia să fie trimisă o soră ca să o păzească pe regina Sabran.

„Casa Berethnet și urmașii ei ne pot ocroti de Nenumit sau pot să nu o facă. Oricum ar fi, nu există dovezi. Așa cum nu există dovezi nici că reginele Berethnet sunt într-adevăr urmașele Maicii. Dacă sunt, atunci sângele le e sfânt și trebuie ocrotit cu orice preț.”

O și vedea pe abatesă, limpede ca apa de izvor.

„Asta-i necazul cu poveștile, copilă. Adevărul din ele nu poate fi cântărit.”

De aceea fusese trimisă Ead în Inys. Ca să o apere pe Sabran, în cazul în care mitul era adevărat, iar urmașa ei avea să împiedice ridicarea dușmanului.

— Și tu vrei să ne pregătești pentru… a doua lui venire, spuse Ead, prefacându-se amuzată.

Truyde ridică bărbia.

— Da, vreau! Răsăritenii au mulți dragoni, care trăiesc alături de oameni. Care nu răspund în fața Nenumitului, spuse ea. Când el se va întoarce, o să avem nevoie de dragonii răsăriteni ca să-l putem învinge. Eu și Triam nu vom lăsa omenirea să se îndrepte spre distrugere. Trebuie să ripostăm *împreună* pentru a împiedica o a doua Mare Suferință. Om fi noi mici, om fi noi tineri, dar pentru credința noastră, zguduim lumea din temelii.

Oricare ar fi fost adevărul, fata înghițise torța amăgirii.

— Cum se face că ești atât de sigură că Nenumitul va veni? Nu ești copil al Întinderii Virtuților, născut pentru a crede că regina Sabran îl ține înlănțuit?

Truyde se îndreptă de spate.

— O iubesc pe regina Sabran, replică ea, dar nu sunt un copil necopt la minte, să cred ceea ce mi se spune fără dovezi. Inyshienii or avea credință oarbă, dar noi, în Mentendon, punem preț pe dovezi.

— Și ai *dovezi* că Nenumitul se va întoarce? Sau sunt doar presupuneri?

— Nu sunt presupuneri. Sunt ipoteze.

— Oricare ți-ar fi ipotezele, planul tău e erezie.

— Să nu-mi vorbești tu *mie* despre erezie! îi aruncă Truyde drept răspuns. Nu tu te închinai la Cel ce Cântă în Zori?

— Credințele mele nu au nicio treabă cu povestea asta.

Ead se opri.

— Deci acolo s-a dus Sulyard! Într-o căutare nebunească prin Răsărit, încercând să se târguiască pentru o alianță cu neputință de înfăptuit în numele unei regine care habar nu are

de ea.

Se prăbuși pe ghizdul fântânii.

— Ibovnicul tău va muri în încercarea asta.

— Nu. Seiikinezii vor *asculta*…

— Nu este un ambasador oficial din Inys. La ce bun l-ar asculta ei?

— Triam o să-i convingă. Nimeni nu vorbește din inimă așa cum o face el. Și, de îndată ce conducătorii răsăriteni vor fi convinși de primejdie, vom merge la regina Sabran. Iar ea *chiar* va înțelege nevoia acestei alianțe.

Copila era orbită de patimă. Sulyard avea să fie executat în clipa în care pășea în Răsărit, iar Sabran mai degrabă și-ar fi tăiat nasul decât să lege o alianță cu iubitorii de wyrmi, chiar dacă ar fi *putut* fi convinsă să creadă că Nenumitul s-ar fi putut înălța cât era ea în viață.

— Miazănoapte e slabă, îi dădu Truyde înainte, cu obrajii la fel de roșii precum părul, iar Miazăzi e prea fudulă ca să trateze cu Întinderea Virtuților, îndrăznești să mă judeci pentru că îmi caut ajutor în altă parte?

Ead o privi în ochi.

— Te-oi crede tu singura care caută să apere lumea aceasta, dar n-ai habar de temelia lumii pe care trăiești. Niciunul dintre voi n-are habar. Când Truyde se încruntă, Ead spuse: Sulyard ți-a cerut ajutorul. Ce ai făcut ca să-l ajuți de-aici? Ce planuri ai făcut?

Truyde păstră tăcerea.

— Dacă ai făcut *orice* ca să îi ajuți misia, e trădare!

— Un cuvânt nu mai scot!

Truyde se retrase.

— Du-te la lady Oliva, dacă vrei! Dar mai întâi, va trebui să mă lămurești ce căutai în Camera Cufărului!

În timp ce dădea să plece, Ead o prinse de încheietura mâinii.

— Ai scris un nume în carte, spuse ea. *Niclays.* Cred că e al lui Niclays Roos, anatomistul.

Truyde clătină din cap, dar Ead văzu în ochii ei o strălucire care-i arăta că știe despre cine era vorba.

— Ce-are Roos de-a face cu toate astea?

Înainte ca Ead să apuce să răspundă, o pală de vânt vui pe domeniu. Fiecare creangă din fiecare copac tremură. Toate păsările din aviar încetară să mai cânte. Ead îi dădu drumul lui Truyde din strânsoare și ieși din alcov.

În oraș, se trăgea cu tunurile. Muschetele se descărcau cu niște sunete ca de castane care pocneau în foc. În spatele ei, Truyde rămase lângă fântână.

— Ce se-aude? întrebă ea.

Ead inspiră, în timp ce sângele îi bubuia în urechi. Trecuse mult timp de când nu mai simțise această senzație prin tot corpul. Pentru prima dată după ani întregi, sidenul i se aprinsese.

Venea ceva. Dacă ajunsese atât de aproape, pesemne că reușise să treacă de întăririle coastei. Sau le distrusese.

O rază de lumină se aprinse de parcă soarele ar fi pătruns dincolo de nori, atât de fierbinte, încât îi pârlea ochii și buzele, iar un wyrm se năpusti pe deasupra zidului înconjurător. Îi arse pe arcași și pe muschetari și izbi un șir de catapulte, transformându-le în așchii. Truyde se lăsă la pământ.

Ead își dădu seama ce e numai după cât era de mare. Un Înalt Apusean. Era un monstru desăvârșit, de la colți până la coada ca un bici, din care-i ieșeau ghimpi mortali. Burta plină de cicatrici căpătate în luptă îi era de un maroniu-ruginiu, dar cea mai mare parte a corpului îi era neagră ca smoala. Săgețile din turnurile de veghe zburau și i se loveau de solzi, ricoșând în toate părțile.

Săgețile nu erau bune de nimic. Muschetele nu erau bune de nimic. Acesta nu era orice wyrm, nu era orice Înalt Apusean. Niciun om în viață nu pusese ochii pe această făptură, dar Ead îi știa numele.

Fýredel.

Cel care singur își luase titulatura de aripă dreaptă a Nenumitului. Fýredel, care zămislise și condusese Armia Draconică pentru a îngenunchea omenirea în timpul Marii Suferințe.

Se trezise.

Fiara trecu precum tăvălugul peste palatul Ascalon, umbrind pajiștile și livezile. Lui Ead i se făcu greață, iar pielea începu să-i ardă când mirosul lui îi aprinse sidenul din sânge.

Arcul nu îi era la îndemână, fiind în camera ei. Anii de rutină îi tociseră vigilența.

Fýredel se opri pe Turnul Dearn. Coada i se încolăci ca un șarpe în jurul lui, iar ghearele i se împlântară în turlă. Ardezia se nărui, silindu-i pe străjeri și pe cei din suite, aflați jos de tot, să se împrăștie care-ncotro.

Avea capu-ncoronat cu două coarne ascuțite. Niște ochi precum niște hăuri de magmă scăpărau în beznă.

— REGINĂ SABRAN!

Cerul însuși răsuna de cuvintele lui. Jumătate din Ascalon le-ar fi putut auzi.

— SĂMÂNȚA INIMII SCUTULUI!

Și mai multă piatră se prăvăli din turn. Săgețile căzură de pe platoșa lui.

— VINO DE-ȚI ÎNFRUNTĂ VECHIUL DUȘMAN, SAU UITĂ-TE CUM ÎȚI ARDE ORAȘUL!

Sabran nu avea să răspundă chemării lui. Cineva avea s-o oprească. Sfatul Virtuților avea să trimită un om ca să trateze cu el.

Fýredel își dezveli dinții sclipitori, ca de metal. Turnul de Alabastru era prea înalt pentru ca Ead să vadă balconul cel mai de sus, dar auzul ei proaspăt amplificat auzi un al doilea glas.

— Aici sunt, spurcăciune!

Ead încremeni.

Proasta! Cu totul și cu totul proastă! Ieșind la iveală, Sabran își iscălise osândirea la moarte.

Țipete răsunau din fiecare clădire. Curtenii și slujitorii se aplecau pe ferestrele deschise ca să vadă răul *ce se ițise* în mijlocul lor. Alții alergau alandala spre porțile Palatului. Ead o luă la goană pe Scara Iatacului.

— Așadar, te-ai trezit, Fýredel, rosti Sabran, cu dispreț. Ce vrei de la mine?

— Vin să te previn, regină a Inysului. Se apropie vremea să alegi de partea cui ești.

Fýredel scoase un sâsâit care-i făcu toată pielea de găină lui Ead.

— Cei din neamul meu freamătă în peșteri. Fratele meu, Orsul, a pornit deja în zbor, iar sora noastră, Valeysa, îl va urma în curând. Până la sfârșitul anului, se vor fi trezit toți cei care ne urmează. Armia Draconică va renaște!

— Blestemate să-ți fie prevenirile! îi răspunse Sabran cu asprime. Nu mă tem de tine, șopârlă ce ești! Amenințările tale au greutatea fumului!

Ead le auzea cuvintele ca pe tunete în minte. Fumul ce ieșea din Fýredel îi măcina simțurile.

— Stăpânul meu a început să miște în Hău, continuă el, cu limba șfichiuind. Cei o mie de ani aproape că s-au împlinit. Casa voastră ne-a fost mare dușman în vremurile de pe urmă, Sabran Berethnet, în zilele ce le numiți Marea Năpastă.

— Strămoașa mea ți-a arătat atunci dârzenia inyshienilor, iar eu am să ți-o arăt acum! i-o întoarse Sabran. Vorbești de o mie de ani, wyrmule. Ce minciuni vinde limba aia a ta despicată?

Glasul ei era oțel curat.

— Asta ai să descoperi tu singură, cât de curând!

Wyrmul își întinse gâtul, astfel încât capul să i se apropie de celălalt turn.

— Îți ofer un prilej să juri credință stăpânului meu și să te numești Regina Întrupată a Inysului.

Focul îi mugea în spatele ochilor.

— Vino acum cu mine! Predă-te! Alege partea potrivită, cum a făcut și Yscalinul! Opune-te, și-ai să arzi!

Ead privi spre turnul cu ceas. Nu putea ajunge la arc, dar avea altceva.

— Minciunile tale n-au să prindă rădăcini în inimile inyshienilor. Eu nu sunt regele Sigoso. Poporul meu știe că stăpânul tău nu se va trezi niciodată cât timp dăinuie stirpea Sfântului! Dacă tu crezi că eu o să numesc *vreodată* această țară Regatul Draconic al Inysului, te înșeli amarnic, wyrmule!

— Tu spui că stirpea ta ocrotește aceste meleaguri, spuse Fýredel. Și totuși, ai ieșit în întâmpinarea mea.

Dinții-i ardeau în gură, roșii ca para focului.

— Nu te temi de flacăra mea?

— Sfântul mă va ocroti.

Nici cel mai încrezător în zei dintre neghiobi n-ar fi putut crede că sir Galian Berethnet avea să întindă o mână din curtea cerurilor și să-i ocrotească de focul izvorât dintr-un burdihan plin.

— Vorbești cu cineva care cunoaște slăbiciunile cărnii. Am ucis-o pe Sabran cea Ambițioasă în prima zi a Năpastei. Pe *ea,* reluă Fýredel, cu gura fumegândă, n-a ocrotit-o Sfântul ăla al tău. Închină-mi-te, și te voi cruța de același sfârșit. Refuză, și i te vei alătura chiar acum!

Dacă Sabran răspunse, Ead nu auzi. Vântul îi șuiera pe la urechi în timp ce gonea prin Grădina cu Ceas Solar. Arcașii îl loveau pe Fýredel cu săgeată după săgeată, dar niciuna nu reușea să-i străpungă solzii.

Sabran avea să-l tot întărâte pe Fýredel până când o făcea scrum. Pesemne că prostănaca aia chiar credea că amărâtul ăla de Sfânt avea s-o ocrotească.

Ead trecu în fugă de Turnul de Alabastru. Dărâmăturile cădeau de sus ca o ploaie, iar un străjer căzu mort în fața ei. Blestemând greutatea rochiei, se apropie de Biblioteca Regală, îi împinse cu putere ușile și-și croi drum printre rafturi până când ajunse la intrarea în turnul cu ceas.

Își aruncă mantia și-și desfăcu cingătoarea. Urcă treptele șerpuite, tot mai sus și mai sus.

Afară, Fýredel încă o ațâța pe Sabran. Ead se opri în clopotniță, unde vântul urla prin ferestrele cu boltă, și privi tabloul de neînchipuit.

Regina Inysului se afla în cel mai înalt balcon din Turnul de Alabastru. Chiar la sud-vest de Turnul Dearn, unde Fýredel era pregătit să ucidă. Wyrmul pe o clădire, regina pe alta. Ținea în mână pumnalul ceremonial care o întruchipa pe Ascalon, Sabia cea Adevărată.

Nu era bun de nimic.

— Pleacă din acest oraș și nu face rău niciunui suflet, strigă ea, sau jur pe numele Sfântului, al cărui sânge-l port în vine, că vei cunoaște o înfrângere dincolo de oricare alta a pricinuit-o Casa Berethnet neamului tău!

Fýredel își dezveli din nou colții, dar Sabran îndrăzni să mai facă un pas.

— Înainte să plec din lumea aceasta, am să-ți văd neamul aruncat în adâncuri și ferecat pe veci, în hăul din munte!

Fýredel se cabră și-și desfăcu aripile. În fața acelei dihănii, regina Inysului era mai mică decât o păpușă.

Și totuși, ea nu se clintea.

Wyrmul avea sete de sânge în privire. Ochii-i ardeau la fel de puternic precum focul din pântece. Ead știa că mai avea doar câteva clipe în care să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Trebuia să fie o vrajă a vântului. Nu mai era nici o altă cale. Vrăjile acestea o secătuiau de-o grămadă de siden și mai avea foarte puțin – dar poate că dacă se străduia cu ultimele puteri, avea să reușească să facă una asupra lui Sabran.

Întinse mâna către Turnul de Alabastru, își proiectă sidenul în afară și-l răsuci ca pe un buchet în jurul reginei Inysului.

În timp ce Fýredel își dezlănțuia flacăra, Ead își descătușă puterea demult adormită. Flacăra se lovi de piatra străveche. Sabran se făcu nevăzută după un văl din fum și lumină. Ead o zări pe Truyde venind în clopotniță, dar era prea târziu ca să ascundă ce făcea.

Simțurile ei se adunară în jurul lui Sabran. Simți că legăturile ocrotitoare care o împrejmuiau îi erau forțate, focul chinuindu-se să câștige lupta, durerea din propriul trup în timp ce vraja îi înghițea cu lăcomie sidenul declanșându-se dintr-odată. Corsetul îi era îmbibat de sudoare. Îi tremura brațul de cum se chinuia să țină mâna întinsă în afară.

Când Fýredel închise fălcile, se așternu o liniște deplină. Din turn ieșeau aburi negri, care se ridicau în trâmbe, împrăștiindu-se cu încetineală. Ead așteptă, cu inima strânsă ca un pumn, până când văzu silueta din fum.

Sabran Berethnet era nevătămată.

— Acum e rândul *meu* să te previn. Te previn din partea străbunicului meu, glăsui ea, cu răsuflarea tăiată, că dacă te războiești cu Întinderea Virtuților, acest sânge sfânt îți va ostoi văpaia! Și ea nu se va mai întoarce.

Fýredel nu o băgă în seamă. Nu de data asta. Se uita la piatra înnegrită, la cercul fără pată din jurul lui Sabran.

Un cerc desăvârșit.

Pufni pe nări. Pupilele i se preschimbară în fante. Mai văzuse vrăji de protecție. Ead stătea nemișcată ca o statuie, în timp ce privirea lui nemiloasă cutreiera peste tot, căutând-o, Sabran rămânând nemișcată în acest timp. Când privi spre clopotniță, adulmecă, iar Ead își dădu seama că-i luase urma după miros. Ieși din umbre, sub cadranul ceasului.

Fýredel își dezveli colții. Fiecare spin de pe spatele lui se ridică, iar un sâsâit prelung îi scutură limba. Țintuindu-l cu privirea, Ead scoase cuțitul din teacă și-l îndreptă spre el peste prăpastie.

— Aici sunt, rosti ea, încet. Aici sunt.

Înaltul Apusean slobozi un urlet de furie. Împingându-se cu picioarele din spate, se aruncă din vârful Turnului Dearn, luând cu el o parte din turlă și cea mai mare parte a peretelui ei dinspre răsărit. Ead se aruncă în spatele unui stâlp când o minge de foc se lovi de turnul cu ceas.

Continuă să fâlfâie din aripi, pierzându-se în depărtare. Ead se îndreptă greoi înapoi spre balustradă. Sabran rămăsese pe balcon, în cercul ei de piatră pală. Nu privise deloc spre turnul cu ceas și nu o văzuse pe Ead urmărind-o. Când Combe ajunse lângă ea, se prăbuși lipindu-se de el, iar el o duse înapoi în Turnul de Alabastru.

— Ce ai făcut? veni o voce tremurândă din spatele lui Ead.

Truyde.

— Te-am văzut. Ce-ai făcut?

Ead alunecă pe podeaua clopotniței. Capul îi atârna greu. Tremura din tot corpul.

Esența din sângele ei se isprăvise. Își simțea oasele goale, iar carnea o durea de parc-ar fi fost jupuită. Avea nevoie de copac, doar de o gură din fructul lui. Portocalul ar fi salvat-

o…

— Ești o vrăjitoare!

Truyde se îndepărtă, cu fața cernită.

— Vrăjitoareo! Faci vrăji. Te-am văzut…

— N-ai văzut nimic!

— Era aeromanție, șopti Truyde. Acum știu eu secretul *tău,* și duhnește mult mai rău ca al meu. Să te văd cât de departe o să poți merge pe urmele lui Triam de pe rug!

Se întoarse valvârtej către scară. Ead azvârli cuțitul.

Chiar și în starea în care se afla, tot lovi cum trebuie. Truyde se dădu înapoi, cu răsuflarea tăiată, prinsă de ușa clopotniței cu mantia. Înainte să apuce să scape, Ead era deja în fața ei.

— Datoria mea este să-i ucid pe slujitorii Nenumitului. Am să-i ucid și pe toți cei care amenință Casa Berethnet, spuse ea. Dacă ai de gând să mă învinuiești de vrăjitorie în fața Sfatului Virtuților, te îndemn să găsești o cale de a dovedi asta – și s-o găsești repede, până nu fac păpuși din tine și ibovnicul tău și le înțep în inimă. Tu crezi că doar pentru că Triam Sulyard e la Răsărit, nu pot să-l nimicesc pe loc?

Truyde răsuflă din greu printre dinți.

— Dacă îl atingi cu un singur deget, șopti ea, o să am grijă să arzi în piața Marian!

— Focul nu are nicio putere asupra mea.

Eliberă cuțitul. Truyde se chirci, lipită de perete și gâfâind, cu o mână la gât.

Ead se întoarse spre ușă. Răsuflarea-i era accelerată și fierbinte, iar urechile îi țiuiau.

Făcu un singur pas, apoi căzu.

10. Răsărit

Ginura nu era tocmai cum și-o închipuise Tané. Timp de paisprezece ani, își închipuise capitala într-o mie de feluri. Luându-se după ce auzise de la luminații ei dascăli, închipuirea ei o plămădise într-un vis cu castele, ceainării și

bărci de croazieră.

Imaginația n-o dezamăgise. Altarele erau mai mari decât toate cele văzute în Capul Hisan, străzile sclipeau ca nisipul în lumina soarelui, iar în canale pluteau petale. Totuși, dacă erau mai mulți oameni, însemna că erau și mai mult zgomot și mai multă harababură. Fumul de cărbuni făcea aerul sufocant. Boii trăgeau care cu marfă, solii fugeau sau călăreau printre clădiri, câinii de vânătoare fără stăpân adulmecau resturi de mâncare, iar pe ici, pe colo, câte-un bețivan urla la mulțimi.

Și *ce mai* mulțimi! Lui Tané, Capul Hisan i se păruse aglomerat, dar în Ginura se înghesuiau o sută de mii de oameni, și pentru prima oară în viața ei își dădu seama cât de puțin văzuse din lume.

Lecticile îi duseră pe învățăcei mai departe în oraș. Copacii-anotimpurilor erau la fel de viu colorați cum i se povestise lui Tané, cu frunzele de vară de un galben-untos, iar artiștii stradali cântau melodii care Susei i-ar fi plăcut la nebunie. Zări două maimuțe de zăpadă cocoțate pe un acoperiș. Negustorii cântau despre mătăsuri, cositor și struguri de mare de pe coasta de miazănoapte.

În timp ce lecticile treceau pe lângă canale și peste poduri, oamenii se întorceau cu spatele, de parcă n-ar fi fost vrednici să-i privească pe străjerii mării. Printre ei erau oamenii-pește, cum le spuneau, cu dispreț, oamenii de rând din Capul Hisan – curteni îmbrăcați de parcă tocmai ar fi ieșit din mare. Se spunea că unii dintre ei răzuiau solzii peștelui-curcubeu și și-i prindeau în păr.

Când Tané zări castelul Ginura, i se tăie răsuflarea. Acoperișurile erau de culoarea coralului decolorat de soare, iar pereții erau precum cochiliile. Fusese construit ca să semene cu Palatul Nenumăratelor Perle, unde dragonii senkinezi intrau să-și doarmă somnul din fiecare an, și se spunea că reprezintă o punte de legătură între mare și planul celest.

Odinioară, în zilele în care erau înzestrați cu toate puterile lor, dragonii nu aveau nevoie de un somn de un anotimp.

Procesiunea se opri în fața Școlii de Război din Ginura,

unde străjerii mării aveau să fie aleși pentru ultima oară. Era cea mai veche și mai renumită instituție de felul ei, unde noii soldați se cazau și-și duceau mai departe instruirea în meșteșugul războiului. Aici urma să se dovedească Tané vrednică de un loc în clanul Miduchi. Aici urma să facă dovada abilităților pe care și le perfecționa încă de când era copilă.

Tunetul bubui deasupra capului ei. În timp ce ieșea din lectică, picioarele-i fugiră de sub ea. O dureau de la cât stătuseră înghesuite. Turosa râse, dar un servitor o prinse la timp.

— V-am prins, onorată domniță!

— Mulțumesc! spuse Tané.

Văzând că se ținea bine pe picioare, el îi deschise o umbrelă deasupra capului.

Primii stropi de ploaie îi udară leoarcă cizmele în timp ce intra alături de ceilalți pe poartă, sorbind din priviri măreția ei, foița de argint și lemnul spălăcit de apele mării. Gravuri cu marii războinici din istoria seiikineză erau înghesuite sub frontonul porții, de parcă s-ar fi ascuns de ploaie. Tané îi zări pe îndelung-onorata prințesă Dunai și pe Întâiul Despot printre ele. Eroii copilăriei ei.

O femeie îi aștepta în hol, unde se descălțată de cizme. Avea părul ridicat într-un coif.

— Bine-ați venit în Ginura! le ură ea, cu răceală. Aveți toată dimineața la dispoziție ca să vă spălați și să vă odihniți în camerele voastre. La prânz, veți începe prima dintre încercările apei. Atunci, veți fi sub ochii onoratului Amiral și ai celor ce poate că vă vor deveni frați de arme.

Clanul Miduchi. Tané se simți străbătută de un fior.

Femeia îi conduse mai departe în școală, prin curți și pasarele acoperite. Fiecare dintre străjerii mării fu condus într-o cameră mică. Tané se trezi instalată la etajul de deasupra, aproape de cel al celorlalți trei învățăcei principali. Avea vedere spre o curte, unde un helești cu pești scotea bulbuci din pricina ploii torențiale.

Hainele de drum îi duhneau. Trecuseră trei zile de când

opriseră ultima oară la un han pe marginea drumului.

Găsi o cadă din lemn de chiparos după un paravan. Uleiuri parfumate și petale de flori pluteau în apă. Părul i se răsfiră în jur în timp ce se scufundă în cadă și se duse cu gândul la Capul Hisan. La Susa.

Avea să fie bine. La fel ca o pisică, Susa avea o cale de-a cădea mereu în picioare. Când erau mici și când Tané încă vizita des orașul, prietena ei fura rădăcini de lotus prăjite în tigaie și prune sărate, luând-o la goană ca o vulpe dacă era văzută. Se ascundeau undeva și băgau în ele până erau gata să plesnească, râzând întruna. Singura dată când Susa păruse speriată era când Tané o întâlnise prima dată.

Iarna aceea fusese lungă și aspră. Într-o noapte crâncenă, Tané ținuse piept unui viscol alături de unul dintre dascălii ei, pentru a cumpăra lemne de foc în Capul Hisan. În timp ce dascălul se certa cu un negustor, Tané se îndepărtase ca să-și încălzească mâinile lângă un bol cu cărbuni încinși.

Atunci auzise râsetele și vocea stinsă care striga după ajutor. Pe o alee apropiată, găsise un alt copil căruia copiii străzii îi trăgeau șuturi prin zăpadă. Tané își scosese sabia din lemn, cu un strigăt. Iar la unsprezece ani deja știa s-o folosească.

Copiii străzii din Capul Hisan erau luptători călițI. Unul dintre ei o atinsese cu tăișul cuțitului pe pomete, țintindu-i ochiul, și-i lăsase o cicatrice ca un cârlig de pescuit.

O băteau pe Susa – o orfană care murea de foame – pentru că mâncase o bucată de carne de pe un altar. După ce Tané îi alungase pe copiii străzii, ea îl implorase pe dascălul ei să o ajute. La zece ani, Susa era prea mică pentru a începe să fie instruită la o Casă de Învățătură, dar fusese curând adoptată de un hangiu cu suflet blând. De-atunci, ea și Tané fuseseră mereu prietene. Ba chiar glumeau că s-ar putea să fie surori, pentru că Susa nu știa nimic despre părinții ei.

„Surori ale mării”, le spusese cândva Susa. „Două perle formate în aceeași scoică.”

Tané ieși din apă.

Cât de mult se schimbase din ziua aceea din zăpadă. Dacă

s-ar fi întâmplat acum, poate c-ar fi ajuns la concluzia că încăierările cu copiii străzii nu-i stăteau în fire unui învățăcel. Poate că s-ar fi hotărât și că fata merita bătută pentru că furase din ceea ce se cuvenea zeilor. La un moment dat, începuse să-și dea seama cât de norocoasă era că avea prilejul de a fi călăreața unui dragon. Atunci i se întărise inima, ca o corabie pe care se-adună scoici.

Și totuși, o parte din sinele ei din tinerețe tot rămânea. Partea care-l ascunsese pe bărbatul de pe plajă.

Nu va mai avea parte de o a doua șansă dacă era obosită în prima zi de instrucție. Tané se șterse cu un prosop de in, își băgă mâinile pe mânecile halatului șifonat de pe pat și adormi.

Când se trezi, încă era ceață din pricina ploii, dar o rază de lumină gălbuie pătrunsese printre nori. I se uscase pielea, se mai răcorise și gândea mai limpede.

Curând, sosi un grup de servitori. Nu mai fusese îmbrăcată de altcineva de când era copilă, dar avea destulă minte-n cap cât să nu se certe cu nimeni.

Prima încercare urma să aibă loc într-un pavilion din mijlocul curții, unde aștepta Amiralul. Străjerii mării își ocupară locurile pe niște bănci din lemn aflate la niveluri diferite. Dragonii erau deja acolo, urmărindu-i de deasupra acoperișurilor. Tané încercă să nu se uite la ei.

— Bine ați venit la prima voastră încercare a apei! Sunteți pe drumuri de zile întregi, dar soldații Înaltei Străji a Mării au puțin timp pentru odihnă! strigă Amiralul. Astăzi, veți dovedi că știți să folosiți o halebardă. Haideți să începem cu doi învățăcei ai căror luminați dascăli vorbesc frumos despre priceperea lor. Onorabila Onren din Casa de Răsărit, onorabila Tané din Casa de Miazăzi – să vedem cine o dovedește prima pe cealaltă!

Tané se ridică. Atunci când ajunse în partea de jos a scărilor, un bărbat îi înmână o halebardă: o armă lungă și ușoară, cu mânerul făcut din lemn de stejar alb și cu un tăiș din oțel curbat în vârf.

În Casa de Miazăzi, tăișurile fuseseră din lemn. Acum, în

sfârșit, putea folosi oțelul. După ce și Onren își primi halebarda, se îndreptară una spre cealaltă.

Onren zâmbi larg. Tané își șterse orice expresie de pe față, chiar dacă palmele începuseră să i se umezească. Inima-i era ca un fluture prins într-o plasă.

„Apa din tine e rece”, îi spusese cândva dascălul ei. „Când ții o armă-n mână, devii o nălucă fără chip. Nu trebuie să dai nimic de gol.”

Schițară amândouă câte o plecăciune. În mintea ei se așternu o liniște deplină, precum aceea care se pogora la amurg.

— Începeți! le îndemnă Amiralul.

Instantaneu, Onren scurtă spațiul dintre ele. Tané își răsuci halebarda în ambele mâini, iar tăișurile se ciocniră. Onren scoase un strigăt scurt și puternic.

Tané nu scoase niciun sunet.

Onren se desprinse și făcu un pas în spate, îndepărtându-se de Tané, cu halebarda îndreptată către pieptul ei. Tané așteptă ca ea să facă următoarea mișcare. Trebuia să existe un motiv pentru care Onren fusese învățăcel principal în Casa de Răsărit.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, adversara ei începu să învârtă halebarda în jurul corpului, trecând-o peste brațe și printre mâini. Tané strânse mai tare halebarda, urmărind-o.

Onren prefera o parte anume. Se ferea să-și lase prea mult greutatea pe genunchiul stâng. Din câte-și amintea Tané, fusese lovită de un cal când era mai mică.

Tané înaintă cu pași mari, cu halebarda ridicată. Onren îi ieși în întâmpinare. De data aceasta, fură mai iuți. Una, două, trei ciocniri. Onren striga amenințări fără cuvinte la fiecare lovitură. Tané îi răspunse cu tăcere.

Patru, cinci, șase.

Tané pocni cu halebarda în sus și-n jos, folosindu-se și de mâner, și de tăiș.

Șapte, opt, nouă.

Când veni o tăietură îndreptată în jos, mută halebarda de parcă ar fi fost pe un pivot – sus într-un capăt, jos în altul,

parând lovitura și lăsându-și adversara expusă. Onren abia-și reveni la timp ca să pareze următoarea lovitură, dar când lovi din nou cu arma, vântul șuieră pe lângă Tané. O mână-i zbură pe lângă ureche, căutând sânge, dar nu găsi nimic.

Clipa de neatenție o costă. Onren se năpusti asupra ei cu un potop de lovituri, dezlănțuindu-și forța considerabilă. Luptau pentru onoare, pentru glorie, pentru visurile pe care și le hrăniseră din copilărie. Tané își încleștă maxilarul în timp ce lovea cu halebarda, cu tunica scăldată în sudoare, cu părul lipit de ceafa. Unul dintre dragoni pufni.

Când își aminti de prezența lor, hotărârea i se întări. Ca să câștige, avea să fie nevoită să încaseze o lovitură.

O lăsă pe Onren să-i dea brațul la o parte cu o lovitură cu mânerul, suficient de tare ca să i-l învinețească. Durerea o săgetă adânc. Onren își înfipse arma ca pe o suliță de pescuit. Tané sări în spate, oferindu-i un spațiu larg – apoi, când Onren ridică brațele pentru o ultimă tăietură îndreptată în jos, Tané se rostogoli și-i lovi cu putere genunchiul slăbit. Lemnul pocni osul rămas descoperit.

Onren alunecă pe piatra udă, cu răsuflarea tăiată. Genunchiul îi cedă. Înainte să apuce să se ridice, Tané îi pusese tăișul pe umeri.

— Ridică-te! strigă Amiralul. Ai luptat bine! Onorabilă Tané din Casa de Miazăzi, victoria e a ta!

Spectatorii aplaudară. Tané îi înmână halebarda unui servitor și-i întinse mâna lui Onren.

— Te-am rănit?

Onren o lăsă pe Tané să o ajute să se ridice.

— Ei, spuse ea, gâfâind, bănuiesc că mi-ai rupt rotula.

O rafală de aer sărat veni din spatele lor. Dragonița lacustrină verde rânjea la Tané de deasupra acoperișului, arătându-și toți dinții. Pentru prima oară, Tané îi zâmbi și ea.

Ca de la depărtare, își dădu seama că Onren încă vorbea.

— Iertare! spuse ea, amețită de bucurie. Ce-ai spus?

— Băgăm doar de seamă cum cei mai aprigi războinici se pot ascunde după fețe atât de blânde.

Se plecară una în fața celeilalte, apoi Onren făcu un semn

cu capul spre bănci, unde învățăceii încă aplaudau.

— Uită-te bine la Turosa! Știe c-o să aibă o luptă grea de dus.

Tané îi urmări privirea. Turosa nu păruse niciodată atât de furios – nici atât de hotărât.

11. Apus

— Iacăt-o! zise Estina Melaugo, cu un gest larg spre uscat. Răsfățați-vă privirile cu cloaca draconică a Yscalinului!

— Nu, mulțumesc!

Kit bău din sticla pe care o împărțeau.

— Aș prefera ca moartea mea să fie o surpriză.

Loth aruncă o privire prin ochean. Chiar și acum, la o zi după ce-l văzuse pe Înaltul Apusean, mâinile-i tremurau.

Fýredel. Aripa dreaptă a Nenumitului. Conducătorul Oștii Draconice. Dacă el se trezise, atunci ceilalți Înalți Apuseni aveau să-l urmeze negreșit. De la ei își trăgeau puterea ceilalți din neamul wyrmilor. Când murea un Înalt Apusean, focul din wyverni și din urmașii lor se stingea.

Nenumitul însuși nu se putea întoarce – nu cât timp stătea în picioare casa Berethnet –, dar slujitorii lui puteau face prăpăd și fără el. Marea Năpastă stătea mărturie.

Trebuia să existe un motiv pentru care începuseră din nou să se ridice. Se cufundaseră în somn la sfârșitul Marii Năpaste, în aceeași noapte în care o cometă străbătuse cerul. Învățații căutaseră pricina și data trezirii veacuri la rând, dar nimeni nu găsise vreun răspuns. Încetul cu încetul, toată lumea începuse să presupună că nu aveau să se mai trezească niciodată. Că wyrmii aveau să devină fosile vii.

Loth își reîndreptă atenția spre ceea ce putea zări prin ochean. Luna era ca un ochi pe jumătate închis, iar ei pluteau pe o apă la fel de neagră ca propriile sale gânduri. Nu vedea decât cuibul de lumini care era Perunta. Un loc care-ar fi putut colcăi de molimă draconică.

Boala venise întâi de la Nenumit, a cărui răsuflare, din câte

se spunea, fusese ca o otravă cu acțiune înceată. O tulpină mai cumplită venise odată cu cei cinci Înalți Apuseni. Ei și wyvernii lor o purtau, așa cum șobolanii purtaseră cândva ciuma. Exista doar în anumite locuri de la sfârșitul Marii Năpaste, dar Loth cunoștea semnele din cărți.

Începea cu înroșirea mâinilor. Apoi, cu o iritație solzoasă. După care, pe măsură ce se răspândea perfid pe corp, bolnavul începea să simtă durere în încheieturi, apoi urmau febra și vedeniile. Dacă erau suficient de ghinioniști ca să treacă de această treaptă, începea văpaia-sângelui. Atunci erau cei mai primejdioși, căci, dacă nu erau izolați, alergau zbierând de parcă luaseră foc și oricine le-atingea pielea se îmbolnăvea. De obicei, mureau în câteva zile, dar se știa că unii supraviețuiseră și mai mult de-atât.

Nu exista leac pentru molimă. Nici leac și nici apărare.

Loth închise cu zgomot ocheanul și i-l înapoie lui Melaugo.

— Cred că până aici ne-a fost! spuse el.

— Nu-ți pierde nădejdea, lord Arteloth!

Expresia îi era una de detașare.

— Mă-ndoiesc că molima e și la palat. Cei de-i numiți voi oameni de rând suferă cel mai mult în vremuri de restriște.

Plume și Harlowe se îndreptau către proră, cel din urmă cu o pipă de lut în mână.

— Așa, milorzi! spuse căpitanul. Ne bucurăm că v-am avut printre noi, dar nimic nu ține-o veșnicie!

Kit părea în sfârșit că începuse să-și dea seama de primejdia în care se aflau. Ori se pilise, ori își pierduse mințile, dar își împreună mâinile.

— Vă rog din suflet, căpitane Harlowe…! Lăsați-ne să ne alăturăm echipajului dumneavoastră!

Avea o privire disperată.

— Nu trebuie să-i spuneți nimic lordului Seyton. Familiile noastre au bani.

— Ce? șuieră Loth. Kit…

— Lasă-l să vorbească!

Harlowe făcu un semn cu pipa.

— Zi mai departe, lord Kitston.

— Avem pământ în Ținuturile de Jos, pământ bun, fertil. Scapă-ne, și-i al tău! urmă Kit.

— Am marea cea mare la picioare. Nu-mi trebuie mie pământ, zise Harlowe. Ce-mi trebuie mie-s marinari.

— Dacă ne călăuzești, pun rămășag că am deveni niște marinari *destoinici.* Mă trag dintr-un lung șir de cartografi, să știi.

Era o minciună sfruntată.

— Iar Arteloth obișnuia să navigheze pe lacul Elsand.

Harlowe le aruncă o privire cruntă.

— Nu! rosti Loth, cu hotărâre. Căpitane, Kit e neliniștit în legătură cu misia noastră, dar datoria ne împinge să intrăm în Yscalin. Ca să fim siguri că se face dreptate.

Cu o față ca un măr curățat, Kit îl apucă de jiletcă și îl trase deoparte.

— Arteloth, spuse el, în barbă, eu încerc să ne scap de-aici. Pentru că asta – îl întoarse pe Loth spre luminile din depărtare – n-are *nicio* treabă cu dreptatea. La mijloc e doar faptul că Șoimul de Noapte ne trimite pe-amândoi la moarte pentru niște bârfe de trei parale.

— M-o fi exilat pe mine Combe cu vreo pricină ascunsă, dar acum, că stau pe marginea Yscalinului, doresc să aflu ce s-a întâmplat cu prințul Wilstan.

Loth îi puse o mână pe umăr.

— Dacă vrei să te-ntorci, Kit, eu nu îți port pică. Asta n-a fost pedeapsa ta.

Kit îl privi, cu frustrarea întipărită pe față.

— Of, Loth! exclamă el, cu ceva mai multă blândețe. Nu ești Sfântul!

— N-o fi, dar boașe are! zise Melaugo.

— N-am eu timp de vorbe de-astea evlavioase, se băgă Harlowe în seamă, având pe chip o expresie pătrunzătoare, dar trebuie să fiu de acord cu Estina în privința boașelor dumitale, lord Arteloth! Eu am nevoie de oameni cu inimi ca a dumitale. Dacă dumneata crezi că poți să dai piept cu mările, să-mi spui acum, și vorbesc cu echipajul meu!

Kit clipi.

— Într-adevăr?

Harlowe era lipsit de expresie. Când Loth păstră tăcerea, Kit oftă.

— Mă gândeam eu că nu!

Harlowe făcu un semn cu pipa.

— Și-acuma, uș cheala de pe nava mea!

Piraților râseră disprețuitor. Melaugo, care făcuse gura pungă, le făcu semn lui Loth și Kit. În timp ce prietenul lui se întorcea să-l urmeze, Loth îl apucă de braț.

— Kit, zise el, profită de această ocazie! Tu nu ești o amenințare pentru Combe, așa cum sunt eu. Tu te-ai putea întoarce în Inys și acum!

Kit clătină din cap, cu zâmbetul pe buze.

— Hai, Arteloth! făcu el. Bruma de evlavie care mi-a rămas o am datorită ție. Și n-o fi ea ocrotitoarea mea, dar Cavalerița Tovărășiei, din câte știu eu, ne spune să nu ne lăsăm prietenii singuri.

Loth voia să-l contrazică, dar se trezi zâmbindu-i și el prietenului său. Porniră alături pe urmele lui Melaugo.

Fură nevoiți să coboare de pe *Trandafirul Veșnic* pe o scară din frânghie. Cizmele lustruite le alunecau pe trepte. Odată așezați în barca cu vâsle, unde-i așteptau cuferele de drum, Melaugo urcă și ea cu ei.

— Dă-mi vâslele, lord Arteloth!

Când Loth i le dădu, ea fluieră.

— Ne vedem mai încolo, căpitane! Să nu pleci fără mine!

— Niciodată, Estina!

Harlowe se aplecă pe-o parte.

— Cu bine, milorzi!

— Țineți aproape cutiile-alea cu pomadă, lorzișorilor, adăugă Plume. Nu vrem să vă molipsiți de ceva!

Echipajul râse în hohote, în timp ce Melaugo se îndepărta de *Trandafir*.

— Nu-i băgați p-ăștia-n seamă! Ăștia s-ar pișa pe ei mai degrabă decât să facă ce faceți dumneavoastră. Aruncă o privire peste umăr și adăugă: Ce v-a făcut să vă oferiți serviciile ca pirat, lord Kitston? Viața asta nu-i ca-n cântece,

să știți. E mai mult căcat și scorbut în ea.

— Mie mi s-a părut o idee strălucită!

Kit îi aruncă o privire plină de suferință prefăcută.

— Eu o iau ca ocrotitoare pe Cavalerița Cuviosiei. Ea poruncește poeților să înfrumusețeze lumea – dar cum s-o înfrumusețez dacă nu o văd?

— Asta-i o întrebare la care trebuie să mai beau ceva ca să pot răspunde.

În timp ce se apropiau de țărm, Loth își luă batista și o duse la nas. Oțetul, peștele și fumul înecăcios alcătuiau mirosul de putregai al Peruntei. Kit își păstră zâmbetul, dar ochii-i lăcrimau.

— Ce mă-mprospătează chestia asta! spuse el.

Melaugo nu zâmbi.

— Păstrați totuși cutiile-alea cu pomadă, zise ea. Merită să le-aveți, fie și doar pentru liniștea voastră!

— Nu putem face nimic pentru a ne apăra?

— Puteți să-ncercați să nu răsuflați. Zice lumea că molima-i peste tot, și nimeni nu știe sigur cum se răspândește. Unii poartă măști și văluri ca s-o țină departe.

— Nimic altceva?

— Ei, o să vedeți că negustorii încearcă să vândă tot felul de lucruri. Oglinzi care să reflecte vaporii ăia spurcați, nenumărate licori și alifii – dar la fel de bine ți-ai înghiți aurul. Cel mai cu cap lucru ce poate fi făcut e să-i scuteși pe bolnavi de suferință.

Ocoli cu barca o stâncă.

— Îmi închipui că n-ai prea văzut moarte la viața dumitale!

— Presupui greșit. Am văzut-o pe mătușa mea dragă și bătrână pe năsălie.

— Da, și presupun că purta o rochie roșie pentru întâlnirea cu Sfântul. Că era la fel de curată ca un pisoi lins și că mirosea a rozmarin. Când Kit făcu o grimasă, Melaugo spuse: N-ai văzut moartea, milord. Ai văzut doar masca pe care o așternem peste ea!

După aceea, statură în tăcere. Când apa fu destul de mică ca să meargă prin ea, Melaugo se opri din vâslit.

— Mai aproape nu mă duc.

Făcu un semn cu capul spre oraș.

— O să mergeți la o tavernă de-i zice „Vița de vie”. Ar trebui să vă ia cineva de acolo.

Îl înghionti pe Kit cu vârful cizmei.

— Hai, duceți-vă! Sunt corsar, nu doică!

Loth se ridică în picioare.

— Vă mulțumim, domniță Melaugo! Bunăvoința dumneavoastră nu va fi uitată!

— Vă rog eu s-o uitați! Am și eu o reputație de păstrat.

Ieșiră cu piepturile în față din barcă. În clipa în care ajunseră pe nisip, uzi leoarcă, Melaugo își croia deja drum înapoi spre *Trandafirul Veșnic,* cântând în yscaleză cu un glas tremurat.

Harlowe i-ar fi putut lua pe amândoi. Ar fi putut vedea locuri care nu mai aveau nume, oceane care nu fuseseră niciodată străbătute de rute comerciale care să se intersecteze. Într-o bună zi, Loth s-ar fi putut afla la cârma propriei nave – dar el nu era soiul ăla de om și nu avea să fie niciodată.

— Nu ne-am făcut intrarea cu cea mai mare cinste.

Gâfâind, Kit păru să se dezumfle dintr-odată.

— Cum crezi că o să găsim taverna asta?

— Ne… bizuim pe simțuri, răspunse Loth, nesigur. Oamenii de rând cred că se descurcă destul de bine.

— Arteloth, noi suntem curteni! Simțurile noastre nu-s de încredere.

Loth nu avea ce replică să-i dea.

Înaintau încet prin oraș. Cuferele erau grele, iar ei n-aveau nici hartă, nici busolă.

Perunta fusese cândva cunoscut drept cel mai frumos port de la Apus. Străzile-astea înglodate, care dădeau pe-afară de oase de pește, cenușă și lături, nu erau ceea ce-și închipuise Loth. Pe o pasăre moartă colcăiau viermii. Într-o piață neluminată, un sanctuar zăcea în ruine. Sabran auzise vești cum că regele Sigoso îi executase pe sanctarienii care nu voiau să se lepede de Sfânt, dar nu vrusese să le dea crezare.

Loth încercă să nu respire în timp ce călca într-un pârâiaș

de scursuri. Nu îndrăznea să se îndepărteze prea tare de Kit. Oamenii se înghesuiau în jurul lor, acoperindu-și fețele cu voaluri sau cârpe.

Văzură prima casă a molimei pe următoarea stradă. Fuseseră bătute scânduri în cuie peste ferestre, iar ușa din lemn de stejar avea niște aripi stacojii mânjite pe ea. Deasupra ei erau scrise cuvinte în yscaleză cu creta.

— „Aveți milă de casa aceasta, căci suntem blestemați!”, citi Kit.

Loth îi aruncă o privire piezișă.

— Tu citești în yscaleză?

— Știu. Ești uluit, spuse Kit, pe un ton solemn. La urma urmei, sunt maestru în inyshiană, neîntrecut în versuri, și pare cu neputință să mai existe loc pentru încă o limbă în căpățâna mea, dar…

— Kit!

— Mi-a zis Melaugo cum se tălmăcește.

Întunericul te făcea să te pierzi. În Perunta erau aprinse puține lumânări, deși amnarele umpleau de fum străzile mai late. Plimbându-se pe-acolo cu câtă încredere în ei înșiși erau în stare, Loth și Kit găsiră în sfârșit, din întâmplare, taverna unde-aveau să se întâlnească cu omul care trebuia să-i scoată din Cárscaro. Pe pancarta tavernei era desenat un ciorchine de struguri zemoși care n-aveau ce căuta în cloaca aia.

O trăsură aștepta afară. Construită din ceea ce Loth era destul de sigur că era fier, îl umplu de spaimă chiar înainte de-a se-ntreba ce fel de cal ar fi putut trage o asemenea măgăoaie. Apoi văzu ce anume *avea* să-i tragă.

Un cap uriaș, ca de lup, se întoarse să-l privească, iar fălcile-i mari, pline de colți, se deschiseră și lăsară să curgă o dâră de bale.

Arătarea era mai mare decât un urs. Gâtu-i gros era lipit de un trup ca de șarpe, care se mișca ori cu picioarele-i musculoase, ori cu o pereche de aripi ca de liliac. Lângă el stătea un al doilea monstru, cu blană cenușie. Aveau ochii la fel. Tăciuni din Pântecele de Foc.

Jaculus.

Urmașii wyvernilor și ai lupilor.

— Stai liniștit! șopti Kit. În bestiare scrie că mișcările bruște îi fac să se repeadă.

Unul dintre jaculuși mârâi. Lui Loth îi veni să facă semnul sabiei, dar nu îndrăzni.

Câte făpturi draconice erau treze în Yscahn?

Vizitiul era un yscalez cu părul dat cu ulei.

— Lord Arteloth și lord Kitston, bag de seamă! îi întâmpină el.

Kit scoase un sunet neinteligibil. Vizitiul trase de un levier, făcând să apară niște trepte.

— Lăsați cuferele, murmură el. Urcați!

Îi dădură ascultare.

Înlăuntrul trăsurii îi aștepta o femeie, îmbrăcată cu o rochie grea, roșie, cu un voal din dantelă neagră. Purta mănuși mov lungi, cu ciucuri la coate. O cutie filigranată de pomadă stătea lângă ea.

— Lord Arteloth. Lord Kitston! îi întâmpină ea cu o voce blândă.

Loth de-abia zărea niște ochi închiși la culoare în spatele voalului.

— Bine-ați venit în Perunta! Eu sunt Priessa Yelarigas, Întâia Doamnă a Iatacului pentru Luminăția Sa, donmata Marosa a Regatului Draconic al Yscalinului!

Nu era bolnavă. Nimeni care era lovit de molimă n-ar fi putut vorbi cu un asemenea glas dulce.

— Vă mulțumim că ne-ați primit aici, milady!

Loth se strădui să-și păstreze vocea fără tremur.

— Suntem onorați să fim primiți la curtea regelui Sigoso!

— Majestatea Sa este onorat să vă primească!

Un bici pocni afară, iar trăsura o luă, deodată, înainte.

— Mărturisesc că mă miră faptul că Luminăția Sa a trimis o doamnă de rang atât de înalt în întâmpinarea noastră, având în vedere că orașul e plin de cei loviți de molimă!

— Dacă Nenumitul voiește să-mi dau viața pe mâinile lui în această molimă, atunci așa să fie! răspunse ea, calm.

Loth scrâșni din dinți. Și când se gândea că acești oameni

juraseră cândva credință lui Sabran și Întinderii Virtuților!

— Pesemne că sunteți obișnuiți, milorzi, cu trăsurile trase de cai, continuă lady Priessa, dar ne-ar trebui multe zile ca să traversăm astfel Yscalinul. Jaculușii sunt iuți de picior și nu obosesc niciodată.

Își împreună mâinile în poală. Pe degete avea câteva inele de aur, peste mănuși.

— Ar trebui să vă odihniți, continuă ea. Oricât de iute ne-ar fi trăsura, avem ceva de mers, milorzi.

Loth încercă să zâmbească.

— Mai bine admir peisajul.

— Cum doriți!

De fapt, era prea întuneric ca să se poată vedea ceva pe fereastră, dar el n-avea de gând să doarmă cu o iubitoare de wyrmi atât de aproape.

Se aflau pe teritoriu draconic. Avea să se ridice de pe perna de mătase a rangului nobiliar și să găsească iscoada dinlăuntru. Avea să se călească în fața primejdiilor misiei lui. Așa că în timp ce Kit ațipea, Loth rămase cât de nemișcat putu, ținând ochii deschiși numai prin puterea voinței, și făcu o făgăduință Sfântului.

Avea să primească drumul pe care pornise fără voia lui. Avea să-l caute pe prințul Wilstan. Avea să-și ajute regina să-și reîntâlnească tatăl. Și avea să-și regăsească drumul spre casă.

Nu reuși să-și dea seama dacă Priessa Yelarigas dormea sau îl urmărise toată noaptea.

e

Avea fum în păr. Îi simțea mirosul.

— Unde Întinderea Virtuților ai găsit-o?

— Tocmai în clopotniță!

Pași.

— Sfinte, e domnița Duryan! Trimiteți de-ndată vorbă Majestății Sale! Și aduceți un doctor!

Limba-i era ca un tăciune în gură. Când străinele-i dădură drumul, căzu într-un vis febril.

Era din nou copilă, ferită din calea soarelui de crengile copacului. Fructul atârna deasupra capului ei, prea sus ca să-l poată ajunge, iar Jondu striga: „Vino aici, Eaz, hai să vezi!”

Apoi, Abatesa îi duse un pahar la buze, spunând că era sângele Maicii. Avea gust de lumină de la soare, de râsete și de rugăciuni. Arsese astfel în zilele care urmaseră, arsese până când focul îi topise neștiința. În ziua aceea, se născuse din nou.

Când se trezi, o femeie cunoscută stătea la căpătâiul ei, turnându-i apă dintr-un urcior într-un bol.

— Meg!

Margaret se întoarse atât de repede spre ea, încât aproape dărâmă urciorul.

— Ead!

Râzând de ușurare, se aplecă s-o sărute pe frunte.

— O, slavă Sfântului! Ai zăcut în nesimțire zile la rând. Doctorii au spus că ai friguri, că ai sudori, că ai molima…

— Sabran! rosti Ead, cu o voce răgușită. Meg, se simte bine?

— Mai întâi trebuie să lămurim dacă *tu* te simți bine.

Margret o pipăi pe obraji, pe gât.

— Te doare ceva? Să aduc un doctor?

— Fără doctori! Sunt cât se poate de bine!

Ead își umezi buzele.

— Ai ceva de băut?

— Bineînțeles!

Margret umplu un pahar cu bere și i-l duse la gură. Ead înghiți puțin din băutura dinăuntru.

— Te aflai în clopotniță, spuse Margret. Ce căutai acolo, sus?

Ead încropi o minciună:

— Am luat-o greșit când am pornit către bibliotecă. Am găsit ușa de la turnul cu ceas deschisă și m-am gândit să cercetez pe-acolo, așa că mă aflam acolo când a venit fiara. Mă gândesc că… aburii ăia cumpliți mi-au dat friguri. Înainte ca Margret să apuce să pună asta la îndoială, adăugă: Spune-mi dacă Sabran e bine!

— Sabran e la fel de bine cum o știu dintotdeauna, și știe tot Inysul că nici măcar Fýredel însuși nu s-a putut atinge de ea cu focul lui.

— Unde e wyrmul acum?

Margaret puse paharul la loc pe noptieră și înmuie o cârpă într-un bol cu apă.

— A plecat.

Se încruntă.

— N-a murit nimeni, dar a dat foc la câteva hambare. Căpitanul Lintley spune că orașul e pe muchie de cuțit. Sabran a trimis soli ca să asigure poporul de ocrotirea ei, dar nimănui nu-i vine să creadă că un Înalt Apusean s-a trezit.

— Era sortit să se întâmple și asta la un moment dat! replică Ead. Arătările mai mici se tot foiesc de ceva vreme.

— Da, dar nu s-a trezit nicio căpetenie. Din fericire, cei mai mulți din oraș n-au habar că arătarea pe care-au văzut-o este aripa dreaptă a Nenumitului. Toate tapiseriile care-l întruchipează au fost ascunse aici.

Margret stoarse cârpa.

— El și neamul lui spurcat!

— Din ce-a spus el, Orsul s-a trezit deja.

Ead mai sorbi o gură de băutură.

— Curând, se va trezi și Valeysa.

— Măcar ceilalți sunt morți de mult! Și, desigur, Nenumitul însuși nu se poate întoarce. Nu atât timp cât Casa Berethnet dăinuie.

Când Ead încercă să se ridice în capul oaselor, brațele îi tremurară, așa că se chirci la loc pe perne. Margret se duse la ușă să vorbească cu o servitoare, apoi se întoarse.

— Meg, spuse Ead, în timp ce Margret o tampona pe frunte, știu ce i s-a întâmplat lui Loth.

Margret se opri.

— Ți-a scris el?

— Nu.

Ead aruncă o privire spre ușă.

— I-am auzit pe Ducii Spirituali vorbind cu Sabran. Combe pretinde că Loth s-a dus în Cárscaro drept iscoadă – ca să afle

ce se întâmplă acolo și să-l caute pe Wilstan Fynch. A spus că Loth s-a dus fără îngăduința nimănui… Dar cred că știm amândouă care e de fapt adevărul.

Încet, Margret se lăsă pe spate. Mâna-i ajunse la mijloc.

— Sfinte, mântuiește-mi fratele! murmură ea. El nu e iscoadă. Combe l-a osândit la moarte.

Se lăsă liniștea, întreruptă doar de păsările de afară.

— Eu i-am spus, Ead! reluă Margret în cele din urmă. I-am spus că o prietenie cu o regină nu-i la fel ca oricare alta și că trebuie să fie cu băgare de seamă. Dar Loth nu ascultă niciodată.

Zâmbi trist, cuprinsă de amărăciune.

— Fratele meu crede că toată lumea-i la fel de bună ca el.

Ead încercă să găsească niște vorbe de alinare, dar i se opriră pe limbă. Loth era într-o primejdie prea mare.

Își luă prietena de mână.

— S-ar putea să-și găsească totuși drumul spre casă.

— Știi că n-o să aibă viață lungă în Cárscaro!

— Ai putea să faci o cerere către Combe să-l aducă înapoi. Doar ești lady Margret Beck!

— Iar Combe e Ducele Cuviosiei. Are mai multă putere și bogăție decât voi avea eu vreodată.

— N-ai putea să-i spui chiar tu lui Sabran, atunci? întrebă Ead. E limpede că are bănuielile ei în legătură cu toată povestea asta.

— N-aș putea să-l învinuiesc pe Combe și pe nimeni altcineva fără dovezi legate de un complot. Dacă el i-a spus lui Sab că Loth a plecat de bunăvoie, iar eu nu pot s-aduc nicio dovadă împotriva lui, atunci nici măcar ea n-are ce face.

Ead știa că Margret are dreptate. O strânse mai tare, iar Margret scoase un șuierat tremurător.

Cineva bătu la ușă. Margret o deschise și murmură ceva spre cine-o fi fost afară. Cum sidenul îi tăcuse, iar simțurile-i erau amorțite, Ead nu auzi ce spuneau.

Prietena ei se întoarse cu o cană.

— Fiertură, o anunță ea. Tallys a pregătit-o pentru tine. Ce fată bună!

Fiertura fierbinte, grețos de dulce, era leac pentru orice în Inys. Prea slăbită ca să prindă cana de toarte, Ead o lăsă pe Margret să-i bage porcăria aia în gură cu lingura.

O altă bătaie în ușă. De data aceasta, când o deschise, Margret făcu o plecăciune.

— Lasă-ne o clipă, Meg!

Ead cunoștea această voce. Aruncând o privire spre ea, Margret ieși din cameră.

Regina Inysului păși înăuntru. Costumul de călărie era de un verde-închis, de culoarea ilicelor.

— Să ne chemați dacă aveți trebuință de noi, Majestate! rosti o voce aspră de afară.

— Nu cred că o femeie țintuită la pat prezintă o primejdie prea mare pentru persoana mea, sir Gules, dar mulțumesc!

Ușa se închise. Ead se ridică în capul oaselor cât îi îngăduită puterile, rușinată de cămașa îmbibată în sudoare și de acreala din gură.

— Ead, începu regina, privind-o din cap până-n picioare.

Obrajii ei aveau culoarea aprinsă care-i apărea în timpul unei partide de vânătoare.

— Văd că te-ai trezit în cele din urmă. Ai lipsit prea mult timp din iatacurile mele!

— Iertare, Majestate!

— Mi-a fost dor de mărinimia ta. Aveam de gând să te văd mai devreme, dar doctorii s-au temut să nu te treacă sudorile.

Soarele-i făcea ochii să lumineze.

— Erai în turnul cu ceas când a venit wyrmul. Aș dori să știu de ce!

— Doamnă?

— Bibliotecara Regală te-a găsit acolo. Lady Oliva Marchyn îmi spune că unele dintre servitoare folosesc turnul pentru… împreunare.

— Eu nu am ibovnic, Majestate.

— Nu am să îngădui destrăbălare în acest palat. Mărturisește, și poate Cavalerița Cuviosiei se va arăta milostivă!

Ead simțea că regina nu avea să-nghită povestea cum că ea

o luase greșit.

— Am urcat în clopotniță… ca să văd dacă pot alunga fiara de lângă Majestatea Voastră.

Și-ar fi dorit să aibă puterea de-a vorbi cu mai multă convingere.

— Dar n-ar fi trebuit să mă tem pentru dumneavoastră!

Era adevărul, deși lipsit de părțile cele mai însemnate.

— Cred că ambasadorul uq-Ispad nu ar cere ca o persoană de moravuri ușoare să fie acceptată în Casa mea Superioară, conchise Sabran, dar să nu mai aud că ai vizitat turnul cu ceas!

— Bineînțeles, doamnă!

Regina se îndreptă spre fereastra deschisă. Punând o mână pe pervaz, privi spre domeniul palatului.

— Majestate, spuse Ead, pot să vă întreb de ce ați ieșit să vă înfruntați cu wyrmul?

O briză blândă pluti de-afară.

— Dacă v-ar fi răpus Fýredel, totul ar fi fost pierdut.

Sabran nu răspunse o vreme.

— Mi-a amenințat poporul, murmură ea. Ieșisem deja înainte să apuc să mă gândesc la ce-aș mai putea face.

Își îndreptă din nou privirea spre Ead.

— Am mai primit o veste despre tine. Lady Truyde utt Zeedeur le-a spus curtenilor mei că ești vrăjitoare.

Afurisită plevușcă roșcată! Ead aproape că-i admira îndrăzneala de a nesocoti amenințarea unui blestem.

— Doamnă, eu nu știu nimic despre vrăjitorie, spuse ea, imprimând cuvintelor sale o notă de dispreț.

Vrăjitorie nu era un cuvânt care să fie pe placul Abatesei.

— Fără îndoială, spuse Sabran, dar lui Lady Truyde i-a intrat în cap că *tu* m-ai apărat de Fýredel. Pretinde că te-a văzut în turnul cu ceas aruncând o vrajă asupra mea.

De data aceasta, Ead tăcu. Nu exista niciun temei împotriva învinuirii.

— Bineînțeles, spuse regina, este o mincinoasă!

Ead nu îndrăzni să vorbească.

— Sfântul a fost cel care a alungat wyrmul. Și-a ținut scutul

ceresc ridicat ca să mă ocrotească de foc. Cine spune c-a fost vorba de vrăjitorie de două parale se apropie primejdios de tare de trădare, spuse Sabran, cu o voce seacă. Mai că îmi vine să o trimit în Turnul Dearn.

Toată încordarea lui Ead se risipi de-ndată. Simți înlăuntrul ei un hohot de râs de ușurare, care mai avea puțin și dădea pe-afară.

— Nu-i decât o tânără, Majestate. Odată cu tinerețea vine și nebunia.

— Este destul de în vârstă pentru a te învinui fără temei, întări Sabran. Nu tânjești după răzbunare?

— Mai drag mi-e gustul îndurării! Mă lasă să dorm noaptea.

Ochii aceia reci, ca două pietre, pătrunseră până în adâncul ei.

— Poate vrei să sugerezi c-ar trebui să dau mai des dovadă de îndurare!

Ead era prea ostenită ca să-i fie teamă de acea privire.

— Nu. Ci doar că mă îndoiesc că lady Truyde a vrut să vă jignească, Majestate. Mai degrabă îmi poartă mie ranchiună, pentru că am ajuns într-o poziție pe care și-o dorește pentru sine.

Sabran ridică bărbia.

— Te vei întoarce la îndatoririle tale în trei zile! O să-l rog pe Doctorul Regal să-ți poarte de grijă până atunci, spuse ea.

Ead ridică din sprâncene.

— Am nevoie de tine sănătoasă, urmă Sabran, ridicându-se să plece. Imediat ce fac anunțul, o să-mi trebuiască toate doamnele mele alături.

— Anunțul, doamnă?

Sabran se întorsese cu spatele la ea, dar Ead îi văzu umerii încordându-se.

— Anunțul, continuă ea, logodnei mele cu Aubrecht Lievelyn, Înalt Prinț al Statului Liber al Mentendonului.

12. Răsărit

Încercările apei trecură ca un vis prelung. Cei mai mulți cetățeni se adăpostiră în casele lor în timp ce furtuna biciuia coasta de apus din Seiiki, dar străjerii mării erau nevoiți să țină piept celor mai vitrege condiții.

— Ploaia este apă, și la fel suntem și noi! strigă Amiralul peste tunet în timp ce mărșăluia printre soldați, cu părul lipit de cap, iar stropii de ploaie-i picurau de pe vârful nasului. Dacă vă învinge un pic de apă, n-aveți cum să nădăjduiți să călăriți vreun dragon sau să străjuiți marea, și nici n-aveți ce să căutați aici! Ridică glasul: Vă-nvinge apa?

— Nu, onorate Amiral! strigară învățăceii.

Tané era deja udă leoarcă. Măcar ploaia era caldă.

Încercarea arcului și a armelor de foc fusese destul de ușoară. Chiar și pe potop, Tané avea ochi ageri și mână hotărâtă. Dumusa era cea mai bună cu arcul – ar fi putut să tragă și legată la ochi –, dar Tané era a doua. Niciunul dintre ei, nici măcar Dumusa, n-o întrecea la trasul cu pistolul, însă un străjer al mării din Casa de Apus era aproape la fel de bun ca ea: Kanperu, cel mai în vârstă și mai înalt dintre toți, a cărui falcă arăta de parc-ar fi putut frânge săbii și ale cărui mâini erau destul de mari ca să poată cuprinde trunchiuri de copaci.

Urma încercarea trasului cu arcul călare. Trebuiau să tragă toți în șase plute de sticlă atârnate de o grindă. Dumusa nu era la fel de pricepută călare cum era pe jos și reuși să doboare doar cinci. Cum nu se dădea în vânt după cai, Onren, care strânsese din dinți pe durata încercării ei, scăpă frâiele calului și rată trei. Cu toate astea, Tané trase bine de fiecare dată – până când calul i se împiedică și o făcu să tragă ultima săgeată aiurea, îngăduindu-i lui Turosa să fure primul loc.

Intrară din nou în grajduri, călare.

— Ghinion, țăranco! îi aruncă Turosa lui Tané în timp ce se dădea jos din șa. Presupun că unele lucruri sunt în sânge. Poate că într-o bună zi, onoratul amiral o să-și dea seama că un călăreț al dragonilor e născut, iar nu făcut!

Tané strânse din dinți, în timp ce un grăjdar îi lua armăsarul. Calul avea pielea închisă la culoare din pricina

ploii și a sudorii.

— Să nu-l bagi în seamă, Tané! rosti Dumusa, descălecând, cu părul căzându-i în bucle ude pe umeri. Apa curge la fel prin fiecare dintre noi!

Turosa strâmbă din buză, dar plecă. Niciodată nu se certa cu ceilalți urmași ai călăreților.

După ce plecă, Tané îi făcu o plecăciune Dumusei.

— Ai un mare talent, onorabilă Dumusa! o lăudă ea. Nădăjduiesc să fiu o arcașă la fel de pricepută ca tine cândva!

Dumusa răspunse printr-o plecăciune.

— Iar eu nădăjduiesc să mânuiesc armele de foc cu tot atâta măiestrie ca tine, onorabilă Tané!

Plecară de la grajduri împreună. Tané mai vorbise cu Dumusa înainte, însă, dat fiind că erau singure, se trezi că nu știe ce să spună. Se întrebase adesea cum trebuia să fi fost pentru ea, să crească într-un conac din Ginura, cu bunicii ei din clanul Miduchi.

Când ajunseră în sala de pregătire, se așezară aproape una de cealaltă, iar Tané se apucă să-și curețe noroiul de pe săgeți. Kanperu, învățăcelul cel tăcut, era deja acolo și își curăța pistolul bătut în argint.

În timp ce ei lucrau, Onren intră în sală.

— Acolo, declară ea, am tras cel mai prost de când mă știu!

Își dădu de pe frunte părul din care picura apă.

— Trebuie neapărat să găsesc un altar și să mă rog de marele Kwiriki să înece toți caii într-un potop. Ăștia și-au pus în cap să-mi pună bețe-n roate de când m-am născut.

— Liniștește-te!

Dumusa nu ridică privirea dinspre arc.

— Ai destulă vreme să-ți arăți îndemânarea celor din clanul Miduchi.

— Ție ți-e ușor să vorbești! Doar ai sângele celor din clanul Miduchi. Voi toți deveniți călăreți în final.

— S-ar prea putea să fiu eu prima care nu o să devină.

— S-ar putea, încuviință Onren, dar știm cu toții că nu e aproape deloc sigur.

Avea genunchiul umflat de la duel. Avea să fie nevoită să

muncească din greu dacă voia să fie călăreață.

Kanperu își atârnă arcul pe perete. În timp ce pleca, îi aruncă o privire de nedeslușit lui Onren peste umăr.

— Aud că onorabilul Kanperu și-a făcut un obicei din a trece pe la o tavernă din apropierea pieței de fructe, murmură Dumusa către Onren după ce se îndepărtaseră destul ca să nu îi mai audă nimeni. Acolo-și petrece fiecare seară.

— Și ce-i cu asta?

— Mă gândeam să mergem și noi. Când devenim cavaleri, o să petrecem mult timp împreună. Ne-ar prinde de minune să ne cunoaștem bine. Nu crezi și tu?

Onren zâmbi.

— Dumu, spuse ea, încerci să mă îmbrobodești ca să nu te întrec?

— Știi foarte bine că mă întreci la toate în afară de trasul cu arcul.

Dumusa își mai cercetă o dată arcul.

— Vino! Trebuie să ies câteva ceasuri de-aici.

— Ar trebui să-i spun onoratului Amiral ce influență proastă ești!

Onren se ridică în picioare și se întinse.

— Vii, Tané?

Lui Tané îi luă o clipă să își dea seama că amândouă se uitau la ea, așteptând un răspuns.

Vorbeau serios. În pline încercări ale apei, lor le ardea de mers la tavernă!

— Mulțumesc, răspunse ea rar, dar eu trebuie să rămân aici și să mă pregătesc pentru următoarea încercare a apei. După o scurtă șovăială, adăugă: Nu trebuie să te pregătești și tu pentru mâine, Onren?

Onren pufni.

— Doisprezece ani m-am tot pregătit. Faptul că m-am pregătit aseară nu m-a ajutat cu nimic astăzi. Nu, spuse ea, ce-mi trebuie mie e o băutură tare. Și poate încă ceva tare…

Aruncă o privire spre Dumusa, și chiar dacă le tremurau buzele de cât se străduiau să se stăpânească, amândouă râseră.

O luaseră razna. Fără îndoială, într-un asemenea moment,

nimeni nu-și îngăduia să fie cu mintea-n alte părți.

— Să aveți o seară plăcută! le ură Tané, ridicându-se. Noapte bună!

— Noapte bună, Tané! îi ură și Onren.

Zâmbetul îi pieri și se încruntă.

— Încearcă să dormi și tu puțin, ce zici?

— Sigur!

Tané traversă holul și-și agăță arcul pe perete. Turosa, care tocmai se pregătea de lupta fără arme cu prietenii lui, o zări și lovi cu pumnul în palmă.

O briză umedă străbătea coridoarele, caldă ca aburul ce se ridica de pe supa proaspăt fiartă. Cizmele ei băteau în podelele lustruite în timp ce străbătea din nou școala cu pași mari.

Se spălă de sudoare și se pregăti singură în odaia ei cu sabia. Când brațul îi obosi în cele din urmă, o senzație de îndoială începu s-o roadă ca un vierme. Nu exista niciun motiv pentru care calul să i se fi împiedicat pe durata încercării. Dacă Turosa îi făcuse ceva, doar ca să-i facă ei în ciudă?

În cele din urmă, se întoarse la grajduri. Când îl găsi pe potcovar, acesta o asigură că nu era nimic nelalocul lui. Pământul fusese ud. Aproape sigur calul alunecase.

„Să nu lași un căcat mic cum e Turosa să îți între pe sub piele!” îi spusese Susa, dar vocea ei părea îndepărtată.

Tané își petrecu ce-i mai rămăsese din seară în sala de pregătire străpungând sperietori de ciori cu cuțite de aruncat. Abia după ce reuși să lovească fiecare sperietoare în ochi, își îngădui să se întoarcă în camera ei, unde aprinse o lampă cu ulei și începu să scrie prima scrisoare către Susa.

Până acum, încercările sunt la fel de grele pe cât m-am temut. Astăzi mi-a alunecat calul, așa că am plătit scump pentru asta.

Deși parcă mi s-a scurs toată energia din corp antrenându-mă, câțiva dintre ceilalți par să se descurce la fel de bine ca mine fără să muncească într-atât, încât să nu mai doarmă.

Beau, fumează și râd împreună, dar tot ce pot să fac eu e să-mi sporesc îndemânarea. După paisprezece ani, apa din mine nu curge cum trebuie – și mi-e teamă, Susa!

Acești paisprezece ani nu înseamnă nimic aici. Suntem judecați pentru astăzi, nu pentru ieri.

O dădu unui servitor s-o trimită în Capul Hisan, apoi se întinse în pat și-și ascultă torsul propriei răsuflări.

Afară, o bufniță huhui. După puțin timp, Tané se ridică în liniște și-și luă din nou cizmele în picioare.

Mai avea timp să se pregătească nițel.

e

Guvernatorul Capului Hisan era un ins slăbuț, foarte îngrijit, care locuia într-un conac impunător din centrul orașului. Spre deosebire de Ofițerul-Șef, acesta știa să zâmbească. Avea părul alb, o expresie binevoitoare și se zvonea că era îngăduitor cu găinarii.

Păcat că Niclays, care încălcase regula de căpătâi din Seiiki, nu mai putea fi numit nici pe departe *găinar*.

— Așadar, zise guvernatorul, femeia l-a adus pe intrus la ușa dumitale.

— Da, întări Niclays.

Avea gâtul aproape prea uscat ca să mai poată forma cuvinte.

— Da, într-adevăr, onorate guvernator. Savuram un extraordinar pahar de vin seiikinez de-al dumneavoastră, cu doar câteva clipe înainte de sosirea lor.

Îl ținuseră într-o odaie câteva zile, unde le pierduse șirul în beznă. Când soldați! îl scoseseră în sfârșit de-acolo, în pași de marș, aproape că leșinase, gândindu-se că-l duceau drept la butuc. În schimb, îl duseseră la un doctor, care se uitase la mâinile și la ochii lui. Apoi, soldații îi dăduseră lui Niclays haine curate și îl duseseră la cel mai puternic oficial din acea regiune din Seiiki.

— Deci l-ai primit pe acest om în casa dumitale, continuă oficialul. Ai crezut că s-a așezat în Orisima după lege?

Niclays își drese glasul.

— Eu, ăăă… nu. Cunosc pe toată lumea din Orisima. Însă femeia m-a amenințat, spuse el, încercând să pară bântuit de amintirea ei. Mi-a… pus pumnalul la gât, ș-și a spus că dacă nu-l iau pe intrus la mine, mă omoară.

Panaya îl sfătuise să fie sincer, însă fiecare istorisire bună avea nevoie de un strop de înfrumusețare.

Doi soldați stăteau de pază în apropiere. Capetele și cefele le erau acoperite cu coifuri din fier, prinse cu șnururi roșii legate sub bărbie. La unison, dădură la o parte paravanele, lăsând să mai intre doi soldați în încăpere, care țineau pe cineva între ei.

— E vorba de această femeie?

Smocuri de păr îi căzeau pe umeri. Un ochi i se închisese de umflat ce era. După buza umflată a soldatului din stânga ei, se împotrivise. Cineva curtenitor din fire ar fi tăgăduit acest lucru.

— Da, recunoscu Niclays.

Ea îl țintui cu o privire plină de ură.

— Da, repetă guvernatorul. Este cântăreață într-un teatru din Capul Hisan. Preaonoratul Despot îngăduie unora dintre artiștii seiikinezi să ofere spectacole și să țină discursuri în anumite zile, în Orisima.

Ridică din sprâncene.

— Ai fost vreodată vizitat?

Niclays reuși un zâmbet chinuit.

— În mare, m-am bucurat de propria-mi tovărășie.

— Bine! scuipă femeia către el. Atunci, n-ai decât să te duci în mă-ta de arghirofil mincinos!

Unul dintre soldați, o femeie, îi trase un dos de palmă.

— Ține-ți gura! se răsti ea.

Niclays tresări. Femeia căzu grămadă la podea, unde-și trase umerii în spate și își lipi o palmă de obraz.

— Mulțumesc c-ai întărit că aceasta e femeia!

Guvernatorul își trase tabla lăcuită de scris spre el.

— Nu vrea să spună nimic despre cum a ajuns un intrus pe această insulă. Dumneata știi?

Niclays înghiți în sec. Își simțea scuipatul gros ca fiertura de leac.

S-o ia naiba de cinste! Oricât de departe s-ar fi aflat, nu putea s-o implice pe Truyde în poveste.

— Nu, minți el. N-a vrut să zică.

Guvernatorul îi aruncă o privire peste ochelari. Ochii mici și întunecați aveau pungi vinețiii sub ei.

— Luminate doctor Roos, reluă guvernatorul, înmuind un stilou în apă, îți respect cunoștințele, deci voi fi sincer. Dacă nu-mi spui mai multe, această femeie va fi torturată!

Femeia începu să tremure.

— Nu ne stă în obicei să folosim astfel de metode decât în cele mai grave împrejurări. Avem destule dovezi pentru a susține că este implicată într-un complot care ar putea pune în primejdie întregul Seiiki. Dacă ea l-a adus pe intrus pe Orisima, trebuie să știe în primul rând de unde a venit. Oricum, ori e mână-n mână cu contrabandiștii, ceea ce se pedepsește cu moartea… Ori apără pe altcineva, care încă nu a fost descoperit.

Guvernatorul alese o perie din cutie.

— Dacă cineva s-a folosit de ea, preaonoratul Despot s-ar putea dovedi milostiv. Dumneata ești sigur că nu mai știi nimic despre ce treabă are Sulyard aici sau despre cine l-ar fi putut ajuta să intre?

Niclays privi spre femeia de pe podea. Un ochi negru îl țintui cu privirea, ascuns de păr.

— Sunt sigur!

În clipa în care o spuse, se simți de parcă încă un baston i-ar fi tăiat răsuflarea.

— Duceți-o în temniță! ceru guvernatorul.

În timp ce soldații o ridicau, femeii începu să i se taie răsuflarea de teamă. Pentru prima oară, Niclays văzu cât era de tânără. Nu era mai în vârstă decât Truyde.

Jannart ar fi fost rușinat.

Lăsă capul în jos, scârbit de cum își simțea propria piele.

— Mulțumesc, luminate doctor Roos! spuse guvernatorul. Bănuiam că aceasta este starea de fapt, dar aveam nevoie de

întărirea dumitale.

După pașii de pe coridorul de-afară se opriră, Guvernatorul mai petrecu câteva minute aplecat deasupra scrisorii, timp în care Niclays nu îndrăzni să vorbească.

— Seiikineza dumitale e foarte bună! Am înțeles că ai predat anatomia pe Orisima, remarcă în sfârșit guvernatorul, făcându-l pe Niclays să tresară. Cum ți se par studenții noștri?

Era de parcă femeia nici măcar nu ar fi existat.

— Învăț la fel de multe de la ei pe cât învață ei de la mine, spuse Niclays, sincer, iar guvernatorul zâmbi. Sesizând oportunitatea, Niclays adăugă: Totuși, stau foarte prost cu ingredientele, despre care îndelung-onoratul Înalt Prinț al Mentendonului m-a asigurat că-mi vor fi puse la dispoziție. Mă mai tem și că onoratul Ofițer-Șef de pe Orisima mi-a distrus ustensilele.

— Onorabilul Ofițer-Șef mai face uneori… exces de zel.

Guvernatorul își lăsă peria jos.

— Nu te poți întoarce pe Orisima până când această chestiune nu este lămurită. Nu trebuie să se știe că un intrus a reușit să pătrundă dincolo de zidurile ei și trebuie să curățim avanpostul comercial, ca să fim siguri că nu există nicio urmă a bolii roșii. Mă tem că trebuie să te pun în arest la domiciliu în Ginura cât anchetăm.

Niclays se holba la el, incredul.

Nu avea cum să fie atât de norocos. În loc de tortură, îl puneau în libertate.

— Ginura, repetă el.

— Câteva săptămâni. Cel mai bine e să te scoatem din această anchetă!

Niclays simțea că problema era de natură diplomatică. Adăpostise un intrus. Un cetățean seiikinez în poziția lui ar fi putut fi trimis la moarte pentru această fărădelege, dar execuția unui colonist mentez avea să pună în primejdie delicata alianță cu Casa Lievelyn.

— Da.

Încercă să pară spăsit.

— Da, onorate guvernator, desigur! înțeleg.

— Până te întorci, mă rog ca toate acestea să se lămurească. Ca să-ți mulțumesc pentru informațiile dumitale, am să mă asigur că primești toate ingredientele care-ți sunt de trebuință, însă trebuie neapărat să păstrezi tăcerea în legătură cu tot ceea ce s-a întâmplat.

Îi aruncă lui Niclays o privire pătrunzătoare.

— Îți sunt pe potrivă aceste condiții, luminate doctore Roos?

— Întru totul. Vă mulțumesc pentru bunăvoință!

Niclays șovăi.

— Și băiatul, Sulyard?

— Intrusul este în temniță. Așteptăm să prezinte simptomele bolii roșii, adăugă guvernatorul. Dacă nu dezvăluie cine l-a ajutat să ajungă în Seiiki, o să fie și el torturat.

Niclays își umezi buzele.

— Poate-aș putea să vă fiu de ajutor, spuse el, chiar dacă se întreba din ce motiv cerea de bunăvoie să se bage și mai adânc în încurcătură. Fiind și eu om al Întinderii Virtuților, poate-aș putea să-l fac pe Sulyard să-și dea seama de ce ar fi mai înțelept să mărturisească – dacă mi-ați îngădui să trec să-l văd înainte de a pleca.

Guvernatorul părea că se gândește.

— Nu-mi place vărsarea de sânge acolo unde este cu putință să te ferești de ea! Poate mâine, cedă el. Deocamdată, trebuie să trimit vorbă despre această întâmplare nefericită preaonoratului Despot își îndreptă din nou atenția către scris.

— Să te odihnești bine în noaptea asta, luminate doctor Roos!

13. Răsărit

Următoarea încercare fu cea a cuțitelor. La fel ca și celelalte, avu loc în prezența Amiralului și a unui grup de străini în robe albastre. Alți membri ai clanului Miduchi, care trecuseră și ei prin propriile încercări cu cincizeci de ani

înainte. Oamenii a căror moștenire ar fi putut-o împărtăși Tané dacă trupul ei n-ar fi lăsat-o de izbeliște.

Ochii-i stăteau în cap ca doi pești-balon. Când luă fiecare cuțit în mână, mâinile i se păreau alunecoase și neîndemânatice. Tot se descurcă mai bine decât toți învățăceii, în afară de Turosa, a cărui îndemânare cu ele îi adusese admirația tuturor celor din Casa de Miazănoapte.

Onren intră cu pași mari în sală chiar după ce Turosa obținuse punctajul maxim. Avea părul desfăcut și nepieptănat. Amiralul ridică din sprâncene, dar ea nu făcu decât o plecăciune în fața lui, apoi se apropie de cuțite.

Kanperu apăru următorul. Amiralul ridică și mai tare din sprâncene. Onren apucă un cuțit, își găsi poziția, apoi îl aruncă prin toată sala în prima sperietoare.

Fiecare cuțit își atinse ținta.

— Punctaj maxim, remarcă Amiralul, dar să nu mai întârzii, onorabilă Onren!

— Da, onorate Amiral!

În noaptea aceea, străjerii mării fură treziți de servitori și conduși, tot în cămășile de noapte, spre un șir de lectici. Ascunsă în a ei, Tané își rodea unghiile până la sânge.

Ieșiră din lectici lângă un lac întins, alimentat de izvoare, din pădure. Stropii de ploaie imprimau suprafeței lui o culoare rozalie.

— Membrii Înaltei Străji a Mării sunt adesea treziți în puterea nopții ca să înfrunte primejdiile care amenință Seiiki. Trebuie să înotați mai bine decât peștii, pentru că la orice oră puteți fi despărțiri de nava sau de dragonul vostru, spuse Amiralul. Opt perle dănțuitoare au fost împrăștiate în acest lac. Dacă găsiți una, mă va încuraja să vă înaintez în rang.

Turosa se dezbrăca deja. Încet, Tané își scoase cămașa de noapte și intră în apă până la mijloc.

Douăzeci și șase de străjeri și numai opt perle. Aveau să fie greu de găsit pe întuneric.

Închise ochii și alungă gândul. Când Amiralul dădu ordinul, plonjă imediat în apa lacului.

Apa o învălui cu totul. Apă limpede, dulce, care-i răcorea

pielea. Părul i se unduia în urmă precum algele, în timp ce se întorcea să vadă o străfulgerare verde-argintie.

Onren intră în apă abia plescăind. Sări, își înhăță comoara și urcă într-un arc grațios spre suprafață. Înota ca un dragon.

Hotărâtă să fie ea următoarea, Tané se aventură și mai adânc. Izvorul, gândea ea, avea să îndrepte perlele spre apus. Întorcându-se, coborî spre fundul lacului și înotă doar cu picioarele, vârându-și mâinile în mâl în timp ce înainta.

Pieptul începu s-o strângă când atinse prima oară cu degetele o mărgică micuță. Ieși la suprafață aproape la unison cu Turosa, care își dădu părul pe spate și ridică perla s-o cerceteze.

— Perle dănțuitoare. Purtate de aleșii zeilor, spuse el. Cândva, erau un însemn al istoriei, al moștenirii. Acum, la câte gâturi de țărani stau, la fel de bine-ar putea fi pământ.

Tané îl privi drept în ochi și remarcă:

— Ai înotat bine, onorabile Turosa!

Asta îl făcu să chicotească.

— O, țăranco! Am să te fac de-o rușine de n-au să mai lase ăștia niciun țăran să spurce numele clanului Miduchi!

Trecu de ea.

— Pregătește-te să cazi.

Porni spre țărmul lacului. Tané îl urmă de la distanță.

Umbla un zvon cum că, în ultima încercare, fiecare învățăcel principal avea să se înfrunte mereu cu un altul. Deja se duelase cu Onren. Adversar avea să-i fie ori Turosa, ori Dumusa.

Dacă era cel dintâi, acesta avea să facă tot ce-i stătea în putere s-o înfrângă.

e

Niclays petrecu o noapte fără odihnă în conacul guvernatorului Capului Hisan. Paturile erau mult mai luxoase decât avea el pe Orisima, dar ploaia răpăia pe acoperișul cu țiglă și nu-i dădea pace. Pe lângă asta, era o umezeală de neîndurat, așa cum era mereu vara seiikineză.

La un moment dat, devreme, se ridică din mormanul umed de așternuturi și deschise fereastra. Briza era caldă și densă precum fiertura de leac, dar măcar putea să privească stelele. Și să se gândească.

Niciun om cu școală nu putea crede în năluci. Escrocii vorbeau că spiritele morților locuiau într-un element numit *eter* – baliverne curate. Totuși, auzi o șoaptă pe care-o recunoscu a fi a lui Jannart, spunându-i că fusese o fărădelege ceea ce-i făcuse el acelei cântărețe.

Nălucile erau glasurile morților, rămase în urmă. Ecourile unor suflete luate prea devreme.

Jannart ar fi mințit ca s-o țină pe cântăreață la adăpost. Însă Jannart chiar se pricepea la minciuni. Toată viața lui fusese o prefăcătorie. Treizeci de ani de minciuni servite lui Truyde. Lui Oscarde.

Și, desigur, lui Aleidine.

Niclays se cutremură. Un fior îi străbătu stomacul când își aduse aminte de privirea ei la înmormântare. Știuse de la bun început. Știuse și nu spusese nimic.

„Nu e de vină ea *că inima mea îți aparține ție”*, spusese Jannart cândva, și vorbise sincer. La fel ca multe căsătorii dintre cei de sânge nobil, a lor fusese aranjată de familiile lor. Logodna fusese pecetluită în ziua în care Jannart împlinea douăzeci de ani, cu un an înainte ca Niclays să-l cunoască.

Nu fusese în stare să meargă la nuntă. Nodul din firele sorților lor îl chinuise. Dac-ar fi venit la curte mai devreme, ar fi putut fi tovarăși.

Pufni. De parcă marchizului de Zeedeur i s-ar fi îngăduit să se însoare cu un coate-goale fără o lețcaie din Rozentun. Aleidine fusese de rând, dar mâna ei, prin căsătorie, venea cu tot cu giuvaiere. Niclays, proaspăt ieșit de pe băncile universității, n-ar fi adus familiei decât datorii.

Aleidine trebuia să fi trecut deja de șaizeci de ani. Părul arămiu trebuia să fie înspicat cu fire argintii, iar gura să-i fie înconjurată de riduri. Oscarde o fi având cel puțin patruzeci de ani. Sfinte, ce mai zburau anii!

Briza nu-l ajută deloc să se răcorească. Dându-se bătut,

închise fereastra și se întinse la loc pe așternuturi.

Căldura îi scălda pielea în sudoare. Se căzni să adoarmă, dar mintea nu voia să i se liniștească, iar un foc sâcâitor îi ardea glezna.

Dimineață, furtuna nu dădea semne că s-ar fi liniștit. O urmări udând domeniile conacului. Servitorii îi aduseră fiertură de fasole, plevușcă la grătar și ceai de orz la micul dejun.

La ora prânzului, un servitor îi dădu de știre că guvernatorul îi îndeplinise cererea. Trebuia să-l viziteze pe Triam Sulyard și să smulgă orice informație putea de la băiat. Servitorii îi aduseră și un nou baston de mers, făcut dintr-un lemn mai tare, mai ușor. Îi imploră să-i aducă un pic de apă. I-o aduseră într-o ploscă.

O lectică acoperită îl duse la temniță pe înserat. În siguranță în cutia lui, Niclays aruncă o privire pe după obloane.

În șapte ani, nu păsise deloc în Capul Hisan. Auzise muzica și sporovăielile din el, îi văzuse cu coada ochiului luminile – precum stelele căzătoare – și tânjise să se plimbe pe străzile lui, dar rămăsese o taină pentru el. Lumea lui fusese închisă într-un pumn alcătuit din ziduri înalte.

Lumina felinarelor scotea la iveală un oraș ticsit. În Orisima, fusese înconjurat la tot pasul de lucruri care-i aminteau de Mentendon. În clipa aceea, își aducea aminte cât de departe se afla, de fapt, de casă. Nicio așezare apuseană nu mirosea a lemn de cedru sau a tămâie cufundată în apă. Nicio așezare apuseană nu vindea cerneală de sepie sau momeli iridescente pentru pescuit.

Și, bineînțeles, nicio așezare apuseană nu aducea omagii dragonilor. Existau semne ale prezenței lor peste tot. Negustorii se lăudau pe la toate colțurile, făgăduind noroc și belșug din partea stăpânilor mării și ploii. Aproape fiecare casă avea un altar din lemne aduse de valuri și un lighean cu apă sărată.

Lectica se opri în fața temniței. Imediat ce fu descuiată, Niclays ieși și lovi cu palma un țânțar de pe față. Două

santinele de la închisoare îl băgară în grabă pe poarta de la intrare.

Primul lucru care-l izbi fu o duhoare de căcat și de pișat, care-i făcu ochii să lăcrimeze. Își duse o mânecă la nas și la gură. Când trecură pe lângă locul execuțiilor, vlaga din picioare îl părăsi cu totul. Capete putregăite erau expuse pe un suport, cu limbile umflate ca niște viermi.

Sulyard fusese ascuns într-o încăpere de sub pământ. Stătea culcat în celulă, cu o cârpă legată de mijloc. Santinelele fură destul de binevoitoare cat să îi dea lui Niclays un felinar înainte să plece.

Pașii li se pierdură în beznă. Niclays îngenunche și se prinse de una dintre gratiile de lemn.

— Sulyard!

Bătu cu bastonul în podea.

— Arăți destul de vioi!

Nimic.

Niclays strecură bastonul printre gratii și-i dădu lui Sulyard un ghiont ca lumea. Acesta se foi un pic.

— Truyde! murmură el.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt Roos!

Urmă o pauză.

— Doctore Roos.

Sulyard se întinse.

— Am crezut că visam.

— Ai fi vrut tu!

Băiatul era în ultimul hal. Fața i se umflase ca aluatul în cuptor, iar pe frunte îi erau scrise cu tuș caracterele pentru *intrus*. Spinarea și coapsele-i erau pline de sânge uscat.

Sulyard nu era ocrotit de un prinț de peste mare. Niclays o fi fost cândva înmărmurit de cruzime, dar națiile Întinderii Virtuților foloseau metode mai aspre pentru a smulge prizonierilor adevărul.

— Sulyard, reluă Niclays, spune-mi ce le-ai spus torționarilor!

— Numai adevărul.

Sulyard tuși.

— Că am venit la mal să-i cer Despotului ajutor.

— Nu despre asta. Despre cum ai ajuns pe Orisima.

Niclays se apropie mai mult.

— Despre cealaltă femeie – despre prima femeie pe care-ai văzut-o, despre femeia de pe plajă. Le-ai spus despre ea?

— Nu.

Niclays avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu-i rupă nătărăului gâtul. În schimb, deschise plosca.

— Bea!

O împinse printre gratii.

— Prima femeie te-a dus în cartierul teatrului în loc să anunțe despre tine. Fărădelegea ei te-a adus pe Orisima. Trebuie s-o poți descrie – fața ei, hainele ei, *orice*. Ajută-te singur, Sulyard!

O mână mânjită de sânge se întinse după ploscă.

— Avea părul lung și închis la culoare și o cicatrice în partea de sus a obrazului stâng. Ca un cârlig de pește.

Sulyard bău.

— Cred că… Era de-o vârstă cu mine, sau mai tânără. Purta sandale și o haină de pânză cenușie peste o tunică neagră.

— Dă-le această informație celor care te-au prins, îl îndemnă Niclays. La schimb pentru viața ta. Ajută-i s-o găsească și poate că se vor dovedi milostivi.

— I-am implorat să mă asculte.

Sulyard părea că aiurează.

— Am spus că vin din partea Majestății Sale, că sunt ambasadorul ei, că nava mea s-a scufundat. Niciunul dintre ei nu a vrut să mă asculte.

— Nici dacă ai fi *fost* ambasador adevărat, ceea ce e limpede că nu ești, nu te-ar fi primit cu brațele deschise.

Niclays aruncă o privire în urmă. Santinelele aveau să se întoarcă în curând după el.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă acum, Sulyard! Guvernatorul Capului Hisan mă trimite în capitală cât timp e cercetată această chestiune. Lasă-mă pe *mine* să-ți duc solia către Despot.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ai face asta pentru mine, doctore Roos?

— Dacă-mi vorbești despre misia ta. Spune-mi de ce crezi tu că Sabran are nevoie de o alianță cu Seiiki.

N-avea habar dacă se va putea ține de cuvânt, dar trebuia să afle de ce se afla băiatul ăsta aici. Ce complotase Truyde să facă împreună cu el.

— Îți mulțumesc!

Sulyard întinse mâna printre gratii și o apucă pe-a lui Niclays.

— Îți mulțumesc, doctore Roos! Cavalerița Tovărășiei m-a binecuvântat cu tovărășia dumitale!

— Sunt convins, replică Niclays sec.

Așteptă. Sulyard îi strânse mâna și-și coborî vocea până la o șoaptă:

— Truyde și cu mine, începu el, noi… noi credem că Nenumitul se va trezi foarte curând. Că dăinuirea Casei Berethnet nu a fost niciodată ceea ce l-a ținut de fapt prizonier. Că, indiferent de situație, el se va întoarce, și de-asta s-au trezit slugile sale. Răspund la chemarea lui.

Îi tremurau buzele când vorbea. Dacă ar fi dat glas gândului că nu Casa Berethnet îl ținea departe pe Nenumit, s-ar fi făcut vinovat de înaltă trădare în Întinderea Virtuților.

— Ce te-a împins să crezi așa ceva? întrebă Niclays. Ce prezicător te-a speriat în halul ăsta, băiete?

— Niciun prezicător. Cărțile. Cărțile dumitale, doctore Roos.

— Ale *mele?*

— Da. Cărțile despre alchimie pe care le-ai lăsat în urmă. Truyde și cu mine aveam de gând să te găsim pe Orisima. Cavalerița Tovărășiei m-a adus alături de dumneata. Dumneata nu vezi că asta e misie divină?

— Nu, nu văd, cap de varză ce ești!

— Dar…

— Tu chiar ai crezut că cei care conduc Răsăritul vor fi mai înțelegători cu propunerea asta nebunească decât Sabran? rânji Niclays. Ai crezut c-o să treci Hăul și-o să-ți pui pielea-n

băț… pentru c-ați răsfoit voi doi vreo câteva cărți despre alchimie. Cărți pe care alchimiștilor le iau zeci de ani, dacă nu chiar toată viața ca să le înțeleagă! Dacă apucă să le înțeleagă vreodată.

Aproape că-i era milă de Sulyard pentru neghiobia lui. Era tânăr și îmbătat de amor. Băiatul s-o fi convins că era asemeni lordului Wulf Glenn sau lui sir Antor Dale, eroii romantici din istoria Inysului, și că trebuia să facă cinste domniței sale aruncându-se în primejdie cu capul înainte.

— Te rog, doctore Roos, te implor, ascultă-mă! Truyde *chiar* înțelege acele cărți! Crede că există un echilibru în lume, așa cum credeau și alchimiștii din vechime, îi dădu Sulyard înainte. Ea chiar *crede* în munca dumitale și c-a găsit o cale de-a o pune în aplicare în lumea noastră. În istoria noastră.

Echilibru natural. Se referea la cuvintele cioplite în demult pierduta Tăbliță din Rumelabar, cuvinte care-i fascinaseră pe alchimiști de veacuri întregi.

Ce e deasupra trebuie ținut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădește precizia universului.

Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.

Prea mult dintr-una o ațâță pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.

— Sulyard, rosti el, printre dinți, nimeni din lume nu pricepe tăblița aia afurisită. E doar ghiceală și nebunie!

— Nici eu n-am fost convins la început. Tăgăduiam. Dar când am văzut cum s-a aprins Truyde…

Sulyard îi strânse și mai tare mâna.

— Ea m-a lămurit. Că, atunci când wyrmii înflăcărați au rămas fără foc și au căzut în somnul lor prelung, dragonii răsăriteni s-au întărit. Acum își pierd iarăși puterea, iar făpturile draconice se trezesc. Dumneata nu vezi? E un ciclu.

Niclays se uită din nou la băiatul care tremura. Nu Sulyard era autorul acestei misii.

Ci Truyde. *Însăși* Truyde. Inima ei, mintea ei, erau pământul din care răsărise. Cât de mult ajunsese să semene cu bunicul ei. Obsesia care-l ucisese mersese mai departe în

sângele ei.

— Sunteți niște neghiobi, amândoi! rosti el, răgușit.

— Ba nu!

— Ba da!

Glasul i se frânse.

— Dacă știți că dragonii își pierd din putere, de ce naiba vreți ajutor din partea lor?

— Pentru că sunt mai puternici decât *noi,* doctore Roos. Și avem sorți de izbândă mai degrabă cu ei decât singuri. Dacă nădăjduim să învingem…

— Sulyard, spuse Niclays, mai încet, încetează! Despotul n-o să asculte așa ceva. La fel cum n-o să asculte nici Sabran.

— Am vrut să încerc. Cavalerul Curajului ne î-învață să ne facem glasurile auzite atunci când ceilalți se tem să vorbească.

Sulyard clătină din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— E ceva greșit c-am nădăjduit, doctore Roos?

Dintr-odată, Niclays se simți epuizat. Acest tânăr avea să moară în zadar, la o lume distanță de-a lui. Un singur lucru îi rămânea de făcut: să mintă.

— Este adevărat că cei de aici fac negoț cu Mentendonul. Poate c-o să asculte.

Niclays mângâie mâna murdară care-o ținea pe-a lui.

— Iartă-i cinismul unui moșneag, Sulyard! Văd cât ești de înflăcărat. Sunt convins de sinceritatea ta. Voi cere audiență la Despot și-i voi prezenta cazul tău.

Sulyard își sprijini greutatea pe cot.

— Doctore Roos…

Vocea i se gâtui.

— N-o să te omoare?

— Am să-mi asum riscul. Seiikinezii îmi prețuiesc cunoștințele ca anatomist, și sunt așezat aici potrivit legii, spuse Niclays. Dă-mi voie să încerc. Bănuiesc că-n cel mai rău caz, o să râdă de mine.

Ochii împăienjeniți ai lui Sulyard se umplură de lacrimi.

— Nu știu cum să vă mulțumesc!

— Am eu o cale.

Niclays îl apucă de umăr.

— Măcar încearcă să scapi. Când vor veni după tine, povestește-le despre femeia de pe plajă. Jură-mi c-ai să le povestești!

Sulyard înghiți în sec.

— Îți jur!

Își lipi buzele de mâna lui Niclays.

— Sfântul să te binecuvânteze, doctore Roos! E un loc pentru dumneata la Marea lui Masă alături de Cavalerița Curajului.

— Să și-l păstreze sănătos! bombăni Niclays.

Nu-și închipuia chin mai mare decât să se ospăteze cu o adunătură de lăudăroși morți o veșnicie întreagă. Cât despre Sfânt, o să aibă de lucru dacă avea de gând să-l mântuiască pe băiatul ăsta.

Auzi santinelele apropiindu-se și se retrase. Sulyard își lipi obrazul de podea.

— Îți mulțumesc, doctore Roos! Pentru că-mi oferi speranță!

— Mult noroc, Triam Nesăbuitul! zise Niclays, apoi se lăsă condus înapoi în ploaie.

O altă lectică aștepta la porțile temniței. Era mult mai puțin impunătoare decât cea care-l dusese la guvernator, dusă de patru noi purtători. Una dintre ei făcu o plecăciune în fața lui.

— Luminate doctore Roos, spuse ea, avem poruncă să vă ducem înapoi la onoratul guvernator al Capului Hisan, ca să-i spuneți ce ați aflat. După aceea, vă vom duce în Ginura.

Niclays încuviință din cap, obosit până-n măduva oaselor. Avea să-i spună guvernatorului Capului Hisan doar că băiatul dorea să ajute la găsirea unei a doua persoane care-l ajutase. Acolo se sfârșea implicarea lui.

În timp ce urca în lectică, Niclays se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Triam Sulyard. De dragul lui Truyde, nădăjduia că da.

De dragul lui, nădăjduia că nu.

14. Apus

La puțină vreme după ce solii de dincolo de Inys primiră vești despre logodnă, Aubrecht Lievelyn trimise vorbă că se pregătea să plece pe mare cu suita lui, alcătuită din vreo opt sute de oameni. Zilele care urmară fură un vârtej de pregătiri cum Ead nu mai văzuse în viața ei.

Mâncarea venea cu barjele din Leas și din Ținuturile de Jos. Familia Glade trimise butoaie cu vin din podgoriile ei. Șambelanii Extraordinari, cărora li se cerea din când în când să servească în Casa de Sus la ocazii însemnate – aniversări de seamă, Sfintele Sărbători –, veniră să locuiască la curte. Se croiră rochii noi pentru regină și domnițele ei. Fiecare colțișor al palatului Ascalon fusese curățat și lustruit, până la ultimul sfeșnic. Pentru prima oară, regina Sabran părea hotărâtă în privința unui pețitor. Neliniștea ardea prin palat ca focul.

Ead încerca din răsputeri să țină pasul. Deși frigurile o secătuiseră, Doctorul Regal îi îngăduise personal să se întoarcă la datorie. Încă o dovadă că doctorii inyshieni erau niște șarlatani.

Măcar Truyde utt Zeedeur nu ieșea în văzul lumii. Ead nu mai auzise zvonuri despre vrăjitorie.

Deocamdată, era în siguranță.

Erau aproape o mie de locuitori la curte în orice moment al anului, dar în timp ce Ead străbătea palatul cu coșuri de flori și brațele pline de țesătură-de-argint, părea că trecea pe lângă tot mai mulți oameni. Se uita în fiecare zi după stindardele aurii ale Ersyrului și după omul care avea să vină sub ele, deghizat în ambasador al regelui Jantar și al reginei Saiyma. Chassar uq-Ispad, care o adusese în Inys.

Mai întâi sosiră oaspeții de prin alte părți ale regatului. Conții Provinciali și familiile lor erau printre cei mai ușor de recunoscut. În timp ce intra în chilii într-o dimineață, Ead îl zări pe lordul Ranulf Heath cel Tânăr, vărul răposatei regine Rosarian, de cealaltă parte a bătăturii. Acesta era adâncit într-o discuție cu lady Igrain Crest. Așa cum făcea adesea la curte, Ead se opri să asculte.

— Și ce mai face tovarășul dumitale, milord? întreba Crest.

— Este foarte dezamăgit că nu se află aici, Alteță, dar ni se

va alătura curând, răspunse Heath.

Avea pielea maronie și pistruiată, iar barba îi era înspicată cu cenușiu.

— Ce fericire că Majestatea Sa va găsi în curând aceeași bucurie pe care eu am găsit-o în tovărășie!

— Nu putem decât să nădăjduim. Ducele Cuviosiei crede că alianța va servi la strângerea Zalelor Întinderii Virtuților, spuse Crest, deși încă rămâne să vedem dacă intuiția lui e corectă.

— Nădăjduiesc ca intuiția lui să fie neîntrecută, spuse Heath, chicotind, având în vedere… ceea ce are de făcut.

— Aa, păi sunt lucruri care-i scapă până și lui Combe, observă Crest, afișând unul dintre rarele ei zâmbete. Cum i se rărește părul, de pildă. Nici măcar șoimul nu-și vede ceafa.

Heath își înăbuși un hohot de râs.

— Bineînțeles, ne rugăm cu toții ca Majestatea Sa să nască în curând o fiică.

— Da, dar ea este tânără, Excelență, și la fel este și Lievelyn. Dați-le timp să ajungă să se cunoască mai întâi.

Ead era nevoită să încuviințeze. Puținor inyshieni părea să le pese dacă Sabran și Lievelyn știau să facă deosebirea între ei și un clapon umplut, atât timp cât erau căsătoriți.

— Trebuie neapărat să avem parte de un moștenitor cât mai curând cu putință, spuse Crest ca la un semn. Majestatea Sa își cunoaște datoria din punctul acesta de vedere.

— Ei bine, nimeni nu a călăuzit-o pe Majestatea Sa în privința îndatoririlor sale mai bine decât dumneavoastră, Înălțimea Voastră.

— Sunteți prea îngăduitor! Ea a fost mândria și bucuria mea. Păcat, spuse Crest, că sfaturile pe care le ascultă nu mai sunt ale mele. Tânăra noastră regină este hotărâtă s-o ia pe drumul ei.

— Așa cum trebuie să facem cu toții, Înălțimea Voastră.

Se despărțiră. Ead abia apucă să dea înapoi, că ducesa și apăru pe coridor, aproape ciocnindu-se de ea.

— Domniță Duryan.

Crest își reveni.

— Bună dimineața, draga mea!

Ead făcu o plecăciune.

— Înălțimea Voastră.

Crest încuviință din cap și plecă din chilii. Ead o luă în partea cealaltă.

Crest l-o fi luat pe Combe peste picior, dar adevărul era că Șoimului de Noapte nu-i scăpa nimic. Lui Ead i se părea un lucru ieșit din comun ca el să nu afle cine tocmea asasinii.

Se opri și se gândi că s-ar fi putut ca însuși Combe să fi urzit atacurile. Avea mijloacele pentru a le pune la cale. Pentru a aduce oameni la curte pe nevăzute, întocmai după cum îi alunga pe alții. Îi luase și la întrebări pe asasinii care su- pravieț uiseră. Și se descotorosise de ei.

Nu era nicio pricină pentru care Combe să-i dorească moartea lui Sabran. Era un urmaș al Sfintei Suite, avea puterea legată de Casa Berethnet… Dar poate credea că poate pune mâna pe și mai multă putere dacă regina Inysului se prăbușea. Dacă Sabran murea fără moștenitori, oamenii aveau să se lase copleșiți de temerea că Nenumitul s-ar fi putut trezi. Într-un asemenea haos, Șoimul de Noapte s-ar fi putut ridica.

Și totuși, fiecare asasin dăduse greș în misia lui. Ead nu-i simțea mâna în asta. Nici nu era convinsă că el ar risca nestatornicia unui Inys lipsit de Casa Berethnet. Stăpânul iscoadelor nu lucra astfel. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Abia când ajunse la jumătatea Grădinii cu Cadran își dădu seama.

Că gafele fuseseră cu bună știință.

Se gândi din nou la cât de aranjat păruse fiecare atac. La cum se dăduse fiecare asasin de gol. Nici măcar ultimul nu încercase direct s-o omoare pe regină. Așteptase.

În asta simțea mâna lui Combe. Poate că nu avusese de gând s-o omoare pe Sabran, ci să se joace cu ea. Să-i reamintească faptul că era muritoare și însemnătatea moștenitorului ei. Să o sperie ca să-l primească pe Lievelyn. Se potrivea cu modul lui de-a aranja curtea după bunul plac.

Doar că nu se așteptase la Ead. Îi oprise pe cei mai mulți dintre asasini înainte să ajungă destul de aproape ca să o

sperie pe Sabran. Poate că de-aceea îi dăduse el ultimului asasin cheia de la Treptele de Taină. Ca să-i sporească șansele de a ajunge la Dormitorul Mare.

Ead își îngădui un zâmbet. Nu era de mirare că acum Combe voia să-l găsească pe ocrotitorul fără nume. Dacă înțelesese bine, ea le făcea de petrecanie complicilor *lui*.

Bineînțeles, toate-acestea erau presupuneri. Nu avea dovezi în privința lor, cum nu avea nicio dovadă că Loth fusese exilat de către Combe. Dar avea o presimțire că se afla pe drumul cel bun.

Căsătoria cu Lievelyn era ca și pecetluită. Combe era mulțumit. Dacă nu se întorceau asasinii, atunci presimțirea ei fusese bună, iar Sabran era în siguranță până următoarea dată când îl deranja pe Combe. Apoi, Șoimul de Noapte avea să-și ia zborul, cu aripile negre întinse peste tron.

Ead avea de gând să i le reteze. Nu avea nevoie decât de dovezi – și de prilej.

e

Oaspeții veneau în continuare, puhoi de oameni. Familiile Ducilor Spirituali. Cavaleri rătăcitori, care îndreptau găinăriile din Inys și căutau wyrmi adormiți pe care să-i măcelărească. Sanctarieni cu mantii cu mâneci lungi. Baroni și baroneți. Primari și magistrați.

Curând, începură să sosească mult-așteptații oaspeți din Regatul Hróth. Regele Raunus din Casa Hraustr trimisese o grămadă de reprezentanți de rang înalt ca să fie martori la căsătorie. Sabran îi primi cu sinceră afecțiune, iar în curând, palatul începu să răsune de cântece de la miazănoapte și de râsete.

Nu cu mult timp în urmă, aici ar fi fost și yscalezi prezenți. Ead își aducea bine aminte de ultima vizită a reprezentanților Casei Vetalda, când donmata Marosa venise să sărbătorească o mie de ani de domnie Berethnet. Acum, lipsa lor era încă o reamintire a unui viitor nesigur.

În dimineața în care Aubrecht Lievelyn trebuia să ajungă la

palatul Ascalon, cei mai de seamă curteni și oaspeți se îngrămădiseră în Camera Prezenței. Cea mai mare parte din Sfatul Virtuților se afla acolo. Arbella Glenn se înzdrăvenise, spre marea părere de rău a anumitor doamne ambițioase din Iatac, și stătea în clipa aceea de-a dreapta tronului.

Arbella părea plăpândă și-n vremurile cele mai bune, cu ochii-i urduroși și degetele strâmbe de la croșetat, dar Ead era convinsă că astăzi n-ar fi trebuit să se ridice din pat. Deși zâmbea ca o mamă mândră spre regină, afișa parcă o tristețe tăcută.

Restul celor din încăpere zumzăiau ca albinele-n skep. Sabran își aștepta soțul în fața tronului, flancată de cei șase Duci Spirituali, cu mantii splendide și livrele cu guler. Ea purta o rochie simplă din catifea roșie și satin, un contrast puternic cu părul ei precum noaptea. Fără zorzoane și giuvaiere. Ead o privea cu băgare de seamă de la locul ei, alături de toate celelalte Doamne ale Iatacului.

Era cât se putea de frumoasă așa. Inyshienii păreau a crede că frumusețea ei stătea în zorzoane, dar adevărul era că ele i-o ascundeau.

Sabran îi surprinse privirea. Ead se uită în altă parte.

— Unde sunt părinții tăi? o întrebă ea pe Margret, care stătea la dreapta ei.

— Spun că tata nu e binedispus, dar cred că-i din pricina faptului că mama nu vrea să dea ochii cu Combe, răspunse Margret de după evantaiul ei din pene de păun. I-a spus într-o scrisoare că Loth s-a dus în Cárscaro de bunăvoie. Ea bănuiește altceva.

Lady Annes Beck fusese Doamnă a Iatacului reginei Rosarian.

— Trebuie să cunoască bine urzelile de la curte.

— Mai bine decât cei mai mulți. Văd că nici lady Honeybrook n-a venit.

Margret clătină din cap.

— Bietul Kit!

Contele de Honeybrook stătea alături de ceilalți membri ai Sfatului Virtuților. Nu părea tulburat de absența fiului său,

căruia-i semăna în toate privințele în afara gurii, care nu zâmbea niciodată.

Trâmbițele vestiră sosirea înaltului Prinț. Până și perdeaua care acoperea Camera Prezenței părea să tremure de nerăbdare. Ead aruncă o privire spre Combe, care rânjea ca un motan cu un șoarece prins sub labă.

I se strânseră coastele de scârbă când îl văzu. Chiar dacă nu era el mintea strălucită din spatele asasinilor, îl trimisese pe Loth în calea unei primejdii de moarte pentru a putea elibera calea pentru ca această căsătorie să aibă loc, pe temeiul unor zvonuri fără niciun sâmbure de adevăr. N-avea decât să putrezească.

Purtătorii de stindarde și trâmbițașii intrară în pas de defilare în Camera Prezenței. Gâturile tuturor se întinseră după omul care urma să devină prințul consort al Inysului. Linora Payling stătea pe vârfuri, făcându-și vânt de parcă ar mai fi avut puțin și-ar fi leșinat pe loc. Până și Ead își îngădui un dram de curiozitate.

Sabran își trase umerii în spate. Fanfara cântă mai cu avânt, iar Înaltul Prinț al Statului Liber al Mentendonului își făcu apariția.

Aubrecht Lievelyn avea brațele puternice și umerii lăți pe care Ead s-ar fi așteptat să-i vadă la un cavaler călit în lupte. Bărbierit proaspăt și mai înalt decât Sabran, nu aducea deloc cu un chițcan. Părul lui ondulat sclipea precum arama, în timp ce el se îndrepta spre o rază de soare. Avea o mantie pe umăr și purta un pieptar negru peste o jiletcă de culoarea fildeșului cu mâneci întregi.

— Vai, e *atât* de chipeș! spuse Linora, cu răsuflarea tăiată.

Când ajunse la treptele tronului, Lievelyn îngenunche în fața soației lui.

— Majestate.

Chipul ei era o mască.

— Alteța Voastră Regală, răspunse ea și întinse mâna. Bun venit în Reginatul Inysului!

El îi sărută inelul de încoronare.

— Majestate, spuse el. Sunt deja îndrăgostit de orașul

dumneavoastră și mai mult decât mișcat de faptul că mi-ați primit cererea în căsătorie. Este cea mai mare onoare să mă aflu în prezența dumneavoastră!

Avea o voce liniștită. Ead era mirată de sfioșenia lui. De obicei, un pețitor îngrămădea una peste alta laude mieroase asupra persoanei regale imediat ce deschidea gura, dar Lievelyn nu făcea decât s-o privească cu ochii-i negri pe regina Inysului, piatra de temelie a credinței lui.

Sabran, ale cărei sprâncene erau ridicate, își trase mâna înapoi.

— Ducii Spirituali, urmașii Sfintei Suite, spuse ea.

Ei se plecară în fața lui Lievelyn, iar el își lăsă capul și mai jos drept răspuns.

— Sunteți binevenit aici, Alteța Voastră Regală! rosti Combe cu căldură. Așteptăm de multă vreme această întâlnire!

— Ridicați-vă! îi ceru Sabran. Vă rog!

Lievelyn se supuse. Urmă o scurtă tăcere, în timp ce viitorii tovarăși de viață se măsurau din priviri.

— Am înțeles că Alteța Voastră Regală a mai vizitat Ascalonul o dată.

— Da, Majestate, pentru căsătoria părinților dumneavoastră. Aveam doar doi ani atunci, însă mama mea, care a fost și ea de față, vorbea adesea despre cât de frumoasă a fost atunci regina Rosarian, și cum se ruga poporul ca ea să dea naștere unei fiice la fel de grațioase și de hotărâte precum era ea. Când am aflat că Majestatea Voastră a alungat aripa dreaptă a Nenumitului, acest lucru n-a făcut decât să întărească ceea ce știam despre puterea dumneavoastră.

Sabran nu zâmbi, dar ochii îi luciră.

— Ne așteptam să le cunoaștem pe nobilele dumneavoastră surori.

— Vor veni în curând, Majestate. Prințesa Betriese s-a îmbolnăvit, iar celelalte n-au vrut să plece de la căpătâiul ei.

— Ne pare rău să aflăm asta!

Sabran întinse din nou mâna, de data aceasta ambasadorului.

— Bine-ai revenit, Oscarde!

— Majestate.

Ambasadorul se plecă să sărute inelul.

— Îngăduiți-mi să v-o prezint pe mama mea, lady Aleidine Teldan utt Kantmarkt, Ducesa Văduvă de Zeedeur.

Ducesa Văduvă făcu o plecăciune.

— Majestate.

Era o femeie de o frumusețe izbitoare, înzestrată cu un păr bogat și arămiu și cu ochi ascunși de gene grele. Pe pielea măslinie îi apăruse laba-gâștei.

— Ce mare onoare!

— Sunteți binevenită în Ascalon, Înălțimea Voastră! La fel ca și dumneavoastră, adăugă Sabran către cineva din spatele ei. Excelență.

Când Lievelyn se dădu la o parte, Ead trase brusc aer în piept. Ambasadorul care tocmai intrase în Camera Prezenței purta un turban aurit și o mantie din satin cu beteală, vopsită în albastrul bogat al nemțișorului. În spatele lui se aflau delegațiile ersyriene și lasiene.

— Majestate.

Chassar uq-Ispad făcu o plecăciune. Fețele tuturor se întoarseră ca să se uite la muntele acela de om, cu capul lui acoperit și barba deasă.

— A trecut foarte mult timp.

Era aici. După atâția ani, se întorsese.

— Așa este, spuse Sabran. Începuserăm să credem că Preaînalta Majestate nu o să trimită niciun reprezentant.

— Stăpânul meu nu ar jigni-o pe Majestatea Voastră într-atât. Regele Jantar vă trimite felicitările lui cu ocazia căsătoriei, la fel ca Înalta Conducătoare Kagudo, a cărei delegație ni s-a alăturat în Perchling!

Kagudo era înaltă Conducătoare a Domeniului Lasiei, cea mai veche casă regală din lumea cunoscută. Era o urmașă pe linie dreaptă a lui Selinu, Păstrătoarea Jurământului, și, astfel, era rudă de sânge cu Maica. Ead n-o cunoscuse niciodată, dar îi scria des Abatesei.

— Din fericire, urmă Chassar, prințul Aubrecht tocmai

andocase când am ajuns noi la țărm, așa că am reușit să mă bucur de plăcuta lui tovărășie tot restul călătoriei.

— Nădăjduim să ne bucurăm de plăcuta tovărășie a prințului Aubrecht pe viitor! spuse Sabran.

Câteva dintre domnișoarele de onoare își ascundeau chicotele după evantaie. Lievelyn zâmbi din nou.

Plecăciunile continuată. Sabran nu-și dezlipea ochii de la soțul ei, iar el nu și-i dezlipea de la ea. Chassar îi aruncă o privire lui Ead și încuviință scurt din cap către ea, apoi se uită în altă parte.

Imediat ce se încheie primirea, Sabran își pofti oaspeții în curte, pentru a urmări luptele cu lăncile. Concurenții se luptau în văzul a o mie de cetățeni. Aproape că-și ieșiră din minți la vederea lui Sabran, izbucnind în urale pentru regina care alungase un Înalt Apusean. Era Glorian Pavăza-Inimii revenită la viață.

— Plecăciune ție, Sabran cea Măreață! strigau ei. Să trăiască întru mulți ani Casa Berethnet!

Țipetele de laudă deveniră și mai puternice când Lievelyn se așeză lângă ea în Boxa Regală.

— Ocrotiți-ne, Majestate!

— Majestate, curajul dumneavoastră ne îmbărbătează!

Ead își găsi un loc pe băncile de la umbră alături de celelalte domnișoare de onoare și privi mulțimea, așteptând ca o arbaletă sau un pistol să se ițească printre rânduri. Sidenul îi era aproape stins, dar avea destule cuțite pentru o grămadă de asasini.

Chassar stătea de cealaltă parte a Boxei Regale. Avea să fie nevoită să aștepte până când se retrăgea Sabran ca să poată vorbi cu el.

— Sfinte, credeam că nu mai termină cu prezentările-alea!

Margret luă un pahar cu vin de căpșuni de la un paj în timp ce lupta începea. Doi cavaleri rătăcitori își coborâră vizierele.

— Chiar cred că Sabran îl place cu adevărat pe-al ei Prinț Roșu. A încercat ea să o ascundă, dar cred că e îndrăgostită până peste cap deja.

— Lievelyn e, fără îndoială.

Combe se afla în Boxa Regală. Îl țintui cu privirea, încercând să-și dea seama dacă se uita la Sabran ca la o piesă care trebuia mutată pe o tablă de joc.

Margret îi urmări privirea.

— Știu, spuse ea. A scăpat basma curată după o crimă.

Sorbi vinul.

— Îi urăsc și pe membrii suitei lui. Pentru că i-au fost complici.

— Sabran știe *sigur,* murmură Ead. Nu se poate gândi la vreo cale de-a se descotorosi de el?

— Oricât mi-ar displăcea să recunosc asta, Inysul are nevoie de iscoadele lui. Iar dacă Sabran l-ar înlătura de la putere fără o pricină întemeiată, alți nobili ar putea simți că și pozițiile lor sunt la fel de delicate. Nu-și permite să producă nemulțumiri, nu cu atâta nesiguranță din cauza primejdiei Yscalinului.

Margret schiță o grimasă când cavalerii rătăcitori își rupseră reciproc lăncile, stârnind urlete din tribune.

— Nobilii s-au mai răsculat în trecut.

Ead aprobă din cap.

— Răscoala de pe Dealul Gorse.

— Da. Măcar acum există legi care scad din primejdia de-a se întâmpla din nou. Cândva, îi vedeai pe membrii suitei lui Combe plimbându-se țanțoși în livreaua *lui,* de parcă, întâi de toate, nu i-ar fi fost credincioși reginei lor. Acum, nu pot decât să-i poarte insigna. Îți țuguie buzele și continuă: Nu pot să *sufăr* faptul că simbolul virtuții lui e o carte, să știi. Cărțile-s prea bune pentru el.

Cei doi combatanți se răsuciră pe călcâie pentru a se confrunta din nou. Igrain Crest, care până atunci stătuse de vorbă cu un baron, se îndreptă spre Boxa Regală și se așeză pe rândul din spatele lui Sabran și Lievelyn. Se aplecă să-i spună ceva reginei, care-i zâmbi.

— Aud că Igrain e împotriva acestei căsătorii, reluă Margret, deși e încântată de faptul că s-ar putea să rezulte moștenitorul mult așteptat.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Era Ocrotitoarea Tărâmului în toate în afară de nume când Sab era copil. O a doua mamă. Și totuși, dacă e să credem zvonurile, i-ar pica mai bine s-o vadă căsătorită cu cineva care-i cu un picior în groapă.

— Poate-o să i se îndeplinească dorința.

Margret o privi cu atenție.

— Crezi că Sab o să se răzgândească în privința Prințului Roșu.

— Până când nu are inelul pe deget, cred că se prea poate.

— Viața la curte te-a făcut cinică, Ead Duryan. S-ar putea să fim martorii unei povești de dragoste care s-o întreacă pe cea dintre Rosarian I și sir Antor Dale.

Margret o cuprinse pe după braț.

— Trebuie să fii încântată să-l vezi pe ambasadorul uq-Ispad după atâția ani! Ead zâmbi.

— Habar n-ai tu!

Jocurile continuară preț de câteva ore. Ead rămase sub prelate, alături de Margret, nedezlipindu-și ochii de rânduri. În final, lordul Lemand Fynch, momentan Duce al Cumpătării, fu declarat campion. După ce-i dădu vărului ei un inel ca premiu, Sabran se retrase la adăpost de căldură.

e

La ora cinci, Ead se trezi ascunzându-se în Iatac, unde Sabran cânta la virginale. În timp ce Roslain și Katryen șușoteau între ele, iar biata Arbella se chinuia cu andrelele, Ead se prefăcu adâncită într-o carte de rugăciuni.

Regina îi acorda mai multă atenție de când cu frigurile. Fusese poftită de câteva ori să joace cărți și să le asculte pe Doamnele din Dormitor ținând-o pe Sabran la curent cu ce se întâmpla la curte. Ead băgase de seamă că uneori îi vorbeau de bine pe unii și îi cereau lui Sabran să dea dovadă față de ei de mai multă îngăduință decât dăduse înainte. Dacă în aceste sfaturi nu era inclusă și mită, atunci Ead era regina Ersyrului.

— Ead.

Ridică privirea.

— Majestate?

— Vino la mine!

Sabran bătu ușor într-un taburet. Când Ead se așeză, regina se aplecă înspre ea, complice.

— Pare-se că Prințul Roșu seamănă mai puțin a chițcan decât ne-am fi așteptat. Ce părere ai despre el?

Ead o simți pe Roslain urmărind-o.

— Mi s-a părut curtenitor și galant, doamnă. Dacă este șoarece, spuse ea, în glumă, putem sta liniștite cu gândul că este un prinț între șoareci.

Sabran râse. Un sunet rar, ca o vinișoară de aur ascunsă în stâncă, ce se codea să se arate la lumină.

— Într-adevăr. Rămâne de văzut dacă va fi și un bun consort pentru mine, își trecu un deget ca o umbră peste virginale.

— Desigur, încă nu sunt măritată. O logodnă poate fi oricând ruptă.

— Ar trebui să faceți așa cum credeți. Mereu vor exista glasuri care să vă spună ce să faceți și cum să vă purtări, dar dumneavoastră sunteți cea care poartă coroana, spuse Ead. Lăsați-l pe Alteța Sa Regală să vă dovedească faptul că este demn de un loc lângă dumneavoastră. Trebuie să câștige această onoare, pentru că este cea mai mare dintre toate.

Sabran o privi cu băgare de seamă.

— Spui vorbe frumoase, într-adevăr, remarcă ea. Mă întreb dacă și crezi în ele.

— Vorbele mele sunt sincere, doamnă. Toate curțile cad pradă aerelor și prefăcătoriei, adesea deghizate în curtoazie, spuse Ead, dar mie-mi place să cred că vorbesc din inimă.

— Toate vorbim din inimă Majestății Sale! se răsti Roslain, ai cărei ochi luceau de furie. Sau vrei să spui că și curtoazia e un soi de prefăcătorie, domniță Duryan? Căci Cavalerița Cuviosiei…

— Ros, spuse Sabran, nu vorbeam cu tine.

Roslain tăcu, vădit uluită.

În tăcerea încordată care urmă, unul dintre Cavalerii Corpului intră în Iatac.

— Majestate.

Făcu o plecăciune.

— Excelența Sa, ambasadorul uq-Ispad, vă întreabă dacă vă puteți lipsi de domnița Duryan pentru scurt timp. Dacă vă e pe plac, o așteaptă pe Terasa Făcătorilor de Pace.

Sabran își lăsă părul curgător să-i cadă pe o parte a gâtului.

— Cred că mă pot lipsi de ea, răspunse. Poți pleca, Ead, dar să te-ntorci la timp pentru orasiuni!

— Da, doamnă.

Ead se ridică imediat.

— Mulțumesc!

În timp ce pleca din Iatac, se feri să privească spre celelalte femei. Ar fi trebuit, dacă se putea, să nu-și facă o dușmancă din Roslain Crest, dacă era posibil.

Ead ieși din Turnul Reginei și coborî spre meterezele îndreptate către miazăzi ale palatului, unde Terasa Făcătorilor de Pace avea vedere la râul Limber.

Inima-i zbârnâi ca o molie-albină. Pentru prima oară după opt ani, avea să stea de vorbă cu cineva de la Abație. Și nu cu oricine, ci cu Chassar, cel care o crescuse.

Soarele serii preschimbase râul în aur topit. Ead trecu podul și păși pe podeaua cu dale a terasei. Auzindu-i pașii, bărbatul se întoarse și zâmbi, iar ea se duse la el ca un copil la tatăl lui.

— Chassar.

Își lipi fața de pieptul lui. Brațele lui o cuprinseră.

— Eadaz.

El o sărută pe creștetul capului.

— Gata, lumina ochilor mei! Sunt aici.

— N-am mai auzit numele ăsta de multă vreme, rosti ea într-o selinyeză gâtuită. Pentru numele Maicii, Chassar, credeam că m-ai părăsit pentru totdeauna!

— Niciodată! Tu știi că faptul că te-am lăsat aici a fost de parcă mi-ar fi fost smulsă o coastă.

Se îndreptară împreună spre un umbrar alcătuit din măceș și caprifoi.

— Stai cu mine.

Pesemne că Chassar își rezervase terasa pentru el.

Ead se așeză la o masă pe care se afla un platou ticsit cu fructe ersyriene uscate la soare, iar el îi turnă un pahar de vin pal din Rumelabar.

— Ți-am adus astea de peste mare. Mă gândeam că ți-ar plăcea o mică amintire de-acasă.

— După opt ani, e ușor să uiți până și că există partea de miazăzi.

Îi aruncă o privire cruntă.

— N-am primit nicio veste. Nu mi-ai răspuns la *niciuna* dintre scrisori.

Zâmbetul îi pieri.

— Iartă-mi îndelunga tăcere, Eadaz! Oftă și apoi continuă: Ți-aș fi scris, dar Abatesa a hotărât că trebuie să fii lăsată să înveți în liniște căile inyshienilor.

Ead voia să se arate supărată, însă acesta era omul care-o ținuse în poală când era mică și o învățase să citească, iar ușurarea de a-l vedea îi depășea supărarea.

— Sarcina care ți s-a încredințat e aceea de-a o apăra pe Sabran, spuse Chassar, și ai făcut cinste Maicii ținând-o vie și nevătămată. Nu are cum să fi fost ușor.

Se opri.

— Cu toți asasinii care o pândesc. Ai spus în scrisoare că aveau pumnale yscaleze la ei.

— Da. Pumnale de parat, din Cárscaro, mai precis.

— Pumnale de parat, repetă Chassar. Ciudată alegere de armă pentru omor!

— Și mie mi s-a părut la fel. O armă folosită pentru apărare.

— Hm!

Chassar își mângâie barba, așa cum proceda mereu când cădea pe gânduri.

— O fi totul la fel de simplu cum pare, iar regele Sigoso o fi plătit supuși inyshieni ca să ucidă o regină pe care el o disprețuiește… Sau poate că pumnalele-astea sunt un pește putregăit. Care acoperă duhoarea adevăratului ticluitor.

— Eu cred că-i cea din urmă. Cred că cineva de la curte e băgat în treaba asta, spuse Ead. S-ar fi putut găsi pumnalele

pe piața neagră. Cineva le-a dat drumul asasinilor în Turnul Reginei.

— Și n-ai habar cine din Casa de Sus ar putea s-o vrea moartă pe Sabran?

— Nimeni. Cu toții cred că ea îl ține înlănțuit pe Nenumit.

Ead își amestecă vinul.

— Mi-ai spus să am mereu încredere în ce simt.

— Întotdeauna.

— Atunci, îți spun că mi se pare că e ceva în neregulă cu încercările astea de-a-i lua viața lui Sabran. Și nu e vorba numai despre arma aleasă, spuse ea. Doar ultima încercare a părut… serioasă. Ceilalți au făcut gafe. De parcă ar fi vrut să fie prinși.

— Bag de seamă că sunt doar nepregătiți. Nebuni disperați, mituiți cu sume de nimic.

— Poate. Sau poate totul e făcut cu bună știință, spuse ea. Chassar, îl mai ții minte pe lordul Arteloth?

— Bineînțeles. M-a mirat faptul că nu era cu Sabran când am sosit.

— Nu mai este aici. Combe l-a exilat în Yscalin pentru că s-a apropiat prea mult de ea, spre a deschide calea pentru căsătoria cu Lievelyn.

Chassar ridică din sprâncene.

— Zvonurile! murmură el. Le-am auzit și eu în Rumelabar.

Ead încuviință din cap.

— Combe a fost în stare să-l trimită pe Loth la moarte. Și acum mi-e teamă că Șoimul de Noapte mută din nou piesele pe tabla de joc. Că, făcând-o pe Sabran să se teamă pentru viața ei, a împins-o spre Lievelyn.

— Astfel încât să dea naștere unui moștenitor cât de curând posibil.

Chassar părea că se gândește la asta.

— Într-un fel, ar fi o veste bună dac-ar fi adevărat. Sabran e în siguranță. I-a făcut pe voie.

— Dar dacă pe viitor nu face asta?

— Nu sunt sigur că ar merge mai departe decât a mers deja. Fără ea, puterea lui s-ar nărui.

— Nu sunt convinsă că el crede asta. Și nu văd un lucru bun în faptul că Sabran tot nu știe nimic despre urzelile lui.

Chassar tăcu auzind aceste cuvinte.

— Nu trebuie să faci cunoscute aceste păreri în fața ei, Eadaz. Nu fără dovezi. Combe este un om puternic și ar putea găsi o cale să-ți facă rău.

— Nu aș face asta. Tot ce pot să fac e să-l urmăresc mai departe.

Îl privi.

— Chassar, vrăjile mele încep să-și piardă din putere.

— Știu. Își coborî vocea: Când am primit vorbă că Fýredel s-a arătat și că Sabran l-a alungat din Ascalon, ne-am dat imediat seama de adevăr. Am știut că asta ți-ar arde tot sidenul care ți-a mai rămas. Ai fost departe de copac prea multă vreme. Tu ești o rădăcină, preaiubite. Trebuie să bei, altfel te vei ofili.

— S-ar putea să nu mai aibă nicio însemnătate. S-ar putea să am în sfârșit prilejul de a deveni o Doamnă din Dormitor, spuse Ead. S-o apăr cu propriu-mi pumnal.

— Nu, Eadaz!

Chassar își așeză o mână mare peste a ei. Un mugur de portocal, tăiat din piatra-lunii, era bătut pe un inel de argint de pe degetul lui arătător. Simbolul adevăratei lor credințe.

— Copilă, murmură el, Abatesa a murit. Era bătrână, după cum bine știi, și și-a dat sufletul în tihnă.

Vestea o îndureră pe Ead, dar nu o miră. Abatesa păruse mereu bătrână de când lumea, cu pielea zbârcită și ridată precum un măslin.

— Când?

— Acum trei luni.

— Fie să i se înalțe flacăra ca să aprindă copacul! rosti Ead. Cine i-a preluat mantia?

— Domnițele Roșii au ales-o pe Mita Yedanya, *munguna,* răspunse Chassar. O mai ții minte?

— Da, desigur.

Din puținele lucruri pe care Ead le mai ținea minte despre ea, Mita fusese o femeie tăcută și serioasă. *Munguna* era

presupusa moștenitoare a Abației, deși Domnițele Roșii alegeau din când în când pe altcineva dacă o considerau nepotrivită pentru poziție.

— Îi doresc tot binele în noua funcție! Și-a ales deja o *munguna* a ei?

— Cele mai multe surori pun rămășag că va fi Nairuj, dar adevărul e că Mita nu s-a hotărât încă.

Ead încuviință din cap. Chassar se aplecă mai aproape de ea. În lumina slabă care mai rămăsese, Ead băgă de seamă riduri în jurul ochilor și gurii lui. Părea cu mult mai în vârstă decât atunci când îl văzuse ultima oară.

— Ceva s-a schimbat în lume, Eadaz, continuă el. Sigur o simți și tu. Wyrmii se foiesc, se trezesc din somn, iar acum s-a ridicat și un Înalt Apusean. Abatesa se teme că aceștia sunt primii pași spre trezirea Nenumitului însuși.

Ead se opri o clipă, astfel încât cuvintele lui să se așeze înlăuntrul ei.

— Nu ești singurul care se teme de acest lucru, răspunse ea. O domnișoară de onoare, Truyde utt Zeedeur, a trimis un sol în Seiiki.

— Tânăra moștenitoare a Ducatului de Zeedeur.

Chassar se încruntă.

— De ce să vrea ea să ducă tratative cu Răsăritul?

— Fetei ăsteia i-a intrat în cap să cheme wyrmii lor, ca să ne apere de Nenumit. Este sigură că el se va întoarce – fie că rămâne Casa Berethnet în picioare, fie că nu.

Chassar lăsă un șuierat ușor să îi scape dintre buze.

— Ce a împins-o să creadă în așa ceva?

— Trezirea făpturilor draconice. Și propriile închipuiri, presupun.

Ead mai turnă vin pentru amândoi.

— Fýredel i-a spus ceva lui Sabran. „Cei o mie de ani aproape s-au scurs.” A mai spus și că stăpânul lui stă să se trezească în Hău.

Oceanul care se căsca între o parte a lumii și cealaltă. O apă neagră, nepătrunsă de razele Soarelui. O întindere de beznă pe care marinarii se temeau s-o treacă.

— Amenințătoare vorbe, într-adevăr!

Chassar primi paharul pe care i-l dădu ea.

— Fýredel o fi crezând, într-adevăr, că Nenumitul este pregătit să se întoarcă.

— Maica l-a înfrânt acum mai bine de o mie de ani, spuse Ead. Nu-i așa? Dacă asta era data la care se referea wyrmul, Nenumitul ar fi trebuit deja să se trezească.

Chassar luă o gură de vin, căzând pe gânduri.

— Mă întreb, reluă el, dacă această amenințare are ceva de-a face cu anii pierduți ai Maicii.

Toate surorile știau despre anii pierduți. La puțin timp după ce-l înfrânsese pe Nenumit și întemeiase Abația, Maica plecase cu treburi necunoscute și pierise înainte să apuce să-și croiască drum înapoi spre casă. Trupul ei fusese înapoiat Abației. Nimeni nu știa cine-l trimisese.

O mână de surori credea că Maica se dusese să i se alăture pețitorului ei, Galian Berethnet, și împreună avuseseră un copil, întemeind Casa Berethnet. Ideea, neagreată în Abație, era legenda pe care se întemeiase Întinderea Virtuților – și ceea ce o adusese pe Ead în Inys.

— Cum ar putea fi posibil așa ceva?

— Ei bine, răspunse Chassar, cele mai multe surori cred că Maica a plecat ca să apere Abația de o primejdie nenumită. Am să-i scriu Abatesei și am să-i spun ce a spus Fýredel. S-ar putea să reușească să dezlege ea cimilitura asta.

Tăcură o perioadă scurtă. Cum amurgul venise deja, lumânările începuseră să se aprindă la ferestrele palatului.

— Trebuie să plec în curând, spuse ea. Să mă rog la Înșelător.

— Mănâncă ceva mai întâi.

Chassar mută bolul cu fructe spre ea.

— Pari obosită.

— Păi, replică Ead sec, alungarea unui Înalt Apusean de una singură *e* un lucru obositor, din câte-mi dau seama.

Ciuguli curmalele și cireșele îndulcite cu miere. Gusturi dintr-o viață pe care n-o uitase niciodată.

— Preaiubito, iartă-mă, dar, înainte să pleci, mai este un

lucru pe care vreau să ți-l spun! Despre Jondu.

Jondu. Dăscălița ei, preaiubita ei prietenă. Simți un nod în stomac.

— Chassar, ce este?

— Anul trecut, Abatesa a hotărât că trebuie să ne reluăm strădania de o a găsi pe Ascalon. Cum numărul făpturilor draconice care se trezesc crește întruna, credea că trebuie să găsim sabia de care Maica s-a folosit pentru a-l înfrânge pe Nenumit. Jondu și-a început căutarea în Inys.

— Inys, repetă Ead, simțind cum o strânge ceva în piept. Sigur ar fi venit să mă vadă.

— I s-a poruncit să nu se-apropie de curte. Ca să te lase să-ți vezi de sarcina ta.

Ead închise ochii. Jondu era căpoasă, dar n-ar fi nesocotit niciodată o poruncă directă din partea Abatesei.

— Ultima dată am primit vești din partea ei când se afla în Perunta, urmă Chassar, și-și croia drum spre casă, din câte știam noi.

— Când a fost asta?

— La sfârșitul iernii. Nu a găsit-o pe Ascalon, dar ne-a scris ca să ne înștiințeze că purta cu ea un obiect cu însemnătate din Inys și că avea nevoie de un păzitor. Am trimis surori s-o găsească, dar n-a găsit nimeni nici urmă de ea. Ne temem de ce e mai rău.

Ead se ridică deodată și se îndreptă către balustradă. Brusc, dulceața fructelor începu să i se pară înecăcioasă.

Își aduse aminte cum încerca Jondu să o învețe să stăpânească flacăra pură care îi mocnea în sânge. Cum să țină o sabie și să pună coarda unui arc. Cum să despice un wyvern de la pipotă la coadă. Jondu, prietena ei cea mai dragă – care, alături de Chassar, făcuse din ea tot ce era acum.

— S-ar putea să fie încă în viață.

Vocea ei era răgușită.

— Surorile o caută. N-o să ne dăm bătuți, spuse Chassar, dar cineva trebuie să-i ia locul printre Domnițele Roșii. Aceasta este solia pe care-o aduc de la Mita Yedanya, noua noastră Abatesă. Îți poruncește să te întorci, Eadaz. Să porți

mantia sângelui. Vom avea nevoie de tine în zilele ce vor veni.

Un fior o mângâie pe Ead de la scalp la baza șirei spinării, rece și cald deopotrivă.

Era tot ce-și dorise vreodată. Să fie Domniță Roșie, o ucigașă la pândă, era visul fiecărei fete care se năștea în Abație.

Și totuși…

— Așadar, spuse Ead, noua Abatesă nu vrea s-o apere pe Sabran.

Chassar i se alătură lângă balustradă.

— Noua Abatesă e mai neîncrezătoare în ce susține Casa Berethnet decât cea de dinainte, recunoscu el, dar nu o să o lase fără apărare pe Sabran. Am adus-o pe una dintre surorile tale mai mici cu mine în Inys, și am de gând s-o înfățișez reginei Sabran în schimbul tău. O să-i spun că una dintre rudele tale e pe moarte, că trebuie neapărat să te întorci în Ersyr.

— O să dea de bănuit.

— Nu avem de ales. O privi cu atenție și adăugă: Ești Eadaz du Zāla uq-Nāra, slujnica lui Cleolind. Ar trebui să nu mai rămâi nicio clipă la curtea asta de hulitori.

Numele ei. Trecuse atât de mult timp! În timp ce-i întorcea cuvintele pe toate părțile, pe față i se întipări o expresie chinuită, îngrijorată.

— Eadaz, spuse el, să nu-mi zici acum că vrei să rămâi! Ți-a intrat cumva Sabran la suflet?

— Bineînțeles că nu, replică Ead. Femeia este încrezută și leneșă – dar oricum ar fi, există o șansă, cât ar fi ea de mică, *să fie* cu adevărat urmașa Maicii. Și nu e numai asta: dacă moare, țara cu cea mai mare putere navală din Apus se va prăbuși – iar asta nu ne va face câtuși de puțin bine. Are nevoie de apărare.

— Și va avea parte de ea. Sora pe care am adus-o cu mine este foarte pricepută – dar tu ai o altă cale de urmat acum.

Îi puse o mână pe spate.

— E timpul să te întorci acasă.

Un prilej de a fi din nou aproape de portocal. De a putea

vorbi propria limbă și a se putea ruga adevăratului chip al Maicii fără să fie arsă de vie în piața Marian.

Și totuși, petrecuse opt ani învățând despre inyshieni – despre obiceiurile lor, despre credința lor, despre încurcăturile acestui adevărat laț care era curtea. Nu-și putea risipi cunoștințele.

— Chassar, spuse ea, chiar vreau să plec cu tine de-aici, dar tu mă chemi exact când Sabran începe să aibă încredere în mine. Toți anii pe care i-am petrecut aici vor fi fost în van. Crezi c-ai putea s-o convingi pe noua Abatesă să-mi mai acorde niște timp?

— Cât de mult?

— Până când e asigurată succesiunea regală.

Ead se întoarse cu fața spre el.

— Lasă-mă s-o păzesc până când dă naștere unei fiice. Apoi, mă voi întoarce acasă.

El se gândi la asta o vreme, făcând din gură o linie subțire în desișul bărbii lui.

— Voi încerca, încheie el. Voi încerca, preaiubito. Dar dacă Abatesa refuză, trebuie să te supui.

Ead îl sărută pe obraz.

— Ești prea bun cu mine!

— Nu am cum să fiu prea bun cu tine!

O apucă de umeri.

— Dar fii cu băgare de seamă, Eadaz! Nu-ți pierde atenția. Maica e cea care te călăuzește, nu această regină inyshiană.

Ead privi în urmă, spre turnurile orașului.

— Maica să ne călăuzească în tot ce facem!

15. Apus

Cáscaro. Capitala Regatului Draconic al Yscalinului.

Orașul se afla sus, în munți, deasupra unui platou întins. Era cioplit într-o creastă a Țepușelor, lanțul muntos acoperit de zăpadă care stătea între Yscalin și Ersyr.

Loth privi pe fereastra trăsurii în timp ce se apropia de

poteca de munte. Auzise toată viața povești despre Cárscaro, dar nu crezuse niciodată c-avea să-l vadă cu ochii lui.

Yscalin devenise a doua verigă din Zaua Întinderii Virtuților când regele Isalarico al IV-lea se însurase cu regina Glorian a II-a. De dragul miresei sale, acesta se lepădase de vechiul zeu al țării lui și o închinase Sfântului. În zilele acelea, Cárscaro era cunoscut pentru măștile, muzica și perii roșii care creșteau pe străzile lui.

Acum, nu mai era așa. De când Yscalinul se dezisese de credința în Sfânt și îl luase pe Nenumit drept zeul său, făcuse tot ce putea ca să calce în picioare Întinderea Virtuților.

În timp ce se iveau zorii, firișoare strălucitoare de nori apărură deasupra Marii Câmpii Yscaleze. În vremurile de demult, acele câmpii fuseseră acoperite de un covor de lavandă, iar când sufla vântul, îi purta parfumul spre oraș.

Loth își dorea să-l fi văzut pe vremea aceea. Nu mai rămăsese din el decât un pustiu pârjolit.

— Câte suflete locuiesc în Cárscaro? o întrebă el pe lady Priessa, fie și numai pentru a-și muta gândul de la asta.

— Cincizeci de mii sau cam pe-acolo. Capitala noastră este mică, răspunse ea. Când ajungeți, veți fi conduși în camerele voastre din galeria ambasadorilor. Veți avea o întrevedere cu Luminăția Sa cât de devreme îi cade ei bine, ca să vă arătați meritele.

— Ne vom întâlni și cu regele Sigoso?

— Majestatea Să nu se simte bine.

— Îmi pare rău să aud asta!

Loth își lipi fruntea de fereastră și țintui cu privirea orașul din munți. Curând avea să ajungă în inima misterului a ce se întâmplase cu Yscalin.

O mișcare fulgerătoare îi atrase atenția. Întinse mâna spre zăvor, ca să vadă mai bine cerul, dar o mână înmănușată îl închise deodată.

— Ce-a fost aia? întrebă Loth, tulburat.

— O cocatrice.

Lady Priessa își împreună mâinile în poală.

— Ar fi bine să nu te îndepărtezi prea tare de palat, lord

Arteloth. Multe făpturi draconice hălăduiesc prin munți.

Cocatrici. Rodul împreunării dintre pasăre și wyvern.

— Fac rău oamenilor din oraș?

— Dacă sunt flămânde, fac rău la orice mișcă, în afara celor care au deja molima. Le hrănim ca lumea.

— Cum?

Niciun răspuns.

Trăsura-și începu drumul anevoios în sus pe poteca de munte. În fața lui Loth, Kit se trezi din ațipeală și se frecă la ochi. Zâmbi imediat, dar Loth își dădea seama că e îngrozit.

Noaptea se lăsase deja când Poarta Niundei le apăru în față. Uriașă, precum zeitatea al cărei nume-l purta, cioplită din granit verde și negru și luminată de torțe, era singura intrare în Cárscaro. Pe măsură ce se apropiau, Loth vedea siluete dedesubtul buiandrugului.

— Ce-i aia de-acolo de sus?

Kit înțelese primul.

— În locul tău, mi-aș feri privirea, Arteloth, răspunse el lăsându-se pe spate. Dacă nu vrei ca asta să-ți bântuie nopțile pe veci.

Era prea târziu. Deja văzuse bărbații și femeile legate de poartă cu lanțuri, atârnați de încheieturi. Unii păreau morți sau pe jumătate morți, dar alții erau încă vii și plini de sânge, opintindu-se în lanțuri.

— *Așa* le hrănim, lord Arteloth. Cu nelegiuiții și trădătorii noștri.

Pentru o clipă cumplită, Loth crezu că avea să-și dea afară ultima masă pe gură chiar acolo, în trăsură.

— Înțeleg.

Gura i se umplu de salivă.

— Bine!

Îi venea să-și facă semnul sabiei, dar gestul l-ar fi osândit unde se afla acum.

Pe măsură ce trăsura se apropia, Poarta Niundei se deschise. Nu mai puțin de șase wyverni o păzeau. Erau mai mici decât Înalții Apuseni care erau căpeteniile lor și aveau doar două picioare, dar ochii le ardeau cu aceeași flacără.

Loth își feri privirea până trecură de ei.

Se afla într-un coșmar. Bestiarele, vechile povești, prinseseră viață în Yscalin.

Un turn de stâncă vulcanică și sticlă se înălța din mijlocul orașului. Acela trebuia să fie Palatul Izbăvirii, cetatea de scaun a Casei Vetalda. Muntele pe care stătea era unul dintre cei mai joși dintre Țepușe, dar era destul de mare ca vârful să-i fie ascuns de pâcla de deasupra platoului.

Palatul era cumplit la vedere, dar râul de lavă era ceea ce-l tulbura pe Loth. Curgea în șase bifurcații, înconjurând și străbătând Cárscaro, apoi contopindu-se într-un singur braț și revărsându-se pe pantele mai joase ale muntelui, unde se răcea și se preschimba în sticlă vulcanică.

Cascadele de lavă apăruseră în Cárscaro cu zece ani înainte. Yscalezilor le luase ceva vreme să sape canale pentru râul roșu. În Ascalon, lumea șoptea că Sfântul o trimisese ca avertisment pentru yscalezi – un avertisment cum că Nenumitul avea să fie cândva zeul mincinos al țării lor.

Străzile se întortocheau precum cozile de șobolani în jurul clădirilor. Loth vedea că erau legate de poduri înalte din piatră. Grajduri cu umbrare roșii erau înconjurate de oameni în robe grele. Mulți purtau văluri pe fețe. Se vedeau întăriri împotriva molimei peste tot, de la talismane în pragurile ușilor, la măști cu ochi de sticlă și ciocuri lungi, dar unele locuințe încă erau însemnate cu litere roșii.

Trăsura îi aduse la uriașele uși ale Palatului Izbăvirii, unde-i aștepta un șir de servitori. Statui în mărime naturală cu făpturi draconice alcătuiau un arc în jurul intrării, făcând-o să pară gura Pântecelui de Foc.

Loth coborî din trăsură și întinse țeapăn o mână către lady Priessa, care o refuză. Fusese o neghiobie din partea lui să i-o ofere, de la bun început. Melaugo îi spusese să păstreze distanța.

Jaculușii mârâiră în timp ce micul grup se îndepărta de trăsură. Loth ținu pasul cu Kit, luându-se după servitori și ajungând într-un vestibul cu tavan înalt, unde atârna un candelabru. Ar fi putut jura că lumânările lui ardeau cu flăcări

roșii.

Lady Priessa se făcu nevăzută pe o ușă lăturalnică. Loth și Kit făcură schimb de priviri surprinse.

Două coșuri pentru jar stăteau de-o parte și de alta a unor trepte mari. Un servitor aprinse o torță dintr-unul dintre ele. Se luară după el pe coridoare părăsite și pasaje ascunse pe după tapiserii și pereți falși, urcară pe trepte înghesuite și înguste care-l făcură pe Loth să-i fie și mai greață, trecură de portrete în ulei ale foștilor monarhi Vetalda și ajunseră, în cele din urmă, într-o galerie cu tavan boltit. Servitorul arătă mai întâi spre o ușă, apoi spre alta, și îi dădu fiecăruia câte o cheie.

— Poate-am putea să primim și noi ceva de… începu Kit, dar bărbatul dispăruse deja după o tapiserie.

— Mâncare.

— Putem să mâncăm mâine, spuse Loth.

Fiecare cuvânt al lui producea ecou pe coridorul acela.

— Cine crezi că mai e pe-aici?

— Nu mă pricep la subiectul ambasadori străini, dar trebuie să presupunem că sunt ceva mentezi și pe-aici.

Kit își frecă burta care ghiorțăia.

— Ăștia sunt băgați peste tot.

Era adevărat. Se spunea că nu există niciun loc în lume în care mentezii să refuze să meargă.

— Hai să ne întâlnim aici la prânz, propuse Loth. Ar trebui să discutăm despre ce-i de făcut.

Kit îl plesni ușurel pe spate și intră într-una din camere. Loth introduse cheia în cealaltă ușă.

Ochilor lui le trebuită o clipă să se adapteze la umbrele din dormitor. Yscalezii și-or fi declarat supunerea față de Nenumit, însă era limpede că nu se zgârciseră când venea vorba de bunăstarea ambasadorilor oaspeți. Pe peretele cu fața către apus erau înșiruite nouă ferestre, una fiind mai mică decât celelalte. La o privire mai îndeaproape, aceea se dovedi a fi o ușă care ducea la un balcon închis.

Un pat cu baldachin trona în capătul de miazănoapte al camerei. Un sfeșnic de fier stătea lângă el. Lumânările erau

alcătuite dintr-o ceară care strălucea precum perlele, iar flăcările lor *chiar* erau roșii. Roșu pur. Cufărul lui fusese pus în apropiere. În capătul de miazăzi, dădu la o parte o perdea din catifea și văzu o cadă de piatră, plină-ochi cu apă aburindă.

Ferestrele-l făceau să simtă că tot Yscalinul se putea uita înăuntru. Trase perdelele și stinse aproape toate lumânările. Scoaseră o trâmbă de fum negru când se stinseră.

Se scufundă în apă și rămase acolo mult timp. Când îi amorțiră durerile, găsi o bucată de săpun de măsline și se apucă să-și curețe cenușa din păr.

Era posibil ca Wilstan Fynch să fi dormit chiar în această cameră pe când cerceta asasinarea reginei Rosarian, femeia pe care o iubise. Era posibil ca el să fi fost aici când arseseră câmpurile de lavandă, iar păsările zburaseră cu vestea că Zaua Întinderii Virtuților pierduse o verigă.

Loth își turnă apă în cap. Dacă cineva din Cárscaro pusese la cale asasinarea reginei Rosarian, era posibil ca aceeași persoană să încerce s-o ucidă și pe Sabran. S-o înlăture înainte să ofere Întinderii Virtuților o moștenitoare. Să-l readucă la viață pe Nenumit.

Cu un tremur, Loth se ridică din cadă și se întinse după prosopul împăturit de în de lângă ea. Se bărbieri cu cuțitul, lăsând un ciuf de păr pe bărbie și un pic pe buza de sus. În timp ce se bărbierea, mintea-i fugi la Ead.

Era sigur că Sabran era în siguranță cu ea. De când o văzuse în Casa Banchetelor – o femeie cu pielea de culoarea ghindei și ochii ageri, a cărei ținută era aproape regală –, simțise o căldură lăuntrică. Nu căldura focului wyrmilor, ci ceva blând și strălucitor, precum prima lumină a unei dimineți de vară.

Margret îi spunea de un an să se însoare cu Ead. Era frumoasă, îl făcea să râdă și puteau să stea de vorbă ore-ntregi. Dar el respinsese ideea surorii lui – nu doar pentru că viitorul conte de Goldenbirch nu putea lua de mireasă o femeie de rând, după cum știa și ea foarte bine, ci pentru că o iubea pe Ead la fel cum o iubea pe Margret, la fel cum o iubea pe Sabran. Ca pe o soră.

Nu simțise încă dragostea atotmistuitoare păstrată pentru o viitoare tovarășă de viață. La treizeci de ani, era mai mult decât suficient de matur pentru a se însura și tânjea s-o cinstească pe Cavalerița Tovărășiei împărtășindu-se din acea preasfântă taină.

Acum, era posibil să nu mai aibă acest prilej.

O cămașă de noapte din mătase îl aștepta pe pat, dar el și-o luă tot pe-a lui, șifonată de drum, apoi ieși pe balcon.

Aerul se răcorea. Loth își sprijini brațele de balustradă. Dedesubtul lui se întindea Cárscaro, până spre prăpastia uriașă dinspre platou. Pâlpâirea lavei păta fiecare stradă. Loth văzu o siluetă plonjând de deasupra și adăpându-se din râul de foc.

La miezul nopții, se băgă cu grijă în pat și-și trase plapuma până peste piept.

Când adormi, visă că așternuturile îi erau otrăvite.

e

Aproape de prânz, Kit îl găsi stând la masa lui, la umbra balconului, privind în jos către platou.

— Bine te-am găsit, domnule! începu Loth.

— Ah, domnule, ce zi frumoasă pe meleagurile morții și ale răului!

Kit ducea un fund de lemn.

— S-or închina oamenii ăștia Nenumitului, dar ce paturi ca lumea au! N-am dormit în viața mea atât de bine!

Kit nu putea fi niciodată serios, iar Loth nu se putea abține să nu zâmbească la cum vedea el lucrurile chiar și aici.

— Unde-ai găsit mâncare?

— Primul loc pe care-l caut în orice clădire nouă aș intra e bucătăria. Am făcut la semne servitorilor pân-au priceput că eram hămesit. Uite.

Puse fundul de lemn pe masă.

— O să ne-aducă mai târziu ceva din care să ne săturăm mai bine.

Fundul de lemn era plin de fructe și nuci prăjite, și avea și o

carafa cu vin din grâu și două pocale.

— Nu trebuia să pleci de unul singur, Kit, spuse Loth.

— Burta mea nu așteaptă după nimeni.

Când îi văzu expresia, Kit oftă.

— Bine!

Soarele era ca o rană deschisă, iar cerul avea o mie de nuanțe de roz. O ceață pală se înălța dinspre platou. Loth nu mai văzuse niciodată o asemenea priveliște. Erau la adăpost de dogoare, dar claviculele le sclipeau de sudoare.

Pesemne că fusese nespus de frumos când lavanda încă mai creștea pe-acolo. Loth încerca să-și închipuie cum trebuia să fi fost să umbli vara pe coridoarele deschise, încălzit de briza parfumată.

Oare teama sau răul îl împinsese pe regele Sigoso să otrăvească acest loc într-un asemenea hal?

— Așadar, reluă Kit, cu gura plină de migdale, cum să ne apropiem de donmata?

— Cu cea mai mare curtoazie cu putință. Din ce știe ea, suntem aici ca ambasadori-oaspeți permanenți. Mă îndoiesc că o să intre la bănuieli dacă întrebăm ce s-a ales de ultimul.

— Dacă i-au făcut ceva lui Fynch, o să ne mintă.

— Atunci, o să cerem dovezi că este în viață.

— Nu ceri *dovezi* unei prințese. Cuvântul ei e lege.

Kit decojea o portocală roșie.

— Acum suntem iscoade, Loth. Ia nu-ți mai asculta tu firea aia încrezătoare!

— Și-atunci ce să facem?

— Ne strecurăm la curte, ne purtăm ca niște buni ambasadori și aflăm ce putem. S-ar putea să mai existe și alți diplomați străini pe-aici. Trebuie să știe cineva ceva.

Îi arătă lui Loth un zâmbet precum lumina Soarelui.

— Și dacă toate celelalte planuri dau greș, îi fac ochi dulci donmatei Marosa până când își deschide inima-n fața mea.

Loth clătină din cap.

— Pungașule ce ești!

Un uruit străbătu Cárscaro. Kit își prinse cupa înainte s-apuce să se verse vinul.

— Ce-a fost asta? întrebă el, cu răsuflarea tăiată.

— Un cutremur, răspunse Loth, tulburat. Tata mi-a zis cândva că munții de foc pot pricinui asemenea lucruri.

Yscalezii n-ar fi construit un oraș aici dac-ar fi putut fi ras de pe fața pământului de un cutremur. Încercând să nu se gândească la asta, Loth își sorbi vinul, încă bântuit de gândul la cum trebuia să fi fost Cárscaro cândva. Murmurând un cântec, Kit își luă pana de scris și un cuțitaș.

— Poezie? întrebă Loth.

— Încă nu m-a părăsit inspirația. Spaima și creativitatea, din câte-am trăit eu, nu merg mână-n mână. Kit începu să ascută pana, apoi răspunse: Nu, asta e o scrisoare. Pentru o anumită doamnă.

Loth plescăi din limbă.

— De ce nu i-ai spus lui Kate ceea ce simți, eu chiar nu pricep!

— Pentru că, deși sunt fermecător în carne și oase, pe hârtie sunt sir Antor Dale.

Kit îi aruncă o privire amuzată.

— Crezi că cei de aici își trimit scrisorile cu păsări sau cu bazilisci în vremurile-astea?

— Cel mai sigur, cu cocatrici. Îmbină însușirile amândurora.

Loth își urmări prietenul scoțând o călimară dintr-o pungă.

— Știi bine că orice scrisoare am trimite noi va fi arsă de Combe.

— Aaa, nici nu am de gând să încerc. Dacă lady Katryen n-o să citească asta, atunci așa să fie, spuse Kit, în glumă, dar când inima se umple prea mult, dă pe-afară, iar a mea dă întotdeauna pe-afară pe pagină.

O bătaie în ușă răsună prin cameră în spatele lor. Loth îi aruncă o privire lui Kit, apoi se duse să deschidă ușa, gata să-și folosească pumnalul.

Afară se afla un servitor într-un pieptar negru și pantaloni.

— Lord Arteloth.

Avea o cutie cu pomadă.

— Am venit să vă spun că Luminăția Sa, donmata Marosa,

vă va primi în curând. Deocamdată, dumneavoastră și lordul Kitston trebuie să mergeți la doctor, astfel încât Luminăția Sa să fie sigură că nu-i aduceți vreo boală la ușă.

— Acum?

— Da, milord.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie împuns de un doctor cu simpatii draconice, dar se îndoia că aveau de ales.

— Atunci, rogu-vă, după dumneavoastră!

16. Răsărit

Restul încercărilor apei se scurseră ca printr-o ceață. Noaptea în care li se ceruse să înoate contra curentului. Duelul cu năvoadele. Dovedirea priceperii în a trimite semnale celorlalți călăreți. Uneori, trecea o zi între ele, alteori mai multe. Și până să apuce Tané să se dumirească, veni și ultima încercare.

Miezul nopții o găsi din nou în sala de pregătire, ungându-și tăișul sabiei cu ulei de cuișoare. Mirosul lui îi rămăsese pe degete. Umerii o dureau, iar gâtul îi era țeapăn ca un ciot de copac.

Cu sabia aceea, putea câștiga sau pierde totul a doua zi. Își vedea ochii împăienjeniți în lama ei.

Ploaia se revărsa de pe acoperișurile școlii. Pe drumul spre camera ei auzi un râs înăbușit.

Ușa unui balcon mic era deschisă. Tané aruncă o privire peste balustradă. Dedesubt, în curte, unde creșteau peri, Onren și Kanperu stăteau împreună, cu capetele plecate asupra unei table de joc, cu degetele împreunate.

— Tané.

Ea tresări.

Dumusa privea din camera ei, îmbrăcată într-o robă cu mânecă scurtă și ținând o pipă în mână. I se alătură lui Tané pe balcon și-i urmări privirea.

— Nu trebuie să îi pizmuiești, spuse ea, după o tăcere lungă.

— Nu îi…

— Fii pe pace. Și eu îi pizmuiesc uneori. Pentru cât de ușor pare că le e. Mai ales lui Onren.

Tané își ascunse fața după păr.

— Strălucește, spuse ea, cu atât de puțin…

Cuvintele-i rămaseră în gât.

— Cu atât de puțin.

— Strălucește pentru că are încredere în priceperea ei. Bănuiesc că tu te temi că a ta ți-ar scăpa printre degete dacă ai slăbi strânsoarea fie și pentru o clipă, spuse Dumusa. Eu m-am născut drept copil de călăreți. A fost cea mai mare binecuvântare, și întotdeauna mi-am dorit să mă dovedesc vrednică de ea. Când am împlinit șaisprezece ani, m-am oprit din tot ce făceam în afară de învățat. Nu m-am mai dus în oraș. Nu am mai pictat. Nu m-am mai văzut cu Ishari. N-am mai făcut decât să mă pregătesc până când am ajuns învățăcel de frunte. Am uitat ce înseamnă să ai o deprindere. În schimb, deprinderea m-a avut pe mine. Întru totul.

Tané simți un fior.

— Dar…

Șovăi un pic.

— Nu arăți așa cum mă simt eu.

Dumusa suflă o trâmbă de fum pe gură.

— Mi-am dat seama, spuse ea, că dacă voi fi destul de norocoasă să devin călăreață, de la mine se va aștepta să răspund în clipa în care mă cheamă Seiiki. Nu o să am câteva zile să mă pregătesc dinainte. Ține minte, Tané, că o sabie nu trebuie frecată în fiecare zi ca să se păstreze ascuțită.

— Știu.

Dumusa îi aruncă o privire.

— Atunci, nu o mai ascuți. Și culcă-te!

e

Următoarea încercare trebuia să aibă loc în pavilion. Tané luă micul dejun devreme și găsi un loc pe bănci.

Onren veni să se așeze lângă ea la revărsatul zorilor.

Ascultară uruitul îndepărtat al furtunii.

— Așadar, zise Onren, ești pregătită?

Tané încuviință, apoi clătină din cap.

— Și eu.

Onren își întoarse fața în ploaia aprigă.

— Ai să călărești, Tané. Clanul Miduchi ne va judeca după cum ne descurcăm la toate încercările apei, iar tu ai făcut destule.

— Asta are cea mai mare însemnătate, murmură Tané. O să ne folosim de săbii mai mult decât de orice altă armă. Dacă nu suntem în stare să câștigăm o luptă într-o școală…

— Știm cu toții cât de pricepută ești cu sabia. Ai să te descurci de minune!

Tané își răsuci mâinile între genunchi.

Ceilalți începeau să iasă încet-încet. Când toată lumea răspunse prezent, Amiralul ieși din școală. Servitorul de lângă el se ridică pe vârfuri ca să-i țină o umbrelă deasupra capului.

— Ultima voastră încercare este aceea a săbiilor, spuse Amiralul. Mai întâi, onorabila Tané din Casa de Miazăzi.

Aceasta se ridică în picioare.

— Onorabilă Tané, spuse el, astăzi te vei înfrunta cu onorabilul Turosa, din Casa de Miazănoapte.

Turosa se ridică de pe bancă fără să șovăie deloc.

— Primul care varsă sânge câștigă.

Se îndreptară spre capetele separate ale curții și scoaseră din teci săbiile care le fuseseră date. Țintuindu-se cu privirile, se îndreptară unul spre celălalt.

Avea să-i arate ea de ce era în stare pleava de la sat.

Făcură niște plecăciuni scurte și țepene. Tané își apucă sabia cu ambele mâini. Nu-l vedea decât pe Turosa, cu sudoarea picurând din păr, cu nările fremătând.

Amiralul strigă, iar Tané se repezi asupra lui Turosa. Săbiile se ciocniră. Turosa își apropie fața atât de mult de a ei, încât îi simți răsuflarea și mirosul înțepător de sudoare de pe tunică.

— Atunci când o să comand eu călăreții, șuieră el, o să am grijă ca niciun țăran să nu mai poată călări vreun dragon.

Săbiile li se ciocniră.

— Curând, ai să te-ntorci în dărăpănătura aia de unde-ai venit.

Tané se năpusti asupra lui. El își opri tăișul chiar lângă mijlocul ei.

— Adu-mi și mie aminte, spuse el, destul de încet încât să-l audă numai ea, de unde vii tu? Se și dau nume satelor clădite din grămezi de căcat?

Dacă el își închipuia c-avea s-o stârnească jignindu-i familia pe care n-o cunoscuse niciodată, putea aștepta o mie de ani.

Încercă s-o lovească. Tané pară și acum începu adevăratul duel.

Nu era un dans cu săbii din lemn. Nu era nicio lecție de învățat, nicio tehnică de rafinat. În cele din urmă, înfruntarea ei cu rivalul principal fu la fel de iute și de nemiloasă precum smulgerea unui dinte.

Lumea ei deveni numai vuietul vântului și al metalului. Turosa sări în aer. Tané tăie aerul, parându-i tăietura în jos, iar el căzu într-o poziție ghemuită. Se năpusti din nou asupra ei înainte ca ea să apuce să răsufle, cu sabia străfulgerând ca un pește prin apă. Ea-i răspunse la fiecare lovitură, până când el fandă și o lovi cu pumnul în bărbie. O lovitură puternică de picior în burtă o trimise la pământ, cu membrele rășchirate.

Ar fi trebuit să vadă fandarea aia de la câțiva kilometri. Osteneala ei o prinsese pe picior greșit. Printre stropii de ploaie de pe gene, îl văzu pe Amiral privindu-i fără expresie.

— Așa, țăranco! rânji Turosa. Stai la pământ! Întocmai unde e locul plevei!

Precum un prizonier care aștepta să fie executat, Tané lăsă capul în jos. Turosa o privi din cap până-n picioare, de parc-ar fi încercat să se hotărască unde-ar fi durut cel mai tare să o taie. Încă un pas și ajunse la ea.

În clipa aceea, ea smuci capu-n sus și împinse picioarele spre Turosa, silindu-l să facă un salt ca să se ferească de ele. Se desprinse de la pământ și se răsuci cu agerime, ridicându-se în picioare cu viteza vântului. Turosa îi pară prima lovitură, dar îl prinsese cu garda jos. O văzu în ochii lui. Jocul lui de picioare deveni stângaci în iarba udă, iar când sabia ei se

îndreptă din nou spre el, zvâcnind, el ridică brațul prea încet pentru a o opri.

Îi atinse elegant falca, ușor ca un fir de iarbă.

O clipă mai târziu, sabia lui îi spintecă umărul. I se tăie răsuflarea când el se desprinse de ea, cu dinții dezgoliți și plin de scuipat.

Ceilalți străjeri ai mării se întinseră să vadă. Tané își urmărea adversarul, răsuflând cu greutate.

Dacă nu străpunsese pielea, lupta era pierdută.

Încet, picături rubinii începură să cadă din linia pe care o trasase cu sabia. Tremurând și ud leoarcă, Turosa își atinse maxilarul cu un deget și găsi o pată, strălucitoare precum un mugur de gutuie.

Fusese prima care vărsase sânge.

— Onorabila Tané din Casa de Miazăzi, anunță Amiralul, care zâmbea, victoria este a ta!

Nici un alt cuvânt nu sunase vreodată mai dulce.

Când se plecă în fața lui Turosa, sângele i se scurgea precum arama topită din umăr. Fața lui trecu de la iritare la furie în toată regula. Pusese botul la truc – un truc care n-ar fi trebuit să păcălească pe nimeni – pentru că se așteptase la slăbiciune. În timp ce o privea în față, ea știa, în sfârșit, că el nu avea s-o mai numească pleavă de la țară. Dacă o numea așa, dovedea că pleava putea crește mai înaltă decât iarba.

Singurul mod în care putea ieși din asta cu fața curată era să se poarte cu ea de parcă ar fi fost egala lui.

Sub cerul deschis, un fiu de călăreț făcu o plecăciune în fața ei, mai jos decât se plecase vreodată.

17. Apus

Fiind declarați sănătoși, Kit și Loth fură primiți în prezența donmatei Marosa la câteva zile după sosirea lor. În aceste câteva zile, stătuseră în camerele lor, fără să poată ieși, cu paznici pe hol. Loth încă tremura cu gândul la Doctorul Regal, care pusese lipitori unde nu trebuiau puse niciodată lipitori.

Astfel, Loth se trezi mergând alături de Kit în sala ca o peșteră a tronului Palatului Izbăvirii. Încăperea era plină de curteni și de nobili, dar nu era nici urmă de prințul Wilstan.

Donmata Marosa, prințesa Regatului Draconic al Yscalinului, stătea pe un tron din sticlă vulcanică, sub un baldachin. Capul îi era acoperit cu o mască uriașă din fier, cu coarne, în forma capului unui Înalt Apusean. Pesemne că avea o greutate enormă.

— Sfinte, șopti Kit atât de încet, încât nu-l auzi decât Loth, poartă chipul lui Fýredel!

Străjeri în armură galbenă cu negru stăteau în fața tronului. Pe baldachin se vedea noul blazon al Casei Vetalda. Doi wyrmi negri care țineau între ei o sabie ruptă în două.

Nu orice sabie, *ci* Ascalon. Simbolul Întinderii Virtuților.

Slujnicele își dăduseră la o parte voalurile contra molimei, care atârnau de coronițe mici, dar împodobite. Lady Priessa Yelarigas stătea la dreapta tronului, întrucât îi fusese dezvăluită fața, Loth îi vedea obrajii palizi și pistruiați, ochii adânciți în orbite și ținuta mândră a bărbiei.

Zumzetul discuțiilor încetă când se opriră în fața tronului.

— Luminăție! anunță crainicul. Aduc înaintea dumneavoastră doi domni inyshieni. Acesta este lordul Arteloth Beck, fiul contelui și contesei de Goldenbirch, iar acesta este lordul Kitston Glade, fiul contelui și contesei de Honeybrook. Ambasadori din Reginatul Inysului.

În sala tronului se așternu liniștea, urmată imediat de șușoteli. Loth se lăsă într-un genunchi și își plecă respectuos capul.

— Luminăție, spuse el, vă mulțumim că ne-ați primit la curtea dumneavoastră!

Șușotelile încetară imediat ce donmata ridică mâna.

— Lord Arteloth și lord Kitston, începu ea, coiful de fier făcându-i vocea să răsune în chip ciudat. Preaiubitul meu tată și cu mine vă urăm bun-venit în Regatul Draconic al Yscalinului! Scuzele mele sincere pentru întârzierea acestei întâlniri, dar am avut treburi în altă parte!

— Nu trebuie să vă justificați, Luminăție.

Atât spuse Loth.

— Aveți dreptul să ne vedeți după bunul plac. Își drese glasul și adăugă: Lordul Kitston are scrisorile noastre de întărire, dacă doriți să le primiți.

— Bineînțeles.

Lady Priessa făcu un semn din cap către un servitor, care luă scrisorile.

— Când Ducele Cuviosiei i-a scris tatălui meu, am fost încântați să aflăm că Inysul dorește să-și întărească legăturile diplomatice cu Yscalinul, urmă donmata. Nu ne-ar plăcea să credem că regina Sabran ar primejdui îndelungata noastră prietenie pentru… diferențe de natură religioasă.

„Diferențe de natură religioasă.”

— Că tot veni vorba de Sabran, a trecut *atât* de mult timp de când n-am mai aflat vreo veste de la ea, reluă donmata. Spuneți-mi, a rămas grea?

Sub ochiul lui Loth zvâcni un mușchi. Faptul că putea sta sub blazonul ăsta hulitor fără să-i fie teamă de nimic și să se numească prietenă a lui Sabran îl scârbea.

— Majestatea Sa nu s-a căsătorit încă, doamnă, răspunse Kit.

— Dar o va face în curând. Puse câte-o mână pe fiecare braț al tronului ei și, cum niciunul dintre ei nu răspunse, continuă tot ea: Cred că încă nu ați aflat fericitele vești, milorzi. Sabran i-a fost de curând făgăduită lui Aubrecht Lievelyn, Înaltul Prinț al Statului Liber al Mentendonului. Fostul meu logodnic.

Loth nu putu decât s-o țintuiască îndelung cu privirea.

Bineînțeles, știa că Sabran avea să-și aleagă un tovarăș – o

regină nu avea de ales în această privință –, dar presupusese mereu că avea să fie cineva din Hróth, cea mai înstărită dintre celelalte două țări din Întinderea Virtuților. În schimb, ea-l alesese pe Aubrecht Lievelyn, strănepotul răposatului prinț Leovart, care o curtase pe Sabran în ciuda zecilor de ani dintre ei.

— Din nefericire, reluă donmata, nu mi s-a cerut să iau parte la ceremonie. Se lăsă pe spate.

— Pari tulburat, lord Arteloth. Haide, spune ce-ai pe suflet! Prințul Roșu nu e vrednic să-mpartă așternuturile cu stăpâna dumitale?

— Inima reginei Sabran este o chestiune intimă, doamnă, lăsă Loth să-i scape. Nu se cade să vorbim despre așa ceva într-un loc precum acesta.

Râsul răsună în sala tronului, dându-i fiori pe șira spinării. Donmata se alătură corului de râsete sănătoase de după oribila-i mască.

— O fi inima Majestății Sale o chestiune privată, dar patul ei nu e. La urma urmei, se spune că în ziua în care se încheie stirpea Berethnet, Nenumitul se va întoarce la noi. Dacă are de gând să-l țină legat, n-ar fi bine ca Sabran să treacă la treabă și să-și deschidă… țara pentru prințul Aubrecht?

Și mai multe râsete.

— Mă rog ca stirpea Berethnet să dăinuie până la sfârșitul timpului, spuse Arteloth, înainte să apuce să-și dea seama ce face, pentru că ea stă între noi și haos.

Cu o mișcare neîntreruptă, străjerii își scoaseră săbiile din teacă.

— Grijă mare, lord Arteloth! îl dojeni donmata. Să nu spui nimic care-ar putea fi luat drept vorbe grele despre Nenumit!

Întinse o mână spre străjeri, care lăsară săbiile deoparte.

— Știi, am auzit că *dumneata* trebuia să fii prinț consort. Te-ai dovedit de rang prea jos ca să iubești o regină?

Înainte ca el să apuce să protesteze, ea bătu din palme.

— Nu are însemnătate. Putem să-ți lecuim lipsa unei tovarășe aici, în Yscalin! Muzicanți! Ia cântați cele treizeci de învârtite! Lady Priessa va dănțui cu lordul Arteloth.

Imediat, lady Priessa păși pe podeaua de marmură. Loth se pregăti sufletește și se îndreptă spre ea.

Dansul celor treizeci de învârtite fusese învățat pe la multe curți. Fusese scos în afara legii în Inys de către Jillian a V-a, care-l considerase deșănțat, însă reginele de mai târziu se arătaseră mai îngăduitoare. Cei mai mulți curteni îl învățau într-un fel sau altul.

Lady Priessa făcu o plecăciune, în timp ce prințesa dădea tonul unei melodii sprințare. Loth făcu o plecăciune spre partenera lui, apoi se întoarseră amândoi spre donmata și se luară de mâini.

La început, picioarele-i fură țepene. Lady Priessa era iute de picior. El sărea în cerc în jurul ei, nelăsându-și călcâiele să atingă podeaua.

Ea era clar mult mai pricepută decât el. Țopăiau de colo-colo, dintr-o parte-n alta și față-n față – apoi muzica se înteți și, cu o mână pe partea de jos a spinării și cu cealaltă pe mijloc, Loth își ridică partenera de la podea. O ridică iar și iar, până când îl dureră brațele, iar sudoarea începu să-i acopere cu totul fața și ceafa.

O auzea pe lady Priessa trăgându-și răsuflarea. O șuviță de păr negru i se desprinse în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt, încetinind tot mai mult ritmul, până când se prinseră de mâini unul pe altul ca să rămână amândoi cu fața către donmata Marosa.

Ceva le foșni între palme. Loth nu îndrăzni să o privească în timp ce lua ce-i strecurase în mână. Donmata și curtea ei aplaudară.

— Ești ostenit, Lord Arteloth, veni glasul dinspre mască. A fost lady Priessa prea grea pentru dumneata?

— Cred că rochiile din Yscalin cântăresc mai mult decât doamnele, Luminăție, replică Loth, răsuflând din greu.

— O, nu, milord. *Chiar* sunt doamnele, domnii, cu toții. Inimile noastre s-au îngreunat de durere pentru că Nenumitul încă nu a revenit printre noi ca să ne călăuzească. Donmata se ridică și conchise: O noapte lungă și liniștită!

Coiful i se înclină.

— Dacă nu cumva ai ceva să mă întrebi.

Loth se gândi cu durere la hârtia din mâna lui, dar avea un prilej.

— Un lucru am să vă întreb, Luminăție.

Își drese vocea.

— Mai este un ambasador care locuiește la curtea dumneavoastră, care a slujit-o aici pe regina Sabran mulți ani. Wilstan Fynch, Ducele Cumpătării. Mă întrebam în care parte a palatului locuiește, ca să pot vorbi cu el.

Nimeni nu se mișcă și nu vorbi.

— Ambasadorul Fynch, răspunse donmata în cele din urmă. Ei bine, lord Arteloth, și dumneata, și eu suntem în necunoștință în această privință. Alteța Sa a plecat acum câteva săptămâni, îndreptându-se spre Córvugar.

— Córvugar, repetă Loth.

Era un port în capătul de miazăzi al Yscalinului.

— De ce s-ar fi dus acolo?

— Mi-a spus că are treburi prin altă parte, dar nu mi-a dezvăluit ce fel de treburi ar avea. Mă miră faptul că nu i-a scris lui Sabran ca să-i spună.

— Și pe mine mă miră, Luminăție. De fapt, mi se pare greu de crezut!

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce toți cei din sala tronului începeau să înțeleagă ce vrusese să spună.

— Nădăjduiesc, lord Arteloth, spuse donmata, că nu mă învinuiești că mint!

Curtenii se apropiată. Ca niște copoi care luaseră urma sângelui. Kit îl apucă pe Loth de umăr, iar el închise ochii.

Dacă aveau de gând să afle vreodată adevărul, trebuia să supraviețuiască la această curte, iar dacă voiau să supraviețuiască, trebuia să meargă mai departe cu prefăcătoria.

— Nu, Luminăție, răspunse el. Bineînțeles că nu. Mă iertați!

Fără să mai zică ceva, donmata Marosa ieși parcă plutind din sala tronului, alături de doamnele ei.

Curtenii începură să murmure. Cu maxilarul încleștat, Loth se întoarse cu spatele la șirul de străjeri și ieși cu pași mari pe

ușă, cu Kit grăbindu-se în urma lui.

— Putea să-ți smulgă limba din gură pentru așa ceva, murmură prietenul lui. Sfinte, omule, ce te-o fi apucat de era să învinuiești o prințesă că minte în sala tronului ei?

— Nu pot să *sufăr* așa ceva, Kiti Hula. Înșelătoria. Disprețul fățiș față de Inys.

— Nu poți să-i lași să vadă că a mers ațâțarea lor! Ocrotitoarea ta este Cavalerița Tovărășiei. Dă și tu dovadă de virtutea asta, măcar de ochii lumii!

Kit îl apucă de braț și îl opri din drum.

— Arteloth, *ascultă-măl* Nu suntem de niciun folos Inysului dacă murim!

Pe față-i curgeau broboane de sudoare, iar pe gât îi zvâcnea pulsul. Loth nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat.

— Cavalerița Cuviosiei ți-e ocrotitoare, Kit.

Loth oftă.

— Să nădăjduim că mă va ajuta să-mi ascund gândurile!

— Chiar și cu ajutorul ei, tot nu va fi ușor.

Kit se îndreptă spre ferestrele galeriei.

— Eu mi-am ascuns toată viața furia pe tatăl meu, rosti el încet. Am învățat să zâmbesc când mă numea hedonist și papă-lapte. Când își blestema lipsa altor moștenitori, când o blestema pe biata maică-mea pentru că nu i-a dăruit unii.

Trase aer în piept.

— Tu m-ai ajutat să fac lucrul ăsta, Loth. Pentru că, atât timp cât aveam pe cineva cu care să pot fi eu însumi, puteam fi altcineva cu el.

— Știu, murmură Loth. Și îți făgăduiesc că de-acum înainte, numai ție o să-ți arăt adevărata mea față!

— Bine.

Kit zâmbi.

— Ai credință, așa cum ai avut întotdeauna, că vom scăpa din asta. Regina Sabran se va mărita. Exilul nostru nu va fi lung.

Îl bătu pe Loth pe umăr.

— Între timp, să găsesc ceva de mâncat pentru cină.

Se despărțiră. Abia după ce Loth închise ușa odăii lui, se

uită pe foaia de pergament pe care i-o strecurase Priessa Yelarigas în mână.

Sanctuarul Iatacului, la ora trei.
Ușa e lângă bibliotecă. Vino singur.

Sanctuarul Iatacului. Cum Casa Vetalda-și întorsese fața dinspre cele Șase Virtuți, fusese lăsat să adune praf.

Ar fi putut fi o capcană. Poate că prințul Wilstan primise un asemenea bilet înainte de-a se face nevăzut.

Loth își trecu palmele peste cap. Cavalerița Curajului era cu el. Avea să afle ce avea de spus lady Priessa.

e

Kit se întoarse în seara aceea la ora unsprezece, cu miel îmbibat în vin, o bucată de brânză cu mirodenii și pâine împletită, cu măsline și usturoi. Se așezară la balcon ca să mănânce, în vreme ce torțele din Cárscaro pâlpâiau dedesubt.

— Ce n-aș da pentru un degustător! spuse Loth, ciugulindu-și mâncarea.

— Mie mi se pare nemaipomenită la gust, zise Kit, cu gura plină de pâine înmuiată în ulei. Acum, trebuie să presupunem că prințul Wilstan nu stă la soare în Córvugar. Nimeni care are toate mințile la el nu se duce-n Córvugar. Acolo nu-i nimic în afară de morminte și de ciori.

— Crezi că Alteța Sa a murit?

— Mă tem de asta.

— Trebuie să știm cu siguranță. Loth aruncă o privire spre ușă și coborî glasul: Lady Priessa mi-a dat un bilet în timp ce dănțuiam, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea diseară. Poate că are ceva să-mi spună.

— Sau poate că are un cuțit căruia-i va face cunoștință cu spinarea ta.

Kit ridică dintr-o sprânceană.

— Stai așa. Nu *te duci,* nu?

— Dacă n-ai tu alte căi pe care să le urmez, trebuie neapărat să mă duc. Și, înainte să mă întrebi, a cerut să mă duc singur.

Kit se strâmbă și bău.

— Cavalerița Curajului ți-a-mprumutat sabia, prietene.

Undeva în munți, un wyvern slobozi un strigăt de luptă. Pe Loth îl trecu un fior mortal de rece.

— Așadar, reluă el, dregându-și glasul. Aubrecht Lievelyn. Fostul soț al donmatei noastre cu inimă de wyrm.

— Da.

Loth aruncă o privire dincolo de platou.

— Lievelyn pare o alegere vrednică de toată cinstea. Din ce-am auzit eu despre om, e blând și cinstit. Va fi un tovarăș bun pentru Sab.

— Fără îndoială, dar ea va fi nevoită să se mărite cu el fără cel mai drag prieten alături.

Loth încuviință din cap, pierdut în amintiri. El și Sabran își făgăduiseră că atunci când aveau să se căsătorească, trebuiau să se dea unul pe altul aleșilor lor. Faptul că el n-avea să ia parte la ceremonie era ultima răsucire a cuțitului în rană.

Văzându-i fața, Kit scăpă un oftat teatral.

— Vai de capul nostru! făcu el. Mi-am făgăduit din toată inima că dacă regina Sabran s-o mărita vreodată, o să o scot la dans pe Kate Withy și o să mă dau în vileag drept omul care i-a trimis poezii de amor în ultimii șase ani. Acum, n-o să mai am prilejul să aflu dacă am curajul.

Loth îi îngădui lui Kit să-i ajute gândurile să rătăcească în timp ce terminau de luat cina. Într-adevăr, avea noroc că prietenul lui venise cu el în această călătorie, altfel ar fi înnebunit.

La miezul nopții, în palat se lăsă tăcerea, în timp ce yscalezii se duceau rând pe rând la culcare. Kit se întoarse în odaia lui după ce îi smulse lui Loth o promisiune că avea să-i bată la ușă după ce se întorcea de la întâlnirea cu lady Priessa.

Un clopot bătea undeva în Cárscaro la fiecare ceas. La ora trei, Loth se ridică și-și băgă spada în teaca de la șold. Luă o lumânare cu flacără roșie dintr-unul dintre sfeșnicele de fier și ieși din colonadă.

Biblioteca lui Isalarico alcătuia inima Palatului Izbăvirii. În timp ce Loth se îndrepta spre ușile ei, aproape că-i scăpă din

vedere coridorul din stânga lui. Se apropie de ușa din capătul acestuia, găsi cheia în încuietoare și intră în întunericul Sanctuarului Iatacului.

Lumina lumânării lui licări pe un tavan boltit. Cărți de rugăciuni și statui sparte erau împrăștiate pe podea. Un portret al reginei Rosarian se afla printre rămășițe, cu fața spintecată de un cuțit, aproape cu neputință de recunoscut. Toate dovezile existenței Întinderii Virtuților fuseseră ascunse acolo și puse sub lacăt.

O siluetă aștepta lângă vitraliu! din capătul sanctuarului. Ținea o lumânare cu o flacără naturală. Când ajunse destul de aproape ca să o atingă, Loth rupse tăcerea:

— Lady Priessa.

— Nu, lord Arteloth.

Își lăsă gluga jos.

— Ai în fața ochilor o prințesă a Apusului.

La flacăra curată a lumânării ei, trăsăturile îi fură în sfârșit dezvăluite. Piele maronie și sprâncene negre, groase. Un nas precum ciocul unui vultur. Avea părul negru și catifelat, atât de lung, că îi trecea de coate, iar ochii-i erau de o culoare chihlimbarie atât de izbitoare, că semănau cu topazul.

Ochii Casei Vetalda.

— Donmata, murmură Loth.

Ea îl țintui cu privirea.

Singura moștenitoare a regelui Sigoso și a răposatei regine Sahar. O mai văzuse o singură dată pe Marosa Vetalda, când aceasta venise în Inys pentru a sărbători o mie de ani de la întemeierea Ascalonului. Încă era logodită cu Aubrecht Lievelyn la acea vreme.

— Nu pricep.

Înghiți în sec.

— De ce sunteți îmbrăcată precum slujnica dumneavoastră?

— Priessa este singura ființă omenească în care am încredere. Îmi împrumută livreaua ei ca să mă pot furișa prin palat fără să bage nimeni de seamă.

— Dumneavoastră ați fost cea care-a venit să ne ia din Perunta?

— Nu. Aceea *era* Priessa.

Când Loth începu să vorbească, ea îi apăsă un deget înmănușat pe buze.

— Ascultă-mă bine, lord Arteloth! Yscalinul nu doar că se închină Nenumitului. Suntem și sub stăpânire draconică. Fýredel este adevăratul rege din Cárscaro, iar iscoadele lui pândesc peste tot. De-asta am fost nevoită să mă port cum m-am purtat în sală. Totul este o prefăcătorie.

— Dar…

— Îl căutați pe Ducele Cumpătării. Fynch e mort, a murit de luni întregi. L-am trimis să îndeplinească o sarcină pentru mine, în numele Întinderii Virtuților, dar… nu s-a mai întors.

— Întinderea Virtuților.

Loth o privi țintă.

— Ce vreți de la mine?

— Vreau ajutorul dumitale, lord Arteloth. Vreau să faci pentru mine ceea ce Wilstan Fynch nu a apucat.

e

Vara era pe picior de plecare. Se simțea răcoarea în briză, iar zilele se scurtau. În Biblioteca Iatacului, Margret îi arătase lui Ead o grămadă de buburuze cuibărite între pergamentele de pe un raft, și știuseră imediat că aproape sosise vremea să călătorească în aval.

O zi mai târziu, Sabran decretase că avea să mute curtea la Casa Măcețului, unul dintre cele mai vechi palate regale din Inys. Construit în vremea domniei lui Marian a II-a, se întindea la marginile Ascalonului și mergea mai departe până către marele domeniu de vânătoare din pădurea Chesten. Curtenii porneau de obicei în călătorie într-acolo toamna, dar cum Sabran alesese să se căsătorească cu Lievelyn în sanctuar, curtea avea să se mute acolo mai devreme decât era de așteptat.

Mutarea curții era mereu o harababură din pricina împachetatului și împăturitului. Ead mersese între Margret și Linora, într-una dintre multele trăsuri. Bunurile lor, ferecate

în cufere, le urmaseră.

Sabran mersese cu Lievelyn într-o trăsură cu roțile aurite. Pe măsură ce procesiunea hurducăia pe Mila Berethnet – drumul întins prin capitală –, poporul Ascalonului făcuse cu mâna și-și întâmpinase regina și viitorul prinț consort cu urale.

Casa Măceșului era mai plăcută decât palatul Ascalon. Avea ferestrele făcute din sticlă de pădure, pe coridoare era înșiruită piatră de culoarea mierii, cu modele în carouri, iar pereții erau din calcar, care păstra căldura ca nimic altceva. Lui Ead îi plăcea mult.

La două zile după sosirea curții, se trezi poftită la dans în Camera Prezenței cea luminată de lumânări. În seara aceasta, regina le spusese domnișoarelor de onoare și cameristelor să se ducă și să se simtă bine cât juca ea cărți cu Doamnele din Dormitor.

Un cvartet de viole cânta o muzică duioasă. Ead își sorbea vinul îndoit. Era ciudat, dar aproape că-i părea rău că se afla aici, și nu cu regina. Iatacul din Casa Măceșului era primitor, cu rafturile cu cărți și șemineul lui, cu Sabran cântând la virginale. Muzica-i devenise tristă în ultima vreme, iar râsetele i se preschimbaseră în tăcere.

Ead se uită în cealaltă parte a camerei. Lordul Seyton Combe, Șoimul de Noapte, o urmărea.

Ea se întoarse de parcă nu l-ar fi văzut, dar el nu făcu decât să se apropie. Ca o umbră care trecea peste un petic de pământ luminat de soare.

— Domniță Duryan, începu el.

Purta o livrea cu guler și un pandantiv de forma unei cărți de bune maniere.

— Bună seara!

Ead schiță o mică plecăciune și afișă o mască a nepăsării. Putea să-și înghită disprețul, dar nu avea să-i zâmbească.

— Bună seara, Înălțimea Voastră!

Urmă o îndelungă tăcere. Combe o cercetă cu ochii-i cenușii ciudați.

— Mi se pare, reluă el, că nu aveți o părere bună despre

mine, domniță Duryan.

— Nu mă gândesc destul de des la dumneavoastră încât să-mi fi făcut o părere clară, Înălțimea Voastră.

Colțul gurii lui tresări.

— Bună lovitură!

Ea nu-și ceru scuze.

Un paj le oferi vin, dar Combe îl refuză cu un gest.

— Nu beți, milord? întrebă Ead, politicoasă, chiar în timp ce și-l închipuia pus pe una dintre roțile lui de tortură.

— Niciodată. Ochii și urechile mele trebuie să rămână deschise la primejdiile pentru coroană, iar băutura le închide și pe unele, și pe celelalte. Combe își coborî glasul: Fie că vă gândiți sau nu la mine, voiam să vă asigur din nou că aveți un prieten în persoana mea la curte. Or șușoti alții despre dumneavoastră, dar eu văd bine că Majestatea Sa vă prețuiește sfaturile. Așa cum le prețuiește și pe ale mele.

— Frumos din partea dumneavoastră că spuneți asta!

— Nu e frumos. E doar adevărat.

Făcu o plecăciune politicoasă.

— Mă iertați!

Se îndepărtă, despărțind mulțimea, iar Ead rămase cu mintea plină de întrebări. Combe nu făcea nimic la voia întâmplării. Poate că vorbise cu ea pentru că avea nevoie de o iscoadă nouă. Poate că el credea că ea avusese de gând să smulgă cunoștințe despre Ersyr de la Chassar, apoi să i le transmită lui.

Peste leșul meu, pasăre de pradă ce ești!

Aubrecht Lievelyn ocupa unul dintre locurile înalte. Cât timp Sabran stătea ascunsă în apartamentele ei, soțul său se afla mereu printre supușii ei, măgulindu-i pe inyshieni cu avântul lui. În clipa aceea, vorbea cu surorile lui, care tocmai coborâseră de pe corabie din Zeedeur.

Gemenele, prințesa Bedona și prințesa Betriese, aveau douăzeci de ani. Păreau să petreacă tot timpul râzând la gândul unor secrete împărtășite doar de cei care crescuseră în același uter.

Prințesa Ermuna, cea mai în vârstă și moștenitoarea

coroanei, era cu o jumătate de an mai mare decât Sabran. Era leită fratelui ei, înaltă și atrăgătoare, cu un ten lăptos-trandafiriu și păr des și roșu care i se unduia până la șolduri. Mânecile ei erau sfârtecate, scoțând la iveală o căptușeală cu mătase-aurită, prinse cu șase butoni cu brocart fiecare, cu fiecare buton întruchipând câte-o virtute. Domnișoarele de onoare inyshiene își legau deja funde în jurul mânecilor ca să o imite.

— Domniță Duryan.

Ead se întoarse, apoi făcu o plecăciune joasă.

— Înălțimea Voastră.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt, Ducesa Văduvă de Zeedeur și bunica lui Truyde, venise să stea alături de ea. Din urechi îi atârnau rubine cât niște monede.

— Eram foarte curioasă să vă cunosc, rosti ea cu un glas blând și molcom. Ambasadorul uq-Ispad spune că sunteți bucuria și mândria lui. O culme a virtuții.

— Excelența Sa este mult prea îngăduitor!

— Și regina Sabran vorbește frumos despre dumneata. Mă încântă faptul că o convertită poate trăi în pace aici.

Privirea ei se îndreptă repede spre locurile înalte.

— Noi, cei din Mentendon, suntem mai destupați la minte. Sper ca puterea noastră să îmblânzească modul în care conducătorii se poartă aici cu necredincioșii și apostații.

Ead bău din nou.

— Pot să vă întreb de unde îl cunoașteți pe Excelența Sa, Alteță? întrebă ea, abordând un subiect mai sigur.

— Ne-am întâlnit în Brygstad, cu mulți ani în urmă. Era un prieten al tovarășului meu, răposatul Duce de Zeedeur, răspunse Ducesa Văduvă. Excelența Sa a participat la înmormântarea lui Jannart.

— Condoleanțele mele!

— Mulțumesc! Ducele a fost un om bun și un tată blând pentru Oscarde. Truyde îi seamănă.

Când privi spre nepoata ei, adâncită într-o discuție cu Chassar, pe față i se întipări brusc durerea.

— Iartă-mă, domniță Duryan…

— Stați lângă mine, Înălțimea Voastră.

Ead o conduse spre un scaun.

— Copile, mai adu-i doamnei mele niște vin, adăugă ea, către un paj, care sări în picioare să-i dea ascultare.

— Mulțumesc!

În timp ce Ead se cocoța lângă ea, Ducesa Văduvă îi mângâie mâna.

— Sunt bine.

Primi vinul de la paj.

— Cum spuneam, Truyde… Truyde chiar e bucată ruptă din Jannart. A moștenit până și dragostea lui pentru cărți și limbă. Avea atât de multe hărți și manuscrise în bibliotecă, încât cu greu am găsit o soluție unde să le pun pe toate după moartea lui. Bineînțeles, i-a lăsat multe dintre ele lui Niclays.

Iarăși numele ăla.

— Oare să fie vorba despre doctorul Niclays Roos?

— Da. I-a fost un prieten foarte bun lui Jannart.

Făcu o pauză.

— Și mie. Chiar dacă el nu a știut.

— Se afla aici în primul meu an la curte. Mi-a părut rău când a plecat.

— Nu a avut de ales.

Ducesa Văduvă se apropie, astfel încât Ead simți mirosul de rozmarin din cutia ei de pomadă argintie cu auriu.

— N-ar trebui să spun asta mai multor oameni, domniță… Dar ambasadorul uq-Ispad este un prieten vechi și are încredere-n dumneata.

Desfăcu un evantai și-și ascunse buzele după el.

— Niclays a fost exilat de la curte pentru că n-a reușit să-i facă reginei Sabran un elixir al vieții.

Ead încercă să nu-și schimbe expresia.

— Majestatea Sa *i-a cerut* să facă asta?

— O, da. A sosit în Inys la a optsprezecea ei aniversare, la puțin timp după moartea lui Jannart, și i-a oferit serviciile lui ca alchimist.

— Presupun că în schimbul ocrotirii ei.

— Într-adevăr.

Mulți membri ai caselor regale căutaseră apa vieții. Trebuia să fi fost o afacere bănoasă să câștigi de pe urma fricii de moarte – și umblau de multă vreme zvonuri cum că Sabran se temea să dea naștere unui prunc. Roos profitase de pe urma unei regine tinere, amețind-o cu cunoștințele sale în ale științei. Un șarlatan.

— Niclays nu a fost un escroc, continuă Ducesa Văduvă, de parcă astfel ar fi putut să-i citească gândurile. Chiar credea că i-l putea pregăti. Elixirul l-a pasionat zeci de ani.

În glasul ei se simțea o notă de tristețe.

— Majestatea Sa i-a dat o odaie bună și un atelier la palatul Ascalon – dar din câte am înțeles, s-a pierdut în vin și jocuri de noroc. Și și-a folosit pensia regală ca să-și plătească datoriile.

Se opri ca să îngăduie unui paj să-i umple paharul.

— După doi ani, Sabran a ajuns la concluzia că Niclays o păcălise. L-a alungat din Inys și a hotărât ca nicio țară care tânjește după prietenia lui să nu-i poată oferi adăpost. Răposatul Înalt Prinț Leovart a ales să-l trimită pe Orisima.

Avanpostul comercial.

— Presupun că Majestatea Sa nu a dat înapoi în privința exilului lui.

— Nu. De șapte ani e acolo.

Ead ridică dintr-o sprânceană.

— De șapte ani?

Din câte înțelegea ea, Orisima era o insulă micuță (dacă *insulă* nu era cumva un cuvânt prea mare pentru ea), lipită de portul seiikinez Capul Hisan. Șapte ani acolo ar înnebuni cu ușurință un om.

— Da, admise Ducesa Văduvă când îi văzu expresia. L-am rugat pe prințul Aubrecht să pună să fie adus acasă, dar o face doar dacă regina Sabran îl grațiază.

— Dumneavoastră… nu credeți că el ar trebui să fie în exil, Înălțimea Voastră? îndrăzni Ead.

După o clipă de șovăire, veni și răspunsul:

— Cred că a fost pedepsit destul. Niclays este om bun. Dacă nu ar fi fost atât de adânc îndurerat de pierderea lui Jannart,

nu cred că s-ar fi purtat așa cum s-a purtat. A vrut să se piardă.

Ead se duse cu gândul la cărticica de erezii a lui Truyde. *Niclays.* Oare fata avusese de gând să se folosească de Roos în planul ei?

— Presupun că și nepoata dumneavoastră-l cunoaște pe doctorul Roos, spuse ea.

— O, da. Niclays a fost ca un unchi pentru ea când era mică. Ducesa Văduvă făcu o pauză, apoi reluă: Înțeleg că dumneata ai o oarecare trecere la Majestatea Sa. Cum ești una dintre doamnele sale, trebuie să pună mare preț pe părerea dumitale.

În clipa aceea, Ead înțelegea de ce vrusese nobila să stea de vorbă cu ea.

— Teldanii din Kantmarkt înțeleg negoțul, spuse Ducesa Văduvă cu un glas scăzut, în care se simțea un licăr de speranță. Dacă vorbești în numele lui Niclays, te pot face o femeie foarte bogată, domniță Duryan.

Pesemne că asta se întâmplase cu Roslain și Katryen. O cerere pe tăcute, o îndulcire, o șoaptă către Sabran. Ce nu înțelegea Ead era de ce i se întâmpla ei.

— Nu sunt una dintre Doamnele din Dormitor, spuse ea. Nu pretind că Majestatea Sa m-ar asculta pe mine.

— Cred că ești mult prea smerită.

Ducesa Văduvă zâmbi ușor.

— Am văzut-o plimbându-se cu dumneata prin Grădinile Nodurilor chiar azi-dimineață!

Ead sorbi din vin, trăgând de timp.

Nu se putea băga în astfel de urzeli. Ar fi fost o nebunie să vorbească în numele unui om pe care Sabran îl disprețuia, când ea abia izbutise să atragă atenția reginei.

— Nu vă pot ajuta, Înălțimea Voastră, spuse Ead. V-ar prinde mai bine să le rugați pe lady Roslain sau pe lady Katryen.

Făcu o plecăciune.

— Mă iertați! Am treabă în altă parte.

Înainte ca Ducesa Văduvă să poată stărui în acea privință în

fața ei, se îndreptă spre uși.

e

Dormitorul Regal din Casa Măcețului era mult mai mic decât cel de la palatul Ascalon. Tavanul era jos, pereții aveau plăci din stejar închis la culoare, iar patul era înconjurat de draperii roșii. Ead ajunsese devreme, dar o găsise pe Margret așteptând înăuntru.

— Ead, spuse ea cu o voce încărcată de răceala care lovise jumătate de curte. Ai stricat surpriza. Nădăjduiam să fac patul până să ajungi tu aici.

— Ca să am în continuare discuții cu nobili care abia-mi sunt cunoscuți?

— Ca să dănțuiești. Înainte îți plăcea la nebunie să dănțuiești.

— Asta era când nu îmi era atât de greață să-l văd pe Șoimul de Noapte pe cât îmi e acum.

Scoțând un sunet de scârbă, Margret se ridică, ținând în mână o scrisoare.

— E de-acasă? întrebă Ead.

— Da. Mama spune că tata cere să mă vadă de câteva săptămâni. Se pare că are ceva de însemnătate să-mi spună, dar nu pot să merg la el când se-ntâmplă toate astea.

— Sabran ți-ar îngădui.

— Știu că mi-ar îngădui, dar mama stăruie să rămân aici. Spune că pesemne că tata n-are câtuși de puțin habar de ce vorbește și că e datoria mea să rămân aici – dar cred că ea trăiește prin mine.

Oftând, Margret îndesă scrisoarea în corset.

— Știi… Am fost destul de neghioabă cât să cred că Stăpânul Misivelor are ceva de la Loth.

— S-ar putea să-ți fi scris.

Ead o ajută să ridice un fustian.

— Fiecare scrisoare ajunge pe mâinile lui Combe.

— Atunci, poate c-o să scriu o scrisoare în care să spun ce javră e, murmură Margret.

Ead zâmbi.

— Aș plăti să-i văd mutra. Că veni vorba, adăugă ea, mai încet, mi-a fost făgăduită și mie o plată. În schimbul unei cereri către regină.

Margret ridică privirea spre ea, cu sprâncenele ridicate.

— Din partea cui?

— A Ducesei Văduve din Zeedeur. Vrea să vorbesc în numele lui Niclays Roos.

— Asta n-o să-ți ajute la nimic. Loth mi-a spus că Sabran îl urăște pe tipul acela din toată inima.

Margret aruncă o privire înspre ușă.

— Fii cu băgare de seamă, Ead. Le lasă ea pe Ros și pe Kate să scape basma curată, dar Sab nu e proastă. Își dă seama când șoaptele care-i ajung la ureche sunt prea mieroase.

— Nu am de gând să joc jocurile acelea.

Ead îi atinse cotul.

— Cred că Loth va fi bine, Meg. Acum știe că lumea este mult mai primejdioasă decât pare.

Margret pufni.

— Ai o părere prea bună despre inteligența lui. Loth are încredere-n oricine îi zâmbește.

— Știu.

Ead o prinse de umeri și o ghidă către ușă.

— Acum, du-te la dans și bea niște vin fierbinte! Sunt sigură că bravul căpitan Lintley se va bucura să te vadă.

— Căpitanul Lintley?

— Da. Foarte curtenitorul căpitan Lintley!

Margret avea o licărire în privire când plecă.

Nicio urmă de Linora. Fără îndoială, încă dănțuia. Ead încuie Dormitorul Regal de una singură. Spre deosebire de odaia de la palatul Ascalon, aceasta avea două intrări. Ușa Mare era pentru regină, iar Ușa Mică era pentru consortul ei.

Nu mai avuseseră loc încercări de a-i lua viața lui Sabran de când fusese anunțată logodna, dar Ead știa că trebuia să fie vorba doar de o chestiune de timp.

Cercetă salteaua cu mâinile, căută pe sub pat și după perdele, căută pe fiecare perete și după fiecare tapiserie și

scândură din podea. Nu exista nicio a treia intrare de taină, era sigură, însă posibilitatea de a-i fi scăpat ceva nu-i dădea pace. Măcar Chassar pusese vrăji noi în prag, mai puternice decât ale ei, căci acesta mâncase de curând din fruct.

Ead înfoie pernuțele și aerisi dulapul. Punea un cărbune fierbinte într-un încălzitor de pat, când Sabran intră în cameră.

Ead se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

— Majestate.

Sabran o privi din cap până-n picioare, cu pleoapele pe jumătate închise. Purta o bluză fără mâneci peste cămașa de noapte și o eșarfa albastră în jurul mijlocului. Ead n-o mai văzuse niciodată atât de dezbrăcată.

— Mă iertați! spuse Ead. Am crezut că nu vă culcați până mai târziu.

— Am dormit prost în ultima vreme. Doctorul Bourn îmi spune că ar trebui să încerc să mă culc la ora zece ca să am parte de o minte liniștită sau așa ceva, spuse Sabran. Tu cunoști vreun leac pentru nesomnul ăsta, Ead?

— Luați ceva în clipa aceasta, doamnă?

— Apa-somnului. Uneori și fiertură, dacă noaptea-i friguroasă.

Apa-somnului era denumirea inyshiană a unui decoct de odolean. Deși avea ceva însușiri vindecătoare, era limpede că făcea prea puțin bine.

— V-aș spune să luați levănțică, topinambur și rădăcină de gralpomadă, fierte la foc mic în lapte, răspunse Ead, cu o lingură de apă de trandafiri.

— Apă de trandafiri?

— Da, doamnă. În Ersyr, se zice că mireasma trandafirului aduce vise plăcute, încet, Sabran își desfăcu eșarfa.

— Voi gusta leacul tău. Nimic altceva n-a mers, spuse ea. Când vine Kate, poți să-i spui ce trebuie să aducă.

Ead se apropie încuviințând ușor din cap și îi luă eșarfa.

Ochii lui Sabran erau umbriți de cearcăne.

— O tulbură ceva pe Majestatea Voastră?

Ead o ajută să-și scoată bluza.

— Ceva care vă neliniștește somnul?

Era o întrebare pusă din politețe, una la care nu aștepta vreun răspuns. Spre surprinderea ei, Sabran îi oferi unul:

— Wyrmul.

Privirea îi era îndreptată asupra focului.

— A spus că aproape s-au scurs cei o mie de ani. Și chiar s-au scurs cei o mie de ani de când străbunul meu l-a înfrânt pe Nenumit.

Chipul i se încruntase. Stând acolo, în cămașa de noapte, fără însemnele regale, părea la fel de plăpândă cum fusese când o privise asasinul.

De aceea nu dormea regina Inysului.

— Wyrmii au limba despicată ca să umble cu minciuni, doamnă.

Ead atârnă bluza de spătarul unui scaun.

— Fýredel e încă slăbit după somn, focul încă nu i s-a aprins de tot. Vorbește în cimilituri ca să vă sădească îndoiala în minte.

— A reușit.

Sabran se lăsă greu pe pat.

— Pare-se că va trebui să mă căsătoresc. Pentru Inys.

Ead nu știa cum se cădea să răspundă la asta.

— Nu doriți să vă căsătoriți, doamnă? întrebă ea, în sfârșit.

— Nu are însemnătate.

Sabran avea putere-n toate, afară de aceasta. Pentru a zămisli un moștenitor legitim, trebuia să se căsătorească.

Roslain sau Katryen ar fi trebuit să fie acolo. I-ar fi alinat temerile în timp ce-i pieptănau părul pentru culcare. Ele știau ce să spună, știau cum trebuia s-o mângâie menținând-o în starea de spirit necesară pentru a accepta să se mărite cu prințul Aubrecht.

— Tu visezi, Ead?

Întrebarea venise ca de nicăieri, dar Ead își păstră stăpânirea de sine.

— Visez la copilăria mea și la lucruri pe care le-am văzut în jurul meu la lumina zilei, țesute laolaltă pentru a alcătui noi tapiserii.

— Și eu tânjesc după așa ceva. Visez… lucruri cumplite, murmură Sabran. Nu îndrăznesc să le povestesc Doamnelor mele din Dormitor despre ele, căci pesemne că s-ar teme de mine, dar… Am să ți le spun ție, Ead Duryan, dacă le vei asculta. Tu ești dintr-o plămadă mai tare.

— Bineînțeles!

Se ghemui pe covorul de lângă foc, aproape de Sabran, care stătea cu spinarea țeapănă.

— Visez la un alcov umbros în pădure, începu ea, unde lumina soarelui scaldă iarba. Intrarea e o boltă din flori albastre – pare-mi-se că sunt flori de sabra.

Acestea creșteau la capătul lumii cunoscute. Se spunea că nectarul lor sclipea precum lumina stelelor. În acea parte îndepărtată de miazănoapte erau deja intrate în legendă.

— Tot ce se află în acest alcov este frumos și plăcut auzului. Păsările cântă cântece fermecătoare, iar briza este caldă, dar cărarea pe care am pornit sclipește de sânge.

Ead încuviință din cap ca s-o liniștească, deși deja i se forma un gând în adâncul minții.

— În capătul cărării, găsesc o stâncă mare, urmă Sabran, și, ca să o ating, întind o mână care nu cred că este a mea. Stânca se sparge în două, iar înăuntru…

Glasul lui Sabran șovăi.

— Înăuntru…

Unei cameriste nu-i era îngăduit să atingă persoana regală. Și totuși, văzând-o atât de trasă la față, Ead se trezi întinzând mâna spre Sabran și luându-i o mână între ale ei.

— Doamnă, spuse Ead. Sunt aici.

Sabran ridică privirea. Trecu o clipă. Încet, își mută cealaltă mână ca să-i cuprindă degetele împreunate.

— Sângele dă pe-afară din piatră, iar brațele, pântecele, îmi sunt scăldate în el. Intru prin piatră și ajung într-un cerc în care se stă în picioare, precum cele de la miazănoapte. Și peste tot în jurul meu sunt împrăștiate oase. Oase mici.

Ochii i se închiseră, iar buzele-i tremurară.

— Aud un râs cumplit, și-mi dau seama că este al meu. Iar apoi, mă trezesc.

Ead își ținu privirea ațintită asupra reginei.

Sabran avusese dreptate. Roslain și Katryen ar fi fost înspăimântate.

— Nu este adevărat.

Ead își înteți strânsoarea.

— Nimic din toate astea nu e adevărat.

— În țara asta, există o poveste cu o vrăjitoare, continuă Sabran, prea adâncită în amintirile ei ca să o audă. Fura copii și-i ducea în pădure. O cunoști, Ead?

După o clipă, Ead răspunse:

— Doamna din Pădure.

— Pesemne că lordul Arteloth ți-a spus-o și ție, cum mi-a spus-o și mie.

— Lady Margret.

Sabran încuviință din cap, cu privirea pierdută în depărtare.

— O spun tuturor copiilor de la Miazănoapte. Ca să-i prevină să se îndepărteze de crângul-fărmăcat, unde umbla ea. A trăit cu mult înaintea strămoașei mele, însă frica de ea rămâne în continuare în sânul supușilor mei.

Pe linia gâtului i se făcu pielea de găină.

— Mama mi-a spus povești despre mare, nu despre uscat. Niciodată n-am crezut într-o Doamnă din Pădure. Acum mă tem că *a existat cu adevărat* o vrăjitoare și că încă trăiește și-și țese vrăjile asupra mea.

Ead nu zise nimic.

— Acesta e doar unul dintre vise, continuă Sabran. În alte nopți, visez patul pentru zămislirea pruncilor. Așa cum l-am visat încă de când am avut prima scurgere de sânge. Zac pe moarte, în timp ce fiica mea se chinuie să iasă din mine. O simt sfâșiindu-mi trupul, precum face cuțitul cu mătasea. Între picioarele mele, gata s-o înfulece, așteaptă Nenumitul.

Pentru prima oară în cei opt ani de când Ead se afla la curte, văzu lacrimi ca niște mărgele apărând în ochii lui Sabran.

— Sângele curge întruna, fierbinte precum fierul topit. Îmi rămâne agățat de pulpe, ținându-le lipite laolaltă. Știu că-mi

zdrobesc copila, dar dacă o las să respire… Va pica între fălcile bestiei.

Sabran închise ochii. Apoi, când îi deschise, erau uscați.

— Coșmarul acesta mă chinuie cel mai cumplit.

Greutatea coroanei începuse s-o apese.

— Visele ajung adânc în trecutul nostru, spuse Ead, încet. Lordul Arteloth v-a spus povestea Doamnei din Pădure și acum s-a întors să vă bântuie. Mintea rătăcește adesea prin locuri ciudate.

— Aș fi de acord cu ce spui tu, spuse Sabran, dacă n-aș fi avut ambele vise cu mult înainte ca lordul Arteloth să fi împărtășit această poveste cu mine.

Loth îi spusese cândva lui Ead că Sabran nu putea dormi fără o lumânare aprinsă. Acum știa și de ce.

— Deci, vezi tu, Ead, nu dorm pentru că mă tem nu numai de monștrii de la ușa mea, ci și de monștrii pe care însăși mintea mea îi poate plăsmui. Cei care viețuiesc înlăuntrul meu.

Ead o strânse și mai tare de mână.

— Sunteți regina Inysului, răspunse Ead. Toată viața ați știut că veți purta, cândva, coroana.

Sabran o urmărea cu atenție.

— Vă temeți pentru poporul dumneavoastră, dar nu puteți arăta asta în fața curții. Purtați o platoșă atât de groasă la lumina zilei, încât pe timpul nopții nu o mai puteți purta. Noaptea, sunteți alcătuită doar din carne. Și chiar și carnea unei regine este supusă fricii.

Sabran asculta. Avea pupilele atât de mari, încât aproape că-i acopereau verdele ochilor.

— În întuneric, suntem goi. Suntem cel mai aproape de adevăratul nostru sine. Noaptea, teama se repede asupra noastră cu toate forțele, când nu avem cum s-o înfruntăm, urmă Ead. Va face tot ce poate ca să se scurgă în noi. Uneori poate reuși – dar să nu credeți niciodată că dumneavoastră *sunteți* noaptea.

Regina părea să cugete la spusele ei. Privi spre mâinile lor și făcu încet un cerc cu degetul mare în palma lui Ead.

— Alte cuvinte frumoase din partea ta! spuse ea. Îmi plac mult, Ead Duryan!

Ead o privi în ochi. Își închipui două nestemate căzând, spărgându-se-n bucăți dinlăuntru. Aceia erau ochii lui Sabran Berethnet.

Se auziră pași chiar dincolo de prag. Ead se ridică și-și împreună mâinile în față chiar în clipa în care Katryen intra cu brațul în jurul lui lady Arbella Glenn, care era în cămașă de noapte. Sabran întinse mâna spre cea mai veche tovarășă a ei de pat.

— Bella, spuse ea, vino la mine. Am de vorbit cu tine despre pregătirile pentru nuntă.

Arbella zâmbi și se îndreptă șontâcăind spre regina ei, care o luă de mână. Cu ochii înlăcrimați și o expresie senină, Arbella îi dădu lui Sabran părul negru după ureche, ca o mamă care se-ngrijea de copilul ei.

— Bella, murmură Sabran, să nu plângi niciodată. Nu pot să îndur așa ceva.

Ead plecă pe furiș.

După ce Sabran și Arbella se băgară în pat, Ead îi spuse lui Katryen despre decoct, și deși Stăpâna Robelor părea neîncrezătoare, trimise după el. Odată gustat și trimis, apartamentele regale fură încuiate, iar Ead își ocupă locul la datoria de noapte.

Kalyba.

Acesta era numele sub care era cunoscută Doamna din Pădure în Lasia. Habar n-aveau inyshienii că vrăjitoarea era în viață, deși departe. Și că intrarea în bârlogul ei era păzită cu flori de sabra.

Sabran nu văzuse niciodată Alcovul Veșniciei. Dacă îl visa, ceva se petrecea de-adevăratelea.

Ceasurile se scurgeau încet. Ead rămase nemișcată, așteptând orice mișcare între umbră și rază de lună.

Sidenul îi îngăduia să se înveșmânteze în întuneric. Un asasin, oricât ar fi fost de priceput, nu avea acest dar. Dacă cineva venea la oricare dintre uși, ea l-ar fi văzut.

Aproape de ora unu, Roslain Crest, care se afla și ea la

datoria de noapte, apăru cu o lumânare.

— Domniță Duryan, spuse ea.

— Lady Roslain.

Rămaseră în tăcere o vreme.

— Să nu crezi că nu știu ce ai de gând, continuă Roslain. Știu prea bine ce faci tu. Și la fel știe și lady Katryen.

— Nu știam că v-am pricinuit vreo supărare, mi…

— Tu să nu mă iei de proastă! Te văd cum te apropii tot mai mult de regină. Te văd cum încerci să-i intri în grații.

Avea ochii întunecați precum safirele în amurg.

— Lady Truyde a spus că ești vrăjitoare. N-am nicio pricină pentru care să cred că a făcut această învinuire fără temei.

— Am acceptat pintenii și cingătoarea. M-am lepădat de credința neadevărată în Cel ce Cântă în Zori, replică Ead. Cavalerița Tovărășiei ne cere să îi îmbrățișăm pe convertiți. Poate-ar fi bine să-l ascultați cu mai multă băgare de seamă, milady!

— Sunt ruda de sânge a Cavaleriței Dreptății. Ai grijă cum vorbești cu mine, domniță Duryan!

Tăcerea se așternu din nou între ele.

— Dacă ții cu adevărat la ea, spuse Roslain, cu un glas mai blând, nu am nimic împotriva noii tale abordări. Spre deosebire de mulți inyshieni, eu nu am nimic împotriva convertiților. În ochii Sfântului suntem cu toții deopotrivă. Dar dacă tu cauți doar daruri și bogății, am să fac în așa fel încât să fii alungată de lângă ea.

— Nu caut daruri ori bogății. Caut doar să-i slujesc Sfântului așa cum mă pricep mai bine, răspunse Ead. Nu putem să fim amândouă de acord să nu-i mai fie alungați prietenii de lângă ea?

Roslain își feri privirea.

— Știu că Loth ținea la tine, spuse ea cu ceea ce Ead putea vedea că era o oarece greutate. Pentru asta, mi-am făcut o părere bună despre tine. Cu și mai multă greutate, urmă: Iartă-mi băgarea de seamă. Este obositor să tot privești păianjenii care o înconjoară, care nu se gândesc decât să urce pe…

Un strigăt răsună din Dormitorul Regal. Ead se răsuci spre ușă, cu inima bubuind.

Nu simți nicio mișcare dinspre vrăji. Niciun asasin nu ar fi intrat în acea cameră.

Roslain o privi, cu gura căscată, cu ochii mari. Ead luă cheia din mâna încremenită a lui Roslain și urcă treptele în fugă.

— Repede, Ead, deschide-o! strigă Roslain. Căpitane Lintley! Sir Gules!

Ead întoarse cheia în încuietoare și smuci de ușă, deschizând-o. Focul ardea mocnit în vatră.

— Ead!

O siluetă se foi în pat.

— Ead, Ros, rogu-vă, trebuie *neapărat* s-o treziți pe Arbella!

Era Sabran, cu șuvițe de păr ieșite din împletitură.

— M-am trezit, am întins mâna spre ea, și era atât de rece…

Suspină.

Căpitanul Lintley și sir Gules Heath apărură la ușă, cu săbiile scoase din teacă.

— În numele Sfântului, lady Roslain, e rănită? lătră Heath.

În timp ce Roslain se grăbea spre regina ei, Ead dădu ocolul spre cealaltă parte a patului, unde o siluetă măruntă zăcea sub plapumă. Chiar înainte ca Ead să-i caute în zadar pulsul, își dădu seama. O liniște cumplită se așternu în vreme ce se îndepărta.

— Îmi pare rău, Majestate!

Cei doi bărbați își plecară capetele. Roslain începu să plângă, ținând o mână la gură.

— Nu m-a văzut măritată, rosti Sabran, cu glasul slab, pe obrazul căreia curgea o lacrimă. I-am făgăduit că avea să mă vadă.

18. Răsărit

Călătoria spre capitală fu cumplită. Niclays fu zgâlțâit

înainte și înapoi zile întregi în lectica înghesuită, neavând ce să facă în afară de-a privi spre frânturile de peisaj care se zăreau prin obloanele din lemn.

Ginura se afla la miazănoapte de Falca Ursului, lanțul muntos care străjuia Capul Hisan. Drumul comercial se despărțea spre poalele dealurilor, apoi ajungea la o răscruce.

Din ziua în care Niclays ajunsese în Seiiki, visul lui fusese să vadă Ginura. Pe-atunci, era recunoscător pentru prilejul de a locui într-un palat pe care puțini apuseni îl vedeau.

Își aduse aminte cum fusese chemat la palatul Brygstad, unde Leovart îi dăduse vestea că Sabran poruncise alungarea lui din Întinderea Virtuților. Crezuse că furia ei se ostoise după ce Seyton Combe îl cercetase vreme îndelungată în Turnul Dearn cu privire la proasta folosire a banilor Casei Berethnet. Naiv, crezuse că avea să fie un exil scurt.

Abia după al treilea an înțelesese că insulița de la capătul lumii avea să-i fie loc de veci. Acela fusese momentul în care încetase să mai viseze la descoperire, concentrându-se în schimb doar la întoarcerea acasă. Acum, începea să simtă că vechea lui curiozitate în privința lumii începea iar să se trezească.

În prima noapte a călătoriei, trăseseră la un han la poalele dealurilor, unde Niclays făcuse baie într-un izvor termal. Privise luminile îndepărtate din Capul Hisan și tăciunele care era Orisima și, pentru prima oară după aproape șapte ani, simțise că putea din nou să răsufle.

Sentimentul nu ținuse mult. În dimineața următoare, purtătorii lecticii începuseră să se plângă de mentezul cu mutră de bufniță pe care trebuiau să-l care spre miazănoapte, iscoada unui prinț care scuipa pe dragoni și care sigur avea boala roșie în răsuflare. Fuseseră rostite anumite cuvinte drept răspuns, iar din clipa aceea încolo, zgâlțâiturile se întețiseră. Purtătorii lecticii începuseră să cânte despre un nesimțit pe care nu-l plăcea nimeni și care fusese lăsat plângând pe marginea drumului, ca să-l ia leii de munte.

— Da, da, haios tare, n-am ce zice! se răstise Niclays la ei în seiikineză. Să cânt și eu despre cei patru purtători de lectică

ce-au căzut de pe o stâncă în râu și n-au mai fost văzuți niciodată?

Nu reușise decât să le stârnească râsul.

Nenumărate lucruri merseseră prost în urma acelei întâmplări. Un mâner al lecticii se rupsese („Mărite Kwiriki, înecă-l pe omul-bufniță!”), așa că fuseseră siliți să amâne călătoria în timp ce un tâmplar fusese adus să-l repare. După ce porniseră din nou la drum, purtătorii lecticii îl lăsaseră în sfârșit pe Niclays să doarmă.

Când auzi voci, deschise ochii. Purtătorii lecticii cântau un cântec de leagăn din vremea Marii Suferințe.

Taci, copile, vântul s-a-ntețit,
Chiar și păsărelele s-au liniștit,
Nu mai plânge, că ne-aud scuipă-foc,
Dormi, acum, că-i vezi venind pe loc,
De mine să te ții și să-nchizi ai tăi ochi.

Existau asemenea cântece de leagăn în Mentendon. Niclays se chinuia să-și aducă aminte de când era suficient de mic ca să poată sta în poala mamei, iar ea să-i cânte cu glas duios în timp ce taică-său își bea mințile și făcea niște crize de furie care-i lăsau pe amândoi tremurând de teama curelei lui. Din fericire, într-una din zile se îmbătase atât de rău, că se arătase suficient de bun ca să cadă împleticindu-se de pe o stâncă, iar astfel se încheiase totul.

O vreme, fusese liniște deplină. Atunci, Helchen Roos se convinse că fiul ei avea să devină sanctarian și să ispășească nenumăratele păcate ale tatălui său. Se ruga zi de zi pentru asta. În schimb, Niclays devenise, în ochii ei, un hedonist îngrozitor, care-și petrecea timpul fie spintecând cadavre, fie meșterind licori, precum un vrăjitor, bându-și între timp mințile. (Iar asta nu era, lucru pe care îl recunoștea și Niclays, o părere lipsită de temei.) Pentru ea, știința era cel mai mare păcat dintre toate, o anatemă împotriva virtuții.

Desigur, tot îi scrisese imediat ce descoperise prieteniile lui neașteptate cu marchizul de Zeedeur și prințul Edvart, poruncindu-i s-o poftească la curte, de parcă anii petrecuți

chinuindu-l pentru fiecare aspect al existenței lui n-ar fi avut nicio însemnătate. El și Jannart se distrau găsind căi să-i distrugă scrisorile.

Gândindu-se la asta, zâmbise pentru prima oară după câteva zile. Țârâitul insectelor îl făcuse să adoarmă la loc.

După încă două zile chinuitoare, în care crezuse c-avea să moară de căldură, plictiseală și cât stătuse închis, lectica se opri în sfârșit. O bătaie în acoperiș îl smulse din ațipeală.

— Ieși afară!

Ușa se deschise, lăsând să pătrundă o rază orbitoare de soare. Niclays coborî pleoștit din lectică, pășind drept într-o baltă.

— *Pe cingătoarea* lui Galian…

Unul dintre purtătorii lecticii îi aruncă bastonul după el. Ridicară lectica pe umeri și se întoarseră din nou spre drum.

— Stați o clipă! strigă Niclays după ei. Am zis să *stați,* fir-ați afurisiți să fiți! Eu unde să mă duc?

Nu primi drept răspuns decât râsete. Niclays înjură, își luă bastonul și porni târșâindu-și picioarele spre poarta de apus a orașului. Când ajunse la ea, tivul robei îi era deja leoarcă, iar sudoarea-i picura pe față. Se așteptase să vadă soldați, dar nu văzu pe nimeni în platoșă. Soarele-i ardea creștetul capului când intră în străvechea Ginura, capitala Seiikiului.

Castelul Ginura era un colos. Complexul cu ziduri albe trona pe un deal mare din mijlocul orașului. Un prieten îi spusese lui Niclays că potecile din grădinile lui erau alcătuite din scoici, iar șanțul cu apă sărată era plin cu pești, cu trupurile limpezi precum cristalul.

Trecu pe lângă piețele ticsite ale Orașului de pe Fundul Mării, credea el, cel mai mărginaș cartier al orașului. Străzile sale pietruite erau pline de umbrele, evantaie și pălării din hârtie-uleioasă. Fiind atât de aproape de curtea regală, oamenii afișau veșminte în tonuri mai plăcute decât cei din Capul Hisan – verde, albastru și argintiu –, iar părul le era dat cu ceară și împletit în stiluri ostentative, împodobit cu podoabe din sticlă de mare, flori și cochilii de moluște. Robele de-aici erau alunecoase și lucioase, astfel încât, atunci când

purtătorul lor se mișca, sclipeau în lumina soarelui. Niclays își aduse aminte vag că în Ginura era la mare modă să arăți ca proaspăt ieșit din mare. Unii curteni își dădeau și genele cu ulei.

La gâturile tuturor atârnau colane din corali sau plăcuțe de argint aranjate astfel încât să se asemene cu solzii suprapuși ai peștilor. Pe buze și pe obraji sclipeau perle zdrobite. Celor mai mulți cetățeni nu le era îngăduit să poarte perle-dănțuitoare, pentru că erau simbolurile celor de viță regească și aleși de zei, dar Niclays auzise că perlele diforme, fără miez, erau adesea făcute pudră și vândute celor cu stare.

La umbra unui arțar, două femei loveau cu bâte o minge cu pene, trimițând-o de la una la alta. Lumina soarelui sclipea pe canale, unde neguțătorii și pescarii își descărcau mărfurile din bărci suple din lemn de cedru. Era greu de închipuit că cea mai mare parte a acestui oraș arsese în Marea Suferință, cu cinci veacuri înainte.

În timp ce mergea, neliniștea lui Niclays îi acoperea mirarea. Purtătorii lecticii, înghiți-i-ar Pântecele de Foc, îi luaseră scrisoarea de la guvernator și toate celelalte bunuri. Asta însemna că putea fi confundat cu un intrus și nu prea avea cum să ajungă la castelul Ginura ca să lămurească lucrurile în starea în care era. Santinelele l-ar fi crezut un asasin.

Și totuși, nu avea de ales. Oamenii începeau să-i bage de seamă prezența. Priviri neliniștite se îndreptau spre el din toate părțile.

— Doctore Roos?

Glasul vorbise în menteză, așa că Niclays se întoarse.

Când văzu cine-l strigase, se lumină la față. Un bărbat cu oase ascuțite, care purta ochelari cu rame de baga, își croia drum prin mulțime. Părul lui negru, tuns scurt, era cărunt la tâmple.

— Doctore Moyaka! strigă Niclays, încântat. Vai, Eizaru, ce minunat e să te văd!

În sfârșit și un pic noroc. Eizaru era un chirurg înzestrat, căruia Niclays îi predase un an pe Orisima. El și fiica acestuia,

Purumé, fuseseră printre primii care se înscriseseră la lecțiile lui de anatomie, iar Niclays nu întâlnise în viața lui doi oameni mai dornici să învețe. Îl învățaseră o grămadă de lucruri despre medicina seiikineză în schimbul cunoștințelor lui. Întâlnirea cu ei fusese o rază de lumină în timpul exilului.

Eizaru se desprinse din mulțime, apoi își făcură plecăciuni unul altuia înainte de-a se îmbrățișa. Văzând că intrusul era totuși cu cineva, oamenii își văzură mai departe de ale lor.

— Prietene, începu Eizaru cu căldură, tot în menteză. Tocmai mă gândeam să te aștept. Ce faci în Ginura?

— În virtutea unor felurite circumstanțe neplăcute, mi-am acordat un răgaz de la Orisima, răspunse Niclays în seiikineză. Onoratul guvernator al Capului Hisan a hotărât să mă trimită aici ca să fiu pus sub arest la domiciliu.

— Cine te-a adus aici n-ar fi trebuit să te lase de izbeliște în stradă. Ai venit cu lectica?

— Din nefericire.

— Ah! Cei care le poartă se țin adesea de năzbâtii.

Eizaru se strâmbă.

— Vino, rogu-te, la mine acasă, până nu se-ntreabă careva de ce ești aici! O să-i spun eu onoratei guvernatoare a Ginurei ce s-a întâmplat.

— Ești prea bun cu mine!

Niclays o luă pe urmele lui Eizaru pe un pod, intrând pe o stradă mult mai largă, care ducea drept la poarta mare a castelului Ginura. Muzicanții cântau la umbră, iar negustorii se lăudau cu scoici și struguri-de-mare proaspeți.

Niciodată nu se gândise că avea să dea cu ochii de faimoșii copaci-ai-anotimpurilor din Ginura. Crengile lor formau un pavilion natural deasupra străzii. În clipa de față, purtau o haină galbenă sclipitoare, de vară.

Eizaru locuia într-o casă umilă din apropierea pieței de mătăsuri, a cărei parte din spate ducea spre unul dintre nenumăratele canale care străbăteau Ginura. Era văduv de zece ani, dar fiica lui rămăsese alături de el, ca să-și poată urma pasiunea pentru medicină împreună. Flori-de-ploaie atârnau peste zidul din afară, iar grădina era plină de pelin

negru, mentă cu frunze purpurii și alte ierburi aromatice.

Purumé fu cea care le deschise ușa. Un pisoi cu coada scurtă i se unduia printre glezne.

— Niclays!

Purumé zâmbi înainte de-a se înclina. Purta aceiași ochelari ca și tatăl ei, dar soarele îi arsese pielea și o făcuse de un maroniu mai închis decât a lui, iar părul ei, ținut legat cu o fâșie de țesătură, era încă negru la rădăcini.

— Vă rog să intrați! Ce plăcere neașteptată!

Niclays îi răspunse printr-o plecăciune.

— Iartă-mă, rogu-te, că te tulbur, Purumé! Și pentru mine e ceva neașteptat.

— Am fost onorații tăi oaspeți pe Orisima. Ești mereu binevenit. Aruncă o privire spre hainele lui murdare de pe drum și chicoti, adăugând: Dar o să trebuiască să porți altceva.

— Total de acord!

Când ajunseră înăuntru, Eizaru își trimise cei doi servitori la fântână.

— Odihnește-te o vreme, îl îndemnă el pe Niclays. S-ar putea să ți se pară că tremură soarele pe cer după călătoria asta. O să mă duc de îndată la Castelul Râului Alb și o să cer să vorbesc cu onorata guvernatoare. Apoi, putem lua masa.

Niclays oftă de ușurare.

— Ar fi minunat!

După ce servitorii se întoarseră de la fântână și umplură o cadă, Niclays se dezbrăcă de straie și se spălă de noroi și de sudoare. Apa rece era o binecuvântare.

Afurisit să fi fost el dacă mai călătorea vreodată cu lectica! N-aveau decât să-l târască înapoi până la Orisima.

Revigorat, își puse roba de vară pe care servitorii o lăsaseră în camera pentru oaspeți. O ceașcă de ceai aburindă îl aștepta pe balcon. Se așeză și o bău la umbră, privind cum bărcile pluteau pe lângă el pe canal. După ani întregi de prizonierat, Orisima nu i se păruse niciodată mai departe.

— Luminate doctore Roos!

Se smulse dintr-o toropeală plină de mulțumire. Unul dintre servitori revenise pe balcon.

— Luminatul doctor Moyaka s-a întors. Cere să i vă alăturați.

— Mulțumesc!

Jos, Eizaru îl aștepta deja.

— Niclays.

Se zărea o notă de strengărie în zâmbetul lui.

— Am vorbit cu onorata guvernatoare. A primit cererea mea ca tu să rămâi cu mine și cu Purumé cât timp stai în oraș.

— Vai, Eizaru!

Poate că era din pricina căldurii sau a ostenelii lui, dar vestea bună aproape că-l făcu pe Niclays să izbucnească în lacrimi.

— Ești sigur că nu te tulbur cu nimic?

— Bineînțeles că nu!

Eizaru îl conduse în camera alăturată.

— Haide, atunci! Oi fi hămesit.

Servitorii făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să împiedice căldura să intre. Toate ușile fuseseră deschise, paravanele blocau lumina soarelui, iar bolurile cu gheață așteptau pe masă. Niclays îngenunche alături de Purumé și Eizaru și luară o cină cu vită marmorată și murături, pește-dulce și salată-de-mare, și păhărele cu alge prăjite, toate dând pe dinafară de icre. În timp ce mâncau, vorbeau despre tot ce făcuseră de când nu se mai întâlniseră.

Trecuse multă vreme de când lui Niclays i se îngăduise plăcerea de a sta de vorbă cu oameni care gândeau la fel ca el. Eizaru încă-și ținea cabinetul medical, care oferea în clipa aceea atât leacuri seukineze, cât și menteze, pentru felurite tulburări. Purumé, între timp, lucra la o licoare din ierburi care aducea un somn adânc, îngăduind chirurgului să scoată protuberanțele din corp fără a pricinui durere.

— Eu îl numesc somnul mugurilor, spuse ea, pentru că ultimul ingredient a fost o floare din Munții de Miazăzi.

— A mers zile-ntregi în drumeție ca să găsească floarea aia astă-primăvară, anunță Eizaru, cu un zâmbet mândru către fiica lui.

— Pare ceva revoluționar, rosti Niclays, uluit. Ai putea-o

folosi ca să studiezi interiorul corpurilor vii! În Mentendon nu ni se-ngăduie decât să tăiem cadavre.

Inima îi bubuia cu putere.

— Purumé, trebuie neapărat să publici aceste descoperiri! Gândește-te la cum s-ar schimba anatomia!

— Aș face asta, spuse ea, cu un zâmbet ostenit, dar avem o problemă, Niclays. Nor-de-foc.

— Nor-de-foc?

— O substanță interzisă. Alchimiștii o obțin din fierea suflătorilor-de-foc, îl lămuri Eizaru. Fierea e traficată de pirații de la Miazăzi, tratată cumva, apoi îndesată într-o sferă din ceramică laolaltă cu o mână de praf de pușcă. Atunci când se-aprinde fitilul, sfera explodează și sloboade un fum la fel de negru și de des ca smoala. Când un dragon îl inspiră, adoarme mai multe zile. Pirații pot mai apoi să-i vândă părțile trupului.

— Spurcată practică! zise Purumé.

Niclays clătină din cap.

— Ce legătură are asta cu somnul mugurilor?

— Dacă autoritățile cred că această creație a mea ar putea fi folosită în scopuri asemănătoare, îmi vor opri cercetările. Ba ne-ar putea închide și cabinetul.

Niclays rămăsese fără cuvinte.

— E foarte trist! rosti Eizaru pe un ton apăsat. Spune-ne, Niclays – există ceva documente medicale seiikineze tălmăcite în Mentendon? Poate că Purumé și-ar putea publica descoperirile acolo.

Niclays oftă.

— Dacă lucrurile nu s-au schimbat simțitor în anii în care am fost eu plecat, mă îndoiesc. Circulă broșuri din mână-n mână prin unele cercuri, dar nu au încuviințare din partea coroanei. Întinderea Virtuților nu îngăduie erezia și cunoștințele ereticilor.

Purumé clătină din cap. În timp ce Niclays se servea cu niște creveți, un tânăr apăru în pragul ușii, cu chipul acoperit de broboane de sudoare de la căldură.

— Luminate doctor Roos! rosti el, făcând o plecăciune și gâfâind. Vin din partea onoratei guvernatoare din Ginura.

Niclays se pregăti sufletește. Pesemne că se răzgândise în legătură cu a-l lăsa să rămână aici.

— Îmi cere să vă aduc la cunoștință, continuă servitorul, că veți fi așteptat la castelul Ginura pentru o întrevedere, când va fi pe placul preaonoratului Despot.

Niclays ridică din sprâncene.

— Preaonoratul Despot dorește să mă vadă pe *mine!* Ești sigur?

— Da..

Servitorul făcu o plecăciune și ieși din cameră.

— Așadar, ai să fii primit la curte.

Eizaru părea amuzat.

— Fii pregătit. Se spune că e ca un recif de flori de mare. Sunt frumoase, dar tot ce atingi o să te înțepe.

— De-abia aștept, zise Niclays, încruntându-se. Mă întreb de ce vrea să mă vadă.

— Preaonoratului Despot îi face plăcere să primească vești de la coloniștii mentezi. Uneori, îi place s-audă un cântec din țara voastră. Sau ar putea dori să afle cu ce te îndeletnicești, adăugă Eizaru. N-ai de ce să-ți faci griji, Niclays, sincer!

— Dar, până atunci, ești liber, întări Purumé, cu ochii sclipind. Lasă-ne să-ți arătăm orașul nostru cât ești plecat de pe Orisima. Putem să vizităm teatrul, să vorbim despre medicină, să urmărim dragonii zburând – orice ți-ai dorit să faci de când ai sosit.

Lui Niclays îi venea să plângă de recunoștință.

— Cu adevărat, prieteni, spuse el, nimic nu mi-ar plăcea mai mult!

19. Apus

Loth o urmă pe donmata Marosa pe o altă pasarelă. Lumina torțelor îi ardea ochii în timp ce se strecura printre pereții jilavi.

La câteva zile după ce aflase ultimele vești de la ea, aceasta îi ceru să se întâlnească din nou într-un solar întunecat. În

clipa aceea se aflau într-o rețea de tuneluri ca o vizuină construită în spatele zidurilor, unde un sistem ingenios de țevi de aramă conducea apă de la izvoarele termale spre dormitoare.

În capătul pasarelei se afla o scară în spirală, pe care donmata începu să urce.

— Unde mă duceți? întrebă Loth, țeapăn.

— Mergem să-l întâlnim pe cel care-a pus la cale uciderea reginei Rosarian.

Mâna începu să-i asude pe torță.

— Îmi pare rău, apropo, spuse ea, că te-am pus să dănțuiești cu Priessa. Numai așa puteam să-ți transmit solia.

— N-ar fi putut să mi-o dea în trăsură? bombăni el.

— Nu. A fost cercetată înainte de a pleca de la palat, iar vizitiul era iscoadă, fiind pus acolo ca să fie sigur că ca nu poate fugi. Nimănui nu îi este îngăduit să plece din Cárscaro pentru multă vreme.

Donmata desprinse o cheie de la cingătoare. Când Loth intră după ea pe ușa pe care o descuie, tuși din pricina prafului adunat în camera de dincolo de ușă, unde singura lumină venea de la torța lui. Mobila putea a boală și putregai, cu un iz înțepător de oțet.

Donmata își ridică voalul și-l împături pe un scaun. Loth se duse după ea spre un pat cu baldachin, abia răsuflând de teamă, și-și ridică torța.

O siluetă legată la ochi zăcea în pat. Loth îi văzu pielea ca de ceară, buzele precum cărbunele și părul castaniu care cădea pe gulerul unei cămăși de noapte stacojii. Două brațe sfrijite erau legate cu lanțuri. În josul lor se bifurcau linii roșii, care urmau cursul vinelor lui.

— Ce este asta? murmură Loth. E ucigașul?

Donmata își încrucișă brațele. Maxilarul ei era încordat, iar ochii nu-i trădau nicio emoție.

— Lord Arteloth, spuse ea, ți-l prezint pe tatăl meu, stăpânul, Sigoso al III- lea din Casa Vetalda, Rege Întrupat al Regatului Draconic al Yscalinului. Sau ce-a mai rămas din el.

Loth privi în urmă spre bărbat, nevenindu-i să creadă.

Nici măcar înainte de trădarea Yscalinului el nu-l văzuse pe regele Sigoso, însă în portrete, acesta era mereu voinic și chipeș, cu ochii ca de chihlimbar ai Casei Vetalda. Sabran îl poftise de câteva ori la curte, dar el preferase de fiecare dată să trimită reprezentanți.

— Un rege întrupat cârmuiește ca marionetă a unui wyrm. Un titlu pe care Fýredel nădăjduiește să-l dea tuturor conducătorilor din lume.

Donmata dădu ocol patului.

— Tata are o formă rară a molimei draconice. Îi îngăduie lui Fýredel să… se unească, într-un fel, cu el. Să vadă și să audă ce se întâmplă în palat.

— Adică, exact în clipa asta…

— Fii pe pace! I-am pus o licoare de dormit în băutura de seară, îl liniști ea. Nu pot să fac lucrul ăsta prea des, pentru că Fýredel ar intra la bănuieli, dar îl împiedică pe wyrm să se folosească de el. O scurtă vreme.

La auzul vocii ei, Sigoso se cutremură.

— Habar n-aveam că wyrmii sunt în stare să facă așa ceva, replică Loth înghițind în sec. Adică să pună stăpânire pe un trup.

— Când Înalții Apuseni mor, focul din wyvernii care îi slujesc și din urmașii pe care aceștia-i zămislesc se stinge. Poate că și aceasta e o legătură asemănătoare.

— De când se află în starea asta?

— De doi ani.

Se îmbolnăvise când Yscalinul trădase Întinderea Virtuților.

— Cum a *ajuns* așa?

— Mai întâi, trebuie să auzi adevărul, spuse donmata. Tata își aduce aminte destul cât să-ți povestească.

— Marosa, horcăi Sigoso. Marosssa.

Loth tresări auzindu-i glasul. Parcă avea șerpi cu clopoței încolăciți în gât.

— Unde ești tu, fiica mea? întrebă regele, foarte încet. E nevoie să vin să te găsesc?

Cu chipul lipsit de orice expresie, donmata se întoarse spre el și se apucă să-l dezlege la ochi. Deși purta mănuși de catifea

care o acopereau până la cot, Loth nu putu răsufla cât timp ea stătu atât de aproape de tatăl ei, temându-se că Sigoso avea s-o muște prin catifea sau s-o apuce de față. Când legătura îi fu desfăcută, Sigoso își arătă dinții. Ochii săi nu mai erau de culoarea topazului, ci cu totul și cu totul cenușii. Două hăuri de cenușă rece.

— Nădăjduiesc că ai dormit bine, tată! spuse donmata în inyshiană.

— Am visat un turn cu ceas și o femeie cu un foc înlăuntrul ei. Am visat că ea-mi era dușmancă.

Regele Sigoso îl țintui pe Loth cu privirea și-și încordă mușchii în lanțuri.

— Asta cine e?

— Este lordul Arteloth Beck de Goldenbirch. Noul nostru ambasador din Inys.

Donmata se chinui să zâmbească.

— Mă întrebam dacă ai binevoi să-i spui cum a murit regina Rosarian.

Sigoso răsufla ca niște foale. Privirea i se plimbă repede de la unul la altul, ca a unui prădător care măsura două bucățele bune.

— Eu am nimicit-o pe Rosarian.

Felul în care rosti numele, plimbându-l pe limbă ca pe o fondantă, îi dădu fiori lui Loth.

— De ce? întrebă donmata.

— Curva aia spurcată mi-a refuzat mâna. Mâna unui *rege!* scuipă Sigoso, iar mușchii gâtului i se întinseră. Prefera să se țină de curvăsăraie cu pirați și lorzișori decât să se unească cu sângele Casei Vetalda…

Scuipatul îi curgea din gură.

— Ard, fiica mea.

Aruncându-i o privire lui Loth, donmata se îndreptă către noptiera lui, unde o cârpă stătea lângă un bol cu apă. Înmuie cârpa în apă și i-o puse pe frunte.

— Am poruncit să i se croiască o rochie, urmă Sigoso. O rochie de o asemenea frumusețe, încât o curvișteină înfumurată ca Rosarian n-ar fi putut să-i reziste în veci. Am pus să fie

îmbibată în venin de bazilisc, pe care l-am cumpărat de la un prinț negustor, și am trimis-o în Inys ca să-i fie ascunsă printre veșminte.

Loth tremura.

— Cine-a ascuns-o? șopti el. Cine-a ascuns rochia?

— Nu vorbește cu nimeni în afară de mine, murmură donmata. Tată, cine-a ascuns rochia?

— Un prieten din palat.

— Din palat, repetă Loth. În numele Sfântului! Cine?

Donmata îi puse din nou întrebarea.

Sigoso chicoti, dar chicotitul i se frânse, preschimbându-se în tuse.

— Paharnicul, răspunse.

Loth se holba la el. Funcția de paharnic nu mai exista de veacuri întregi.

Rochia trebuia să fi fost pusă în Garderoba Iatacului. Stăpâna Robelor de la vremea aceea fusese lady Arbella Glenn, iar ea nu i-ar fi făcut niciun rău reginei ei.

— Nădăjduiesc, reluă Sigoso, c-a mai rămas ceva care să poată fi-ngropat din târfuliță. Veninul de bazilisc e foarte tare.

Scoase un hohot de râs horcăit.

— Și osul se frânge la mușcătura lui.

Auzind acestea, Loth scoase spada.

— Iartă-l pe tatăl meu, stăpânul!

Donmata îl privi deznădăjduită pe Regele Întrupat.

— Ți-aș spune că nu e el însuși, dar chiar e el însuși, așa cum a fost întotdeauna.

Scârbit, Loth făcu un pas spre pat.

— Cavalerița Curajului îți întoarce spatele, Sigoso Vetalda, rosti el, cu glas tremurând. Regina putea să-și dea mâna cui credea ea de cuviință! Blestemat să fii în Pântecele de Foc!

Sigoso zâmbi.

— Deja sunt acolo, răspunse el, și e un paradis.

Cenușiul din ochii lui licări. În ei apărură pete roșii, aprinzându-se precum tăciunii.

— Fýredel.

Donmata apucă un pahar de pe noptieră.

— Tată, bea asta! O să-ți mai aline din dureri.

I-o lipi de buze. Fără să-și ia ochii de la Loth, Sigoso bău ce era înăuntru. Copleșit de ceea ce auzise, Loth îi îngădui donmatei să-l conducă afară.

Mama lui, lady Annes Beck, fusese alături de Regina Mamă când murise. Acum înțelegea de ce nici ea și nici Sabran nu fuseseră în stare să-i spună nici măcar un cuvânt despre ziua în care Rosarian fusese otrăvită în acea rochie minunată. De ce lady Arbella Glenn, care o iubise ca pe copilul ei, nu mai scosese niciodată un cuvânt.

Loth se așeză pe trepte. În timp ce tremura, o simți pe donmata în spatele lui.

— De ce m-ați pus să-l ascult? întrebă el. De ce nu mi-ați spus și-atât?

— Ca să poți să vezi și s-auzi adevărul, răspunse ea, și să i-l duci lui Sabran. Și ca să crezi, și să nu pleci crezând că încă zace-o taină în Yscalin.

Donmata stătea pe treapta din spatele lui, așa că acum capetele le erau la același nivel. Ea ținea un pachet învelit în mătase în poală.

— Ne-aude? o întrebă Loth.

— Nu. A adormit la loc.

Părea obosită.

— Mă rog ca Fýredel să nu-și dea seama că l-am oprit. S-ar putea să creadă că tata e pe moarte. Ceea ce și cred că se întâmplă. Își înălță bărbia și continuă: N-am nicio îndoială că wyrmul avea de gând să-i iau eu locul. Să fiu eu păpușa pe care s-o stăpânească.

— Fýredel nu găsește nelalocul lui faptul că-l ții pe rege înlănțuit astfel într-o odaie întunecoasă?

— Fýredel înțelege că tatăl meu nu arată… *regește* în starea-n care e acum, cu trupul putrezindu-i chiar dacă el continuă să răsufle, răspunse donmata, sec, dar trebuie să-l scot din odăile lui când mi se poruncește. Ca domnul și stăpânul nostru să vadă ce se petrece în palat oricând dorește. Ca să poată da porunci Sfatului Iatacului. Ca să se asigure că nu pregătim vreo răscoală. Ca să ne împiedice să strigăm după ajutor.

— Dacă l-ați omorî pe tatăl dumneavoastră, Fýredel ar ști, își dădu Loth seama. Și v-ar pedepsi.

— Ultima oară când l-am nesocotit, mi-a atârnat una dintre doamne de Poarta Niundei.

Făcu o grimasă.

— Am fost nevoită să văd cum cocatricile lui au ciugulit-o până au făcut-o ferfeniță.

Tăcură și rămaseră nemișcați o vreme.

— Regina Rosarian a murit acum paisprezece ani, continuă Loth. Atunci… Sigoso n-a făcut-o sub stăpânirea draconică.

— Nu toate relele se trag de la wyrmi.

Donmata se întoarse spre el pe treaptă, așa încât spatele-i era lipit de perete.

— Nu-mi aduc aminte foarte multe lucruri despre tatăl meu din copilăria mea. Îmi aduc aminte doar de privirea lui rece, murmură ea. Când aveam șaisprezece ani, mama a venit în dormitorul meu în miez de noapte. Căsnicia lor a fost mereu chinuită, dar în clipa aceea chiar părea speriată. Și furioasă. A spus că o să plece la fratele ei, regele Jantar, în Rauca. Ne-am îmbrăcat în servitori și ne-am strecurat afară din palat. Bineînțeles, străjerii ne-au oprit. Ne-au închis pe amândouă în camerele noastre și ne-au interzis să vorbim. Niciodată n-am plâns atât de tare. Mama a mituit un străjer ca să-mi transmită o scrisoare, să-mi spună să mă țin tare.

Își atinse pandantivul de la gât, bătut cu smaralde.

— O săptămână mai târziu, tata a venit să-mi dea de știre de moartea ei. Curtenilor le-a spus că își luase zilele, rușinată de încercarea de-a-și părăsi regele… Dar eu știam că nu era așa, că ea nu m-ar fi lăsat niciodată singură cu el.

— Îmi pare rău! spuse Loth.

— Nu la fel de rău pe cât îmi pare mie!

Se strâmbă de scârbă.

— Yscalinul nu merită asta, dar tatăl meu o merită. Merită să arate la fel de putregăit pe dinafară cum a fost dintotdeauna pe dinăuntru.

Sahar Taumargam și Rosarian Berethnet, amândouă moarte de mâna aceluiași rege. Și toate astea în vreme ce Inysul îl

socotea prieten întru Întinderea Virtuților.

— Am vrut să-i dezvălui adevărul lui Sabran. Am vrut să chem ajutor, să chem trupe… Dar palatul ăsta e o temniță. Sfatul Iatacului a căzut cu totul în fața lui Fýredel, se teme prea tare să-l înfurie. Au familii în oraș, care ar muri dacă i-am stârni mânia.

Loth își duse mâneca la frunte ca să se șteargă de sudoare.

— Sabran mi-a fost prietenă. Prințul Aubrecht mi-a fost logodnic multă vreme, îi reaminti donmata. Pesemne că au o părere proastă despre mine acum.

Vinovăția îl împunse pe Loth.

— Fie-ne cu iertare! murmură el. N-ar fi trebuit să presupunem cu toții că…

— N-aveați de unde să știți că Fýredel s-a trezit. Sau că suntem sub aripa lui.

— Spuneți-mi cum a căzut Cárscaro. Ajutați-mă să înțeleg!

— Acum doi ani, a avut loc un cutremur în Țepușe, răspunse ea. Fýredel se trezise într-un lăcaș din muntele Fruma, unde se culcase după Marea Năpastă. Noi eram chiar lângă ușa lui. Numai buni de înhățat. Mai întâi, au ars câmpurile de lavandă. Fumul negru, înecăcios, a acoperit cerul serii.

Clătină din cap.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Wyvernii înconjuraseră Cárscaro înainte ca străjile orașului să ajungă la vechile metereze. Fýredel a apărut pentru prima oară după veacuri întregi. A spus că avea să ne dea tuturor foc dacă tata nu venea la el să-i plătească tribut.

— Și s-a dus?

— La început, i-a trimis o momeală, dar Fýredel a simțit că l-a păcălit. L-a ars pe respectivul de viu, iar tatăl meu s-a văzut nevoit să iasă la iveală, spuse ea. Fýredel l-a dus în munți. Tot restul acelei nopți, Cárscaro a căzut în haos. Oamenii au crezut că s-a pornit o nouă Năpastă – lucru care, într-un fel, s-a și întâmplat.

O tristețe cumplită îi umbrea privirea.

— Panica pusese stăpânire pe ținut. Mii de oameni au

încercat să fugă, dar singura ieșire e pe Poarta Niundei, iar aceea era păzită de wyverni. Strângând din buze, continuă: Tata s-a întors în zori. Oamenii au văzut că regele lor era viu și nevătămat și n-au știut ce să creadă. Le-a spus că ei aveau să fie primii martori la noua lume draconică – dacă aveau să-i dea ascultare. Dincolo de zidurile acestui palat, tata a poruncit Sfatului Iatacului să anunțe vestea supunerii noastre în fața Nenumitului. Au trimis vorbă fiecărei nații, prea lași ca să-i țină piept. Prea lași când a poruncit să ne fie dărâmate întăririle. Prea lași când a ars aviarul și fiecare pasăre care mai rămăsese în el. Am încercat să organizez un contraatac, dar fără sorți de izbândă. Nu puteam să fac mai mult fără a-mi pune viața în primejdie.

— Dar restul țării nu știa adevărul, spuse Loth.

— Cárscaro a devenit o fortăreață în noaptea aceea. N-a putut nimeni să dea de veste.

Își lăsă capul pe spate, lipit de perete.

— Wyrmii sunt slabi când dau prima oară semne de viață. Vreme de un an, Fýredel a rămas dedesubtul muntelui Fruma, recăpătându-și puterea. L-am urmărit folosindu-se de tatăl meu ca să-mi preschimbe țara în temelia puterii lui. L-am văzut nimicind cele Șase Virtuți. Am văzut molima trezindu-se și răspândindu-se printre oamenii mei. Iar propria casă mi-a devenit temniță.

În clipa aceea, Arteloth Beck făcu întocmai ceea ce Gian Harlowe îl prevenise să nu facă.

O luă pe Marosa Vetalda de mână.

Purta mănuși de catifea. Tot exista o oarecare primejdie, și totuși o făcu fără să se gândească de două ori.

— Sunteți întruchiparea însăși a curajului! îi spuse el. Iar prietenii dumneavoastră din Întinderea Virtuților v-au dezamăgit.

Donmata le privi mâinile cu o încruntătură. Loth se întrebă când fusese atinsă ultima oară.

— Spuneți-mi cum vă pot fi de ajutor.

Încet, ea își lăsă și cealaltă mână peste a lui.

— Poți să mergi înapoi în dormitorul acela, răspunse ea,

ridicând privirea spre el, și să-ți pui mâinile neacoperite peste tatăl meu.

Îi luă o clipă să înțeleagă.

— Vreți să… mă îmbolnăvesc?

— O să te lămuresc, spuse ea, dar dacă o faci, am să-ți dau la schimb un prilej de a scăpa din Cárscaro.

— Ați spus că e o fortăreață.

— Mama știa o cale de ieșire.

Puse mâna pe pachețelul din poală.

— Vreau să treci dincolo de Țepușe și să-i dai asta lui Chassar uq-Ispad, ambasadorul ersyrian. Doar lui trebuie să i-o încredințezi.

Omul care o crescuse pe Ead și o înfățișase la curte cu opt ani înainte. Donmata despături mătasea. Înăuntru se afla o cutie din fier cu simboluri pe ea.

— În primăvară, o femeie a fost prinsă în apropiere de Perunta, încercând să găsească o corabie care s-o ducă în Lasia. Torționarii și-au făcut de cap cu ea zile-ntregi, dar ea tot n-a vorbit. Când tata a dat cu ochii de mantia roșie pe care-o avea cu ea, Fýredel s-a înfuriat. A poruncit ca ea să-și petreacă ultimele ceasuri în chinuri cumplite.

Loth nu era sigur că e în stare să audă așa ceva.

— În noaptea aceea, m-am dus să o caut.

Donmata își trecu repede degetele peste cutie.

— La început, am crezut că i-au smuls limba, dar după ce i-am dat vin, mi-a spus că o cheamă Jondu. Mi-a spus că dacă țin la viața omenească, o să duc lucrul pe care îl avusese cu ea lui Chassar uq-Ispad. După o scurtă ezitare, adăugă: Am omorât-o pe Jondu cu mâna mea. I-am spus lui Fýredel că a murit din pricina rănilor. Mai bine așa, decât prinsă de poartă. Cutia care-i fusese luată lui Jondu era ferecată. N-o putea deschide nimeni, și, în cele din urmă, s-au lăsat păgubași.

Mi-a fost ușor să o fur. Sunt sigură că e de viață și de moarte în lupta noastră și că ambasadorul uq-Ispad o să știe mai multe.

Urmări conturul modelelor de pe capac.

— Aproape sigur, acesta e în Rumelabar. Ca să ajungi în

Ersyr și să te ferești de granițele străjuite, trebuie să treci Țepușele. Cea mai sigură cale de-a face asta nevătămat de făpturile draconice care trăiesc acolo e să te îmbolnăvești, astfel încât, dacă-ți simt mirosul, să nu se repeadă la tine, urmă ea. Jondu s-a jurat că ambasadorul cunoaște un leac pentru molimă. Dacă ajungi la el la timp, s-ar putea să scapi cu viață și să povestești despre asta.

Loth înțelese în clipa aceea.

— L-ați trimis pe prințul Wilstan să facă lucrul acesta. Sau cel puțin ați încercat.

— Am procedat identic. I l-am arătat pe tatăl meu și l-am pus să asculte chiar din gura lui cum a murit Rosarian. Apoi, i-am dat cutia. Dar Fynch aștepta un prilej de a fugi și de a se întoarce la fiica lui cu vești despre locul ăsta de multă vreme, spuse ea. M-a asigurat că s-a îmbolnăvit singur de molimă. Când mi-am dat seama că nu a făcut-o, am pornit după el, în cea mai mare grabă. Lăsase cutia de izbelițe în tunelul secret care duce spre munți. Era limpede că n-avusese de gând să-mi îndeplinească cererea, dar nici nu pot să-l învinovățesc că a crezut că se poate întoarce la Sabran.

— Unde este acum? întrebă Loth încet.

— L-am găsit nu departe de capătul tunelului, spuse ea. O amfipteră i-a venit de hac.

Loth își sprijini fruntea de mâinile împreunate.

Amfipterele erau niște înfiorătoare făpturi draconice fără membre. Aveau falci puternice și se spunea că-și scuturau prada ca pe-o păpușă, până când devenea prea slăbită ca să mai poată fugi.

— I-aș fi adunat rămășițele, dar s-au năpustit asupra mea chiar când m-am apropiat de ele. Am spus rugăciunile de trebuință.

— Vă mulțumesc!

— În ciuda a ceea ce pare-a fi adevărat, eu încă sunt credincioasă Sfântului. Și el are nevoie de noi acum, lord Arteloth!

Donmata îi puse o mână pe antebraț.

— Vei face după cum îți cer?

El înghiți în sec.

— Și cu lordul Kitston cum rămâne?

— Poate rămâne aici și voi avea eu grijă de el. Sau poate merge cu dumneata – dar trebuie să fie și el bolnav.

Nici măcar Cavalerița Tovărășiei nu s-ar fi așteptat de la Kit să facă așa ceva pentru el. Deja făcuse prea multe.

— Fýredel o să-și dea seama ce-i cu mine? întrebă Loth.

— Nu. Vei avea forma obișnuită de molimă, răspunse ea. Am pus deja teoria la încercare.

El alese să nu întrebe cum.

— Sigur mai sunt și alții în palat care să fie credincioși Sfântului, spuse el. De ce nu trimiteți pe cineva dintre servitorii dumneavoastră?

— Priessa este singura în care am încredere, iar dispariția ei ar pricinui neliniște. M-aș duce eu însămi, dar nu pot să-mi las poporul fără o Vetalda întreagă la minte. Chiar dacă mi-e cu neputință să-i scap, trebuie să rămân și să fac tot ce pot ca să-i țin piept lui Fýredel.

O judecase greșit pe donmata Marosa. Era o adevărată femeie a Întinderii Virtuților, ținută prizonieră într-o epavă de casă pe care, cândva, trebuie s-o fi iubit.

— Pentru mine este prea târziu, milord, dar nu și pentru Întinderea Virtuților. Ceea ce s-a întâmplat aici, în Yscalin, nu trebuie îngăduit să se întâmple nicăieri altundeva.

Loth își feri privirea de acei ochi parcă înflăcărați, de culoarea opalului, și se uită spre broșa ocrotitoare de pe dubletul lui. Două mâini împreunate. Aceeași imagine ca pe un inel de logodnă.

Dacă însăși Cavalerița Tovărășiei s-ar fi aflat aici, Loth știa ce-ar fi făcut aceasta.

— Dacă ești de acord, reluă donmata, te duc înapoi la Regele Întrupat și-ți vei pune mâinile pe el. Apoi, am să-ți arăt calea de ieșire din Yscalin. Se ridică și conchise: Dacă nu ești de acord, atunci te sfătuiesc să te pregătești pentru o viață lungă în Cárscaro, lord Arteloth Beck!

20. Răsărit

În timp ce ceilalți străjeri ai mării se bucurau de încheierea încercărilor în sala de banchete, Tané zăcea ostenită în camera ei. Nu mai ieșise de-acolo după lupta cu Turosa. Un chirurg îi curățase și cususe umărul, dar când se mișca, era secătuită de putere, iar umărul îi zvâcnea neîncetat. A doua zi, urma să afle dacă avea să călărească.

Își roase unghia de la degetul mic până simți gustul sângelui. Fie și numai ca să facă un lucru mai puțin dureros cu mâinile, își găsi exemplarul din *Amintiri din vremea Marii Năpaste*. Primise cartea în dar de la unul dintre dascălii ei la a cincisprezecea aniversare. Trecuse ceva vreme de când o deschisese ultima oară, dar ilustrațiile din ea aveau să-i ofere un motiv de distragere.

Aproape de ceasul al doisprezecelea, când cântecul greierilor-de-copac se întețea afară, ea încă era trează și citea.

O imagine înfățișa o femeie seiikineză cu boala roșie. Ochii și mâinile îi erau roșii. Pe altă pagină se aflau suflătorii de foc. Aripile lor de lilieci o înspăimântaseră pe Tané când avea cincisprezece ani, și încă-i dădeau fiori. Următoarea imagine îi arăta pe oamenii din Capul Hisan stând pe coastă și privind o mare bătălie. Dragonii se încolăceau și se zvârcoleau printre valuri. Fălcile lor încercau să înhațe demonii, în timp ce aceștia-și aruncau ploaia de foc peste Seiiki.

Ultima imagine înfățișa cometa care apăruse în ultima noapte a Marii Suferințe – Felinarul lui Kwiriki – aruncând meteori în mare. Demonii înaripați fugeau din calea ei, iar dragonii din Seiiki se înălțau din mare, pictați în nuanțe de argintiu și albastru strălucitoare ca niște monede.

O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gândurilor. Tané se ridică anevoie în picioare. Când deschise ușa, dădu peste Onren, înveșmântată într-o robă verde-închis, cu părul plin de flori-de-sare. În mâini ținea o tavă.

— Am venit cu cina, o anunță ea.

Tané se dădu la o parte.

— Intră!

Se întoarse în pat. Lumânările-i arseseră aproape de tot, mărind fiecare umbră. Onren lăsă tava jos, scoțând la iveală un mic ospăț. Felii proaspete de doradă de mare, fasole groasă dată prin icre și alge-n saramură dintr-o zeamă aromată, dar și o carafă de vin cu mirodenii și un pahar.

— Onoratul Amiral ne-a îngăduit să-i gustăm faimosul vin maturat în mare, o lămuri Onren, zâmbind. Ți-aș fi păstrat și ție, dar s-a terminat aproape de cum a sosit. Acesta e ceva mai puțin distins – turnă din carafa –, dar ți-ar putea amorți din durere.

— Mulțumesc! zise Tané. A fost foarte frumos din partea ta că te-ai gândit la mine, dar să știi că niciodată nu mi-a plăcut vinul. Ia-l tu.

— S-au încheiat încercările, Tané. Poți să te liniștești acum. Dar… Cred că mi-ar putea prinde bine.

Onren îngenunche pe prești.

— Ți-am simțit lipsa în sala de banchet.

— Eram obosită.

— Mă gândeam eu că asta o să spui. Nu vreau să te jignesc, dar la cum arăți, ai zice că n-ai dormit de ani întregi. Și meriți să te odihnești.

Luă paharul în mână.

— Te-ai descurcat bine împotriva lui Turosa. Pesemne că lepădătura a învățat în sfârșit că nu e chiar atât de mult deasupra țăranilor pe care-i disprețuiește.

— Acum nu mai suntem țărani.

Tané o cercetă cu privirea.

— Pari îngrijorată.

— Cred c-am pierdut prilejul de a călări astăzi. Kanperu luptă la fel de bine pe cât…

Sorbi vinul.

— În fine!

Deci se luptase cu Kanperu. Tané fusese dusă la chirurg înainte să apuce să vadă restul încercărilor.

— Te-ai descurcat de minune în toate celelalte zile, îi reaminti Tané. Onoratul Amiral ne va judeca nepărtinitor.

— De unde știi?

— Este călăreț.

— Turosa va fi călăreț mâine, și totuși a petrecut ani întregi tot luându-se de toți cei care ne tragem din neam de țărani. Am auzit c-a bătut o dată un servitor pentru că nu s-a înclinat suficient de adânc. Oricare dintre noi ar fi fost exilat din Casele de Învățătură dacă ne-am fi purtat așa… Dar sângele încă are putere.

— Nu știi c-o să devină călăreț doar din acest motiv.

— Eu pun rămășag pe tot ce am că așa va fi!

Se lăsă tăcerea. Tané ciuguli fasolea groasă.

— Am fost mustrată cândva, pe vremea când aveam șaisprezece ani, pentru c-am jucat jocuri de noroc în oraș, reluă Onren. Pentru că era împotriva bunelor moravuri, mi s-a interzis să mai iau parte la lecții și mi s-a spus că va trebui să-mi câștig locul înapoi în Casa de Răsărit. Am frecat latrinele tot restul sezonului. Între timp, Turosa mai că omoară pe cineva și, câteva zile mai târziu, are iar sabia-n mână. Motivul lor a fost că el e nepot de călăreț și eu nu sunt. Și acesta le va fi motivul și mâine, dacă sunt alungată, în favoarea lui.

— Nu acesta va fi motivul, lăsă Tané să-i scape.

Îi scăpă de pe limbă înainte să apuce să se stăpânească, precum un pește alunecos care-i scăpase din mână.

Onren ridică din sprâncene. Se lăsă liniștea, grea ca un clopot nebătut, în timp ce Tané ducea o luptă cu ea însăși.

— Haide, Tané! Spune ce-ai de gând să spui!

Onren zâmbi cu băgare de seamă.

— Doar suntem prietene, la urma urmei.

Era prea târziu ca acum să mai dea înapoi. Încercările, intrusul, osteneala și vinovăția ei – toate se adunară laolaltă cu violență, precum bulbucii din apa fiartă, iar Tané nu mai fu în stare să se stăpânească.

— Pari să crezi că dacă nu ești numită călăreață mâine, sub niciun chip nu va fi din vina ta, se trezi spunând. Eu am muncit zi și noapte de când suntem aici. În tot acest timp, tu nu ai dat dovadă de respect. Ai întârziat la încercări, în fața clanului Miduchi. Petreci nopțile prin taverne, când ar trebui să te pregătești, și dup-aia te miri că lupți slab cu adversarul

tău. Poate că *acesta* va fi motivul pentru care n-ai să fii numită călăreață.

Onren nu mai zâmbea.

— Așadar, spuse ea, scurt, crezi că nu merit asta. Pentru că… m-am dus la tavernă.

Se opri.

— Sau e pentru că m-am dus la tavernă și tot te-am întrecut la încercarea cuțitelor?

Tané înțepeni.

— Aveai ochii împăienjeniți în dimineața aceea. Încă îi ai. Ai stat trează toată noaptea ca să te pregătești.

— Sigur că am stat.

— Și-mi porți mie pică pentru că eu nu am stat.

Onren clătină din cap.

— Echilibrul este de trebuință în toate, Tané – nu înseamnă că dai dovadă de lipsă de respect. Poziția asta e un prilej cum ai o dată-n viață, și nu e de risipit.

— Știu asta, se apără Tané pe un ton tăios. Nădăjduiesc doar că o știi și tu.

Auzind acestea, Onren zâmbi chinuit, dar Tané îi văzu suferința din privire.

— Ei, bine, spuse ea, ridicându-se, atunci, ar fi bine să te las. Nu-mi doresc să te trag în jos după mine.

Pe cât de repede se aprinsese furia înlăuntrul lui Tané, pe-atât de repede se stinse. Rămase nemișcată, cu mâinile pe așternut, înghițind în sec ca să scape de gustul înțepător al rușinii. În cele din urmă, se ridică și făcu o plecăciune.

— Fie-mi cu iertare, onorabilă Onren! Nu ar fi trebuit să spun nimic din toate acestea. E de neiertat!

După o scurtă ezitare, Onren se îmblânzi.

— Ești iertată! Cu adevărat.

Oftă.

— Mi-am făcut griji pentru tine!

Tané rămase cu privirea plecată.

— Mereu ai muncit din greu, dar la încercările-astea, mie una mi se pare că tu te-ai pedepsit, Tané. Pentru ce?

Când vorbea astfel, era de parc-ar fi avut-o din nou pe Susa.

Un chip blând și-o minte deschisă. Doar pentru o clipă, pe Tané o ispiti gândul de a-i spune totul lui Onren. Poate că ea avea să înțeleagă.

— Nu, răspunse, în cele din urmă. Doar că m-am temut. Și am fost obosită.

Se lăsă din nou pe pat.

— Am să fiu mai bine mâine. Când am să știu care-mi va fi soarta.

Onren râse auzind acestea.

— Of, Tané! Vorbești de parcă ar fi ori asta, ori în temniță.

Tané tresări, dar reuși totuși să zâmbească.

— Acum am să te las. Amândouă avem nevoie de odihnă.

Onren goli paharul.

— Noapte bună, Tané!

— Noapte bună!

Imediat ce plecă Onren, Tané stinse lampa cu ulei și se târî sub așternuturi. Osteneala și durerea o înghițiră în sfârșit, apoi căzu într-un somn fără vise.

Când se trezi, lumina era aurie. Preț de o clipă, nu înțelese de ce camera era atât de luminoasă. Părea că fusese întuneric pentru o veșnicie.

Deschise fereastra. Soarele strălucea pe acoperișurile din Ginura chiar și-n timp ce ploaia cădea mai departe în șiroaie.

Ploua cu soare. Semn de bun augur.

Curând, servitorii aveau să vină cu noua ei uniformă. Dacă dragonul de pe spatele tunicii era argintiu, avea să rămână străjer al mării și să slujească drept căpetenie a marinei.

Dacă era auriu, era aleasă de zei.

Se plimbă prin cameră și aprinse tămâia de pe altar pentru ultima oară. Ceru iertare pentru lipsa de bună-cuviință față de Onren și, din nou, pentru ceea ce făcuse în noaptea dinaintea ceremoniei. Dacă marele Kwinki ar fi iertat-o, avea să-și dovedească pentru tot restul vieții credința.

Servitorii veniră la sfârșitul după-amiezii. Tané așteptă, cu ochii închiși, apoi se întoarse cu fața spre ei.

Tunica era din mătase-de-apă. Albastră ca safirul. Iar pe spatele tunicii se afla emblema dragonului, brodată cu fir de

aur.

e

Noii ei îngrijitori îi tăiară părul milităreşte. Cicatricea de pe obraz i se vedea mai tare, iar umărul o durea, însă ochii-i luceau precum cerneala proaspătă.

În timp ce soarele-şi ieşea din drepturi, ieşi din lectică şi păşi pe nisipul pal din Golful Ginura. Alegerea avea loc mereu la sfârşitul zilei, căci vechea ei viaţă se sfârşea acolo. Purta cizme noi, din piele, cu tocuri groase, ca să se prindă bine în scara şeii.

Un curcubeu de noapte ardea pe cerul purpuriu ca de fum, întins de-a lungul orizontului în nuanţe de roşu aprins. Oamenii se adunau pe stânci ca să fie martori la acel semn ciudat din partea marelui Kwiriki şi să-i urmărească pe cei doisprezece noi călăreţi ai dragonilor mergând spre apă.

Turosa era printre ei. La fel erau şi toţi ceilalţi care erau înrudiţi cu călăreţii dragonilor. Tané ţinea pasul în spatele lui Onren, care-i zâmbea. Îşi câştigase locul în clanul Miduchi.

Ultima dată când Tané se aflase pe o plajă, străinul ieşise din beznă precum un blestem. Dar talazurile dinlăuntrul ei, care o împinseseră spre ziua aceasta încă din leagăn, erau ciudat de calme şi nemişcate.

Zece dragoni seiikinezi aşteptau în mare, ageri şi frumoşi. Soarele şi curcubeul luminau valurile ce se loveau clipocind de trupurile lor. Se părea că mai dura un pic până să apară cei doi războinici lacustrini.

Când fu chemat, Kanperu făcu o plecăciune în faţa Amiralului, care ridică un şirag de perle-dănţuitoare şi i-l puse la gât. Îi înmână lui Kanperu un coif şi o şa căptuşită. Apoi, Amiralul îi dărui o mască, ca să-i apere faţa de stihii, şi o sabie îmbibată în apă sărată, cu teaca bătută în sidef, făurită de cel mai priceput săbier din Seiiki.

Kanperu îşi prinse chingile coifului în jurul gâtului, apoi ridică şaua sub braţ şi porni prin apă. Când apa îi ajunse până la mijloc, întinse mâna dreaptă, cu palma ţinută în sus.

O dragoniță cenușiu-albăstrui își întinse gâtul și-l cercetă cu niște ochi ca două luni pline. Când întinse gâtul și mai departe, Kanperu se prinse cu degetele de coama ei și se cățără pe ea, fiind cu băgare de seamă la spinii ei. Nici nu se așezaseră bine el și șaua, că dragonița și scoase un strigăt bântuitor și plonjă în mare, udând până la piele pe toată lumea de pe plajă.

Onren se apropie următoarea de țărm, cu zâmbetul de la o ureche la alta. Ținu doar o clipă mâna întinsă, iar cel mai mare dintre dragoni – un seiikinez mătăhălos cu coama neagră și cu solzii ca argintul călit – veni plutind spre plajă. Onren se încordă la început, dar, după ce-l atinse, se relaxă și se cățără pe gâtul lui ca pe o scară.

— Onorabila Miduchi Tané! strigă Amiralul. Fă un pas în față!

Onren își lăsă masca pe față. Dragonul își lăsă capu-n jos și se îndepărtă înot.

Tané făcu o plecăciune în fața Amiralului și-l lăsă să-i prindă perlele în partea de jos a gâtului, semn că era aleasă de zei. Luă coiful și șaua, și, în cele din urmă, sabia vârâtă în teacă. Deja o simțea ca făcând parte din brațul ei. O legă cu eșarfa și intră în mare.

În timp ce apa caldă și sărată-i scălda picioarele, i se tăie răsuflarea. Întinse mâna. Cu capul plecat. Cu ochii închiși. Mâna-i era sigură, dar restul trupului îi tremura.

Dădu cu mâna de solzi reci. Nu îndrăzni să privească. Trebuia. Când o făcu, doi ochi, la fel de strălucitori ca artificiile, o țintuiau de pe chipul unei dragonițe lacustrine.

21. Apus

Loth ieși pentru ultima oară din odăile lui din Palatul Izbăvirii în puterea nopții.

Molima draconică era înlăuntrul lui. O atingere de fruntea Regelui întrupat, o înțepătură în mâna lui și o clepsidră i se răsucise în minte. Curând, grăunțele minții lui întregi aveau să

i se scurgă printre degete.

Pe umăr avea un sac din piele, plin de cele trebuincioase pentru călătoria prin munți. Pumnalul și sabia-i erau la șold, ascunse sub o mantie de iarnă.

Kit îl urmări pe treptele curbate.

— Chiar nădăjduiesc că asta e o idee bună, Arteloth! spuse el.

— E tocmai opusul unei idei bune.

— Pirateria ar fi fost alegerea mai bună.

— De netăgăduit.

Pătrundeau în măruntaiele orașului Cárscaro. Donmata Marosa le spusese cum să ajungă la niște trepte ascunse din Sanctuarul Iatacului, care se îngustau pe măsură ce coborau. Loth își șterse sudoarea rece de pe frunte. Îl implorase pe Kit să rămână în urmă, dar prietenul lui stăruise să meargă cu el.

Trecu o vreme până când simțiră pământ plat sub picioare. Loth ridică torța. Donmata Marosa aștepta la baza treptelor, cu fața umbrită de glugă, în fața unei crăpături mari din perete.

— Ce e locul ăsta? întrebă Loth.

— O cale uitată de scăpare. Presupun că e de folos în asedii, răspunse ea. Așa aveam de gând să fugim, eu și mama.

— Și de ce nu v-ați folosit de el ca să trimiteți vorbă în afară?

— Am încercat.

Ea își lăsă gluga jos.

— Lord Kitston. V-ați îmbolnăvit?

Kit făcu o plecăciune.

— Da, Luminăție. Cred că sunt destul de lovit de molimă.

— Bine!

Privirea ei reveni aproape imediat la Loth.

— Mi-am trimis una dintre doamne. Asta se întâmpla înainte să-mi dau seama câte făpturi draconice există în munți.

Era limpede ce dădea de înțeles.

Donmata întinse mâna în spatele ei și le dădu toiege de lemn, fiecare cu câte-un cârlig în vârf.

— Toiege pentru gheață. O să vă ajute să vă mențineți echilibrul.

Le luară. Lui Loth îi dădu un alt sac, în care atârna greu cutia de fier.

— Te rog să nu dai uitării această sarcină pe care ți-am încredințat-o!

La lumina focului, ochii-i erau ca niște giuvaiere.

— Am încredere c-ai să faci asta pentru mine! Și pentru Întinderea Virtuților.

Rostind aceste cuvinte, se dădu la o parte.

— Vom trimite ajutoare, grăi Loth, încet. Țineți-vă tatăl în viață cât de mult puteți. Dacă moare, ascundeți-vă de Fýredel. După ce e îndeplinită această sarcină, le vom dezvălui tuturor suveranilor din Întinderea Virtuților ce s-a întâmplat aici. Nu veți muri de una singură în locul ăsta.

În sfârșit, donmata Marosa zâmbi, doar puțin. De parc-ar fi uitat cum se făcea.

— Ai o inimă bună, lord Arteloth, spuse ea. Dacă te întorci într-adevăr în Inys, transmite-le salutările mele lui Sabran și lui Aubrecht!

— Așa am să fac.

Făcu o plecăciune în fața ei.

— La revedere, Luminăția Voastră.

— La revedere, milord!

Se priviră preț de alte două sau trei ezitante bătăi de inimă. Loth mai plecă o dată capul și păși pe pasarelă.

— Cavalerița Curajului să vă-nveselească în aceste ceasuri întunecate! îi ură Kit Marosei.

— Și pe dumneata, lord Kitston!

Pașii-i răsunară când plecă. Loth simți deodată o părere de rău că n-o puteau lua cu ei. Marosa Vetalda, donmata Yscalinului, ținută prizonieră în turnul ei.

Pasarela era incredibil de întunecoasă. O briză-l împingea pe Loth înainte, ca o mână care-l chema. Își agăță imediat cizma în pământul inegal, aproape lăsându-se fără un ochi cu torța. Erau înconjurați de sclipirea sticlei vulcanice și de masa poroasă a pietrelor ponce. Sticla-i oglindea lumina torței,

aruncând o mie de reflexii diferite.

Părea că se deplasează de ceasuri întregi, cotind uneori, dar cel mai adesea mergând în linie dreaptă. Toiegele lor băteau un ritm constant.

Kit tuși, făcându-l pe Loth să se încordeze.

— Liniște! făcu el. N-aș prea vrea să trezim ce hălăduiește pe-aici.

— Omul trebuie să tușească atunci când îi vine. Și nu hălăduiește *nimic* pe-aici.

— Zi-mi că pereții ăștia nu arată de parcă ar fi fost săpați de un bazilisc!

— Gata, nu mai fi atât de prăpăstios! Gândește-te că asta-i doar o altă aventură.

— Nu-mi ardea mie de nicio aventură! zise Loth, ostenit. Câtuși de puțin. În clipa asta, vreau să fiu în Casa Măcețului, cu un pahar de vin îndoit, ducându-mi regina la altar.

— Și mie mi-ar plăcea să mă trezesc alături de Kate Withy, dar, vai, nu le putem avea pe toate!

Loth zâmbi.

— Mă bucur că ești aici, Kit!

— Te cred și eu! zise Kit, cu ochii lucind.

Locul îl ducea pe Loth cu gândul la Nenumit și la cum despicase acesta pământul până-și găsise calea spre lumea de deasupra. Mama lui îi spusese adesea povestea pe când era copil, cu felurite voci, ca să-l înspăimânte și să-l facă să râdă.

Mai făcu un pas. Pământul de sub picioarele lor urui sec, precum burdihanul unui uriaș.

Loth încremeni, apucând torța. Flacăra-i pâlpâi când o altă rafală de vânt rece își făcu loc prin tunel.

— E cutremur? murmură Kit.

Când Loth nu răspunse, glasul i se încordă.

— Loth, e cutremur?

— Taci! Nu știu.

Mai răsună un uruit, mai puternic de data aceasta, iar pământul păru a se înclina. Loth își pierdu echilibrul. Abia apucă să-și revină, că se și stârni un cutremur cumplit – mai întâi ușor, precum tremuratul de teamă, apoi din ce în ce mai

violent, până când începură să le clănțăne dinții-n gură.

— E cutremur! strigă el. Fugi! Kit, *fugi,* omule! Fugi!

Cutia de fier îl lovea cu putere în spinare. Goniră prin întuneric, căutând cu disperare în față orice sclipire de lumină a zilei. Parcă însăși scoarța pământului se zbătea în chinuri.

— Loth! strigă Kit, cu glasul plin de spaimă. Torța – mi s-a stins torța!

Loth se răsuci pe călcâie, cu răsuflarea tăiată, și întinse torța-n față. Prietenul lui rămăsese mult în urmă.

— Kit!

Alergă înapoi.

— În picioare, hai, grăbește-te! Ia-te după vocea mea!

Un scârțâit. De parc-ar fi avut gheață subțire sub picioare. Pietre mici, ca prundișul, îl loveau în spate. Își duse mâinile la cap, în timp ce acoperișul tunelului se prăvăli peste el.

O vreme îndelungată, se așteptă să moară. Cavalerița Curajului îl abandonă cu totul, iar el scânci ca un prunc. Întunericul îl orbi. Piatra se sfărâmă. Sticla se sparse răsunând puternic. Se înecă atunci când simți un praf cu gust neplăcut.

Apoi, dintr-odată, încetă.

— Kit! răcni Loth. Kit!

Gâfâind, întinse mâna după torță – încă aprinsă, ca prin minune – și o îndreptă spre locul din care-l auzise pe Kit strigându-l ultima oară. Tunelul era plin de piatră și de sticlă vulcanică.

— Kitston!

N-avea cum să fie mort. Nu *putea* să fie mort. Loth se opinti în zidul din dărâmături cu toată puterea, izbindu-l iar și iar cu umărul și lovindu-l cu toiagul pentru gheață și cu pumnii însângerați. Când cedă în cele din urmă, izbuti să răzbată printre dărâmături și să azvârle bucăți de stânci cu mâinile goale, iar aerul de aici era ca mierea pe jumătate întărită, i se lipea de gât…

Strânse degetele în jurul unei mâini moi. Dădu la o parte și mai multă sticlă, cu mușchii încordați de efort.

Și, în sfârșit, dădu de Kit. Dădu de ochii pe care-i știa atât de bine, acum văduviți de râs. Gura lui, care zâmbea atât de

ușor, și care n-avea să mai zâmbească niciodată. Avea tăblița la gât, la fel cu cea pe care i-o dăduse lui Loth la ultima Sărbătoare a Tovărășiei. Restul din el nu se vedea. Loth nu vedea decât sângele care i se prelingea printre pietre.

Un suspin disperat îi ieși din piept. Avea obrajii uzi de sudoare și de lacrimi, pumnii-i sângerau, iar în gură simțea un gust de fier.

— Iartă-mă! spuse el, cu glasul înecat. Iartă-mă, Kitston Glade!

22. Apus

Căsătoria lui Sabran a IX-a cu Aubrecht al II-lea avu loc când vara se preschimba-n toamnă. Obiceiul era ca jurămintele să fie făcute la miezul nopții, pe lună nouă, căci era cea mai mare nevoie de tovărășie în ceasurile cele mai întunecate.

Și chiar erau ceasuri întunecate. Nicicând în istoria casei de Berethnet nu venise o nuntă atât de repede după o înmormântare.

Marele Sanctuar din Casa Măceșului, la fel ca toate sanctuarele, era rotund, modelat după scuturile folosite de cavalerii din vremurile de început ale Inysului. După Marea Năpastă, când i se prăbușise acoperișul, Rosarian a II-a poruncise ca pe bolți să fie puse vitralii roșii, întru amintirea celor al căror sânge fusese vărsat.

De-a lungul veacurilor, trei copaci năzdrăvani ieșiseră prin podea și-și întinseseră crengile peste pasarelă. Frunzele lor aveau deja nuanțe ca para focului, aurii și chihlimbarii. Șase sute de oameni se strânseseră sub ei pentru ceremonie, printre care și Preavirtuosul Ordin al Sanctarienilor.

Când regina Inysului apăru la ușile dinspre miazăzi, martorii amuțiră. Avea părul periat de-i lucea ca abanosul, cu flori albe împletite în el. Avea un colan la baza gâtului. Purta o coroană din aur filigranat, incrustată cu rubine, care reflectau lumina fiecărei lumânări.

Corul începu să cânte cu voci înalte și profunde. Sabran făcu un pas, apoi se opri.

De la locul ei, printre purtătorii lumânărilor, Ead o urmărea pe regină, care rămase acolo, încremenită în loc. Roslain, dătătoarea ei, o prinse de braț.

— Sab, șopti ea.

Sabran se îndreptă. În întunericul sanctuarului, puțini aveau să poată vedea cât de țeapăn își ținea umerii sau tremuratul care-i putea fi pus pe seama frigurilor.

O clipă mai târziu, porni mai departe.

Seyton Combe o privi apropiindu-se din locul în care stăteau Ducii Spirituali și familiile lor. Lumina lumânărilor scotea la iveală rânjetul de mulțumire din colțul gurii lui.

Îl trimisese pe Loth la moarte pentru această noapte. Loth, care-ar fi trebuit să se afle alături de Sabran. Era o datină în Inys ca prietenii cei mai buni ai viitorilor soți să-i conducă pe aceștia pe drumul către tovărășie.

În apropiere, Igrain Crest avea o expresie de nepătruns. Ead presupunea că, pentru ea, aceasta era și o izbândă, și o înfrângere. Voia un moștenitor, dar nu cu acest tată. Era și dovada faptului că Sabran nu mai era fata zdrobită de durere care avusese atât de multă nevoie de călăuzire în perioada de regență.

Prințul Roșu intră pe cealaltă parte a sanctuarului. Dătătoare-i era sora cea mai mare. El purta o mantie care se potrivea cu a soției lui, căptușită cu mătase stacojie și blană de hermină, și prinsă cu fir de aur. Precum Sabran, purta mănuși cu butoni luxoși, numai buni ca să atragă privirile tuturor la ceremonie. O coroniță din argint aurit îi vădea puterea de rege.

Sabran porni hotărâtă spre el. Rochia ei de nuntă era remarcabilă. De un roșu-închis, precum vinul de cireșe, și cu partea din față neagră, plină de aur și perle. Doamnele ei, printre care și Ead, reprezentau opusul, rochiile lor negre având corsete roșii.

Alaiul de nuntă se întâlni în capătul sanctuarului, sub un baldachin aurit care stătea pe coloane împodobite. Martorii

alcătuiră un cerc în jurul lor. Cum Sabran era scăldată în lumina lumânărilor din miezul sanctuarului destul de aproape pentru ca Lievelyn s-o vadă limpede, înghiți în sec.

Sabran o luă pe Roslain de mână, în timp ce Lievelyn își împreună degetele cu ale surorii lui mai mari, după care îngenuncheată toți patru pe perne. Restul făcură un semicerc în jurul lor. În timp ce își stingea lumânarea, Ead îl zări pe Chassar în mulțime.

Arhisanctarianul Inysului avea degetele ca niște țepușe și era atât de palid, încât i se vedeau vene albastre la tâmple. Adevărata Sabie îi era desenată cu argintiu pe partea din față a herigaldului.

— Prieteni! începu el, rupând tăcerea. Ne-am adunat în această seară, feriți de ochii lumii, ca să fim martori la unirea dintre aceste două suflete întru sfânta stare a tovărășiei. Precum Domnița și Sfântul, ei caută să se unească în suflet și-n trup întru dăinuirea Întinderii Virtuților. Tovărășia este de mare ajutor, căci Inysul însuși s-a întemeiat pe dragostea dintre Galian, un cavaler din Inysca, și Cleolind, o eretică din Lasia.

Abia trecuseră câteva clipe și o și făcuseră pe Maică eretică. Ead îi aruncă o privire scurtă lui Chassar din capătul culoarului.

După ce-și drese vocea, Arhisanctarianul deschise o carte de rugăciuni cu coperte argintii și citi povestea Cavaleriței Tovărășiei, care fusese prima care se alăturase Sfintei Suite. Ead asculta doar pe jumătate. Avea privirea ațintită asupra lui Sabran, care stătea complet nemișcată. Lievelyn îi aruncă o privire.

Când se încheie povestea, Roslain și Ermuna, care-și încheiaseră datoriile ca dătătoare, se-ndepărtară de cuplul regal. Roslain se duse să stea lângă tovarășul ei, lordul Calidor Stiliwater, care-o trase aproape de el. Nu-și dezlipi nicio clipă privirea de Sabran, care, la rându-i, își urmări prietena lăsând-o sub baldachin cu un om aproape străin.

— Să începem!

Arhisanctarianul făcu un semn cu capul spre Lievelyn.

Înaltul Prinț își scoase mănușa de pe mâna stângă și o întinse.

— Sabran a IX-a din Casa Berethnet, Regină a Inysului, soțul tău îți întinde mâna întru tovărășie. Primești, și-ai să-i fii tovarășă credincioasă din ziua aceasta și până la sfârșitul zilelor?

Lievelyn îi zâmbi lui Sabran, un zâmbet care abia-i iți câteva riduri la ochi. Umbrele făceau să fie greu să-ți dai seama dacă zâmbea și ea când luă verigheta de la Arhisanctarian.

— Prietene, spuse ea, primesc!

Se opri, cu maxilarul încordat, iar Ead îi văzu pieptul ridicându-se ușor.

— Aubrecht Lievelyn, urmă ea, te iau acum de tovarăș!

Îi puse inelul pe degetul arătător. Era de aur, ales pentru suverani.

— Prietenul meu, tovarăș de pat, partener neîncetat în toate!

Se opri.

— Jur să te iubesc din suflet, să te apăr cu sabia mea și să nu dau altcuiva bunăvoința mea! Asta-ți jur eu ție!

Arhisanctarianul încuviință din nou din cap. Sabran fu acum cea care-și scoase mănușa stângă.

— Aubrecht al II-lea din Casa de Lievelyn, Înalt Prinț al Statului Liber al Mentendonului, veni îndemnul, soața ta îți întinde mâna întru tovărășie. Primești să-i fii tovarăș credincios din ziua aceasta și până la sfârșitul zilelor?

— Prietenă, răspunse Lievelyn, primesc!

Când luă inelul lui Sabran de la Arhisanctarian, mâinii ei îi scăpă un tremur abia văzut. Era ultimul ei prilej de a da înapoi din căsnicie înainte să fie legată de ea prin lege. Ead aruncă o privire spre Roslain, ale cărei buze se mișcau ușor, ca în semn de încurajare. Sau de rugăciune.

Sabran ridică privirea spre Lievelyn și încuviință în sfârșit ușor din cap. O luă de mâna stângă, cu la fel de multă blândețe de parc-ar fi luat un fluture, și-i puse inelul, care îi sclipi pe deget.

— Sabran Berethnet, rosti el, te iau acum în tovărășie.

Prietena mea, tovarășă de pat, parteneră neîncetată întru toate. Jur să te iubesc din sufletul meu, să te apăr cu sabia mea și să nu dau altcuiva bunăvoința mea! Îi apăsă mâna și completă: Asta-ți jur eu ție!

Urmă o tăcere scurtă, timp în care se țintuită amândoi cu privirile. Apoi, Arhisanctarianul deschise brațele, de parc-ar fi vrut să-i îmbrățișeze pe martori, stricând cu totul clipa.

— Numesc aceste două suflete unite întru sfânta stare a tovărășiei în fața Sfântului, strigă el, și prin el, a întregii Întinderi a Virtuților!

Uralele izbucniră în tot sanctuarul. Zgomotul bucuriei împărtășite părea destul de puternic ca să dărâme din nou acoperișul. În timp ce bătea din palme, Ead îi cercetă pe Ducii Spirituali pe care-i vedea. Nelda Stiliwater și Lemand Fynch păreau mulțumiți. Crest stătea dreaptă ca un sceptru, cu gura ca o dungă fără buze, dar bătea cu vârfurile degetelor în palmă, încercând din răsputeri să aplaude. În spatele lor, Șoimul de Noapte era tot numai zâmbet.

Tovarășii se sărutau adesea după ce erau căsătoriți, dar pentru membrii caselor regale, o asemenea scenă era dincolo de granițele bunei cuviințe. În schimb, Sabran luă brațul întins de Lievelyn și coborâră împreună de pe estradă. Iar Ead văzu că, deși Sabran era trasă la față, Regina Inysului zâmbea poporului ei.

Ead schimbă o privire cu Margret, care o luă pe o Linora cea cu ochii înlăcrimați de cot. Precum niște năluci, cele trei se îndepărtară.

e

În Dormitorul Regal, aranjară patul și căutară-n fiecare colțișor după pericole. O figurină turnată în bronz cu Cavalerița Tovărășiei fusese pusă sub fereastra cu toc de plumb. Ead aprinse lumânările de pe șemineu, trase perdelele și îngenunche să facă focul. Arhisanctarianul stăruise să fie foarte multă căldură. Pe noptieră se afla o carte de rugăciuni, oferită la povestea Cavaleriței Tovărășiei. Un măr roșu stătea

pe ea. Semn de rodnicie, îi spuse Linora lui Ead în timp ce lucrau.

— E o datină păgână străveche, o lămuri ea, dar lui Carnelian a II-a i-a plăcut atât de mult, încât a cerut Ordinului Sanctarienilor să o introducă în ritualul de consumare.

Ead se șterse pe frunte. Era limpede că Arhisanctarianul voia ca un moștenitor să apară prin coacere, ca o pâine.

— Trebuie neapărat să le aduc ceva de băut.

Margret o atinse pe Ead pe braț și plecă. Linora umplu două vase de încălzit cu cărbuni, fredonând, și le strecură sub plapumă.

— Linora, îi spuse Ead, du-te și te-alătură sărbătorii. Termin eu aici.

— Vai, tu *chiar* ești bună, Ead!

Când Linora plecă, Ead se asigură că fereastra plumbuită era ferecată. Dormitorul Regal fusese încuiat și păzit toată ziua, iar cheia era ținută numai de Roslain, însă ea nu avea încredere în nimeni de la această curte.

După o pauză ceva mai lungă, în care se gândi dacă era o hotărâre înțeleaptă, Ead luă trandafirul pe care îl tăiase în după-amiaza aceea și-l băgă sub perna din partea dreaptă a patului. Perna brodată cu însemnul Casei Berethnet.

Măcar să aibă vise liniștite în noaptea asta.

Dincolo de vrăjile de apărare răsună un pas pe care Ead îl recunoștea. O umbră apăru în prag, iar Roslain Crest începu să cerceteze camera, cu bărbia săltată a sfidare.

O șuviță de păr îi scăpase din coafura în formă de inimă. Privea prin încăpere de parcă i-ar fi fost necunoscută, și nu încăperea în care dormise alături de regina ei în nenumărate rânduri.

— Milady!

Ead făcu o plecăciune.

— Vă simțiți bine?

— Da.

Roslain răsuflă pe nas.

— Majestatea Sa îți solicită prezența ta, Ead.

Un lucru neașteptat.

— Fără îndoială, numai Doamnele din Dormitor o pot dezbrăca de veșminte în…

— Cum spuneam, o întrerupse Roslain, ți-a solicitat prezența. Și tu pari că ți-ai terminat treburile pe-aici.

Cu o ultimă privire aruncată spre cameră, se întoarse pe coridor, iar Ead o luă pe urmele ei.

— Unei cameriste nu-i este îngăduit să atingă persoana regală, dar voi trece cu vederea în seara aceasta. După cum o cere nevoia.

— Bineînțeles!

Camera de Retragere, unde Sabran era spălată și îmbrăcată în fiecare zi, era o cameră pătrată cu un tavan de ipsos bogat decorat, cea mai mică dintre apartamentele ei regale. Avea perdelele trase.

Sabran stătea desculță în fața focului, privind flăcările, în timp ce-și scotea cerceii. Fără îndoială că rochia ei fusese ferecată în Garderoba Iatacului, lăsând-o în cămașa de noapte. Katryen îi scotea sulul căptușit de la mijloc.

Ead se apropie de regină și-i dădu părul la o parte, ca să ajungă la ceafa, unde avea prins colanul.

— Ead, începu Sabran. Ți-a plăcut ceremonia?

— Da, Majestate. Ați arătat măreț!

— Și-acum nu mai arăt?

Întrebase în glumă, dar Ead auzise nota de îndoială din glasul ei.

— Sunteți întotdeauna frumoasă, doamnă!

Ead desprinse cârligul și îi scoase giuvaierele din jurul gâtului.

— Dar în ochii mei… Niciodată n-ați fost mai frumoasă decât acum!

Sabran se uită la ea.

— Crezi, spuse ea, că prințul Aubrecht mă va găsi astfel?

— Alteța Sa Regală e prost sau neghiob dacă nu vă găsește așa!

Privirile li se despărțiră când Roslain reveni în încăpere. Se apropie de Sabran și se apucă să-i desprindă corsetul.

— Ead, spuse ea, cămașa de noapte.

— Da, doamnă.

În timp ce Ead găsi o oală ca să încălzească veșmântul, Sabran ridică brațele, îngăduindu-i lui Roslain să-i treacă peste cap cămașa de noapte. Cele două Doamne din Dormitor își duseră regina la chiuvetă, unde-o curățată din cap până-n picioare. În timp ce-i netezea cămașa de noapte, Ead îi aruncă o privire pe furiș.

Dezbrăcată de veșmintele regale, Sabran Berethnet nu arăta ca urmașa niciunui sfânt, fie el adevărat sau mincinos. Era muritoare. Tot impunătoare, tot grațioasă, dar ceva mai firavă.

Avea un trup ca o clepsidră. Șolduri rotunde, o talie subțire și sâni plini, cu sfârcuri ascuțite. Picioare lungi, puternice de la călărit. Când văzu amurgul între ele, pe Ead o trecu repede un fior.

Își îndreptă cu forța atenția înapoi spre sarcina ei. Inyshienii se fereau să vorbească despre goliciune. Ea nu mai văzuse de ani întregi un trup dezbrăcat care să nu fi fost al ei.

— Ros, spuse Sabran, o să doară?

Roslain îi mângâia pielea cu în uscat și curat.

— Poate durea puțin la început, dar nu mult. Și nu dacă Alteța Sa Regală e… cu băgare de seamă.

Sabran privea țintă în cameră, fără să pară a vedea. Își răsuci verigheta.

— Și dacă nu pot zămisli?

În liniștea care urmă întrebării, nici măcar un șoarece n-ar fi putut răsufla neauzit.

— Sabran, rosti Katryen, cu blândețe, bineînțeles că vei zămisli.

Ead păstră tăcerea. Părea o discuție doar pentru urechile celor apropiați, dar nimeni nu-i poruncise să plece.

— Bunica mea n-a putut mulți ani, murmură Sabran. Înalții Apuseni și-au luat zborul, Yscalinul m-a trădat. Dacă Fýredel și Sigoso invadează Inysul, iar eu n-am niciun moștenitor…

— Vei avea un moștenitor. Regina Jillian a dat naștere unei fiice minunate, mama ta. Și, în curând, vei fi și tu mamă.

Roslain își sprijini bărbia de umărul lui Sabran.

— După ce se încheie, stai liniștită o vreme și dormi pe spate.

Sabran se sprijini pe ea.

— Îmi doresc să fi fost și Loth aici, spuse ea. El ar fi trebuit să-mi fie dătător. I-am făgăduit.

Cum nu mai avea pudră, cearcănele ca niște vânătăi de sub ochi erau mai vizibile ca niciodată.

— Acum s-a… pierdut. Undeva în Cárscaro. Iar eu n-am putere s-ajung la el.

— Loth va fi bine. Am încredere că se va întoarce acasă în curând. Și când se întoarce, va aduce vești despre tatăl tău.

— Un alt chip care lipsește. Loth, și tata… și Bella. Credincioasa Bella, care-a slujit trei regine.

Sabran închise ochii.

— E semn rău că a murit atât de aproape de această zi. În același pat în care…

— Sabran, replică Roslain, aceasta este noaptea nunții tale. Nu trebuie să ai asemenea gânduri negre, căci vor spurca sămânța!

Ead goli oala în vatră. Se întreba dacă inyshienii cunoșteau ceva de trebuință despre zămislirea pruncilor sau dacă doctorii lor nu făceau altceva decât să-și dea mereu cu presupusul.

Pe măsură ce se apropia ceasul, regina devenea tot mai tăcută. Roslain o călăuzea șoptindu-i la ureche, iar Katryen îi pieptăna fiecare petală din păr.

O îmbrăcară în cămașa de noapte și într-un halat căptușit cu blană. Katryen îi ridică părul de sub guler.

— Ead, spuse Sabran în timp ce se întorceau cu fața spre ușă, așa se face în Ersyr?

Se încruntă. Aceeași încruntătură care-i apăruse când își zugrăvise în cuvinte coșmarul. Ead se trezi vrând s-o netezească.

— Cam la fel, doamnă, răspunse ea.

Undeva afară, un artificiu se îndreptă fluierând spre cer. Începea sărbătoarea în oraș.

O conduseră pe Sabran afară din Camera de Retragere.

Tremura, dar ținea capul sus.

O regină nu putea arăta că se teme.

Când se văzură ușile Dormitorului Regal, Roslain și Katryen se apropiară mai mult de suverana lor. Sir Tharian Lintley și doi dintre Cavalerii Corpului, care stătuseră de pază, îngenuncheată în clipa aceea înaintea ei.

— Majestate, spuse Lintley, de dragul cuviinciosiei, nu pot să vă păzesc camera în această noapte, noaptea nunții voastre. Las ocrotirea voastră în seama tovarășului și a Doamnelor voastre din Dormitor.

Sabran îi puse o mână pe cap.

— Bunule sir Tharian, rosti ea, Cavalerița Cuviosiei vă zâmbește.

Bărbatul se ridică, apoi el și cavalerii săi se plecară în fața ei. Când cei trei se pierdură din vedere, Katryen luă cheia de la Roslain și descuie ușile.

La piciorul patului stătea Arhisanctarianul, cu o carte de rugăciuni în mână, murmurând. Aubrecht Lievelyn aștepta alături de Domnii Camerei Lăuntrice. Cămașa lui de noapte, cu margini negre, se desfăcu și-i scoase la iveală claviculele.

— Majestate, spuse el.

La lumina flăcărilor, ochii-i erau precum niște călimări.

Sabran plecă abia vizibil capul.

— Alteța Ta Regală.

Arhisanctarianul făcu semnul sabiei.

— Sfântul binecuvântează patul acesta! Fie ca el să poarte rodul mlădiței sale nesfârșite!

Închise cartea de rugăciuni.

— Iar acum, a venit timpul ca prietenii să plece, astfel încât acești noi prieteni să ajungă să se cunoască. Sfântul să ne dea tuturor o noapte bună, căci el ne veghează în întuneric!

— El ne veghează în întuneric, urmă ecoul.

Ead nu o repetă laolaltă cu ceilalți.

Doamnele și domnii făcură plecăciuni. În timp ce Roslain se îndreptă de spate, Sabran șopti:

— Ros!

Roslain o privi în ochi. Departe de ochii bărbaților, o

strânse atât de tare de mână pe Sabran, încât li se albiră amândurora degetele.

Katryen o conduse pe Roslain afară. În timp ce Ead ieșea înapoi pe ușă pe urmele lor, privi în urmă, spre regină, iar privirile li se întâlniră.

Pentru întâia oară, o vedea pe Sabran Berethnet drept cine era pe sub mască: o femeie tânără și plăpândă, care ducea pe umeri o moștenire de o mie de ani. O regină a cărei putere era desăvârșită numai atâta vreme cât putea da naștere unei fiice. Nesăbuita din Ead voia s-o ia de mână și s-o scoată din acea cameră, dar nesăbuita aceea era o lașă prea mare ca să poată să acționeze. O lăsă pe Sabran singură, așa cum făcuseră toate celelalte.

Margret și Linora așteptau. Cele cinci se adunară în întuneric.

— Părea în apele ei? întrebă Margret încet.

Roslain își trecu mâinile peste partea din față a rochiei.

— Nu știu.

Se plimba de colo-colo.

— Pentru prima dată în viața mea, nu pot să-mi dau seama.

— E firesc să fie neliniștită.

Katryen vorbea în șoaptă.

— Tu cum te-ai simțit cu Cal?

— Acolo a fost altceva. Cal și cu mine am fost logodiți de când eram copii, răspunse Roslain. El nu era un străin. Și soarta unor nații nu depindea de rodul împreunării noastre.

Stăteau de veghe, cu urechile ciulite după orice schimbare din Dormitorul Regal. După un sfert de ceas, Katryen își lipi urechea de ușă.

— El vorbește de Brygstad.

— Lasă-i să vorbească, îi ceru Ead pe o voce scăzută. De-abia se cunosc unul pe altul.

— Dar ce ne facem dacă împreunarea nu are loc?

— Sabran va avea grijă de asta.

Roslain privea în gol.

— Știe că asta e datoria ei prin lege.

Așteptarea se prelungea. Linora, care se așezase pe podea,

moțăia lipită de perete. În cele din urmă, Roslain, care stătuse stană de piatră până atunci, începu iar să se plimbe de colo-colo.

— Dacă…

Își frânse mâinile.

— Dacă el e o fiară?

Katryen păși spre ea.

— Ros…

— Știți, mama mi-a spus că Sabran a VIII-a a fost siluită de tovarășul ei. Bea, preacurvea și-i spunea lucruri crude. Nu s-a plâns nimănui. Nici măcar slujnicelor ei. Apoi, într-o noapte – își lipi palma de corset –, nenorocitul a *lovit-o*. I-a spart pometele și i-a rupt încheietura mâinii…

— Și a fost osândit la moarte pentru asta.

Katryen o strânse la piept.

— Ascultă-mă! N-o să i se-ntâmple nimic lui Sabran. Am văzut cum se poartă Lievelyn cu surorile lui. E ca un mielușel.

— O fi el întruchiparea unui mielușel, interveni Ead, dar fiarele au adesea chipuri blânde. Știu cum să se-ascundă. Le privi pe amândouă în ochi și continuă: O să fim cu ochii pe ea. O să o ascultăm cu băgare de seamă. Amintiți-vă de ce purtăm și arme, și giuvaiere.

Roslain o privi țintă, apoi încuviință încet din cap. O clipă mai târziu, la fel făcu și Katryen. Ead își dădu atunci seama că aveau să facă orice pentru Sabran. Aveau să ia viața cuiva sau s-o dea pe-a lor. Orice.

După ce trecu un ceas, ceva se schimbă în Dormitorul Regal. Linora se trezi din somn și-și dusese mâna la gură.

Ead se apropie de ușă. Chiar dacă era groasă, auzea destul cât să înțeleagă bine ce se întâmpla înăuntru. Când se încheie, făcu un semn din cap către Doamnele din Dormitor.

Sabran își îndeplinise datoria.

e

Dimineață, Lievelyn plecă din Dormitorul Regal imediat după ora nouă. Abia după ce Ușa Mică se închise în urma lui,

se putură întoarce slujnicele la regina lor.

Sabran stătea întinsă în pat, cu cearșafurile strânse în jurul sânilor. Ea sau Lievelyn trăsese perdelele, însă cerul era încărcat, oferind puțină lumină.

Aruncă o privire peste umăr când intrară. Roslain se grăbi să o urmeze.

— Sunteți bine, Majestate?

— Da.

Sabran părea obosită.

— Cred că sunt bine, Ros!

Roslain îi sărută mâna.

Când Sabran se ridică, Katryen fu numaidecât lângă ea cu o mantie. În vreme ce Ead se îndreptă către pat alături de Margret și de Linora, cele două Doamne din Dormitor o conduseră pe Sabran spre scaunul de lângă foc.

— Astăzi am să rămân în apartamentele mele, anunță Sabran. Își dădu o șuviță de păr după ureche și adăugă: Mi-e poftă de fructe.

— Lady Linora, spuse Katryen, adu-i Majestății Sale niște mure și pere. Și-un pahar de fiertură, te rog!

Linora plecă, pârând foarte țâfnoasă din pricina faptului că fusese trimisă de-acolo. Imediat ce se-nchise ușa, Roslain îngenunche în fața lui Sabran, înfoindu-și fustele.

— Vai, Sab, ce m-am…

Clătină din cap.

— A fost totul bine cu Alteța Sa Regală?

— Desăvârșit, răspunse Sabran.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. Mi s-a părut ciudat, dar Alteța Sa Regală a fost… grijuliu.

Își puse o mână pe burtă.

— Oare oi fi rămas deja grea?

Era puțin probabil după o singură noapte, însă inyshienii cunoșteau puține despre trup și tainele sale.

— Trebuie să aștepți până când trupul tău de femeie își va urma cursul său natural, răspunse Roslain în timp ce se ridica, mereu impunătoare. Dacă nu curge sânge, ești grea cu prunc.

— Nu neapărat, interveni Ead.

Când Sabran și ambele Doamne din Dormitor priviră spre ea, făcu o plecăciune scurtă.

— Uneori, trupul joacă feste, Majestate. I se spune sarcină falsă.

Margret încuviință din cap.

— E greu să-ți dai seama până nu-ncepe pruncul să miște.

— Dar, desigur, adăugă Katryen, avem toată încrederea că vei rămâne grea cu prunc foarte curând.

Sabran se prinse de brațele jilțului.

— Atunci va trebui să mă culc iarăși cu Aubrecht, spuse ea. Până când sunt sigură.

— Un prunc va veni la vremea potrivită.

Roslain o sărută pe cap.

— Deocamdată, gândește-te doar la cum să-ți faci căsnicia fericită. Poate că tu și prințul Aubrecht ați putea pleca într-o lună de miere. Castelul Glowan e minunat în acest moment al anului.

— Nu pot părăsi capitala, se opuse Sabran. Nu atâta vreme cât un Înalt Apusean își face mendrele.

— Hai să nu vorbim despre Înalți Apuseni!

Roslain îi netezi părul.

— Nu acum.

Margret nu se lăsă rugată.

— Dacă tot căutăm un subiect nou, se băgă ea, cu o sclipire jucăușă în ochi, nu ne spui tu despre noaptea nunții *tale,* Ros?

Katryen chicoti, iar Roslain zâmbi ușor, în timp ce Sabran îi arunca o privire cu subînțeles.

Linora se întoarse cu fructele, în vreme ce Roslain povestea despre căsătoria ei cu lordul Calidor Stiliwater. Odată patul făcut, se mutară toate în Camera de Retragere, unde Katryen o dădu cu gralpomadă în păr și îi oferi apă de trandafiri ca să-și clătească gura. La cererea ei, Margret cântă la virginale.

— Domniță Duryan, spuse Katryen, ajut-o pe Majestatea Sa să se clătească pe păr, dacă binevoiești! Eu trebuie să mă duc la Lordul Șambelan.

— Bineînțeles!

Katryen luă coșul de răchită și plecă. Ead, între timp, i se alătură lui Roslain la chiuvetă.

Vărsă apă din ulcior, spălându-i spuma cu mireasmă dulce. În timp ce se întindea după cârpa de in, Sabran o prinse de încheietura mâinii.

Ead rămase complet nemișcată. Unei Cameriste de Rând nu-i era îngăduit să o atingă pe regină, iar de data aceasta, Roslain nu făgăduise să treacă cu vederea.

— Trandafirul mirosea minunat, domniță Duryan.

Sabran își împleti degetele cu ale ei. Crezând că voia să spună mai multe, Ead se aplecă să asculte – dar, în schimb, Sabran o sărută pe obraz.

Avea buzele moi ca puful de lebădă. Lui Ead i se făcu toată pielea de găină și se luptă cu nevoia de-a-și da afară toată suflarea.

— Mulțumesc! spuse Sabran. A fost mărinimos din partea ta!

Ead îi aruncă o privire lui Roslain, care părea ca lovită.

— A fost plăcerea mea, doamnă! zise ea.

Afară, domeniul era învăluit în ceață. Ploaia aluneca pe ferestrele aburite ale Camerei de Retragere.

Regina se așeză pe scaun de parcă ar fi fost tronul ei.

— Ros, zise ea, când se întoarce Kate, spune-i să meargă înapoi la Lordul Șambelan. Să-i dea de veste că domnița Ead Duryan a fost înălțată la rangul de Doamnă din Dormitor.

II

Nu îndrăznesc a grăi

Gândiți-vă la cum s-a dus,
La lațul cel cumplit,
Ce singură ea și l-a strâns,
Voit ori nevoit…{7}

– Marion Angus

23. Miazăzi

Cârligul toiagului pentru gheață se înfipse în zăpadă, în timp ce lordul Arteloth Beck își ținea capul plecat în fața vântului care vuia prin Țepușe. Sub mănuși, degetele-i erau roșii de parcă le-ar fi înmuiat în roibă. Pe umăr avea leșul unei oi de munte.

Lacrimile-i înghețaseră pe obraji zile-ntregi, dar în clipa aceasta, frigul îi pătrunsese până-n oase. Nu se putea gândi mult timp la Kit câtă vreme fiecare pas era un chin. O îndurare din partea Sfântului.

Se lăsase noaptea. Barba-i era albită de zăpadă. Trecu un pârâiaș de lavă care curgea dintr-o despicătură din versantul muntelui și se târî în peșteră, unde dormi și se trezi de mai multe ori. Când își găsi puterea, se sili să aranjeze lemnele de foc și vreascurile pe care le adunase. Lovi cremenea și suflă, îndemnând flacăra să crească. Apoi, călindu-se, se apucă să jupoaie oaia. Când jupuise primul animal, în a treia noapte, vărsase și plânsese până răgușise. Acum, mâinile lui erau deja deprinse bine cu mișcările necesare pentru a supraviețui.

Imediat ce termină, își încropi un proțap. La început, se temuse c-aveau să-i vadă wyrmii focurile și să zboare spre ele ca moliile la opaiț, dar n-o făcuseră.

Își curăță mâinile în zăpada de la ieșirea din peșteră, apoi mai îngrămădi niște zăpadă peste sânge, ca să acopere mirosul. La adăpost, începu să înfulece din carnea de oaie și-o rugă pe Cavalerița Cuviosiei să-și îndrepte privirea-n altă parte. După ce mâncă pe cât putu și desprinse părțile care se mai puteau mânca, Loth îngropă leșul și își vârî din nou mâinile-n mănuși. Când își văzu degetele cu vârfurile roșii, i se făcu greață.

Roșeața începea deja să-i apară pe spate – cel puțin așa credea. Nu avea de unde ști dacă mâncărimea era adevărată sau exista doar în închipuirea lui. Donmata Marosa nu-i spusese întocmai cât timp mai avea, fără îndoială ca să-l împiedice să numere zilele.

Tremurând, se întoarse la foc și își puse capul pe raniță. Avea să se odihnească preț de câteva ceasuri și să pornească din nou.

În timp ce stătea întins acolo, înfășurat cu mantia, se uită la busola care îi atârna de un șnur la gât. Donmata îi spusese să se ducă spre sud-est până când ajungea în deșert. Avea să traverseze capitala ersyriană Rauca și să se alăture unei caravane spre Rumelabar, unde Chassar uq-Ispad locuia pe un domeniu întins. Ead crescuse acolo sub aripa lui.

Avea să fie un drum anevoios, iar dacă voia să se ferească de bolnavi, trebuia să se grăbească și mai tare. Nu avea hartă în raniță, dar descoperi o pungă cu sori de aur și de argint. Fiecare purta imaginea lui Jantar cel Preafrumos, regele Ersyrului.

Loth își îndesă busola la loc sub cămașă. Febra-i ardea fruntea. De când mâinile începuseră să i se înroșească, se trezea din vise lac de sudoare. Îl visa pe Kit, înmormântat în sticlă roșie ca sângele, prins de-a pururi între lumea aceasta și cealaltă. O visa pe Sabran pe patul pentru zămislirea pruncilor, murind, iar el nu avea putere să-i împiedice moartea. Și o visa, deși nu-și putea explica motivul, pe donmata Marosa, dansând în Ascalon, înainte să fie ferecată în turnul ei, la mila păpușii în care i se preschimbase tatăl.

Când își veni în fire, auzi un foșnet la gura peșterii. Cu urechile ciulite, rămase nemișcat și așteptă.

Se auziră gheare râcâind pe piatră. Focul se stinsese, din el mai rămânând doar o pulbere de tăciune, însă lumina era suficientă pentru ca Loth să vadă cu coada ochiului arătarea.

Avea penele albe ca osul și picioare roz, solzoase. Câte trei degete la fiecare picior. O creastă cărnoasă deasupra unui cioc. Loth nu mai văzuse niciodată ceva atât de hidos, de *sucit*. O chemă pe Cavalerița Curajului, dar nu găsi decât un hău de groază.

Era o cocatrice.

Scoase un croncănit gutural din fundul gâtului, iar gușa i se umplu de bale. Ochii-i erau ca două bășici cu sânge în cap. Nemișcat în umbre, Loth îi văzu aripa ferfeniță și însângerată

și murdăria de pe pene. O limbă ca un melc fără cochilie lingea cu asprime rănile.

Amorțit de frică, Loth își trecu peste piept cureaua raniței și apucă toiagul pentru gheață. În timp ce cocatricea-și lingea rănile, scoase sabia și se îndreptă spre gura peșterii, agățându-se de peretele cel mai apropiat.

Cocatricea smuci capu-n sus. Scoase un țipăt asurzitor și se ridică-n picioare, sprijinindu-se-n gheare. Loth se năpusti în față și o apucă de coadă, apoi alergă cum nu mai alergase în viața lui, ieșind din peșteră și coborând pe pante, cu cizmele alunecându-i pe gheață. În graba lui orbească, își pierdu echilibrul și se rostogoli la vale, ținându-se de raniță de parc-ar fi fost însăși mâna Sfântului.

De deasupra, niște gheare i se înfipseră în umăr. Strigă, în timp ce pământul se îndepărta năvalnic. Sabia-i scăpă din strânsoare, dar prinse toiagul cu vârfurile degetelor.

Cocatricea fâlfâi din aripi și-și luă zborul peste-o râpă. Trupul ei se apleca spre aripa rănită. Loth dădu din picioare și se zbătu, până când își dădu seama, prin negura fricii, că doar cocatricea îl ținea ca să nu-și piardă viața-n cădere. Se lăsă moale în ghearele fiarei, iar aceasta croncăni a biruință.

Pământul tare le veni iute în întâmpinare. În clipa-n care ghearele se lăsară moi, Loth își smuci umărul și se rostogoli. Ciocnirea-i zdruncină toate oscioarele din trup.

Fiara-l dusese pe vârful unui munte nu foarte înalt. Gâfâind, Loth se ridică brusc de la pământ și apucă toiagul pentru gheață. Vânase adesea călare alături de Sabran, dar nu el fusese vânatul la vremea aceea.

O coadă albă, solzoasă, îl lovi cu putere-n burtă. Zbură cât colo în spate și se lovi cu capul de-o grămadă de pietre, cu stomacul bolborosindu-i a protest, dar își ținu arma-n mână.

Să moară aici, dacă trebuia, dar fiara o va lua cu el.

Îngrețoșat în urma loviturii, lovi cu toiagul. Cocatricea bătu din picioare, își zburli penele de la gât și se îndreptă în goană spre el. Loth aruncă toiagul pentru gheață ca o suliță. Cocatricea se făcu mică pentru a se feri de el și singura lui armă se prăvăli în râpă.

De data aceasta, lovitura cozii aproape că-l aruncă pe Loth în prăpastie. Cocatricea-l ajunse din urmă cu un șir de cotcodăceli din fundul gâtlejului. Ghearele țăcăniră. El se făcu ghem și își încleștă dinții atât de tare, că îl duru falca. Simțea o căldură îmbibându-i nădragii.

Un picior greoi îi strivi spinarea. Un cioc îi sfâșie mantia. Încercă, în timp ce un suspin îi străbătea trupul, să se agațe de un grăunte de bucurie. Prima amintire care-i veni fu ziua în care se născuse Margret și cât era ea de frumoasă, cu ochii ei mari și mânuțele minuscule. Dansurile cu Ead de la fiecare Sărbătoare a Tovărășiei. Vânătoarea din zori și până-n seară alături de Sabran. Cum stătea în Biblioteca Regală cu Kit și-i citea poeziile.

Se auzi un alt sunet, iar piciorul dispăru. Loth deschise ochii și văzu cocatricea împleticindu-se precum un uriaș cherchelit. Se lupta cu o altă arătare, care însă era îmblănită, neavând pene și solzi, cum avea cocatricea. Fiara Draconică țipa, croncănea și șfichiuia din coadă, dar se chinuia în zadar – nou-venitul îi sfâșie gâtlejul.

Cocatricea se prăbuși grămadă. Sângele șiroia din leșul ei. Învingătorul ei slobozi un lătrat și-o azvârli în prăpastie.

Cum se făcuse liniște, Loth putea vedea ce anume era izbăvitorul lui. Avea înfățișarea unei manguste, cu o coadă stufoasă și o blană maronie care se deschidea spre alb la bot și labe – dar era *uriaș* ca un urs de la miazănoapte. Avea botul negru de sânge.

Un ihneumon. Dușmanul de moarte al wyvernilor. Se vorbea despre ei în multe legende de-ale inyshienilor, însă el nu și-ar fi închipuit niciodată că mai existau.

Sfântul se întâlnise cu o asemenea făptură, pe drumul dinspre Inys spre Lasia. O purtase pe Domniță în spinare, când ea era prea slăbită ca să meargă mai departe.

Ihneumonul se curăță lingându-și dinții. Când îl privi, și-i dezveli din nou.

Avea ochii rotunzi, de culoarea chihlimbarului, ca de lup, înconjurați de piele neagră. În vârful cozii avea dungi albe. În clipa aceea, fața-i era plină de mănunchiuri însângerate de

pene. Se îndreptă spre Loth, ager pentru mărimea lui, și-i adulmecă mantia.

Sfios, Loth întinse mâna. Când îi amuși nă mănușa, ihneumonul mârâi. Pesemne că simțise mirosul molimei din el, mirosul dușmanului său din vechime. Loth rămase nemișcat, în timp ce răsuflarea fierbinte-i atingea obrazul. După o vreme, ihneumonul își îndoi picioarele din față și slobozi un lătrat.

— Ce e, prietene? întrebă Loth. Ce vrei să fac?

Putea să jure că oftase. Își băgă capul sub brațul lui.

— Nu. Am molima.

Avea glasul slăbit de osteneală.

— Nu te apropia.

Își dădu seama că nu mai auzise de vreun animal care să se molipsească de molima draconică. Din blana lui ieșea căldură – o căldură blândă, ca de animal, nu pârjolul fierbinte al focului wyrmilor.

Când își recăpătă puterea, Loth își luă rania pe umăr. Se prinse cu degetele de blana deasă și se urcă pe ihneumon.

— Doresc să merg în Rauca, rosti el, dacă-mi arăți calea.

Ihneumonul lătră din nou și sări de pe versantul muntelui. În timp ce alerga, cu labele iuți ca vântul, Loth șopti o rugăciune de mulțumire către Domniță și Sfânt. Știa, în clipa aceea, că ei îl puseseră pe această cale și avea de gând să se țină de ea până-n pânzele albe.

În zori, ihneumonul se opri brusc pe o formațiune stâncoasă. Loth simțea mirosul pământului copt de soare și al florilor. În fața lor se întindeau poalele dealurilor prăfuite ale Țepușelor – iar dincolo de acestea, un deșert mare cât vedeai cu ochii, praf de aur sclipind în soare. Aproape că semăna cu o nălucire din pricina căldurii, dar el știa că e adevărat.

În ciuda sorții, privea spre Deșertul Visului Neliniștit.

24. Apus

Toamna timpurie era dulce-amăruie. Ead aștepta vorbă de

la Chassar, să afle dacă Abatesa avea să-i mai îngăduie să rămână în Inys ceva vreme, dar nu veni nicio solie.

Cum vântul sufla tot mai rece, iar hainele de vară erau înlocuite cu cele îmblănite, roșii și maronii, cei de la curte se îndrăgostiră de prințul consort. Spre mirarea tuturor, el și Sabran începură să se uite împreună la spectacole cu măști și la piese de teatru în Camera Prezenței. Astfel de spectacole aveau loc întotdeauna, dar regina nu mai lua parte la ele de ani de zile, cu excepția petrecerilor de logodnă. Chema bufonii și râdea de comicăriile lor. Le ruga pe domnișoarele de onoare să-i dănțuiască. Uneori, își lua tovarășul de mână și-și zâmbeau unul altuia de parcă n-ar mai fi existat nimeni altcineva pe lume.

Ead stătea aproape în timp ce se petreceau toate acestea. Rareori mai era văzută acum departe de regină.

La puțin timp după căsătorie, Sabran se trezi și găsi sânge pe așternuturi. Se înfurie într-un asemenea hal, încât Roslain își frânse mâinile, iar ceilalți curteni se făcură mici în fața ei. Până și prințul Aubrecht se retrase în ziua respectivă ca să vâneze în pădurea Chesten.

Ead se gândea că era de așteptat. Sabran era regină, se născuse așteptându-se că lumea avea datoria de-a-i oferi ce dorea, *când* dorea – dar nu-i putea porunci propriului pântece să poarte rod.

— Astăzi m-am trezit cu o mare poftă de cireșe, o anunță Sabran pe Ead într-o dimineață. Ce crezi că înseamnă lucrul ăsta?

— Nu mai e vremea cireșelor, doamnă, răspunse Ead. V-o fi dor de roadele bogate ale verii.

Regina se zbârli nițel, dar nu mai adăugă nimic. Ead continuă să-i perie mantia.

Nu avea de gând să-i cânte în strună lui Sabran. Katryen și Roslain îi spuneau lui Sabran ce voia să audă, dar Ead era hotărâtă să îi spună ceea ce avea nevoie să știe.

Sabran nu fusese niciodată o femeie răbdătoare. Curând, își pierdu din tragerea de inimă în a i se alătura tovarășului ei în pat, rămânând cu doamnele ei să joace cărți până târziu în

noapte. Ziua, era obosită și iritată. Katryen îi împărtăși, îngrijorată, lui Roslain faptul că o asemenea gândire putea face pântecele mai puțin primitor, ceea ce-o făcu pe Ead să-și dorească să-i dea cu ceva în cap.

Pesemne că nu doar lipsa unui copil o tulbura pe Sabran. Apărarea Mentendonului de wyrmii din Țepușe era deja o povară mult mai mare decât era de așteptat din punct de vedere financiar. Lievelyn venise cu o zestre, dar avea să se termine curând.

Ead afla acum mult mai multe informații. Informații apropiate, tainice. Știa că Sabran stătea uneori ceasuri întregi la pat, țintuită acolo de o suferință care curgea prin stirpea ei. Știa că avea o cicatrice pe coapsa stângă, dobândită când căzuse dintr-un copac pe vremea când avea doisprezece ani. Și știa că nădăjduia să rămână grea, dar se și temea de ea mai mult decât de orice.

Poate că Sabran numea Casa Măceșului cuibul ei, dar în clipa de față semăna mai mult cu o cușcă. Zvonurile-i bântuiau coridoarele și alcovurile. Pereții înșiși păreau a-și ține răsuflarea.

Ead însăși nu era străină de zvonuri. Nimeni nu se putea stăpâni să-și dea cu presupusul despre ceea ce făcuse o convertită de rang jos ca să devină o Doamnă din Dormitor. Nici măcar ea nu avea habar de ce Sabran o alesese în locul nenumăratelor nobile din Casa de Sus. Linora îi arunca multe priviri urâte, însă Ead n-o băga în seamă. Îi îndurase pe curtenii cei cu minte înceată vreme de opt ani.

Într-o dimineață, se îmbrăcă cu una dintre rochiile ei de toamnă și plecă să ia o gură de aer înainte ca Sabran să se trezească. Acum, trebuia să se trezească odată cu ciocârliile dacă voia să aibă un pic de timp singură cu gândurile ei. Petrecea cea mai mare parte a fiecărei zile cu Sabran, iar apropierea de regină nu cunoștea aproape nicio graniță.

Aerul zorilor era proaspăt și răcoros, iar în chilii era, din fericire, liniște. Singurul sunet era uguitul unui guguștiuc. Ead scotoci în gulerul îmblănit al mantiei în timp ce trecea pe lângă statuia lui Glorian a III-a, regina care cârmuise Inysul în

vremea Marii Năpaste. O reprezenta călărind în armură, stând să plesnească de grea ce era cu pruncul, cu sabia ridicată în semn de sfidare.

Glorian ajunsese la putere în ziua în care Fýredel îi ucisese părinții. Războiul fusese neașteptat, dar Glorian Pavăza-Inimii nu dăduse înapoi. Se căsătorise cu bătrânul duce de Córvugar și-și logodise copila nenăscută cu Haynrick Vatten de Mentendon, conducând în același timp apărarea Inysului. În ziua în care se născuse fiica ei, își dusese copila pe câmpul de luptă, ca să arate armatelor ei că exista nădejde. Ead nu se putea hotărî dacă era nebunie sau curaj.

Mai existau povești ca a ei. Poveștile altor regine care jertfiseră multe pentru Inys. Acelea erau femeile a căror moștenire o purta Sabran Berethnet pe umeri.

Ead coti la dreapta pe o pasarelă și o luă pe un drum pietruit străjuit de castani sălbatici. În capătul drumului, dincolo de zidurile domeniului palatului, se afla pădurea Chesten, străveche precum însuși Inysul.

Pe domeniu se afla o seră, construită din fontă și sticlă. Un măcăleandru zbură de pe acoperiș chiar în clipa în care Sabran intra în căldura ca de supă fierbinte a băii.

Într-o piscină pluteau crini. Când găsi șofranul de toamnă, se ghemui și desprinse o foarfecă de la cingătoare. La Abație, femeile luau șofran zile întregi înainte de-a încerca să rămână grele.

— Domniță Duryan.

Ridică privirea, surprinsă. Aubrecht Lievelyn stătea în apropiere, învești mântat într-o mantie arămie.

— Alteța Voastră Regală.

Ea se ridică și făcu o plecăciune, strecurând șofranul în mantie.

— Fie-mi cu iertare! Nu v-am văzut.

— Ba dimpotrivă, îmi pare rău că v-am tulburat! Nu mă gândeam că se mai trezește cineva atât de devreme.

— Nu întotdeauna, dar îmi place lumina dinainte de răsărit.

— Mie îmi place liniștea. Mare forfotă mai e și la curtea asta!

— Oare-i atât de diferită viața de curte în Brygstad?

— Pesemne că nu. Există ochi și șoapte la fiecare curte, dar șoaptele de-aici sunt… Mă rog, n-ar trebui să mă plâng.

Îi zâmbi blând.

— Pot să vă-ntreb ce faceți?

Avea un simțământ că trebuia să fie cu băgare de seamă în privința curiozității lui, dar Lievelyn nu i se păruse niciodată genul de om viclean.

— Sunt sigură că știți că Majestatea Sa suferă din pricina coșmarurilor, răspunse ea. Căutam niște lavandă ca să-i macin și să-i pun sub pernă.

— Lavandă?

— Ajută la un somn liniștit.

El încuviință din cap.

— Puteți să căutați în Grădina cu Leacuri, spuse el. Pot să mă alătur și eu.

O surprinse că voia să facă asta, dar nu-l putea refuza.

— Da, desigur, Alteță!

Ieșiră din seră chiar când raza cea mai de sus a soarelui ajungea deasupra orizontului. Ead se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să înceapă o discuție, însă Lievelyn părea că se mulțumește să se bucure de frumusețea de gheață a domeniilor în timp ce mergeau unul lângă altul. Garda lui Regală îi urmărea de la distanță.

— Este adevărat că Majestatea Sa nu doarme bine, rosti el în cele din urmă, îndatoririle ei o apasă puternic.

— La fel cum vă apasă, pesemne, ale dumneavoastră.

— Ah, dar mie îmi este mai ușor. Sabran e cea care-o va purta în pântece pe fiica noastră. Sabran e cea care-i va da viață.

Chinuindu-se să zâmbească din nou, făcu un semn spre pădurea Chesten.

— Spuneți-mi, domniță Duryan. S-a spus vreodată că Doamna din Pădure umblă printre acești copaci?

Un fior o străfulgeră pe Ead.

— Aceea-i o legendă foarte veche, Alteță. Îmi mărturisesc mirarea că ați auzit de ea.

— Unul dintre noii mei însoțitori inyshieni mi-a spus-o. L-am întrebat dacă mă poate lumina în privința unor povești și obiceiuri din această țară. Avem și noi spiriduși-de-pădure, lupi roșii și altele asemenea în Mentendon, bineînțeles – dar asta cu vrăjitoarea care ucidea copii mi se pare o poveste deosebit de sângeroasă.

— Inys a fost cândva o țară sângeroasă.

— Într-adevăr. Slavă Sfântului că nu mai este!

Ead privi spre pădure.

— Din câte cunosc eu, nu s-a știut niciodată că Doamna din Pădure ar fi pe-aici. Crângul ei fărmăcat se află la miazănoapte, aproape de Goldenbirch, locul unde s-a născut Sfântul. Se intră în el doar primăvara, când merge lumea în pelerinaj.

— Ah! exclamă el, chicotind. Ce ușurare! Mă gândeam că s-ar putea să privesc într-o dimineață pe fereastră și s-o văd stând acolo.

— N-aveți de ce vă teme, Alteță.

Ajunseră curând în Grădina cu Leacuri. Aceasta se afla într-o curte lângă Bucătăria Mare, unde se aprindeau cuptoarele.

— Îmi acordați mie onoarea? întrebă Lievelyn.

Ead îi dădu foarfecă ei.

— Desigur.

— Mulțumesc!

Îngenuncheată lângă lavandă, iar Lievelyn își scoase mănușile, cu un zâmbet de băiețel pe buze. Poate că i se părea exasperant să poată face atât de puține cu mâinile lui. Domnii Camerei Dinlăuntru erau nevoiți să aibă grijă de tot, de la servirea hranei la spălatul părului lui.

— Alteța Voastră Regală, spuse Ead, iertați-mi necunoștința, dar cine cârmuiește Mentendonul în lipsa dumneavoastră?

— Prințesa Ermuna îmi ține locul cât mă aflu în Inys. Bineînțeles, nădăjduiesc că Sabran și cu mine să ajungem la o înțelegere prin care eu să pot petrece mai mult timp acasă. Atunci pot să fiu și consort, și conducător.

Își trecu o tulpină printre degete.

— Sora mea este o forță a naturii, dar mă tem pentru ea. Mentendonul este un ținut delicat, iar casa noastră regală e tânără.

Ead îi privi fața în timp ce vorbea. El își privea verigheta.

— Și acesta este un tărâm delicat, Alteță, spuse ea.

— După cum îmi dau seama.

Tăie lavanda și i-o dădu. Ead se ridică și-și scutură fusta de praf, dar Lievelyn nu părea a se grăbi să plece.

— Am înțeles că v-ați născut la Răsărit, continuă el.

— Da, Alteță. Sunt o rudă îndepărtată a lui Chassar uq-Ispad, ambasador al regelui Jantar și al reginei Saiyma, și am crescut sub ocrotirea lui.

Era o minciună pe care o zicea deja de opt ani, așa că îi veni firesc.

— Ah! făcu Lievelyn. Rumelabar, atunci.

— Da.

Lievelyn își trase mănușile înapoi pe mâini. Privi în urmă, spre locul în care Garda lui Regală aștepta lângă intrarea în grădină.

— Domniță Duryan, reluă el mai blând, mă bucur că am dat de dumneavoastră în dimineața aceasta, pentru că am nevoie de sfatul dumneavoastră într-o chestiune privată, dacă ați binevoi să mi-l dați!

— În ce calitate, Alteță?

— În calitate de Doamnă din Dormitor.

Își drese glasul.

— Mi-aș dori să o duc pe Majestatea Sa pe străzi, ca să dea de pomană cetățenilor Ascalonului, în vederea asigurării unei suite de ieșiri la vară. Înțeleg că n-a făcut nicio vizită oficială în provinciile ei. Înainte să vorbesc despre asta cu ea… Mă întrebam dacă știți dumneavoastră de ce.

Un prinț îi cerea ei sfatul. Cum se schimbaseră lucrurile!

— Majestatea Sa n-a umblat printre oameni de când a fost încoronată, răspunse Ead. Din pricina… reginei Rosarian.

Lievelyn se încruntă auzind acestea.

— Știu că Regina Mamă a fost ucisă cu cruzime, spuse el, dar asta s-a întâmplat în palatul ei, nu pe străzi.

Ead îi privi cu băgare de seamă expresia plină de sinceritate. Era ceva la fața lui care-o împingea să îi vorbească franc.

— Există oameni care nu-s în toate mințile în Ascalon, care s-au îmbătat cu același rău care-a spurcat Yscalinul și care tânjesc după întoarcerea Nenumitului, răspunse Ead. Oameni care ar fi în stare să dărâme Casa Berethnet ca să se înfăptuiască acest lucru. Unii dintre ei au reușit să pătrundă în palatul Ascalon. Asasini și asasine.

Lievelyn tăcu o vreme scurtă.

— Nu știam despre asta.

Părea tulburat, iar Ead se întrebă despre ce vorbise Sabran cu el.

— Cât de aproape au ajuns de ea?

— Aproape. Ultima a venit în vară, dar nu am nicio îndoială că stăpânul ei urzește mai departe împotriva Majestății Sale.

Maxilarul lui se încleștă.

— Am înțeles. Desigur, nu doresc s-o pun pe Majestatea Sa în primejdie. Și totuși – pentru oamenii din Întinderea Virtuților, este o rază de speranță. Acum că s-a întors un Înalt Apusean, ei *trebuie* să-și readucă aminte de dragostea reginei față de ei, de devotamentul reginei față de ei. Mai ales dacă va fi silită, să zicem, să mărească birurile pentru a construi noi corăbii și arme.

Chiar vorbea serios.

— Alteță, spuse Ead, vă implor, așteptați până când veți avea o fiică pentru a-i spune Majestății Sale toate acestea. O prințesă le va oferi oamenilor de rând toată liniștea și încurajările de care au nevoie.

— Din păcate, copiii nu pot fi siliți să vină pe lume doar din dorința noastră înflăcărată de-a-i avea. S-ar putea să treacă multă vreme până să vină o moștenitoare, domniță Duryan.

Lievelyn răsuflă pe nas.

— Drept consort al ei, eu ar trebui s-o cunosc cel mai bine, dar mireasa mea e urmașa de sânge a Sfântului. Ce muritor o poate cunoaște vreodată?

— O veți cunoaște, răspunse Ead. N-am văzut-o privind țintă pe nimeni cum vă privește pe dumneavoastră.

— Nici măcar pe lordul Arteloth Beck?

Numele o făcu să amuțească.

— Alteță?

— Am auzit zvonurile. Se șușotea despre o idilă, urmă Lievelyn, după o scurtă șovăială. Am cerut-o pe regina Sabran în ciuda lor… Dar, din când în când, mă întreb dacă nu cumva…

Își drese glasul, părând jenat.

— Lordul Arteloth îi este foarte drag Majestății Sale, replică Ead. Sunt prieteni din copilărie, și se iubesc ca un frate și o soră. Asta e tot.

Nu-și dezlipi privirea de a lui.

— N-are nicio însemnătate căror zvonuri le dați crezare.

Expresia i se îmblânzi, iar el zâmbi din nou.

— Cred c-ar trebui să fiu mai cu băgare de seamă și să nu mai plec urechea la toate bârfele. Fără îndoială că umblă nenumărate și despre mine, spuse Lievelyn. Lordul Seyton îmi zice că lordul Arteloth se află acum în Yscalin. Trebuie să fie foarte curajos dacă se-avântă atât de necugetat în mijlocul primejdiei.

— Da, Alteță, zise Ead, încet. Chiar este.

Între ei urmă o tăcere scurtă, presărată cu cântecele păsărelelor.

— Vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră, domniță Duryan! A fost mărinimos din partea dumneavoastră că mi le-ați oferit!

Lievelyn își atinse broșa ocrotitoare de pe mână, întocmai la fel cu a ei.

— Înțeleg de ce vorbește Majestatea Sa atât de frumos despre dumneavoastră.

Ead făcu o plecăciune.

— Sunteți prea binevoitor, Alteța Voastră Regală! La fel cum e și Majestatea Sa.

Cu o plecăciune politicoasă, o lăsă singură.

Aubrecht Lievelyn nu era un chițcan. Era destul de

ambițios, încât să dorească să facă schimbări, și avea o slăbiciune firească pentru mentezi față de lucrurile primejdioase. Ead se ruga ca el să-i asculte sfatul. Ar fi fost o nebunie din partea lui Sabran să se arate în văzul lumii când viața-i era-n primejdie.

În apartamentele regale, Ead o găsi pe regină trează și cerând o partidă de vânătoare. Cum nu avea un cal iute de picior care să fie al ei, lui Ead i se aduse un cal de soi bun din Grajdurile Regale.

Truyde utt Zeedeur, care preluase funcția lui Ead de Cameristă de Rând, avea să fie în alaiul de vânătoare. Când ajunseră față-n față, Ead ridică din sprâncene. Fata se întoarse cu spatele, fără nicio expresie, și urcă pe calul ei castaniu.

Pesemne că își pierdea nădejdea în ibovnicul ei. Dacă Sulyard i-ar fi scris, de bună seamă că n-ar mai fi fost atât de posomorâtă.

Sabran nu voia cu niciun chip să vâneze cu copoi. Trebuia să-și ucidă vânatul curat sau deloc. Pe măsură ce alaiul intra călare în pădurea Chesten, Ead simți deodată o sete de vânătoare. Se bucura de vântul care îi flutura părul. O mâncau degetele să întindă coarda unui arc.

Stăpânirea de sine era de căpătâi. Prea multă pradă ucisă ar fi ridicat întrebarea de unde învățase să tragă atât de bine. La început, rămase-n urmă, privindu-i pe ceilalți.

Roslain, despre care umbla vorba că se pricepea la vânătoarea cu șoimi, se încurca-n propriile degete când venea vorba de trasul cu arcul. Își ieși din fire după niciun ceas. Truyde utt Zeedeur doborî un sitar de pădure. Margret era cea mai bună țintașă dintre slujnice – și ea, și Loth, erau vânători ageri –, dar pe regină nu o întrecea nimeni. Gonacii se străduiau din răsputeri să țină pasul cu ea în timp ce galopa prin pădure. Avea o grămăjoară de iepuri până la ora prânzului.

Când zări un căprior printre copaci, Ead aproape că-l lăsă să plece. O slujnică din fire cumpătată ar fi lăsat-o pe regină să ia prada, dar poate c-ar fi putut să ucidă *un* animal fără să trezească bănuieli.

Săgeata ei zbură. Cerbul se prăbuși. Margret, călare pe calul ei, fu prima care-ajunse la el.

— Sab! strigă ea.

Ead o luă la trap pe urmele reginei spre luminiș. Săgeata nimerise cerbul drept în ochi.

Întocmai unde țintise ea.

Truyde utt Zeedeur ajunse următoarea la cerb. Privi leșul cu trăsăturile încordate.

— Pare-se că vom avea carne de vânat la cină!

Sabran avea obrajii roz de frig.

— Aveam impresia că nu vânezi prea des, Ead.

Ead înclină capul.

— Unii dintre noi au deprinderi înnăscute, Majestate.

Sabran zâmbi. Ead se trezi zâmbind și ea.

— Hai să vedem dacă mai ai și alte *deprinderi* înnăscute.

Sabran întoarse calul.

— Hai, doamnelor – ne întrecem până la Casa Măceșului. Învingătoarea primește o pungă cu galbeni.

Cu urale, femeile dădură pinteni cailor în urma ei, lăsându-i pe domni să le adune prada.

Ieșiră din pădure și porniră la galop prin iarbă. Curând, Ead ajunse lângă regină, și râdeau de rămaseră fără aer, niciuna nereușind s-o depășească pe cealaltă. Cu părul răvășit de vânt și ochii lucind de fiorul vânătorii, Sabran Berethnet arăta aproape fără griji – și, pentru prima oară după mulți ani, Ead își simți și ea grijile ridicate de pe umeri. Precum semințele unei păpădii.

e

Sabran fu binedispusă tot restul zilei. Seara, le îngădui tuturor slujnicelor să se retragă, astfel încât ea să poată să se ocupe de probleme ale statului în Biblioteca Iatacului.

Ead moștenise un apartament dublu din partea Arbellei Glenn, mai aproape de apartamentele regale decât vechea ei odaie. Acesta era alcătuit din două camere alăturate, cu pardoseală de lemn, plin de tapiserii, și se fudulea cu un pat

cu baldachin. Ferestrele cu minouri aveau vedere spre domeniu.

Servitorii aprinseseră deja un foc. Ead își scoase mantia de călărie și își ștergea sudoarea folosindu-se de o cârpă.

La ora opt, se auzi o bătaie în ușă. Afară se afla Tallys, tânăra și drăguța ajutoare de bucătar.

— Cina dumneavoastră, domniță Duryan.

Făcu o plecăciune scurtă. Fără să ia în seamă de câte ori îi spusese Ead că nu era nevoie, ea tot stăruia s-o facă.

— Pâinea e bună și caldă. Zice-se c-are să vină un ger crunt.

— Mulțumesc, Tallys! zise Ead, luând platoul cu mâncare. Spune-mi, copilă, cum le merge alor tăi?

— Lucrurile nu merg prea bine cu mama, recunoscu Tallys. Și-a rupt mâna și nu poate munci o vreme, iar proprietarul e tare aspru. Îi trimit tot ce câștig, însă… Un ajutor de bucătar nu câștigă mare lucru. Se grăbi să adauge: Nu c-aș vrea să mă plâng, doamnă, sunt tare norocoasă să pot lucra aici. E o lună mai grea, atâta tot.

Ead băgă mâna-n pungă.

— Uite-aici!

Îi dădu niște monede lui Tallys.

— Ăștia ar trebui să-ți ajungă să plătești chiria până târziu în iarnă.

Tallys le privi țintă.

— Vai, domniță Duryan, n-aș fi în stare să…

— Te rog! Am destui bani puși deoparte, și nu e nevoie să-i cheltuiesc. Pe lângă asta, nu trebuie să dăm dovadă de mărinimie?

Tallys încuviință din cap, cu buzele tremurând.

— Mulțumesc! șopti ea.

După ce plecă, Ead își luă cina la masă. Pâine proaspătă, bere cu unt și un terci garnisit cu salvie proaspătă.

Ceva ciocăni în geam.

Un vultur de nisip stătea afară, cu ochiu-i galben ațintit asupra ei. Penajul îi era de un auriu precum untul de migdale, iar vârfurile aripilor aveau o culoare mai închisă, fiind aproape cafenii. Ead se grăbi să-i deschidă fereastra.

— Sarsun!

Pasărea țopăi înăuntru și-și răsuci capul. Ead îi netezi penele ciufulite cu vârfurile degetelor.

— A trecut multă vreme, prietene, rosti ea în selinyeză. Văd că te-ai ferit de Șoimul de Noapte.

El ciripi.

— Taci! O să ajungi în aviar, cu caraghioasele-alea de turturele.

El îi împinse palma cu capul. Ead zâmbi și-i mângâie aripile până când pasărea întinse un picior. Cu blândețe, luă pergamentul prins de el. Sarsun se îndreptă în zbor spre patul ei.

— Te rog, fă-te comod!

El o ignoră, începând să se curețe.

Pergamentul era întreg. Combe putea intercepta orice venea cu un curier sau cu un porumbel de stâncă, dar Sarsun era destul de isteț cât să-i scape printre degete. Ead citi mesajul ascuns.

Abatesa îți îngăduie să rămâi în Inys până când regina dă naștere unei fiice. Imediat ce vestea nașterii ajunge la noi, voi veni la tine.

Nu mă contrazice data viitoare!

Chassar reușise.

Osteneala o copleși din nou. Aruncă scrisoarea în foc. Când se băgă sub așternuturi, Sarsun se cuibări sub brațul ei, precum un pui proaspăt ieșit din găoace. Ead îl mângâie pe cap cu un deget.

Citind acea solie, se umpluse și de tristețe, și de ușurare. I se oferise pe tavă un prilej de-a merge acasă – dar iat-o tot aici, după cum singură alesese, în același loc din care tânjise ani de-a rândul să scape. Pe de altă parte, asta însemna că anii petrecuți la curte n-aveau să fie în zadar. Avea să poată rămâne alături de Sabran până la nașterea pruncului ei.

La urma urmei, nu conta cât rămânea. Îi era sortit să îmbrace mantia roșie. Nimic nu avea să schimbe asta.

Se gândi la atingerea rece a lui Sabran pe mâna ei. Când

adormi, visă un trandafir roșu ca sângele lipit de buzele ei.

e

Ead se îmbrăcase și pornise spre apartamentele regale în zori, pregătită pentru Sărbătoarea Toamnei Timpurii. Sarsun își luase zborul pe timpul nopții. Îl aștepta o călătorie lungă.

După ce trecu de Cavalerii Corpului și intră în Iatac, Ead o găsi pe Sabran deja trează. Regina era îmbrăcată într-o cămașă de noapte din mătase castanie cu mâneci cu fir de aur, iar părul împletit îi era prins cu o plasă de culoarea topazului.

— Majestate!

Ead făcu o plecăciune.

— N-am știut că v-ați trezit.

— M-au trezit cântecele păsărelelor.

Sabran lăsă cartea deoparte.

— Haide. Stai lângă mine.

Ead i se alătură pe divan.

— Sunt bucuroasă c-ai venit! continuă Sabran. Trebuie să-ți spun ceva de natură intimă înainte de ospăț.

Zâmbetul o dădu de gol.

— Am rămas grea.

Un sentiment de precauție îi veni primul în minte lui Ead.

— Sunteți sigură, Majestate?

— Mai mult ca sigură. Mi-a trecut demult vremea celor ale femeii!

În sfârșit!

— Doamnă, e minunat! spuse Ead, cu căldură. Felicitări! Mă bucur foarte tare pentru dumneavoastră și prințul Aubrecht!

— Mulțumesc!

În timp ce Sabran privi în jos, spre burtă, zâmbetul îi dispăru. Ead o văzu încruntându-se.

— Să nu spui nimănui încă, reluă regina, venindu-și în fire. Nici Aubrecht n-are habar. Numai Meg, Ducii Spirituali și Doamnele mele din Dormitor știu despre asta. Sfetnicii mei s-au înțeles că o să dăm de veste când o să înceapă să se vadă.

— Când aveți de gând să-i spuneți Alteței Sale Regale?

— Curând. Vreau să-l iau prin surprindere.

— Să aveți grijă să fie un scaun pentru el prin apropiere când îi spuneți.

Sabran zâmbi din nou auzind acestea.

— Așa am să fac. Va trebui să mă port blând cu chițcanul meu.

Un copil avea să-i asigure locul la curte. Avea să fie cel mai fericit om din lume.

e

La ora zece, Lievelyn se întâlni cu regina la ușile Casei Banchetelor. O pojghiță argintie făcea să lucească domeniul. Prințul consort purta o tunică grea, tivită cu blană de lup, care-l făcea să pară mai mătăhălos decât era de fapt. Se plecă în fața lui Sabran, dar acolo, în văzul tuturor, ea-l prinse de ceafa și-l sărută.

Lui Ead i se făcu deodată frig. Îl privi pe Lievelyn cum o cuprinde pe Sabran cu brațele și o lipește de el.

Domnișoarele de onoare erau toate numai chicoteli. Când cei doi se despărțiră în cele din urmă, Lievelyn zâmbi și o sărută pe Sabran pe frunte.

— Bună dimineața, Majestate! spuse el, apoi merseră braț la braț.

Sabran se sprijini de tovarășul ei, astfel încât mantiile li se contopeau precum cerneala.

— Ead, zise Margret. Ești bine?

Ead încuviință din cap. Simțământul din pieptul ei amorțise deja, dar îi lăsase o umbră fără nume înlăuntru.

Când Sabran și Lievelyn intrară în Casa Banchetelor, o mulțime de curteni se ridicară să le iasă în întâmpinare. Cuplul regal se duse la Masa cea Mare alături de Ducii Spirituali, iar slujnicele se îndreptară spre bănci. Ead nu-i văzuse niciodată pe Ducii Spirituali atât de încântați. Igrain Crest zâmbea, iar Seyton Combe, care întuneca de obicei fiecare prag pe care-l călca, părea să nu se mai poată stăpâni

să-și frece mâinile.

Sărbătoarea Toamnei Timpurii era o chestiune extravagantă. Vinul negru curgea gârlă, gros, greu și dulce, iar lui Lievelyn îi fu dăruit un tort uriaș îmbibat în rom – favoritul lui din copilărie –, care fusese refăcut după o rețetă menteză faimoasă.

Pe masă, bogățiile anotimpului umpleau farfurii de aramă suflate cu aur. Păun alb cu ciocul în foiță de aur, prăjit și îmbibat în miere și sos de ceapă. Penele-i fuseseră apoi cusute la loc, ca să pară viu. Prune gogonețe umplute și date prin apă de trandafiri. Jumătăți de măr într-un jeleu roșu. Plăcintă cu afine și o coajă striată, și tarte micuțe cu carne de vânat. Ead și Margret țâțâiau a compătimire în timp ce Katryen deplângea pierderea admiratorului ei de taină, ale cărui scrisori încetaseră să mai sosească.

— V-a dat Sabran vestea? întrebă Katryen, cu o voce scăzută. A vrut să știți amândouă.

— Da. Slavă Domniței pentru îndurările ei! spuse Margret. Începusem să cred c-aveam să mor de nervi dacă mai spunea cineva că Majestatea Sa *arată foarte bine* de-o vreme încoace.

Ead aruncă o privire în urmă ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

— Katryen, murmură ea, tu ești sigură că lui Sabran nu i-a mai curs sânge?

— Da. Nu-ți bate tu capul, Ead.

Katryen își sorbi vinul de măceșe.

— În curând, Majestatea Sa va trebui să înceapă să-și pună la punct casa pentru prințesă.

— Sfinte! O să-nceapă toată lumea să se umfle-n pene mai ceva ca la înmormântarea bietei Arbella, rosti sec Margret.

— Casa.

Ead ridică dintr-o sprânceană.

— Are un copil trebuință de casa lui?

— O, da. O regină nu are timp să crească un copil. Bine, adăugă Katryen, Carnelian a III-a a stăruit să-și crească singură fiica, dacă stau să mă gândesc, dar așa ceva nu se întâmplă des. Prințesa va avea nevoie de doici, o guvernantă,

dascăli și așa mai departe.

— Câți oameni vor fi în această casă?

— Pe la vreo două sute.

O casă atât de mare părea exagerată. Însă, la urma urmei, totul părea exagerat în Inys.

— Spuneți-mi, continuă Ead, tot curioasă, ce s-ar întâmpla dacă Majestatea Sa ar avea un fiu?

Auzind acestea, Katryen înclină capul.

— Presupun că n-ar avea vreo însemnătate, comentă ea, dar nu s-a întâmplat niciodată, în toată istoria Casei Berethnet. E limpede că Sfântul a hotărât ca această insulă să fie cârmuită numai de regine.

Când vasele fură în sfârșit strânse și începură sporovăielile, supraveghetorul bătu cu toiagul în podea.

— Majestatea Sa, strigă el, Regina Sabran!

Lievelyn se ridică și întinse mâna spre tovarășa lui. Regina o luă, se ridică, și toți curtenii se ridicară alături de ea.

— Curteni, începu ea, vă urăm bun-venit la Sărbătoarea Toamnei Timpurii! Vremea Recoltei, iubită cum nu e niciuna de către Cavalerul Mărinimiei. Din această zi înainte, iarna își începe înceata apropiere de Inys. E o vreme pe care wyrmii o urăsc, deoarece căldura e cea care ațâță focul dinlăuntrul lor.

Aplauze.

— Astăzi, urmă ea, dăm de veste o altă pricină de sărbătoare. Anul acesta, pentru a însemna cum se cuvine Sărbătoarea Mărinimiei, vom face o vizită în Ascalon.

Murmurele răsunară până la tavan. Seyton Combe se înecă cu vinul îndoit.

— Pe durata acestei vizite, continuă Sabran cu o privire hotărâtă, ne vom ruga la Sanctuarul Domniței, vom da de pomană săracilor și-i vom alina pe cei ale căror case și vieți au fost distruse de Fýredel. Înfățișându-ne poporului, îi vom aduce aminte că stăm uniți sub Adevărata Sabie și că niciun Înalt Apusean nu ne va frânge sufletele.

Ead îl privi pe Lievelyn. El își feri privirea de a ei.

Sfatul ei nu fusese suficient de puternic. Ar fi trebuit să facă mai multe ca să-i bage primejdia în capul ăla sec.

Erau niște neghiobi, și el, și Sabran. Neghiobi încoronați.

— Asta e tot.

Regina se întoarse la locul ei.

— Cred că mai e un fel de mâncare.

În Casa Banchetelor izbucniră uralele. Imediat, servitorii apărură cu și mai multe platouri, iar grijile se pierdură în fața ospățului.

Ead nu se atinse de nimic altceva. Nu era ghicitoare, dar chiar și cineva care nu era-n toate mințile și-ar fi putut da seama că povestea asta avea să se termine cu o baie de sânge.

25. Răsărit

După sosirea lui lipsită de glorie în Ginura, Niclays Roos era un oaspete de onoare în casa Moyaka. Până când Despotul catadicsea să-l primească, era liber să facă după cum dorea, atâta vreme cât îi avea alături pe cei doi însoțitori seiikinezi. Din fericire, Eizaru și Purumé erau bucuroși să joace acest rol.

Cei trei se alăturară unei mari mulțimi adunate în stradă pentru Festivalul Sfârșitului de Vară, care sărbătorea începutul toamnei. Mulți cetățeni seiikinezi călătoreau spre Ginura pentru ceea ce toată lumea cunoștea ca fiind cel mai spectaculos dintre toate cele patru festivaluri ale copacilor. Negustorii prăjeau pește-spadă pe grătare, fierbeau bucăți de dovleac dulce în zeamă și ofereau tuturor vin și ceai cald, ca să alunge frigul. Oamenii mâncau afară, sub frunzele aurii care se desprindeau precum semințele de arțar de crengi, iar după ce căzu ultima frunză, urmăriră altele înmugurind și ieșind la iveală, roșii ca răsăritul, toată noaptea.

Pentru Niclays, fiecare zi era un nou prilej de-a-și trăi viața. Prietenii lui îl duseră la plimbare pe plajă. Îi arătară Orfanul Îndoliat, cea mai mare formațiune de stânci vulcanice de la Răsărit, care forma un singur dinte în gura golfului. Și se uitară la delfini în mare cu ocheanul.

Și încet, *primejdios,* Niclays își îngădui să viseze la un viitor în acest oraș. Poate că autoritățile seiikineze aveau să uite de

existența lui. Poate că, de vreme ce se purtase atât de frumos, aveau să-l lase să-și trăiască restul exilului dincolo de Orisima. Era o rază de speranță, și se agăță de ea precum un marinar gata să se înece de o bucată plutitoare de lemn.

Panaya îi trimise cărțile de pe Orisima cu un bilet din partea lui Muste, care-i spunea că prietenii lui de la avanpostul comercial îi transmiteau cele mai călduroase salutări și că nădăjduiau că avea să se întoarcă în curând. Niclays ar fi putut fi mișcat dacă i-ar fi considerat pe oricare dintre ei prietenii lui sau dacă i-ar fi păsat de salutările lor, călduroase sau oricum altfel ar fi fost ele. Cum prinsese gustul libertății, gândul de-a se întoarce pe Orisima, la aceleași douăzeci de fețe și aceeași rețea de străzi, îi părea cu neputință de îndurat.

Corabia menteză *Gadeltha* andocă la poarta debarcaderului, aducând cu ea un vraf de scrisori de-acasă. Niclays primi două.

Prima scrisoare era sigilată cu pecetea Casei Lievelyn. Se chinui s-o desfacă și citi rândurile scrise îngrijit, de mână.

Din Brygstad, Statul Liber al Mentendonului,
prin Autoritatea Portuară Ostendeur
Primăvara Târzie, 1005 AE.

Domnule,

Din scrierile răposatului meu străunchi am înțeles că ați vrea să rămâneți în exil în portul nostru comercial, Orisima, și că ați depus o cerere de îndurare din partea Casei Lievelyn. Cercetându-vă cazul, conchid cu părere de rău că nu vă pot îngădui să vă întoarceți în Mentendon. Purtarea dumneavoastră a pricinuit o mare jignire Reginei Sabran a Inysului, iar dacă v-aș pofti înapoi la curte în clipa aceasta, n-aș face altceva decât să-i stârnesc ranchiuna.

Dacă vă vine în minte vreo cale de-a o îmbuna pe regina Sabran, mă voi răzgândi cu mare bucurie în privința acestei nefericite concluzii.

Al dumneavoastră slujitor,

Aubrecht al II-lea, Înalt Prinț al Mentendonului, Arhiduce de Brygstad, Apărător al Virtuților, Ocrotitor al Suveranității Mentendonului V.

Niclays strivi scrisoarea în mână. Trebuia să fie vreo pricină politică pentru care noul Înalt Prinț nu dorea s-o stârnească pe Sabran. Măcar era curtenitor și dornic să revină asupra acelei chestiuni dacă Niclays reușea să găsească vreo cale de-a o îmbuna pe Prea-Acreala Sa. Sau poate chiar pe Lievelyn însuși. Chiar și el ar fi putut fi ispitit de elixirul vieții.

Deschise a doua scrisoare, cu inima bubuind. Aceasta fusese scrisă cu mai bine de un an înainte.

Din Ascalon, Reginatul Inys,
Prin Vama Zeedeur,
Vara Timpurie, 1004 AE.

Dragă unchiule Niclays,

Te rog să mă ierți că nu ți-am scris de ceva vreme! Îndatoririle din Casa de Sus mă țin ocupată V nu am voie să merg nicăieri fără un însoțitor. Curtea inyshiană se preocupă foarte mult de timpul liber al tinerelor sale doamne. Mă rog ca această scrisoare să ajungă în Ostendeur înainte de primul transport spre răsărit.

Te rog să-mi dai de veste cum o duci pe Orisima! M-am îndeletnicit între timp cu cititul cărților pe care mi le-ai lăsat, păstrate în clipa aceasta în Sala de Mătase. Am o teorie V sunt sigură de faptul că înțelesul unui anume obiect a fost scăpat din vedere. Poți să-mi scrii tot ce știi despre Tăblița din Rumelabar? Ai vreun răspuns la cimilitura ei?

Cu toată dragostea, Truyde!

(Notă către Vama Zeedeur: aș dori să trimiteți asta cât mai grabnic cu putință către Autoritatea Portuară Ostendeur. Cu cele mai bune urări, a voastră marchiză!)

Niclays citi din nou scrisoarea, zâmbind pe jumătate și simțind că-l ustură ochii.

Ar fi trebuit să primească această scrisoare cu mult timp înainte de sosirea lui Sulyard. Ea ar fi putut să-l prevină să se aștepte la apariția băiatului, dar lordul Seyton Combe putea descifra orice cod.

El trimisese răspunsuri la scrisorile ei de la început, dar bănuia că fuseseră distruse. Exilaților nu li se îngăduia să scrie acasă. Chiar dacă ar fi *reușit* să dea de ea, nu avea vești bune.

În seara aceea, Purumé și Eizaru îl duseră la râu ca să vadă bâtlanii de noapte. A doua zi, Niclays alese să rămână în camera lui și să-și pună gheață la gleznă. În timp ce se lupta cu o durere de cap pricinuită de neliniște, se trezi gândindu-se la Sulyard.

Ar fi trebuit să-i fie rușine că se simțea bine în vreme ce băiatul putrezea în închisoare, mai cu seamă când credea că Niclays îi termina misia. O misie întemeiată pe o cimilitură nedezlegată și pe primejdioasa patimă pe care Truyde o moștenise de la Jannart.

Patima adevărului. O cimilitură care nu mai voia să-i dea pace lui Niclays. În miezul zilei, ceru servitorilor o cutie de scris și așternu cuvintele, cu litere destul de mici ca să le vadă pe pagină:

> *Ce e deasupra trebuie ținut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădește precizia universului.*
>
> *Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.*
>
> *Prea mult dintr-una o ațâță pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.*

Niclays se duse cu gândul la ziua în care auzise pentru prima dată de cimilitură la universitate. Era de pe Tăblița din Rumelabar, găsită cu multe veacuri înainte în munții Sarras.

Minerii ersyrieni descoperiseră un templu subpământean în acei munți. Pe tavanul templului fuseseră cioplite stele, iar pe podea fuseseră ciopliți copaci înflăcărați. O bucată de piatra-cerului fusese așezată în miezul lui, iar cuvintele săpate în ea, scrise cu slovele primei civilizații de la Miazăzi, fascinaseră mințile academicienilor din întreaga lume.

Niclays sublinie o parte din cimilitură și cugetă la înțelesul

ei.

Focul urcă din pământ.

Wyrmii, pesemne. Se spunea despre Nenumit și despre urmașii lui că veneau din Pântecele de Foc din miezul lumii.

Sublinie mai departe.

Lumina coboară din cer.

Ploaia de stele. Cea care încheiase Marea Năpastă, îi slăbise pe wyrmi și le oferise putere dragonilor de la Răsărit.

Prea mult dintr-una o ațâță pe cealaltă, iar în asta se întrevede stingerea universului.

Un avertisment de dezechilibru. Această teorie susținea că universul depindea cu totul de echilibrul dintre foc și lumina stelelor, cântărit într-o balanță cosmică. Prea mult dintr-unul ar fi înclinat balanța.

Stingerea universului.

Clipa în care lumea se apropiase cel mai tare de sfârșit era aceea a sosirii Nenumitului și a urmașilor lui. Oare acele ființe fuseseră *zămislite* de un soi de dezechilibru în univers?

Soarele-i ardea ceafa. Se simți moleșit dintr-odată. Când îl trezi Eizaru, avea obrazul lipit de pergament și se simțea greu ca un sac de grâu măcinat.

— Ziua-bună, prietene!

Eizaru chicoti.

— Lucrai la ceva?

— Eizaru!

Dregându-și glasul, Niclays își dezlipi fața de pergament.

— Nu, nu. Un flecușteț, atâta tot.

— Am înțeles. Ei, continuă Eizaru, dac-ai isprăvit, mă-ntrebam dac-ai vrea să vii cu mine în oraș. Au adus pescarii o grămadă de crab argintiu din Marea Nesfârșită, dar se vinde repede la piață. Trebuie neapărat să-l încerci înainte să te întorci pe Orisima.

— Nădăjduiesc din inimă să nu mă mai *întorc* niciodată pe Orisima.

Prietenul lui șovăi.

— Eizaru, spuse Niclays, cu băgare de seamă. Ce este?

Eizaru băgă mâna între faldurile robei, fără a spune nimic,

de unde scoase un pergament și i-l dădu. Pecetea era ruptă, dar Niclays putea vedea că-i aparținea viceregelui de pe Orisima.

— Am primit asta azi, răspunse Eizaru. După întrevederea cu onoratul Despot, te vei întoarce pe Orisima. O lectică o să vină să te ta.

Deodată, pergamentul cântărea mat mult decât un bolovan. I-ar fi putut fi osândirea la moarte.

— Nu te lăsa pradă deznădejdii, Niclays.

Eizaru îi puse o mână pe umăr.

— Onorata regină Sabran se va îndura de tine. Până atunci, Purumé și cu mine vom căuta să dobândim îngăduința de-a veni să te vizităm.

Niclays avu nevoie de toată puterea lui pentru a-și înghiți dezamăgirea. Parc-ar fi înghițit ghimpi.

— Ar fi minunat!

Se chinui să zâmbească.

— Haidem, dar! De bună seamă c-ar trebui să mă bucur de oraș cât mai pot.

e

Purumé era prinsă cu punerea la loc a unui os, așa că imediat ce se îmbrăcă, Niclays porni alături de Eizaru spre piața de pește. Marea trimitea un vânt usturător prin tot orașul, aburindu-i ochelarii, iar gălbejit cum era la față, privirile de care avea parte păreau mai bănuitoare ca oricând. În timp ce treceau pe lângă un magazin de robe, proprietăreasa-i aruncă o căutătură urâtă.

— Purtător de boală ce ești! se răsti ea.

Niclays era prea amărât ca să-i răspundă. Eizaru îi aruncă o privire tăioasă femeii, peste ochelari, așa că ea își feri privirea.

În clipa în care atenția-i fu distrasă, Niclays se împiedică de un picior încălțat cu o cizmă.

Auzi o răsuflare. Eizaru îl prinse la timp, astfel încât să nu cadă prea tare, dar tânăra seiikineză căreia-i zdrobise piciorul nu fu la fel de norocoasă. Dărâmă cu cotul o vază, care se făcu

bucăți pe pavaj.

Afurisite fie toate, era ca un elefant într-o ceainărie!

— Fie-mi cu iertare, onorabilă doamnă! spuse Niclays, și se plecă adânc. Nu eram cu băgare de seamă.

Negustoreasa se uită urât la cioburi. Încet, femeia peste care dăduse se întoarse cu fața spre Niclays.

Avea părul negru prins într-un coc în creștetul capului. Purta pantaloni cu pliuri, o tunică de mătase albastru-închis și o vestă de catifea. O sabie de calitate îi atârna la șold. Când văzu luciul tunicii, Niclays nu izbuti să nu caște gura. Dacă nu se înșela, era *mătase-de-apă.* O denumire greșită, întrucât nu era câtuși de puțin vorba de mătase, ci de păr. Coamă de dragon, mai precis. Respingea umezeala precum uleiul.

Femeia făcu un pas spre el. Avea fața ascuțită și maronie, și buzele crăpate. Perlele-dănțuitoare-i împodobeau gâtul.

Dar ceea ce i se întipări adânc în memorie în cele câteva clipe în care privirile li se întâlniră era cicatricea. Îi cresta pometele stâng, apoi se curba spre coada ochiului.

Întocmai ca un cârlig de pescuit.

— Intrusule, murmură ea.

Niclays își dădu seama că mulțimea din jurul lui tăcuse aproape de tot. I se zbârli părul de la ceafa. Avea simțământul că făcuse mai mult decât o simplă gafa.

— Onorabile cetățean, ce caută acest om în Ginura? Ar trebui să fie pe Orisima, alături de ceilalți coloniști mentezi.

— Onorată Miduchi!

Eizaru făcu o plecăciune.

— Ne cerem umil iertare că v-am întrerupt ziua! Acesta este luminatul doctor Roos, anatomist din Statul Liber al Mentendonului. Se află aici ca să-l vadă pe Preaonoratul Despot.

Femeia își plimba privirea tăioasă între cei doi. Avea o asprime în privire care trăda multe nopți nedormite.

— Cum te numești? îl întrebă ea pe Eizaru.

— Moyaka Eizaru, onorată Miduchi.

— Să nu-l scapi pe omul acesta din ochi, onorabile Moyaka! Trebuie să fie mereu însoțit.

— Am înțeles.

Îi aruncă o ultimă privire lui Niclays, apoi se îndepărtă cu pași mari. În timp ce se întorcea, zări cu coada ochiului un dragon pe partea din spate a hainei ei.

„Avea părul lung, de culoare închisă, și o cicatrice în partea de sus a obrazului stâng. Ca un cârlig de pescuit."

Pe numele Sfântului, ea *trebuia* să fie!

Eizaru îi plăti negustorului paguba și îl conduse pe Niclays pe o alee pietruită.

— Cine era acea femeie, Eizaru? întrebă Niclays în menteză.

— Onorata lady Tané. Este din clanul Miduchi. Călăreața măreței Nayimathun din Nămeții Adânci.

Eizaru își șterse gâtul cu o cârpă.

— Trebuia să fac o plecăciune mai adâncă.

— O să-ți plătesc vaza, ăăă, cândva.

— Face doar câteva monede, Niclays. Cunoștințele pe care mi le-ai dăruit pe Orisima sunt mult mai de preț.

Eizaru, hotărî Niclays, era aproape lipsit de cusur.

Cei doi ajunseră chiar la timp în piața de pește. Crabii argintii se revărsau din plase de paie, sclipind precum platoșele cavalerilor. Niclays aproape că-i pierdu urma lui Eizaru în harababura care se iscă, dar prietenul lui ieși triumfător, cu ochelarii strâmbi.

Soarele aproape apusese când se întoarseră amândoi acasă. Niclays se prefăcu iar că are o durere de cap și se retrase în camera lui, unde se așeză lângă felinar și începu să-și frece fruntea.

Se mândrise mereu cu creierul lui, dar se cam lăsase pe tânjală în ultima vreme. Venise timpul să-l pună la treabă.

Tané Miduchi era, fără îndoială, femeia pe care Niclays o văzuse pe plajă. O trăda cicatricea. Adusese un străin în Capul Hisan în acea noapte fatidică și îl dăduse pe mâna unei cântărețe, care se chinuia în clipa aceasta-n închisoare. Sau își pierduse deja capul.

Pisica bearcă îi sări în poală, torcând. Niclays o scărpină între urechi, dus pe gânduri.

Marele Edict le cerea locuitorilor de pe insulă să anunțe intrușii autorităților fără întârziere. Miduchi ar fi trebuit să facă asta. De ce, în schimb, ceruse ajutorul unei prietene care să-l ascundă în avanpostul comercial mentez?

Când își dădu seama, Niclays scăpă un „Ha!” atât de zgomotos, încât pisica-i sări din poală, speriată.

Clopotele.

Clopotele sunaseră în ziua următoare, dând de veste despre ceremonia care avea să deschidă drumul lui Miduchi spre a deveni cavaler. Dacă ar fi fost descoperit un intrus în Capul Hisan cu o noapte înainte, portul ar fi fost închis, pentru a se asigura că nu va exista nicio urmă de boală roșie. Miduchi îl ascunsese pe Sulyard pe Orisima – izolată de restul orașului –, ca să nu tulbure ceremonia. Își pusese ambiția înaintea legii.

Niclays își cântări opțiunile.

Sulyard alesese să le spună torționarilor despre femeia cu cicatricea ca un cârlig de pescuit. O făcuse, într-adevăr, însă nu-și dăduse nimeni seama despre cine era vorba. Sau nu băgase nimeni în seamă cuvântul unui intrus. Totuși, Niclays era ocrotit de alianța dintre Seiiki și Mentendon. Asta-l mai apărase de pedeapsă și înainte, și părea c-avea să-l ajute să scape și acum.

Încă l-ar mai putea scăpa pe Sulyard. Dac-ar putea să-și adune curajul pentru a o învinui pe Miduchi pe durata întrevederii cu Despotul, cu martori de față, Casa Nadama ar fi nevoită să ia măsuri, altminteri ar risca să pară că-și dă la o parte partenerii mentezi.

Niclays era sigur că trebuia să existe o cale de a preschimba asta într-un avantaj. De-ar putea să și afle care era aia, tare bine-ar fi fost.

Purumé veni acasă la căderea nopții, cu ochii împăienjeniți, iar servitorii pregătiră crabul argintiu cu legume tăiate subțire și orez aburind cu castane. Carnea albă, sfărâmicioasă, era delicioasă, dar Niclays era prea adâncit în gânduri ca să se poată bucura ca lumea de ea. Când terminară, Purumé se retrase, iar Niclays rămase la masă cu Eizaru.

— Prietene, începu Niclays, fie-mi cu iertare dacă pun o

întrebare de om neștiutor!

— Numai cei neștiutori *nu* pun întrebări.

Niclays își drese glasul.

— Călăreața aceasta, lady Tané, zise el. Din câte-mi dau eu seama, călărețiii sunt la fel de prețuiți precum dragonii. E corect?

Prietenul lui se gândi o vreme.

— Nu sunt zei, spuse el. Nu există altare în numele lor – dar sunt cinstiți. Preaonoratul Despot se trage dintr-un călăreț care-a luptat în Marea Suferință, după cum știi. Dragonii-și văd călărețiii ca pe egalii lor din lumea oamenilor, ceea ce e cea mai mare onoare.

— Având în vedere acest lucru, reluă Niclays, încercând să pară degajat, dacă ai ști că unul dintre ei a comis o fărădelege, ce ai face?

— Dac-aș ști fără nicio umbră de îndoială că e adevărat, l-aș anunța pe comandantul lor, onoratul Amiral, la Castelul Florilor de Sare.

Eizaru înclină capul.

— De ce întrebi, prietene? Crezi că unul dintre ei *chiar* a comis o fărădelege?

Niclays zâmbi ca pentru sine.

— Nu, Eizaru, răspunse. Îmi dădeam și eu cu presupusul. Schimbă vorba apoi: Am auzit că șanțul din jurul castelului Ginura e plin de pești cu trupurile ca de sticlă. Că, atunci când strălucesc noaptea, se poate vedea prin oasele lor. Spune-mi, e adevărat?

Chiar îi plăcea la nebunie când simțea că-i vine o idee bună.

e

Tané găsi o piatră pe care să-și sprijine piciorul și se împinse cu toată puterea în ea, întinzându-se după o stâncă ieșită în afară. Sub ea, marea se izbea de niște stânci împrăștiate.

Se afla la jumătatea formațiunii de roci vulcanice care se

ridica din mare în gura golfului Ginura. Se numea Orfanul Îndoliat pentru că stătea singură, ca un copil ai cărui părinți naufragiaseră. În timp ce vârfurile degetelor ei dădură de piatră, cealaltă mână îi alunecă din pricina mușchiului de mare.

I se zgâlțâi stomacul. Pentru o clipă, crezu că avea să cadă și să-și sfărâme fiecare oscior – apoi se trase în sus, se prinse de stâncă și rămase ținându-se ca scaiul de ea. Cu un ultim efort colosal, ajunse pe marginea de deasupra și rămase întinsă acolo, răsuflând greoi. Fusese necugetat din partea ei să urce fără mănuși, dar vrusese să-și dovedească ei însăși că era în stare.

Mintea i se tot întorcea la mentezul acela de pe stradă și la felul în care-o privise. De parcă ar fi *recunoscut-o*. Era cu neputință, bineînțeles – ea nu-l mai văzuse niciodată. Dar de ce privirea aceea uluită?

Era un bărbat solid. Lat în umeri, pieptos, cu burta mare. Avea niște ochi precum cuișoarele, lăsați din pricina vârstei, înfundați pe o față pământie, boantă. Părul cărunt avea nuanțe de arămiu. O gură în jurul căreia era gravată o întreagă istorie a râsului. Ochelari rotunzi.

Roos.

În sfârșit, îi veni în minte.

Roos. Un nume pe care Susa i-l șoptise atât de scurt, încât aproape că fusese luat și dus de vânt.

El era cel care-l ascunsese pe intrus.

N-avea nicio pricină pentru care să se afle în Ginura. Doar dacă nu cumva era aici ca să depună mărturie despre noaptea aceea. Gândul îi tăie răsuflarea. Își aduse aminte de privirea lui ageră din stradă și o trecu un fior.

Cu maxilarul încleștat, se întinse spre următoarea margine. Orice credea Roos că știe despre ea și despre Susa, nu avea nicio dovadă. Iar străinul trebuia deja să fie mort.

Când ajunse în vârf, se ridică în picioare, cu palmele însângerate. Mătasea-de-apă era ca penele – se scutura o singură dată și se usca imediat.

Vedea toată Ginura de-aici. Castelul Florilor de Sare lucea

în ultimele raze ale soarelui.

Dragonița o aștepta într-un adăpost natural. Numele ei era cu neputință de rostit pentru oameni, așa că le era cunoscută ca Nayimathun. Ieșită din găoace cu multă vreme în urmă, în Lacul Nămeților Adânci, purta în clipa aceea nenumărate cicatrici din vremea Marii Năpaste. Tané urca în fiecare noapte spre adăpost și rămânea lângă dragonița ei până răsărea soarele. La asta visase dintotdeauna.

Îi fusese greu să vorbească la început. Nayimathun nu voia s-o audă pe Tané folosind limbajul cuviincios cuvenit unui zeu. Aveau să fie egale, spusese ea. Ca niște surori. Altminteri, n-aveau să poată zbura împreună. Dragonul și călărețul trebuiau să împărtășească o singură inimă.

La început, Tané nu știuse cum să facă față acestei reguli. Toată viața vorbise cuviincios cu mai-marii ei, iar acum, o *zeiță* voia să vorbească de parc-ar fi fost prietenele cele mai apropiate. Încet, cu greu, îi spusese dragoniței povestea copilăriei ei din Ampiki, a focului care-i răpise părinții și a anilor ei de pregătire în Casa de Miazăzi. Nayimathun o ascultase răbdătoare.

Acum, când oceanul înghițea soarele, Tané se îndreptă desculță spre dragoniță, care avea capul răsucit și lipit de gât. Poziția o ducea pe Tané cu gândul la o rață adormită.

Îngenunche lângă Nayimathun și-i puse palma desfăcută pe solzi. Dragonii nu auzeau întocmai ca oamenii. Atingerea îi ajuta să simtă vibrația unei voci.

— Bună seara, Nayimathun!

— Tané.

Nayimathun deschise pe jumătate un ochi.

— Stai cu mine!

Avea glasul ca o goarnă de război, ca un cântec de balenă și ca uruitul îndepărtat al unei furtuni, toate acestea netezindu-se în chip de cuvinte precum sticla plămădită de mare. Ascultând-o, Tané părea cuprinsă de moleșeală.

Se așeză și se sprijini de solzii mereu umezi ai dragoniței. Erau minunat de răcoroși.

Nayimathun adulmecă.

— Ești rănită.

Sângele încă-i picura din mână. Tané strânse pumnul.

— Un pic, răspunse ea. Am plecat în grabă și mi-am uitat mănușile.

— N-ai de ce să te grăbești, micuțo. Noaptea abia s-a lăsat.

O răsuflare prelungă străbătu trupul dragoniței cât era de lung.

— Mă gândeam să vorbim despre stele.

Tané privi spre cer, unde ochișorii de argint începuseră să se înțească rând pe rând.

— Stele, Nayimathun?

— Da. Vă învață legendele despre stele în Casele de Învățătură?

— Puțin. În Casa de Miazăzi, dascălii ne-au spus numele constelațiilor și cum să le deslușim. După o clipă de șovăială, Tané continuă: În satul în care m-am născut, se spune că stelele sunt spiritele oamenilor care au fugit de Nenumit. Au urcat pe scări și s-au ascuns în ceruri, unde așteaptă ca fiecare scuipător de flăcări să zacă mort pe fundul mării.

— Sătenii pot fi mai înțelepți decât cărturarii.

Nayimathun coborî privirea spre ea.

— Acum ești călăreața mea, Tané. Prin urmare, ai dreptul la cunoștințele neamului meu.

Niciunul dintre dascălii ei nu-i spusese că așa avea să se întâmple.

— Va fi o onoare pentru mine să le primesc! spuse ea.

Nayimathun își îndreptă privirea spre cer. Ochii începură să-i strălucească mai tare, de parcă ar fi fost oglinzi ale lunii.

— Lumina stelelor, spuse ea, a fost cea care ne-a dat naștere. Toți dragonii de la Răsărit au venit mai întâi din ceruri.

În timp ce stătea lângă dragoniță, Tané îi admiră coarnele strălucitoare, creasta spinoasă de sub falcă și coroana, albastră ca o vânătaie proaspătă. Acela era organul care-i îngăduia să zboare.

Nayimathun o văzu uitându-se la ea.

— Această parte din mine arată locul în care strămoșii mei

au căzut și s-au lovit cu capul de fundul mării, replică ea.

— Credeam…

Tané își umezi buzele.

— Nayimathun, fie-mi cu iertare, dar credeam că dragonii vin din ouă.

Știa că dragonii veneau din ouă. Din ouă precum sticla tulbure, netede și ude, fiecare cu un luciu iridescent. Puteau sta veacuri întregi în apă până când ieșea din ele un dragon, o ființă mică și plăpândă. Totuși, faptul că lua o zeiță la întrebări îi aduse un tremur în voce.

— Acum, da, răspunse Nayimathun. Dar nu a fost mereu așa.

Ridică din nou capul cu fața spre cer.

— Strămoșii noștri au venit din cometa pe care voi o numiți Felinarul lui Kwiriki, înainte ca pe lume să vină vreun copil întrupat. Ea a făcut să plouă cu raze de lumină în apă, iar din acea apă a ieșit neamul dragonilor.

Tané o privi țintă.

— Dar, Nayimathun, întrebă ea, cum poate o cometă să dea naștere unui dragon?

— Lasă în urmă o substanță. Lumină a stelelor topită, care se revarsă în mare și-n lacuri. Cât despre felul în care această substanță a ajuns să se preschimbe în dragoni, acestea sunt cunoștințe pe care eu încă nu le stăpânesc. Cometa vine din planul ceresc, pe care încă nu l-am ocupat. Când trece cometa, urmă Nayimathun, suntem în culmea puterii. Depunem ouă, iar odată clocite, ne recăpătăm darurile cu care eram cândva înzestrați. Dar, încetul cu încetul, puterile noastre slăbesc. Și trebuie să așteptăm următoarea venire a cometei ca să ne revină.

— Nu există nici o altă cale de-a vă recăpăta puterile?

Nayimathun o privi cu ochii aceia străvechi. Tané se simți mică de tot sub privirea ei.

— S-ar putea ca alți dragoni să nu împărtășească darul acesta cu călăreții lor, Miduchi Tané, mârâi ea, dar am să-ți dăruiesc alte cunoștințe.

— Mulțumesc!

O trecură toți fiorii. Cu siguranță, nimeni care era în viață nu era vrednic de atâtea cunoștințe din partea unei zeițe.

— Cometa a pus capăt Marii Năpaste, însă a mai venit de multe ori pe această lume, continuă Nayimathun. Cândva, cu multe luni celeste în urmă, a lăsat două giuvaiere cerești, fiecare plin de puterea ei. Bucăți solide din ea. Cu ele, strămoșii noștri se puteau face stăpâni peste talazuri. Avându-le cu noi, ni se îngăduia să ne păstrăm puterea mai mult decât reușeam înainte.

Simțind amărăciunea dragoniței, Tané îi mângâie solzii cu o mână. Deși sclipeau precum solzii unui pește, erau ciopârțiți de cicatrici, sfâșiați de colți și gheare.

— Cum de s-au pierdut asemenea lucruri de preț? întrebă ea.

Naiymathun slobozi un șuierat ușor printre dinți.

— Cu-aproape o mie de ani în urmă, un om le-a folosit ca să prăvălească marea peste Nenumit, grăi ea. Așa a fost înfrânt. După aceea, cele două giuvaiere s-au făcut nevăzute din istorie, de parcă nici n-ar fi existat.

Tané clătină din cap.

— Un om, repetă ea.

Își aduse aminte de legendele din Apus.

— Se numea cumva Berethnet?

— Nu. Era o femeie din Răsărit.

Rămaseră tăcute o vreme. Apa picura de pe stânca de deasupra capetelor lor.

— Multe puteri străvechi am avut cândva, Tané, reluă Nayimathun. Ne puteam lepăda pieile, precum șerpii, și ne puteam schimba înfățișările. Ai auzit legenda seiikineză a lui Kwiriki și a Domniței care Umbla prin Zăpadă?

— Da.

Tané o auzise de multe ori în Casa de Miazăzi. Era una dintre cele mai vechi povești din Seiiki.

Demult, pe când abia ieșiseră dintre valuri, dragonii din Marea Soarelui Dănțuitor s-au înțeles să lege prietenie cu copiii întrupați ale căror focuri le văzuseră pe o plajă din

apropiere. Le-au adus în dar pești aurii ca să-și dovedească bunăvoința – dar locuitorii de pe insulă, bănuitori și temători, au aruncat cu sulițe-n dragoni, iar aceștia s-au făcut, din nefericire, nevăzuți în adâncurile mării, de unde n-au mai ieșit cu anii.

Totuși, o tânără a fost martoră la venirea dragonilor și a început să le deplângă lipsa. În fiecare zi, hălăduia prin pădurea mare și-și cânta jelania față de frumoasele făpturi care poposiseră pentru o scurtă vreme pe insulă. În poveste, ea n-avea nume, cum n-aveau multe dintre femeile din poveștile de demult. Era doar *Domnița care Umbla prin Zăpadă*.

Într-o dimineață plină de amărăciune, Domnița care Umbla prin Zăpadă a găsit o pasăre rănită într-un pârâu. I-a oblojit aripa și a hrănit-o cu picături de lapte. După un an în grija ei, pasărea a prins putere, iar ea a dus-o pe stânci ca să-i dea voie să-și ia zborul.

Atunci, pasărea s-a preschimbat în Kwiriki, înaltul Bătrân, care fusese rănit pe mare și-și schimbase înfățișarea pentru a scăpa. Domnița care Umbla prin Zăpadă s-a bucurat nespus, și la fel a făcut și marele Kwiriki, pentru că acum știa că în copiii întrupați exista și bine.

Ca să-i mulțumească Domniței care Umbla prin Zăpadă că se îngrijise de el, marele Kwiriki i-a cioplit un tron chiar din cornul lui, care se numea Tronul Curcubeului, și i-a făcut un consort frumos din spuma mării, pe Prințul care Dănțuia Noaptea. Domnița care Umbla prin Zăpadă a devenit astfel prima împărăteasă a Seiikiului, și a zburat pe deasupra insulei cu marele Kwiriki, învățând oamenii să iubească dragonii și să nu se mai teamă de ei. Stirpea ei a condus Seiiki până când a pierit în Marea Suferință, iar Întâiul Despot a pornit la luptă ca să îi răzbune.

— Povestea este adevărată. Kwiriki chiar a luat chipul unei păsări. Cu trecerea timpului, am învățat să luăm multe înfățișări, spuse Nayimathun. Ne puteam schimba forma, puteam țese năluciri, puteam dărui vise – atât de mare era

puterea noastră.

Dar acum nu mai era așa.

Tané asculta marea de dedesubt. Se închipui pe sine ca pe o goarnă, care purta acel urlet în pântece. În timp ce pleoapele i se îngreunau, Nayimathun își coborî privirea spre ea.

— Te tulbură ceva.

Tané se încordă.

— Nu, o contrazise ea. Mă gândeam doar la cât de fericită sunt. Am tot ce mi-am dorit vreodată!

Nayimathun mârâi, iar din nări îi ieși ceață.

— Nu e nimic ce să nu-mi poți spune.

Tané nu-i putu întâlni privirea. Fiecare bucățică din ființa ei îi spunea să nu mintă în prezența unei zeițe, dar *nu* putea spune adevărul despre intrus. Pentru această fărădelege, dragonul ei o putea alunga.

Mai degrabă ar fi murit decât să îngăduie să se întâmple una ca asta.

Nu spuse decât:

— Știu.

Pupila ochiului dragoniței se mări cât o băltoacă de întuneric. Tané își vedea fața în ea.

— Aveam de gând să te duc înapoi la castel, spuse Nayimathun, dar trebuie să mă odihnesc în seara asta.

— Am înțeles.

Un mârâit gros străbătu trupul lui Nayimathun. Vorbi ca pentru sine:

— El se mișcă. Umbra se lasă grea asupra Apusului.

— Cine se mișcă?

Dragonița închise ochii și-și lipi iar capul de gât.

— Rămâi cu mine până răsare soarele, Tané!

— Bineînțeles!

Tané se întinse pe o parte. Nayimathun se mută mai aproape și se încolăci în jurul ei.

— Dormi! o îndemnă. Ne vor veghea stelele.

Trupul ei ținea piept vântului. În timp ce Tané se moleșea lipindu-se de dragonul la care visase dintotdeauna, legănată de bătăile inimii ei, căpătă ciudatul simțământ că era din nou

în pântece.

Avea și simțământul că se strânge ceva în jurul ei. Ca un năvod în jurul unui pește care se zvârcolește.

26. Apus

Veștile despre vizita regală în Ascalon se răspândiră prin tot Inysul, dincolo de Golful Farului, până la întinderile cețoase și străjuite de stânci ale Ținuturilor de Jos. După paisprezece ani îndelungați, Sabran avea să se arate poporului din capitală, iar capitala se pregătea s-o întâmpine. Înainte să apuce Ead să se dumirească, ziua cea mare veni.

În timp ce se îmbrăca, își ascunse pumnalele. Două ajunseră sub fuste, unul fu înghesuit sub corset, un al patrulea într-o cizmă. Pumnalul ornamental pe care-l purtau toate Doamnele din Dormitor era singurul pe care avea voie să-l țină la vedere.

La ora cinci, i se alătură lui Katryen în apartamentele regale și se duse împreună cu ea să le trezească pe Sabran și pe Roslain.

Pentru prima înfățișare în văzul lumii de la încoronare, slujnicele trebuiau s-o facă pe regină mai mult decât frumoasă. Trebuiau s-o facă divină. Era învești mântată în catifea albastru-închis ca miezul nopții, cu o cingătoare cu carneole și un șal din blană neagră, care-o făcea să sară în ochi pe lângă satinul cu beteală arămie și blănurile maronii din jurul ei. Astfel, avea să trezească amintiri despre regina Rosarian, căreia-i plăcuse la nebunie să poarte albastru.

O broșă în formă de sabie-i era agățată de corset. Numai ea, în toată Întinderea Virtuților, îl avea pe Sfântul însuși ca ocrotitor.

Roslain, al cărei păr era împodobit cu mărgele din sticlă chihlimbarie și de culoarea merișorului, se ocupă de alegerea giuvaierelor. Ead luă un pieptene în mână. Ținând-o pe Sabran de umăr, trecu dinții pieptenelui prin părul negru revărsat până când fiecare șuviță îi alunecă printre degete.

Sabran stătea dreaptă ca un stâlp. Avea ochii roșii de

nesomn.

Ead o perie mai blând. Sabran își înclină capul, simțindu-i atingerea. Cu fiecare mângâiere a pieptenelui, postura-i devenea mai puțin încordată, iar maxilarul i se desclește. În timp ce lucra, Ead își puse vârfurile degetelor în locul neacoperit de păr de după urechea lui Sabran, ținând-o nemișcată.

— Ești foarte frumoasă azi, Ead! o lăudă Sabran.

Era prima oară când vorbea de când se trezise.

— Majestatea Voastră e mărinimoasă că spune asta!

Ead trase de un nod îndărătnic.

— Sunteți nerăbdătoare să vedeți orașul?

Sabran nu răspunse o vreme. Ead o pieptănă mai departe.

— Sunt nerăbdătoare să-mi văd oamenii, rosti Sabran în cele din urmă. Tata m-a încurajat întotdeauna să merg printre ei… Dar eu n-am putut.

Pesemne că se gândea la mama ei. Pricina pentru care văzuse doar partea dinlăuntru, sclipitoare, a palatelor ei, vreme de paisprezece ani.

— Mi-aș dori să le pot spune că am rămas grea, continuă ea și-și atinse corsetul bătut cu giuvaiere. Doctorul Regal m-a sfătuit să aștept până se mișcă fiica mea.

— Ei vor să vă vadă pe *dumneavoastră*. Fie că burta vă e mare sau nu, spuse Ead. În orice caz, o să le puteți spune peste câteva săptămâni. Și gândiți-vă cât o să fie de încântați să audă asta atunci.

Regina îi cercetă chipul. Pe urmă, pe neașteptate, o luă de mână.

— Ia să-mi spui tu mie, Ead, zise ea, cum se face că știi întotdeauna cum să mă liniștești?

Înainte ca Ead să poată răspunde, Roslain se apropie. Ead făcu un pas în spate, iar mâna lui Sabran scăpă din a ei, dar tot îi simți urma ca o nălucă. Oasele delicate. Asprimea nodurilor degetelor.

Sabran își lăsă doamnele s-o conducă la chiuvetă. Katryen se însărcină cu înroșitul buzelor ei, în timp ce Ead împleti șase părți din părul ei și i le aranjă în formă de rozetă la ceafa,

lăsând restul părului să fluture, desfăcut. La urmă, veni o coroană de argint.

Odată ce isprăvi, regina se privi în oglindă. Roslain îi îndreptă coroana.

— Un ultim retuș, adăugă ea și-i puse un colan la gât lui Sabran.

Safire și perle dispuse în ordinea mărimii și un pandantiv în formă de căluț de mare.

— Ți-ai adus aminte.

— Bineînțeles!

Sabran urmări cu degetul conturul pandantivului, cu o expresie pierdută.

— Mama mi l-a dăruit.

Roslain îi puse o mână pe umăr.

— Las-o să-ți fie alături acum. Ar fi atât de mândră!

Regina Inysului se mai uită o clipă în oglindă. În cele din urmă, își trase sufletul și se întoarse.

— Doamnele mele, spuse ea, cum arăt?

Katryen îi vârî o șuviță de păr sub coroană și încuviință din cap.

— Precum urmașa Sfântului, Majestate.

e

La ora zece, cerul era deja de un albastru orbitor. Slujnicele o conduseră pe Sabran spre porțile Casei Măceșului, unde Aubrecht Lievelyn aștepta îmbrăcat cu o mantie groasă, alături de cei șase Duci Spirituali. Seyton Combe, ca de obicei, avea un zâmbet binevoitor pe buze. Ead ardea de nerăbdare să i-l șteargă.

Părea el mulțumit de sine, însă era limpede că nu mai aflase nimic în legătură cu asasinii. Nici Ead nu mai aflase nimic, spre marea-i nemulțumire. Oricât ar fi vrut să cerceteze, îndatoririle îi lăsau prea puțin timp.

Dacă ucigașii aveau să lovească din nou, tocmai astăzi aveau s-o facă.

În timp ce Sabran era ajutată să urce în trăsura regală,

Igram Crest întinse mâna spre nepoata ei.

— Roslain, rosti ea, zâmbind. Ce frumoasă ești azi, copilă! Giuvaierul lumii mele!

— Vai, bunico, ești mult prea mărinimoasă!

Roslain făcu o plecăciune și o sărută pe obraz.

— O zi bună!

— Nu putem decât să nădăjduim că va fi într-adevăr o zi bună, lady Roslain, bombăni lordul Ritshard Eller. Nu-mi place gândul că regina umblă printre oamenii de rând.

— Totul va fi bine, răspunse Combe.

Gulerul livrelei lui oglindea lumina soarelui.

— Majestatea Sa și Alteța Sa Regală sunt bine apărați. Nu-i așa, sir Tharian?

— Niciodată n-au fost mai bine apărați decât o să fie astăzi, Înălțime, replică Lintley, cu o plecăciune elegantă.

— Hm!

Eller nu părea convins.

— Prea bine, sir Tharian!

Ead mergea în aceeași trăsură cu Roslain și Katryen. În timp ce se îndepărtau hurducându-se de palat, spre centrul orașului, ea privi pe fereastră.

Ascalon era întâia și singura capitală a Inysului. Străzile sale pietruite găzduiau mii de oameni din toate colțurile Întinderii Virtuților și de dincolo de ea. Înainte ca Galian să se întoarcă pe aceste insule, fuseseră niște teritorii ciopârțite, mereu în război unele cu celelalte, conduse de o suită de despoți și prințișori. Galian îi unise pe toți sub o singură coroană. A lui.

Capitala clădită de el, botezată după propria sabie, fusese, din spusele tuturor, un paradis. Acum, colcăia de pungași și de mizerie, ca orice alt oraș de rând.

Cele mai multe dintre clădiri erau din piatră. După Marea Năpastă, când focurile năpădiseră Inysul, fusese dată o lege prin care acoperișurile din stuf erau interzise. Doar o mână de case din lemn, proiectate de Rosarian a II-a, rămăseseră, pentru frumusețea lor. Lemnul închis la culoare, aranjat în modele luxoase, forma un contrast puternic cu albul

fundațiilor lor.

Cartierele mai bogate erau într-adevăr bogate. Cartierul Reginei se lăuda cu cincizeci de aurari și de două ori mai mulți argintari. Strada Hend era pentru ateliere, unde inventatorii construiau noi arme pentru apărarea Inysului. Pe Insula Knells, Aleea Pounce era pentru poeți și dramaturgi, iar Aleea Brazen, pentru librari. Bunurile din alte părți ale lumii erau vândute la marele târg din piața Werald. Aramă lasiană lucioasă, ceramică și bijuterii din aur. Picturi menteze, produse din lemn cu intarsii și ceramică vitrată cu sare. Sticlă rară de culoarea merișorului din vechea Republică Senină a Carmentumului. Cădelnițe și piatra-cerului din Ersyr.

În cartierele mai sărace pe care alaiul regal avea să le viziteze în ziua aceea, cum erau Fundătura Kine sau Setts, viața nu mai era la fel de frumoasă. În aceste cartiere se aflau cocioabele, bordelurile – deghizate-n hanuri ca să nu trezească bănuielile Ordinului Sanctarienilor – și cârciumile unde bandiții-și numărau banii furați.

Zeci de mii de inyshieni ieșiseră cu mic, cu mare, așteptând să-și zărească regina. La vederea lor, Ead se neliniști. De la nuntă nu mai apăruseră asasini, însă era sigură că primejdia nu trecuse încă.

Procesiunea regală se opri în fața Sanctuarului Doamnei Tuturor, despre care se credea că găzduia mormântul lui Cleolind (Ead știa că se înșelau cu toții). Era cea mai înaltă clădire din Inys, mai înaltă chiar și decât Turnul de Alabastru, fiind construită din piatră pală care strălucea în lumina soarelui.

Ead ieși din trăsură la lumină. Trecuse mult timp de când se plimbase pe străzile din Ascalon, dar le știa bine. Înainte ca Chassar să o înfățișeze lui Sabran, petrecuse o lună învățând fiecare vinișoară și mușchi al orașului, ca să-și poată croi drum prin el dacă era nevoită să fugă de la curte.

O gloată se adunase la treptele sanctuarului, disperați să fie băgați în seamă de regina lor. Împrăștiaseră floarea-reginei și crini regali pe piatra cubică. În timp ce domnișoarele de onoare și Cameristele Extraordinare ieșeau din trăsuri alături

de Oliva Marchyn, Ead cercetă mulțimea cu privirea.

— Nu o văd pe lady Truyde, îi spuse ea lui Katryen.

— O doare capul.

Katryen strânse din buze auzind-o.

— Bună zi și-a mai găsit pentru așa ceva!

Margret se apropie de ele.

— Mă așteptam să văd mulți oameni, spuse ea, dar, pentru numele Sfântului, cred c-a venit tot orașul!

Făcu un semn din cap spre trăsura regală.

— Și-am pornit.

Ead se pregăti sufletește.

Când ieși Lievelyn, inyshienii aclamară de-ai fi zis că revenise însuși Sfântul. Netulburat, acesta ridică mâna în semn de salut, apoi i-o întinse lui Sabran, care coborî demn ca o regină.

Urletul mulțimii deveni iute atât de puternic, încât lui Ead i se păru că depășea forța unui simplu sunet și putea fi simțit trupește. Îi smulse răsuflarea din piept și o lovi în miezul măruntaielor. O simți pe Katryen tremurând de încântare lângă ea și o văzu pe Margaret holbându-se, în timp ce inyshienii cădeau în genunchi în fața reginei lor. Se scoaseră pălării, se vărsată lacrimi, iar ei i se păru că uralele aveau să smulgă Sanctuarul Doamnei Tuturor din temelii. Sabran rămase ca lovită de trăsnet. Ead o urmări cercetând totul cu privirea. Din ziua în care fusese încoronată, se ascunsese în palatele ei. Uitase ce era ea pentru oamenii ei. Întruchiparea vie a nădejdii. Pavăza și mântuirea lor.

Își reveni repede. Deși nu făcu niciun semn cu mâna, zâmbi și i-o oferi lui Lievelyn. Rămaseră unul lângă altul o vreme, lăsându-și supușii să-i preamărească.

Căpitanul Lintley mergea în față, cu mâna pe mânerul de trestie al sabiei. Cavalerii Corpului și vreo trei sute de străji, postați pe drumul pe care aveau să apuce și ei, fuseseră chemați s-o apere pe regină și pe prințul consort în turul orașului.

În timp ce mergea pe urmele lui Sabran, privirea lui Ead fugea de la un chip la altul, de la o mână la alta. Niciun ucigaș

bun n-ar fi nesocotit un asemenea prilej.

Sanctuarul Doamnei Tuturor era la fel de măreț pe dinăuntru ca pe dinafară. Ferestrele în formă de trifoi tronau deasupra, aruncând aşchii de lumină purpurie asupra alaiului. Străjerii aşteptau afară.

Sabran și Lievelyn se îndreptară spre mormânt. Acesta era un bloc impunător din marmură, prins într-un alcov din spatele altarului. Se credea că Domnița odihnea înăuntru, neatinsă de putreziciune, într-o încăpere boltită, încuiată. Nu exista nicio efigie.

Cuplul regal îngenunche pe pernele din fața mormântului și apoi își plecară capetele. După o vreme, Lievelyn făcu un pas înapoi ca să-i dea voie lui Sabran să spună o rugăciune de una singură. Doamnele din Dormitor veniră să îngenuncheze în jurul ei.

— Binecuvântată Fecioară, spuse Sabran mormântului. Eu sunt Sabran a IX-a. A mea e coroana ta, al meu e reginatul tău, și-n fiecare zi tânjesc să aduc slavă casei Berethnet. Tânjesc să fiu înzestrată cu milostenia ta, curajul tău și stăpânirea ta de sine! Închise ochii, iar glasu-i deveni năluca unei răsuflări: Mărturisesc că nu mă asemăn prea mult cu tine. Am fost nerăbdătoare și mândră! Prea adesea mi-am nesocotit îndatorirea față de acest ținut, nevrând să dăruiesc poporului meu o prințesă, și, în schimb, am căutat mijloace nefirești pentru a-mi prelungi viața.

Ead îi aruncă o privire. Regina își scoase mănușa căptușită cu blană și puse mâna pe marmură. Se ruga la un mormânt gol.

— Îți cer un lucru, ca urmașa ta iubitoare. Lasă-mă să-mi port fiica până-mi vine sorocul! Să fie îndrăzneață și aprigă! Lasă-mă să ofer nădejde oamenilor din Întinderea Virtuților. Aș face orice pentru asta. Mi-aș da și viața ca să-mi aduc fiica pe lume. Aș jertfi orice altceva de dragul ei – dar nu îngădui ca această casă să se sfârșească odată cu mine!

Avea glasul hotărât, dar chipul îi era ca o odă închinată ostenelii. Ead se gândi, apoi întinse mâna spre ea.

La început, Sabran încremeni. Apoi, degetele li se

împreunară și se prinseră de mâini.

Nicio femeie n-ar fi trebuit făcută să se teamă că nu era îndeajuns.

Când Sabran se ridică, la fel procedară și doamnele ei. Ead se pregăti. Următoarea parte a călătoriei avea să fie cea mai primejdioasă. Sabran și Lievelyn urmau să-i întâlnească pe nefericiții din Ascalon și să le dea de pomană pungi cu aur. În timp ce coborau treptele sanctuarului, Sabran rămase aproape de tovarășul ei.

De-acolo aveau să meargă mai departe pe jos. Merseră pe Mila Berethnet prin oraș, flancați de străji. La jumătatea ei, traversară piața Marian, iar un căldărar strigă:

— Las-o grea sau du-te înapoi în Mentendon!

Lievelyn rămase liniștit, dar Sabran își încleștă maxilarul. În timp ce bărbatul era luat de străjeri, ea-l prinse pe Lievelyn de mână.

Ca să ajungă în Fundătura Kine, trebuiau să treacă prin cartierul Sylvan-de-lângă-Râu, unde străzile erau umbrite de plante perene, iar teatrul Carnelian trona în fața tarabelor. Zgomotul era ca un tunet, văzduhul fremătând de anticipare.

Când Sabran se opri să admire o bucată de stofă, ceva o făcu pe Ead să arunce o privire spre brutăria de peste stradă. Pe balconul ei stătea o siluetă ghemuită, cu o cârpă la nas și la gură. În timp ce Ead privea, bărbatul ridică brațul.

Un pistol luci în lumina soarelui.

— Moarte Casei Berethnet! strigă el.

Timpul parcă încetinise. Sabran ridică iute privirea, iar cineva scăpă un strigăt de groază, dar Ead era deja acolo. Se ciocni de Sabran și o prinse de mijloc cu un braț, apoi căzură pe pavaj, în timp ce pistolul se descărcă făcând un zgomot de parcă se rupea lumea-n două. Din mulțime izbucniră țipete, în timp ce un bătrân căzu zvârcolindu-se, lovit de glonțul menit pentru regină.

Ead căzu dur pe șold și se ghemui peste Sabran, care o strângea și ea, cu o mână peste burtă. Ead o luă în brațe și o împinse spre Lievelyn. El o suci, apărând-o de focurile de armă.

— Regina! răcni căpitanul Lintley! Toate săbiile, la regină!

— Acolo, sus! arătă Ead. Omorâți-l!

Trăgătorul sărise deja pe următorul balcon. Lintley îl țintì cu arbaleta, dar săgeata îl rată la mustață. Înjură și o reîncărcă.

Ead se băgă în fața lui Sabran. Lievelyn își scoase sabia și-i păzi spatele. Celelalte slujnice se împrăștiată în jurul reginei. În timp ce privirea ei îl urmărea pe trăgător, care sărea precum o antilopă de pe un acoperiș pe altul, pe Ead o trecu un fior. Privi spre cealaltă parte a străzii.

Nu purtau viziere. Nu precum asasinii de la palat. În schimb, aveau fețele acoperite de măști contra molimei, de soiul celor pe care le foloseau doctorii ca să se apere pe vremea Marii Năpaste. În vreme ce primul dintre ei se desprinse din mulțime și se năpusti spre alaiul regal, Ead aruncă pumnalul de la cingătoare. Îl nimeri pe cel mai apropiat atacator în gât.

Mulțimea se împrăștie. În haosul care urmă, atacatorul ajunse brusc lângă ei.

— Moarte și distrugere Casei Berethnet! zbieră el la Sabran.

O izbi pe una dintre Cavalerii Corpului, care-l respinse imediat și-și înfipse sabia în el.

— Slavă Nenumitului!

— Zeul Muntelui!

Chemarea răsună în apropiere.

— Vie împărăția lui!

Proroci ai năpastei. Într-o clipită, Lintley schimbă arbaleta pe sabie și-l tăie pe cel mai apropiat dușman. Curtenitorul cavaler dispăruse, înlocuit de un bărbat care fusese ales pe sprânceană s-o apere pe regina Inysului. Următoarea atacatoare se opri în loc, iar când Lintley se repezi spre ea, aceasta se întoarse și fugi. O muschetă se descărcă și-i vărsă măruntaiele pe pavaj.

În haosul creat, Ead îl căută pe Șoimul de Noapte, dar era prea mare nebunie, erau prea multe trupuri. Sabran rămase încremenită în loc, cu pumnii încleștați pe lângă corp, neclintită.

Un calm nefiresc puse stăpânire pe Ead. În timp ce scotea două pumnale, uită că Doamnele din Dormitor nu erau instruite în tainele luptelor. Lăsă mantia tainică în care fusese înveșmântată atâția ani să cadă. Nu mai știa decât de datoria ei. Să o țină pe Sabran în viață.

Dansul războiului o chema. Așa cum făcuse prima oară când vânase un bazilisc. Precum vântul care purta flăcări, trecu fulgerător prin următorul val de atacatori, rotindu-și pumnalele, iar aceștia căzură fără suflare în jurul ei.

Ead dădu înapoi de pe marginea prăpastiei. Lintley o privea țintă, cu fața pătată de sânge. Un țipăt îl făcu să întoarcă privirea. Linora. Scâncea de spaimă, cerșind îndurare, în timp ce doi proroci ai năpastei o puneau la pământ. Ead și Lintley fugiră amândoi spre ea în același timp, dar un cuțit îi spintecă gâtul, împroșcând sânge, și era prea târziu, căci pentru ea nu se mai putea face nimic.

Ead încercă să-și domolească spaima, dar o amărăciune de fiere îi umplu gâtlejul. Sabran își privea țintă doamna muribundă. Cavalerii Corpului făcură cerc în jurul reginei, însă erau împresurați, primejdia era peste tot. O altă siluetă mascată se năpusti asupra cuplului regal, dar Roslain, mai fioroasă decât o văzuse Ead vreodată, îi înfipse pumnalul în coapsă. Un strigăt răsună din spatele măștii.

— Nenumitul se va ridica! rosti o voce, gâfâind. Lui îi jurăm credință!

Ceața ascundea găurile pentru ochi.

— Moarte Casei Berethnet!

Roslain i se repezi la beregată, dar el o izbi cu pumnul în cap, dându-i-l pe spate. Sabran scoase un strigăt plin de furie. Ead se desprinse din încăierare și se năpusti spre el chiar în timp ce pungașul lovea cu pumnalul către Lievelyn, care ridică sabia la țanc pentru a para.

Încăierarea care urmă fu scurtă și aprigă. Lievelyn era cel mai puternic, anii de pregătire i se vedeau în fiecare mișcare. Cu o tăietură necruțătoare de jos în sus, totul se termină.

Sabran dădu înapoi din fața leșului. Tovarășul ei își privi propria sabie și înghiți în sec. De pe tăiș îi picura sânge.

— Majestate, Alteța Voastră Regală, urmați-mă!

Un Cavaler al Corpului se desprinsese din încăierare. Platoșa din aramă-i era mai roșie ca înainte.

— Cunosc un loc sigur în acest cartier. Căpitanul Lintley mi-a poruncit să vă conduc! Trebuie să mergem acum!

Ead îndreptă unul dintre cuțite spre el. Cei mai mulți Cavaleri ai Corpului purtau coifuri strânse în aer liber, iar vocea de sub acesta era înfundată.

— Să nu te apropii! îi porunci ea. Cine ești?

— Sir Grance Lambren.

— Scoate-ți coiful!

— Fii pe pace, domniță Duryan. Îi recunosc glasul, spuse Lievelyn. Nu e sigur ca sir Grance să-și scoată coiful.

— Ros…

Sabran se chinuia să ajungă la Doamna ei Șefă.

— Aubrecht, du-o-n brațe, te rog!

Ead le căută pe Margret și Katryen, dar nu văzu nici urmă de ele. Linora zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii goi și morți, lipsiți de strălucire.

Lievelyn o cuprinse pe Roslain în brațe și îl urmă pe sir Grance Lambren, care o ducea în grabă pe Sabran de-acolo. Înjurându-l copios pe Lievelyn pentru încrederea lui, Ead alergă după ei. Ceilalți Cavaleri ai Corpului se străduiră să se alăture reginei lor, dar fură copleșiți.

Oare cum ticluise cineva așa un puhoi de oameni?

Îi ajunse din urmă pe Sabran și Lievelyn exact în clipa în care Lambren îi ducea după un colț, depășind Mila Berethnet. Îi conduse printr-un țintirim năpădit de buruieni de pe Aleea Tolbei, spre un sanctuar căzut în paragină. Își mână protejații regali înăuntru, dar când Ead vru să intre, i se băgă în față.

— Trebuie să le găsiți pe celelalte doamne, domniță.

— Am s-o urmez pe regină, domnule, spuse Ead, sau nici dumneata n-ai s-o urmezi!

Lambren nu se clinti. Ead își apucă mai strâns cuțitele.

— Ead, zise Sabran. Ead, unde ești?

Cavalerul rămase ca o stană de piatră o clipă, apoi se dădu la o parte. După ce trecu Ead, își vârî sabia în teacă și încuie

ușile în urma lor. Când își scoase coiful, Ead văzu fața roșie a lui sir Grance Lambren. Acesta îi aruncă o privire de un total dispreț.

Pe dinlăuntru, sanctuarul arăta la fel de sălbatic precum țintirimul. Buruienile-și croiseră drum prin ferestrele sparte. Roslain zăcea pe altar, nemișcată în afară de pieptul ce i se ridica și cobora. Sabran, care-o acoperise chiar cu mantia ei, stătea lângă ea, părând stăpână pe sine din afară și ținând-o de mâna moale.

Lievelyn se plimba de colo-colo.

— Bietele suflete de-afară! Lady Linora… făcu el, cu obrazul mânjit de sânge. Sabran, trebuie să mă întorc neapărat în stradă și să-i dau o mână de ajutor căpitanului Lintley. Tu rămâi cu sir Grance și cu domnița Duryan.

Imediat, Sabran se îndreptă spre el.

— Nu.

Îl prinse de coate.

— Îți poruncesc să rămâi!

— Sabia mea e la fel de trebuincioasă ca oricare alta, îi spuse Lievelyn. Straja mea regală…

— Și Cavalerii Corpului sunt afară, îl întrerupse Sabran, dar dacă noi murim, strădania lor de-a ne apăra va fi fost în van. Vor fi nevoiți să se gândească și la ei, și la noi.

Lievelyn îi cuprinse fața-n mâini.

— Dulceață, insistă el. Voi fi bine!

Pentru prima oară, Ead văzu cât era de îndrăgostit de Sabran și se tulbură.

— Fir-ai blestemat să fii, îmi ești tovarăș! Cu tine-am împărtășit patul meu. Trupul meu. Inima… inima mea! se răsti Sabran la el.

Chipu-i era chinuit, vocea, răgușită.

— Și n-ai să ne lași fiica fără tată, Aubrecht Lievelyn! N-ai să ne lași aici să te jelim!

Chipul lui trecu fulgerător de la o expresie la alta. Speranța-i aprinse o lumină în ochi.

— Este adevărat?

Privindu-l țintă, Sabran îi luă mâna într-a ei și i-o duse la

pântece.

— Este adevărat, rosti ea, foarte încet.

Lievelyn dădu aerul afară. Un zâmbet i se lăți pe față, iar el o mângâie cu degetul mare pe obraz.

— Atunci, sunt cel mai norocos dintre toți prinții! șopti el. Și ți-o jur, copilul nostru va fi cea mai iubită prințesă din câte-au viețuit vreodată!

Dând iar aerul afară, o strânse pe Sabran la piept.

— Regina mea. Binecuvântarea mea. Vă voi iubi pe amândouă până când voi fi vrednic de norocul meu!

— Ești deja vrednic!

Sabran îi sărută maxilarul.

— Nu porți verigheta mea?

Își lăsă bărbia pe umărul lui. Mâinile ei îl mângâiau pe spinare, în sus și-n jos, iar ea închise ochii în timp ce el îi atingea tâmpla cu buzele. Orice încordare ar fi existat dispăru. Ca o flacără silită să nu mai existe, în timp ce golul dintre trupurile lor se umplea.

Niște pumni izbiră în uși.

— Sabran! strigă un glas. Majestate, sunt Kate, cu Margret! Vă rugăm, lăsați-ne să intrăm!

— Kate, Meg…

Sabran se desprinse imediat de Lievelyn.

— Lăsați-le să intre! se răsti ea la Lambren. Degrabă, sir Grance!

Prea încet, Ead auzi păcăleala. Nu era lady Katryen Withy după ușă. Era o imitație. Batjocura unui imitator.

— Nu! se răsti ea. Opriți-vă!

— Cum îndrăznești să-mi nesocotești ordinele? întrebă Sabran, apropiindu-se de ea. Cine ți-a dat puterea?

Era roșie de furie, dar Ead își păstră curajul.

— Majestate, nu e Katryen…

— Cred că-i cunosc glasul!

Sabran făcu un semn din cap către Lambren.

— Dați-le drumul doamnelor mele înăuntru! Acum!

Era un Cavaler al Corpului, așa că se supuse.

Ead nu pierdu vremea. Unul dintre cuțitele sale cresta deja

aerul când Lambren descuie ușile și cineva dădu buzna în sanctuar. Intrusul se feri de moartea ce venea învârtindu-se cu o singură mișcare abilă, apoi trase cu un pistol în Lambren, după care îl îndreptă spre Ead.

Lambren se prăbuși cu zdrăngănit de platoșă pe piatră. Glonțul i se înfipsese între ochi.

— Nu mișca, ersyrianco! porunci un glas.

Pistolul fumega.

— Lasă cuțitul ăla jos.

— Ca s-o omori pe regina Inysului?

Ead rămase nemișcată.

— Mai degrabă ai ținti pistolul ăla spre inima *mea* – dar bănuiesc că ai un singur glonț, c-altfel am fi cu toții morți.

Asasina nu dădu niciun răspuns.

— Cine te-a trimis?

Sabran își îndreptă umerii.

— Cine urzește să încheie stirpea Sfântului?

— Paharnicul nu vă dorește răul, Majestate, decât dacă nu înțelegeți de vorbă bună. Decât dacă dumneavoastră călăuziți Inysul pe cărări pe care n-ar trebui să umble.

Paharnicul.

— Cărări, continuă femeia, cu glasul astupat de masca împotriva molimei, care vor împinge Inysul spre păcat.

În timp ce pistolul se îndreptă cu iuțeală spre membrii casei regale, Ead își aruncă ultimul cuțit. Îl nimeri pe asasin în inimă chiar în timp ce pistolul se descărca.

Sabran tresări. Ead umplu golul dintre ele și-i pipăi corsetul ca să simtă dacă era umed, dar nu întâlni sânge. Rochia era încă fără de pată.

În spatele lor, Aubrecht Lievelyn căzu într-un genunchi. Își ducea mâinile la jiletcă, unde o pată închisă la culoare începea să se întindă.

— Sabran, murmură el.

— Nu! spuse ea, cu o voce răgușită. Aubrecht…

Ead urmări, ca de la mare depărtare, cum regina Inysului se apropie de tovarășul ei și-l coboară alături de ea la podea, strigându-i numele cu răsuflarea tăiată, în timp ce sângele din

inima lui îi îmbiba fustele. Cum îl ține strâns la piept și îl imploră să rămână cu ea, chiar în timp ce începea să se stingă. Cum se apleacă deasupra lui și-i ține capul în poală.

Cum rămâne nemișcat.

— Aubrecht.

Sabran ridică privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Ead! Ead, ajută-l, te rog…!

Ead nu avu timp să meargă la ea. Ușile se deschiseră din nou și un al doilea asasin dădu buzna în sanctuar, gâfâind. Imediat, Ead îl lăsă pe Lambren cel mort fără sabie și lipi asasinul de perete.

— Scoate-ți masca, rosti ea, printre dinți, că jur că-ți despic fața de sub ea!

Două mâini înmănușate scoaseră la iveală o față palidă. Truyde utt Zeedeur privea țintă la Înaltul Prinț al Mentendonului cel fără de suflare.

— N-am avut de gând ca el să moară! șopti ea. Am vrut doar să vă ajut, Majestate. Am vrut doar să mă ascultați.

27. Răsărit

Niclays Roos era *viclean.* Și era un plan atât de primejdios și de îndrăzneț, încât aproape că se întreba cum avea să-l ducă la bun sfârșit, ca un laș desăvârșit ce era el.

Avea să prepare elixirul și să își cumpere drumul înapoi spre Apus chiar de l-ar fi ucis. Lucru perfect posibil, de altfel. Ca să scape de pe Orisima pentru totdeauna și să reinsufle viață muncii lui, trebuia să rișt e. Trebuia să pună mâna pe ceea ce legea răsăriteană îi tăgăduise.

Îi trebuia sângele unui dragon, ca să vadă cum se reînnoiau zeii.

Și știa întocmai de unde să înceapă.

Servitorii trebăluiau de zor în bucătărie.

— Cu ce vă putem fi de folos, luminate doctor Roos? întrebă una dintre ei când Niclays apăru în prag.

— Trebuie să trimit o solie.

Înainte ca Niclays să-și piardă grăuntele de curaj care-i mai rămăsese, întinse scrisoarea.

— Trebuie să ajungă la onorata lady Tané, la Castelul Florilor de Sare, până la apusul soarelui. Puteți s-o trimiteți la curieri în numele meu?

— Da, luminate doctor Roos. Așa vom face.

— Să nu-i spuneți cine-a trimis-o, adăugă el, încet.

Ea părea nesigură, dar îi făgădui că nu avea s-o facă. El îi dădu destui bani ca să plătească un curier și plecă.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Din fericire, așteptarea însemna că avea mai mult timp pentru citit. În timp ce Eizaru era plecat la piață, iar Purumé purta de grijă bolnavilor, Niclays stătea în camera lui, cu pisica bearcă torcând lângă el, și răsfoia *Prețul aurului,* textul lui de căpătâi despre alchimie. Exemplarul lui era extrem de ponosit.

În timp ce dădea pagina la un nou capitol în după-amiaza aceasta, o fâșie de mătase delicată ieși fluturând dintre pagini.

I se tăie răsuflarea. Luă bucata de la podea și o netezi, înainte ca pisica să apuce s-o facă franjuri cu ghearele. Trecuseră ani întregi de când îl lăsase inima să privească spre cea mai mare taină din viața lui.

Cele mai multe dintre cărțile și documentele pe care le avea îi aparținuseră cândva lui Jannart, care-i lăsase jumătate din biblioteca sa lui Niclays, plus sfera armilară, un ceas lacustrin cu lumânări și o grămadă de alte curiozități. Fuseseră multe volume minunate în acea colecție – manuscrise iluminate, tratate rare, cărți de rugăciuni în miniatură –, dar nimic nu-l obsedase pe Niclays mai mult decât fâșiuța aceea de mătase. Nu doar pentru că pe ea era scris într-o limbă pe care nu o putea înțelege, și nu pentru că era limpede că era foarte veche – ci pentru că, încercând să-i deslușească taina, Jannart își pierduse viața.

Aleidine, văduva lui, i-o dăduse lui Truyde, care-și jelise bunicul căpătând o adevărată obsesie față de bunurile lui. Copila păstrase fâșia într-un pandantiv vreme de un an.

Chiar înainte ca Niclays să plece spre Inys, Truyde venise la

casa lui din Brygstad. Purta un guleraș, iar părul – părul lui Jannart – îi cădea în bucle pe umeri.

„Unchiule Niclays”, spusese ea pe un ton grav, „știu că pleci în curând.” Bunicul meu avea în mână foaia asta de hârtie când a murit. Am încercat să-mi dau seama ce scrie pe ea, dar școala pregătitoare nu m-a învățat suficiente lucruri.”

I-o dăduse cu o mână înmănușată.

„Tata spune că ești foarte deștept. Cred că tu vei reuși să-ți dai seama ce scrie pe ea.”

„Asta-ți aparține, copilă”, spusese el, chiar dacă tânjea din toată inima s-o ia. „Bunica ta ți-a dat-o.”

„Cred că ție îți era menită. Vreau să ți-o dau. Doar să-mi scrii și să-mi spui dacă reușești să-ți dai seama ce înseamnă.”

Nu mai apucase să-i trimită vești bune. Ținând cont de scris și de material, fragmentul provenea cu siguranță din Răsăritul străvechi, însă doar atât reușise Jannart să afle despre el înaintea să moară. Trecuseră ani întregi, iar Niclays tot nu știa de ce-l strângea la piept pe patul de moarte.

Acum îl împături cu grijă și-l băgă în cutia frumoasă pe care Eizaru i-o ofense în dar. Își șterse ochii, răsuflă adânc și deschise din nou *Prețul aurului.*

e

În seara aceea, Niclays cină cu Eizaru și Purumé, apoi se prefăcu că adoarme. La căderea nopții, ieși pe furiș din cameră și-și puse o pălărie care-i aparținea lui Eizaru. Apoi, se strecură în întuneric.

Cunoștea drumul spre plajă. Ferindu-se de santinele, trecu în grabă pe lângă piețele de noapte, cu capul plecat și cu bastonul în mână.

Nu existau lampioane care să-i dea de gol sosirea pe plajă. Era pustie, în afară de ea.

Tané Miduchi aștepta lângă o grămadă de stânci. Marginea unui coif îi învăluia fața în umbră. Niclays rămase la o anumită distanță de ea.

— Mă onorezi cu prezența dumitale, lady Tané!

Trecu ceva vreme până când ea răspunse:

— Vorbești seiikineză.

— Bineînțeles.

— Ce dorești?

— O favoare.

— Nu-ți sunt datoare cu nicio favoare.

Avea o voce rece și scăzută.

— Aș putea să te omor chiar aici.

— Bănuiam c-ai să mă amenințe, de aceea am și lăsat un bilet cu fărădelegea ta luminatului doctor Moyaka.

Era o minciună, dar ea nu avea de unde să știe asta.

— Toți cei ai casei lui dorm acum – dar dacă nu mă întorc să ard acel bilet, vor afla cu toții ceea ce ai făcut. Mă îndoiesc că Amiralul îți va îngădui să rămâi printre călărețiii lui – pe dumneata, care poate că ai adus boala roșie în Seiiki.

— Judeci greșit ce sunt în stare să fac pentru a păstra acel loc.

Niclays chicoti.

— Ai lăsat un nevinovat și o tânără să moară în căcatul și pișatul dintr-o închisoare, numai ca să-ți meargă ceremonia aia de mare fast cum ai vrut dumneata, îi reaminti el. Nu, lady Tané! Nu te-am judecat greșit. Mi se pare că te cunosc cât se poate de bine.

Ea tăcu o vreme. Apoi:

— Ai spus *tânără*.

Bineînțeles, nu avea de unde să aibă habar.

— Mă îndoiesc că-ți pasă prea tare de bietul Sulyard, continuă Niclays, dar a fost arestată și prietena ta de la teatru. Mă trec fiorii numai când mă gândesc la ce-au fost în stare să o supună numai ca să-ți smulgă numele de la ea.

— Minți!

Niclays îi văzu buzele lipindu-se strâns. Atât vedea din fața ei.

— Vreau să fac un târg cinstit cu dumneata, continuă el. Voi pleca de-aici în seara aceasta și nu voi spune nimic despre implicarea dumitale alături de Sulyard. În schimbul tăcerii mele, îmi vei aduce sânge și solz de la dragonul dumitale.

Ea se mișcă precum o pasăre ce-și lua zborul. Deodată, un pumnal cu tăișul ascuțit îi fu pus la gât.

— Sânge, șopti ea. Și solz.

Mâna îi tremura. Instinctul lui Niclays urla să se facă mic, dar se trezi încremenind în loc.

— Vrei să ciopârțesc un dragon. Să pângăresc un trup de zeu, rosti călăreața dragonului.

Îi vedea ochii, care tăiau mai adânc decât pumnalul.

— Autoritățile-au să-ți facă mai rău decât să te scurteze de cap. Ai să fii ars de viu. Apa din tine e prea murdară ca să se mai poată curăți.

— Mă întreb dacă pe *tine* te vor arde pentru fărădelegile *dumitale*. Complicitate cu un intrus. Nesocotirea opreliștii de-a umbla pe mare. Primejduirea întregului Seiiki.

Niclays scrâșni din dinți când cuțitul ei îi ciupi pielea gâtului.

— Sulyard îmi va întări spusele. Și-a adus aminte de fața dumitale cu lux de amănunte, mă tem, până la cicatrice. Bineînțeles, nu l-a ascultat nimeni, dar dacă glasul meu se alătură glasului său…

Acum tremura și ea.

— Deci, concluzionă ea, mă amenințI. Dar nu ca să-l scapi pe Sulyard. Te folosești de suferința altora spre binele tău. Ești un slujitor al Nenumitului.

— Nici chiar atât de palpitant, lady Tané. Sunt doar un bătrân singuratic, care vrea să plece de pe insula asta ca să poată muri în țara lui.

Sângele cald îi îmbiba gulerul.

— Îmi închipui că vei avea nevoie de ceva timp ca să obții ce-mi doresc. Voi fi pe-această plajă peste patru zile, la amurg. Dacă nu vii, te sfătuiesc să pleci din Ginura cât poți de repede.

Făcu o plecăciune și o lăsă acolo, singură în lumina stelelor.

e

Soarele parcă se scurgea precum sângele dintr-o rană. Tané stătea pe stânca aceea cu vedere la golful Ginura, privind cum

valurile se spărgeau în cristale albe de stâncile de dedesubt.

Îi zvâcnea umărul acolo unde i-l spintecase Turosa. Bău vinul pe care-l luase din bucătărie, iar acesta o arse din cerul gurii până în piept.

Erau ultimele ei ceasuri ca lady Tané din clanul Miduchi. La doar câteva zile după ce-și primise noul nume, avea să fie lipsită de el.

Tané urmări cu degetul conturul cicatricii de pe propriul obraz, cea care-l făcuse pe Sulyard s-o țină minte. Cicatricea pe care-o căpătase când o salvase pe Susa. Nu era singura ei cicatrice – mai avea un semn, mai adânc, pe coastă. Pe acela nu-și amintea când îl căpătase.

Se gândi la Susa, care se chinuia în închisoare. Apoi se gândi la ceea ce voia Roos să facă, iar stomacul începu să i se zbată precum un pește pe uscat.

Până și desfigurarea imaginii unui dragon era o fărădelege pedepsită cu moartea. Să furi sângele și platoșa unui zeu era mai mult decât o fărădelege. Existau pirați care foloseau nor-de-foc pentru a adormi dragonii, după care îi încărcau în corăbii pentru comori furate și luau de pe ei tot ce puteau vinde pe piața neagră din Kawontay, de la dinți, până la grăsimea de sub solzi. Era cea mai cumplită fărădelege din Răsărit, iar despre Despoții vremurilor trecute se știa că îi pedepseau pe cei găsiți vinovați executându-i în mod brutal în fața tuturor.

Ea nu voia să înfăptuiască o asemenea cruzime. După toate luptele pe care trebuia să le fi dus Nayimathun pe vremea Marii Suferințe, nu mai voia și Tané s-o ciopârțească. Orice-ar fi vrut să facă Roos cu sângele ei preasfânt, nu era semn bun pentru Seiiki.

Și totuși, nu se putea juca cu viața Susei – nu atât timp cât ea fusese cea care-și târâse prietena în această afacere tenebroasă.

Tané își scărpină scalpul cu degetele, smulgându-și părul așa cum făcea uneori când era mică. Dascălii o plesneau mereu peste mâini ca s-o oprească.

Nu. Nu avea să facă ceea ce voia Roos. Avea să meargă la

Amiral și să-i mărturisească fapta comisă. Avea să rămână fără Nayimathun și fără locul ei între călăreții dragonilor. Avea să rămână fără tot ceea ce câștigase după ce muncise pentru a le câștiga încă de când era copilă – însă era ceea ce merita, și astfel și-ar fi putut scăpa singura prietenă de sabie.

— Tané.

Ridică privirea.

Nayimathun plutea pe marginea stâncii. Coroana-i lucea în lumină.

— Mărită Nayimathun, începu Tané cu un glasul răgușit.

Nayimathun înclină capul. Trupu-i plutea în bătaia vântului, de parc-ar fi fost la fel de ușoară ca hârtia. Tané puse mâinile-n fața ei și-și lipi fruntea de pământ.

— În seara asta n-ai venit la Orfanul Îndoliat, zise Nayimathun.

— Iartă-mă!

Întrucât nu putea atinge dragonița, Tané rosti cuvintele prin semne cu mâinile.

— Nu mai pot să te văd. Adevăr grăiesc, mărită Nayimathun, îmi pare rău!

Vocea i se frângea precum lemnul putregăit sub apăsare.

— Trebuie neapărat să merg la onoratul Amiral. Am ceva de mărturisit.

— Aș vrea să zbori alături de mine, Tané. Vom vorbi despre ceea ce te tulbură.

— Te-aș necinsti.

— Mă și nesocotești, copil întrupat?

Acei ochi erau inele învăpăiate de foc, iar acei dinți nu lăsau loc de tăgadă. Tané nu putea nesocoti o zeiță. Trupul ei era un vas cu apă, și toată apa era a lor.

Era primejdios, dar cu putință, să călărești pe spinarea unui dragon fără șa. Ea se ridică și se îndreptă către marginea stâncii. O trecură fiorii când Nayimathun lăsă capul în jos, îngăduindu-i lui Tané să se prindă de coama ei, să-i pună piciorul pe gât și să stea călare pe ea.

Nayimathun se îndepărtă plutind de castel – și plonjă.

Un fior îi făcu trupul lui Tané să cânte în timp ce se

îndreptau cu viteză spre mare. Nu putea răsufla de groază și de bucurie. Era de parcă i-ar fi fost smulsă inima prin gură cu un cârlig, de parc-ar fi fost un pește prins în undiță.

Un șir de stânci ascuțite le ieși în întâmpinare. Vântu-i vuia în urechi. Chiar înainte să atingă apa, din instinct, lăsă iute capu-n jos.

Când lovi apa, aproape căzu de pe dragoniță. Apa-i năvăli în gură și-n nas. O dureau coapsele și i se-ncordau degetele de efort în timp ce se ținea de Nayimathun, care înota, dând din coadă, agățându-se cu picioarele, ageră ca o orcă. Tané se sili să deschidă ochii. Umărul îi ardea de focul vindecător pe care numai marea-l putea aprinde.

Bulele pluteau ca niște luni-de-mare în jurul ei. Nayimathun ajunse la suprafață, iar Tané o urmă.

— Sus, întrebă Nayimathun, sau jos?

— Sus.

Mușchii și solzii se încordară dedesubtul lui Tané. Strânse bine mâinile în coama dragoniței. Cu un salt enorm, Nayimathun ajunse sus, deasupra golfului, trimițând o ploaie de stropi peste valuri.

Tané se întoarse ca să arunce o privire peste umăr. Ginura rămăsese mult sub ele. Părea o pictură, adevărată și neadevărată, o lume plutitoare, la marginea mării. Se simțea vie, *cu adevărat* vie, de parcă n-ar fi răsuflat niciodată cu adevărat până în clipa aceea. Acolo, ea nu mai era lady Tané din clanul Miduchi, nu mai era nimeni, de fapt. Era fără de chip în oglindirea apei. O suflare de vânt deasupra mării.

Așa avea să fie moartea ei. Țestoasele argintii aveau să vină și să-i conducă spiritul spre Palatul Perlelor Fără de Număr, iar trupul ei avea să fie încredințat valurilor. N-avea să mai rămână din el decât spuma.

Cel puțin așa ar fi trebuit să se întâmple dacă nu călca strâmb. Numai călărețiii odihneau alături de dragonii lor. În schimb, ea avea să bântuie oceanul pentru vecie.

Sângele-i era încărcat de apă. Nayimathun se înălță și mai mult, cântând într-o limbă străveche. Răsuflarea dragoniței și a omului formau un nor.

Dedesubtul lor, marea era nemărginită. Tané se cuibări sub coama lui Nayimathun, acolo unde vântul abia o putea atinge. Nenumărate stele sclipeau deasupra lor, limpezi precum cristalul, fără vreun nor care să le-acopere. Ochii dragonilor încă nenăscuți. Când dormea, le visa, o armie prăvălită din ceruri ca să alunge umbrele. Visa că era cât o sămânță de mică și că tuturor speranțelor ei le creșteau ramuri, asemeni unui copac.

Se foi, încălzită și neliniștită, cu o ușoară durere la tâmple.

Îi luă ceva vreme să se trezească întru totul, atât de adânc visa. În timp ce-și amintea totul, pielea i se răci din nou și-și dădu seama că stătea întinsă pe stâncă.

Se rostogoli pe un șold. În întuneric, abia distingea silueta dragoniței ei.

— Unde ne aflăm, Nayimathun?

Solzii se frecară de stâncă.

— Undeva, mârâi dragonița. Nicăieri.

Se aflau într-o peșteră săpată de valuri. Apa intra în ea dinafară. Acolo unde se lovea de stâncă, lumini pale apăreau și dispăreau, precum micii calamari strălucitori ce erau uneori aduși de valuri pe plajele Capului Hisan.

— Spune-mi, reluă Nayimathun, cum ne-ai necinstit.

Tané își cuprinse genunchii cu un braț. Dacă-i mai rămăsese ceva curaj, nu era suficient ca să-i spună „nu” unui dragon de două ori.

Vorbi încet. Nu exista nicio taină. În timp ce povestea tot ce se întâmplase de când intrusul dăduse buzna pe acea plajă, Nayimathun nu zise nici „pâs”. Tané își lipi fruntea de pământ, așteptând să fie judecată.

— Ridică-te! îi ceru Nayimathun.

Tané se supuse.

— Ceea ce s-a întâmplat nu mă necinstește pe mine, replică dragonița. Necinstește întreaga lume.

Tané își feri capul. Își făgăduise că n-avea să mai plângă.

— Știu că nu pot fi iertată, mărită Nayimathun.

Privea țintă spre propriile cizme, dar falca-i tremura.

— Am să merg de dimineață la onoratul Amiral. P-poți să-ți

alegi un alt călăreț.

— Nu, copil întrupat. Ești călăreața mea, *ai făcut* jurământ în fața mării. Și ai dreptate când spui că nu poți fi iertată, dar asta doar pentru că n-a avut loc nicio fărădelege.

Tané ridică privirea, uitându-se țintă la Nayimathun.

— A *existat o* fărădelege, o contrazise ea, cu vocea tremurândă. Am încălcat izolarea. Am ascuns un intrus. Am nesocotit Marele Edict.

— Nu.

Un șuierat răsună prin toată peștera.

— La Apus sau la Răsărit, la Miazănoapte sau la Miazăzi – pentru văpaie n-are nicio însemnătate. Primejdia vine de dedesubt, nu din depărtare.

Dragonița stătea întinsă, lipită de pământ, astfel încât ochii să-i fie cât mai aproape de ai lui Tané.

— L-ai ascuns pe băiat. L-ai cruțat de sabie.

— Nu am făcut-o din bunătate, spuse Tané. Am făcut-o pentru că…

I se întoarse stomacul pe dos.

— Pentru că am vrut ca viața mea să meargă lin. Și am crezut că el ar putea strica asta.

— Asta mă dezamăgește. Te necinstește. Dar nu ești dincolo de iertare.

Nayimathun înclină capul.

— Spune-mi, surioară! De ce venise inyshianul în Seiiki?

— Voia să-l vadă pe preaonoratul Despot.

Tané își umezi buzele.

— Părea disperat.

— Atunci, Despotul trebuie să-l primească. Împăratul celor Douăsprezece Lacuri trebuie să-i asculte și el cuvintele. Țepii de pe spate i se zbârliră când adăugă: Pământul se va cutremura sub mare. El se mișcă.

Tané nu îndrăzni să întrebe la cine se referea.

— Ce trebuie să fac, Nayimathun?

— Nu aceasta e-ntrebarea pe care trebuie să o pui. Trebuie să întrebi *ce trebuie să facem.*

28. Miazăzi

Capitala Ersyrului, Rauca, era cea mai mare așezare care rămăsese la miazăzi. În timp ce-și croia drum prin labirintul de cărări împrejmuite cu ziduri înalte, Loth se trezi la mila simțurilor. Mormane de mirodenii de toate culorile, grădini cu flori care înmiresmau străzile, turnuri de vânt înalte, împodobite cu sticlă albastră – nimic nu semăna cu ce cunoștea el.

În înghesuiala din oraș, ihneumonul de lângă el avea parte doar de priviri fugare. Pesemne că nu erau văzuți atât de rar în Ersyr cât erau mai la miazănoapte. Totuși, spre deosebire de făpturile din legende, acesta nu părea să fie în stare să vorbească.

Loth își croi drum prin mulțime. În ciuda căldurii, se acoperise cu mantia până la gât, dar tot îl treceau fiorii de câte ori venea cineva prea aproape.

Palatul de Fildeș, cetatea de scaun a Casei Taumargam, trona peste oraș ca un zeu tăcut. Porumbeii zburătăceau în jurul lui, purtând solii de la un locuitor al orașului la altul. Domurile sale aruncau luciri de aur, argint și bronz, la fel de luminoase ca soarele pe care-l oglindeau, iar pereții erau de un alb imaculat, cu ferestre boltite tăiate-n ei ca niște modele în dantelă.

Casa Taumargam era cea pentru care Chassar uq-Ispad lucra ca ambasador. Loth încercă să se îndrepte spre palat, dar ihneumonului îi era gândul la altele, așa că îl conduse pe Loth printr-o piață acoperită, unde aerul era la fel de dulce ca budinca.

— Eu chiar nu știu unde ți se năzare ție să mergi, spuse Loth, cu buzele crăpate, căci era sigur că animalul îl înțelegea. Am putea să ne oprim să bem o gură de apă, rogu-vă, domnule?

Mai bine și-ar fi ținut gura la cât îi folosise că vorbise. Când trecură pe lângă o grămadă de ploști, toate pline-ochi cu apă cristalină, nu se mai putu stăpâni. Scotoci după punga cu bani din raniță. Ihneumonul privi în urmă spre el și mârâi.

— Te rog! spuse Loth, cu osteneală în glas.

Ihneumonul pufni, dar se așeză pe labele din spate. Loth se întoarse spre negustor și arătă spre cea mai mică sticlă, făcută din sticlă iridescentă. Bărbatul îi răspunse pe limba lui.

— Eu nu vorbesc ersyriană, domnule, rosti Loth, cu amărăciune în glas.

— Ah, sunteți inyshian. Fie-mi cu iertare!

Negustorul zâmbi, iar în colțurile ochilor îi apărură riduri. Asemeni celor mai mulți dintre ersyrieni, avea pielea aurie și părul negru.

— Opt sori face.

Loth șovăi. Bogat fiind, nu era obișnuit să se târguiască cu negustorii.

— Pare… tare scump! zise, știind că avea puțini bani la el.

— Ai mei sunt cei mai buni sticlari din Rauca. Nu pot să ne fac renumele de rușine, prietene, să-mi vând priceperea pe bani puțini!

— Prea bine!

Loth se șterse pe frunte, fiindu-i prea cald ca să răspundă.

— Am văzut că oamenii poartă cârpe pe față. De unde pot să cumpăr și eu una?

— Ai venit fără *pargh* – păi, ai noroc că nu ai orbit de-atât nisip!

Plescăind din limbă, negustorul scutură o bucată de cârpă albă.

— Ia de-aici! Asta să fie darul meu pentru tine!

— Sunteți mult prea mărinimos!

Loth întinse mâna după cârpă. Se temea atât de tare că molima roșie s-ar fi putut strecura prin mănușă, încât fu gata s-o scape pe jos. Imediat ce *pargh*-ul îi acoperi tot în afară de ochi, îi dădu omului o mână de monede de aur din pungă.

— Zorii să lumineze asupra ta, prietene! îi ură negustorul.

— Și asupra dumitale! spuse Loth, cu stângăcie. Ai fost deja atât de mărinimos, dar mă întreb dacă ai putea să mă ajuți. Mă aflu în Ersyr ca să dau de Excelența Sa, Chassar uq-Ispad, care e ambasadorul regelui Jantar și al reginei Saiyma. Oare-o fi acasă, la Palatul de Fildeș?

— Ha! Ai avea noroc dacă l-ai găsi. Excelența Sa e plecat adesea în străinătate, răspunse negustorul, chicotind, dar dacă e undeva în perioada asta, acel loc ar fi domeniul său din Rumelabar.

Îi dădu lui Loth plosca.

— Caravanele vor pleca din Piața Porumbeilor în zori.

— Aș putea să trimit o scrisoare de-acolo?

— Bineînțeles!

— Mulțumesc! O zi bună, domnule!

Loth se îndepărtă și-și goli plosca din trei înghițituri prelungi. Gâfâind, se șterse la gură.

— Piața Porumbeilor! îi zise ihneumonului. Ce frumos sună! Mă poți duce acolo, prietene?

Ihneumonul îl duse la ceea ce trebuia să fie partea de mijloc a pieței, unde tarabele ofereau saci cu petale de trandafiri uscate, boluri de zahăr amestecat și ceai de safir, proaspăt scos din ceainic. Când ajunseră ei, soarele se lăsa deja către orizont, iar felinarele cu vitralii se aprindeau.

Era cu neputință ca Piața Porumbeilor să scape din vedere. Cu dale roz pe deasupra, era împrejmuită de un zid care înconjura patru cuști impunătoare de porumbei, dispuse în formă de stupi. Loth își dădu seama că aceea care era cea mai apropiată era pentru corespondența care se îndrepta către Apus. Intră în fagurele răcoros, unde mii de porumbei albi de stâncă se cuibăreau prin colțuri.

În ultima lui noapte în Cárscaro, îi scrisese lui Margret o scrisoare. Și avea o idee cum să facă să nu fie interceptată de către Combe. Un îngrijitor de păsări i-o luă, cu tot cu banii necesari, și îi făgădui c-avea să fie trimisă în zori.

Ostenit până în măduva oaselor, Loth îl lăsă pe ihneumon să-l conducă departe de colivia cu porumbei și-l îndemnă să se îndrepte spre o clădire cu aceleași ferestre cu zăbrele ca palatul. Deși ersyrianca dinăuntru nu vorbea inyshiană, cu ajutorul gesturilor înflăcărate și-al zâmbetelor ce dădeau dureri de falci, reuși să-i transmită că voia să rămână o noapte acolo.

Ihneumonul rămase afară. Loth întinse mâna să-l scarpine

între urechi.

— Să m-aștepți, prietene, murmură el. Ți-aș prețui nespus tovărășia-n alt pustiu!

Un lătrat scurt fu singurul răspuns al acestuia. Ultimul lucru văzut din ihneumon fu coada ce se făcea nevăzută pe o alee.

Lângă acea alee stătea o femeie. Se sprijinea de un stâlp, cu brațele încrucișate. Avea fața ascunsă de o mască din bronz. Purta pantaloni evazați, băgați în cizme cu degetele la vedere, și o tunică din brocart până în talie. Tulburat de privirea ei, Loth se întoarse și intră înapoi în han.

Găsi o cămăruță cu vedere la o curte, unde lămâii dulci înconjurau o piscină. Îl cuprinse amețeala când simți acel miros înecăcios. Privi patul necunoscut, plin de perne-burlan și așternuturi din mătase de neghină, și nu-și dori decât să doarmă.

În schimb, îngenunche lângă fereastră și-l plânse pe Kitston Glade.

e

Sfântul îi dădu somn când nu mai putu să plângă. Se trezi devreme. Ochii-i erau umflați și-l dureau, iar o vezică umflată-i cerea să-i poarte de grijă. Imediat ce se ușură, își croi drum pe pipăite spre cameră.

Gândul la Kit îi sfâșie pieptu-n două. Durerea dădu năvală prin el, secătuindu-l de toate gândurile bune.

Afară, porumbeii se culcaseră. Domurile arămii ale Palatului de Fildeș erau scăldate în lumini și pâlpâiau ca lumânările. Deasupra lor, stelele-și croiau drum prin beznă.

Nu se mai afla în Apus. Acesta era un ținut care nu jurase credință Întinderii Virtuților, ci unui proroc mincinos. Ead îi mărturisise că învățăturile Celui ce Cântă în Zori i se păruseră frumoase în copilărie, însă pe Loth îl trecuseră fiorii. Nu-și putea închipui cum o fi fost să trăiești fără liniștea și ordinea celor Șase Virtuți. Se bucura că ea se convertise când venise la curte.

O briză-i răcorea pielea. Tânjea după o baie, dar se temea că molima ar fi otrăvit apa. Avea să ardă așternuturile când se trezea, de dimineață, și să-i plătească hangiței paguba.

Spinarea îl mânca precum focul. Mâinile-i deveneau solzoase și putea purta mănuși doar o bucată de vreme fără să trezească bănuieli. Se ruga ca ambasadorul Chassar uq-Ispad să aibă într-adevăr leacul.

Cavalerița Tovărășiei îi trimisese ihneumonul. Nu avea cum să-i fie menit să aibă parte de o asemenea moarte.

Adormi din nou, căzând într-un somn fără vise, până când se trezi iar.

Mâinile și picioarele-i tremurau nestăpânit. Frigurile-l năpădiseră, dar era sigur că altceva-l făcuse să se foiască. Scotoci după sabie, dar își aminti că o pierduse.

— Cine-i acolo?

Simți gustul sării pe buze.

— Ead?

O umbră se mișcă în lumina lunii. O mască de bronz se aplecă amenințător deasupra lui, apoi totul se întunecă.

29. Răsărit

Ploaia cădea din nou asupra capitalei. Tané îngenunche la masa din camera ei din Castelul Florilor de Sare. După mărturisirea ei, Nayimathun o adusese înapoi la castel, unde rămase singură. Dragonița îi spusese că avea să se întoarcă în Capul Hisan după Sulyard. Dacă avea parte de ocrotirea unui zeu, plângerea lui trebuia ascultată la tribunal. Nayimathun avea să poruncească și ca Susa să fie eliberată imediat din închisoare. Urmau să se întâlnească la răsăritul soarelui pe plajă, apoi să meargă la onoratul Amiral și să-i mărturisească totul.

Tané încercă să-și mănânce cina, dar mâinile îi tremurau prea tare. Cei mai mulți dintre călăreții dragonilor fuseseră chemați să ajute Înalta Strajă a Mării la așezarea de pe coastă Sidupi. Flota Ochiului de Tigru atacase cu mai bine de o sută

de pirați, care prăduiau după pofta inimii.

Ceru ceai. Îi fu adus de unul dintre servitorii ei personali, care stătea pe-aproape ori de câte ori avea nevoie să fie servită.

Dormitorul ei dinăuntrul castelului era mai frumos decât și-ar fi închipuit vreodată că poate fi, cu un tavan cu un model ca o plasă și saltele înmiresmate. Foița de aur lucea de pe pereții cu picturi complicate, iar așternuturile cele mai moi așteptau s-o îmbrățișeze.

În tot acel lux, ea nu putea mânca sau dormi.

Mâinile-i tremurau în timp ce termina ceaiul. De-ar fi reușit să adoarmă, Nayimathun avea să fie acolo când se trezea.

Tané făcuse un pas spre pat, când podeaua se zgâlțâi, iar un tunet răsună dedesubtul castelului. Forța cutremurului o făcu să se împiedice în propriile picioare și să cadă pe saltele cu membrele rășchirate.

Felinarul pâlpâi. Trei dintre servitorii ei veniră în cameră în fugă. Unul îngenunche lângă ea, alți doi o prinseră de coate și o ridicară în picioare. I se tăie răsuflarea când își lăsă greutatea pe glezna stângă, iar ei se grăbiră cu ea spre pat.

— Lady Tané, sunteți rănită?

— Mi-am scrântit glezna, răspunse Tané. Atâta tot.

— O să vă aducem ceva să vă treacă durerea, spuse cel mai tânăr dintre servitori. Așteptați-ne aici, onorată Miduchi!

Cei trei se retraseră.

Strigăte îndepărtate, confuze, răsunară prin fereastra deschisă. În Seiiki se produceau cutremure, însă de multă vreme nu mai avusese loc unul.

Servitorii îi aduseră un bol cu gheață. Tané înfășură niște gheață într-o cârpă și o apăsă pe glezna care-o durea. Căderea-i reaprinsese durerea din umăr și din partea stângă, unde avea o cicatrice mai veche.

Când gheața aproape se topi, stinse lampa și se întinse, încercând să-și găsească o poziție comodă. O dureau coastele de parc-ar fi fost lovită de copita unui cal. Chiar și în timp ce o cuprindea somnul, îi zvâcnea ca o a doua inimă.

O bătaie în ușă o trezi brusc. Preț de o clipă, crezu că se

afla din nou în Casa de Miazăzi și întârziase la ore.

— Lady Tané!

Nu era vocea niciunuia dintre servitorii ei. Durerea din coaste devenise cumplită. Cu ochii cârpiți, se ridică, încercând să nu-și zgâlțâie glezna.

Șase soldați mascați așteptau în fața ușii ei. Toți purtau uniforma verde a armatei terestre.

— Lady Tané, spuse unul dintre ei, cu o plecăciune, fie-ne cu iertare că vă tulburăm, dar trebuie să veniți cu noi numaidecât!

Era neobișnuit pentru orice soldat din armata terestră să calce în Castelul Florilor de Sare.

— E-n puterea nopții! încercă Tané să sune poruncitoare. Cine mă cheamă, onorabile soldat?

— Onorata Guvernatoare din Ginura.

Cel mai puternic oficial din regiune. Magistrat-șef în Seiiki, răspunzător de aducerea în fața Dreptății a celor de rang înalt.

Deodată, Tané deveni conștientă de fiecare strop de sânge din propriile vine. Trupul parcă i se desprinse de pământ, iar mintea-i forfotea de posibilități care mai de care mai cumplite, între care de frunte era aceea ca Roos să se fi dus deja la autorități. Poate că cel mai bine era să o ia ușor, s-o facă pe nevinovata. Dacă fugea acum, s-ar fi putut considera că era o recunoaștere a vinovăției.

Nayimathun avea să se întoarcă. Orice avea să se-ntâmple, oriunde-avea să fie dusă, dragonița ei avea să vină după ea.

— Prea bine!

Soldatul se mai destinse nițel.

— Vă mulțumim, lady Tané! Vă vom trimite servitorii să vă ajute să vă îmbrăcați.

Servitorii îi aduseră uniforma. Îi puseră tunica lungă pe umeri și-i legară o eșarfa albastră în jurul taliei. Imediat ce se-mbrăcă, iar ei se întoarseră cu spatele să plece, luă un pumnal de sub pernă și și-l strecură în mânecă.

Soldații o conduseră pe coridor. De fiecare dată când piciorul stâng atingea podeaua, durerea o săgeta pe coapsă în sus. O conduseră prin castelul aproape părăsit, în puterea

nopții.

O lectică o aștepta în poartă. Se opri. Toate simțurile-i spuneau să nu urce în ea.

— Lady Tané, rosti unul dintre soldați, nu puteți refuza această chemare din partea onoratei guvernatoare!

O mișcare îi atrase atenția. Onren se întorcea la castel, alături de Kanperu. Văzând-o pe Tané, porniră cu pași mari spre ea.

— Ca membră a clanului Miduchi, îi zise Tané soldatului, căpătând îndrăzneală, cred că pot să fac așa cum poftesc!

Sub masca de bronz, ochii lui licăriră.

Onren și Kanperu ajunseseră lângă ea.

— Onorabilă Tané, spuse cel din urmă, s-a întâmplat ceva?

Avea o voce răgușită și puternică. O sabie ieși ușor din teacă. În fața a încă doi călăreți, soldații începură să-și mute greutatea de pe-un picior pe altul.

— Acești soldați doresc să mă ducă la Castelul Râului Alb, onorate Kanperu, răspunse Tané. Nu-mi pot spune de ce sunt chemată.

Kanperu îl privi pe căpitan cu o încruntătură. Era cu aproape un cap mai înalt decât toți ceilalți soldați.

— Cu ce drept chemați voi o călăreață a dragonilor fără pricină? întrebă el. Lady Tané este aleasa zeilor, iar voi o luați din castelul ăsta de parcă ar fi o hoață de rând.

— Onoratul Amiral a luat la cunoștință, lord Kanperu.

Onren ridică din sprâncene.

— Într-adevăr, spuse ea. O să am grijă să-mi întărească asta când se întoarce.

Soldații nu spuseră nimic. Aruncându-le o căutătură aspră, Onren o luă pe Tané deoparte.

— Să nu-ți faci griji! rosti ea pe un ton coborât. De bună seamă că e o chestiune neînsemnată. Am auzit că onoratei guvernatoare îi place să-și facă puterea cunoscută chiar și clanului Miduchi.

Se opri.

— Tané, nu arăți deloc bine.

Tané înghiți în sec.

— Dacă nu mă întorc într-un ceas, spuse ea, îi dai tu de veste măritei Nayimathun?

— Bineînțeles, răspunse Onren zâmbi. Orice-ar fi, se va lămuri. Ne vedem mâine.

Tané încuviință din cap și încercă să-i răspundă cu un zâmbet. Onren o urmări urcând în lectică și părăsind domeniul castelului.

Era o călăreață de dragon. Nu avea de ce se teme.

Soldații o purtară pe străzi, trecând de piața de seară și de copacii anotimpurilor. Din tavernele ticsite răsunau hohote de râs. Abia după ce trecură de Teatrul Imperial își dădu Tané seama că nu mergeau la Castelul Râului Alb, unde locuia guvernatoarea din Ginura. Se îndreptau către marginile de miazăzi ale orașului.

Teama o apucă strâns de piept. Întinse mâna spre ușa lecticii, dar era zăvorâtă dinafară.

— Aceasta nu e calea cea dreaptă! strigă ea. Unde mă duceți?

Niciun răspuns.

— Sunt din clanul Miduchi. Sunt călăreața măritei Nayimathun, din Nămeții Adânci!

Vocea i se frânse.

— Cum îndrăzniți să vă purtați așa cu mine?

Nu auzi decât pași.

Când lectica se opri în cele din urmă și-și dădu seama unde se află, i se întoarse stomacul pe dos.

— Onorată Miduchi, rosti unul dintre soldați, vă rog să mă urmați!

— Îndrăzniți… spuse Tané în șoaptă. Îndrăzniți să mă aduceți într-un loc de teapa ăstuia!

Un miros de putreziciune-i intră în nări, amplificându-i teama. Își irosise prilejul de-a fugi. Nici măcar călărețul unui dragon nu se putea lupta cu toate santinelele de-acolo, nu fără o sabie, și oricum n-avea unde pleca. Coborî din lectică și porni, cu bărbia ridicată, cu coastele zvâcnind la fiecare pas și cu pumnii strânși.

Era imposibil s-o fi adus aici ca s-o omoare. Nu fără

judecată. Nu fără Nayimathun. Era aleasă de zei, ocrotită, la adăpost.

În timp ce soldații o duceau spre închisoarea Ginura, bâzâitul insectelor îi îndreptă privirea în sus. Trei căpățâni năpădite de muște și umflate de putreziciune priveau strada de pe poarta de deasupra.

Tané o privi țintă pe cea mai proaspătă dintre ele. Claia de păr, plină de sânge, limba umflată după moarte. Trăsăturile i se lăsaseră deja, dar îl recunoștea pe bărbat. Sulyard. Încercă să-și păstreze stăpânirea de sine, dar i se încordă șira spinării, i se întoarse stomacul pe dos, iar gura i se uscă precum sarea.

Auzise că departe, în Inys, de unde venise năluca apei, lumea se aduna în piețe ca să vadă execuții. Nu la fel se proceda și în Seiiki. Cei mai mulți cetățeni habar n-aveau că, în închisoare, o tânără de șaptesprezece ani stătea în genunchi lângă un șanț, cu mâinile legate cu o frânghie la spate, așteptându-și sfârșitul. Părul lung îi fusese deja ras.

Soldații o conduseră pe Tané spre prizonieră și o ținură pe loc. Vorbea un oficial, dar ea nu-l auzea din pricina sângelui care-i năvălea în urechi. Femeia ridicase privirea auzind pași, iar Tané își dorea să n-o fi făcut, căci o cunoștea.

— Nu! se împotrivi Tané, cu glasul frângându-i-se. Nu! Vă poruncesc să opriți asta!

Susa o privea și ea țintă. Ochii i se umpluseră de speranță, dar durerea o copleșise cu totul.

— Sunt aleasă de zei! țipă Tané la călău. Ea se află sub ocrotirea mea! Mărita Nayimathun o să vă pogoare cerul în cap pentru asta!

Călăul parcă era de piatră.

— Nu a fost ea. Eu am fost. E vina *mea,* fărădelegea mea…

Susa clătină din cap, cu buzele tremurând. Avea stropi de ploaie pe gene.

— Tané, rosti ea, cu glasul înecat, ferește-ți privirea.

— Susa…

Suspinele o gâtuiau. *A fost o greșeala. Opriți asta!*

Niște degete i se înfipseră în brațe în timp ce se zbătea, și tot mai multe mâini o apucară.

Opriți-vă!

N-o vedea decât pe Susa în copilărie, cu creștetul capului plin de fulgi de zăpadă, și zâmbetul ei când Tané o lua de mână.

Călăul ridică sabia. Când capul se rostogoli în șanț, Tané se prăbuși în genunchi.

„Te voi păstra mereu în siguranță.”

e

Când călăreața dragonului nu veni pe plajă la ora cuvenită, Niclays presupuse cu mărinimie că fusese reținută în pofida propriei voințe, așa că se făcu comod. Își adusese cu el o traistă în care avea câteva cărți și pergamente, printre care și fragmentul pe care i-l dăduse Truyde, pe care începu să-l răsfoiască la lumina unui felinar din fier.

Ceasul său de buzunar era deschis, lângă el. Ceasul – simbolul modern al Cavalerului Cumpătării. Un simbol al regulilor, al cumpătării, al stăpânirii de sine. Era virtutea blegilor, dar și a cărturarilor și a filosofilor, care credeau că încuraja cercetarea sinelui și căutarea înțelepciunii. În mod sigur era cea mai apropiată de cugetul rațional dintre cele Șase Virtuți.

Ar fi trebuit să-i fie virtute de căpătâi. În schimb, la a douăsprezecea aniversare, o alesese pe Cavalerița Curajului.

Broșa lui ruginea pe undeva prin Brygstad. Și-o smulsese în ziua în care fusese trimis în exil.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Adevărul era de netăgăduit.

Lady Tané se prinsese că juca la cacealma.

Făgăduința zorilor se ivea la orizont. Niclays își închise ceasul. Se dusese și prilejul lui de-a se întoarce cu mare pompă în Ostendeur cu un elixir al vieții proaspăt fiert.

Purumé și Eizaru aveau să fie îngroziți dacă urmau să afle ce-i ceruse el călăreței dragoniței să facă. Asta însemna că nu era cu nimic mai presus de un pirat, dar blestematul ăsta de elixir era singura lui cale de-a ajunge acasă, unicul mod de-a se târgui cu casele regale de peste Hău.

Oftă. Ca să-l scape pe Sulyard, trebuia să-i spună Despotului despre Tané Miduchi și fărădelegea ei împotriva Seiikiului. Așa ar fi făcut de îndată dac-ar fi fost un om mai ca lumea.

În timp ce-și târșâia picioarele înapoi spre plajă, se opri. Pentru o clipă, crezu că stelele se stinseseră. Când privi mai cu băgare de seamă și zări licărul de lumină, încremeni.

Cobora ceva.

Ceva uriaș.

Se mișca de parcă s-ar fi scufundat în apă. Era un stindard verde-iridescent, plin de cicatrici. Un organ de forma unei bășici îi acoperea aproape tot capul, lucind într-un albastru pâlpâitor. Aceeași pâlpâire-i zvâcnea și sub solzi.

Un dragon lacustrin.

Niclays îl privi cu nesaț în timp ce ateriza pe nisip, grațios ca o pasăre.

O stâncă mare, bătută de vreme, ieșea din nisip ca un umăr lăsat. Se ascunse după ea, nedezlipindu-și ochii de la dragon. După cum întorcea capul, sigur căuta ceva.

Niclays se chirci și stinse felinarul. Privi făptura târându-se precum un șarpe spre țărm, mai aproape de ascunzătoarea lui.

Făptura vorbi:

— Tané.

Picioarele ei mari din față înaintau prin apă. Niclays mai că era destul de aproape ca să-i atingă un solz. Cheia muncii sale, aproape de vârful degetelor. Rămase ghemuit în spatele stâncii, întinzând gâtul ca să privească. Ochii-i erau ca niște moriști.

— Tané, băiatul a murit, glăsui făptura, în seiikineză. La fel și prietena ta. Își dezveli dinții.

— Tané, unde ești?

Deci aceea era fiara ei. Dragonul adulmecă, iar nările i se umflată.

În clipa aceea, simți răceala unui tăiș la gât, iar o mână îi acoperi gura. Niclays scoase un sunet înăbușit.

Dragonul smuci capul spre stâncă.

Niclays se cutremură. Nu auzea nimic din propriul trup, nici bătăile inimii, nici răsuflarea, dar își putea închipui sabia

de la gâtul lui cu lux de amănunte. Tăișul curbat. Suficient de ascuțit ca să scurgă viața din el dacă mișca un centimetru.

Un *sâsâit* răsună în noapte. Apoi încă unul.

Și încă unul.

Dragonul slobozi un mârâit. Gheara se lovi cu zgomot de piatră, precum o sabie de alta.

Fumul negru înghiți plaja. Avea un miros înecăcios, ca de păr ars și pucioasă. Și praf de pușcă. *Nor-de-foc.*

Deodată, Niclays fu ridicat în picioare – apoi se trezi împleticindu-se printre trâmbele de fum, înecându-se cu ele, târât de o siluetă înveșmântată în pânză. Nisipul îi alunecă sub picioare, și fiecare pas i-o luă razna.

— Stai! spuse el către cine-l prinsese, gâfâind. Stai, fir-ai tu să fii de…

O coadă șfichiui prin fum și-l lovi cu o intensitate feroce în burtă. Zbură înapoi pe nisip, unde zăcu, amorțit și năucit, cu ochelarii atârnându-i de-o ureche.

Pluti, ca beat, pe norul negru. Îi năvăli în nări, apoi ieși din nou.

Un sunet de jale, ca o balenă pe moarte. O bubuitură care cutremură pământul. Îl văzu pe Jannart mergând desculț pe plajă, cu un zâmbet discret pe buze.

— Jan, răsuflă el, însă acesta dispăruse deja.

Două picioare încălțate cu cizme călcată apăsat pe nisip.

— Oferă-mi un motiv, rosti un glas în seiikineză, și s-ar putea să nu te spintec.

Un cuțit cu mânerul de os îi trecu precum o străfulgerare prin fața ochilor.

— Ai ceva de dat Flotei Ochiului de Tigru?

Încercă să vorbească, dar parcă fusese înțepat de-o albină în limbă. *Alchimist,* vru să spună. *Sunt alchimist. Cruțați-mi viața!*

Cineva îi ridică traista. Timpul se făcu țăndări când mâinile pline de cicatrici începură să-i scotocească printre cărți și pergamente. Apoi, mânerul cuțitului îl pocni în tâmplă, iar un val negru îi mătură toate grijile.

30. Apus

Truyde utt Zeedeur era închisă în Turnul Dearn. Amenințată cu masa de tortură, mărturisise nenumărate fărădelegi. După ce se dăduse de veste despre vizita regală, se apropiase de o trupă de actori numită Slujitorii Adevărului, o așa-numită trupă fără stăpân, lipsită de ocrotirea cuiva și socotită o șleahtă de vagabonzi de către autorități. Truyde făgăduise că avea să-i ia sub aripa ei și să ofere bani familiilor lor în schimbul ajutorului.

Falsul atac fusese pus la cale cu scopul de-a o convinge pe Sabran că se afla într-o primejdie de moarte, atât din partea Yscalinului, cât și a Nenumitului. Truyde avusese de gând să se folosească de el ca punct de pornire al cererii de-a deschide tratativele cu Răsăritul.

Nu fusese nevoie de prea multă istețime ca să pună cap la cap ce se întâmplase mai departe. Cei care urau cu adevărat Casa Berethnet preluaseră controlul asupra spectacolului. Unul dintre aceștia – Bess Weald, a cărei casă din Cartierul Reginei fusese umplută de pamflete scrise de prorocii năpastei – îl omorâse pe Lievelyn. Câțiva membri nevinovați ai Slujitorilor Adevărului fuseseră și ei uciși în încăierare, laolaltă cu câteva străji ale orașului, doi Cavaleri ai Corpului și Linora Payling, ai cărei părinți copleșiți de durere veniseră deja după ea.

Poate că Truyde nu avusese de gând să omoare pe nimeni, dar bunele ei intenții fuseseră în zadar.

Ead îi scrisese deja lui Chassar ca să-i spună ce se întâmplase. Abatesa nu avea să fie deloc mulțumită de faptul că Sabran și pruncul ei nenăscut se aflaseră atât de aproape de moarte.

Casa Măcețului era învețmântată în samitul cenușiu de doliu. Sabran se închise în Iatac. Lievelyn fu pus să odihnească în Sanctuarul Doamnei Tuturor până când avea să sosească o corabie care să-l ducă acasă. Sora lui, Ermuna, avea să fie încoronată, iar prințesa Bedona avea să devină moștenitoarea de drept.

La câteva zile după ce fusese răpus Lievelyn, Ead își croi drum spre apartamentele regale. De obicei, dimineața devreme era liniște, dar nu putea scăpa de încordarea pe care o simțea în spinare.

Tharian Lintley o urmărise luând patru vieți pe durata ambuscadei. Pesemne că-și dăduse seama că avea pregătire. Se îndoia că mai văzuse cineva lupta sângeroasă și era limpede că Lintley nu anunțase că era pricepută la lupta cu pumnalele, dar avea de gând să rămână discretă o vreme.

Era mai ușor de spus decât de făcut ca Doamnă din Dormitor. Mai ales că și regina o văzuse ucigând.

— Ead.

Se întoarse și o văzu pe Margret, cu răsuflarea tăiată, care-o prinse de braț.

— E vorba de Loth, șopti prietena ei. Mi-a trimis o scrisoare.

— Ce?

— Hai cu mine, repede!

Cu inima bubuind, Ead intră după ea într-o cameră nefolosită.

— Cum a reușit Loth să facă să treacă o scrisoare de Combe?

— A trimis-o unui dramaturg pe care-l sprijină mama. A reușit să mi-o dea mie într-o vizită în Ascalon.

Margret scoase un bilet mototolit dintre faldurile fustei.

— Uite.

Ead recunoscu imediat scrisul.

> *Draga mea M, nu pot să spun mai multe pentru că mă tem că acest bilet va fi interceptat. Lucrurile nu sunt ceea ce par în Cárscaro. Kit e mort și mă tem că Zăpada e-n primejdie. Ferește-te de Paharnic!*

— Lordul Kitston e mort, murmură Ead. Cum?

Margret înghiți în sec.

— Mă rog să se înșele, dar… Kit ar face orice pentru fratele meu.

Atinse pecetea.

— Ead, asta a fost trimisă din Piața Porumbeilor.

— Rauca, completă Ead, uluită. A plecat din Cárscaro.

— Sau a *scăpat*. Poate așa a reușit Kit să…

Margret arătă spre ultimul rând.

— Uită-te-aici. N-ai zis tu că femeia care l-a împușcat pe Lievelyn a pomenit de-un paharnic?

— Ba da.

Ead citi din nou biletul.

— Zăpadă e Sabran, bănuiesc.

— Da. Loth îi zicea Prințesa Zăpadă când erau copii, spuse Margret, dar să mor dacă-nțeleg toate urzelile-astea. Nu *există* niciun paharnic al reginei.

— Loth a fost trimis să-l găsească pe prințul Wilstan. Wilstan cerceta moartea reginei Rosarian, spuse Ead, în barbă. Poate că există vreo legătură între ele.

— Poate, se arătă de acord Margret, a cărei frunte era scăldată în sudoare. Of, Ead, îmi doresc atât de mult să-i spun lui Sabran că Loth e în viață, dar Combe va afla cum am primit biletul. Mă tem să-i închid ușa asta lui Loth.

— Îl jelește pe Lievelyn. Nu-i da speranțe false că prietenul ei se va întoarce.

Ead o strânse de mână.

— Lasă-l pe Paharnic în seama mea. Am de gând să-l scot la iveală.

Răsuflând adânc, Margret încuviință din cap.

— Mai e și-o altă scrisoare, de la tata.

Clătină din cap.

— Mama spune că devine neliniștit. Tot insistă că are ceva de mare însemnătate de transmis moștenitorului de la Goldenbirch. Dacă Loth nu se-ntoarce…

— Să fie de la ceața-minții?

— Poate. Mama spune că n-ar trebui să-l ascult. Am să mă întorc curând, dar eu vreau să mai rămân.

Margret ascunse scrisoarea în faldurile fustei.

— Trebuie să plec. Poate ne vedem la cină.

— Da.

Se despărțiră.

Loth riscase foarte mult trimițând acel bilet. Ead avea de gând să ia în seamă prevenirea lui. Sabran se apropiase prea mult de moarte în oraș, dar nu avea să se mai întâmple așa.

Nu cât timp o păzea ea.

e

Sarcina o făcea să se simtă rău pe Sabran. Roslain se trezise odată cu revărsatul zorilor ca să îi țină părul cât vărsa într-o oală de noapte. În unele nopți, Katryen dormea lângă ele pe un pat dublu.

Despre copil știau tot o mână de oameni. Nu era vremea potrivită, nu în această clipă de doliu.

În fiecare zi, regina ieșea din Dormitorul Regal în care-și petrecuse noaptea nunții părând și mai muncită de griji decât în cea dinainte. În fiecare zi, cearcănele de sub ochi îi păreau și mai negre. În rarele dăți când vorbea, o făcea pe un ton tăios.

Așa că, atunci când vorbi într-o seară fără s-o îndemne nimeni, Katryen aproape că-și scăpă uneltele de brodat din mână.

— Ead, spuse regina Inysului, tu vei fi tovarășa mea de pat în această seară.

La ora nouă, Doamnele din Dormitor o dezbrăcată, dar, pentru prima oară, Ead se schimbă și ea în cămașa de noapte. Roslain o luă deoparte.

— Trebuie neapărat să fie lumină în cameră toată noaptea, îi spuse ea. Sabran se va teme dacă se trezește pe întuneric. Cel mai ușor îmi e să țin o lumânare care arde pe noptieră.

Ead încuviință din cap.

— O să am grijă să aibă una.

— Bine!

Roslain părea că ar vrea să spună mai multe, dar se abținu. Imediat ce fu încuiat Dormitorul Regal, le mână pe celelalte slujnice afară și încuie ușile.

Sabran se întinsese în pat. Ead urcă lângă ea și se acoperi cu plapuma.

O vreme lungă, tăcură. Katryen știa cum s-o țină pe Sabran binedispusă, iar Roslain știa să-i dea sfaturi. Ead se întreba ce rol avea să joace ea. Poate acela de a asculta.

Sau acela de a-i spune adevărul. Poate asta prețuia Sabran cel mai mult.

Trecuseră ani întregi de când dormise atât de aproape de cineva. O vedea foarte bine pe Sabran. Genele-i fluturânde, acoperite parcă de funingine. Căldura trupului ei. Pieptul ce i se ridica și-i cobora.

— Am avut multe coșmaruri în ultima vreme, rupse tăcerea glasul reginei. Leacul tău a fost de ajutor, dar Doctorul Bourn îmi spune să nu iau nimic cât sunt grea. Nici măcar apa-somnului.

— Nu doresc să-l contrazic pe Doctorul Bourn, spuse Ead, dar poate-ați putea folosi apa de trandafiri într-o alifie. Vă va liniști pielea și ar putea să vă alunge coșmarurile.

Încuviințând din cap, Sabran își puse mâna pe burtă,

— O voi cere mâine. Poate că prezența ta va alunga coșmarurile la noapte. Chiar dacă apa de trandafiri n-o poate face.

Avea părul dezlegat, desfăcut ca niște perdele de după care i se iteau umerii.

— Nu am apucat să-ți mulțumesc. Pentru tot ce-ai făcut pe Aleea Tolbei, precizează ea. Deși aveam dureri, am văzut cât de bine te-ai luptat ca să mă aperi. Ridică bărbia și adăugă: Tu i-ai omorât pe ceilalți asasini? Tu ești paznicul din noapte?

Expresia sa era de nepătruns. Ead voia să facă așa cum hotărâse – să spună adevărul –, dar riscul era prea mare. Dacă ar fi aflat Combe, ar fi fost silită să plece de la curte.

— Nu, doamnă, răspunse. Poate că paznicul l-ar fi putut apăra pe prințul Aubrecht, lucru pe care eu nu l-am reușit.

— Nu era de datoria ta să-l aperi pe prinț, o contrazise Sabran.

Silueta ei era jumătate umbră, jumătate aur.

— Din vina mea a murit Aubrecht. Tu mi-ai cerut să nu deschid ușa.

— Asasinul și-ar fi găsit calea spre el într-un fel sau altul,

replică Ead. Cineva i-a plătit lui Bess Weald o sumă frumoasă ca să se asigure că prințul Aubrecht avea să moară. Soarta lui era deja pecetluită.

— O fi adevărat, dar ar fi trebuit să te ascult. Tu nu m-ai mințit niciodată. Nu pot să-i cer iertare lui Aubrecht, dar… îți cer ție, Ead Duryan!

Fu nevoie să se străduiască din răsputeri pentru a o putea privi în ochi. Habar n-avea cât de mult o mințise într-adevăr Ead.

— Desigur! spuse Ead.

Sabran dădu aerul afară pe nas. Pentru prima dată după opt ani, Ead simți un junghi de remușcare pentru minciunile pe care le scornise.

— Truyde utt Zeedeur trebuie să plătească prețul trădării ei, n-are nicio însemnătate cât e de tânără, continuă Sabran. După lege, ar trebui să cer ca înalta Prințesă Ermuna să o osândească la moarte. Sau poate ți-ar plăcea mai mult să dau dovadă de milostenie, Ead, că tot îi găsești gustul atât de liniștitor.

— Trebuie să faceți cum doriți cu ea.

Adevărul era că Ead n-o voia moartă pe fată. Era o proastă primejdioasă, iar prostia ei pricinuise un șir de morți, însă avea doar șaptesprezece ani. Avea timp să schimbe lucrurile.

Se așternu din nou tăcerea înainte ca regina să se întoarcă spre ea. Fiind atât de aproape, Ead putea vedea cearcănele negre și groase care-i înconjurau irișii, întunecate pe lângă verdele lor izbitor.

— Ead, spuse ea, eu nu pot să vorbesc cu Ros sau cu Kate despre asta, dar am să vorbesc cu tine. Simt că tu nu ți-ai schimba părerea despre mine. Că… M-ai înțelege.

Ead își împleti degetele cu ale reginei.

— Întotdeauna puteți vorbi liber cu mine.

Sabran se mută mai aproape. Avea mâna rece și delicată, iar degetele îi erau goale, fără bijuterii. Își îngropase verigheta în Grădinile Scufundate, ca să însemneze locul unui mausoleu.

— M-ai întrebat, înainte să-l iau pe Aubrecht de consort, dacă vreau să mă căsătoresc, spuse ea aproape prea încet ca să

se-audă. Îți spun acum, și numai ție, că nu voiam. Și… tot nu vreau.

Dezvăluirea rămase atârnând greu între ele. Erau vorbe primejdioase. Cum cotropirea amenința, Ducii Spirituali aveau să o îndemne în curând pe Sabran să-și aleagă alt tovarăș, chiar și cu moștenitoarea în pântece.

— N-am crezut niciodată că o să rostesc cuvintele astea cu voce tare.

Răsuflarea era gata să i se preschimbe-n râs.

— Știu că Inysul e pe picior de război. Știu că făpturile draconice se trezesc în toate colțurile lumii. Știu că mâna mea ar întări oricare dintre aliațele pe care le avem și că țările celelalte din Întinderea Virtuților au fost aduse laolaltă prin sfânta taină a tovărășiei.

Ead încuviință din cap.

— Dar?

— Mă tem de asta.

— De ce?

Sabran tăcu o vreme. O mână-i rămase pe burtă, în vreme ce Ead o ținea de cealaltă.

— Aubrecht a fost atent cu mine. Blând și binevoitor, continuă ea, cu o voce din fundul gâtului, dar când m-a pătruns, chiar și când am găsit plăcere în asta, mi s-a părut…

Închise ochii.

— Mi s-a părut că trupul meu nu-mi aparținea întru totul. Și… la fel mi se pare și acum.

Privirea i se plecă asupra umflăturii abia văzute, acoperite de catifeaua mătăsoasă a cămășii ei de noapte.

— Aliațele au fost întotdeauna făurite și întărite prin căsătorii regale, reluă regina. În vreme ce Inysul are cea mai mare flotă din Apus, ducem lipsa unei armate terestre bine pregătite. Dacă suntem cotropiți, o să avem nevoie de tot sprijinul pe care-l putem primi… dar fiecare nație din Întinderea Virtuților o să se vadă datoare să își apere mai întâi propriile țărmuri. Totuși, o căsătorie vine cu niște cereri ale legii. Garanții ale sprijinului militar.

Ead păstră tăcerea.

— Nu am avut niciodată vreo mare aplecare spre căsătorie, Ead. Nu spre soiul de căsătorie care le este de trebuință celor de sânge regesc – născută nu din dragoste, ci din teama de singurătate, murmură Sabran. Și totuși, dacă mă feresc, lumea mă va judeca. Prea mândră ca să-mi unesc țara cu alta. Prea egoistă ca să-i ofer fiicei mele un tată care s-o iubească dacă eu pier. Așa o să fiu privită. Cine s-ar ridica în apărarea unui asemenea monarh?

— Cei care-o numesc Sabran cea Măreață. Cei care-au văzut-o înfrângându-l pe Fýredel.

— Vor uita curând de această faptă când corăbiile dușmanilor vor întuneca zarea, replică Sabran. Sângele meu nu poate ține-n loc armiile Yscalinului.

Pleoapele i se lăsară.

— Nu mă aștept să spui nimic cu care să mă alini, Ead. Mi-ai dat voie să mă despovărez, deși temerile mele sunt egoiste. Domnița mi-a dăruit copilul pe care i l-am cerut cu rugi fierbinți, iar eu nu pot decât să… tremur.

Deși focul vuia în vatră, i se făcuse pielea de găină.

— De unde vin eu, spuse Ead, n-am spune că e *egoist* să faci așa cum ați făcut dumneavoastră.

Sabran o privi.

— Tocmai v-ați pierdut tovarășul. Îi purtați copilul. Sigur că vă simțiți fără putere. Ead îi strânse mâna și adăugă: Nu e mereu ușor să dai naștere pruncilor. Mie mi se pare că aceasta e taina cel mai bine păzită din toate câte există. Vorbim de ea de parcă n-ar exista nimic mai dulce pe lume, dar adevărul e mult mai încurcat. Nimeni nu vorbește deschis despre greutăți. Despre neplăceri. Despre nesiguranță. Acum, că simțiți greutatea stării dumneavoastră, vă credeți singură în ea. Și ați luat vina asupra dumneavoastră.

Auzind acestea, Sabran înghiți în sec.

— Frica dumneavoastră e firească.

Ead o privi țintă.

— Să nu lăsați pe nimeni să vă convingă de contrariu!

Pentru prima oară de la ambuscadă, regina Inysului surâse.

— Ead, spuse ea, nu știu ce m-aș face fără tine!

31. Răsărit

Castelul Râului Alb nu-și luase numele de la un râu, ci de la șanțul plin cu scoici care înconjura domeniul. În spatele său se afla străvechea Pădure a Păsării Rănite, iar dincolo de ea, necruțătorul și mohorâtul Munte Tego. Cu un an înaintea Zilei Alegerii, toți învățăceii fuseseră provocați să urce pe vârful piscului, acolo unde se spunea că spiritul marelui Kwiriki se pogora ca să-i binecuvânteze pe cei vrednici.

Dintre toți învățăceii din Casa de Miazăzi, numai Tané reușise să ajungă până în vârf. Pe jumătate înghețată, cu rău de munte, se târâse pe ultima pantă, vomitând sânge pe zăpadă.

Nu mai fusese om în acel ultim ceas. Ci doar un felinar de hârtie, subțire și purtat de vânt, agățându-se de rămășițele licărinde ale unui suflet. Și totuși, când nu mai avusese de urcat și privise în sus și nu văzuse nimic altceva în afară de cumplita frumusețe a cerului, găsise puterea de-a se ridica. Și știuse că marele Kwiriki era cu ea, înlăuntrul ei.

În clipa aceasta, simțământul nu i se păruse nicicând mai departe. Era din nou felinarul, din nou ferfeniță. Abia trăia.

Nu era sigură cât timp o ținuseră în închisoare. Timpul devenise o baltă fără fund. Rămăsese întinsă, cu mâinile făcute căuș în jurul urechilor, pentru a nu mai auzi decât marea.

Apoi, alți străjeri o urcară într-o lectică. Fu condusă pe lângă un turn de pază, într-o încăpere cu tavan înalt și pereți pictați cu scene din vremea Marii Suferințe și pe un balcon cu acoperiș.

Guvernatoarea din Ginura le ceru soldaților să plece. Se ridică în picioare cât era de înaltă, cu o privire tăioasă, scârbită.

— Lady Tané, rosti ea cu răceală.

Tané făcu o plecăciune și îngenunche pe prești. Titlul suna deja de parc-ar fi fost din altă viață.

Afară, o pasăre-a-jalei striga. *Hâc-hâc-hâc*-ul ei, ca al unui copil răgușit, înnebunise, din câte se spunea, o împărătească.

Tané se întreba dacă avea s-o înnebunească și pe ea dacă asculta cu destul de multă băgare de seamă.

Sau poate că deja își pierduse mințile.

— În urmă cu câteva zile, reluă guvernatoarea, un prizonier te-a învinuit de o fărădelege deosebit de gravă. A fost adus în afara legii în Seiiki din Mentendon. Potrivit Marelui Edict, a fost osândit la moarte.

O căpățână sus pe poartă, cu părul năclăit de sânge.

— Prizonierul le-a povestit magistraților din Capul Hisan că, atunci când a sosit aici, o femeie l-a găsit pe plajă. A descris cicatricea de sub ochiul ei.

Tané își lipi palmele transpirate de coapse.

— Spune-mi, urmă guvernatoarea, de ce un învățăcel cu un trecut fără pată, care s-a ridicat din nimic, care-a primit rarul prilej de a fi ales de zei, ar risca totul – până și siguranța fiecărui cetățean al acestei insulei – făcând asta.

Lui Tané îi luă ceva vreme să-și regăsească glasul. Îl lăsase într-un șanț pătat de sânge.

— S-a tot șușotit. Că aceia care încălcau izolarea aveau să fie răsplătiți. Măcar o dată, am vrut să fiu neînfricată. Să risc.

Nu vorbea deloc ca de obicei.

— El… a ieșit din mare.

— De ce nu ai dat de veste autorităților?

— Credeam că n-o să mai aibă loc ceremonia. Credeam c-o să se închidă portul și că zeii o să rămână pe dinafară. Că nu o să mai am prilejul de-a călări.

Câtă trufie fusese-n vorbele ei. Cât fusese de egoistă și de nesimțitoare. Când îi explicase lui Nayimathun, dragonița înțelesese. În clipa de față, rușinea era zdrobitoare.

— Mi-a părut a fi o solie. Din partea zeilor.

Abia putea vorbi.

— Am fost norocoasă. Toată viața mea, marele Kwiriki a fost mult prea îngăduitor cu mine. În fiecare zi, am așteptat ca harul lui să se facă nevăzut. Când a venit străinul, am știut că venise vremea. Dar nu eram pregătită. Trebuia să… retez legătura cu el. Să-l ascund undeva până când obțineam ceea ce voiam.

Nu-și vedea decât mâinile, cu unghiile roase până la sânge, pline de cicatrici abia vizibile.

— Marele Kwiriki *chiar* s-a îndurat de tine, lady Tané.

Guvernatoarei aproape că părea să-i fie milă.

— Dacă ai fi făcut o altă alegere în noaptea aceea, îndurarea ar fi putut fi în continuare a dumitale.

Pasărea se-auzea afară, *hâc-hâc-hâc*. Un prunc veșnic nealinat.

— Susa era nevinovată, doamnă guvernator, spuse Tané. Eu am silit-o să m-ajute.

— Ba nu. Am cercetat santinela pe care-a convins-o să o lase să intre pe Orisima. A luat parte de bunăvoie la asta. Ți-a fost credincioasă ție mai mult decât a fost credincioasă Seiikiului.

Guvernatoarea își țuguie buzele.

— Am aflat că un dragon a cerut îndurare pentru ea. Din nefericire, vestea a ajuns la mine prea târziu.

— Nayimathun, șopti Tané. Unde este?

— Astfel ajung la a doua chestiune, și mai gravă. Aproape de revărsatul zorilor, un grup de vânători a andocat în Golful Ginura.

— Vânători?

— Flota Ochiului de Tigru. Mărita Nayimathun din Nămeții Adânci a fost… luată.

Tané fii secătuită de toate simțămintele. Mâinile i se strânseră în pumni, umplându-se de sudoare.

— Înalta Strajă a Mării va face tot ce-i stă în putere pentru a o aduce înapoi, dar rar se întâmplă ca zeii noștri să fie cruțați de măcelul care-i așteaptă în Kawontay.

Guvernatoarea încleștă maxilarul o clipă.

— Mă doare să spun asta, dar se prea poate să nu putem ajunge la mărita Nayimathun.

Tané fu străbătută de un fior. Stomacul era ca o otravă înlăuntrul ei. Încercă să nu-și închipuie ce trebuia să îndure Nayimathun. Gândul era de neîndurat, într-o asemenea măsură, încât ochii i se încețoșară, iar buzele începură să-i tremure.

Era sortită pieirii, și nu avea ce să facă și nici pe cine să mai piardă. Poate la sfârșit, avea să scurgă ceva din nemernicia din Seiiki dinlăuntru! ei.

— Mai e cineva implicat în această poveste, rosti ea, încet. Roos. Un chirurg din Orisima. A încercat să mă șantajeze. Mi-a spus să-i aduc solzi și sânge de dragon, ca să lucreze cu ele. Nu există nimic cinstit sau bun în el. Căldura-i înțepă ochii când zise: Pesemne că el i-a ajutat s-o ia pe mărita Nayimathun. Nu mai permiteți să rănească și alți dragoni. Să răspundă în fața legii.

Guvernatoarea o cercetă cu băgare de seamă o vreme.

— Roos a fost declarat ca dispărut, răspunse în cele din urmă.

Tané o privea țintă.

— S-a dus aseară la plajă, din spusele prietenilor săi. Credem că e posibil să fi scăpat de pe insulă.

Dacă Roos era cu Flota Ochiului de Tigru, era deja mort. Unul de teapa lui avea să supere curând pe cine nu trebuia.

Tané nu simți nicio alinare. Dușmanul ei dispăruse, dar la fel și dragonița ei. Și prietena ei. Și visul pe care nu-l meritase niciodată.

— Am făcut o greșeală.

Atât îi mai rămăsese.

— O greșeală groaznică!

— Într-adevăr!

Tăcerea căscă o prăpastie enormă între ele.

— Potrivit legii, ar trebui să fii executată, adăugă guvernatoarea. Egoismul și lăcomia ta ar fi putut distruge Seiiki. Totuși, din respect pentru mărita Nayimathun și pentru ceea ce ai fi putut să devii, voi da dovadă de îndurare în această zi. Vei trăi câte zile ți-au mai rămas pe Insula Penelor. Acolo, ai putea să-n veți să-l slujești cum trebuie pe marele Kwinki.

Tané se ridică și făcu o plecăciune, iar soldații o duseră înapoi la lectică. Crezuse c-avea să plângă, să implore sau să ceară iertare, dar în clipa cea de pe urmă, nu simțise nimic.

32. Miazăzi

Oglindirea apei dănțuia pe un tavan boltit. Aerul era răcoros, dar nu destul de rece cât să-i facă pielea de găină. Loth băgă de seamă toate aceste lucruri la puțin timp după ce-și dădu seama că era dezbrăcat.

Stătea întins pe un covor țesut. În dreapta lui se afla o piscină cu patru laturi, iar în stânga, o scobitură în stâncă, unde lumina o lampă cu ulei.

Deodată, durerea ascuțită ca o gheară îi străbătu spinarea. Se întoarse pe burtă și vărsă, apoi îl copleși.

Fierbințeala sângelui.

Fusese un coșmar îndepărtat în Inys. O poveste de spus la gura focului în nopți întunecoase. În clipa aceasta știa cu ce se confruntase toată lumea în vremea Marii Năpaste. Știa de ce Răsăritul își încuiase porțile.

Însuși sângele său era ulei clocotit. Urlă în bezna propriului cazan, iar bezna îi răspunse cu un urlet. Un dig se sparse undeva înlăuntrul său, iar un roi de albine turbate îi năvăli în măruntaie, dându-le foc. Și în timp ce oasele-i pocneau de la căldură, în timp ce lacrimile-i topeau obrajii, tot ce-și dorea pe lume era să moară.

O amintire îl străfulgeră. Prin pâcla roșie, își dădu seama că trebuia neapărat să ajungă la piscina pe care-o văzuse și să ostoiască focul dinlăuntrul său. Dădu să se ridice, mișcându-se ca pe un pat de cărbuni fierbinți, dar o mână rece îi atinse fruntea.

— Nu!

— Cine ești? vorbi un glas, unul precum lumina soarelui.

— Lord Arteloth Beck, răspunse. Rogu-vă, st-stați departe! Am molima.

— Unde-ai găsit cutia din fier?

— Donmata Marosa.

Se cutremură.

— Vă rog…

Teama-l făcu să suspine, dar, curând, altcineva ajunse lângă el și-i duse la buze o carafa. Bău din ea.

e

Când se trezi mai târziu, se afla într-un pat, deși era tot gol, în aceeași încăpere de sub pământ ca înainte.

Trecu multă vreme până când îndrăzni să se miște. Nu-l durea nimic, iar roșeața de pe mâini îi dispăruse.

Loth făcu semnul sabiei pe piept. Sfântul, în milostivirea lui, considerase de cuviință să-l cruțe.

Rămase nemișcat o vreme, cu urechile ciulite după pași sau glasuri. În cele din urmă, se ridică pe picioare tremurânde, amețit de slăbit ce era. Vânătăile căpătate de la cocatrice erau acoperite cu alifie. Chiar și amintirea chinului pe care-l îndurase îl secătuia, dar un suflet bun îl îngrijise și-i oferise ospitalitatea lui, așa că voia să arate bine când îl întâmpina.

Se cufundă în piscină. Podeaua netedă era o desfătare pentru călcâiele lui ostenite.

Nu-și mai aducea aminte nimic de după sosirea în Rauca. O amintire vagă cu o piață îi reveni: își aduse aminte că era în mișcare, apoi la han. După aceea, vid total.

Barba-i crescuse prea deasă pentru gustul lui, dar nu vedea niciun brici pe nicăieri. După ce se învioră, se ridică și își trase pe el cămașa de noapte care fusese lăsată pe noptieră.

Tresări când o văzu. O femeie cu o mantie verde, care ținea o lampă în palmă. Avea pielea de un maroniu închis, la fel ca ochii, iar părul îi cădea în cârlionți în jurul feței.

— Trebuie să vii cu mine!

Vorbea inyshiană cu un accent lasian.

Pe Loth îl trecu un fior.

— Cine sunteți, domniță?

— Chassar uq-Ispad te poftește la masa lui.

Deci ambasadorul îl găsise cumva. Loth voia să întrebe mai multe, dar nu avea îndrăzneala necesară să o ia la întrebări pe această femeie, care-l privea cu răceală, fără să clipească.

O luă pe urmele ei printr-un șir de pasaje fără ferestre, cioplit din piatră trandafirie și luminat de lămpi cu ulei. Pesemne că acolo locuia ambasadorul, deși nu semăna deloc

cu locul în care spusese Ead că ar fi copilărit. Nu exista nicio pasarelă în aer liber și nicio priveliște izbitoare a munților Sarras. Doar câte-un alcov pe ici, pe colo, care adăpostea câte-o statuetă de bronz cu o femeie care ținea o sabie și o sferă.

Călăuza lui se opri sub o boltă, de care atârna o perdea translucidă.

— Pe-aici, spuse ea.

Se îndepărtă, luându-și lampa cu ea.

Camera de dincolo de văl era mică și avea tavanul jos. Un bărbat ersyrian înalt stătea la o masă. Purta un turban argintiu pe cap. Când Loth intră, acesta ridică privirea.

Chassar uq-Ispad.

— Lord Arteloth.

Ambasadorul făcu un gest spre un alt scaun.

— Rogu-te, stai jos! Trebuie să fii peste măsură de ostenit.

Masa era doldora de fructe. Loth se așeză pe scaunul de vizavi.

— Domnule ambasador uq-Ispad, începu el, un pic cam răgușit. Dumneavoastră ar trebui să vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața?

— Eu am pus o vorbă bună pentru dumneata, dar nu, veni răspunsul. Acesta nu este domeniul meu, iar leacul pe care l-ai luat nu era al meu. Totuși, în spiritul ospitalității ersyriene, poți să-mi spui Chassar.

Vocea lui nu era așa cum și-o închipuise Loth. Chassar uq-Ispad pe care îl cunoscuse el la curte râdea mai mereu, nu era de un calm tulburător.

— Ești foarte norocos că stai la masa asta, spuse Chassar. Puțini sunt aceia care caută Abația și apucă s-o și vadă.

Un alt bărbat îi turnă lui Loth un pahar de vin pal.

— Abația, Excelență? întrebă Loth, zăpăcit.

— Te afli în Abația Portocalului, lord Arteloth. În Lasia.

Lasia. Chiar n-avea cum.

— Eu eram în Rauca, spuse el, și mai zăpăcit. Cum e cu putință una ca asta?

— Ihneumonul.

Chassar își turnă de băut.

— Sunt prieteni vechi ai Abației.

Loth nu se dumirise câtuși de puțin.

— Aralaq te-a găsit în munți. Puse paharul jos și preciză: El a chemat una dintre surori să te ia.

Abația. Surorile.

— Aralaq, repetă Loth.

Ihneumonul.

Chassar își sorbi băutura. Loth băgă pentru prima oară de seamă că un vultur de nisip stătea cocoțat în apropiere, cu capul înclinat. Ead lăudase acele păsări de pradă pentru agerimea lor.

— Pari confuz, lord Arteloth, reluă Chassar, ușor. O să te lămuresc. Ca să pot face asta, trebuie mai întâi să-ți spun o poveste.

Era cea mai ciudată întâmpinare din lume.

— Cunoști povestea Domniței și a Sfântului. Știi cum un cavaler a salvat o prințesă de un dragon și a dus-o departe, într-un regat de peste mare. Știi că au întemeiat un oraș măreț și că au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Zâmbi.

— Tot ceea ce știi este neadevărat.

Era o asemenea tăcere în încăpere, încât Loth auzea vulturul de nisip foșnindu-și penele.

— Sunteți un urmaș al Celui ce Cântă în Zori, Excelență, spuse Loth, în cele din urmă, dar am să vă rog să nu huliți în fața mea!

— Cei din casa Berethnet sunt hulitorii. *Ei* sunt mincinoșii.

Loth tăcu, uluit. Știa că Chassar uq-Ispad era necredincios, dar rămase înmărmurit auzind aceste cuvinte.

— Când Nenumitul a venit în miazăzi, în orașul Yikala, continuă Chassar, înaltul Conducător Selinu a încercat să-l îmbuneze punând la cale o tragere la sorți a vieților. Până și copiii erau jertfiți dacă sorții le erau împotrivă. Singura lui fiică, prințesa Cleolind, i-a jurat tatălui ei că avea să ucidă fiara, dar Selinu nu i-a îngăduit. Cleolind a fost silită să privească suferința poporului ei. Dar, într-o bună zi, a fost ea aleasă ca jertfa.

— Așa o spune sanctarianul, zise Loth.

— Taci și bagă ceva la cap!

Chassar alese un fruct purpuriu din bol.

— În ziua în care Cleolind era sortită să moară, un cavaler apusean trecea călare prin oraș. Purta o sabie cu numele de Ascalon.

— Întocmai…

— Taci, că-ți tai limba!

Loth închise gura.

— Acest cavaler *curtenitor,* continuă Chassar, cu vocea mustind de dispreț, a făgăduit să-l ucidă pe Nenumit cu sabia lui fermecată. Dar avea două cerințe. Prima era s-o ia pe Cleolind de soție, iar ea să se întoarcă alături de el în Inysca, drept regină consoartă. A doua era ca poporul ei să se convertească la cele Șase Virtuți ale Cavalerismului – un cod al cavalerilor pe care el se hotărâse să-l preschimbe într-o religie, avându-l pe el ca zeu suprem. O credință închipuită.

Să-l audă pe Sfânt descris ca un nebun care umbla pe coclauri era prea mult ca să poată îndura. Auzi la el, *credință închipuită!* Cele Șase Virtuți erau codul după care se călăuzeau toți cavalerii inyshieni ai acelor vremuri. Loth deschise gura, își aduse aminte de avertisment și-o închise la loc.

— În ciuda fricii lor, urmă Chassar, lasienii nu au *vrut* să treacă la noua religie. Cleolind i-a spus cavalerului asta și i-a refuzat ambele cereri. Dar Galian a fost atât de stăpânit de lăcomie și de poftă trupească, încât s-a luptat cu fiara, chiar și-așa.

Loth aproape că se înecă.

— Inima lui nu era stăpânită de poftă trupească. Dragostea lui pentru prințesa Cleolind era curată.

— Încearcă să nu fii enervant, milord! Galian Înșelătorul a fost o brută. O brută egoistă, însetată de putere. Pentru el, Lasia era doar un câmp din care să-și ia o mireasă de sânge regesc și o armată de adepți ai unei religii întemeiate de el. Avea de gând să se numească pe sine însuși zeu și să unească Inysca sub coroana lui.

Chassar își mai turnă vin, în vreme ce Loth clocotea de

furie.

— Bineînțeles, preaiubitu-ți Sfânt a căzut aproape numaidecât, rănit ușor, și s-a pișat pe el. Iar Cleolind, femeie curajoasă, i-a luat sabia. Ea a luat-o pe urmele Nenumitului în adâncul Bazinului Lasian, acolo unde acesta-și făcuse cuibul. Puțini îndrăzniseră să intre în pădure, căci marea ei de copaci era întinsă și neumblată. A luat urma fiarei până când a ajuns într-o vale enormă. În valea aceea, creștea un portocal de o înălțime uluitoare și o frumusețe nemaivăzută. Nenumitul era încolăcit în jurul copacului, precum un șarpe. S-au luptat prin toată valea și, deși Cleolind era o războinică puternică, fiara i-a dat foc. În chinuri, ea s-a târât spre copac. Nenumitul și-a cârâit biruința și a deschis gura ca s-o ardă din nou – dar cât timp era sub ramurile copacului, focul lui nu o putea atinge. Chiar în timp ce Cleolind se minuna, portocalul a dat rod. Când a mâncat din fructul lui, a fost vindecată – nu doar vindecată, ci *schimbată.* Auzea șoaptele pământului. Dansul vântului. A renăscut ca o flacără vie. A luptat din nou cu fiara și a înfipt-o pe Ascalon sub unul dintre solzii ei. Grav rănit, Nenumitul s-a îndepărtat târându-se. Cleolind s-a întors biruitoare în Yikala și l-a alungat pe sir Galian Berethnet de pe tărâmul ei, înapoindu-i sabia ca să nu se mai întoarcă niciodată după ea. A fugit înapoi în insulele Inyscăi și a povestit o variantă falsă a întâmplărilor, iar locuitorii l-au încoronat rege al…

Loth izbi cu pumnul în masă. Vulturul de nisip țipă a protest.

— N-am de gând să stau la masa ta și să te-ascult cum îmi pângărești credința, spuse Loth, încet. Cleolind a plecat *cu el* în Inys, iar reginele din casa Berethnet sunt urmașele ei.

— Cleolind și-a lepădat bogățiile, continuă Chassar, de parcă Loth nici nu ar fi grăit, și a călătorit înapoi spre Bazinul Lasian, cu slujnicele ei. Acolo, a întemeiat Abația Portocalului, o casă a femeilor binecuvântate cu flacăra sfântă. O casă, lord Arteloth, a magilor.

Vrăjitorie.

— Țelul Abației este acela de a nimici wyrmi și de a proteja

Miazăzi de puterea draconică. Este condusă de Abatesă – preaiubita Maicii. Și mă tem, lord Arteloth, că această măreață doamnă crede că s-ar putea ca tu să-i fi ucis una dintre fiice.

Cum expresia lui Loth rămase neschimbată, Chassar se aplecă în față, cu o privire hotărâtă.

— Aveai asupra ta o cutie de fier văzută ultima dată la o femeie pe nume Jondu.

— Nu sunt ucigaș. Jondu a fost capturată de yscalezi, stărui Loth. Înainte de a muri, i-a încredințat cutia donmatei Yscalinului, care mi-a dat-o mie.

Pipăi partea din spate a scaunului și se ridică.

— M-a implorat să ți-o aduc. Tu o ai acum, spuse el, disperat. Trebuie să plec de-aici!

— Deci Jondu a murit. Stai jos, lord Arteloth! spuse Chassar, cu răceală. Ai să rămâi.

— Ca să-mi jignești în continuare credința?

— Pentru că oricine caută Abația nu mai poate pleca dintre zidurile ei.

Loth îngheță.

— Mi-e greu să-ți spun lucrul acesta, lord Arteloth. O cunosc pe mama ta și mă îndurerează gândul că nu-și va mai vedea niciodată fiul… Dar nu e cu putință să pleci. Niciun străin nu poate pleca. E un risc prea mare să spui cuiva despre Abație.

— Tu…

Loth clătină din cap.

— Nu poți – asta-i o *nebunie!*

— E o viață plăcută. Nu la fel de plăcută precum viața ta din Inys, recunoscu Chassar, dar vei fi în siguranță aici, departe de ochii lumii.

— Sunt moștenitorul Casei Goldenbirch. Sunt prieten al reginei Sabran a IX-a! Nu o să îngădui să fiu batjocorit într-un asemenea hal!

Lovi peretele cu spatele.

— Ead spunea mereu că ești un om cu mare haz. Dacă asta e o glumă, Excelență, spune acum!

— Ah! exclamă Chassar, oftând. Mi-a vorbit despre prietenia voastră.

Ceva se schimbă înlăuntrul lui Loth. Și, încetul cu încetul, începu să priceapă.

Nu Ead, ci *Eadaz*. Simțământul luminii soarelui. Tainele ei. Copilăria ei ascunsă. Dar nu, *nu* se putea să fie adevărat… Ead trecuse la Cele Șase Virtuți. Se ruga la Sanctuar de două ori pe zi. Nu se putea, pur și simplu, *nu se putea* să fie o eretică, o practicantă a artelor interzise.

— Femeia pe care tu o cunoști drept Ead Duryan este o minciună, Arteloth. Eu i-am ticluit acea identitate. Numele ei adevărat este Eadaz du Zāla uq-Nāra și este soră a Abației. Eu am trimis-o în Inys, la porunca ultimei Abatese, pentru a o apăra pe Sabran a IX-a.

— Nu.

Ead, care împărțise vinul cu el, care dansase cu el la fiecare Sărbătoare a Tovărășiei de când el avea douăzeci și doi de ani. Ead, femeia cu care tatăl lui îi spusese că avea să se căsătorească.

Ead Duryan.

— Este mag. Unul dintre cei mai înzestrați, spuse Chassar. Se va întoarce aici de-ndată ce Sabran dă naștere pruncului ei.

Fiecare cuvânt înfigea și mai adânc în el cuțitul trădării. Nu mai putea îndura, împinse perdeaua la o parte și dădu buzna pe coridor, dar ajunse față-n față cu femeia. Și văzu atunci că ea nu ținea o lampă cu ulei în mână.

Ținea foc.

— Maica este cu tine, Arteloth. Îi zâmbi când rosti: Dormi!

33. Răsărit

Erau ascunși în camera cea mai de sus a palatului Brygstad, unde stăteau uneori noaptea pe furiș când Înaltul Prinț era plecat. Pereții erau plini de tapiserii, iar fereastra se aburise de la căldura flăcărilor. Acolo aveau să zămislească vlăstarele regești prunc. Sub o boltă înstelată.

În alte nopți, se ascundeau în Cartierul Vechi, într-o cameră pe care Jannart o păstra la un han numit Soarele Strălucitor, cunoscut pentru discreția sa. Adăpostise mulți îndrăgostiți care fugeau de legile Cavaleriței Tovărășiei. Unii, precum Jannart, erau prinși în căsătorii pe care nu ei le aleseseră. Alții erau necăsătoriți. Alții se îndrăgostiseră de oameni care erau mult deasupra sau sub rangul lor. Cu toții iubeau într-un fel care avea să-i silească să plătească un preț în Întinderea Virtuților.

În ziua aceea, Edvart pornise cu jumătate de curte, împreună cu fiica lui și cu nepotul lui, spre locuința de vară din Pădurea Miresei. Jannart îi făgăduise lui Edvart că aveau să i se alăture ca să vâneze legendarul lup Sangyn, care prăduia prin partea de miazănoapte a Mentendonului.

Niclays nu fusese niciodată sigur dacă Edvart știa sau nu adevărul despre legătura lui cu Jannart. Poate că închisese ochii la ea. Dacă afla toată lumea, Înaltul Prinț nu avea să aibă de ales decât să-l alunge pe Jannart, prietenul său cel mai apropiat, pentru că își încălcase jurământul față de Cavaleriței Tovărășiei.

Un buștean se prăbuși în foc. Lângă el, Jannart își răsfoia manuscrisele, răsfirate pe covorul din fața lui. În ultimii câțiva ani, lăsase deoparte picturile pentru a-și urma dragostea pentru istorie. Fusese mereu tulburat de pierderea uriașă de cunoștințe din vremea Marii Năpaste – arderea bibliotecilor, distrugerea arhivelor, năruirea completă a clădirilor străvechi –, iar acum, când fiul său, Oscarde, prelua niște îndatoriri la ducat, se putea pierde în sfârșit în umplerea golurilor din istorie.

Niclays stătea întins în pat, gol, privind stelele pictate. Cineva se străduise din răsputeri să le facă să oglindească adevăratul cer.

— Ce e?

Jannart nici măcar nu avu nevoie să ridice privirea ca să-și dea seama că ceva era nelalocul lui. Niclays oftă din greu.

— Un wyvern aproape de capitala noastră ar trebui să te tulbure până și pe tine.

Cu trei zile înainte, doi bărbați cutezaseră să pătrundă într-o peșteră la apus de Brygstad și găsiseră din întâmplare un wyvern adormit. Se știa bine că făpturile draconice găsiseră locuri în care să doarmă în toate colțurile lumii după Marea Năpastă, iar dacă te uitai cu destulă băgare de seamă, în orice țară puteai găsi unul.

În Statul Liber al Mentendonului, legea spunea că dacă erau întâlnite, aceste fiare trebuiau lăsate-n pace, altfel osânda era moartea. Exista o frică răspândită peste tot că trezirea unuia avea să trezească și mai mulți – dar oamenii aceia se crezuseră mai presus de lege. Îmbătându-se cu visuri cavalerești, scoseseră săbiile și încercaseră să ucidă fiara. Nefiind încântată de o asemenea trezire dură, aceasta își mâncase atacatorii și ieșise din peșteră zgâriind totul în jur cu ghearele, orbită de furie. Având somnul prea tulburat ca să poată sufla foc, tot reușise să sfâșie vreo câțiva locuitori ai unui oraș din apropiere până să-i înfigă un suflet brav o săgeată-n inimă.

— Clay, spuse Jannart, erau doi băieți îngâmfați care-o au făcut o mare neghiobie. Ed o să se-asigure că nu se va mai întâmpla.

— Poate că ducilor le scapă din vedere asemenea lucruri, dar proști îngâmfați există peste tot.

Niclays își turnă un pahar de vin negru.

— Era o mină părăsită, nu departe de Rozentun, știi tu unde. Umbla vorba printre copii că acolo era o cocatrice care făcuse un cuib plin de ouă de aur înainte de a adormi. O fată pe care-o cunoșteam eu își rupsese spinarea încercând să ajungă la el. Un băiat se rătăcise în întuneric. N-a mai fost găsit niciodată. Proști îngâmfați, amândoi.

— Mă uimește faptul că, după atâția ani, eu încă aflu lucruri noi despre copilăria ta.

Jannart ridică dintr-o sprânceană, schițând o grimasă.

— Tu ai căutat vreodată cuibul de aur?

Niclays pufni.

— I-auzi idee! Aaa, m-am dus o dată, de două ori, tiptil, până la intrare, dar dragostea vieții tale era un laș abject chiar și în copilărie. Mă tem prea tare de moarte ca să o caut.

— Ei, nu pot decât să fiu recunoscător pentru moliciunea șirei spinării tale. Mărturisesc că și eu m-am temut pentru moartea ta.

— Îți readuc aminte că ești cu doi ani mai în vârstă decât mine și că aritmetica morții e împotriva ta.

Jannart zâmbi.

— Hai să nu vorbim de moarte când avem atâta viață de trăit!

Se ridică în picioare, iar Niclays îi sorbi din priviri conturul puternic al trupului, sculptat de anii de scrimă. La cincizeci de ani, era la fel de chipeș cum fusese și-n ziua în care se întâlniseră pentru prima oară. Părul îi ajungea până în talie, iar cu timpul se închisese până la un arămiu bogat, argintiu la rădăcină. Niclays tot n-avea habar cum reușise să rămână în inima acestui om atâția ani.

— Foarte curând, am de gând să fug cu tine-n Laguna Laptelui, unde ne vom trăi viața fără nume și titluri.

Jannart urcă în pat, înconjurându-l pe Niclays cu brațele, și-l sărută.

— Pe lângă asta, se prea poate să mori tu înaintea mea în ritmul ăsta. Poate dac-ai înceta să mă mai înșeli cu vinul lui Ed…

Mâna i se îndreptă pe furiș spre pahar.

— Tu, cu cărțile tale prăfuite. Eu, cu vinul.

Chicotind, Niclays îl ținu așa încât să nu ajungă la el.

— Ne-am înțeles.

— Pricep.

Încercă din nou să-l înhațe, în joacă.

— Și când ne-am înțeles noi în legătură cu asta?

— Astăzi. S-ar putea ca tu să fi adormit.

Jannart cedă și urcă în pat, alături de el. Niclays încercă să nu bage-n seamă remușcările.

De-a lungul anilor, se certaseră de nenumărate ori din pricina slăbiciunii lui pentru vin. Își domolise patima băuturii destul cât să nu-și mai piardă memoria ore-ntregi, ca în tinerețe, dar dacă stătea prea mult fără să bea un pahar, începeau să-i tremure mâinile. În ultima vreme, Jannart părea

prea sătul de acel subiect ca să se mai certe cu el. Pe Niclays îl durea să-l dezamăgească pe singurul om care-l iubea.

Vinul negru era alinarea lui. Dulceața lui densă umplea golul care se căsca ori de câte ori își privea degetul, lipsit de verighetă. Îi amorțea durerea de-a trăi în minciună.

— Chiar crezi că există Laguna Laptelui? murmură el.

Un loc din legende și cântece de leagăn. Adăpostul îndrăgostiților.

Jannart își înconjură buricul cu un deget.

— Da, cred, răspunse el. Am adunat destule dovezi, încât să cred că exista cel puțin dinainte de Marea Năpastă. Ed a auzit că urmașii familiei Nerafriss ce-au mai rămas în viață știu unde e, însă le spun doar celor vrednici.

— Atunci, eu nu mă număr printre ei. Ar fi bine să te duci singur.

— Nu scapi tu așa ușor de mine, Niclays Roos!

Jannart își mută capul mai aproape, astfel încât nasurile li se atinseră în treacăt.

— Iar dacă nu găsim Laguna Laptelui, putem merge altundeva.

— Unde?

— Poate altundeva la Miazăzi. Oriunde n-are putere Cavalerița Tovărășiei, răspunse Jannart. Există locuri neumblate dincolo de Poarta lui Ungulus. Poate și alte continente.

— Dar eu nu-s vreun explorator!

— Ai putea fi, Clay. Ai putea fi orice, și să nu gândești niciodată altfel!

Jannart își trecu un deget peste obrazul lui Niclays.

— Dacă m-aș fi convins pe mine însumi că nu sunt un păcătos, n-aș fi sărutat niciodată buzele pe care tânjeam să le sărut. Buzele unui bărbat cu părul trandafiriu-auriu, al cărui rang din naștere, stabilit după legile unui cavaler mort demult, îl făcea nedemn de iubirea mea.

Niclays încercă să nu se holbeze ca un neghiob în ochii aceia cenușii ai neamului Vatten. Chiar și acum, după atâția ani, când se uita la acest om, rămânea cu răsuflarea tăiată.

— Și cu Aleidine cum rămâne? întrebă el.

Încercă să pară curios, nu ranchiunos. Lui Jannart îi era greu, pentru că petrecuse zeci de ani furișându-se între tovarășă și iubit și punându-și enorm de mult în primejdie trecerea la curte. Niclays n-avea asemenea griji. Nu se căsătorise niciodată, și nici nu încercase nimeni să-l silească.

— Ally o să fie bine, replică Jannart, chiar dacă se încruntă. O să fie Ducesa Văduvă de Zeedeur, bogată și puternică la rândul ei.

Jannart ținea la Aleidine. Chiar dacă n-o iubise niciodată cum se iubeau tovarășii, nutriseră o prietenie apropiată pe durata căsniciei lor de treizeci de ani. Ea se îngrijise de afacerile lui, îi purtase în pântece copilul, condusese Ducatul de Zeedeur alături de el și, trecând prin toate acestea, îl iubise necondiționat.

Când vor pleca, Niclays își dădu seama că Jannart avea să-i ducă dorul. Avea să ducă dorul familiei pe care și-o întemeiaseră – dar în ochii lui, el le dăduse tinerețea lui. Acum, voia să-și trăiască ultimii ani alături de bărbatul pe care-l iubea.

Niclays îl luă de mână, de mâna pe care purta o verighetă de argint.

— Hai să plecăm curând, spuse el, ușor, ca să-i ia gândul de la toate astea. Tot ascunzându-mă așa, încep să-mbătrânesc.

— Bătrânețea te prinde bine, vulpoiul meu de aur!

Jannart îl sărută.

— Vom pleca. Îți făgăduiesc!

— Când?

— Vreau să mai petrec câțiva ani lângă Truyde. Ca să-și țină minte întru câtva bunicul.

Copila n-avea decât cinci ani, și deja frunzărea cu mânuțele ei dolofane orice volum îi punea Jannart în față, cu buza de jos scoasă în afară, a hotărâre. Îi semăna la păr.

— Mincinosule ce ești! spuse Niclays. Vrei să fii sigur c-o să-ți ducă moștenirea de pictor mai departe, dat fiind că Oscarde n-are deprinderi de artist.

Niclays scoase un hohot de râs sănătos.

— Posibil!

Rămaseră nemișcați o vreme, cu degetele împreunate. Lumina soarelui scălda camera în auriul său.

Curând, aveau să rămână singuri. Niclays își spuse că era adevărat, așa cum își spusese în fiecare zi, an după an. Încă un an, poate doi, până ce Truyde avea să mai crească nițel. Apoi, aveau să lase în urmă Întinderea Virtuților.

Când Niclays se întoarse să-l privească, Jannart zâmbi – zâmbetul ăla strengăresc care-i apărea într-un colț al gurii. Acum, că îmbătrânise, îi rida obrazul într-un mod care-l făcea și mai frumos. Niclays înălță capul ca să-l sărute, iar Jannart îi luă capul în ambele mâini, de parcă i-ar fi înrămat un portret. Niclays trase o linie pe șevaletul alb al burții lui Jannart, făcându-i trupul să se apropie, arcuindu-se, și să se încordeze. Și, deși se știau întru totul unul pe celălalt, îmbrățișarea aceasta li se păru ceva nou.

În amurg, stăteau deja întinși în fața focului, îmbrățișați, cu pleoapele grele și alunecoși din pricina sudorii. Niclays își trecea degetele prin părul lui Jannart.

— Clay, murmură el, eu trebuie să plec o vreme.

Niclays privi în sus.

— Poftim?

— Te-ntrebi ce fac toată ziua în camera mea de studiu, răspunse Jannart. Acum câteva săptămâni, am moștenit un fragment de text de la mătușa mea, viceregina Orisimei timp de patruzeci de ani.

Niclays oftă. Odată ce Jannart pornea pe urmele unui mister, era precum corbul la leș, împins de firea lui să-l curețe până la fiecare os. Așa cum Niclays tânjea după alchimie și după vin, Jannart tânjea după descoperirea cunoștințelor.

— Spune-mi mai multe, îi ceru Niclays cât de hotărât putea.

— Fragmentul e vechi de câteva veacuri. Mai că mi-e frică să și pun mâna pe el, să nu se destrame. Potrivit jurnalului ei, mătușa mea l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de Răsărit și să nu-l mai aducă niciodată înapoi.

— Ce misterios!

Niclays își sprijini capul pe brațe.

— Și ce-are asta cu plecarea ta?

— Nu știu să citesc textul. Trebuie să plec la Universitatea din Ostendeur, să văd dacă știe cineva limba. Cred că e o formă străveche de seiikineză, dar mi se pare ceva ciudat în legătură cu caracterele. Unele sunt mai mari, altele mai mici, iar altele sunt despărțite în chipuri ciudate.

Avea o expresie pierdută.

— E un mesaj ascuns în el, Clay. Intuiția îmi spune că e vorba de un document istoric de mare importanță. Ceva mai însemnat decât tot ce-am cercetat eu până acum. Am auzit de o bibliotecă în care aș putea face asta.

— Unde se află, mai precis, acest loc? Face parte din Universitate?

— Nu. Este… destul de izolat. La câțiva kilometri de Wilgastrōm.

— Aaa, *Wilgāstrom!* Interesant!

Era un orășel liniștit de pe râul Lint. Unde nu existau wyverni.

— Păi, să te-ntorci repede! Cum pleci, Ed încearcă să mă convingă să iau parte la vânătoare, la badminton sau la orice alt mod de petrecere a timpului liber care presupune să *stai de vorbă cu cei de la curte.*

Jannart se trase și mai aproape de el.

— O să supraviețuiești.

Zâmbetul îi pieri și, pentru o clipă, privirea i se întunecă.

— Nu te-aș lăsa niciodată fără un motiv întemeiat, Clay. Pe cuvântul meu!

— Am să țin seama de asta, Zeedeur!

e

Era un tărâm între vis și trezie, iar Niclays era captiv pe el. În timp ce se foia, o lacrimă i se scurse din colțul ochiului.

Ploaia-i mângâia fața. Se afla într-o barcă cu vâsle, legănat ca un prunc. În jurul lui stăteau chircite siluete care schimbau vorbe, iar gâtu-i era pârjolit de-o sete cumplită.

În adâncul minții îi umblau amintiri începătoșate. Mâini care-l

târau. Mâncare care-i era băgată cu sila pe gât, aproape înecându-l. O cârpă peste nas și gură.

Găsi pe pipăite marginea bărcii și vomă în apă. În jurul acesteia se vedeau doar valuri verzi, limpezi precum sticla de pădure.

— Sfinte…

Gura îi era complet uscată.

— Apă! ceru el în seiikineză. Vă rog!

Nu-i răspunse nimeni.

Era amurg. Sau revărsatul zorilor. Cerul era acoperit de nori vineții, dar soarele lăsase pe el o dâră de culoarea mierii. Niclays clipi ca să scape de stropii de ploaie din ochi și privi pânzele portocalii precum focul care atârnau deasupra bărcii, luminate de zeci de felinare. O navă fantomă, învăluită în ceața mării. Unul dintre cei care-l capturaseră îl plesni peste cap și-i lătră ceva în lacustrină.

— Bine! murmură Niclays. Bine!

Fu ridicat de frânghiile cu care-i erau legate încheieturile mâinilor și silit să urce o scară sub amenințarea cuțitului. Când văzu nava, rămase cu gura căscată și îi pieri și ultima fărâmă de toropeală.

Un galion cu nouă catarge, cu coca împlătoșată cu fier, cel puțin de două ori mai lung decât un Înalt Apusean. Niclays nu mai văzuse niciodată o corabie la fel de uriașă ca aceasta, nici măcar în apele inyshiene. Își puse picioarele goale pe treptele din lemn și urcă, urmărit de strigăte și batjocuri.

Fără îndoială, se găsea printre pirați. După verdele-jad al valurilor, cel mai sigur era Marea Soarelui Dănțuitor, care se vărsa în Hău – oceanul întunecat ce despărțea Răsăritul de Apus, Miazănoapte și Miazăzi. Era marea pe care-o trecuse când navigase spre Seiiki, cu atâția ani înainte.

Avea să fie și marea în care urma să moară. Piraților nu erau cunoscuți pentru mila lor sau pentru faptul că se purtau cuviincios cu ostaticii. Era de mirare că reușise să ajungă atât de departe fără să-i reteze careva beregata.

Ajuns sus, îl târâră de funii pe punte. Peste tot în jurul lui se aflau bărbați și femei de la răsărit, plus o mână de oameni

de la miazăzi printre ei. Câțiva pirați îi aruncară priviri bănuitoare, în timp ce alții nici nu-l băgară-n seamă. Mulți aveau câte-un cuvânt seiikinez scris cu cerneală pe frunte – *omor, furt, incendiere, hulă –,* fărădelegile pentru care fuseseră pedepsiți.

Niclays fu legat de unul dintre catarge, unde cugetă la halul în care ajunsese. Pesemne că aceasta era cea mai mare corabie din câte existau, ceea ce însemna că trebuia să fi fost prins de Flota Ochiului de Tigru: pirați care se îndeletniceau cu negoțul pe piața neagră cu părți ale corpului luate de la dragoni. De asemenea, ca toți piraților, se îndeletniceau cu multe alte fărădelegi.

Îi luaseră toate bunurile, chiar și textul pentru care murise Jannart – fragmentul care n-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată în răsărit. Era ultima bucată din viața lui pe care Niclays o mai avea și, afurisit să-i fie sufletul, o pierduse. Gândul îl făcea să-i vină să plângă, dar trebuia să-i convingă pe acești pirați că au nevoie de un bătrân. Dacă plângea de groază, nu avea să reușească.

Părea că trecuseră luni întregi până se apropie cineva de el. Deja răsărea soarele.

O femeie lacustrină veni și se opri în fața lui. Avea buzele vopsite cu o culoare închisă. Peste părul cărunt, purta o tiară, grea și aurie, cu ornamente foarte ascuțite, fiecare o operă de artă în sine. La șold avea o sabie la fel de aurie și de două ori mai ascuțită. Ridurile săpate în pielea-i brună trădau nenumăratii ani petrecuți sub soare.

Era flancată de șase pirați, printre care se număra și-o namilă mustăcioasă de sepulian, al cărui piept dezgolit era atât de plin de tatuaje, că nu mai exista nicio bucată de piele neatinsă pe el. Tigri uriași sfâșiau dragoni pe burta lui, iar sângele se-amesteca pe umerii lui cu spuma mării. O perlă-i stătea chiar pe inimă.

Conducătoarea – căci fără îndoială ea era conducătoare – purta o haină lungă de mătase-de-apă neagră. Brațul drept, care-i lipsea, fusese înlocuit cu unul din lemn, articulat, cu tot cu cot, degete și-un policar, prins cu o cutie peste umăr și

strâns cu o curea peste piept. Niclays se îndoia că-i folosea la ceva în focul bătăliei, dar era o invenție deosebită, care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el în Apus.

Femeia-i aruncă o privire lui Niclays, apoi se îndreptă cu pași hotărâți înapoi spre gloata de pirați, care se dădu la o parte ca să-i facă loc. Uriașul desfăcu frânghiile și îl înghesui pe Niclays în cabina ei, împodobită cu săbii și steaguri însângerate.

Doi oameni stăteau într-un colț. O femeie îndesată, cu pielea brună și pistruiată și riduri în jurul gurii, și-un bărbat numai piele și oase, care, sincer, părea născut la începutul lunii. O tunică din mătase roșie făcută ferfeniță îi trecea de genunchi.

Piratesa se tolăni pe un tron, luă o pipă din lemn și aramă de la bărbat și trase pe nas aburii din ea. Îl cercetă pe Niclays cu băgare de seamă printr-o pâclă albăstruie, apoi îi vorbi în lacustrină. Avea o voce groasă și măsurată.

— Piraților mei nu iau de obicei ostatici, tălmăci femeia pistruiată în seiikineză, decât atunci când rămânem fără marinari.

Ridică din sprânceană către Niclays.

— Ești deosebit!

El avu destulă minte cât să nu vorbească fără a i se fi îngăduit, dar înclină din cap. Tălmăcitoarea așteptă până când femeia vorbi din nou.

— Ai fost găsit pe plaja din Ginura, purtând cu tine anumite documente, urmă tălmăcitoarea. Unul dintre ele face parte dintr-un manuscris străvechi. Cum ai ajuns să deții acel document?

Niclays făcu o plecăciune adâncă.

— Preaonorată doamnă căpitan, se adresă el femeii lacustrine, mi-a fost lăsat de un prieten drag după moartea lui. L-am adus cu mine când am venit în Seiiki din Statul Liber al Mentendonului, sperând să găsesc vreun înțeles în spatele lui.

Vorbele lui fură transmise mai departe femeii în lacustrină.

— Și l-ai găsit? veni răspunsul.

— Încă nu.

Ochii ei erau ca niște cioburi de sticlă vulcanică.

— Ai lucrul ăsta de zece ani și îl porți după tine ca pe-un talisman, dar spui că nu știi nimic despre el. Fascinant lucru! remarcă tălmăcitoarea după ce vorbi femeia-căpitan. Poate te-o-mpinge-o cotonogeală să spui adevărul. Când borăște sânge, omul varsă și secrete din el.

Sudoarea-i scălda spinarea.

— Vă rog, spuse el, chiar *spun* adevărul! Fie-vă milă!

Ea râse încet în timp ce-i răspundea:

— N-am devenit stăpâna tuturor piraților arătându-mă miloasă cu hoții mincinoși.

Stăpâna tuturor piraților.

Nu era orice căpitan de pirați. Era temuta suverană a Mării Soarelui Dănțuitor, cuceritoarea a mii de corăbii, o stăpână a haosului cu patruzeci de mii de pirați sub porunca ei. Era Împărăteasa de Aur, dușmanca ordinii, care se ridicase, luptând aprig, din sărăcie și-și clădise propria nație pe valuri – o nație dincolo de stăpânirea dragonilor.

— Preaonorată Împărătească de Aur, se prosternă Niclays. Iertați-mă că nu v-am arătat respectul cuvenit! N-am știut cine sunteți!

Îl dureau genunchii de-i venea să urle, dar rămase cu fruntea lipită de podea.

— Lăsați-mă să navighez cu dumneavoastră. Vă voi dărui priceperea mea ca anatomist, cunoștințele mele, fidelitatea mea! Fac orice-mi cereți. Doar cruțați-mi viața!

Împărăteasa de Aur își luă din nou pipa.

— Te-aș fi-ntrebat cum te cheamă dacă-mi dovedeai c-ai șira spinării, fu răspunsul ei, dar te vei numi Lună-de-Mare de-acum înainte.

Piraților de la ușă râdeau în hohote. Niclays făcu o grimasă. *Lună-de-mare* era termenul seiikinez pentru meduză – o gelatină fără șira spinării, care plutea dusă de curenți.

— Spui că ești anatomist, îi spuse tălmăcitoarea lui Niclays, oprindu-se la fiecare câteva clipe ca să asculte ce spunea căpitanul. Se întâmplă să am nevoie de un chirurg pe corabia asta. Ultima s-a crezut pricepută la otrăvuri. Voia răzbunare

că i-am distrus satul, un morman de rahat, așa că mi-a aruncat viermele-de-mătase auriu în vin. Împărăteasa de Aur trase din nou din pipă, apoi suflă un rotocol de fum și-l anunță pe Niclays: A-nvățat că și apa sărată te omoară la fel.

Niclays înghiți în sec.

— Mie nu-mi place să fac risipă de ceea ce pot folosi. Dovedește-ți priceperea, rosti Împărăteasa de Aur către el, și poate mai vorbim.

— Vă mulțumesc!

Vocea i se frânse.

— Vă mulțumesc, preaonorată doamnă căpitan! Pentru îndurarea dumneavoastră!

— Asta nu-i îndurare, Lună-de-Mare. E o târguială. Se lăsă pe scaun și vorbi din nou: Vezi să-mi fii credincios. Nu există o a doua șansă în Flota Ochiului de Tigru.

— Am înțeles.

Niclays își adună curajul.

— Preaonorată Împărătească de Aur, continuă el, mai am o întrebare de pus, dacă se poate.

Femeia-i aruncă o privire fugară.

— Unde este dragonul pe care l-ați luat de pe plajă?

— Sub punte, veni tălmăcirea. Amețit cu nor-de-foc. Dar nu pentru multă vreme.

Îl sfredeli cu privirea.

— O să mai vorbim noi, curând, Lună-de-Mare. Deocamdată, ai prima operație de făcut.

34. Apus

Când se dădu de veste că regina Sabran rămăsese grea, poporul încetă să mai jelească și sărbători pe străzi. Prințul Aubrecht murise, însă dându-le în dar următorul conducător al Întinderii Virtuților, le oferise încă o generație de siguranță în fața Nenumitului.

Deși, de obicei, rămânea în Casa Măceșului timp de jumătate de an, nimeni nu bombăni când Sabran hotărî că toată curtea avea să se înapoieze la palatul Ascalon pentru perioada care mai rămăsese din sarcina ei. Fiecare coridor din reședința de iarnă era ticsit de amintiri despre prințul consort, și toată lumea fu de acord că era mai bine ca regina Sabran să aibă parte de un nou peisaj.

Se croită rochii noi, care să se potrivească stării ei. Camera de lăuzie fu aerisită pentru prima dată. Palatul fremăta de sporovăieli, iar la fiecare masă, curtenii ridicau paharele în cinstea reginei. Râsetele răsunau, vesele și puternice precum clopotele.

Ei nu vedeau ceea ce vedeau Doamnele din Dormitor. Boala care-o chinuia mereu. Osteneala neîncetată. Cum stătea trează nopțile, neobișnuită cu schimbarea din trupul ei.

Acum, Roslain le spunea slujnicelor, între patru ochi, că aceasta era cea mai primejdioasă perioadă a sarcinii. Sabran nu avea voie să se ostenească. Nu avea voie să vâneze sau să meargă la plimbări lungi, ori să aibă gânduri tulburătoare. Aveau să fie nevoite să colaboreze toate pentru a o menține liniștită și binedispusă.

Viața pruncului venea înaintea celei a mamei, pentru că nu existau dovezi că femeile Casei Berethnet puteau zămisli mai mult de o singură dată. Nu era de mirare că Sabran fusese retrasă în ultima vreme. Patul pentru zămislirea pruncilor era singurul loc în care puterea ei divină n-avea s-o ocrotească, și cu fiecare zi, se apropia tot mai mult de el.

Dacă mai era nevoie să fie subliniate primejdiile care-o

păsteau, Ducii Spirituali considerau de cuviință să-i aducă aminte în fiecare zi.

— Trebuie neapărat să ne hotărâm ce-avem de făcut, e o chestiune de viață și de moarte. Yscalinul ne-ar putea cotropi de pe-o zi pe alta, îi spuse Igrain Crest într-o dimineață. Întăririle noastre de pe coastă au devenit mai puternice de când a venit Fýredel, conform poruncii dumneavoastră, dar e nevoie să facem mai mult. Am primit de veste că Regele Întrupat își construiește o flotă nouă în Golful Quarlilor. Deja au fost construite vreo cincizeci de nave.

Trecu o clipă până când Sabran vorbi:

— O flotă de cotropire.

Avea niște cearcăne ca niște potcoave sub ochi.

— Mă tem că așa e, Majestate, confirmă Crest, ceva mai blând. Și așa se teme și vărul dumneavoastră, lordul Amiral.

Ducesa Dreptății sosise în timp ce Sabran lua micul dejun. Stătea chiar în bătaia unei raze de soare, care sclipea pe broșa ei ocrotitoare.

— O să deschidem numaidecât negocierile cu Hróth. Blănurile de lup vor băga spaima-n Sigoso. Ca să ne crească șansele de-a primi ajutor, vom da, bineînțeles, de veste că Majestatea Voastră a primit în sfârșit oferta Căpeteniei Askrdalului, cea de demult. De îndată ce regele Raunus află că…

— Nu voi primi nicio ofertă din partea Askrdalului, o întrerupse Sabran. Regele Raunus este suveran în Întinderea Virtuților și ruda mea îndepărtată. Hai să vedem câți soldați *ne* dă el înainte să îi facem noi o ofertă.

Katryen răsuflă adânc. Lui Sabran nu-i stătea în fire să o întrerupă pe Crest.

Și Crest părea să fi fost luată prin surprindere. Cu toate acestea, zâmbi.

— Majestate, continuă ea. Înțeleg că s-ar putea să vă fie greu, dată fiind recenta moarte a prințului Aubrecht. Dar sunt sigură că vă aduceți aminte ce v-am spus în ziua dinaintea încoronării dumneavoastră. După cum sabia trebuie unsă, și prietenia trebuie reînnoită. Și cel mai bine e că nu sunteți o

rudă îndepărtată a regelui Raunus, ci una apropiată și îndrăgită. Trebuie să vă căsătoriți din nou.

Sabran privi pe fereastră.

— Nu văd de ce e nevoie de asta acum.

Crest lăsă zâmbetul să-i piară. Își îndreptă repede privirea spre Katryen, apoi spre Ead.

— Majestate, reluă ea, pe un ton măsurat, poate-ar fi mai bine să continuăm această discuție între patru ochi.

— De ce, Igrain? întrebă Sabran, calmă.

— Pentru că e o problemă diplomatică sensibilă. După o pauză delicată, adăugă: Fie-ne cu iertare, lady Katryen, domniță Duryan. Aș dori să vorbesc cu regina Sabran între patru ochi!

Ead făcu o plecăciune și dădu să plece, și la fel făcu și Katryen, dar Sabran spuse:

— Nu, Ead, Katryen, rămâneți pe loc!

După o clipă, amândouă se întoarseră la locurile lor. Sabran se îndreptă în scaun și-și puse mâinile pe brațele lui.

— Înălțime, îi spuse ea lui Crest, orice-ați dori să-mi spuneți în legătură cu această chestiune, o puteți spune în fața doamnelor mele. Dacă nu aș avea încredere deplină în ele, nu ar sta în această încăpere.

Ead făcu un schimb de priviri cu Katryen.

Crest se sili din nou să zâmbească.

— În ceea ce-l privește pe regele Raunus, urmă ea, trebuie *neapărat* să avem confirmarea faptului că Majestatea Sa va face legământ să apere Inysul. Îl voi trimite numaidecât pe ambasadorul Sterbein în Elding, dar dacă ar ști că s-a primit această împreunare, ar putea negocia de pe altă poziție.

Auzind acestea, Sabran își duse mâna la pântece.

— Igrain, spuse ea, cu o voce scăzută, mi-ai tot întărit nevoia de un moștenitor. Datoria mea, prin lege. Pentru a ține seama de asta, nu-mi voi mai lua tovarăș și nici nu mă voi mai gândi la asta cât timp sunt grea, pentru ca tot chinul legat de povestea asta să nu pricinuiască vreo vătămare fiicei mele.

Expresia îi era extrem de pătrunzătoare.

— Dați-i lui Raunus orice altceva. Și vedeți ce vă dă în

schimb.

Scăpase cu abilitate din încurcătură. Crest n-o putea contrazice fată să pară că punea la îndoială bunăstarea moștenitoarei.

— Majestate, rosti ea, cu dezamăgirea întipărită pe chip. Eu nu pot decât să vă sfătuiesc. Alegerea, ca și urmările ei, vă aparțin.

Făcu o plecăciune și ieși din Iatac. Sabran se uită după ea fără niciun fel de expresie.

— Stăruie prea mult, spuse ea încet, după ce se închiseră ușile. Nu mi-am dat niciodată seama, când eram mai tânără. O preamăream prea mult ca să văd cât de mult urăște să nu obțină un lucru.

— E vorba doar de faptul că Înălțimea Sa crede că știe cel mai bine ce și cum, răspunse Katryen. Și are o încăpățânare care-o întrece pe-a ta.

— Încăpățânarea mea n-a fost întotdeauna cum e acum. Cândva, eram ca sticla topită, gata să fiu turnată în formă. Simt că am luat o formă care ei nu-i place.

— Nu fi caraghioasă!

Katryen se așeză pe brațul tronului ei.

— Las-o pe Înălțimea Sa să-și înghită amărăciunea preț de câteva zile. O să se dea pe brazdă, așa cum s-a dat și când l-ai ales pe prințul Aubrecht.

O mângâie pe Sabran pe burtă cât putu de blând.

— Acum trebuie să te gândești numai la asta!

Două zile mai târziu, se trase cu o săgeată cu foc în Perchling, prevenind pe toată lumea de primejdia de pe coastă. Sabran îl primi pe vărul ei, lordul Lemand Fynch, cât era încă în cămașa de noapte.

— Majestate, îmi pare rău să îți aduc la cunoștință faptul că *Anbaura* a fost văzută în Strâmtoarea Lebedelor azi-dimineață, începu el. Deși n-a atacat, în mod clar Casa Vetalda ne măsoară întăririle de pe coastă. Ca Lord Amiral, am poruncit flotei tale să țină orice iscoade la depărtare – dar, te implor, verișoară, cere sprijinul regelui Raunus! Corăbiile lui ne-ar fi de mare ajutor ca să ne păzim coasta de răsărit.

— Ambasadorul Sterbein se află deja în drum spre Elding. Am cerut și pârjolitoare din partea înaltei Prințese Ermuna, în schimbul sprijinului inyshian la granița cu Yscalinul, răspunse Sabran. Dacă Regele Întrupat mai dă din limbă spre coasta noastră, te rog să-i aduci aminte de ce flota inyshiană e cea mai măreață din lume.

— Da, Majestate!

— Ai să trimiți și niște mercenari în Golful Quarlilor. Mă aștept să fie aleși pe sprânceană și să fie credincioși Inysului dincolo de orice îndoială.

Avea o privire tăioasă ca diamantul.

— Vreau să-i dați foc la flotă.

Vărul ei se gândi la asta.

— Dacă ne avântăm pe teritoriu draconic, riscăm să stârnim un atac armat.

— Cavaleriția Curajului ne îndeamnă să mergem înainte chiar și în primejdia cea mai mare și să apărăm Întinderea Virtuților, Înălțime. Nu văd nicio pricină pentru care să aștept să se verse sânge înainte să apăr această insulă, replică Sabran. Dați-i de știre lui Sigoso. Dacă vrea să dănțuiască în flăcări, el să fie cel care-o să ardă.

Fynch făcu o plecăciune.

— Majestate, am să mă îngrijesc să se întâmple asta!

Ieși din nou, cu pași hotărâri. Doi dintre Cavalerii Corpului închiseră ușile-n urma lui.

— Dacă Yscalinul caută război, mă văd silită să li-l dau, dar trebuie neapărat să fim pregătiți, murmură Sabran. Dacă Raunus n-are chef să fie darnic, s-ar putea să fiu sortită să primesc căsătoria asta cu Căpetenia Askrdalului. Pentru Inys.

O căsătorie cu un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic. Chiar și Katryen, care avea vechime într-ale Cuviosiei, strâmbă din nas cu scârbă. Sabran își încrucișă brațele peste burtă.

— Haide!

Ead îi puse o mână pe spate.

— Să luăm o gură de aer cât e zăpada proaspătă.

— O, *da!*

Katryen profită cu mare bucurie de ocazia ivită.

— Am putea să culegem niște prune gogonețe și niște afine. Și știi, Sabran, Meg a văzut un arici mic și drăguț acum câteva zile. Poate reușim să ajutăm servitorii să gonească bietele făpturi de sub ruguri.

Sabran încuviință din cap, dar chipul îi era doar o mască. Iar Ead își dădu seama că, în mintea ei, era și ea prinsă sub un rug, așteptând doar ca o mână nevăzută să aprindă vreascurile.

e

La scurtă vreme după anunț, Ead se trezi din nou în Iatac, brodând trandafiri pe o scufie de bebeluș. Pentru că parfumul trandafirilor îi ținuse coșmarurile la depărtare, Sabran îl voia pe orice avea să poarte fiica ei în primele sale zile de viață.

Regina stătea întinsă în pat, într-o cămașă de noapte căptușită. Pierduse în greutate în zilele de după ambuscada din Ascalon, ceea ce făcea cu neputință să-i scape din vedere burta.

— Nu simt nimic, spuse ea. De ce nu se mișcă?

— E firesc, Majestate.

Roslain cosea un capăt al unei pături de înfășat. Margret lucra la celălalt.

— S-ar putea să n-o simți mișcând o vreme.

Sabran își tot atingea micul rotund din burtă cu degetele.

— Cred, spuse ea, că am un nume pentru fiica mea.

Doamna Sefa ridică privirea atât de repede, încât pesemne că-și scrânti gâtul. Uitară de pătură și se grăbiră amândouă să se așeze de-o parte și de alta a lui Sabran. Numai Ead rămase la locul ei.

— E o veste minunată, Sab!

Zâmbind, Katryen puse o mână pe mâna ei.

— Ce nume ai ales?

Erau șase nume istorice pentru reginele Casei Berethnet, Sabran și Jillian fiind cele mai populare.

— Sylvan, răspunse ea. După Sylvan-de-lângă-Râu, unde-a

murit tatăl ei.

Acest nume nu era unul dintre ele.

Roslain și Katryen schimbară priviri îngrijorate.

— Sabran, spuse Katryen, nu e potrivit datinii. Nu cred că poporul tău l-ar primi bine.

— Dar nu sunt eu regina lui?

— Superstiția n-are conducători.

Sabran privi cu răceală pe fereastră.

— Kate?

— Sunt de acord, Majestate. Să nu aibă copila umbra morții asupra patului ei.

— Dar tu, Ead?

Ead voia să o sprijine. Ar fi trebuit să aibă dreptul de-a-și numi copilul după bunul plac, dar inyshienilor nu le plăcea schimbarea.

— Sunt de acord.

Își trecu acul prin țesătură.

— Sylvan este un nume frumos, Majestate, dar ar putea-o mohorî pe fiica ta. Mai degrabă ar trebui s-o numești după una dintre strămoașele tale de sânge regesc.

Auzind acestea, Sabran păru istovită. Se întoarse pe-o parte și își lipi obrazul de pernă.

— Glorian, atunci.

Un nume măreț, într-adevăr. De la moartea lui Glorian Pavăza-Inimii nu mai fusese dat niciunei prințese.

Katryen și Roslain scoaseră amândouă murmure de încuviințare.

— Alteța Sa Regală, Prințesa Glorian, glăsui Katryen, cu aerul unui crainic care-i anunța intrarea. Deja i se potrivește. Ce nădejde și curaj va da supușilor tăi!

Roslain încuviință din cap, cu o mină înțeleaptă.

— E vremea ca un nume atât de măreț să fie readus la viață!

Sabran privi spre tavan de parc-ar fi fost un hău fără fund.

După o zi, vestea se răspândise deja prin capitală. Erau plănuite deja petreceri pentru ziua de naștere a prințesei, iar Ordinul Sanctarienilor profețea puterea lui Glorian a IV-a,

care avea să conducă Inysul spre un Ev de Aur.

Ead urmărea totul cu o detașare ostenită. Curând, Abatesa avea s-o cheme acasă. O parte din ea tânjea să se afle iar printre surorile ei, unită cu ele întru laude aduse Maicii. O altă parte din ea nu-și dorea altceva decât să rămână.

Trebuia neapărat s-o zdrobească.

e

Ead avea ceva de făcut înainte de-a pleca. Într-o seară, când celelalte doamne erau ocupate și Sabran se odihnea, ea se îndreptă spre Turnul Dearn, unde Truyde utt Zeedeur stătea în continuare închisă.

Străjile erau cu ochii-n patru, dar nu avea nevoie de siden ca să ajungă în locuri interzise. În timp ce ceasul din turn bătea ora unsprezece, ajunse la cel mai înalt nivel.

Îmbrăcată doar într-un jupon murdar, marchiza de Zeedeur era doar o umbră din frumusețea care fusese până nu demult. Buclele-i erau răsucite și pline de unsoare, iar pometii îi întindeau pielea feței. Un lanț șerpuia între glezna ei și perete.

— Domniță Duryan.

Privirea îi era la fel de tulburătoare ca întotdeauna.

— Ai venit să te umfli-n pene în fața mea?

Plânsese când își văzuse prințul mort. Părea că durerea i se preschimbase în răceală.

— N-ar fi de bună-cuviință, răspunse Ead. Și numai Cavalerița Dreptății te poate judeca.

— Tu n-ai Sfânt, rătăcito!

— Asta-i bună, trădătoareo!

Ead privi cu băgare de seamă paiele îmbibate în pișat.

— Nu pare că te-ai teme.

— De ce ar trebui să mă tem?

— Ești răspunzătoare de moartea prințului consort. Asta înseamnă înaltă trădare.

— Află că sunt ocrotită aici, în virtutea cetățeniei mele menteze, replică Truyde. Înalta Prințesă mă va judeca în Brygstad, dar am toată încrederea că nu mă va osândi la

moarte. Sunt *atât* de tânără, la urma urmei!

Avea buzele crăpate. Ead scoase un burduf din corset, iar după o clipă, Truyde bău din el.

— Am venit să te-ntreb, reluă Ead, ce-ai crezut că reușești?

Truyde înghiți berea.

— Știi deja, îi răspunse, ștergându-se la gură. N-am să-ți repet.

— Ai vrut ca Sabran să se teamă pentru viața ei. Ai vrut să simtă că are de dus prea multe bătălii de una singură. Ți-ai închipuit că asta o s-o facă să caute ajutor la răsărit, spuse Ead. Tot tu ai fost cea care-a dat drumul asasinilor în palatul Ascalon?

— Asasini?

Ca domnișoară de onoare, nu avea de unde știi.

— A mai încercat careva să o omoare? stărui Truyde.

Ead încuviință din cap.

— Știi cine e acel Paharnic de care-a adus vorba trăgătorul?

— Nu. După cum i-am spus și Șoimului de Noapte. Spune c-o să afle el numele, într-un fel sau altul.

Ead își dădu seama că avea încredere în neștiința ei. Orice cusururi ar fi avut, fata chiar își dorea să apere Inysul.

— Nenumitul se va ridica, așa cum au făcut și slugile lui, continuă Truyde. Că-i o regină-n Inys, că-i soarele pe cer, tot se va ridica.

Lanțul îi rosese glezna până la sânge.

— Ești o vrăjitoare. O eretică. *Tu* chiar crezi că tot ce leagă fiara e Casa Berethnet?

Ead închise burduful și se așeză.

— Nu sunt vrăjitoare, o contrazise ea. Sunt mag. Practic ceea ce s-ar putea să numești magie.

— Magia nu e adevărată.

— Ba este, spuse Ead, și se cheamă *siden*. M-am folosit de ea pentru a o apăra pe Sabran de Fýredel. Poate că asta o să-ți întărească faptul că ne aflăm de aceeași parte, chiar dacă metodele noastre nu seamănă între ele. Și chiar dacă tu ești o habotnică primejdioasă a cărei prostie a omorât un prinț.

— Nu am vrut ca el să moară. Totul a fost doar de fațadă.

Chiar dacă niște străini cu idei greșite au otrăvit-o.

Truyde se întrerupse și tuși jalnic.

— Totuși, moartea prințului Aubrecht *chiar* deschide o cale pentru o alianță cu răsăritul. Sabran s-ar putea căsători cu un nobil de la Răsărit – poate cu Împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri. Dați-i mâna prin căsătorie și puneți stăpânire pe o armată cu care să nimiciți fiecare wyrm!

Ead pufni în râs.

— Mai degrab-ar înghiți otravă decât să-mpartă patul cu un iubitor de wyrmi.

— Așteaptă numai s-apară Nenumitul în Inys. Așteaptă numai ca oamenii ei să vadă că toată Casa Berethnet e clădită pe o minciună. Pesemne că unii dintre ei o și cred deja.

Truyde ridică din sprâncene.

— Au văzut un Înalt Apusean. Văd că Yscalinul prinde curaj. Sigoso cunoaște adevărul.

Ead îi întinse din nou burduful.

— Ai primejduit multe pentru… credința asta a ta, spuse ea în timp ce Truyde înghițea. Pesemne că e mai mult decât o bănuială. Spune-mi, ce anume ți-a sădit-o în minte?

Truyde dădu înapoi și, preț de câteva clipe lungi, Ead crezu că nu avea să-i răspundă.

— Îți spun asta, rosti ea în cele din urmă, numai pentru că știu că nimeni nu o să asculte cuvântul unei trădătoare. Poate va sădi o sămânță și în tine.

Își cuprinse genunchii cu un braț.

— Ești de loc din Rumelabar. Cred că ai auzit de tăblița din piatra-cerului care-a fost descoperită în minele de-acolo.

— Știu despre ea, spuse Ead. Un obiect căutat de alchimiști.

— Am citit întâia oară despre ea în biblioteca lui Niclays Roos, cel mai drag prieten al bunicului meu. Când el a fost alungat, mi-a încredințat mie cele mai multe dintre cărțile lui, spuse Truyde. Tăblița din Rumelabar vorbește despre un echilibru între foc și lumina stelelor. Nimeni nu a reușit s-o tălmăcească vreodată. Alchimiștii și cărturarii au venit cu tot felul de teorii cum că echilibrul simbolizează cele lumești și cele tainice, furia și cumpătarea, umanitatea și divinitatea –

însă eu cred că acele cuvinte ar trebui luate așa cum sunt.

— *Crezi.*

Ead zâmbi.

— Și te crezi cu mult mai deșteaptă decât alchimiștii care s-au chinuit veacuri la rând s-o descurce?

— Poate că nu, recunoscu Truyde, dar istoria se laudă cu mulți cărturari care nu-s decât niște oameni de rând la minte. Nu, nu mai deșteaptă… ci mai dispusă să mă pun în primejdie.

— Și-n ce primejdie te-ai pus tu?

— Am fost în Gulthaga.

Orașul care stătuse cândva în umbra Muntelui Groazei, îngropat acum sub cenușă.

— Bunicul meu mi-a spus că se ducea să vadă Wilgastrom, spuse Truyde, dar a murit de molima draconică, căpătată în Gulthaga. Tatăl meu mi-a spus adevărul când aveam cincisprezece ani. Am mers eu însămi călare până în Orașul Îngropat. Ca să văd ce l-a împins pe bunicul meu într-acolo.

Lumea credea că răposatul Duce de Zeedeur murise de vărsat. Fără îndoială, familiei i se poruncise să susțină minciuna, ca să nu răspândească teama.

— În Gulthaga nu s-au făcut niciodată săpături, dar se poate trece de tuf, ca să ajungi la ruine, continuă Truyde. Au rămas niște texte străvechi. Le-am găsit pe cele pe care le cerceta bunicul meu.

— Te-ai dus în Gulthaga, știind că molima draconică bântuia pe-acolo. Ești nebună, copilă!

— De aceea am fost trimisă în Inys. Ca să învăț ce înseamnă cumpătarea – dar, așa cum ai văzut și dumneata, domniță Duryan, Cavalerul Cumpătării nu e cavalerul meu ocrotitor.

Truyde zâmbi.

— A mea e cea a Curajului.

Ead așteptă.

— Strămoașa mea a fost vicereginăpe Orisima. Din jurnalul ei, am aflat despre cometa care-a încheiat Marea Năpastă – provocând prăbușirea wyrmilor – că e cea care le-a dat putere dragonilor de la Răsărit, adăugă Truyde, cu ochii lucind.

Bunicul meu știa puțin din străvechea limbă din Gulthaga. Tălmăcise câteva dintre scrierile astronomice. Ele i-au dezvăluit faptul că această cometă, Steaua Pletoasă, pricinuiește o ploaie de stele ori de câte ori trece.

— Și ce legătură are *asta* cu orice altceva, spune-mi, rogute?

— Cred că are legătură cu Tăblița din Rumelabar. De bună seamă, cometa ține în frâu focul din adâncurile lumii, răspunse Truyde. Focul se întețește odată cu trecerea timpului, iar ploaia de stele îl răcorește. Înainte să devină prea puternic.

— Dar acum, focul se întețește. Unde ți-e cometa?

— Asta e problema. Cred că în istorie, cândva, ceva a tulburat ciclul. Acum, focul devine prea puternic, prea repede. Prea repede ca să-l poată ostoi cometa.

— *Crezi,* spuse Ead, frustrată.

— Așa cum alții cred în zei. Adesea, cu mai puține dovezi, întări Truyde. Am avut noroc cu Marea Năpastă. Venirea Stelei Pletoase a avut loc în același timp cu ridicarea Armiei Draconice. Atunci, cometa ne-a scăpat – dar până va veni din nou, Fýredel va fi pus deja stăpânire pe omenire.

O apucă pe Ead de încheietura mâinii, cu ochii scăpărând.

— Focul se va înălța din nou, așa cum a făcut și atunci când Nenumitul a venit pe lume. Până când ne va mistui pe toți.

Avea convingerea întipărită pe chip, iar maxilarul, încleștat.

— *De-asta,* concluziona ea, triumfătoare, cred eu că se va întoarce. Și de-asta cred că n-are Casa Berethnet nimic de-a face cu asta.

Se priviră țintă multă vreme.

Ead își desprinse încheietura mâinii din strânsoarea ei.

— Aș vrea să-mi fie milă de tine, copilă, spuse ea, dar mi-e inima rece. Ai pescuit prin apele istoriei și-ai pus cap la cap niște bucăți, alcătuind o imagine care dă morții bunicului tău un înțeles – dar faptul că ești hotărâtă să faci din acea imagine un adevăr nu înseamnă că așa și este.

— Este adevărul *meu.*

— Au murit mulți pentru adevărul tău, lady Truyde.

Nădăjduiesc, spuse Ead, că poți trăi cu gândul ăsta!

Un curent trecu prin deschizătura cât o gaură de săgeată. Truyde se întoarse cu spatele la frig, frecându-se pe brațe.

— Du-te la regina Sabran, Ead! Lasă-mă cu credința mea și eu te las cu-a ta, spuse ea. Om vedea cât de curând al cui adevăr e cel adevărat.

e

În timp ce se îndrepta din nou spre Turnul Reginei, Ead își scotoci prin amintiri după cuvintele exacte care fuseseră cioplite în Tăblița din Rumelabar. Primele două rânduri îi scăpau, dar își amintea restul.

…Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer. Prea mult dintr-una o ațâță pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.

O cimilitură. Soiul de prostie pe care alchimiștii se gâlceveau când n-aveau altceva mai cu folos de făcut. Plictisită de traiul ei de huzur, copila alesese ce-nțelesese ea din acele cuvinte.

Și totuși, Ead se trezi rămânând cu gândul la ele. La urma urmei, focul *chiar* urca din pământ – prin wyrmi și prin portocal. Magii mâncau din fructul lui, devenind purtători ai flăcării.

Oare oamenii din Miazăzi din vremurile demult apuse cunoscuseră vreun adevăr care se făcuse nevăzut din istorie?

Nesiguranța îi începeșa gândurile. Dacă *exista* într-adevăr vreo legătură între copac, cometă și Nenumit, cu siguranță Abația avea cunoștință de ea. Însă atâtea cunoștințe se pierduseră de-a lungul veacurilor, atâtea scrieri fuseseră distruse…

Ead alungă acest gând în timp ce intra în apartamentele regale. Nu avea să se mai gândească la fata din turn.

e

În Dormitorul Mare, regina Inysului stătea în capul oaselor în pat și bea o cană de lapte de migdale. În timp ce Ead stătea

lângă foc, împletindu-și părul, simți privirea lui Sabran pătrunzând-o ca vârful unui cuțit.

— Le-ai luat partea.

Ead se opri.

— Doamnă?

— Ai fost de acord cu Ros și Kate în privința numelui.

Trecuseră câteva zile de la acea discuție. Pesemne cuvintele clocotiseră-n ea de-atunci.

— Voiam ca fetița să poarte o parte din tatăl ei, rosti Sabran cu amărăciune. O fi fost trist, dar e locul unde am fost pentru ultima oară împreună. Unde el a aflat că urma să avem o fiică. Unde mi-a jurat că avea să fie iubită.

Remușcările o cuprinseră pe Ead.

— Am vrut să te sprijin, spuse ea, dar am crezut că lady Roslain avea dreptate în legătură cu desprinderea de tradiție. Și cred mai departe asta.

Își legă părul.

— Iartă-mă, Majestate!

Oftând, Sabran bătu ușor cu palma în pat.

— Haide! Noaptea e friguroasă.

Ead se ridică, încuviințând din cap. Palatul Ascalon nu păstra căldura la fel de bine cum o făcea Casa Măceșului. Suflă în toate lumânările, în afară de două, apoi se băgă sub așternuturi.

— Nu ești în apele tale.

Sabran băgase de seamă.

— Ce te tulbură?

O fată cu capul doldora de idei.

— Numai faptul că se tot vorbește de cotropire în ultima vreme, răspunse Ead. Trăim vremuri nesigure.

— Vremuri înșelătoare. Sigoso nu l-a trădat numai pe Sfânt, ci și toată omenirea.

Sabran strânse și mai tare cana.

— Inys a supraviețuit Marii Năpaste, dar a reușit cu greu. Sate-ntregi s-au făcut scrum, orașe întregi au ars. Populația noastră a fost decimată, și chiar și după câteva veacuri, orice armii aș fi în stare să adun, tot n-ar fi la fel de puternice

precum acelea pe care le-am avut înainte. Puse cana deoparte și continuă: Nu pot să mă gândesc la asta acum. Trebuie s-o… aduc pe lume pe Glorian. Chiar dacă toți cei trei Înalți Apuseni își conduc forțele spre împărăția mea, sub niciun chip Nenumitul nu trebuie să li se alăture.

Cămașa de noapte-i era trasă și-i dezvelea burta, de parc-ar fi vrut să lase pruncul să răsufle. În părți, avea vinișoare albastre.

— M-am rugat la Domniță, cerându-i să-mi umple pântecele.

Sabran răsuflă adânc.

— Nu sunt în stare să fiu o regină bună. O mamă bună. Astăzi, pentru prima oară… Aproape că i-am purtat pică.

— Domniței?

— Niciodată. Domnița face ceea ce trebuie să facă.

O mână palidă i se opri pe umflătură.

— Port pică… pruncului meu nenăscut. Un suflet neprihănit.

Glasul i se frânse.

— Poporul o privește deja ca pe următoarea regină, Ead. Vorbește deja de frumusețea și de măreția ei. Nu mă așteptam la asta. E prea dintr-odată. După ce se va naște ea, eu îmi voi fi făcut datoria.

— Doamnă, rosti Ead, cu blândețe, nu este adevărat.

— Oare nu este?

Sabran își frecă burta.

— Glorian va împlini în curând vârsta potrivită pentru a domni, iar de la mine se va aștepta, mai devreme sau mai târziu, să abdic ca să-i fac ei loc. Atunci când lumea mă va socoti prea bătrână.

— Nu toate reginele Berethnet au abdicat. Tronul e al tău atât timp cât dorești.

— Se crede că dacă ții prea mult la tron, e lăcomie. Până și Glorian Pavăza-Inimii a abdicat, în ciuda faptului că avea trecere printre oameni.

— Poate până când crește fiica ta, vei fi pregătită să lași deoparte tronul. Să duci o viață mai liniștită.

— Poate. Sau poate că nu. Fie că trăiesc sau mor la naștere, voi fi dată la o parte. Ca o coajă de ou.

— Sabran.

Până să-și dea seama ce făcea, Ead întinse mâna și-i atinse obrazul. Sabran o privi.

— Vor exista neghiobi și lingușitori care vor pleca de lângă tine ca să se gudure pe lângă un nou-născut. N-au decât să o facă. Lasă-i să facă ce vor!

O țintui pe Sabran cu privirea.

— Ți-am spus că frica este firească, dar tu nu trebuie s-o lași să te mistuie. Nu când sunt atâtea în joc.

Pielea pe care-o atinse cu palma era rece și moale ca o petală. Răsuflarea caldă-i mângâia încheietura mâinii.

— Fii lângă mine la naștere. Și după aceea, murmură Sabran. Trebuie neapărat să rămâi cu mine mereu, Ead Duryan!

Chassar avea să se întoarcă după ea peste jumătate de an.

— Am să rămân cu tine cât de mult am să pot, o liniști Ead.

Atât îi putea făgădui.

Încuviințând din cap, Sabran se apropie de ea și-și sprijini capul pe umărul lui Ead. Ead rămase nemișcată – îngăduindu-și să se obișnuiască cu silueta ei, cu apropierea ei.

Pielea-i era toată numai fiori. Simțea mirosul dulceag, lăptos al gralpomezii din părul reginei, îi simțea umflătura pântecelui. Ead se temea să nu zgâlțâie pruncul în somn, așa că se-ntoarseră până când Sabran rămase cu spatele la ea, potrivindu-se astfel ca ghinda și coaja. Sabran se întinse după mâna lui Ead și-și cuprinse mijlocul cu ea. Curând, regina adormi buștean.

Strânsoarea ei era ușoară, dar Ead tot simțea bătaia unei inimi cu degetele. Își închipui ce-ar fi spus Abatesa dac-ar fi văzut-o. Fără îndoială, ar fi disprețuit-o. Era o soră a Abației, sortită să nimicească wyrmi, iar ea stătea acolo și alina o amărâtă de Berethnet.

Ceva se schimba în ea. Un simțământ, plăpând ca un boboc. De trandafir, își deschidea petalele.

Nu fusese sortită să nutrească altceva în afară de nepăsare

față de această femeie. Și totuși, știa în clipa aceea că atunci când Chassar avea să se întoarcă, o să-i fie greu să plece. Sabran o să aibă atunci nevoie de o prietenă mai mult ca oricând. Roslain și Katryen o să fie preocupate cu nou-născutul și n-o să mai vorbească decât de pături, leagăne și doici luni la rând. Lui Sabran n-avea să-i fie ușor la vremea aceea. Avea să treacă de la a fi soarele curții ei la a fi umbra lăsată de un copil.

Ead adormi cu obrazul lipit de un val de păr negru. Când se trezi, Sabran era liniștită lângă ea.

Tâmpla-i bubuia ca o tobă. Sidenul îi dormea, dar simțurile i se treziseră.

Ceva nu era în regulă.

Focul era scăzut, lumânările aproape că se stinseseră. Ead se ridică să taie fitilurile.

— Nu, șopti Sabran. Sângele.

După expresia chinuită de pe chipul ei, visa. Visa, pare-se, cu Doamna din Pădure.

Kalyba nu era un mag obișnuit. Din puținele lucruri pe care și le-amintea Ead despre ea, fusese înzestrată cu daruri necunoscute Abației, printre care se număra și nemurirea. Poate că și datul viselor era unul dintre ele. Dar de ce să fi fost preocupată Kalyba s-o chinuiască pe regina Inysului?

Ead se duse înapoi la Sabran și îi puse o mână pe frunte. Cămașa de noapte îi era una cu trupul, iar șuvițele de păr i se lipiseră de frunte. Cu inima strânsă, Sabran îi puse mâna pe frunte, să vadă dacă avea fierbințeala febrei, dar pielea îi era rece ca gheața. Cuvinte fără noimă-i ieșeau de pe buze.

— Liniștește-te!

Ead întinse mâna după pahar și i-l duse la buze.

— Bea, Sabran.

Sabran luă o înghițitură de lapte și se lăsă înapoi pe perne, zvârcolindu-se ca un pisoi apucat de ceafa. De parcă ar fi încercat mai departe să scape din coșmarul ei. Ead se așeză lângă ea și-i mângâie părul slinos.

Pesemne pentru că Sabran era atât de rece, Ead își dădu seama că pielea ei se încălzea.

O făptură draconică era prin apropiere.

Ead se străduí să rămână liniștită. Când Sabran rămase nemișcată, îi șterse sudoarea cu buretele și-i aranja așternuturile, astfel încât doar fața să-i fie întoarsă spre noapte. Nu putea chema în ajutor pe nimeni, căci și-ar fi dat de gol darurile.

N-avea ce să facă decât să aștepte.

Primul avertisment fu reprezentat de strigătele de pe zidurile palatului. Într-o clipită, Ead se afla în picioare.

— Sabran, iute!

O prinse pe regină pe după talie.

— Trebuie să vii imediat cu mine!

Ochii ei se deschiseră deodată.

— Ead, spuse ea, ce se întâmplă?

Ead o ajută să-și ia papucii și cămașa de noapte.

— Trebuie să ajungi imediat la crame!

Cheia se întoarse în ușă. Căpitanul Lintley își făcu apariția, înarmat cu arbaleta.

— Majestate, spuse el, cu o plecăciune țeapănă, se apropie un stol de făpturi draconice, cu un Înalt Apusean în frunte. Forțele noastre sunt pregătite, dar trebuie să veniți neapărat cu noi acum, până nu sparg zidurile.

— Un stol, repetă Sabran.

— Da.

Ead o urmări șovăind. Aceasta era femeia care ieșise să-l înfrunte pe Fýredel. Nu-i stătea în fire să se ascundă.

— Majestate, o îndemnă Lintley. Vă rugăm! Siguranța dumneavoastră este mai presus de orice.

Sabran încuviință din cap.

— Prea bine!

Ead își înfășură cea mai grea plapumă în jurul umerilor. Roslain apăru la ușă, cu fața luminată de felinarul din mână.

— Sabran, spuse ea, grăbește-te, trebuie neapărat să te grăbești…

Aruncându-i lui Ead o ultimă privire indescifrabilă, Sabran fu condusă afară de către Lintley și sir Gules Heath, care-i ținea o mână pe șale, ca s-o liniștească. Ead așteptă ca ei să

iasă din Dormitorul Mare, apoi o rupse la fugă.

Ajunsă în odăile ei, se schimbă și-și luă iute o mantie cu glugă, apoi își luă arcul mare. Avea să fie nevoită să țintească bine. Numai anumite părți din trupul unui Înalt Apusean puteau fi străpunse.

Săgețile erau uriașe. Le luă și-și vârî brațul într-o apărătoare din piele. Trecuseră doisprezece ani de când se luptase cu un wyrm fără siden, dar dintre toți oamenii din acest oraș, ea avea cele mai mari șanse să alunge un Înalt Apusean.

Îi trebuia un loc de unde să poată ochi bine. Casa Carnelian, unde locuiau mulți dintre curteni, avea să-i ofere o țintă clară.

Urcă pe Scara Florell, care lega al treilea nivel de scara principală a Turnului Reginei. Îi auzea pe Cavalerii Corpului coborând pe ea.

Iuți pasul. Treptele erau dispuse într-o spirală amețitoare dedesubtul ei. Curând, ieși în frigul mușcător al nopții. Iute de picior, nevăzută de străji, se apropie de marginea Grădinii cu Ceas Solar și, cu un salt mare, se prinse de o boltă nevăzută de pe partea Casei Carnelian îndreptată spre miazănoapte. Fiecare protuberanță din zid îi oferea un punct de sprijin.

Un vânt crâncen îi răvășea părul în timp ce urca. Trupul nu-i mai era atât de puternic pe cât fusese în Lasia și nu-și mai pusese mâinile și picioarele la încercare în felul acesta de luni întregi. O dureau toate când ajunse să se cațăre pe acoperiș.

Cavalerii Corpului și slujnicele ieșiră din Turnul Reginei și se adunară într-un grup ocrotitor în jurul lui Sabran și Heath. Grupul ieși din vestibul și traversă Grădina cu Ceas Solar.

Când ajunseră la jumătatea drumului, Ead văzu o priveliște care-ar fi fost de neînchipuit cu o jumătate de an înainte.

Wyvernii veneau spre palatul Ascalon, țipând precum corbii care înconjurau un leș.

Nu mai văzuse în viața ei așa ceva. Nu erau făpturi cu ochii cârpiți, smulse din somn, care prădau vite. Parcă veneau să îi provoace la luptă. Nu doar că acești wyverni erau destul de îndrăzneți ca să se arate în capitală, ci veneau în *stol.* Cum

groaza amenința s-o încremenească, gândurile o purtată înapoi la lecțiile din Abație.

Wyvernii zburau de obicei într-un asemenea număr numai dacă erau uniți de un Înalt Apusean. Dacă le ucidea stăpânul, aveau să se împrăștie.

Răsuflarea i se preschimbă în abur. Înaltul Apusean încă nu se arătase, dar îi simți duhoarea spurcată în vânt, precum fumurile unui vulcan. Scoase o săgeată din tolbă.

Maica făurise acele săgeți. Destul de lungi cât să poată străpunge și cea mai groasă platoșă draconică, făcute din metal de pe Muntele Groazei, înghețau la cea mai mică atingere a zăpezii sau chiciurii.

O înțepau degetele. Duhoarea de pucioasă era purtată de vânt prin curte, iar zăpada i se dezgheța pe lângă cizme.

Cunoștea cadența aripilor când o auzea. Tunătoare ca pașii unui uriaș.

Cu fiecare *fâl,* se cutremura pământul. Năpasta se apropia într-un ritm amenințător, ca de tobă.

Înaltul Apusean înainta iute prin noapte. Aproape la fel de mare ca Fýredel, avea solzii pali ca osul. Se lăsă să cadă lângă turnul cu ceas și, cu o șfichiuire din coadă care-ar fi sfărâmat oase, aruncă un grup de străji prin curte. Și mai multe străji se năpustiră asupră-i cu săbii și lănci. Cum arătarea aceasta le bloca drumul, Lintley și Cavalerii Corpului nu puteau ajunge la intrarea în crame.

În zilele de după venirea lui Fýredel, câteva arme de pe zidurile palatului Ascalon fuseseră montate pe suporți de lemn, ca să poată fi rotite. Tunurile trăgeau cu ghiulele în intrus. Două-l loviră în flanc, încă una-n coapsă – destul de tare ca să-i rupă oasele unui wyvern –, dar nu făcură decât să-l întărâte pe Marele Apusean. Scrijeli zidurile cu coada-i ghimpată, măturând străjile care încărcau un harpon. Țipetele lor se stinseră la fel de repede pe cât fuseseră scoase.

Ead târî săgeata prin zăpadă, înghețând-o, apoi o puse în arc. O văzuse pe Jondu doborând un wyvern dintr-o singură lovitură bine țintită, dar acesta era un Înalt Apusean, iar brațul ei nu mai era suficient de puternic ca să poată trage cu

toată forța. Anii de croșetat o secătuiseră de putere. Fără asta și fără sidenul ei, avea puține șanse să îl nimerească.

Expiră adânc. Dădu drumul arcului și, cu un *zbârrr,* săgeata se îndreptă spre wyrm. Acesta se mișcă în ultima clipă, iar săgeata îi trecu la mustață pe lângă flanc. Ead îl zări pe Lintley în colțul de nord-vest al Grădinii cu Ceas Solar trimițându-și în grabă oamenii să se adăpostească în Galeria de Marmură.

Dacă se retrăgeau spre Turnul Reginei, n-ar fi făcut decât să o aducă pe Sabran exact în calea wyrmului. Erau prinși în capcană. Dacă Ead ar fi putut distrage atenția monstrului și dacă ei s-ar fi mișcat suficient de iute, atunci poate că s-ar fi putut strecura neobservați și să capete cale liberă spre crame.

O altă săgeată ajunse o clipă mai târziu în mâna ei, pusă-n arc, cu coarda trasă. De data aceasta, o îndreptă spre-o parte mai moale a feței, înainte să îi dea drumul. Zdrăngăni și se lovi de-o pleoapă solzoasă.

Pupila se strânse, iar Înaltul Apusean se întoarse cu fața spre ea. Acum, toată atenția era îndreptată spre ea.

Îngheță o a treia săgeată.

Mai repede, Lintley!

— Wyrmule! strigă ea în selinyeză. Sunt Eadaz du Zāla uq-Nāra, slujitoare a lui Cleolind. Sunt purtătoare a flăcării sfinte. Lasă neatins acest oraș, sau o să am grijă să fii doborât!

Cavalerii Corpului ajunseseră la capătul Galeriei. Wyrmul o privi cu niște ochi verzi ca salcia. Nu mai văzuse ochi de-o asemenea culoare la o făptură draconică.

— Magule, rosti arătarea în aceeași limbă, focul ți-e slăbit. Sosește Zeul Muntelui.

Vocea-i scrâșnea precum o piatră de moară prin palat. Ead nici nu tresări.

— Întreabă-l pe Fýredel cât de slăbit mi-e focul, răspunse ea.

Wyrmul sâsâi.

Cele mai multe făpturi draconice erau ușor de distras. Nu și aceasta. Privirea i se îndreptă cu iuțeală spre locul în care apăruseră Cavalerii Corpului. Platoșa lor de aramă oglindea

flăcările, atrăgându-i atenția.

— Sabran!

Ead simți un fior pătrunzându-i în oase. Wyrmul îi rostise numele cu o anume blândețe. Cu o anume apropiere.

Blândețea nu dură mult. Cu dinții dezgoliți, fiara dădu capul pe spate și vorbi în limba draconică. În timp ce dinspre wyyemi ploua cu mingi de foc, Cavalerii Corpului, îngroziți, se despărțiră. Jumătate dintre ei se retraseră în Galeria de Marmură, iar alții fugiră spre Casa Banchetelor. Lintley era unul dintre cei din urmă. La fel era și Margret. La fel era și Heath, mereu neînfricat. Ead îl vedea cu scutul ridicat, ocrotind-o pe Sabran cu brațul în care ținea sabia. Ea era aplecată, pentru a-și proteja burta.

Wyrmul deschise fălcile. Galeria de Marmură se topi sub răsuflarea-i de foc, prăjindu-i pe cavalerii dinăuntru.

Ead dădu drumul corzii arcului. Cu o forță nimicitoare, săgeata zbură prin golul dintre mag și wyrm.

Săgeata ajunse la țintă.

Urletul de durere fu asurzitor. Îl lovise acolo unde-i arătase Jondu, în platoșa subțire de sub aripă. Sângele-i curgea din aripă și clocotea în jurul săgeții înghețate.

Un ochi verde o străpunse pe Ead. Se simți gravată în acel ochi. În amintirile lui.

Apoi, se întâmplă. În timp ce-și lua zborul, sângerând și furios, wyrmul lovi cu coada ghimpată – iar vestibulul și Turnul Dearn, cu temeliile deja slăbite de Fýredel, se prăbușiră în curte. La fel făcură și statuile Marilor Regine de deasupra lor. Ead privi în jos, la timp pentru a-l vedea pe Heath lovit de-o bucată de piatră și pe Sabran căzând din brațele lui, înainte ca un nor de praf să-i înghită pe amândoi.

Liniștea se lăsă ca o răsuflare ținută. Răsuna de-o taină de nerostit.

Ead își dădu drumul de pe acoperiș asemeni unei umbre și fugi așa cum nu mai fugise în viața ei.

Sabran.

Se ghemuise, precum o pană smulsă de la o pasăre, lângă trupul lui sir Gules Heath. Avea ochii închiși. Încă răsufla.

Abia răsufla. Ead o cuprinse pe regina Inysului în brațe și o ridică în timp ce întunericul se strecura prin cămașa ei de noapte, ițindu-i-se dintre coapse.

Capul de piatră al lui Glorian Pavăza-Inimii o privea cum sângerează.

35. Răsărit

În mare, prima operație a lui de pe *Căutarea* – nava-amiral a Flotei Ochiului de Tigru – decursese mai bine decât se așteptase Niclays. Îi fusese adus în față un lacustrin care fusese înțepat de o meduză cu franjuri strălucitoare, rar văzută prin apele acelea. Bietul om zbierase în chinuri, în timp ce piciorul începea să-i semene a carne crudă.

Dintr-un noroc chior, Eizaru îi spusese lui Niclays întocmai cum să aline o înțepătură din partea acelei meduze. Niclays adunase ingredientele, le-amestecase la voia întâmplării și, să vezi și să nu crezi, piratul scăpase de durere, chiar dacă rămăsese schilodit pe viață. Avea să se întoarcă în curând la prăduit și ucis.

Primind de veste că seiikinezii trimiseseră Înalta Strajă a Mării să pună din nou mâna pe dragoniță, Împărăteasa de Aur poruncise flotei să se împrăștie care-încotro. *Căutarea* avea să se apropie de marginea Hăului, apoi să navigheze spre Marea Neadormită și să-și descarce încărcătura interzisă în orașul nelegiuit Kawontay. Dragonii răsăriteni se temeau de Hău și intrau cu greu în el.

În noaptea aceea, Niclays se trezi tremurând în ploaie, pe partea de aproape un metru de punte pe care-i fusese îngăduit să doarmă. Câțiva pirați îl loviseră în fluierele picioarelor în trecere. Se întreba, vlăguit, dacă se simțise cineva mai rău decât se simțea el în clipa aceea.

Aceasta era viața lui de acum. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru căscioara lui de pe Orisima. Deodată, i se făcu dor de vatra joasă cu cârlig de agățat vase, de așternuturile pe care le lăsa să se usuce la soare, de pereții

întunecați și de preșurile țesute. Nu-i aparținuse de drept, dar îi ținuse un acoperiș deasupra capului.

Două picioare încălțate cu cizme apărură-n fața lui. Se făcu mic, așteptând o altă lovitură.

— Plânge-te-ar zeii! Uită-te-n ce hal ești!

Tălmăcitoarea stătea deasupra lui, cu o mână-n șold. De data aceasta, purta un șal și niște mănuși care-l făceau să se topească pe picioare de pizmă. Un nor de păr negru, înspicat cu cenușiu, i se ițea în cârlionți mici în jurul feței. O fâșie de mătase i-l ținea să nu intre în ochi.

— Încă te ții bine pe picioare pe mare, Bătrâne Roșcovan, din câte văd, remarcă femeia.

Niclays clipi. Vorbea desăvârșit limba lui. Puțini afară de mentezi vorbeau menteza.

— N-aș zice că te simți în stare să iei cina, dar m-am gândit să ți-o aduc.

Cu un zâmbet larg, îi aduse o farfurie.

— Mi-a zis Împărăteasa de Aur să-ți spun că de-acuma-i ești meșter chirurg. Trebuie să fii gata oricând să te-ngrijești de marinarii ei.

— Atunci, meduza a fost o încercare, concluzionă el, posomorât.

— Mi-e teamă c-ai dreptate!

Se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Laya Yidagé. Bine-ai venit la bord *Căutării!*

— Niclays Roos. Mi-aș dori să te pot întâmpina într-o stare mai acătării, domniță dragă!

Miji ochii la mâncare. Orez și boțuri de carne rozalie.

— Sfinte! Asta-i țipar crud!

— Bucură-te că nu mai mișcă! Ultimul ostatic a fost nevoit să-i muște capul, înainte să rămână și *el* fără cap, bineînțeles!

Laya se înghesui lângă el.

— Mai oblojește tu câțiva pirați și s-ar putea să-l primești gătit. Și un loc ceva mai primitor în care să dormi.

— Bagi de seamă că mai degrab-aș putea să omor pe vreunul dintre ei, nu? Eu am diplomă-n anatomie, dar meșter chirurg nu sunt.

— Eu aș zice să te prefaci că ești!

Aruncă o parte din propria mantie peste el.

— Ia de-aici! E caldă.

— Mulțumesc!

Niclays o trase mai aproape și zâmbi ostenit.

— Te rog să-mi iei gândul de la această așa-zisă masă. Povestește-mi cum ai ajuns să cutreieri mările alături de temuta Împărăteasă de Aur!

În timp ce el culegea boabele curate din orezul pătat de sânge, ea-i povesti.

Laya se născuse în frumosul oraș Kumenga, cunoscut pentru academiile sale, pentru vinul-soarelui și pentru apele limpezi. În copilărie, fusese însetată de cunoașterea lumii, interesul fiindu-i hrănit de tatăl ei, explorator, care-o învățase mai multe limbi.

— Într-o bună zi, a plecat spre Răsărit, hotărât să devină primul om din Miazăzi care să calce acolo după veacuri, spuse ea. Nu s-a mai întors, bineînțeles. Nimeni nu se întoarce. După ani întregi, am plătit piraților de pe Marea Carmentum ca să mă ducă dincolo de Hău, să-l văd.

Ploaia i se scurse pe obraz.

— Am fost loviți de o corabie din flota asta. Au murit cu toții, dar eu am implorat, în lacustrină, să-mi cruțe viața, lucru care l-a surprins pe căpitan. M-a dus la Împărăteasa de Aur și am devenit tălmăcitoarea ei. Ori asta, ori sabia.

— De cât timp lucrezi pentru ea?

— De prea mult! oftă ea.

— Pesemne că-ți dorești să te întorci în miazăzi.

— Bineînțeles, răspunse femeia, dar aș fi o neghioabă dacă aș încerca să scap. Nu sunt navigatoare, Bătrâne Roșcovan, iar Hăul e mare.

Avea dreptate.

— Credeți, doamnă Yidagé…

— Laya.

— Laya. Crezi că Împărăteasa de Aur o să mă lase să văd dragonul de sub punte?

Laya ridică din sprâncene.

Cel mai sigur ar fi fost să o țină doar pentru el. La urma urmei, mulți se temeau sau își băteau joc de alchimie – dar își închipuia că Laya, care petrecuse ani întregi pe o corabie de pirați, n-avea să fie ușor de speriat.

— Sunt alchimist, îi răspunse, abia auzit. Nu sunt vreunul însemnat – de fapt, sunt un amator –, dar am încercat, în ultimii zece ani, să fac un elixir al nemuririi.

Sprâncenele ei se ridicară și mai mult.

— Am dat greș în această încercare, mai ales datorită lipsei unor ingrediente ca lumea. Dat fiind faptul că dragonii pot trăi veacuri întregi, speram să-l… cercetez pe cel de jos. Înainte să ajungem în Kawontay.

— Înainte să-i fie vândute toate părțile trupului.

Laya încuviință din cap.

— În mod normal, ți-aș cere să nu vorbești despre asta.

— Dar?

— Împărăteasa de Aur caută cu mare interes nemurirea. Faptul că te pricepi la alchimie ar putea-o face să prindă drag de tine.

Se apropie de el, astfel încât răsuflările lor alcătuiau un singur fuior.

— Există un motiv pentru care corabia asta se numește *Căutarea,* Niclays. Ai auzit vreodată povestea dudului?

Niclays se încruntă.

— A *dudului?*

— E o legendă puțin cunoscută de la Răsărit. Mai mult mit decât istorie.

Laya se sprijini de copastie.

— Cu veacuri în urmă, se spune că o vrăjitoare stăpânea o insulă numită Komoridu. Porumbeii negri și corbii albi veneau la ea în stoluri, căci ea era mama proscrișilor. Povestea e spusă din perspectiva unei femei nenumite, de care locuitorii din Ginura se feresc. Ea aude șușotindu-se despre Komoridu, unde toată lumea-i bine-venită, și se hotărăște să ajungă acolo cu orice preț. Când reușește, în sfârșit, se duce s-o vadă pe legendara vrăjitoare, a cărei putere se trage dintr-un dud. Un izvor de viață veșnică.

Inima lui bubuia ca un tabor.

— Deși legenda a dăinuit, continuă Laya, nimeni n-a reușit vreodată să găsească insula Komoridu. Veacuri întregi, pergamentul cu povestea ei a fost păstrat pe Insula Penelor. Cineva a furat-o din arhivele sfinte și i-a dat-o Împărătesei de Aur… Dar, curând, s-a descoperit că din ea lipsea o parte. O parte pe care ea o vede ca fiind de căpătâi.

Niclays rămăsese ca trăsnit

„Mătușa l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de răsărit și să nu-l mai aducă niciodată înapoi."

— Da. Tu i-ai adus-o.

Văzându-i fața uluită, Laya zâmbi.

— Ultima bucată din mozaic.

Din mozaic.

Jannart.

Un uruit răsună în măruntaiele corabiei. *Căutarea* se înclină, izbindu-l pe Niclays de Laya.

— Să fie vreo furtună? întrebă el cu o voce o idee mai ascuțită decât de obicei.

— Șșș!

Următorul sunet fu un ecou al primului. Încruntându-se, Laya se ridică în picioare. Niclays își dezmorți picioarele frecându-le și o urmă. Împărăteasa de Aur era pe punte.

Se aflau în pragul Hăului, locul în care până și dragonii se temeau să meargă. Iar suprafața nu era tulburată nici măcar de o undă.

În această mare negrăit de întinsă, fiecare stea, fiecare constelație, fiecare colț și spirală a cosmosului se oglindeau. De parcă ar fi fost tăriile cerului, iar corabia lor ar fi fost o corabie fantomă ce plutea între două lumi. Marea se făcuse ca de sticlă, astfel încât cerurile să se poată oglindi în sfârșit în ele însele.

— Ai mai văzut așa ceva? murmură Niclays.

Laya clătină din cap.

— Ăsta numai lucru firesc nu e.

Nici măcar un val nu se sparse de flotă. Fiecare dintre corăbii era la fel de liniștită de parc-ar fi fost pe uscat.

Echipajul *Căutării* stătea într-o liniște completă, dar Niclays Roos era calm, parcă înrobit de vederea unui univers cu două fețe. O lume în echilibru, precum cea descrisă în Tăblița din Rumelabar.

Ce e deasupra trebuie ținut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădește precizia universului.

Cuvinte pe care niciun om viu nu le înțelesese. Cuvinte care-o împinseseră pe Truyde să-și trimită iubitul peste mare, cu o rugă de ajutor care avea să rămână neascultată. Un iubit care de bună seamă că acum era mort.

Voci strigau într-o mie de limbi. Niclays făcu un pas împleticit înapoi, în timp ce valurile împroșcau puntea, îmbibându-i păru-n apă fierbinte. Clipa lui de liniște se nărui.

Bulele roiau în jurul cocii. Laya îl prinse de mână. Alergă cu el către cel mai apropiat catarg și se prinse de corzi.

— Laya, strigă el către ea, ce se petrece?

— Nu știu! Ține-te ca lumea!

Niclays clipi ca să-și scoată apa sărată din ochi, cu răsuflarea tăiată. Strigă, în timp ce apa se revărsa asupra flotei, nimicind o barcă cu vâsle și măturând pirații de pe punți. Urletele lor fură acoperite de un sunet ce i se păru, la început, ca fiind un tunet.

Apoi, în timp ce marea se înălța într-o parte a *Căutării,* apăru. Un maldăr de solzi roșii ca focul. Niclays se holbă, nevenindu-i a crede, la coada ce se termina cu spini ascuțiți, la aripile ce-ar fi putut alcătui un pod peste râul Bugen. Dincolo de urletul mării și de vuietul vântului, un Înalt Apusean zbură jos deasupra flotei și urlă triumfător.

— STĂPÂNE! țipă el. CURÂND, CURÂND, CURÂND.

36. Apus

Privighetorile uitaseră să mai cânte. Ead stătea întinsă pe o parte pe patul mare, ascultând cum răsufla Sabran.

Adesea, de când venise wyrmul, se înecase în vise despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Cum o dusese pe

Sabran în brațe la Doctorul Regal. Cum îi scosese spinul hidos din burtă. Sângele. Silueta înfășurată-n pătură pe care-o duseseră de-acolo. Sabran, nemișcată pe pat, de parcă s-ar fi aflat pe patul de moarte.

O briză străbătu Dormitorul Mare. Ead se întoarse pe cealaltă parte.

Deși-l urmărise pe Doctorul Bourn și pe ajutoarele sale ca să se-asigure că tot ce-o atingea pe Sabran era fiert mai întâi, tot nu fusese suficient. Infecția se instalase. Febra o copleșise, iar ea fusese la un pas de moarte zile întregi – dar luptase. Luptase pentru viața ei precum Glorian Pavăza-Inimii.

În cele din urmă, răzbise, ieșind din groapă, secătuită trupește și sufletește. Imediat ce-i scăzuse febra, Doctorul Regal conchisese că spinul pe care i-l smulsese venea de la Înaltul Apusean. Temându-se că ar fi putut fi purtător de molimă, trimisese după un specialist mentez în anatomia draconică. Concluzia era de nerostit.

Regina Inysului nu avea molima, dar nu mai avea să dea niciodată naștere unui prunc viu.

Un alt curent intră în cameră. Ead se ridică din pat și închise geamul.

Stelele umpleau cerul la miezul nopții. Dedesubtul lor, Ascalonul licărea la lumina torțelor. Unii dintre locuitorii săi se treziseră deja și se rugau pentru ocrotire de ceea ce oamenii de rând numeau Wyrmul Alb.

Nu aveau aceleași cunoștințe care-i bântuiau pe Ducii Spirituali și pe Doamnele din Dormitor. Pe lângă Doctorul Regal, doar ei mai cunoșteau cea mai primejdioasă taină din lume.

Casa Berethnet avea să se încheie cu Sabran a IX-a.

Ead tăie fitilul uneia dintre lumânări și o reaprinse. De când venise Wyrmul Alb, teama de întuneric a lui Sabran nu făcuse decât să crească.

Fragmente de dovezi istorice din toată lumea întăreau faptul că existaseră cinci Înalți Apuseni. Erau imagini cu ei în peșterile din Mentendon și în bestiariile întocmite după Marea Năpastă.

Potrivit acelor dovezi, niciunul dintre acei Înalți Apuseni nu avusese ochii verzi.

— Ead.

Aruncă o privire peste umăr. Sabran era o siluetă în spatele perdelelor transparente din jurul patului ei.

— Majestate.

— Deschide fereastra!

Ead puse lumânarea pe șemineu.

— O să răcești.

— Oi fi eu stearpă, îi scăpă lui Sabran, dar până la ultima mea suflare, tot regina ta sunt. Faci cum îți spun!

— Încă te vindeci. Dacă pieri de frig, Secretarul Principal o să-mi ia capul.

— Fir-ai blestemată de căpoasă afurisită ce ești! Îți iau *eu* capul dacă nu faci cum îți spun!

— Chiar te rog! Mă-ndoiesc c-o să mai am ce face cu el după ce mi s-o desprinde de gât.

Sabran se întoarse cu fața spre ea.

— Te omor!

Vinele de la gât i se încordară.

— Nu pot să vă sufăr! Vă disprețuiesc, ciori croncănitoare ce-mi sunteți! Toate sunteți cu gândul numai la cum să mai ciuguliți ceva de la mine! O rentă, conace, un moștenitor…

Glasul i se frânse.

— Fir-ați voi să fiți afurisite! Mai degrabă m-aș azvârli din Turnul de Alabastru, decât să mai înghit o linguriță din mila voastră!

— Ajunge! se răsti Ead. Nu ești copil! Încetează cu văicăreala asta!

— Deschide fereastra!

— Hai de-o deschide tu!

Sabran slobozi un hohot de râs scurt și sinistru.

— Aș putea să te ard pentru o asemenea obrăznicie!

— Dacă asta te-ar scula din pat, aș dănțui bucuroasă pe rug!

Ceasul din turn bătu o dată. Tremurând, Sabran se lăsă înapoi pe perne.

— Ar fi trebuit să mor la naștere, șopti ea. Ar fi trebuit să îi dau viață lui Glorian. Și să o dau pe a mea.

Sânii-i curseseră zile la rând după ce pierduse sarcina, iar pântecele-i era tot rotund. Chiar de încerca să se vindece, însuși trupu-i deschidea rana.

Ead mai aprinse două lumânări. Îi era milă de Sabran, într-atât, încât simțea c-aveau să i se rupă coastele de-atâta milă, dar nu-i putea face hatârul când o apuca ura de sine. Suveranele casei de Berethnet sufereau de ceea ce inyshienii numeau *capsuferind,* adică o tristețe cu sau fără o pricină limpede. Despre Carnelian a V-a, cunoscută drept Porumbița Îndoliată, se zvonea că și-ar fi luat zilele intrând într-un râu. Combe le însărcinase pe Doamnele din Dormitor să se asigure că Sabran nu avea să apuce pe aceeași cale.

Și-ar fi dorit să fie o molie pe fereastra Camerei Sfatului în seara aceea. Unii dintre Ducii Spirituali susțineau că adevărul nu trebuia să iasă niciodată la iveală. Căptușeală pe sub rochii. Un prunc orfan cu părul negru și ochi de jad. Unii membri ai Sfatului s-ar fi putut gândi la asemenea idei, dar cei mai mulți n-aveau să se dea în vânt după gândul că ar fi trebuit să se închine oricui altcuiva decât unei Berethnet.

— Am fost sigură…

Sabran se prinse cu pumnii de păr.

— Sfântul trebuia să mă iubească. L-am alungat pe Fýredel. De ce sunt părăsită acum?

Ead își înăbuși un val de vinovăție. Vrăjile ei hrăniseră minciuna.

— Doamnă, spuse ea, trebuie să-ți păstrezi credința! Nu se cade să tot…

Un alt hohot de râs lipsit de veselie o întrerupse.

— Parcă ești Ros. Nu-mi trebuie încă o Ros!

Sabran își împreună mâinile strâns.

— Poate-ar trebui să mă gândesc la ceva mai vesel. Ea așa mi-ar spune. La ce, oare, să mă gândesc, Ead? La tovarășul meu mort, la pântecele meu sterp sau la făptui că știu că se apropie Nenumitul?

Ead se sili să îngenuncheze și să aţâțe focul.

Sabran vorbise puțin zile la rând, dar tot ceea ce spusese avea menirea de a răni. Se răstise la Roslain pentru că era prea tăcută. Le batjocorise pe domnișoarele de onoare când îi serviseră mesele. Îi spusese unei fete-paj să piară din ochii ei, făcând-o să izbucnească în lacrimi.

— Eu voi fi ultima Berethnet. Sunt nimicitoarea casei mele.

Strânse cearșafurile în pumni.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Pentru c-am disprețuit zămislirea de prunci atâta vreme. Pentru c-am încercat să mă feresc de ea.

Lăsă capu-n față.

Ead se apropie de regina Inysului. Dădu la o parte perdeaua și se așeză pe marginea patului. Sabran era pe jumătate așezată, chircită peste burta învinețită.

— Am fost egoistă. Am vrut…

Sabran expiră pe nas.

— I-am cerut lui Niclays Roos să-mi facă un elixir, ceva care să-mi păstreze tinerețea, ca să nu fiu nevoită să rămân grea. Când n-a reușit, șopti ea, l-am alungat în Răsărit.

— Sabran…

— I-am întors spatele Cavalerului Mărinimiei pentru tot ce-mi dăruise. I-am purtat pică pentru că a trebuit să dăruiesc și eu ceva la schimb o dată.

— Încetează cu asta! îi ceru Ead, cu hotărâre. Ai avut o povară mare de dus și ai dus-o cu vitejie.

— E o chemare divină.

Obrajii-i sclipeau de lacrimi.

— Peste o mie de ani sub aceeași ocârmuire. Treizeci și șase de femei din Casa Berethnet au dat naștere fiicelor în numele Inysului. Eu de ce nu am reușit?

Duse o mână la burtă.

— De ce a trebuit să se întâmple așa ceva?

Auzind acestea, Ead o luă cu blândețe de bărbie.

— *Nu* este vina ta, spuse ea. Asta s-o știi minte, Sabran! Nimic din toate astea nu are legătură cu tine.

Sabran se feri de atingerea ei.

— Sfatul Virtuților va încerca totul, dar oamenii mei nu

sunt niște neghiobi, continuă regina. Adevărul va ieși la iveală. Întinderea Virtuților se va prăbuși fără temelia ei. Credința în Sfânt va fi nimicită. Sanctuarele vor rămâne goale.

Profeția suna fidelă adevărului. Chiar și Ead știa că prăbușirea Întinderii Virtuților avea să pricinuiască tulburări. Era unul dintre motivele pentru care fusese trimisă aici. Ca să păstreze ordinea.

Dăduse greș.

— Nu am loc la curtea cerească, spuse Sabran. Când voi zăcea putrezind în pământ, Ducii Spirituali, al căror sânge se trage din Sfânta Suită, vor încerca fiecare să pună stăpânire pe tronul meu.

Îi scăpă un hohot de râs fără veselie.

— Poate că nici măcar n-o să aștepte să mor ca să înceapă să se lupte între ei. Credeau că puterea mea îl ținea înlănțuit pe Nenumit, dar acea putere se va sfârși odată cu moartea mea.

— Atunci cu siguranță cel mai bine pentru ei e să te păstreze în siguranță.

Ead încerca s-o liniștească pe regină cu ajutorul cuvintelor.

— Ca să câștige timp pentru a se pregăti pentru întoarcerea lui.

— În siguranță, poate, dar nu pe tron. Unii dintre ei se vor întreba, chiar în clipa aceasta, dacă trebuie să ia frâiele-n mână de îndată. Să aleagă un nou conducător înainte să se întoarcă Fýredel.

Sabran povestea toate acestea pe un ton sec.

— Au să se-ntrebe cu toții dacă povestea divinității mele a fost vreodată adevărată. Și eu mi-am pus aceeași întrebare.

Mâna i se îndreptă, pe nesimțite, înapoi spre burtă.

— Am arătat că sunt doar din carne și oase.

Ead clătină din cap.

— Mă vor sili să-l numesc urmaș pe unul dintre ei. Chiar dacă aș face asta, ceilalți s-ar opune, spuse Sabran. Nobilii își vor ridica stindardele pentru unul dintre pretendenți. Inysul se va împărți. Cât timp el este slab, armata draconică se va întoarce. Iar Yscalinul stă pregătit să-i sară în ajutor.

Închise ochii.

— Nu pot să văd asta, Ead. Nu pot să văd acest reginat căzând!

Pesemne că se temuse de la bun început de o asemenea urmare.

— Era atât de… plăpândă! Glorian, rosti Sabran cu o voce răgușită. Precum vinișoarele unei frunze. Partea aia plăpândă care rămâne când se pierde verdele.

Privea în gol.

— Au încercat s-o ascundă de mine, dar am văzut.

O altă slujnică i-ar fi spus că acel copil era în siguranță în curtea cerească. Roslain i-ar fi zugrăvit o imagine a unui bebeluș cu părul negru, înfășat, în brațele lui Galian Berethnet, zâmbind de-a pururi într-un castel din cer

Ead nu o făcu. O asemenea imagine nu avea s-o aline pe Sabran în suferința ei. Nu încă.

Se întinse după mâna ei rece și o încălzi între ale ei. Tremurând în patul uriaș, Sabran părea mai mult un copil pierdut decât o regină.

— Ead, reluă ea. E o pungă cu aur în cufăr.

Arătă cu capul spre cufărul în care îi erau păstrate giuvaierele.

— Du-te în oraș. Pe piața neagră. Acolo se vinde o otravă căreia-i zice apa văduvei.

Ead rămase fără suflare.

— Nu fi netoată! șopti ea.

— Îndrăznești s-o faci netoată pe ultima mlădiță a Casei Berethnet!

— Bineînțeles, când vorbești ca una.

— Îți cer asta, spuse Sabran, nu ca regină, ci ca o păcătoasă care se căiește.

Era trasă la față, iar falca-i tremura.

— Nu pot să trăiesc știind că oamenii mei sunt osândiți la moarte de războiul civil sau de Nenumit. N-aș putea să trăiesc în pace cu mine însămi niciodată.

Își retrase mâna.

— Credeam c-o să mă înțelegi. Credeam c-o să mă ajuți.

— Înțeleg mai mult decât știi tu.

Ead îi luă obrajii în palme.

— Ai încercat să te preschimbi în stană de piatră. Nu-ți fie teamă să descoperi că nu ești. Oi fi regină, dar ești alcătuită din carne și oase.

Sabran zâmbi într-un mod care îi frânse inima.

— Asta înseamnă să fii regină, Ead, spuse ea. Trupul și ținutul sunt unul și același.

— Atunci nu poți ucide trupul de dragul ținutului.

Ead o țintui cu privirea.

— Deci nu, Sabran Berethnet. Nu am să-ți aduc otravă. Nici acum, și nici vreodată

Cuvintele veniră dintr-un loc pe care încercase să-l țină ferecat. Locul în care crescuse un trandafir.

Sabran o privi cu o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată. Toată tristețea dispăruse, lăsând-o curioasă și atentă. Ead vedea fiecare licăr de verde din ochii ei, fiecare geană, lumina lumânărilor prinsă în ei. Flăcările îi jucau pe umeri. În timp ce Ead le urmărea cu degetele, Sabran se aplecă, lăsându-se atinsă de ea.

— Ead, spuse ea, rămâi cu mine.

Vocea-i era aproape prea înceată ca să se-audă, dar Ead simțea fiecare cuvânt până în carne.

Buzele le erau apropiate, la o răsuflare. Ead nu îndrăznea să miște, de teamă c-ar fi putut face bucăți clipa. O durea pielea, tânjea după Sabran lipită de ea.

Sabran îi cuprinse fața în mâini. În privirea ei se citea și o întrebare, și teama ei de răspuns.

În timp ce părul negru-i atingea ușor clavicula, Ead se gândi la Abatesă și la portocal. Se gândi la ce-ar fi spus Chassar dac-ar fi văzut că sângele ei cânta pentru prefăcută, pentru cea care se ruga la mormântul gol al Maicii. Urmașa lui Galian Înșelătorul. Sabran o trase aproape, iar Ead o sărută pe regina Inysului de parc-ar fi sărutat o ibovnică.

Avea trupul ca din sticlă turnată. O floare abia deschisă lumii. Când Sabran îi despărți buzele cu ale ei, Ead înțelese, cu o putere care-i smulse răsuflarea, că lucrul pe care și-l

dorise luni la rând era să o cuprindă astfel. După ce se întinsese lângă Sabran și îi ascultase tainele. După ce pusese trandafirul sub pernă. Faptul că-și dădea seama de asta o străpunse până-n miezul ființei.

Rămaseră nemișcate. Buzele le rămaseră la fel, abia atingându-se.

Inima-i era prea iute, prea plină. La început, nu îndrăzni nici să răsufle – și cea mai mică mișcare le-ar fi putut face praf –, dar apoi, Sabran o îmbrățișă, cu glasul frângându-i-se în timp ce-i rostea numele. Ead simți bătaia unei inimi lângă a ei. Fără zgomot și iute ca un fluture.

Era pierdută, găsită și rătăcită în același timp. Cu un picior în lumea viselor, și totuși, cumva, mai trează ca niciodată. Degetele ei urmăreau conturul lui Sabran, desenau pe pielea ei, călăuzite de simțiri. Urmau cicatricea de pe coapsă, i se încurcau în păr, umblau pe sub sânii ei umflați.

Sabran dădu înapoi ca să se uite la ea. Cu coada ochiului, Ead îi zări fața în lumina lumânărilor – fruntea netedă, ochii negri și hotărâți – apoi se alipiră din nou, iar sărutarea fu fierbinte, nouă și de lumi născătoare, cu scânteia nașterii stelelor pe buzele lor. Erau ca niște faguri plini de locuri de taină, plăpânzi și plini de detalii minuscule. Ead se înfioră în timp ce noaptea-i îmbrățișa pielea.

Simți cum lui Sabran i se făcea toată pielea de găină. Cămașa de noapte îi alunecă de pe umăr, tot mai jos, până ajunse în jurul șoldurilor, pentru ca Ead să-i poată urmări conturul șirei spinării și să-i cuprindă cu brațele partea arcuită a spatelui. O sărută pe gât și pe locul gol de după ureche, iar Sabran îi șopti numele, dând capul pe spate ca să își arate scobitura gâtului. Lumina lunii o umplu ca laptele.

Liniștea din Dormitorul Mare era nemărginită. Nemărginită ca noaptea și ca toate stelele ei. Ead auzea fiecare foșnet al mătăsii, fiecare frecare a mâinilor pe piele și pe așternuturi. Răsuflau abia auzit, așteptând o bătaie în ușă, o cheie în lacăt și-o torță care să le dea de gol împreunarea. Avea să dea naștere unei scântei de scandal, iar focul avea să crească până le ardea pe amândouă, fără să lase nimic în urmă.

Dar Ead socotea focul ca pe un prieten, și s-ar fi avântat chiar și-n cuptor pentru Sabran Berethnet, pentru doar o noapte cu ea. N-aveau decât să vină toți, cu tot cu săbii și cu torțe. N-aveau decât să vină.

e

Mai târziu, stăteau întinse la lumina lunii sângerii. Pentru prima oară după ani mulți, regina Inysului dormi fără o lumânare.

Ead privea spre bolta înstelată. În clipa aceea, știa un singur lucru, care-i șterge tot ce mai avea în minte.

Orice și-ar fi dorit Abația, nu o putea părăsi pe Sabran.

În timp ce se foia în somnul ei adânc, Ead îi inspiră mirosul. Gralpomadă și liliac, amestecate cu cuișoarele din cutia ei cu pomadă. Își închipuia cum ar fi fost să fugă cu ea în Laguna Laptelui, acel tărâm de poveste, unde numele ei n-avea s-o găsească în veci.

Nu se putea așa ceva.

e

O fantă de lumină lucea în Dormitorul Mare. Încet-încet, Ead deveni conștientă de sine. Și de Sabran. Păr negru revărsat pe pernă. Piele peste piele peste piele. Lumina soarelui nu ajunsese încă la pat, dar simțea o căldură de parcă ajunsese.

Nu simțea nicio părere de rău. Da, zăpăceală, da, fluturi în stomac, dar nicio dorință de-a da timpul înapoi.

Urmă o bătaie în ușă, și se simți de parcă un nor acoperise soarele.

— Majestate.

— Katryen.

Sabran înălță capul. Privi mai întâi spre Katryen, cu pleoapele grele, apoi spre ușă.

— Ce este, Kate?

Avea glasul îngreunat de somn.

— Mă întrebam dacă ai vrea să faci o baie în dimineața

aceasta. A fost tare frig azi-noapte.

Încercase să-și convingă regina să iasă din cameră de două zile.

— Pregătește baia! îi ceru Sabran. Ead o să bată la ușă când sunt pregătită.

— Da, doamnă.

Pașii se retraseră. Sabran se întoarse pe partea cealaltă, iar Ead îi întâlni privirea nesigură. Cum răsărise soarele, se măsurară din priviri de parcă atunci s-ar fi întâlnit pentru prima oară.

— Ead, spuse Sabran, încet, nu trebuie să te simți silită să-mi fii mai departe tovarășă de pat.

Încet, se ridică în capul oaselor.

— Îndatoririle unei Doamne din Dormitor nu acoperă și ceea ce-am făcut noi azi-noapte.

Ead ridică din sprâncene.

— Crezi c-am făcut-o dintr-un simț al datoriei?

Sabran își trase genunchii la piept și-și feri privirea. Iritată, Ead se dădu jos din pat.

— Te înșeli, Majestate!

Își luă cămașa de noapte și apucă o mantie de pe scaun.

— Ar trebui să te ridici. Te așteaptă Kate.

Sabran privi pe fereastră. Lumina soarelui împrumuta ochilor ei verdele pal al beriliului.

— Este aproape cu neputință pentru o regină să-și dea seama ce vine din curtoazie și ce vine din inimă.

Ochii aceia îi căutată pe-ai ei.

— Spune-mi care este adevărul, Ead. A fost alegerea ta să te culci cu mine azi-noapte sau te-ai simțit silită să o faci din pricina rangului meu?

Părul îi era încâlcit pe umeri. Ead se îmblânzi.

— Neghioabă ce ești! spuse ea. Nu m-aș lăsa silită de tine și de nimeni altcineva. Nu ți-am spus eu întotdeauna adevărul?

Sabran zâmbi auzind acestea.

— Ba chiar prea mult adevăr, răspunse. Tu ești singura care mi-l spune.

Ead se aplecă s-o sărute pe frunte, dar înainte să apuce s-o

facă, Sabran îi luă fața în mâini și-și lipi buzele despărțite de ale ei. Când se dezlipiră în sfârșit, Sabran zâmbi, un zâmbet sincer, rar precum un trandafir de deșert.

— Haide!

Ead își acoperi umerii cu mantia.

— Astăzi vreau să te văd plimbându-te la soare.

e

Viața la curte începu a fremăta din nou în dimineața aceea. Sabran îi chemă pe Ducii Spirituali în Iatacul ei. Avea să le arate că, deși era rănită trupește și sufletește, era cât se poate de vie. Avea să pună la cale aducerea unor noi soldați, să plătească mercenari și să crească fondurile către inventatori, nădăjduind ca ei să poată face arme mai bune. Când aveau să se întoarcă Înalții Apuseni, aveau să-i muște și ei.

Din câte-și dădea seama Ead, Ducii Spirituali încă nu aduseseră vorba despre un urmaș, însă era doar o chestiune de timp. Aveau să privească spre viitor, spre războiul cu Yscalinul și cei doi Înalți Apuseni care stăteau gata să se trezească și să unească Armia Draconică. Nu era niciun moștenitor, și niciun prilej s-apară vreunul. Nenumitul venea.

Ead reveni la îndatoririle ei. Dar nopțile-i erau dăruite lui Sabran. Taina lor era precum vinul pentru ea. Când se aflau în spatele perdelelor patului, uitau de toate.

e

În Iatac, Sabran cânta la virginale. Era prea slăbită ca să mai facă și altceva, și existau puține lucruri pe care le mai putea face ca să-i treacă timpul. Doctorul Bourn spusese că nu avea să fie în stare să vâneze cel puțin un an.

Ead stătea prin apropiere, ascultând. Roslain și Katryen păstrau tăcerea lângă ea, absorbite de croșetat. Făceau daruri brodate cu inițialele regale, ca să fie oferite locuitorilor orașului, pentru a-i liniști.

— Majestate.

Capetele tuturor se întoarseră. Sir Marke Birchen, unul

dintre Cavalerii Corpului, era la ușă, în platoșa de aramă.

— Bună seara, sir Marke! spuse Sabran.

— Ducesa Curajului a cerut să vă vadă, Majestate. Are documente de stat pe care trebuie neapărat să le iscăliți.

— Bineînțeles!

Sabran se ridică. În timp ce o făcea, se clătină primejdios și agăță virginalele.

— Majestate…

Sir Marke se îndreptă spre ea, însă Ead, cea mai apropiată de ea, reușise deja s-o pună pe picioare. Roslain și Katryen se grăbiră să li se alăture.

— Sabran, nu te simți bine?

Roslain îi atinse fruntea.

— Stai să-l aduc pe doctorul Bourn.

— Fii pe pace!

Sabran își puse o mână pe mijloc și răsuflă adânc.

— Doamnelor, lăsați-mă singură să iscălesc hârtiile-astea pentru Înălțimea Sa, dar să vă-ntoarceți până la unsprezece, ca să-mi ajutați să mă dezbrac.

Roslain făcu gura pungă.

— O să-l aduc pe Doctorul Bourn când se întoarce, zise ea. Lasă-l să te vadă, și gata, Sab, te rog!

Sabran încuviință din cap.

În timp ce plecau cu toții, Ead se uită în urmă, iar privirile li se întâlniră.

În cele mai multe zile, Camera Prezenței era ticsită de curteni, care-o așteptau cu toții pe Sabran ca să-i poată înainta cereri. Acum, era liniște, ca de fiecare dată de când Sabran fusese dusă în camerele ei. Roslain se duse să-și vadă bunica, iar Katryen se întoarse în camerele ei să ia cina. Nefiindu-i încă foame și neavând nimic cu care să-și ia gândul de la Sabran, Ead găsi o masă la Biblioteca Regală.

Pe măsură ce întunericul se apropia, se gândi, pentru prima oară după câteva zile, la ce-avea de făcut.

Trebuia să-i spună lui Chassar adevărul. Dacă Sabran avea dreptate în legătură cu ce avea să se întâmple mai departe în Inys, Ead trebuia să rămână acolo și să o ocrotească, și să-l

lămurească pe Chassar în persoană. După ce cugetă îndelung, înmuie pana în cerneală și scrise:

Din Ascalon, Regatul Inysului,
Prin Vama Zeedeur
Toamnă târzie, 1005 AE.

Excelență,

A trecut prea multă vreme de când am aflat vreo veste din partea dumneavoastră. Fără îndoială sunteți preocupat de munca sârguincioasă pentru regele Jantar și regina Saiyrna. Veți mai trece prin Inys în curând?

Prietena dumneavoastră credincioasă și preaumilă protejată,

Ead Duryan

Adresă scrisoarea Ambasadorului Chassar uq-Ispad. O scrisoare politicoasă, cu întrebări despre sănătate, din partea protejatei sale.

Biroul Stăpânului Misivelor era alăturat bibliotecii. Ead îl găsi gol. Băgă scrisoarea într-o cutie pentru sortat, cu tot cu suficiente monede ca să poată plăti trimiterea ei cu o pasăre. Dacă o vedea Combe drept lipsită de cuvinte care să dea de bănuit, o pasăre urma să ducă scrisoarea în Zeedeur, o alta la Oficiul Poștal din Brygstad. Apoi, urma s-ajungă mai departe în Piața Porumbeilor și, în cele din urmă, să treacă deșertul cu un poștalion.

Chassar urma să primească scrisoarea ei de chemare în toiul iernii. Abatesa n-avea să fie încântată auzindu-i cererea, dar, odată ce își dădea seama de primejdie, avea să înțeleagă.

Era întuneric când Ead plecă de la bibliotecă, chiar în clipa în care sir Tharian Lintley intra din nou.

— Domniță Duryan.

Înclină capul.

— Bună seara! Nădăjduiam să vă găsesc aici.

— Căpitane Lintley.

Ead îi întoarse gestul.

— Cum vă merge?

— Destul de bine, răspunse el, dar se zărea un rid de îngrijorare pe fruntea lui. Fie-mi cu iertare că vă tulbur, Ead, dar lordul Seyton Combe mi-a cerut să vă duc la el!

— Lordul Seyton.

Inima i-o luă la goană.

— Majestatea Sa mi-a cerut să mă întorc în apartamentele regale până la ora unsprezece.

— Majestatea Sa s-a retras deja să se culce. Din porunca doctorului Bourn.

Lintley îi aruncă o privire plină de părere de rău.

— Și… nu cred că era vorba despre o rugăminte.

Bineînțeles. Șoimul de Noapte nu știa ce-s alea rugăminți.

— Foarte bine, spuse Ead, și se sili să zâmbească. Mergeți înainte!

37. Apus

Secretarul Principal își ținea un birou ordonat la nivelul de sub Sala Sfatului. *Bârlog,* îi spuneau unii, deși camera era aproape dezamăgitoare prin cât era de ternă. Era departe de splendoarea de care Combe se bucura pesemne în casa lui părintească din castelul Strathum.

Coridorul care ducea la birou fusese umplut de paznici. Cu toții purtau broșa Cavaleriței Cuviosiei, cu aripile care-i vădeau drept servitorii stirpei ei.

— Domnița Ead Duryan, Înălțimea Voastră.

Lintley făcu o plecăciune.

— O Doamnă din Dormitor.

Ead se lăsă într-o plecăciune.

— Mulțumesc, sir Tharian!

Combe scria la o masă.

— Asta-i tot!

Lintley închise ușa-n urma lui. Combe ridică privirea spre Ead și-și scoase ochelarii.

Tăcerea continuă până când un buștean se nărui în flăcări.

— Domniță Duryan, rosti Combe, cu părere de rău vă aduc

la cunoștință faptul că regina Sabran nu mai are nevoie de serviciile dumneavoastră ca Doamnă din Dormitor. Lordul Șambelan te-a eliberat oficial din Casa de Sus și ți-a revocat privilegiile cuvenite funcției.

Ea simți fiori în ceafa.

— Alteță, spuse ea, nu știam că am jignit-o cu ceva pe Majestatea Sa.

Combe se sili să zâmbească.

— Ei, haide, domniță Duryan, spuse el. Vă citesc perfect. Cât sunteți de isteață și cât de tare mă disprețuiți. Știți de ce vă aflați aici. Când ea nu spuse nimic, el urmă: În după-amiaza aceasta, am primit un comunicat, spuse el. Cum că… erați dezbrăcată, în chip necuviincios azi-noapte, în Dormitorul Mare. La fel ca Majestatea Sa.

Chiar dacă picioarele începeau să-i amorțească, Ead își păstră stăpânirea de sine.

— Cine v-a anunțat de lucrul ăsta? întrebă ea.

— Eu am ochi în fiecare cameră. Până și-n apartamentele regale, răspunse Combe. Unul dintre Cavalerii Corpului, fără a ține seama de cât îi e de credincios Majestății Sale, îmi dă socoteală mie.

Ead închise ochii. Sabran o ameți atât de tare, încât uitase să mai fie și cu băgare de seamă.

— Spune-mi, Combe, reluă ea, ce însemnătate o mai fi având acum pentru tine ce se întâmplă în patul ei?

— Pentru că patul ei este tăria acestui ținut. Sau nimicirea acelei tării. Patul ei, domniță Duryan, este singurul lucru care stă între Inys și haos.

Ead îl țintui cu privirea.

— Majestatea Sa trebuie neapărat să se recăsătorească. Pentru a da de înțeles că se străduiește să zămislească moștenitoarea care va scăpa Inysul, urmă Combe. Asta i-ar putea aduce încă mulți ani pe tron. Așadar, nu-și poate îngădui să-și facă ibovnice din slujnice.

— Presupun că tot așa l-ai chemat și pe lordul Arteloth, replică Ead. În puterea nopții, când Sabran dormea.

— Nu l-am chemat în persoană. Am marele noroc de-a avea

o suită de oameni credincioși, care fac lucruri în numele meu. Totuși, adăugă Combe, cu amărăciune, vorba despre îndeletnicirile mele pe timp de noapte umblă cu o iuțeală nemaiîntâlnită. Știu bine cum mi se spune la curte.

— Ți se potrivește.

Șemineul pâlpâi în dreapta lui, aruncându-i cealaltă parte a feței în umbre.

— Am scăpat curtea de câțiva oameni în anii mei ca Secretar Principal. Înaintașa mea îi plătea pe cei pe care-i voia plecați, dar eu nu sunt la fel de risipitor. Eu prefer să mă pot folosi de exilații mei. Ei îmi devin iscoade, iar dacă-mi oferă ceea ce le cer, s-ar putea să-i poftesc înapoi acasă. Astfel încât să ne fie bine tuturor.

Combe își împreună degetele noduroase.

— Și așa-mi șoptește rețeaua mea.

— Rețeaua ta ți-a mai șoptit minciuni până acum. Am cunoscut-o pe Sabran trupește, spuse Ead, dar Loth n-a cunoscut-o niciodată.

Chiar și-n timp ce vorbea, își plănuia ieșirea. Trebuia neapărat să ajungă la Sabran.

— Lordul Arteloth *chiar* era altfel, recunoscu Combe. Un om cuvios. Credincios Majestății Sale. Pentru prima oară, m-a durut ceea ce-am fost nevoit să fac.

— Să mă ierți dacă nu mă mișcă deloc compasiunea ta!

— Aaa, nu mă aștept la milă, Domniță. Noi, pumnalele din umbra coroanei – torționarii, prinzătorii de șobolani, iscoadele și călăii –, n-avem adesea parte de ea.

— Și totuși, reluă Ead, ești urmașul Cavalleriței Cuviosiei. Ciudat îți stă!

— Deloc. Prin munca mea din umbre, se îngăduie păstrarea Cuviosiei la curte.

Combe o cercetă câteva clipe cu privirea.

— Am spus sincer ceea ce ți-am spus la dans. Ai în mine un prieten. Admir modul în care ai urcat fără a-i călca în picioare pe ceilalți… dar ai trecut peste o linie peste care nu se trece. Nu cu ea.

Aproape că-i părea rău.

— Mi-aș dori să fie altfel!

— Dacă mă smulgi de lângă ea, o să-și *dea seama.* Și o să găsească ea un mijloc să se descotorosească de tine.

— Sper că te înșeli, domniță Duryan, de dragul ei! Mă tem că nu îți dai seama cât de tare i-a slăbit domnia acum, că nu mai e nicio nădejde să existe vreun moștenitor.

Combe o țintui cu privirea.

— Are nevoie de mine mai mult ca oricând. Eu îi sunt credincios pentru însușirile sale bune de conducătoare și pentru moștenirea casei ei, însă unii dintre semenii mei, Ducii Spirituali, nu o văd cu ochi buni pe tronul ăla. Nu acum, când n-a reușit să-și ducă la îndeplinire datoria de căpătâi ca regină Berethnet.

Ead își păstră cu grijă expresia seacă, dar în piept îi bubuia o tobă de război.

— Cine?

— Am eu bănuielile mele în legătură cu cine o să iasă primul la înaintare. Am de gând să-i fiu pavăză în zilele care vor urma, urmă Combe. Tu, din nefericire, nu mai faci parte din planurile mele. Le pui în primejdie.

„*Poate că nici nu vor aștepta să mor până să înceapă să se lupte între ei.*”

— Falden, spuse Combe, mai tare, vrei să intri?

Ușa se deschise, iar unul dintre membrii suitei lui intră.

— Binevoiește s-o conduci pe domnița Duryan la trăsură!

— Da, Înălțimea Voastră!

Bărbatul o apucă pe Ead de umăr. În timp ce o conducea spre ușă, Combe adăugă:

— Așteaptă, domnule Falden! M-am răzgândit.

Chipul îi era lipsit de expresie.

— Omoar-o!

Ead încremeni. Imediat, paznicul o apucă de păr și trase, punându-i la gât cuțitul scos din teacă.

Căldura îi aprinse mâinile. Răsuci brațul care-o ținea, iar paznicul căzu la pământ, într-un amalgam de brațe și picioare, urlând de durere, cu umărul sărit din încheietură.

— Iată! zise Combe, încet.

Paznicul gâfâia, ținându-se strâns de braț. În fața unei amenințări, ultimul ei strop de siden, ascuns în adâncurile ființei ei, se căznise să iasă la suprafață.

— Lady Truyde a răspândit zvonuri despre puterile tale vrăjitorești cu ceva vreme în urmă.

Combe îi privi cu băgare de seamă degetele care luminau.

— Bineînțeles, nu le-am băgat în seamă. Cuvinte pizmuitoare din partea unei tinere curtezane, nimic mai mult. Apoi am auzit de… *curioasa* ta dibăcie în mânuirea pumnalelor pe durata ambuscadei.

— Am învățat de una singură ca s-o pot apăra pe regina Sabran, replică Ead, calmă pe dinafară, dar cu sângele clocotindu-i.

— Observ.

Combe răsuflă pe nas.

— Tu ești paznicul din noapte.

Își arătase firea adevărată. Nu mai avea cale de întoarcere.

— Eu nu cred în vrăjitorie, domniță Duryan. Poate că ai alchimie în mâini. Ce cred în schimb e faptul că n-ai venit aici din dorința de-a-i sluji reginei Sabran, așa cum ai pretins. Mai degrabă aș înclina să cred că ambasadorul Chassar uq-Ispad te-a trimis aici ca iscoadă. Motiv și mai întemeiat să te trimit departe de curte.

Ead făcu un pas spre el. Șoimul de Noapte nu se mișcă, nici nu tresări.

— M-am tot întrebat, rosti Ead, încet, dacă tu ești Paharnicul. Dacă tu ai pus la cale venirea asasinilor… ca s-o sperie și s-o determine să se mărite cu Lievelyn. Dacă de-asta vrei să te descotorosești de mine. De ocrotitoarea ei. La urma urmei, ce altceva-i un paharnic dacă nu un slujitor de încredere-al coroanei, care poate otrăvi vinul în orice clipă?

Combe se sili din răsputeri să-i zâmbească.

— Cât de ușor ar fi pentru dumneata să-mi arunci vina pentru toate relele în prag, domniță Duryan, murmură el. Paharnicul *chiar e* aproape, n-am nicio îndoială în legătură cu asta. Dar eu sunt doar Șoimul de Noapte.

Se lăsă pe spate.

— O trăsură te-așteaptă la porțile palatului.

— Și unde-are să mă ducă?

— Undeva unde să pot să stau ca lumea cu ochii pe tine. Până când văd cum se-așază piesele, răspunse el. Cunoști cea mai mare taină din Întinderea Virtuților. Dai o dată din limbă și gata, Inysul e în genunchi!

— Și-ai să mă reduci la tăcere cu închisoarea.

Ead se opri.

— Ori ai cumva de gând să te descotorosești de mine într-un chip și mai fără de întoarcere?

Colțul gurii lui se zbătu.

— Mă rănești. Omorul nu e o dovadă de curtoazie.

Avea s-o țină undeva unde nici Sabran, nici Abația n-aveau s-o poată găsi. Nu trebuia să se urce în trăsura aceea, altminteri n-avea să mai vadă vreodată lumina zilei.

De data aceasta, o apucară multe perechi de mâini. Lumina din degete i se stinse în timp ce suita o conducea afară.

Nu avea de gând să-l lase pe Combe să o închidă. Sau s-o elimine, cu un cuțit în spate. În timp ce plecau din Turnul de Alabastru, băgă repede mâna sub mantie și-și desfăcu mânecile. Suita o conducea în pas de marș spre porțile palatului.

Iute ca săgeata, își desprinse brațele de mantie. Înainte ca suita s-o poată prinde, sărise deja peste cel mai apropiat zid și intrase-n Grădina Iatacului. Răsunară strigăte de mirare.

Inima-i izbea coastele. Deasupra ei, o fereastră era deschisă. Turnul Reginei avea ziduri netede, cu neputință de urcat, dar mlădița agățătoare șerpuia pe el, destul de groasă ca să-i poată ține greutatea. Ead își propti piciorul pe-o liană noduroasă.

Vântul îi sufla părul în ochi pe măsură ce urca. Lianele scârțâiau sinistru. Una subțire-i pocni între degete, făcând-o să simtă un gol în stomac, dar se prinse de o nouă margine și continuă să suie. În cele din urmă, se strecură prin fereastra deschisă, aterizând în tăcere.

Intră pe coridoarele părăsite. Urcă treptele către apartamentele regale. În fața Camerei Prezenței, unde era aproape beznă, stăteau un șir de străjeri care purtau tunici

negre. Pe fiecare tunică erau brodate cele două pocale ale Ducesei Dreptății.

— Doresc s-o văd pe regină, rosti Ead dintr-o suflare. De îndată.

— Majestatea Sa este în pat, domniță Duryan, și a început schimbul de noapte, răspunse-o femeie.

— Atunci, pe lady Roslain.

— Ușile Dormitorului Mare sunt încuiate, veni răspunsul scurt, și nu vor fi descuiate până dimineață.

— Trebuie *neapărat* să o văd pe regină! ceru Ead, frustrată. Este o chestiune de cea mai mare însemnătate!

Străjerii făcură schimb de priviri. În sfârșit, unul dintre ei, vădit neliniștit, luă o lumânare și porni prin întuneric.

Cu inima bubuind, Ead își trase sufletul. Nici nu știa ce-avea să-i spună lui Sabran. Știa doar că trebuia s-o facă să-și dea seama ce făcea Combe.

O Roslain cu ochii cârpiți apăru în cămașa de noapte. Șuvițele de păr îi ieșeau din împletitură.

— Ead, spuse ea, cu o voce încordată de nerăbdare, ce s-a întâmplat?

— Trebuie neapărat s-o văd pe Sabran!

Cu gura pungă, Roslain o luă deoparte.

— Majestatea Sa are friguri.

Avea o față sumbră.

— Doctorul Bourn spune că o să-i treacă dacă stă la pat și se odihnește, dar bunica mea și-a pus suita aici ca să fie și mai bine apărată până se-nzdrăvenește. Voi rămâne aici s-o îngrijesc.

— Trebuie neapărat să-i spui!

Ead o apucă de braț.

— Roslain, Combe mă trimite în exil. Tu trebuie să…

— Domniță Duryan!

Roslain tresări. Străjerii care purtau cartea înaripată se aflau în capătul coridorului, în frunte cu doi Cavaleri ai Corpului.

— Puneți mâna pe ea! strigă sir Marke Birchen. Ead Duryan, ești arestată! Oprește-te numaidecât!

Ead deschise repede cea mai apropiată ușă și fugi afară.

— Ead! strigă Roslain după ea, înmărmurită de groază. Sir Marke, ce înseamnă asta?

Un șir de balcoane o conduseră pe Ead spre o altă ușă deschisă. Alergă orbește pe coridoare, până când trecu precum tăvălugul pe ușa Bucătăriei Iatacului, acolo unde Tallys, ajutorul de bucătar, stătea ghemuită în colț, mâncând o tartă cu cremă. Când Ead dădu buzna înăuntru, aceasta rămase cu gura căscată.

— Domniță Duryan!

Părea îngrozită.

— Domniță, eu doar…

Ead duse un deget la buze.

— Tallys, spuse ea, există vreo cale de ieșire?

Ajutorul de bucătar încuviință numaidecât din cap. O luă pe Ead de mână și o duse la o ușă, ascunsă după o perdea.

— Pe-aici. Pe Scara Servitorilor, șopti ea. Plecați pentru totdeauna?

— Deocamdată plec, răspunse Ead.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun, copilă!

Ead o privi țintă în ochi.

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut! Jură-mi pe cinstea ta de doamnă!

Tallys înghiți în sec.

— Jur!

Afară se-auziră pași. Ead se băgă pe ușă, iar Tallys o zăvorî după ea.

Coborî în grabă scara. Dacă voia să plece din palat, îi trebuia un cal și-o deghizare. Mai rămăsese un singur om care i le-ar fi putut da.

În camera ei, Margret Beck stătea în cămașa de noapte. Ridică privirea, cu gura căscată, când Ead intră.

— Ce înseamnă…

Se ridică în picioare.

— Ead?

Ead închise ușa în urma ei.

— Meg, nu am timp. Trebuie neapărat să…

Aproape numaidecât ce-i ieșiră cuvintele pe gură, urmă un ciocănit metalic în ușă, sunetul unui pumn înmănușat în platoșă.

— Lady Margret.

Cioc.

— Lady Margret, sunt dame Joan Dale, din Cavalerii Corpului.

Un alt ciocănit.

— Milady, vin cu treburi urgente. Deschideți ușa!

Margret îi făcu semn lui Ead să se ducă la patul ei nefacut. Ead se băgă sub el și lăsă cuvertura să cadă peste ea. O auzi pe Margret pășind pe dalele de piatră.

— Iertare, domnișoară Joan, dormeam!

Avea vocea molcomă și răgușită.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Lady Margret, Secretarul Principal a poruncit arestarea domniței Ead Duryan. Ați văzut-o?

— Pe Ead?

Margret se așeză pe pat, părând uluită.

— Așa ceva e cu neputință. Pe ce temei?

Era o actriță desăvârșită. Vocea-i șovăia la răscrucea dintre uluire și neîncredere.

— Nu am libertatea de-a vorbi mai multe cu dumneavoastră în legătură cu acest lucru.

Picioarele ei învelite în armură traversară încăperea.

— Dac-o vedeți pe domnița Duryan, să sunați numaidecât alarma!

— Bineînțeles!

Cavalerița Corpului plecă, închizând ușa după ea. Margret trase zăvorul și perdelele, apoi o scoase pe Ead de sub pat.

— Ead, șopti ea, ce-ai făcut?

— M-am apropiat prea mult de Sabran. Cum a făcut Loth.

— Nu.

Margret o privi țintă.

— Tu, care pășeai cu-atâta *grijă* pe la curte, Ead…

— Știu. Iartă-mă!

Stinse lumânările și aruncă, pe furiș, o privire pe după perdele. Străji și paji înarmați umblau pe tot domeniul.

— Meg, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie neapărat să mă întorc în Ersyr, altfel Combe mă omoară.

— N-ar îndrăzni una ca asta.

— N-are cum să mă lase să plec de la palat vie. Nu atât timp cât știe…

Ead se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Ai să auzi lucruri despre mine, lucruri care te vor face să ai îndoieli cu privire la mine, dar trebuie neapărat să știi că o iubesc pe regină. Și că sunt sigură că e într-o mare primejdie.

— Din partea Paharnicului?

— Și a propriilor Duci Spirituali. Cred că au de gând să se întoarcă împotriva ei, răspunse Ead. Combe are și el un rol în treaba asta, sunt sigură. Tu trebuie *neapărat* să rămâi cu ochii pe Sabran, Meg. Rămâi aproape de ea!

Margret se scărpină pe față.

— Până când te întorci?

Ead îi întâlni privirea nerăbdătoare. Orice făgăduință i-ar fi făcut în clipa aceea lui Ead era una pe care cu siguranță n-avea să și-o poată ține.

— Până când mă întorc, răspunse, în cele din urmă.

Părea că acele cuvinte o îndârjesc pe Margret. Cu maxilarul încleștat, se duse la dulapul ei și aruncă pe pat o mantie de lână, o bluză șifonată și o fustă.

— N-ai să ajungi foarte departe cu toate hainele-alea de lux, spuse ea. Norocul tău e că avem aceeași înălțime.

Ead se dezbrăcă de cămașă și-și luă hainele noi pe ea, aducând mulțumire Maicii pentru Margret Beck. Imediat ce legă mantia și îi trase gluga, Margret o conduse la ușă.

— Jos, există un portret al domniței Brilda Glade. În spatele lui se află o scară care duce spre baraca străjilor. De-acolo, poți să dai ocol și să ajungi în Grădina Iatacului, spre grajduri. Ia-l pe Vitejie.

Calul acela era bucuria și mândria ei.

— Meg, zise Ead, apucând-o de mâini, vor ști că tu m-ai ajutat!

— Așa să fie!

Îi dădu lui Ead o pungă de mătase.

— Ia de-aici. E suficient ca să-ți asiguri trecerea spre Zeedeur.

— Am să țin minte fapta aceasta de milostenie, Margret!

Margret o îmbrățișă atât de strâns, încât lui Ead i se tăie răsuflarea.

— Știu că sunt puține șanse să se întâmple asta, spuse ea, dar de-oi da în drumul tău peste Loth…

— Știu.

— Te iubesc ca pe însăși sora mea, Ead Duryan! *Neapărat* ne vom întâlni din nou!

O sărută apăsat pe obraz.

— Sfântul să te însoțească!

— Eu nu am niciun Sfânt, spuse Ead, cu sinceritate, și văzu zăpăceala lui Margret, dar primesc binecuvântarea ta, Meg!

Plecă din cameră și se grăbi pe coridoare, ferindu-se de străji. Când găsi portretul, coborî pe scara din spatele lui și ieși într-un pasaj cu o fereastră în capăt. O luă la goană prin el și ieși în noapte.

În Grajdurile Regale era întuneric deplin. Vitejie, un dar din partea tatălui ei pentru a douăzecea aniversare a fiicei sale, era pizma fiecărui călăreț de la curte. Umplea grajdul, la înălțimea de optsprezece palme. Ead îi puse o mână pe trupul pag-sângeriu.

Vitejie fornăi în timp ce ea-i punea șaua. Dacă zvonurile erau adevărate, întrecea chiar și caii lui Sabran.

Ead își vârî piciorul în scara șeii, încălecă și pocni repede din frâie. Numaidecât, Vitejie se năpusti prin grajd și ieși în goană pe ușile deschise. Ieșiră pe porțile palatului Ascalon înainte ca Ead să audă strigătul, dar deja nu mai aveau cum s-o prindă. O ploaie de săgeți căzu în urma ei. Vitejie slobozi un nechezat, dar ea îi șopti în selinyeză, dându-i ghes.

În timp ce arcașii lăsau jos arcurile, Ead privi în urmă spre locul ce-i fusese casă și închisoare vreme de opt ani. Locul în care-i cunoscuse pe Loth și pe Margret, doi oameni cu care nu se așteptase să se împrietenească. Locul în care ajunsese să

ținută la sămânța Înșelătorului.

Străjile porniră după ea. Vânau o nălucă, pentru că Ead Duryan nu mai era.

e

Călări din răsputeri pe polei, șase zile și șase nopți, oprindu-se doar cât să se odihnească Vitejie. Trebuia să rămână în fața crainicilor. Dacă era după Combe, aceștia dădeau deja vestea fugii ei pe tot întinsul țării.

În loc să o ia prin Trecătoarea de Miazăzi, alese drumuri de țară și câmpuri. Zăpada începu să cadă iar în a patra zi. Călătoria o purtă prin îmbelșugatele meleaguri din Ținuturile de Jos, unde lord și lady Honeybrook își aveau cetatea de scaun la Curtea cea Dulce, spre orașul Dumbrava Corbilor. Îl adăpă pe Vitejie și-și umplu burduful, apoi porni din nou la drum la adăpostul întunericului.

Își îndreptă gândul spre orice altceva-n afara lui Sabran, dar până și călăritul cel mai iute lăsa loc gândurilor prădalnice. Bolnavă fiind, era mai vulnerabilă ca oricând.

În timp ce Ead dădea ghes calului jugănit pe lângă o fermă, își blestema neghiobia. Curtea inyshiană îi înmuiase inima.

Nu-i putea spune Abatesei ce și cum se întâmplase cu Sabran. Era posibil ca nici măcar Chassar să nu înțeleagă. Tot ce știa era că nu o putea lăsa pe Sabran la mila Ducilor Spirituali.

La revărsatul zorilor celei de-a șaptea zile, marea învinețea zarea. Ochiul nepregătit ar fi văzut pur și simplu stâncile prăbușindu-se, uscatul contopindu-se pe nesimțite cu apa. Puteai privi într-acolo fără să vezi că între acestea stătea un oraș.

În zilele-acelea, fumul îi trăda prezența. Era mai mult decât fumul de pe hornuri. Călări până la marginea stâncilor și cercetă acoperișurile clădirilor de dedesubt.

— Haide, Vitejie! murmură ea, și descălecă, apoi îl conduse spre primul șir de trepte.

Perchlingul se transformase într-o ruină. Pavajul era

împroșcat cu sânge. Oasele pârlite și carnea mistuită răspândeau în vânt un miros înecăcios. Viii plângeau aplecați deasupra rămășițelor morților lor sau stăteau năuciți, neștiind ce să facă. N-o băgă nimeni în seamă pe Ead.

O femeie cu părul negru stătea în fața a ceea ce mai rămăsese dintr-o brutărie.

— Tu de colo! o interpelă Ead. Ce s-a întâmplat aici?

Femeia tremura.

— Au venit pe timp de noapte! Slujitorii Înalților Apuseni, șopti ea. I-au alungat mașinăriile de război, dar nu înainte să facă… asta!

O lacrimă-i picură pe falcă.

— Pân' la finalul anului, o s-avem parte de încă o Mare Năpastă!

— Nu și dacă am eu un cuvânt de spus în legătură cu asta, rosti Ead, prea încet ca ea s-o audă.

Îl conduse pe Vitejie pe trepte-n jos, către plajă. Catapultele și-alte mașinării de război zăceau sfărâmate în nisip. Leșuri fumegânde erau împrăștiate pe ici, pe colo – soldați și wyrmi, prinși întru veșnică bătălie, chiar și după moarte. Cocatrici și bazilisci zăceau aruncate care-ncotro, încurcați în chipuri scârbavnice, cu limbile pe-afară, cu ochii ciuguliți de pescăruși. Ead mergea pe lângă cal.

— Taci! îi ceru ea când acesta nechează ușor. Taci, Vitejie! Morții și-au așternut locurile de veci pe-aceste nisipuri.

La cum arăta totul, făpturile draconice care avuseseră de-a face cu acest atac fuseseră omorâte, fie de mașinăriile de război, fie de sabie. Sabran avea să afle. Din fericire pentru ea, flota-i era răspândită prin porturi de pe tot cuprinsul Inysului, altfel ar fi putut arde cu totul.

Ead traversă plaja. Vântul îi sufla gluga, răcindu-i sudoarea frunții. De obicei, Perchling era ticsit de corăbii, dar fiecare corabie luase foc. Cele neatinse de flăcări urmau să aibă nevoie de reparații înainte să poată porni pe mări. Doar o barcă cu vâsle părea cu totul neatinsă.

— Te-ai rătăcit, așa-i?

Apucă un cuțit înainte să se dumirească și se întoarse iute,

gata să-l arunce. O femeie stătea cu mâinile ridicate.

— Ușurel!

Purta o pălărie cu boruri largi.

— Ușurel!

— Tu cine ești, yscalezo?

— Estina Melaugo. De pe *Trandafirul Veșnic*.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

— Cam târziu ai venit ca să urci pe-o corabie!

— Văd. Presupun că barca-i a ta.

— A mea-i.

— Mă iei și pe mine?

Ead vârî cuțitu-n teacă.

— Vreau s-ajung în Zeedeur.

Melaugo o cercetă din cap până-n picioare.

— Cum să-ți zic?

— Meg.

— Meg.

Zâmbetul ei spunea că știa foarte bine că e un nume fals.

— La cât de jegoasă ți-e mantia aia, eu aș zice că ai tot călărit vreme de câteva zile. Și la cum arăți, nici n-ai prea dormit!

— Și tu ai călări fără oprire dacă Șoimul de Noapte ți-ar vrea căpățâna.

Melaugo zâmbi larg, arătându-și o mică strungăreață.

— Alt dușman al Șoimului de Noapte. Ăsta ar trebui să-nceapă să ne plătească, chiar așa!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ăă, nimica!

Melaugo făcu un semn spre zare.

— Acolo-i nava. De obicei, aștept plată ca să te trec în siguranță – dar poate cum sunt atâția wyrmi pe cer, ar trebui să fim mai buni unii cu alții!

— Dulce vorbă ai pentru o piratesă!

— D-apăi, la mine, pirateria a fost mai degrabă de nevoie, Meg.

Melaugo puse ochii pe Vitejie.

— N-ai voie cu calu-ăla!

— Calul, spuse Ead, merge oriunde merg și eu.

— Să nu mă faci să te las în urmă, Meg!

Când Ead rămase cu mâna pe Vitejie, Melaugo își încrucișă brațele și oftă.

— O să trebuiască s-aducem corabia în oraș. Căpitanul o să vrea bani în plus pentru chestia asta, dacă nu pentru tine.

Ead îi azvârli punga. Banii inyshieni n-aveau să-i folosească la nimic în Miazăzi.

— N-am nevoie de milă, pirateso!

e

N-avea să-i ia mult să ajungă în Mentendon. Ead rămânea întinsă în cabina ei și se străduia să doarmă. Când dormea, era vizitată de vise neliniștitoare despre Sabran și Paharnicul cel fără de chip. Când nu dormea, se îndrepta cu pas legănat spre punte și privea deasupra pânzelor corabiei spre stele, lăsându-le să-i liniștească mintea.

Căpitanul, Gian Harlowe, ieși din cabină ca să-și fumeze pipa. Acesta era bărbatul care-o iubise pe Regina Mamă, dacă era să se dea crezare zvonurilor. Ochi negri, o gură crâncenă, ciupit de vărsat pe frunte și pe obraji. Arăta de parcă ar fi fost cioplit de vântul mării.

Privirile li se întâlniră de la un capăt la altul al corabiei, iar Harlowe încuviință din cap. Ead îi întoarse gestul.

La prima geană de lumină, pe cer apăru o dâră ca de cenușă, iar Zeedeurul se ivi în zare. Acolo-și petrecuse Truyde copilăria, acolo-i veniseră întâia oară ideile primejdioase. Acolo fusese scrisă în stele moartea lui Aubrecht Lievelyn.

Estina Melaugo i se alătură lui Ead la proră.

— Să ai grijă pe-acolo! zise ea. E greu de călărit de aici și până-n Ersyr, și-s wyrmi prin munții aceia!

— Nu mi-e mie teamă de niciun wyrm.

Ead încuviință din cap spre ea.

— Îți mulțumesc, Melaugo! Rămâi cu bine!

— Rămâi cu bine, Meg.

Melaugo-și trase borul pălăriei în jos și îi întoarse spatele.

— Drum bun să ai!

e

Împrejmuit de mare și de fluviul Hundert, Portul Zeedeur avea forma unui vârf de săgeată. Canalele împânzeau cartierul de miazănoapte, străjuite de case elegante și de ulmi. Ead mai trecuse o singură dată prin oraș, când ea și Chassar navigaseră spre Inys. Casele de-acolo erau construite după datina menteză, cu frontoane în formă de clopote. Turla strâmbă a Sanctuarului Portului se înălța din inima orașului.

Era ultimul sanctuar pe care-avea să-l mai vadă o vreme.

Încălecă pe Vitejie și-i dădu pinteni, apoi trecu pe lângă piețe și pe lângă neguțătorii de cărți, spre drumul de sare care-avea s-o conducă spre capitală. În câteva zile, avea să fie în Brygstad, apoi avea să pornească spre Ersyr – departe de curtea pe care o înșelase atâția ani la rând. Departe de Apus.

Și de Sabran.

III

Pe vrăjitoare s-o lăsați să trăiască

La noi sunt veștezi bozii,
Din cer cad ploi de stele-nspâimântate.{8}

– William Shakespeare.

38. Răsărit

Un clopot suna din toate puterile în fiecare dimineață la revărsatul zorilor. De cum îl auzeau, cărturarii de pe Insula Penelor își împătureau așternuturile și purcedeau către baie. După ce se spălau, mâncau împreună, apoi, înainte să se deștepte bătrânii, aveau un ceas pentru rugăciune și cugetare. Acel ceas îi plăcea ei cel mai mult din zi.

Îngenunche în fața întruchipării marelui Kwiriki. Apa picura pe pereții grotei subpământene în jos și se scurgea într-un bazin. Doar un felinar ținea piept întunericului.

Această statuie a înaltului Bătrân nu era precum cele înaintea cărora se rugase în trecut în Seiiki. Aceasta îl arăta cu părți din câteva dintre înfățișările pe care le luase de când trăia: coarne de cerb, gheare de pasăre și coadă de șarpe.

Trecu ceva vreme până când Tané băgă de seamă *clang*-ul unui picior de fier pe stâncă. Se ridică și-l văzu pe Bătrânul Vara stând la intrarea-n grotă.

— Cărturăreasă Tané, începu el, înclinând din cap. Fie-mi cu iertare că-ți tulbur cugetarea!

Ea îi răspunse printr-o plecăciune.

Bătrânul Vara era văzut drept un soi de om ciudat de cei mai mulți dintre locuitorii Casei Vane. Un bărbat slab, cu pielea bătută de vreme și cu laba-gâștei în jurul ochilor, avea mereu un zâmbet și-o vorbă bună pentru ea. Îndatorirea lui cea mai însemnată era aceea de a ocroti și drămui arhiva, dar lucra și ca vindecător atunci când nevoia i-o cerea.

— Aș fi onorat dacă mi te-ai alătura la arhivă în dimineața aceasta! continuă el. Se va îngriji altcineva de îndatoririle tale. Și te rog, adăugă el, nu te grăbi!

Tané șovăi.

— Nu mi se îngăduie să intru în arhivă.

— Ei, azi ți se îngăduie.

Plecă înainte ca ea să apuce să-i răspundă. Încet, tânăra îngenunche din nou.

Această cavernă era singurul loc în care putea uita de sine însăși. Era una dintr-un șir de grote dispuse precum un fagure, în spatele unei cascade, care erau împărțite între cărturarii seiikinezi de pe această parte-a insulei.

Împrăștie tămâia și se închină în fața statuii. Ochii ei de giuvaier își aruncau sclipirile spre ea.

În capătul treptelor, ieși la lumina zilei. Cerul era de culoarea gălbuie a mătăsii nealbite. Își croi drum, desculță, pe treptele din piatră.

Insula Penelor, singuratică și aspră, se afla departe de orice loc. Versanții-i abrupți și norii prezenți la tot pasul erau o privelițte impunătoare pentru orice corabie ce îndrăznea să se apropie. Șerpii leneveau pe plajele sale pietruite. Aici locuiau oameni din tot răsăritul – și zăceau oasele marelui Kwiriki, despre care se spunea că-și dăduse duhul pe fundul râpei ce despărțea insula în două, care se numea Poteca Bătrânului. Se mai spunea și că oasele sale păstrau insula învăluită în ceață, căci un dragon continua să atragă apa multă vreme după ce murea. De aceea era Seiiki atât de cețoasă.

Seiiki.

Casa Vântului stătea pe Capul Penei, la miazănoapte, în timp ce Casa Vane, cea mai mică – unde fusese trimisă Tané –, era aflată sus pe un vulcan demult adormit, împrejmuit de pădure. Chiar în spatele lui se găseau peșteri de gheață, unde, cândva, cursese lavă. Ca să ajungi de la o mănăstire la alta trebuia să treci un pod șubred aflat peste râpă.

Nu mai existau alte așezări. Cărturarii erau singuri în nemărginirea mării.

Mănăstirea era doldora de cunoaștere. Fiecare grăunte de înțelepciune era dobândit cu prețul înțelegerii celuilalt. Ascunsă pe holurile ei, Tané aflase pentru prima oară despre foc și apă. Focul, elementul demonilor înaripați, cerea să fie hrănit mereu. Era elementul războiului, lăcomiei și răzbunării – pururi flămând, nicicând mulțumit.

Apa n-avea nevoie de cărbuni sau de iască pentru a exista. Putea lua forma oricărui spațiu. Hrănea trupurile și pământul fără să ceară nimic în schimb. De aceea, dragonii de la răsărit,

stăpânii ploii, lacurilor și mărilor, aveau să biruiască întotdeauna scuipătorii de foc. Când oceanul avea să înghită lumea și omenirea avea să fie luată de ape, ei aveau să dăinuie.

Un șoim-pescar înhață o boarță din râu. Un vânt rece sufla printre copaci. Dragonița de Toamnă avea să se întoarcă în curând la somnul ei, iar Dragonița de Iarnă avea să se trezească în al doisprezecelea lac.

În timp ce mergea pe pasarela acoperită care ducea înapoi la mănăstire, Tané își înfășură gluga de pânză în jurul părului, pe care și-l tunsese scurt înainte să plece din Ginura, astfel încât îi atingea claviculele. Miduchi Tané avea părul lung. Stafia în care se preschimbase nu-l avea.

După ce cugeta, mătura de obicei podelele, ajuta la culesul fructelor din pădure, curăța mormintele de frunze sau hrănea găinile. Nu existau servitori pe Insula Penelor, așa că munca de jos se împărțea între cărturari, iar *cei* mai tineri și mai în putere dintre ei îndeplineau cele mai multe dintre sarcini. Era ciudat că Bătrânul Vara o chemase în arhivă, unde erau păstrate cele mai însemnate documente.

Când sosise pe Insula Penelor, se retrăsese în camera ei și rămăsese acolo zile întregi. Nu mâncase nici măcar o îmbucătură și nu rostise niciun cuvânt. O lăsaseră fără arme în Ginura, așa că ea se sfâșiase-n bucăți pe dinăuntru. Nu mai voia decât să-și plângă visul până când rămânea fără aer.

Bătrânul Vara fusese cel care-i adusese un strop din viața ei așa cum era înainte. Când simțise că se stingea de foame, o scosese la lumina soarelui. Îi arătase flori pe care ea nu le mai văzuse niciodată. În ziua următoare, îi pregătise o masă, iar ea nu vrusese să-l dezamăgească lăsând-o neatinsă.

Acum, ceilalți cărturari o numeau Năluca din Casa Vane. Putea mânca, citi și dormi laolaltă cu ei toți, dar privirea ei rămânea pururea îndreptată spre o lume în care Susa încă trăia.

Tané ieși de pe pasarelă și se îndreptă spre arhivă. De obicei, numai bătrânilor li se îngăduia să intre în ea. În timp ce se apropia de ea, Insula Penelor urui. În vreme ce

cutremurul zgâlțâia mănăstirea, ea scoase un șuierat de durere, simțind o durere subită.

Nodul din coasta ei era ca un vârf de cuțit. Durere rece – mușcătura gheții pe pielea goală, pișcătura gerului în măruntaie. Lacrimile-i țâșniră din ochi, în vreme ce valurile de durere cumplită o loveau.

Pesemne că-și pierduse cunoștința câteva clipe. O voce blândă o strigă pe nume:

— Tané.

Mâini uscate precum hârtia o apucară de brațe.

— Cărturăreasă Tané, poți să vorbești?

Da, încercă ea să spună, dar nu scoase un cuvânt.

Cutremurul încetase. Durerea, nu. Bătrânul Vara o luase-n brațele sale osoase. Nu-i făcea plăcere să fie ridicată în brațe asemeni unui copil, dar durerea era mai mare decât putea să îndure.

O duse în curtea din spatele arhivei și o așeză pe o bancă din piatră, lângă helești. Un ibric aștepta la marginea ei.

— Voiam să te duc la o plimbare pe stânci azi, spuse el, dar înțeleg că ai nevoie de odihnă. Altădată.

Turnă ceai pentru amândoi.

— Te doare?

Parcă avea cutia toracică doldora de gheață.

— O rană de demult. Nu-i nimic, Bătrâne Vara.

Avea glasul răgușit.

— Cutremurele astea vin atât de des acum!

— Da. E de parcă lumea ar vrea să-și schimbe înfățișarea, precum dragonii din vechime.

Ea își aduse aminte de discuțiile sale cu mărita Nayimathun. În timp ce încerca să își domolească răsuflarea, Bătrânul Vara luă loc lângă ea.

— Mă tem de cutremure, mărturisi el. Când încă locuiam în Seiiki, mama și cu mine ne ghemuiam în căsuța noastră din Basai când se cutremura pământul și ne spuneam unul altuia povești ca să ne luăm gândul de la cutremur.

Tané încercă să zâmbească.

— Nu-mi aduc aminte ca mama să fi făcut și ea la fel.

În timp ce vorbea, pământul se cutremură din nou.

— Ei, zise Bătrânul Vara, poate-aș putea să-ți spun eu o poveste. Așa, ca să ținem datina.

— Bineînțeles!

Îi dădu o ceașcă aburindă. Tané o primi în tăcere.

— În vremurile dinaintea Marii Suferințe, un scuipător de foc a zburat în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri și a smuls perla de la gâtul Dragoniței Primăverii, cea care aduce florile și ploile blânde. Nimic nu le place mai mult demonilor înaripați decât să adune hulpav comori, și nicio comoară nu e mai de preț ca perla unui dragon. Deși era grav rănită, Dragonița Primăverii le-a interzis tuturor să urmărească hoțul, temându-se să nu fie și ei răniți – însă o fată s-a hotărât să meargă. Avea doisprezece ani, era micuță și ageră, și-atât de iute de picior, încât frații ei îi spuneau Fetița-Umbră. În vreme ce Dragonița Primăverii-și jelea perla, o iarnă nefirească s-a abătut asupra ținutului. Deși frigul îi mușca pielea și n-avea nici încălțăminte, Fetița-Umbră s-a dus pe muntele unde scuipătorul de foc își strânsese comorile. În vreme ce fiara era plecată la vânătoare, s-a strecurat în peștera ei și i-a luat înapoi perla Dragoniței Primăverii.

Era o comoară greu de cărat. Cea mai mică perlă a dragonului era mare cât o căpățână de om.

— Scuipătorul-de-foc s-a întors chiar când fetița punea mâna pe perlă. Furios, a clămpănit din fălci către hoțul care îndrăznise să îi pătrundă-n bârlog și i-a smuls o bucată de carne de pe coapsă. Fata a sărit în râu, iar curenții au purtat-o departe de peșteră. A fugit cu perla – dar când a reușit să iasă din apă, n-a găsit pe nimeni care să-i poată coase rana, căci sângele îi făcea pe oameni să se teamă că avea boala roșie.

Tané îl privi pe Bătrânul Vara prin fuioare de abur.

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— A murit la picioarele Dragoniței Primăverii. Și pe măsură ce florile au înflorit din nou, iar soarele a topit zăpada, Dragonița Primăverii a hotărât că râul în care a înotat Fetița-Umbră avea să fie numit în cinstea ei, căci fetița îi readusese perla care-i slujea drept inimă. Se spune că năluca ei

hălăduiește pe țărmurile râului, ocrotindu-i pe călători.

Nicicând nu mai auzise Tané o poveste atât de frumoasă despre curajul unui om de rând.

— Există oameni care găsesc povestea tristă. Alții văd în ea o pildă frumoasă despre jertfirea de sine, spuse Bătrânul Vara.

Un alt tremur străbătu pământul, iar înlăuntrul lui Tané, ceva strigă drept răspuns. Încercă să nu-și întipărească durerea pe față, dar Bătrânul Vara avea ochii prea ageri.

— Tané, zise el, pot să văd rana ta de demult?

Tané își ridică tunica întocmai cât el să poată vedea cicatricea. La lumina zilei, sărea în ochi mai mult ca de obicei.

— Am voie? întrebă Bătrânul Vara.

Când ea încuviință din cap, el o atinse cu un deget și se încruntă.

— E-o umflătură pe dedesubt.

Era tare ca o piatră.

— Dascălul meu a zis că s-a întâmplat în copilărie, răspunse Tané. Înainte să vin la Casele de Învățătură.

— Atunci, nu te-ai dus la niciun doctor, să vezi dacă se poate face ceva?

Ea clătină din cap și-și acoperi cicatricea.

— Cred c-ar trebui să-ți desfacem coastele, Tané, decise Bătrânul Vara, pe un ton hotărât. Îngăduie-mi să trimit după doctorul seiikinez care se îngrijește de noi. Cele mai multe tumori de soiul ăsta nu fac niciun rău, dar, din când în când, pot roade trupul dinlăuntru. N-am vrea să mori fără rost, copilă, precum Fetița-Umbră.

— Ea n-a murit fără rost, replică Tané, cu o privire goală. Cu ultima suflare, a readus bucuria unui dragon și, astfel, a readus lumea la starea ei de la început. Există vreun lucru mai onorabil pe care e cu putință să-l faci cu viața ta?

39. Miazăzi

O caravană de patruzeci de suflete își croia drum prin deșert. În lumina slabă a amurgului, nisipul sclipea.

Călare pe-o cămilă, Eadaz uq-Nāra privea cum cerul devenea de un roșu-închis. Pielea-i era arsă de soare, de un maroniu-închis, iar părul, tuns până la umeri, era acoperit cu un *pargh* alb.

Caravana, căreia i se alăturase în Piața Porumbeilor, călătorea acum prin părțile de miazănoapte ale fâșiei Burlah – fâșia de deșert care mergea până către Rumelabar. Fâșia Burlah era domeniul triburilor Nuram. Caravana își încrucișase deja drumul cu câțiva negustori de-ai lor, care-și împărtășiseră deja proviziile și-i preveniseră pe toți că fuseseră văzuți wyrmi îndrăznind să treacă munții, îmboldiți, fără îndoială, de zvonurile potrivit cărora alt Înalt Apusean fusese văzut în răsărit.

Ead se oprise la Orașul Îngropat în drumul ei spre Rauca. Muntele Groazei, locul nașterii neamului wyrmilor, i se păruse la fel de cumplit pe cât și-l închipuise, înălțându-se spre cer precum o sabie frântă. Odată sau de două ori, în timp ce mergea printre stâlpi fărâmați, văzuse în depărtare fâlfâit de aripi în vârful lui. Wyvernii se adunau în stol la leagănul vieții lor.

În umbra muntelui se găseau rămășițele cândva mărețului oraș Gulthaga. Puținul care mai rămăsese la suprafață nu făcea dreptate structurii de dedesubt. Undeva înăuntru, Jannart utt Zeedeur își găsise sfârșitul în căutarea cunoașterii.

Ead se gândise să o apuce pe urmele lui, ca să vadă dacă putea afla mai multe despre acea Stea Pletoasă, cometa care ținea lumea în echilibru. Cercetase ruinele ca să vadă traseul pe care o luase el ca să sape pe sub cenușa împietrită. După ceasuri întregi de căutări, fusese aproape de a se lăsa păgubașă, când văzuse un tunel, care abia era destul de lat încât să se poată târî prin el. Era blocat de niște pietre prăbușite.

N-avea rost să se-apuce să cerceteze. La urma urmei, nu cunoștea gulthaganiană – dar profeția lui Truyde îi rodea urechea precum un vierme.

Crezuse că întoarcerea în miazăzi avea s-o retrezească la viață. Într-adevăr, primul ei pas în Deșertul Visului Neliniștit i

se păruse precum o renaștere. Lăsându-l pe Vitejie la adăpost în trecătoarea Harmur, pornise în drumeție printre nisipuri, spre Rauca. Revăzând orașul, își mai recăpătă din putere, dar aceasta-i fu smulsă curând de către vânturile care vuiau prin strâmtoarea Burlah.

Pielea ei uitase atingerea deșertului. Acum, nu mai era decât un alt drumeț prăfuit, iar amintirile-i erau miraje. În unele zile, credea că nici nu purtase vreodată mătăsuri fine și giuvaiere la curtea reginei apusene. Că nici nu fusese vreodată Ead Duryan.

Un scorpion o luă la goană pe lângă cămila ei. Ceilalți călători cântau ca să le treacă vremea. Ead ascultă în tăcere. Trecuse o viață de om de când nu mai auzise pe cineva cântând în ersyriană.

O pasăre cântătoare într-un chiparos stătea,
Și fiind singură tare, mândru soț ea-și căuta,
„Dănțuim mereu pe dune”, neîncetat ea cânta,
„Haide, hai, acum, iubite, și zborul ni-l vom lua!”

Rumelabarul era încă atât de departe! Avea să dureze săptămâni întregi ca strâmtoarea Burlah să fie străbătută de caravană pe timp de iarnă, când nopțile crâncene puteau face moarte de om cu o iuțeală la fel de mare precum soarele. Se întreba dacă Chassar primise de veste despre plecarea ei din Inys, care avea să aibă urmări diplomatice pentru Ersyr.

— Ne vom îndrepta către tabăra Nuram! strigă căpetenia caravanei. Se-apropie o furtună.

Solia fu dată mai departe în șir. Ead strânse mai tare frâiele, furioasă. Nu avea timp de pierdut în timp ce furtuna urla din strâmtoarea Burlah.

— Eadaz.

Se întoarse în șa. O altă cămilă o ajunsese din urmă. Ragab era un curier călit, care se îndrepta spre miazăzi cu un sac plin cu scrisori.

— Furtună de nisip, rosti el, cu vocea groasă, ostenită. Cred că n-o să se mai sfârșească niciodată călătoria asta.

Lui Ead îi făcea plăcere să călărească alături de Ragab, care

era doldora de istorisiri interesante din călătoriile sale și care spunea că trecuse deșertul de aproape o sută de ori. Supraviețuise unui atac al unui bazilisc asupra satului său, atac care-i ucisese familia, îl lăsase fără un ochi și-l umpluse de cicatrici pe tot trupul. Ceilalți călători îl priveau cu milă.

Și pe Ead tot cu milă o priveau. Îi auzise șușotind că ea este un spirit rătăcitor în trupul unei femei, prins între lumi. Numai Ragab îndrăznise să se apropie.

— Uitasem ce aspră e strâmtoarea Burlah, spuse Ead. Ce mohorâtă e!

— Ai mai trecut-o vreodată?

— De două ori.

— Când ai să faci trecerea de-atâta ori de câte-am făcut-o eu, ai să-ncepi să vezi frumusețea din mohorâre. Deși, dintre toate deserturile noastre din Ersyr, cel care-mi place cel mai mult va fi mereu Deșertul Visului Neliniștit. Povestea mea favorită, în copilărie, era cea a felului în care și-a căpătat numele.

— Aceea-i o poveste foarte tristă.

— Pentru mine, e frumoasă. E o poveste de dragoste.

Ead luă plosca din șa.

— Multă vreme-a trecut de când am auzit-o.

Scoase dopul.

— Poate mi-o spui și mie.

— Dacă dorești, răspunse Ragab. Avem drum destul de lung de străbătut.

Îl lăsă pe Ragab să soarbă din plosca ei, apoi bău și ea. Bărbatul își drese glasul.

— A fost odată un rege iubit de poporul său. Ocârmuia dintr-un palat din sticlă albastră din Rauca. Mireasa lui, Regina Fluture, pe care-o iubise mai mult decât orice pe lume, murise tânără, iar el o jelise de ți se rupea sufletul, nu alta. Dregătorii lui au ocârmuit în locul lui, iar el a căzut într-o închisoare plăsmuită chiar de el, înconjurat de-o avere pe care-o disprețuia. Niciun giuvaier și nici munții cu bani nu-i puteau aduce înapoi iubirea pierdută. Și așa a ajuns să fie cunoscut drept Regele Trist. Într-o dimineață, s-a ridicat din

pat, pentru prima oară după un an, ca să privească luna roșie. Când a privit de la fereastră în jos… păi, nu și-a putut crede ochilor, nu alta. Regina lui se afla în grădinile palatului, îmbrăcată cu aceleași haine pe care le purtase în ziua când o luase de soață, strigându-l să i se alăture pe nisipuri. Îi râdeau ochii și ținea în mână trandafirul pe care i-l dăduse el prima oară când se întâlniseră. Crezând că visa, regele a plecat din palat, a trecut orașul și a ajuns în deșert – fără hrană sau apă, fără o robă și chiar fără încălțări. Și s-a dus și s-a tot dus, luându-se după umbra din depărtare. Chiar și în vreme ce frigul îi pătrundea pe furiș pe sub piele, chiar și-n vreme ce se topea pe picioare de sete, iar nălucile începeau să-i urmărească pașii, el și-a spus, iar și iar: „Nu-i decât un vis, nu-i decât un vis”. A continuat pe urmele iubirii lui, știind că avea să ajungă la ea și să mai petreacă doar o noapte cu ea, apoi să se trezească singur în patul lui.

Ead își amintea următoarea parte a poveștii. O străbătu un fior.

— Bineînțeles, reluă Ragab, Regele Trist nu visa câtuși de puțin, ci se lua după un miraj. Deșertul îi jucase un renghi. A murit acolo, iar oasele i-au rămas pierdute în nisipuri. Iar deșertul i-a luat, astfel, numele.

Își mângâie cămila când aceasta fornăi.

— Dragostea și teama fac lucruri ciudate sufletelor noastre. Visele pe care ni le-aduc, visele-acelea care ne lasă leoarcă de apă sărată și căscând gurile după aer de parcă am fi pe moarte – acelora le zicem vise neliniștite. Și numai mireasma unui trandafir le poate ține departe.

Lui Ead i se făcu pielea de găină când își aduse aminte de un alt trandafir pus sub o altă pernă.

Caravana ajunse în tabără chiar când furtuna de nisip se apropia de zare. Călătorii fură băgați în grabă într-un cort din mijloc, unde Ead se așeză pe perne alături de Ragab, iar cei din tribul Nuram, cărora le plăceau oaspeții, împărțită cu ei brânza și pâinea cu sare. Trecură dintr-o mână în alta și o pipă cu apă, pe care Ead o refuză, deși Ragab o acceptă cu mare bucurie pe-a lui.

— Niciunul dintre noi n-are să doarmă bine la noapte.

El scoase un vălătuc înmiresmat.

— Odată ce se încheie furtuna, ar trebui s-ajungem la oaza Gaudaya în trei zile, după socoteala mea. Apoi, ne-așteaptă drumul lung.

Ead privi spre lună.

— Cât țin furtunile-astea? îl întrebă pe Ragab.

Ragab clătină din cap.

— Greu de spus. Pot ține câteva minute, un ceas sau câteva ceasuri.

Ead rupse-n jumătate o lipie rotundă cu degetele, în timp ce o femeie Nuram le turnă un ceai roz. Până și deșertul urzea împotriva ei. Îi venea să plece din caravană și să călărească atât cât trebuia ca să ajungă la Chassar – dar ea nu era Regele Trist. Teama n-avea s-o facă să-și iasă din fire. Nu era destul de mândră să creadă că era în stare să treacă de una singură strâmtoarea Burlah.

În timp ce ceilalți călători ascultau povestea Hoțului de Sticlă Albastră din Drayasta, ea-și scutură hainele de nisip și mestecă o surcea moale ca să-și curețe dinții, apoi găsi un loc în care să doarmă, după o perdea.

Cei din tribul Nuram dormeau adesea sub cerul liber, dar acum, în timp ce furtuna de nisip le vuia pe deasupra capetelor, se închiseră în corturi. Încet-încet, nomazii și oaspeții lor începură să meargă la culcare, iar lămpile cu ulei fură stinse.

Ead se acoperi cu o pătură țesută. Întunericul o învălui, iar ea se visă întoarsă la Sabran. O durea carnea după amintirea atingerii ei. Apoi, Maica se îndură, iar ea căzu într-un somn fără vise.

O trezi un *buf*.

Deschise ochii brusc. Cortul se cutremura cu ea, dar dincolo de freamăt, auzea ceva afară. Ceva care călca apăsat. Scoase un pumnal din raniță și ieși în noaptea din deșert.

Nisipul zbura nebunește prin tabără. Ead își ținu *pargh*-ul peste gură. Când văzu silueta, șfichiui cu pumnalul în sus, crezând că era un wyverlandru – dar apoi, făptura intră, în

toată măreția ei, prin colbul strâmtorii Burlah.

Ea zâmbi.

e

Parspa era ultima pasăre *hawiz* cunoscută. Albe, afară de aripile lor cu vârfuri arămii, aceste păsări puteau crește până la mărimea unui wyvern, iar wyvernii se împerecheaseră cu ele ca să dea naștere cocatricilor. Chassar, care-avea o slăbiciune pentru păsări, o găsise pe Parspa când era încă în ou și o adusese la Abație. Numai lui îi dădea ascultare. Ead își adună lucrurile și urcă în spinarea păsării, iar tabăra rămase curând în urmă.

Fugeau de soarele ce răsărea. Ead își dădu seama că se apropiau în clipa în care văzu tamariscul ițindu-se prin nisip, apoi, numaidecât, ajunseră deasupra Domeniului Lasiei.

Ținutul ei de baștină era un tărâm al deșerturilor roșii și al piscurilor aspre, al peșterilor ascunse și al cascadelor tunătoare, al plajelor aurii înspumate de valurile Mării Halassa. În cea mai mare parte, țara era aridă, precum Ersyrul – însă prin Lasia curgeau fluvii mari, iar plantele verzi creșteau pe lângă ele. Privind câmpiile de dedesubtul ei, Ead simți în sfârșit că i se stinge dorul de casă. N-avea nicio însemnătate cât vedea din lume, mereu avea să creadă că acestea erau cele mai frumoase meleaguri din toată lumea.

Curând, Parspa ajunse să zboare deasupra ruinelor Yikalei. Ead și Jondu se duseseră adesea la scotocit acolo, în copilărie, dornice să găsească tot soiul de rămășițe din vremea Maicii.

Parspa coti spre Bazinul Lasian. Această pădure întinsă și străveche, udată de fluviul Minara, adăpostea Abația. Până să răsară soarele, Parspa plutea deja deasupra copacilor pădurii, iar umbra ei trecea peste coronamentul des.

Pasărea coborî în sfârșit, atingând pământul într-unul dintre puținele luminișuri din pădure. Ead coborî de pe spinarea ei.

— Mulțumesc, prietenă! rosti ea în selinyeză. De-aici, știu drumul.

Parspa își luă zborul fără un sunet.

Ead porni cu pași mari printre copaci, simțindu-se la fel de mică precum una dintre frunzele lor. Ficuși cățărători li se cățărau pe trunchiuri. Picioarele ei ostenite țineau minte drumul, chiar dacă mintea sa îl rătăcise. Gura peșterii era undeva în apropiere, păzită de vrăji puternice, ascunsă în frunzișul cel mai des. Avea s-o ducă adânc sub pământ, în labirintul sălilor tăinuite.

Auzi o șoaptă-n sânge. Se întoarse. O femeie stătea scăldată în lumina soarelui, cu burta umflată de prunc.

— Nairuj, spuse Ead.

— Eadaz, răspunse femeia. Bine-ai venit acasă!

e

Așchii de lumină pătrundeau prin ferestre boltite cu zăbrele. Ead își dădu seama că se afla într-un pat, cu capul sprijinit de perne de mătase. Tălpile-i luaseră foc după atâtea zile pe drum.

Un urlet înăbușit o făcu să se ridice-n capul oaselor. Răsuflând greu, căută pe pipăite o armă.

— Eadaz.

Niște mâini aspre le prinseră pe-ale ei, speriind-o.

— Eadaz, liniștește-te!

Privi țintă chipul bărbos din fața sa. Ochii negri, cu colțurile îndreptate în sus, ca ai ei.

— Chassar, șopti ea. Chassar. Aici e…

— Da.

El zâmbi.

— Ești acasă, preaiubito.

Își lipi fața de pieptul lui. Robele lui îi șterseră stropii de pe gene.

— Lung drum ai bătut!

Mâna lui trecu prin părul ei plin de nisip.

— De mi-ai fi scris când ai plecat din Ascalon, aș fi putut s-o trimit mai repede pe Parspa.

Ead îl apucă de braț.

— Nu am avut vreme, Chassar. Trebuie neapărat să-ți spun. Sabran e în primejdie – Ducii Spirituali, cred că au de gând să se lupte pentru tronul ei…

— Nimic din Inys nu mai are însemnătate acum. Abatesa va vorbi în curând cu tine.

Adormi din nou. Când se trezi, cerul era roșiatic precum tăciunii stinși. Lasia se menținea călduroasă în cea mai mare parte-a anului, dar vântul de seară rămânea rece. Se ridică și se înfășură într-o robă din brocart înainte de-a se îndrepta spre balcon. Și-l privi.

Portocalul.

Se înălța din inima Bazinului Lasian, mai mare și mai frumos decât în toate visele ei din Inys. Crengile-i erau presărate cu flori albe. Era împrejmuit de Valea Sângelui, de locul în care Maica îl înfrânsese pe Nenumit. Ead răsuflă adânc.

Era acasă.

Camerele subpământene se încheiau în acea vale. Doar acele odăi – odăile-soarelui – aveau privilegiul de-a avea vedere spre el. Abatesa-i făcuse o mare cinste îngăduindu-i să se odihnească într-una. De obicei, erau rezervate rugăciunii și nașterii de prunci.

O mie de metri de apă neîntreruptă curgeau asurzitor de deasupra. Acela era vuietul pe care-l auzise ea. Siyāti uq-Nāra numise cascada Bocetul lui Galian, pentru a-i lua în derâdere lașitatea. Mult dedesubtul ei, fluviul Minara năvălea prin vale, hrănind rădăcinile copacului.

Privirea i se îndreptă repede dincolo de labirintul lui de crengi. Fructele se cuibăriseră pe ici, pe colo, îmbietoare. Văzându-le, i se uscă gura. Nicio apă n-ar fi putut ostoi setea care ardea înlăuntrul ei.

Când se întoarse în odaie, își lipi fruntea de piatra rece, de culoarea trandafirului, din prag.

Acasă.

Un mârâit scăzut îi ridică părul pe ceafă. Se întoarse și văzu un ihneumon adult în prag.

— Aralaq?

— Eadaz.

Glasul lui era jos și bolovănos.

— Erai un puiandru ultima oară când te-am văzut.

Nu-i venea să creadă cât era de mare. Cândva, fusese destul de mic ca să-i încapă-n poală. Acum, era uriaș și pieptos, cu un cap mai înalt decât ea.

— Și tu erai la fel.

Pe chipul ei apăru un zâmbet plin de căldură.

— M-ai păzit toată ziua?

— Trei zile.

Îi pieri zâmbetul.

— Trei, murmură. Pesemne c-am fost mai ostenită decât credeam.

— Ai stat mult prea mult fără portocal.

Aralaq se îndreptă cu pas legănat spre ea și-i atinse mâna cu botul. Ead chicoti când limba lui aspră o linse pe față. Și-l amintea ca pe un ghemotoc de blană chițăitor, tot numai ochi și amușinări, care se-mpiedica mereu de coada-i lungă.

Una dintre surori îl găsise orfan în Ersyr, de unde-l adusese în Abație, unde ea și Jondu fuseseră însărcinate cu îngrijirea lui. Îl hrăniseră cu lapte și cu bucățele de carne de șarpe.

— Ar trebui să faci o baie.

Aralaq îi linse degetele.

— Miroși a cămilă.

Ead țâțâi.

— Îți mulțumesc! Și tu ai un miros destul de înțepător, să știi.

Luă lampa cu ulei de pe poliță și porni în urma lui.

O conduse prin tuneluri și pe șiruri de scări. Trecură pe lângă doi bărbați lasieni – Fiii lui Siyāti, care le însoțeau pe surori. Amândoi înclinară capetele când Ead trecu pe lângă ei.

Când ajunseră la baie, Aralaq îi dădu un ghiont în șold.

— Du-te! După aceea, un servitor te va duce la Abatesă.

Ochii-i aurii o fixară solemn.

— Pășește cu grijă pe lângă ea, fiică a Zālei!

Mătura cu coada în urma lui în timp ce pleca. Îl urmări plecând, apoi trecu pragul, pătrunzând într-o încăpere

luminată de lumânări.

Baia aceasta, precum odăile-soarelui, se afla în partea deschisă a Abației. O briză transforma în rotocoale aburul de la suprafață, la fel cum se întâmpla cu rămășițele purtate de valurile mării. Ead lăsă jos lampa cu ulei și-și dădu mantia de pe umeri, apoi coborî în bazin. Cu fiecare pas, scăpa de nisip și de sudoare, rămânând alunecoasă, ca nouă.

Se folosi de săpun cu cenușă ca să-și curețe pielea. Odată scos nisipul din păr, lăsă căldura să îi aline oasele obosite de drum.

„Pășește cu grijă."

Ihneumonii nu dădeau avertismente în van. Abatesa urma s-o întrebe de ce stăruise într-atât să rămână în Inys.

„Trebuie să rămâi mereu cu mine, Ead Duryan."

— Soră.

Întoarse capul.

Unul dintre Fiii lui Siyāti stătea în prag.

— Abatesa te poftește să i te alături la masa de seară, o anunță el. Te-așteaptă veșmintele.

— Mulțumesc!

În odaia ei, se îmbrăcă pe îndelete. Veșmintele ce-i fuseseră lăsate nu erau formale, dar se potriveau noului ei rang de novice. Fiind inițiată când plecase din Inys, îndeplinise o sarcină însemnată pentru Abație, ceea ce-o făcea vrednică să fie aleasă drept Domniță Roșie. Numai Abatesa putea să hotărască dacă era vrednică de-această cinste.

Mai întâi, era o mantie din mătasea-mării, care lucea precum firul de aur și o acoperea până la buric. Urma o fustă albă brodată. O brățară din sticlă îi înconjura o încheietură – încheietura mâinii cu care ținea sabia –, iar la gât avea șiraguri de mărgele din lemn. Își lăsă părul dezlegat și umed.

Noua Abatesă n-o mai văzuse de când avea șaptesprezece ani. În timp ce-și turna niște vin ca să capete curaj, se văzu oglindită în latul cuțitului de care se ajuta la masă.

Buze cărnoase. Ochi precum mierea de stejar, sprâncene așezate jos și drept deasupra lor. Avea un nas subțire spre punte, lat spre vârf. Toate acestea le recunoștea. Și totuși,

acum vedea pentru prima oară cum se schimbase de când devenise femeie. Îi ieșiseră la iveală pometii, iar rotunjimile din tinerețe îi dispăruseră. Era și oarecum trasă la față, de-o foame pe care numai războinicele Abației o înțelegeau.

Arăta precum femeile în care tânjise să se transforme pe vremea când era copilă. Arăta ca făcută din piatră.

— Ești gata, soră?

Bărbatul se întorsese. Ead își netezi fusta.

— Da, răspunse. Du-mă la *ea!*

e

Când Cleolind Onjenyu întemeiase Abația Portocalului, își lăsase în urmă viața de prințesă din Miazăzi și se făcuse nevăzută alături de slujnicele ei în Valea Sângelui. Își numiseră adăpostul așa pentru a-l sfida pe Galian. La vremea sosirii lui, cavalerii din Insulele Inyscăi își rosteau jurămintele în clădiri numite abații. Galian avusese de gând să întemeieze prima abație de la miazăzi în Yikala.

„Eu am să întemeiez o abație de un alt soi", spusese Cleolind, „și niciun îngălat de cavaler n-o să-i pângărească pământul."

Maica însăși fusese prima Abatesă. A doua fusese Siyāti uq-Nāra, din care mulți frați și surori din cadrul abației, printre care se număra și Ead, pretindeau a se trage. După moartea fiecărei Abatese, următoarea era aleasă de Domnițele Roșii.

Abatesa era așezată la o masă alături de Chassar. Văzând-o pe Ead, se ridică și o luă de mâini.

— Preaiubită fiică! o întâmpină ea și apoi o sărută pe obraz. Bine-ai revenit în Lasia!

Ead îi întoarse gestul.

— Flacăra Maicii să vă țină tare, Abatesă!

— Și pe tine!

Ochii ei căprui o priveau, băgând de seamă schimbările prin care trecuse, apoi femeia mai în vârstă se întoarse la locul ei.

Mita Yedanya, fostă *munguna* – presupusa moștenitoare –,

trebuia să fi trecut deja în al cincilea deceniu al vieții. Era clădită ca o sabie mare, cu umeri lați și cu trup prelung. La fel ca Ead, era și lasiancă, și ersyriancă la obârșie, cu pielea ca nisipul scăldat de apa mării. Părul negru, înspicat cu argintiu, îi era prins cu o agrafa din lemn.

Sarsun ciripi a întâmpinare de pe stinghia lui. Chassar tocmai mâncase pe jumătate un amestec de yogush cu miel marinat. Se opri ca să-i zâmbească. Ead se așeză lângă el, iar un Fiu al lui Siyāti îi așeză în față o farfurie cu tocană de arahide.

Platouri cu mâncare dădeau ocol mesei. Brânză albă, curmale date prin miere, mere-de-palmier și caise, lipie caldă cu mazăre bătută, orez amestecat cu ceapă și roșii, pește uscat la soare, scoici aburinde, banane roșii feliate și date cu mirodenii. Gusturi după care tânjise aproape un deceniu.

— Ne-a lăsat o fată, s-a întors o femeie, reluă Abatesa, în timp ce Fiul lui Siyāti o servea pe Ead cu câtă mâncare-i putea pune-n farfurie. Nu-mi place să te zoresc, dar trebuie să cunoaștem împrejurările în care ai plecat din Inys. Chassar mi-a povestit că ai fost exilată.

— Am fugit ca să scap de arest.

— Ce s-a întâmplat, fiică?

Ead își turnă vin de palmier dintr-o carafa, dându-și răgaz să gândească.

Începu cu Truyde utt Zeedeur și cu povestea ei de dragoste cu pajul. Le povesti despre Triam Sulyard și despre trecerea lui către răsărit. Le povesti despre Tăblița din Rumelabar și despre teoria pe care Truyde o formulase după ce-o studiase. O poveste despre echilibrul cosmic – despre foc și stele.

— S-ar putea ca povestea aceasta să aibă o anume însemnătate, Abatesă, spuse Chassar, căzut pe gânduri. Chiar *sunt* vremuri îmbelșugate, când portocalul e darnic cu roadele sale – așa cum e acum –, și vremuri în care dă roade mai puține. Au existat două asemenea perioade de sărăcie în roade, una chiar după Marea Năpastă. Această teorie a echilibrului cosmic o lămurește oarecum.

Abatesa păru că se gândea la asta, dar nu dădu glas

gândurilor ei.

— Mergi mai departe, Eadaz!

Ead o ascultă. Le spuse despre căsătorie, crimă, prunc și pierderea lui. Despre Ducii Spirituali și ceea ce dăduse Combe de înțeles în legătură cu ce-aveau de gând cu Sabran.

Bineînțeles, lăsă nespuse unele lucruri.

— Acum, că nu mai poate zămisli, dreptul ei de a domni e pus la îndoială. Cel puțin un om din palat, acest Paharnic, a încercat să o omoare, sau cel puțin s-o sperie, încheie Ead. Trebuie să trimitem mai multe surori, altfel cred că Ducii Spirituali vor încerca să pună mâna pe tron! Acum, că ei îi știu taina, e la mila lor. Ar putea-o folosi ca să o șantajeze. Sau doar ca să-i ia tronul.

— Război civil.

Abatesa făcu gura pungă.

— Eu i-am spus celeilalte Abatese că lucrul ăsta avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, dar ea nici n-a vrut s-audă.

Tăie o felie de pepene-moscat.

— Nu ne mai amestecăm în socotelile inyshienilor.

Ead era sigură că trebuie să fi auzit greșit.

— Abatesă, spuse ea, vă pot întreba ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun întocmai ceea ce am spus. Că Abația nu se va mai amesteca în Inys.

Zăpăcită, Ead privi spre Chassar, care, deodată, părea foarte absorbit de mâncarea lui.

— Abatesă…

Se luptă să-și stăpânească glasul.

— Doar n-aveți de gând să lăsați Întinderea Virtuților de *izbelițte* în fața acestei sorți nesigure!

Niciun răspuns.

— Dacă se dezvăluie faptul că Sabran nu e în stare să poarte în pântece o fiică, nu va fi doar război civil în Inys, ci o schismă primejdioasă va diviza Întinderea Virtuților. Feluritele adunări vor fi de partea câte unui membru al Ducilor Spirituali. Chiar și Conții Provinciali s-ar putea să încerce să ajungă la tron. Proorocii năpastei vor da iama prin

orașe. Și, în toată această nebunie, Fýredel va prelua puterea.

Abatesa înmuie degetele într-un vas cu apă, spălând zeama pepenelui-moscat.

— Eadaz, spuse ea, Abația Portocalului este bastionul împotriva neamului wyrmilor. Așa a fost o mie de ani.

O privi pe Ead în ochi.

— Ea nu există ca să susțină monarhii care se prăbușesc. Sau ca să se amestece în războaie străine. Nu suntem politicieni, gărzi de corp ori mercenari. Suntem vase ale flăcării sfinte.

Ead aștepta.

— Așa cum spunea Chassar, există scrieri care vorbesc de vremuri grele în Abație. Dacă au înțeles cărturarii noștri ceea ce trebuia, vor mai urma în curând. S-ar putea să fim în război cu Armia Draconică până la și dincolo de acele vremuri. Poate chiar cu însuși Nenumitul, urmă Abatesa. Trebuie să fim pregătiți pentru cea mai crâncenă luptă de la Marea Năpastă încoace. Prin urmare, trebuie să ne îndreptăm strădania către Miazăzi și să păstrăm resursele cât de mult putem. Trebuie *neapărat* să ținem piept acestei urgii.

— Bineînțeles, dar…

— Așadar, o întrerupse Abatesa, nu o să trimit *nicio* soră în fălcile unui război civil în Întinderea Virtuților ca să scap o regină ca și căzută. Nici n-am să risc să fie osândite pentru erezie. Nu atâta vreme cât ar putea vâna Înalții Apuseni. Sau când i-ar putea sprijini pe vechii noștri prieteni de la curțile din Miazăzi.

— Abatesă, rosti Ead, frustrată, cu siguranță, țelul Abației este acela de a apăra omenirea!

— Înfrângând răul wyrmilor din lume.

— Dacă avem de gând să înfrângem acel rău, este nevoie de stabilitate în lume. Abația este întâiul scut împotriva wyrmilor, dar nu putem izbândi singuri, întări Ead. Întinderea Virtuților are putere militară și navală foarte mare. Singura cale de-a o ține laolaltă și de-a o împiedica să se năruie dinlăuntru e să o ținem pe Sabran Berethnet în viață și pe tro…

— Destul!

Ead nu mai zise nimic. În încăpere se lăsă o liniște care păru a se-ntinde peste câteva ceasuri.

— Ești tare din fire, Eadaz. Cum era și Zāla, spuse Abatesa, cu o voce ceva mai blândă. Am respectat hotărârea ultimei Abatese de a te trimite în Inys. Ea credea că asta era voia Maicii… dar eu cred altfel. E vremea să ne pregătim. Vremea s-avem grijă de oamenii noștri și să ne pregătim de război.

Clătină din cap.

— N-o să te mai văd scoțând pe gură rugăciuni respingătoare în Ascalon încă un anotimp.

— Atunci totul a fost în zadar! Ani de schimbat așternuturi, adăugă Ead cu amărăciune, în zadar.

Privirea pe care i-o aruncă Abatesa îi umplu sufletul de fiori. Chassar își drese glasul.

— Mai vreți vin, Abatesă?

Ea încuviință ușor din cap, iar el îi turnă.

— Nu a fost în zadar.

Abatesa îl opri când paharul îi era aproape plin.

— Înaintașa mea a crezut că pretenția casei de Berethnet are temei și că acea posibilitate le făcea reginele să fie vrednice de ocrotire – însă fie că sunt sau nu sunt vrednice, ne-ai spus că Sabran e ultima din stirpea ei. Întinderea Virtuților *chiar* se va prăbuși, fie acum, fie în viitor, când se va da în vileag că este stearpă.

— Iar Abația nu va încerca *deloc* să atenueze această cădere.

Ead nu putea îndura să audă așa ceva.

— Aveți de gând să stați și să ne lăsați să vedem cum o jumătate de lume se prăbușește-n haos!

— Nu ține de noi să schimbăm cursul firesc al istoriei.

Abatesa ridică paharul.

— Acum, trebuie să privim către Miazăzi, Eadaz. Către țelul nostru.

Ead se îndreptă de spate în scaun.

Se gândi la Loth și Margret. La copiii nevinovați, precum Tallys. La Sabran, îndurerată și singură în acel turn. Cu toții

erau pierduți.

Ultima Abatesă n-ar fi îndurat o asemenea nepăsare. Crezuse mereu că Maica voise ca Abația să ocrotească și să sprijine neamul oamenilor din toate colțurile lumii.

— Fýredel s-a trezit acum, reluă Abatesa, în vreme ce Ead își înclești maxilarul. Iar frații săi, Valeysa și Orsul, au fost văzuți – cea dintâi în Miazăzi, cel din urmă aici, în Miazănoapte. Ne-ai vorbit de acel Wyrm Alb, despre care trebuie să presupunem că e o nouă putere în cârdășie cu toate celelalte. Trebuie să-i nimicim pe toți patru ca să stingem flacăra din Armia Draconică.

Chassar încuviință din cap.

— Unde anume în Miazăzi se află Orsul? întrebă Ead când reuși să vorbească fără să răbufnească.

— Ultima oară a fost văzut aproape de Poarta lui Ungulus.

Abatesa se șterse la colțul gurii cu un șervet din in. Un Fiu al lui Siyāti îi luă farfuria.

— Eadaz, continuă ea, tu ai dus la îndeplinire o sarcină însemnată pentru Abație. Fiică, e vremea să iei asupra ta mantia unei Domnițe Roșii. Nu am nicio îndoială că ai să fii una dintre cele mai bune războinice ale noastre.

Mita Yedanya era o femeie dintr-o bucată, care făcea totul repede. Îi oferise lui Ead visul ei de parc-ar fi fost o bucată de fruct pe un platou. Anii petrecuți în Inys nu făcuseră decât să o apropie și mai mult de acea mantie.

Dar momentul fusese ales cu bună-știință, lucru care o înfuria. Abatesa se folosea de asta pentru a o liniști, de parcă ar fi fost un copil cu mințile luate de un flecușteț.

— Vă mulțumesc! rosti Ead. Sunt onorată!

Ead și Chassar mâncară în liniște o vreme, iar Ead sorbi vinul tulbure.

— Abatesă, adăugă ea în sfârșit, după o vreme, trebuie să vă întreb, ce s-a ales de Jondu? S-a mai întors în Lasia?

Când Abatesa își feri privirea, cu gura ca o linie neagră, Chassar clătină din cap.

— Nu, preaiubite.

Puse o mână peste a ei.

— Jondu e de-acum cu Maica.

Înlăuntrul lui Ead muri ceva. Fusese sigură, *sigură,* că Jondu avea să-și găsească drumul înapoi spre Abație. Jondu cea iute de picior, aprigă și neînfricată. Mentor, soră, prietenă de-a pururi.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Da.

O durere ascuțită îi înflori în mijloc. Închise ochii, își închipui acea durere ca pe-o lumânare și o stinse.

Mai târziu. O să lase durerea să ardă atunci când o să aibă loc să răsufle.

— Nu a murit în van, urmă Chassar. A pornit în căutarea sabiei lui Galian Înșelătorul. Nu a găsit-o pe Ascalon în Inys – în schimb, a găsit altceva.

Sarsun ciocăni cu o gheară în stinghia lui. Amorțită de veste, Ead privi spre obiectul de lângă el.

O cutie.

— Nu știm cum s-o deschidem, recunoscu Chassar, în timp ce ea se ridica în picioare.

Încet, Ead se apropie de cutie și își trecu un deget peste ridicăturile de pe suprafața ei. Ceea ce un ochi nepregătit ar fi văzut drept simple podoabe, ea recunoscu ca fiind selinyeză, limba străveche de la Miazăzi, cu literele curbate și întrepătrunse, ceea ce le făcea greu de citit.

O cheie făr-de lacăt ori zăvor,
Ce marea-nalță-n încercări cumplite,
Ascunsă-n miez de abur și de nor,
Cu un cuțit de aur se deschide.

— Bănuiesc c-ați încercat toate cuțitele din Abație, spuse Ead.

— Bineînțeles!

— Atunci, poate că se referă la Ascalon.

— Despre Ascalon s-a spus că ar avea tăișul argintiu.

Chassar oftă.

— Fiii lui Siyāti caută prin arhive după un răspuns.

— Trebuie neapărat să ne rugăm să-l găsească, spuse

Abatesa. Dacă Jondu a fost în stare să moară pentru ca această cutie să ajungă pe mâinile noastre, trebuia să fi simțit că suntem în stare să o deschidem. Credincioasă până la capăt!

Privi din nou spre Ead.

— Deocamdată, Eadaz, trebuie să mergi și să te înfrupți din copac. După opt ani, știu că focul tău s-a stins.

Se opri.

— Ai vrea să meargă vreuna dintre surori cu tine?

— Nu, răspunse Ead, mă duc singură.

e

Seara se preschimbă în noapte. Când se-aprinseră stelele peste Valea Sângelui, Ead începu coborârea.

O mie de trepte o duseră tocmai la baza văii. Picioarele goale i se afundară în iarbă și argilă. Se opri o clipă, ca să tragă în piept aerul nopții, apoi își lăsă roba să cadă.

Valea era înțesată de flori albe. Se apropia tot mai mult de portocal, care-avea crengile întinse ca niște mâini deschise. Fiecare pas făcut spre el îi pricinuia usturimi în gât. Străbătuse jumătate de lume ca să se întoarcă acolo, la izvorul puterii sale.

Noaptea părea c-o îmbrățișează în timp ce se lăsa în genunchi. În timp ce degetele i se afundau în pământ, lacrimile de ușurare începură să-i șiroiască, iar fiecare răsuflare-i veni ca un scrijelit de cuțit pe gât. Uită de toți oamenii pe care-i cunoscuse vreodată. Mai era doar copacul. Dătătorul focului. Era singurul ei țel, pricina pentru care trăia. Și o chema, după opt ani, făgăduindu-i flacăra sfântă.

Undeva, în apropiere, Abatesa sau una dintre surori o urmărea mai mult ca sigur. Voiau să știe sigur că încă mai era vrednică de o asemenea onoare. Doar copacul putea decide cine era demn sau nu.

Ead își întoarse palmele în sus și așteptă, la fel cum grânele așteaptă ploaia.

Umple-mă iar cu focul tău. Păstra ruga în suflet. *Lasă-mă să te slujesc.*

Noaptea încremeni cu totul. Apoi – încetișor, ca și cum s-ar fi cufundat prin apă –, un fruct auriu căzu din înălțimi.

Îl prinse cu ambele mâini. Suspinând, cu răsuflarea tăiată, își înfipse dinții în pulpa fructului.

Un simțământ de parc-ar fi murit și-ar fi revenit la viață. Seva copacului i se răspândea pe limbă, îi ostoia flacăra din gâtlej. Vinele i se preschimbau în aur. Pe cât de repede stinse un foc, pe-atât de repede aprinse un altul, un foc care-i pârjolea întreaga ființă. Iar căldura o crăpă, precum lutul care era, și-i făcu trupul să strige întregii lumi.

Și, în jurul ei, lumea răspunse.

40. Răsărit

Ploaia bătea în Marea Soarelui Dănțuitor. Era înaintea prânzului, dar Flota Ochiului de Tigru își ținea felinarele aprinse.

Laya Yidagé traversa cu pași mari puntea *Căutării*. În timp ce-o urma, tremurând în mantia lui udă leoarcă, Niclays nu putu să se stăpânească să privească spre cerul vinețiu, așa cum făcuse atâtea zile la rând, săptămâni întregi.

Valeysa Răvășitoarea se trezise. Imaginea ei deasupra navelor, croncănind, cumplită, îi rămase ca însemnată cu fierul roșu-n minte pentru totdeauna.

Văzuse destule picturi cu ea ca să o recunoască. Avea solzii de un portocaliu precum focul și spini aurii, fiind o adevărată flacără vie și atât de strălucitoare, încât ai fi zis că doar ce-ar fi fost azvârlită afară din Muntele Groazei.

Acum, că se întorsese, ar fi putut reapărea dintr-o clipă în alta și să preschimbe *Căutarea* într-un morman de cenușă. Măcar așa ar fi fost mai iute decât orice moarte cumplită aveau pirații de gând să-i născocească dacă Niclays avea cumva nenorocul de a-i supăra. Se afla deja de săptămâni întregi pe corabia care căuta comori și reușise să nu rămână fără limbă sau fără vreo mână, dar tot trăia așteptându-se la o asemenea soartă.

Privirea i se îndreptă către zare. Trei corăbii seiikineze din fier îi urmăriseră zile de-a rândul, dar, întocmai cum prezisese Împărăteasa de Aur, nu se apropiaseră suficient ca să-i atace. În clipa de față, *Căutarea* se îndrepta din nou către Răsărit, către Kawontay, unde pirații aveau să vândă dragonul lacustrin. Niclays își dorea să fi știut ce aveau de gând să-i facă.

Ploaia-i stropise ochelarii. Îi frecă, fără sorți de izbândă însă, și se grăbi pe urmele Layei.

Împărăteasa de Aur îi chemase pe amândoi în cabina ei, unde o plită ținea piept frigului. Se așezase în capul mesei, purtând o haină căptușită și o căciulă din blană de vidră.

— Lună-de-Mare, îl întâmpină ea, ia un loc, rogu-te!

Niclays rareori deschidea gura, întrucât Valeysa îl speriase de moarte, însă acum se trezi spunând brusc:

— Vorbiți seiikineză, onorată doamnă căpitan?

— Firește că vorbesc afurisita de seiikineză!

Privirea ei era îndreptată asupra mesei, pe care era zugrăvită o hartă amănunțită a Răsăritului.

— Ce-ai crezut, că-s proastă?

— Păi, ăăă, nu. Dar prezența tălmăcitoarei dumneavoastră m-a făcut să cred că…

— Am tălmăcitoare ca să mă creadă ostaticii proastă! Yidagé s-a descurcat prost?

— Nu, nu! spuse Niclays, înspăimântat. Nu, preaonorată Împărăteasă de Aur! S-a descurcat foarte bine!

— Deci tu chiar mă crezi proastă!

Rămas fără cuvinte, tăcu din gură. Ea ridică în sfârșit privirea spre el.

— Șezi!

Șezu. Cu ochii pe el, Împărăteasa de Aur luă un cuțit de masă de la cingătoare și îi băgă vârful sub unghiile lungi de doi centimetri și jumătate, fiecare fiind vopsită în negru.

— Am petrecut treizeci de ani în largul mării, continuă ea. Am avut de-a face cu toate soiurile de oameni, de la pescari, la viceregi. Am învățat pe cine trebuie să chinui, pe cine trebuie să omor și cine-și zice tainele și-și dă averile fără vreo

vărsare de sânge.

Învârti cuțitul în mână.

— Înainte să fiu luată ostatică de către pirați, aveam un bordel în Xothu. Știu mai multe despre oameni decât știu ei înșiși! Știu femei. Știu și bărbați, de la minte, pân' la mădular. Și știu ce părere să-mi formez despre ei, aproape de la prima vedere!

Niclays înghiți în sec.

— De s-ar putea, mi-aș dori să lăsăm mădularele deoparte în povestea asta.

Zâmbi chinuit.

— Așa bătrân cum o fi al meu, tot țin la el.

Auzind acestea, Împărăteasa de Aur scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Că haios mai ești, Lună-de-Mare! Voi, ăștia de dincolo de Hău, sunteți tot într-o veselie! Nici nu e de mirare c-aveți atâția bufoni pe la curți!

Ochii aceia negri îl pătrunseră cu totul.

— Te citesc bine. Știu ce vrei. Și n-are treabă cu mădularul tău. Are treabă cu dragonul de l-am luat din Ginura.

Niclays crezu de cuviință să-și țină gura deocamdată. Cu o nebună înarmată nu era de glumă.

— Ce vrei de la el? întrebă ea. Salivă, pesemne, să parfumezi vreo iubită? Creieri, să nu te mai ușurezi cu sânge?

— Orice.

Niclays își drese glasul.

— Vedeți dumneavoastră, preaonorată Împărătească de Aur, eu sunt alchimist.

— Alchimist.

Avea un ton disprețuitor.

— Da, răspunse Niclays, cu mare înflăcărare. Sunt un maestru în această disciplină. Am studiat-o la universitate.

— Înțelesesem că ai studiat anatomia! De-aia ți-am dat un loc aici. De-aia te-am lăsat să trăiești!

— O, *da,* confirmă Niclays. Chiar *sunt* anatomist. Unul excelent, vă asigur, un uriaș în domeniul meu – dar am urmat și calea alchimiei, din pasiune pentru subiect. Deși încă nu am

reușit să prepar un elixir, cred că dragonii răsăriteni mi-ar putea fi de ajutor. Trupurile lor îmbătrânesc în mii de ani, iar dacă aș reuși doar să reproduc asta…

Se opri, așteptându-i judecata. Nu-și dezlipise privirea de el.

— Carevasăzică, reluă ea, tu vrei să mă convingi că nu ți-e și creierul la fel de moale ca șira spinării. Pun rămășag că mi-ar fi mai ușor să-ți spintec vârful capului ca să aflu.

Niclays nu îndrăzni să răspundă.

— Eu cred că noi doi am putea să cădem la o-nțelegere. Poate că ești într-adevăr soiul de om care le are cu înțelegerile.

Împărăteasa de Aur băgă mâna în buzunarul tunicii lungi.

— Tu spui că lucrul ăsta ți-a fost lăsat de un prieten. Zi-mi mai multe despre el!

Scoase o bucată de hârtie cu un scris cunoscut. În mâna ei se afla ultima bucată din Jannart.

— Vreau să știu, reluă ea, cine ți-a dat asta.

Când el tăcu, ea apropie hârtia spre plită.

— Răspunde-mi!

— Iubirea vieții mele, zise Niclays, cu inima bubuind. Jannart, duce de Zeedeur.

— Ai habar ce e?

— Nu. Știu doar că mi-a lăsat-o mie.

— De ce?

— Aș vrea și eu să știu răspunsul.

Împărăteasa de Aur miji ochii.

— Te rog! insistă Niclays, cu glasul răgușit. Bucata aia de hârtie scrisă e tot ce mai am de la el. Tot ce mi-a mai rămas.

Colțul gurii ei se ridică. Puse bucata de hârtie pe masă. Blândețea cu care-o ținea în mână îi dădu de înțeles lui Niclays că nu avusese nicio clipă de gând să-i dea foc.

Neghiobule ce ești! cugetă el. *Nu-ți arăta niciodată slăbiciunea!*

— Scrierea asta, continuă Împărăteasa de Aur, face parte dintr-un text răsăritean din vremurile de demult. Spune ceva de-un izvor al vieții veșnice. Un dud.

Mângâie bucata de hârtie.

— Am căutat bucata asta care lipsea mulți ani. M-așteptam să găsesc pe ea indicații, dar nu-mi zice unde-i acest copac! Nu face decât să-ntregească povestea!

— Asta nu e doar… o legendă, preaonorată Împărăteasă de Aur?

— Toate legendele au în ele un sâmbure de adevăr. Știu bine cum vine asta, spuse ea. Unii zic c-am mâncat o inimă de tigru și-am înnebunit. Unii zic că-s o nălucă de apă. Ce-i adevărat e că-i disprețuiesc pe așa-zișii zei de la Răsărit. Toate zvonurile care mă-nconjoară de-acolo se trag.

Ciocăni cu un deget în text.

— Mă-ndoiesc că dudul ăsta a crescut din miezul lumii, cum se zice-n poveste. Ce *nu* mă-ndoiesc e c-ascunde taina vieții veșnice. Deci, vezi tu, n-o să fie nevoie să vatămi un dragon.

Lui Niclays nu îi venea a crede. Jannart moștenise cheia alchimiei.

Împărăteasa de Aur îl măsura cu atenție. Atunci observă și el, pentru prima oară, șirul de scrijelituri de pe brațul ei de lemn. Femeia o chemă pe Laya, care scosese o cutie de lemn aurită de sub tron.

— Uite ce-ți ofer eu. Dacă ne-ajuți să dezlegăm cimilitura asta și ne găsești drumul spre dud, îl anunță Împărăteasa de Aur, te las să bei din elixirul vieții. Împarți prada cu noi.

Laya-i aduse cutia lui Niclays și ridică de capac. Înăuntru, cuibărită în mătase-de-apă, stătea o carte subțire. Pe coperta ei din lemn luceau rămășițele unui dud cu frunza aurie. Cu pioșenie, Niclays o luă în mână. Era legată după datina seiikineză, cu paginile cusute pe un cotor deschis. Fiecare pagină era făcută din mătase. Cel care-o făcuse vrusese să prindă multe veacuri, și întocmai așa se și întâmplase.

Aceasta era cartea pe care Jannart ar fi visat să o vadă.

— Am citit cuvintele-alea în seiikineză cu toate înțelesurile cu putință, și n-am găsit decât o poveste! spuse Împărăteasa de Aur. Poate că mintea unui mentez o vede altfel. Sau poate că iubirea vieții tale ți-o fi trimis vreo solie de care încă n-ai auzit. Adu-mi un răspuns până peste trei zile, la răsărit, că s-ar

putea să mă satur de chirurgul meu ăla nou. Și când mă satur de ceva, ăla nu mai face mulți purici pe-aici!

Cu un gol în stomac, Niclays răsfoi cartea.

— Da, preaonorată Împărătească de Aur! murmură el, apoi Laya îl conduse afară.

Afară, aerul era aprig și rece.

— Ei, spuse Niclays, oftând din greu, bănuiesc că asta o să fie printre ultimele noastre întâlniri, Laya.

Ea se încruntă.

— Te dai bătut, Niclays?

— N-am cum să deslușesc taina asta în *trei zile,* Laya. Nici trei sute de zile dac-aș avea, n-aș putea.

Laya îl apucă de umeri, iar forța cu care-o făcu îl opri în loc.

— Jannart ăsta – bărbatul pe care-l iubești, spuse ea, privindu-l țintă în ochi. Crezi că el ar vrea să te dai bătut, sau să mergi mai departe?

— Nu *vreau* să merg mai departe! Nu pricepi! Nu pricepe nimeni de pe lumea asta, fir-ați voi afurisiți să fiți? Nu mai e nimeni chinuit sufletește?

Un tremur de furie îi pătrunse în glas.

— Tot ceea ce-am făcut – tot ceea ce am fost –, tot ceea ce sunt i se datorează lui. El a fost cineva înaintea mea. Fără el, sunt un nimeni. M-a lăsat pentru cartea aia și, în numele Sfântului, îi port pică pentru asta. Îi port pică în fiecare clipă din fiecare zi.

Glasul lui se frânse.

— Voi, lasienii, credeți în viața de apoi, nu-i așa?

Laya încuviință din cap.

— Unii dintre noi credem, da. Livada Zeilor, spuse ea. Poate că te-așteaptă acolo, sau la Masa cea Mare a Sfântului. Sau poate că nu e nicăieri. Orice s-ar fi ales de el, *tu* ești încă aici. Și ești aici cu un motiv.

Îi lipi o palmă plină de bătături pe obraz.

— Ai o nălucă, Niclays. Nu te preschimba și tu într-o nălucă.

Oare câți ani trecuseră de când îi atinsese cineva fața sau

de când se uitase cineva la el cu compasiune?

— Noapte bună! îi ură el. Și-ți mulțumesc, Laya!

O lăsă acolo.

Pe bucata lui de podea, se întoarse pe o parte și-și apăsă gura cu pumnul. Fugise din Mentendon. Fugise din Apus. Oricât de departe fugea, năluca îl urmărea mereu.

Era prea târziu. Înnebunise de durere. Era nebun de ani întregi. Își pierduse mințile când îl găsise pe Jannart mort la Soarele Splendid, hanul ce le fusese cuibușor de nebunii.

Trecuse o săptămână de când ar fi trebuit ca Jannart să se întoarcă din călătoria lui, dar nimeni nu-l văzuse. Nereușind să-l găsească la curte și primind de la Aleidine vești cum că nu ar fi fost în Zeedeur, Niclays plecase să-l caute în singurul loc în care s-ar fi putut afla.

Mai întâi îl izbise mirosul de oțet. Un doctor cu o mască împotriva molimei era afară, desenând aripi roșii pe ușă. Iar când Niclays își făcuse loc cu forța pe lângă ea, îl găsise pe Jannart, care zăcea ca adormit, cu mâinile roșii încrucișate pe piept.

Jannart mințise pe toată lumea. Biblioteca în care nădăjduise să afle răspunsuri nu se afla în Wilgastrom, ci în Gulthaga, orașul ras de pe fața pământului la erupția Muntelui Groazei. Fără îndoială, crezuse că ruinele aveau să fie în siguranță, dar pesemne că știuse că reprezenta un risc. Își mințise familia și pe bărbatul pe care-l iubea. Totul, de dragul umplerii unui gol istoric.

Un wyvern dormise pe coridoarele demult înțepenite din Gulthaga. Fusese nevoie doar de-o mușcătură.

Nu exista niciun leac. Jannart știuse asta și vrusese să plece înainte să înceapă să-i ardă sângele și să-i fie pârjolit sufletul. Așa că se dusese deghizat la piața neagră și cumpărase o otravă numită praful veșniciei. Aceasta oferea o moarte liniștită.

Niclays se cutremură. Vedea și-acum scena, amănunțită ca într-o pictură. Jannart în pat, în patul *lor*. Într-o mână ținea medalionul pe care Niclays i-l dăduse în dimineața primului lor sărut, cu fragmentul înăuntru. În cealaltă, o fiolă goală.

Fusese nevoie de doctor, de hangiu și de alți patru bărbați ca să-l țină pe Niclays în frâu. Încă-și auzea urletele de negare, simțea gustul lacrimilor, mireasma dulce a otrăvii.

„Neghiobule!” zbierase el. „Pe mă-ta de neghiob egoist! Te-am așteptat. Treizeci de ani te-am așteptat…”

Oare îndrăgostiți! ajungeau vreodată în Laguna Laptelui sau doar visau s-ajungă acolo?

Își prinse capu-n mâini. Odată cu moartea lui Jannart, pierduse o jumătate din el. Partea pentru care merita să trăiască. Închise ochii. Capu-l durea, pieptul îi tresălta – iar când căzu într-un somn agitat, visă camera din vârful Palatului Brygstad.

„E un mesaj ascuns în el, Clay.”

Simți pe limbă gustul vinului negru.

„Intuiția-mi spune că e un document istoric de temelie.”

Simți căldura focului pe piele. Văzu stelele, ca o pictură frumoasă, în constelațiile lor, de parcă al lor cuibușor de nebunii se deschisese pe cer.

„Ceva mi se pare ciudat în legătură cu caracterele. Unele sunt mai mari, altele sunt mai mici, iar altele sunt despărțite în chipuri ciudate.”

Deschise ochii deodată.

— Jan, spuse el, abia răsuflând. Of, Jan! Vulpoiul tău și-a păstrat viclenia!

41. Miazăzi

Ead zăcea în culcușul ei, sclipind de sudoare. Sângele-i curgea fierbinte și năvalnic.

Se mai întâmplase așa ceva. Febra. O ceață o înconjurase vreme de opt ani, amorțindu-i simțurile, iar acum, soarele i-o arsese. Fiecare suflare a vântului era precum atingerea unui deget pe piele.

Sunetul cascadei era limpede precum cleștarul. Auzea cântecele păsărilor-călăuză, ale păsărilor-nectar și ale gaițelor din pădure. Simțea miros de ihneumoni, de orhidee albe și

mireasma portocalului.

Îi ducea dorul lui Sabran. Cum pielea-i era atât de plăpândă, amintirea ei era un chin. Își strecură o mână între picioare și-și închipui o atingere răcoroasă pe trup, niște buze mătăsoase, dulceața vinului. Zvâcni o dată din șolduri, apoi se lăsă la loc în pat.

După aceea, zăcu în tăcere, arzând.

Trebuia să fie aproape de revărsatul zorilor. Încă o zi în care Sabran era singură în Inys, cu lupii care-i dădeau târcoale. Margret nu avea să poată face mare lucru ca s-o țină în siguranță. Era ea ageră la minte, însă nu era cine știe ce războinică.

Trebuia să existe vreo cale de-a o convinge pe Abatesă să apere tronul inyshian.

Servitorii lăsaseră un platou cu fructe și un cuțit pe noptiera ei. O vreme, avea să mănânce destul pentru trei bărbați în putere. Luă o rodie de pe platou.

Dând să taie fructul, mâna-i alunecă, slăbită de febră. Tăișul sfâșie cealaltă încheietură, iar sângele se scurse din rană. O picătură i se prelinse pe cot în jos.

Ead o privi timp îndelungat, chibzuind. Apoi își luă o robă pe ea și aprinse o lampă cu ulei pocnind din degete. O idee-i încolțea în minte.

Coridoarele erau tăcute în noaptea aceasta. Pe drumul spre bucătărie, se opri brusc lângă una dintre acele uși.

Își aduse aminte cum fugise cu Jondu pe acele pasarele, ducându-l cu ea pe un Aralaq care chițăia. Cum se temuse de coridorul acela, știind că acolo-și dăduse mama ei bună ultima suflare.

Zāla du Agriya uq-Nāra, care fusese *munguna* înainte de Mita Yedanya. În spatele acelei uși se afla camera în care murise.

Existau multe surori intrate în legendă în Abație, însă Zāla își făcuse un adevărat obicei din a intra în legendă. La nouăsprezece ani, în a doua lună de sarcină, răspunsese unei chemări din partea tinerei Sahar Taumargam, viitoare regină a Yscalinului, pe-atunci prințesă a Ersyrului. Un trib nuram

trezise, fără să vrea, o pereche de wyverni în Munții cei Mici. Zāla găsise nu două, ci șase făpturi hărțuindu-i pe nomazi, și, împotriva sorților, îi ucisese pe toți cu mâinile goale. Apoi se scuturase de praf și mersese călare tocmai până la piața din Zirin, ca să-și ostoiască pofta de fondante de trandafiri.

Ead se născuse o jumătate de an mai târziu, înainte de vreme. „Erai destul de mică, încât să încapi într-o palmă", îi spusese Chassar cândva, chicotind, „dar plânsul tău dărâma și munții, preaiubite." Surorile n-ar fi trebuit să se bage prea mult în creșterea copiilor lor, pentru că Abația era o singură familie, dar Zāla îi strecura adesea fursecuri cu miere lui Ead și o strângea la piept când nu se uita nimeni.

„Ead a mea", îi șoptea, și-i trăgea pe nări mirosul de bebeluș al capului ei. „Luceafărul meu de seară! De s-ar stinge soarele mâine, flacăra ta ar da lumii lumină!"

Amintirea o făcu pe Ead să-i fie un dor cumplit să fie luată în brațe. Avea șase ani când Zāla murise în patul ei.

Puse o mână pe ușă și merse mai departe.

Fie ca flacăra să ți se înalțe și să aprindă copacul!

Sala de mese era întunecoasă și tăcută. Numai Sarsun era acolo, cu capul băgat în piept. Când ea călcă pe podea, el se trezi deodată.

— Șșș!

Sarsun își înfoie penele.

Ead puse lampa cu ulei lângă stinghia lui. De parcă ar fi simțit ce avea de gând, el sări de pe stinghie ca să cerceteze cutia cu cimilitură. Când ea îndreptă cuțitul spre piele, Sarsun slobozi un țipăt scurt. Ea se tăie în palmă, destul de adânc ca sângele să curgă din belșug, și puse mâna pe capacul cutiei.

Ascunsă-n miez de abur și de nor,

Cu un cuțit de aur se deschide.

— Siyāti uq-Nāra a spus cândva că sângele de mag e auriu, vezi bine, îi spuse ea lui Sarsun. Ca să am un cuțit de aur, trebuie să vărs sânge cu el.

N-ar fi crezut niciodată că o pasăre ar putea avea o față neîncrezătoare până când nu văzu fața lui.

— Știu. Nu e *chiar* de aur.

Sarsun lăsă capu-n jos.

Literele gravate se umplură în cele din urmă, de parc-ar fi fost incrustate cu rubine. Ead așteptă. Când sângele ajunse la sfârșitul ultimului cuvânt, cutia cu cimilitură se împărți în două. Ead tresări și dădu înapoi, iar Sarsun se îndreptă fluturând din aripi spre stinghia lui, în timp ce cutia se deschise precum o floare care înflorea noaptea.

În ea, găsi o cheie.

Ead o luă de pe patul ei de satin. Era de aceeași lungime ca degetul ei arătător, cu un capăt de forma unei flori cu cinci petale. Un mugur de floare de portocal. Semnul Abației.

— Necredinciosule! îi aruncă Ead lui Sarsun.

Acesta o ciupi de mânecă și se îndreptă spre pragul ușii, unde se așeză și-o privi.

— Da?

Se uita fix la ea cu niște ochi precum mărgelele.

Ead îl urmări până la o ușă, pe un șir de trepte șerpuite. Avea niște amintiri tulburi legate de acest loc. Cineva o dusese aici când era foarte mică.

Ajunsă la baza scărilor, se trezi într-o încăpere neluminată, boltită.

În fața ei stătea Maica.

Ead ridică lampa spre efigie.

Nu era domnița leșinată din legenda inyshiană. Era Maica, așa cum fusese în viață. Cu părul scurt lipit de cap, cu o secure într-o mână și o sabie în cealaltă. Rochia-i era croită ca pentru luptă, în stilul care le plăcea războinicilor din Casa Onjenyu. Ocrotitoare, luptătoare și conducătoare înnăscută – aceasta era adevărata Cleolind din Lasia, fiica lui Selinu, Păstrătorul Jurământului. Între picioarele ei se afla o figurină cu Washtu, zeița focului.

Cleolind nu fusese înmormântată în Sanctuarul Doamnei Tuturor. Oasele-i odihneau aici, în țara ei preaiubită, într-un coșciug cioplit din piatră sub statuie. Cele mai multe efigii erau întinse pe spate, dar nu și aceasta. Ead întinse mâna să atingă sabia, înainte să ridice privirea spre Sarsun.

— Ei?

El înclină capul. Ead coborî lampa, căutând ceea ce trebuia să găsească.

Sicriul era ridicat pe o platformă. În fața acelei platforme se afla o gaură a cheii cu o scobitură pătrată în jurul ei. Aruncându-i o privire lui Sarsun, care țăcăni cu gheara, Ead îngenunche și vârî cheia la locul ei.

Când se suci, sudoarea îi udă cu totul ceafa. Trase adânc aer în piept și scoase cheia.

De sub sicriu ieși un compartiment. Înăuntru se mai afla o cutie din fier. Ead roti mânerul în formă de mugure de portocal și o deschise.

În fața ei se-afla un giuvaier. Avea suprafața albă precum o perlă sau precum ceața prinsă într-un ciob de sticlă.

Sarsun ciripi. Lângă giuvaier era un pergament cât degetul ei mic, dar Ead abia-l văzu. Vrăjită de lumina care dănțuia în giuvaier, se întinse s-o prindă între degete.

Imediat ce-o atinse, un țipăt îi scăpă de pe buze. Sarsun scoase și el un țipăt, în timp ce Ead se prăbuși înaintea Maicii, cu degetele prinse de giuvaier precum o limbă de gheață. Ultimul lucru pe care-l auzi fu zbârnâitul aripilor sale.

e

— Uite, preaiubito.

Chassar îi dădu lui Ead o cană cu lapte de migdale. Aralaq stătea întins de partea cealaltă a patului ei, cu botul pe labele din față.

Giuvaierul stătea pe masă. Nu-l mai atinsese nimeni de când Chassar, anunțat de Sarsun, găsind-o fără simțire, o dusese înapoi în odaia-soarelui. Degetele ei dăduseră drumul giuvaierului de-abia când se trezise.

În clipa de față, citea tălmăcirea pergamentului care fusese în cutie. Pecetea fusese deja ruptă. Scris pe o hârtie sfărâmicioasă, cu o strălucire ciudată, cărturarii văzuseră mesajul ca fiind în seiikineză veche, presărată cu câte-un cuvânt în selinyeză.

Plecăciune ție, onorabilă Siyāti, preaiubită soră a preaonoratei

și luminatei Cleolind.

În această a treia zi de primăvară din al douăzecilea an al domniei preaonoratei Împărătesc Mokwo, eu, împreună cu Cleolind, l-am legat pe Nenumit cu două giuvaiere sacre. Nu l-am putut nimici, căci inima lui cea aprigă n-a fost străpunsă cu sabia. O mie de ani va fi ținut, și nici măcar un răsărit de soare mai mult.

Cu durere, îți trimit rămășițele prietenei noastre și giuvaierul ei care se stinge ca să îl păstrezi până la întoarcerea lui. Vei găsi celălalt giuvaier pe Komoridu și îți trimit și o hartă a stelelor care să îți conducă urmașii într-acolo. Trebuie să folosească și giuvaierele, și sabia împotriva lui. Giuvaierele se vor lipi de magul care le atinge, și numai moartea le poate schimba stăpânul. Mă rog ca ai noștri copii, peste veacuri de-acum înainte, să primească povara cu inimi dornice.

Eu sunt,

Neporo, regina Komoridului

— Toți acești ani, avertismentul era cu Maica. Adevărul era chiar sub picioarele noastre, spuse Abatesa, cu o voce subțiată. De ce o soră din vremurile trecute a mers într-atât de departe pentru a-l ascunde? De ce a ascuns cheia mormântului și a îngropat-o în *Inys,* dintre toate locurile cu putință?

— Poate pentru a o apăra, răspunse Chassar. De Kalyba.

Liniștea era răsunătoare.

— Să nu rostești numele acesta! îi ceru Abatesa, foarte încet. Nu aici, Chassar!

Chassar lăsă capu-n jos, umil.

— Sunt sigur, reluă el, că o soră ne-ar fi lăsat mai multe, dar în arhive. Înainte de viitură.

Abatesa se plimba încolo și-ncoace, în cămașa ei de noapte roșie.

— Nu am găsit nicio hartă a stelelor în cutie. Își trecu o mână peste colierul de aur și continuă: Și totuși… am aflat o mulțime de lucruri din acest mesaj. Dacă-i putem da crezare acestei Neporo de Komoridu, Maica nu a reușit să străpungă inima Nenumitului. În anii ei pierduți, a reușit cumva să-l

vatăme destul de tare cât să-l *lege,* dar nu a fost suficient ca să-l împiedice să se ridice iar.

O *mie de ani va fi ținut, și niciun răsărit de soare mai mult.*

Absența lui nu avusese niciodată de-a face cu Sabran.

— Nenumitul se va întoarce, spuse Abatesa, aproape ca pentru sine însăși, dar putem afla o dată precisă din acest bilet. La o mie de ani de la a treia zi de primăvară din al *douăzecilea* an al împărătesei Mokwo din Seiiki…

Porni spre ușă.

— Trebuie să trimit neapărat după cărturarii noștri. Să aflu când a domnit Mokwo. Și s-ar putea să fi auzit și ei ceva legende despre aceste giuvaiere.

Ead abia era în stare să gândească. Îi era un frig de parcă o scosese cineva din Marea de Cenușă.

Chassar băgă de seamă.

— Mai dormi un pic, Eadaz.

O sărută în creștetul capului.

— Și, deocamdată, nu te mai atinge de giuvaier!

— Sunt băgăcioasă, bombăni Ead, nu netoată!

După ce el plecă, Ead se lipi de blana caldă a lui Aralaq, cu gândurile învălmășite.

— Eadaz, zise Aralaq.

— Da?

— Nu te mai lua după păsări proaste prin cotloane întunecate!

e

O visă pe Jondu într-o odaie întunecată. O auzi urlând, în timp ce-o gheară roșie îi zdrelea carnea. Aralaq o trezi atingând-o cu botul.

— Visai, mârâi el.

Lacrimile-i udau obrajii. El o atinse cu botul, iar ea se cuibări în blana lui.

Se spunea că regele Yscalinului avea o cameră de tortură undeva în măruntaiele acelui palat. Jondu își găsise, de bună seamă, moartea acolo. În tot acest timp, Ead stătuse la

strălucitoarea curte din Inys, unde primea plată și era îmbrăcată în straie scumpe. Avea să poarte durerea aceasta după ea până la sfârșitul zilelor.

Giuvaierul încetase să mai strălucească. Îl privi cu băgare de seamă, în timp ce sorbea ceaiul de safir care-i fusese lăsat.

Abatesa intră valvârtej în odaia-soarelui.

— N-avem *nimic* despre această Neporo de Komoridu în arhive, anunță ea, fără a ține seama de vreun protocol. Sau despre acest giuvaier. Orice-ar fi, nu e soiul nostru de magie.

Se opri lângă patul ei.

— E ceva… necunoscut. Primejdios.

Ead își lăsă paharul jos.

— N-o să vă placă s-auziți asta, Abatesă, răspunse ea, dar Kalyba ar cunoaște asta.

Abatesa încremeni din nou auzind numele. Încordarea maxilarului îi trăda neplăcerea.

— Vrăjitoarea din Inysca a faurit-o pe Ascalon. Un obiect înzestrat cu mare putere. Acest giuvaier ar putea fi o altă plăsmuire de-ale ei, spuse Ead. Kalyba e pe-acest pământ dinainte cu mult ca Maica să-și dea prima suflare.

— Așa este. S-a preumblat pe coridoarele Abației. Ea ți-a ucis mama bună.

— Cu toate-acestea, cunoaște multe lucruri pe care noi nu le cunoaștem.

— Zece ani în Inys ți-au tulburat mințile? rosti Abatesa, tăios. Nu se poate să te încrezi în vrăjitoare!

— S-ar putea să vină Nenumitul! Țelul nostru, ca surori ale Abației, este să apărăm lumea de el. Dacă trebuie să ne înțelegem cu dușmani mai mici ca să putem face asta, atunci așa să fie.

Abatesa o privi.

— Ți-am spus, Eadaz, spuse ea. Țelul nostru de-acum e să apărăm Miazăzi. Nu lumea.

— Păi, lăsați-mă să apăr Miazăzi!

Cu un oftat scos pe nas, Abatesa își lăsă mâinile pe balustradă.

— Mai există un motiv pentru care cred că trebuie să o

abordăm pe Kalyba, insistă Ead. Sabran visa adesea Alcovul Veșniciei. Bineînțeles, nu știa ce este, dar mi-a spus că văzuse o poartă cu flori de sabra și un loc cumplit dincolo de ea. Aș dori să știu de ce o bântuia pe o regină inyshiană.

Abatesa rămase la fereastră vreme îndelungată, încremenită ca un turn.

— Nu trebuie să o poftiți pe Kalyba aici, continuă Ead. Lăsați-mă pe mine să merg la ea. Pot să-l iau pe Aralaq.

Abatesa strânse din buze.

— Du-te-atunci, cedă ea, dar mă îndoiesc că-ți va putea sau va voi să-ți spună ceva. De când a fost alungată, mult amar a adunat în ea.

Se folosi de-o bucată de cârpă ca să ridice giuvaierul.

— Asta am să-l păstrez aici.

Ead simți un neașteptat fior de neliniște.

— S-ar putea să am nevoie de el. Kalyba este un mag mai puternic decât am să fiu eu vreodată.

— Nu! N-am să risc să ajungă pe mâna ei.

Abatesa băgă giuvaierul într-o pungă aflată la șoldul ei.

— O să ai arme. Kalyba e puternică – nimeni nu poate tăgădui acest lucru –, însă n-a mai mâncat din fructul copacului de ani întregi. Am încredere că vei ieși biruitoare, Eadaz uq-Nāra.

42. Răsărit

Sudoarea-i tremura pe vârful nasului. În timp ce Niclays își uda pensula și ținea mâna căuș sub ea, nevrând să verse cerneală peste capodopera lui, Laya aduse o farfurie cu zeamă.

— Eu nu vreau să te-ntrerup, Bătrâne Roșcovan, dar n-ai mâncat nimic de câteva ceasuri, spuse Laya. Dacă pici în nas, hărtulița asta a ta o să fie vraiște înainte s-apuce doamna căpitan să scuipe pe ea!

— *Hărtulița* asta, Laya, e taina nemuririi.

— Mie mi se pare-o nebunie.

— Toți alchimiștii au nebunia în sânge. De-aia, doamnă

scumpă, facem noi treabă.

Stătuse cocoșat deasupra mesei preț de ceea ce părea o viață de om, copiind caracterele mici și pe cele mari din *Povestea insulei Komoridu* pe un sul uriaș de mătase, neținând seama de cele de mărime mijlocie. Dacă se dovedea a fi o muncă în zadar, cel mai sigur avea să ajungă pe fundul mării la revărsatul zorilor.

Imediat ce-și adusese aminte de bolta înstelată de la palatul Brygstad, își dăduse seama. Mai întâi, încercase să aranjeze caracterele ciudate într-un cerc, cum făceau astronomii mentezi, dar îi ieșiseră numai baliverne. Cu niște muncă de lămurire, Padar, navigatorul sepulian, renunțase și el la hărțile sale ale stelelor, care erau dreptunghiulare. Niclays merse mai departe din acel punct, cu tălmăcirea fiecărei pagini din text pe un chenar pe care-l desenase pe mătase, păstrându-le în ordinea în care apăreau în carte.

Imediat ce chenarele se umpluseră cu caracterele mari și mici, deveni sigur că urmau să alcătuiască o parte dintr-o hartă a cerului. Bănuia că mărimea caracterului era o măsură a strălucirii stelei corespunzătoare, cele mai mari fiind cele mai strălucitoare.

Undeva dedesubt, dragonul porni a se zbate iar ca un pește pe uscat, zgâlțâind corabia.

— Afurisită arătare!

Niclays însemnă poziția următorului caracter.

— Nu vrea să tacă?

— I-or lipsi adoratorii.

Laya îi întinse firul de mătase. În timp ce lucra, îi cercetă fața.

— Niclays, murmură ea, cum a murit Jannart?

Gâtul i se umplu de durerea cu care era obișnuit, dar îi era mai ușor să înghită când avea ceva cu care să-și ocupe mintea.

— De molimă, zise el.

— Îmi pare rău!

— Nu pe cât îmi pare mie!

Nu mai vorbise cu nimeni despre Jannart. Cum ar fi putut, când nimeni nu știa cât fuseseră de apropiați? Chiar și-n clipa

de față, simțea fluturi în stomac, dar Laya nu făcea parte din nicio curte din Întinderea Virtuților, și se trezi că deja avea încredere-n ea. Avea să-i păstreze tainele.

— Ți-ar fi plăcut de el. Iar lui i-ar fi plăcut de tine, completă Niclays cu glas îngroșat. Jannart iubea la nebunie limbile străine. Mai ales pe cele străvechi și pe cele moarte. Era îndrăgostit de cunoaștere.

Ea zâmbi.

— Voi, mentezii, nu sunteți cu toții un pic îndrăgostiți de cunoaștere?

— Spre marea scârbă a rubedeniilor noastre din Întinderea Virtuților. De multe ori se întreabă cum putem să punem la îndoială temelia credinței noastre adoptate, deși ea este alcătuită dintr-o singură stirpe care nu strălucește prin nimic, lucru care nu pare-a fi din cale-afară de chibzu…

Ușa se deschise deodată, lăsând să pătrundă o rafală de vânt. Se grăbiră să prindă paginile împrăștiate, în timp ce intră Împărăteasa de Aur, urmată de Padar, cu fața și pieptul mustind de sânge, și de Ghonra, autointitulata Prințesă a Mării Soarelui Dănțuitor și căpitan al *Corbului Alb*. Laya îi dezvăluise lui Niclays că frumusețea ei rară ascundea și-o sete de sânge la fel de rară. Tatuajul de pe fruntea ei era o taină pe care încă nu o dezlegaseră; scria, simplu, *dragoste*.

Niclays ținu capul plecat până trecu ea. Împărăteasa de Aur se servi cu o cupă cu vin.

— Nădăjduiesc că aproape ai isprăvit, Lună-de-Mare!

— Da, preaonorată Împărătească de Aur, răspunse Niclays, vesel. Curând, voi ști cam pe unde se află copacul.

Se concentră din răsputeri, avându-i pe Padar și pe Ghonra aproape, suflându-i practic în ceafa. După ce copie ultimul caracter, suflă ușor în cerneală. Împărăteasa de Aur își aduse cupa cu vin la masă (Niclays se rugă cât putu de fierbinte să nu o verse) și-și cercetă creația.

— Ce-i asta?

El îi făcu o plecăciune.

— Preaonorată Împărătească de Aur, răspunse, cred că aceste caractere din *Povestea Insulei Komoridu* întruchipează

stelele – cea mai străveche cale a noastră de navigație. Dacă pot fi potrivite cu o hartă a stelelor care să existe, cred că vă vor conduce la dud.

Îl cercetă pe sub partea din față a podoabei ei pentru cap. Mărgelele acesteia-i aruncau umbre pe frunte.

— Yidagé, îi zise Împărăteasa de Aur Layei, tu știi, oare, ceva seiikineză veche?

— Ceva, preaonorată doamnă căpitan!

— Ia citește caracterele!

— Eu cred că ele nu trebuie citite ca niște cuvinte, îndrăzni Niclays, ci ca…

— Tu *crezi,* Lună-de-mare, îl întrerupse Împărăteasa de Aur. Pe mine mă plictisesc cei ce gândesc. Hai, citește, Yidagé!

Niclays își ținu gura. Laya își trecu degetul peste fiecare caracter.

— Niclays.

Un rid îi răsări pe frunte.

— Eu cred că *trebuie* citite ca niște cuvinte. Aici e un mesaj.

Nervii lui se risipiră.

— Chiar așa?

Își împinse ochelarii pe nas.

— Păi, și ce zice mesajul ăsta?

— *Calea Proscrișilor,* citi Laya, cu voce tare, *începe în al nouălea ceas al nopții. Giuvaierul… care înalță* – miji ochii. Da, *giuvaierul care înalță – este sădit în pământul de pe insula Komoridu. De sub Ochiul Coțofenei, luați-o spre miazăzi și către Steaua Viselor, și căutați sub…*

Când ajunse la ultimul caracter din ultimul chenar, expiră adânc.

— Aha! Astea-s caracterele pentru *dud.*

— Hărțile stelelor, spuse Niclays, cu răsuflarea tăiată. Oare tiparele-astea s-or potrivi cu cerul?

Împărăteasa de Aur privi spre Padar, care își întinse hărțile stelelor pe podea. După ce le cercetă o vreme, luă pensula încă udă și uni câteva dintre caracterele scrise pe mătase. Niclays tresări la prima frecare a pensulei, apoi își dădu seama ce alcătuiau.

Constelații.

Inima-i bubui cu o putere ca de topor care lovea lemnul. Când Padar termină, lăsă pensula jos și căzu pe gânduri.

— O înțelegi, Padar? întrebă Împărăteasa de Aur.

— O înțeleg.

Încet, el încuviință din cap.

— Da. Fiecare chenar înfățișează cerul într-o perioadă a anului.

— Și asta.

Niclays arătă către ultimul chenar.

— Cum îi spune constelației ăsteia?

Împărăteasa de Aur făcu un schimb de priviri cu navigatorul ei, care-și mușca buzele.

— Seiikinezii, răspunse ea, îi spun Coțofana. Caracterele pentru *dud* îi alcătuiesc ochiul.

De sub ochiul Coțofenei, luați-o spre miazăzi și spre Steaua Viselor, și căutați sub dud.

— Da!

Padar dădu ocol mesei, cu pași mari.

— Cartea ne-a oferit un punct fix. Cum stelele se mișcă în fiecare noapte, trebuie să ne începem călătoria în clipa în care ne aflăm drept sub ochiul Coțofenei, într-al nouălea ceas al nopții, în perioada dată a anului.

Niclays abia mai putea sta locului.

— Care e?

— Sfârșitul iernii. După aceea, trebuie să cârmim corabia între Steaua Viselor și Steaua de Miazăzi.

Se lăsă o liniște adâncă, încordată de nerăbdare, iar Împărăteasa de Aur zâmbi. Niclays își simți genunchii tremurându-i cu putere, ori de oboseală, ori din pricina eliberării subite de sub spaima îndurată zile de-a rândul.

Din mormânt, Jannart le arătase steaua de care aveau nevoie ca punct de navigație. Fără ea, Împărăteasa de Aur n-ar fi știut niciodată cum să ajungă la locul cu pricina.

Apăru din nou un licăr de îndoială. Pesemne că n-ar fi trebuit să-i arate. Cineva se străduise din răsputeri să țină ascunse acele cunoștințe față de cei din Răsărit, iar el le

dăduse pe mâinile nelegiuiților.

— Yidagé, ai zis tu ceva de un giuvaier, spuse Împărăteasa de Aur, cu o sclipire în ochi. Un giuvaier care înalță.

Laya clătină din cap.

— E o descriere poetică a unui sâmbure, cred. Un sâmbure care devine un copac.

— Sau o comoară, completă Padar.

Făcu un schimb de priviri lacome cu Ghonra.

— O comoară îngropată.

— Padar, spuse Împărăteasa de Aur, cere-le membrilor echipajului să fie gata de vânătoarea vieții lor. Ne-ndreptăm către Kawontay, să ne reumplem cu provizii, iar dup-aia pornim către dud. Ghonra, dă de știre echipajelor *Corbului Alb* și *Porumbelului Negru.* Avem drum lung în față.

Cei doi plecară numaidecât.

— Sunteți…

Niclays își drese glasul.

— Sunteți mulțumită de soluția asta, preaonorată doamnă căpitan?

— Deocamdată, răspunse Împărăteasa de Aur, dar dacă nu ne-așteaptă nimic la capăt de drum, atunci o să știu cine ne-a tras în piept.

— Nu am de gând să vă trag în piept.

— Nădăjduiesc c-așa e.

Ea băgă mâna sub masă și-i dădu ceea ce părea a fi o bucată lungă de lemn de cedru.

— Toți oamenii mei sunt înarmați. Toiagu-ăsta o să fie al tău. Folosește-l cu cap!

El îl luă de la ea. Era ușor, însă era convins că putea da o lovitură zdrobitoare.

— Vă mulțumesc! spuse el, făcând o plecăciune. Preaonorată doamnă căpitan!

— Ne-așteaptă viața veșnică, adăugă ea, dar dacă tot mai vrei să vezi dragonul și să iei ce parte-i vrea din el, să te duci acum! Poate-așa mai aflăm ceva și despre acel giuvaier din *Povestea Insulei Kotnoridu* sau despre insulă, zise ea. Yidagé, ia-l de-aici!

Plecară din cabină. În clipa-n care ușa se-nchise după ei, Laya-l apucă pe Niclays de gât și-l îmbrățișă. Își strivi nasul de umărul ei, iar mărgelele ei îi intrară în piept, dar, deodată, se puse și el pe râs la fel de tare ca ea, și hohoti până rămase fără aer.

Lacrimile îi șiroiau pe față. Era ca beat de ușurare, dar și de încântarea de-a fi reușit să dezlege un mozaic. În toți anii pe care-i petrecuse pe Orisima, nu găsise nicio cheie pentru prepararea elixirului, iar acum descoperise calea spre el. Dusese la bun sfârșit ceea ce începuse Jannart.

Îi creștea inima în piept. Laya îi luă capu-n mâini și-i zâmbi larg, într-un fel care-i făcu sufletul să crească.

— Ești un geniu, Lună-de-Mare! îl lăudă ea. Strălucit, chiar strălucit!

Piraților umpluseră toate punțile. Padar își urla poruncile către ei în lacustrină. Stelele străluceau puternic pe un cer senin, chemându-i către zare.

— Nu sunt un geniu, recunoscu Niclays, căruia i se-nmuiaseră picioarele. Sunt doar nebun. Și norocos.

O mângâie pe braț.

— Îți mulțumesc, Laya! Pentru că m-ai ajutat și pentru că ai crezut în mine. Poate că vom cina amândoi gustând din fructul nemuririi.

Ea-l privi deodată cu băgare de seamă.

— Poate.

Silindu-se să-i zâmbească, îi puse o mână între umeri și-l conduse prin învălmășeala piraților.

— Haide! E vremea să-ți primești răsplata.

e

În cea mai adâncă parte-a *Căutării,* un dragon lacustrin era legat de la bot și până la vârful cozii. Niclays îl găsise măreț când îl văzuse pentru prima oară pe plajă. Acum, i se părea aproape plăpând.

Laya aștepta alături de el, în umbre.

— Eu trebuie să mă întorc, îi spuse ea. Te descurci?

El se sprijini în toiagul lui nou.

— Bineînțeles. Fiara-i legată.

Avea gura uscată.

— Tu du-te!

Ea-i aruncă dragoniței o ultimă privire, apoi vârî mâna între faldurile hainei. Dinlăuntru, scoase un cuțit într-o teacă de piele.

— Ăsta-i darul meu.

I-l întinse ținându-l de tăiș.

— Dacă ți-o trebui.

Niclays îl luă. Avusese o sabie în Mentendon, însă n-o folosise decât la lecțiile de scrimă cu Edvart, care-l dezarmase mereu în câteva clipe. Înainte s-apuce el să-i mulțumească, Laya urca deja înapoi pe trepte.

Dragonița părea adormită. O coamă încâlcită i se revărsa în jurul coarnelor. Avea o față mai lată decât fețele ca de șerpi ale wyrmilor și mai arătoasă, împodobită cu niște cute.

Nayimathun, așa-i spusese Laya. Un nume fără o obârșie clară.

Niclays se îndreptă spre fiară, ferindu-se de capul ei. Falca de jos îi era deschisă în somn, dezvăluind niște dinți cât un antebrat de lungi.

Domul de pe cap îi era stins. Panaya îi vorbise despre el în noaptea în care Niclays văzuse pentru prima oară un dragon. Când se lumina, domul chema planul ceresc, ridicând dragonul către stele. Spre deosebire de wyrmi, dragonii nu aveau nevoie de aripi ca să zboare.

Încercase să se lămurească săptămâni întregi. Luni întregi. Poate că domul era un soi de magnetit, atras de particule din aer sau de miezurile unor lumi îndepărtate. Poate că dragonii aveau oasele goale, care le îngăduiau să zboare prin văzduh. Alchimistul din el venea cu teorii. Cu toate acestea, știuse în adâncul ființei lui că dacă n-avea să despice un dragon, să-l vadă cu ochi de anatomist, avea să rămână nelămurit. Magie în toată puterea cuvântului.

Chiar în timp ce el cerceta fiara, ochiul acesteia se deschise deodată și, deși nu-i stătea-n fire, Niclays dădu înapoi. În

ochiul făpturii se-ascundeau cunoștințe cât pentru un cosmos întreg: gheață și hăuri și constelații – și nu era nici pe departe omenesc. Avea o pupilă mare cât un scut, înconjurată de un albastru strălucitor.

Un timp îndelungat, se priviră țintă. Un om de la Apus și un dragon de la Răsărit. Niclays se trezi copleșit de nevoia de-a cădea în genunchi, dar nu făcu decât să-și apuce bastonul.

— Tu!

Vocea îi era rece și susurătoare. Precum foșnetul pânzei unei bărci.

— Tu ești cel care s-a târguit pentru solzii și sângele meu.

O limbă albastru-închis îi șfichiui printre dinți.

— Ești Roos.

Vorbea în seiikineză. Fiecare cuvânt era prelungit precum o umbră la răsăritul soarelui.

— Eu sunt, întări Niclays. Iar tu ești măreața Nayimathun. Sau poate, adăugă el, nu ești atât de măreață.

Nayimathun îi privi gura în timp ce vorbea. Pe uscat, îi spusese Panaya, dragonii auzeau cum auzeau oamenii sub apă.

— Cel ce poartă lanțurile e de o mie de ori mai măreț decât cel ce le mânuiește, răspunse Nayimathun. Lanțurile sunt dovada lașității.

Un uruit umplu cabina cavernoasă.

— Unde este Tané?

— În Seiiki, pesemne. De-abia o cunosc pe fată.

— Ai cunoscut-o destul de bine ca să o amenințI. Să încerci să te folosești de ea pentru a te căpătui!

— Lumea asta-i necruțătoare, fiară ce ești! Eu n-am făcut decât negoț, spuse Niclays. Aveam nevoie de solzii și de sângele tău pentru a-mi duce munca la bun sfârșit, pentru a desluși taina nemuririi tale. Am vrut ca lumea să aibă un prilej de supraviețuire într-o lume stăpânită de uriași.

— Am vrut să vă apărăm în timpul Marii Suferințe.

Ochiul i se închise o clipă, cufundând împrejurimile în întuneric.

— Mulți dintre voi au pierit. Dar noi am încercat.

— Poate că soiul vostru nu e atât de sângeros precum Armia Draconică, răspunse Niclays, dar tot aveți voi grijă ca oamenii să se închine imaginii voastre și să se roage de voi să dați ploi care cresc recoltele. De parcă omul n-ar fi și el destul de minunat ca să fie adulat.

Dragonița pufni abur pe nări.

Niclays se hotărî în clipa aceea. Chiar dacă uneltele lui alchimice se pierduseră, chiar dacă era pe cale să descopere o fântână a vieții veșnice, avea să ia ceea ce-i fusese tăgăduit de multă vreme.

Își lăsă toiagul jos și scoase cuțitul pe care i-l dăruise Laya din teacă. Avea mânerul lăcuit, iar lama-i era zimțată într-o parte. Privi cu băgare de seamă numeroșii solzi ai dragonului. Când găsi o porțiune cu solzi neatinși, puse mâna pe ea.

Dragonița era rece și netedă precum un pește. Niclays folosi cuțitul pentru a smulge solzul, dezvăluind pojghița de carne argintie de dedesubt.

— Nu ești menit să trăiești o veșnicie.

Niclays aruncă o privire disprețuitoare spre capul făpturii.

— Vezi tu, eu cred în posibilitate. Chiar dacă nu reușesc să găsesc elixirul vieții în trupul tău, Împărăteasa de Aur se află în drum spre Insula Komoridu. Acolo, va găsi dudul și giuvaierul de sub el.

Ochiul se deschise larg, scânteind.

— Giuvaier.

Dragonița slobozi un șuierat.

— Vorbești de giuvaierele cerești.

— Giuvaiere, repetă Niclays. Da. De giuvaierul care înalță.

Își îmblânzi glasul.

— Ce știi despre ele?

Nayimathun păstră tăcerea. Niclays smuci tăișul în sus, sfârtecând solzii, iar dragonița tresări în lanțuri.

— N-am să-ți spun nimic, răspunse făptură. Doar că nu trebuie să cadă pe mâinile piraților, fiu al Mentendonului.

„Potrivit jurnalului ei, mătușa mea l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de Răsărit, și să nu-l mai aducă niciodată înapoi.”

Cuvintele lui Jannart se tot întorceau la el, învârtindu-i-se prin minte asemenea unui titirez.

„Să nu-l mai aducă niciodată înapoi.”

— Nu mă aștept să-ți oprești căutarea. E prea târziu pentru asta, continuă dragonița, dar să nu îngădui ca giuvaierul să cadă pe mâinile celor care l-ar folosi ca să nimicească puținul care-a mai rămas din lume. Apa din tine a ajuns stătută, Roos, dar tot se mai poate curăți.

Niclay strângea mânerul cuțitului, gâfâind.

„Stătută.”

Dragonița grăia adevărul. Totul se oprise în jurul lui. Viața lui încremenise, precum un ceas în apă, în clipa în care Sabran Berethnet îl trimisese pe Orisima. Nu mai reușise să dezlege nicio taină de-atunci. Nici taina vieții veșnice. Nici motivul pentru care murise Jannart.

Era alchimist, dezlegător de taine. Și n-avea să mai fie stătut.

— Destul cu astea! șuieră el, apoi tăie în carne vie.

43. Miazăzi

Armurierul îi dăduse lui Ead un arc din osdemon, o sabie din fier, o secure pe care erau gravate rugăciuni în selinyeză și un pumnal subțire, cu mâner din lemn. În locul mantiei măslinii din copilărie, acum purta albul cuvenit unei novice. Chassar, care venise alături de Sarsun să o conducă, îi puse mâinile pe umeri.

— Zāla ar fi atât de mândră să te vadă! spuse el. Curând, mantia roșie va fi a ta.

— Dacă mă întorc în viață.

— Te vei întoarce. Kalyba este o făptură cumplită, dar nu mai e atât de puternică pe cât era pe vremuri. Nu s-a mai înfruptat din portocal de douăzeci de ani, așa că n-o să mai aibă siden.

— Are ea altă magie.

— Am încredere-n tine c-o vei birui, preaiubito. Sau că te

vei întoarce, dacă riscul devine prea mare.

Mângâie ihneumonul de lângă ea.

— Să ai grijă să mi-o aduci întreagă înapoi, Aralaq!

— Eu nu-s vreo tâmpită de pasăre, răspunse Aralaq. Ihneumonii nu-și conduc surioarele spre primejdii.

Sarsun cârâi, ofuscat.

e

Când fusese alungată, Kalyba fugise într-o parte a pădurii pe care-o numise Alcovul Veșniciei. Se spunea că aruncase asupra ei o vrajă care înșela privirile. Nimeni nu știa cum își țesea nălucirile.

Soarele era la asfințit în clipa în care Ead porni alături de Aralaq din Valea Sângelui, înapoi prin pădure. Ihneumonii puteau alerga mai iute decât caii, chiar și decât leoparzii de pradă care viețuiseră cândva în Lasia. Ead ținu capul jos în timp ce el dădea buzna printre liane, se strecura pe sub rădăcini și sărea peste numeroasele pâraie care erau afluenți ai fluviului Minara.

Aralaq obosi chiar înainte de răsăritul soarelui, așa că făcură tabără într-o peșteră din apropiere. Aralaq se făcu nevăzut ca să vâneze, iar Ead se răcori în balta de dedesubt. În timp ce urca din nou spre peșteră, își aduse aminte de vremea când Kalyba fusese la Abație.

Ead își aducea aminte de Kalyba ca fiind o roșcată cu ochii negri ca două hăuri fără fund. Sosise la Abație când Ead avea doi ani, pretinzând că mai vizitase Abația de câteva ori în decursul veacurilor ei de viață – căci mai susținea și că era nemuritoare. Sidenul îi fusese dăruit nu de portocal, ci de un păducel care se aflase cândva pe insula inyshiană Nurtha.

Abatesa o primise cu brațele deschise. Surorile-i ziceau Sora-Păducel ori Limbă-lungă, depindea dacă-i credeau sau nu povestea. Cele mai multe dintre ele se ținuseră departe de ea, căci Kalyba avea daruri tulburătoare. Daruri pe care nu le primise de la niciun copac.

Odată, Kalyba dăduse peste Ead și Jondu în vreme ce se

jucau sub soare, și zâmbise într-un fel care-o făcuse pe Ead să aibă încredere deplină în ea.

„În ce v-ați preschimba, surioarelor, dacă v-ați putea preschimba în orice v-ați dori?”

„Într-o pasăre”, răspunsese Jondu, „ca să pot să merg unde-mi doresc.”

„Și eu”, răspunsese Ead, pentru că mereu făcuse la fel ca Jondu. „I-aș putea doborî pe wyrmi pentru Maică, din zbor, chiar.”

„Priviți”, zisese Kalyba.

Aici i se începețoșau amintirile, însă Ead era sigură că degetele Kalybei se preschimbaseră în aripi. Cu siguranță făcuse ceva care le fermecase pe Jondu și pe Ead și le convinsese că ea era cea mai sfântă dintre slujnice.

Motivele pentru care fusese alungată nu fuseseră niciodată lămurite, dar se zvonea că ea era cea care o otrăvise pe Zāla în somn.

Poate că atunci Abatesa își dăduse seama că ea era Doamna din Pădure, spaima legendelor inyshiene, cunoscută pentru setea ei de sânge.

În timp ce Ead își ștergea sabia, Aralaq ieși prin cascadă. Îi aruncă o privire sictirită.

— Ești o neghioabă că te-ai avântat în călătoria asta! Vrăjitoarea din Inysca o să se înfrupte din tine.

— Din ce-am auzit eu, Kalybei îi place să se joace cu prada ei.

Ead își lustruia acum sabia cu mantia.

— Pe lângă asta, vrăjitoarea e din cale-afară de curioasă. O să vrea să știe de ce-am venit la ea.

— O să-ți spună numai minciuni.

— Sau o să se dea mare cu câte știe. Și știe destule.

Cu un oftat îndurerat, se întinse după arc.

— Mă gândesc că va trebui să-mi vânez singură ceva pentru cină!

Aralaq mârâi înainte să treacă din nou prin cascadă, iar Ead zâmbi. Avea să-i prindă el ceva. Ihneumonii aveau obiceiul de-a fi credincioși, oricât de ursuzi erau în mod normal.

Ea adună puținele vreascuri pe care le putu găsi prin tufișuri și făcu un foc în peșteră. Când Aralaq se întoarse din nou, aruncă un pește pătat.

— Asta-i doar pentru că m-ai hrănit cât eram puiandru, spuse el, și se ghemui în întuneric.

— Îți mulțumesc, Aralaq!

El scoase un mormăit de nemulțumire.

Ead înfășură peștele într-o frunză de bananier și-l ținu deasupra focului. În vreme ce se prăjea, gândurile i se îndreptară către Inys, parcă purtate într-acolo de vânturile de miazăzi.

Sabran dormea în clipa aceea, cu Roslain sau Katryen alături. Pesemne, aiura de la febră. Sau poate că-și revenise. Poate că alesese deja o altă Doamnă din Dormitor – sau poate că-i fusese aleasă o alta. Acum, că Ducii Spirituali dădeau târcoale tronului, cu siguranță avea să fie o altă femeie din familiile lor, ca s-o poată iscodi mai pe îndelete.

Oare ce-i spuseseră reginei Inysului despre Ead? Fără îndoială, îi spuseseră că e o vrăjitoare și o trădătoare. Dacă Sabran crezuse, în adâncul sufletului ei, asta era altă poveste. Nu voia să accepte – dar cum îi putea provoca pe Ducii Spirituali, când ei îi cunoșteau taina; când o puteau nimici cu un singur cuvânt?

Oare Sabran mai avea încredere în ea? Nu merita. Împărțiseră patul, își împărtășiseră trupurile, dar Ead nu-i spusese niciodată adevărul despre cine era ea de fapt. Sabran nici măcar nu-i știuse adevăratul nume.

Aralaq avea să se trezească în curând. Se întinse lângă el, destul de aproape de cascadă, încât stropii să-i răcorească pielea, și încercă să se odihnească puțin. Înfruntarea cu Kalyba avea s-o golească de energie. Când Aralaq se foi, ea își adună toate armele și i se urcă din nou în spinare.

Călătoriră prin pădure până la prânz. Când ajunseră la gura fluviului Minara, Ead își feri privirea de soare. Era o apă necruțătoare, rapidă și adâncă. Aralaq sărea printre pietre în apa mică, iar când n-avea ce altceva să facă, înota, cu Ead agățată de blana lui.

O ploaie caldă începu să cadă când ajunseră pe partea cealaltă a fluviului, lipindu-i cârlionții de față și de gât. Mâncă niște kaki, în timp ce Aralaq intra mai adânc în pădure. Deabia când soarele reîncepea să coboare, se opri.

— Alcovul e aproape.

Adulmecă.

— Dacă nu te-ntorci într-un ceas, vin după tine.

— Prea bine!

Ead alunecă jos din spinarea lui.

— Ține minte, Eadaz, spuse Aralaq, toate cele ce le vezi aici sunt năluciri!

— Știu.

Își prinse brațul într-o apărătoare.

— Ne vedem curând.

Aralaq mârâi a neplăcere. Cu securea-n mână, Ead păși în negură.

O boltă răsucită din crengi, presărate cu flori, alcătuia ușa. Flori de culoarea norilor de furtună.

„Visez la un alcov umbros în pădure, unde lumina soarelui scaldă iarba. Intrarea e o boltă din flori albastre – pare-mi-se că sunt flori de sabra.”

Ead ridică mâna și, pentru prima oară după ani buni, chemă focul-magului. Dănțuia de pe degetele ei și ardea florile, dezvăluind spinii de după nălucire.

Strânse pumnii. Flacăra albastră a focului-magului avea să desfacă vraja dacă ardea suficient, însă trebuia să fie cumpătată când îl folosea dacă voia să păstreze destulă putere ca să se apere. Cu o ultimă privire aruncată lui Aralaq, își croi drum printre spini, hăcuindu-i cu securea, și ieși nevătămată în luminișul de dedesubt.

Se afla în Livada Zeilor. În timp ce păși în față, un miros veni din verdeață, atât de puternic și de înecăcios, că mai că nu-l simți pe limbă. O lumină aurie scălda o iarbă care îi ajungea până la glezne.

Aici, copacii erau foarte apropiați unii de ceilalți. Dincolo de ei răsunau voci – aproape și departe, în același timp, dănțuind pe susurul apei.

Oare chiar se aflau acolo sau erau parte din vrajă?

Din pai, domniță mică, te-am făcutu,
Cumu-i guzganu-n lanu auritu,
Și cucuruzu cu tine-n pământu,
Naltu o crește, din sâmbur răsăritu.

O baltă mare, în care se vărsa izvorul, se ivi în fața ei. Ead se trezi mergând spre ea. Cu fiecare pas, vocile răsunau tot mai puternic, iar capul i se învârtea precum o morișcă. Limba-n care cântau era învăluită-n ceața necunoscutului, dar unele cuvinte erau, fără îndoială, într-o formă veche de inyshiană. Vechi de când lumea. La fel de bătrâne precum crângul-fărmăcat.

Din pai domniță am săditu,
Da-n pântec prunc nu îmi hodine,
Și soțu-n crângu-ntoiegitu,
Vânează ciute, nu pre mine.

Mâna-i era alunecoasă pe secure. Vocile vorbeau de-un ritual din zorii unui ev demult apus. În timp ce privea cu băgare de seamă crengile de deasupra capului, Ead se sili să și le închipuie scăldate-n sânge și glasurile atrăgând-o într-o cursă.

„În capătul cărării, găsesc o stâncă mare, și ca să o ating, întind o mână care nu cred că este a mea. Stânca se sparge în două, iar înăuntru…”

— Bună!

Ead ridică privirea. Un băiețel stătea pe o cracă, deasupra ei.

— Bună! rosti el, din nou, în selinyeză.

Avea o voce ascuțită și plăcută.

— Ai venit să te joci cu mine?

— Am venit s-o văd pe Doamna din Pădure. Poți să mi-o aduci, copile?

Băiatul scoase un hohot de râs muzical. Într-o clipită, era acolo. În următoarea, se și făcu nevăzut.

Ceva o făcu pe Ead să îndrepte privirea spre baltă.

Sudoarea-i picura pe ceafă în timp ce urmărea orice undă de la suprafața apei.

Tocmai trăgea aer în piept, când din apă se îți un cap. Ieși o femeie, cu ochii migdalați și goală.

— Eadaz du Zāla uq-Nāra.

Kalyba păși în luminiș.

— A trecut multă vreme.

Vrăjitoarea din Inysca. Doamna din Pădure. Glasul ei era la fel de profund și de limpede cum îi era balta, cu un accent ciudat. Din partea de miazănoapte a Inysului, dar nu tocmai.

— Kalyba, spuse Ead.

— Ultima oară când te-am văzut, nu aveai mai mult de șase ani. Acum, ești femeie, observă Kalyba. Cum trec anii! Omul mai și uită, când timpul nu-i lasă urme pe trup.

Acum, Ead își aminti bine chipul ei, pomeții înalți, buza de sus cărnoasă. Pielea-i era bronzată, brațele și picioarele, lungi și bine întreținute. Părul arămiu îi curgea în valuri peste sâni. Oricine-ar fi privit-o ar fi putut jura că nu era trecută nici măcar cu-o zi de douăzeci și cinci de ani. Era frumoasă, dar atinsă de aceeași goliciune pe care Ead o văzuse în oglindirea ei.

— Ultima care-a trecut să mă vadă a fost una dintre surorile tale, venită să-mi ia capul și să-l ducă la Mita Yedanya drept pedeapsă pentru o fărădelege pe care nu eu am înfăptuit-o. Pesemne că și tu ești aici să faci la fel, cugetă Kalyba. Te-aș preveni să nu încerci, dar surorile Abației s-au umplut de mândrie deșartă în anii care-au trecut de când am plecat de-acolo.

— Nu sunt aici ca să vă fac vreun rău.

— Atunci de ce vii la mine, dulce mag?

— Ca să învăț.

Kalyba rămase nemișcată, cu chipul golit de orice expresie.

— Tocmai m-am întors din Inys, continuă Ead. Ultima Abatesă m-a trimis acolo ca să-i slujesc reginei Inysului. Cât eram în Ascalon, am auzit povestindu-se de marea putere a Doamnei din Pădure.

— Doamna din Pădure.

Kalyba închise ochii și răsuflă pe nas, de parcă numele avea o mireasmă plăcută.

— Of, că *multă* vreme a mai trecut de când nu mi-a spus cineva așa!

— Chiar și acum sunteți temută și preamărită în Inys.

— Nu mă îndoiesc. Deși e ciudat, căci eu am mers rareori în crâng, chiar și-n copilărie, răspunse vrăjitoarea. Sătenii nu voiau să pună piciorul acolo de teama mea, dar eu mi-am petrecut cei mai mulți ani departe de locurile mele natale. Le-a luat mult prea mult să-și dea seama că locuiam în pădurea de păducel.

— Oamenii se tem de crâng din pricina dumneavoastră. Un singur drum duce prin el și cei care umblă pe-acel drum vorbesc de lumânări pentru morți și de țipete. Urme ale magiei dumneavoastră, zic ei.

Kalyba zâmbi ușor.

— Mita Yedanya m-a chemat înapoi în Lasia, dar mai degrabă mi-aș pune broșa în slujba unui mag mai puternic.

Ead făcu un pas spre ea.

— Am venit să mă ofer să vă fiu învățăcel, doamnă. Să învăț tot adevărul despre magie.

Chiar și ei i se păru că vocea-i era străbătută de un fior. Dacă reușise să-i păcălească pe cei de la curtea inyshiană aproape un deceniu, avea să reușească să păcălească și o vrăjitoare.

— Sunt măgulită, răspunse Kalyba, dar cu siguranță Abatesa ta îți poate spune adevărul.

— Mita Yedanya nu e precum înaintașele ei. Ea privește înlăuntru, spuse Ead. Eu nu o fac.

Partea aceea, măcar, era adevărată.

— O soră care-și vede dincolo de lungul nasului. Trebuie să admit că ăsta-i un lucru rar precum mierea argintie, spuse Kalyba. Nu te temi tu oare de poveștile ce se spun despre mine în țara mea de baștină, Eadaz uq-Nāra? Acolo sunt o hoață de copii, o cotoroanță, o ucigașă. O fiară din poveștile de demult.

— Povești menite să înspăimânte copiii rătăciți. Eu nu mă tem de ceea ce nu înțeleg.

— Și ce te face să crezi că ești *vrednică* de puterea pe care eu am stăpânit-o de-a lungul vremurilor?

— Doamnă, nu sunt, spuse Ead, dar poate, călăuzită fiind de dumneavoastră, am să ajung să fiu. Dacă-mi faceți marea cinste de-a-mi dărui cunoștințele dumneavoastră!

Kalyba o privi cu băgare de seamă, întocmai cum lupul privea mielul.

— Ia să-mi spui tu mie, zise ea, ce face Sabran?

Pe Ead o trecură fiorii când auzi cât de familiar îi rostea vrăjitoarea numele, de parcă ar fi vorbit de o prietenă dragă.

— Regina Inysului este bine, răspunse Ead.

— Ceri ajutorul, însă chiar de pe buzele tale curge minciuna.

Ead îi întâlni privirea. Chipul parcă-i era cioplit, iar înscrisurile de pe el erau prea străvechi ca să poată fi tălmăcite.

— Regina Inysului este în primejdie, recunoscu ea.

— Ceva mai bine!

Kalyba înclină capul.

— Dacă dorința ta e sinceră, ai să-mi faci o fărâmă de bine și-ai să-mi dai armele. Când locuiam eu în Inysca, era socotit o mare jignire ca oaspeții să aducă arme în pragul unei case.

Privirea i se îndreptă spre bolta din spini.

— Darămite peste el.

— Fie-mi cu iertare! Nu am vrut să vă jignesc!

Kalyba o privi fără expresie. Simțind că-și iscălea osândirea la moarte, Ead se lipsi de arme și le lăsă pe iarbă.

— Gata. Acum ți-ai pus încrederea-n mine, spuse Kalyba, aproape cu blândețe, și, în schimb, n-am să-ți fac niciun rău.

— Vă mulțumesc, doamnă!

Rămaseră una cu fața spre cealaltă o vreme, cu o jumătate de luminiș între ele.

Nu era nicio pricină pentru care Kalyba să-i spună ceva. Ead știa asta, și la fel avea să-și dea seama și vrăjitoarea.

— Tu spui că ești dornică de adevăr, însă adevărul este o țesătură cu multe fire, spuse Kalyba. Tu știi că eu sunt mag. O mânuitoare de siden, așa cum ești și tu – sau am *fost,* înainte

ca fosta Abatesă să nu mă mai lase să mă înfrupt din portocal. Toate astea pentru că Mita Yedanya îi spusese că eu ți-am otrăvit mama bună.

Zâmbi.

— De parcă m-aș deda vreodată la otrăvuri.

Deci Mita însăși era răspunzătoare de alungarea ei. Ultima Abatesă fusese o femeie blândă, dar ușor de influențat de către cei din jurul ei, inclusiv de *munguna* ei.

— Sunt din Prima Stirpe. Am fost prima și ultima care-a gustat din rodul păducelului, iar el mi-a dăruit viața veșnică. Dar bineînțeles, urmă Kalyba, tu n-ai venit aici ca să afli despre sidenul meu, căci sidenul îți e și ție bine-cunoscut. Tu dorești să afli izvorul *celeilalte* puteri ale mele – cea pe care nicio soră nu o înțelege. Puterea visului și-a nălucirii. Puterea Ascalonului, a mea *hildistérron.*

Stea-de-război. Un termen poetic pentru sabie. Ead îl mai întâlnise, prin cărțile de rugăciuni – însă acum atinse o coardă înlăuntrul ei, iar când își dădu seama, parcă simți și o notă muzicală.

Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.

Lumină din cer.

Hildistérron.

Și *Ascalon.* Un alt nume din străvechea limbă de pe Insulele Inyscăi. O altă formă a lui *astra* – alt cuvânt pentru stea – și *lun,* pentru putere. Loth îi spusese asta.

Stea puternică.

— Când eram în Inys… mi-am adus aminte de textul Tăbliței din Rumelabar. Care vorbea de un echilibru între foc și lumina stelelor.

Chiar în timp ce Ead spunea astea, în mintea ei se desfășură o lămurire care părea din ce în ce mai întemeiată.

— Copacii cu siden dăruiesc magilor foc. Mă întrebam dacă puterea dumneavoastră – *cealaltă* putere a dumneavoastră – vine din cer. De la Steaua Pletoasă.

Kalyba nu avea un chip pe care să se citească adesea uluirea, dar Ead o văzu. Un licăr în privirea ei.

— Bine! O*, foarte* bine!

Îi scăpă un râset ca un zbârnâit de coardă.

— Crezusem că numele ei s-a pierdut în negura timpurilor. Oare de unde-a auzit un mag de Steaua Pletoasă?

— Am fost în Gulthaga.

Truyde utt Zeedeur rostise acele cuvinte. Fata se purtase ca o neghioabă, dar instinctul n-o înșelase.

— Și isteață, și curajoasă, să-ndrăznești tu să te-avânți în Orașul Îngropat.

Kalyba o privi cu atenție.

— Ar fi plăcut să am tovărășia cuiva în Alcovul meu, dacă tot mi se tăgăduiește să fiu soră a Abației. Și cum știi deja cea mai mare parte din adevăr… nu văd nimic rău în a-ți spune și ce-a mai rămas.

— Aș prețui aceste cunoștințe!

— N-am nicio îndoială. Bineînțeles, reluă Kalyba ca pentru sine, ca să înțelegi puterea mea, ar trebui să cunoști tot adevărul despre siden și despre cele două ramuri ale magiei, iar Mita are foarte puțină înțelegere față de asemenea lucruri. Ea își ține fiicele pe întuneric, învelite cu alinarea ce le vine din cărți străvechi. Toate sunteți îmbibate-n necunoaștere. Cunoașterea mea – cunoașterea *adevărată* – e un lucru de preț.

Era următoarea mișcare dintr-un joc.

— S-ar putea spune chiar că e neprețuită, încuviință Ead.

— Eu am plătit un preț pentru ea. Așa cum va trebui să plătești și tu.

În cele din urmă, Kalyba se apropie. Îi picura apă din păr în timp ce-i dădea ocol lui Ead.

— Vreau un sărut, îi șopti ea la ureche. Am fost singură atâția ani! Un sărut din partea ta, dulcea mea Ead, și cunoașterea mea va fi a ta.

Pielea ei purta un miros sălciu. Brusc, pentru o clipă ciudată, Ead simți ceva în sânge – ceva vital – cântând ca răspuns la acel miros.

— Doamnă, murmură Ead, cum am să știu că dumneavoastră spuneți adevărul?

— La fel o întrebi și pe Mita Yedanya, sau ea primește încrederea ta nemărginită? Neprimind vreun răspuns, Kalyba

continuă tot ea: Îți dau cuvântul meu că voi grăi adevărul! Când eram tânără, cuvântul era un jurământ. Au trecut mulți ani de-atunci, dar eu tot țin la loc de mare cinste căile vremurilor străvechi.

Nu avea de ales decât să riște. Pregătindu-se sufletește, Ead se apropie de ea și o sărută pe obraz.

— Gata! zise Kalyba, a cărei răsuflare era ca de gheață. Prețul a fost plătit.

Ead dădu înapoi cât putu de repede. Își opri un gând brusc îndreptat către Sabran.

— Există două ramuri ale magiei, începu Kalyba.

Lumina soarelui făcea să răsară fire aurii în părul ei și scălda fiecare strop de apă.

— Surorile Abației, după cum știi și tu, sunt practicante ale *sidenului* – magie pământeană. Ea vine din miezul lumii și se răspândește prin copac. Cei care îi mănâncă fructul îi pot mânui magia. Cândva, existau cel puțin trei copaci cu siden – portocalul, păducelul și dudul –, dar acum, din câte știu eu, a mai rămas doar unul. Dar sidenul, dragă Eadaz, are un opus, firește. Magie siderală, sau *sterren* – puterea stelelor. Acest soi de magie e rece și rar, iute și alunecos. Îngăduie celui ce-o mânuiește să arunce năluciri, să stăpânească apa… ba chiar să-și schimbe și înfățișarea. E cu mult mai greu de stăpânit.

Ead nu mai era nevoită să mimeze o expresie curioasă.

— Când Steaua Pletoasă trece, lasă în urmă un lichid argintiu. Eu îi spun *puroi de stea,* continuă Kalyba. În puroiul de stea trăiește sterrenul, așa cum sidenul trăiește în fruct.

— Pesemne că-i rar.

— Negrăit de rar. N-a mai existat nicio ploaie de stele de când s-a încheiat Marea Năpastă – și înțelege, Eadaz, că acea ploaie *chiar* a reprezentatul sfârșitul Marii Năpaste. Nu a fost întâmplător c-a venit când s-au prăbușit wyrmii. Răsăritenii credeau că acea cometă a fost trimisă de zeul lor dragon, Kwiriki.

Kalyba zâmbi.

— Ploaia a pus capăt unui ev în care sidenul era mai puternic și i-a silit pe wyrmi, care sunt plăsmuiți din el, să

cadă în somnul lor.

— Apoi sterrenul a devenit mai puternic, concluzionă Ead.

— O vreme, întări Kalyba. Există un echilibru între cele două ramuri ale magiei. Se țin una pe alta sub stăpânire. Când una se aprinde, cealaltă se stinge. Un Ev de Foc e urmat întotdeauna de un Ev al Luminii Stelelor. În clipa de față, sidenul e mult mai puternic, iar sterrenul e doar o umbră din ceea ce a fost. Dar când vine un meteor… Atunci sterrenul va arde din nou cu putere.

Lumea luase alchimiștii în râs pentru fascinația lor față de Tăblița din Rumelabar, dar aceștia se învârtiseră timp de veacuri întregi în jurul adevărului.

Și chiar era adevăr. Ead o simțea în măruntaiele ei, în corzile inimii. N-ar fi crezut-o doar pe Kalyba, dar lămurirea ei alcătuia firul care ținea laolaltă mărgelele. Steaua Pletoasă. Tăblița din Rumelabar. Prăbușirea wyrmilor în vremea Marii Năpaste. Straniile daruri ale femeii care se afla acum în fața ei.

Toate aveau legătură între ele. Toate porneau de la un singur adevăr: foc de dedesubt, lumină de deasupra. Un univers plăsmuit din acele două fețe.

— Tăblița din Rumelabar vorbește despre acest echilibru, spuse Ead, dar și despre ceea ce se întâmplă atunci când echilibrul este tulburat.

— *Prea mult dintr-una o ațâță pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea Universului,* recită Kalyba. O prevenire sumbră. Acum ce – sau cine – o fi stingerea Universului?

Ead clătină din cap. Știa prea bine răspunsul, dar era cel mai bine s-o facă pe proasta. Avea s-o ia pe vrăjitoare prin surprindere.

— Vai, Eadaz, și ce bine te descurcai! Și totuși, spuse Kalyba, ești tânără. Nu trebuie să te judec foarte aspru.

Ea se întoarse cu spatele. În timp ce se mișca, duse mâna în partea dreaptă a trupului. Era la fel de netedă și fără vreun semn precum restul trupului ei, dar mersul îi trăda durerea pe care-o resimțea în ea.

— Sunteți rănită, doamnă? întrebă Ead.

Kalyba nu răspunse.

— Cu mult timp în urmă, dualitatea cosmică a fost… tulburată.

Doar atât spuse.

Lui Ead i se păru că întrevede ceva cumplit în acei ochi. O umbră a urii.

— Sterrenul a devenit prea puternic în lume, iar, în schimb, focul de sub noi a făurit o grozăvie. O *pocitanie* cu siden.

Stingerea Universului.

— Nenumitul, spuse Ead.

— Și urmașii săi. Ei sunt odraslele acelui dezechilibru. Ale haosului.

Kalyba se așeză pe un bolovan.

— Abatesă după Abatesă au văzut demult legătura dintre copac și wyrmi, dar toate au tăgăduit-o, lor însele și fiicelor lor. Magii pot plăsmui chiar și foc draconic în Evuri de Foc cum e acesta… Dar, desigur, nu vă este îngăduit să-l folosiți.

Toate surorile știau că au posibilitatea de-a fac foc de wyrm, însă nu li se dezvăluia acest lucru.

— Nălucirile dumneavoastră se trag din sterren, murmură Ead, deci sidenul le arde.

— Sidenul și sterrenul se pot nimici unul pe celălalt în anumite împrejurări, încuviință Kalyba, dar se și *atrag* unul pe celălalt. Ambele forme de magie sunt cele mai atrase de ele însele, dar și de opusul lor.

Ochii ei negri luceau de curiozitate.

— Acum, dezlegătoarea mea de cimilituri. Dacă portocalul este purtătorul firesc al sidenului, care sunt purtătorii firești ai sterrenului?

Ead se gândi la asta.

— Dragonii din Răsărit, pesemne.

Din puținele lucruri pe care le cunoștea despre ei, aceștia erau făpturi de apă. O spusese la ghici, dar Kalyba zâmbi.

— Foarte bine! Ei s-au născut din sterren. Când vine Steaua Pletoasă, ei pot să dea vise, să-și schimbe înfățișarea și să țească năluciri.

De parc-ar fi vrut să-i arate, vrăjitoarea-și trecu o mână

peste trup, cât era de lung. Deodată, purta o rochie inyshiană din samit maroniu și o cingătoare bătută cu carnelian și perle. Crini Imperiali i se deschideau în păr. Oare goliciunea-i fusese nălucirea sau aceasta era?

— Demult, mi-am folosit focul ca să plăsmuiesc din nou puroiul de stea pe care l-am adunat.

Kalyba-și trecu degetele prin păr.

— Ca să făuresc cea mai deosebită armă din câte s-au făurit vreodată.

— Ascalon.

— O sabie din sterren făurită cu siden. O îmbinare desăvârșită. Când am privit-o – o sabie făurită din lacrimile unei comete –, am știut că nu eram doar un mag. Îi tresări colțul gurii când adăugă: Abația mă numește *vrăjitoare* datorită darurilor mele, dar mie-mi place mai mult *farmazoană.* Sună mai frumos!

Ead aflase mai mult decât s-ar fi așteptat, dar venise să întrebe despre giuvaier.

— Doamnă, darurile dumneavoastră sunt într-adevăr minunate! Ați mai făurit vreodată și altceva din sterren?

— Niciodată. Am vrut ca Ascalon să nu semene cu nimic pe lume. Un dar pentru cel mai mare cavaler al vremurilor lui. Bineînțeles, adăugă Kalyba, prin asta nu vreau să spun că nu mai *există* și alte obiecte… Însă ele nu au fost făcute de mâna mea. Iar dacă există, s-au pierdut de multă vreme.

Era ispitită să-i spună despre giuvaier, însă cel mai bine era ca ea să nu afle nimic despre el, pentru că ar fi fost în stare de orice pentru a pune mâna pe el.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să văd cu ochii mei sabia! Tot Inysul vorbește despre ea, spuse Ead. Mi-o arătați, doamnă?

Kalyba chicoti ușor.

— De-aș avea-o, aș fi într-adevăr fericită. Am căutat-o pe Ascalon veacuri la rând, dar Galian a ascuns-o bine.

— N-a dat nicicum de înțeles pe unde-ar putea fi?

— A spus doar că avea de gând s-o lase pe mâinile celor care-ar fi în stare să moară ca să țină sabia departe de mine.

Zâmbetul îi pieri.

— Au căutat-o și reginele Inysului, dat fiind că e sfântă pentru ele… dar n-o vor găsi. Dacă eu n-am putut, n-o să poată nimeni.

Toată Abația știa că Ascalon fusese făurită de Kalyba pentru Galian Berethnet. Era o parte a motivului pentru care multe dintre surori nu aveau încredere în ea. Amândoi se născuseră cam la aceeași vreme, și amândoi trăiseră în satul Goldenbirch sau în împrejurimile lui, dar dincolo de aceste puține lucruri, nu se știa mai nimic despre natura legăturii lor.

— Regina Sabran visa acest Alcov al Veșniciei, zise Ead. Mi-a spus lucrul ăsta cât i-am fost slujnică. Numai dumneavoastră puteți țese vise, doamnă. Dumneavoastră ați fost cea care i le-a trimis?

— Cunoștințele acestea, răspunse Kalyba, cer un preț mai mare.

Spunând acestea, vrăjitoarea coborî cu agerime de pe bolovan. Goală din nou, se întoarse pe-o parte, iar piatra de dedesubtul ei se preschimbă într-un pat de flori. Miroseau a cremă și a miere.

— Vino la mine!

Netezi petalele cu o mână.

— Vino, culcă-te lângă mine, în Alcovul meu, și-ți voi cânta despre vise!

— Doamnă, răspunse Ead, nimic nu m-ar încânta mai mult decât să vă fac pe plac și să-mi dovedesc loialitatea, dar inima mea este dăruită altcuiva.

— Taina țeserii viselor merită fără îndoială prețul unei nopți. Au trecut veacuri întregi de când n-am mai simțit blânda atingere a unei ibovnice.

Kalyba își trecu un deget peste mijloc, oprindu-se tocmai unde i se întâlneau coapsele.

— Dar… prețuiesc loialitatea. Deci am să primesc un alt dar din partea ta. În schimbul cunoștințelor mele despre stele și darurile *lor*.

— Orice.

— Vreme de douăzeci de ani, m-au ținut departe de

portocal. Odată ce un mag a gustat din flacără, arde de dorul ei pe veci. Foamea mă roade pe dinăuntru. Mi-aș dori foarte mult să-mi primesc înapoi flacăra!

Kalyba o privi țintă.

— Adu-mi rodul copacului și vei fi moștenitoare! Jură-mi-o, Eadaz du Zāla uq-Nāra! Jură-mi c-ai să-mi aduci ceea ce-mi doresc!

— Doamnă, spuse Ead, în numele Maicii, v-o jur!

e

— Și nu a spus nimic despre giuvaiere, spuse Abatesa. Doar că nu le-a făcut ea.

Ead stătea în odaia-soarelui ei, cu fața spre ea.

— Da, Abatesă. Ascalon este singura ei plăsmuire. Am crezut de cuviință să nu pomenesc nimic despre giuvaiere, de teamă să nu pornească pe urmele lor.

— Bine!

Chassar avea fața cernită. Abatesa puse mâinile pe balustradă, iar inelul îi sclipi la soare.

— Două ramuri ale magiei. N-am mai auzit niciodată așa ceva.

Trase aer în piept.

— Nu-mi place povestea asta. Vrăjitoarea este o mincinoasă din fire. Nu degeaba i se spune Limbă-lungă.

— O face ea adevărul să pară mai frumos decât e, interveni Chassar, dar oricât ar fi de însetată de sânge și de rece, mie nu mi s-a părut niciodată o mincinoasă. În Inysca, pe vremea ei, călcarea jurămintelor era oribil pedepsită.

— Uiți, Chassar, că *a* mințit în legătură cu Zāla. A pretins că nu ea a otrăvit-o, dar numai cineva din afară ar fi putut să omoare o soră.

Chassar coborî privirea.

— Giuvaierele trebuie să fie din sterren, spuse Ead. Chiar dacă nu le-a făurit Kalyba. Dacă nu sunt din soiul nostru de magie, atunci trebuie să fie din celălalt soi.

Abatesa încuviință încet din cap.

— I-am jurat c-am să-i aduc fructul. Oare o să pornească pe urmele mele dacă nu i-l aduc?

— Mă îndoiesc că-și va risipi magia pe o vânătoare. În orice caz, aici ești ocrotită.

Abatesa privi soarele asfințind.

— Să nu sufli o vorbă despre asta surorilor tale! Următoarea despre care trebuie să aflăm este această… Neporo.

— O răsăriteancă, precizează Ead. Cu siguranță, acest lucru vă spune că Maica era interesată de lumea de dincolo de Miazăzi.

— Mă obosește deja subiectul ăsta, Eadaz.

Ead își mușcă limba. Chassar îi aruncă o privire prin care-o prevenea.

— Dacă Neporo a grăit adevărul, atunci, pentru a-l învinge pe dușmanul nostru, avem nevoie și de Ascalon, și de giuvaiere.

Abatesa își frecă tâmplele.

— Lasă-mă, Eadaz! Trebuie… să cuget la ceea ce-avem de făcut.

Ead înclină capul și plecă.

Întoarsă în odaia-soarelui, Ead îl găsi pe Aralaq moțăind la piciorul patului, ostenit după călătoria lor. Se așeză pe pat, lângă el, și-i mângâie urechile mătăsoase. Acesta tresări în somn.

Mintea sa era o învălmășeală de foc și stele. Nenumitul avea să se întoarcă, iar Abația avea doar una dintre cele trei unelte de trebuință pentru a-l nimici. Cu fiecare ceas care trecea, primejdia creștea tot mai mult în Întinderea Virtuților, iar Sabran risca tot mai tare. Între timp, Sigoso Vetalda își ridica o flotă de cotropire în Golful Quarlilor. Un Apus dezbinat nu avea să fie pregătit pentru Regele Întrupat.

Ead se lipi de Aralaq și închise ochii. Trebuia neapărat să găsească o cale de-a o ajuta.

— Eadaz.

Ridică privirea.

În prag stătea o femeie. Buclele strâns legate îi încununau fața maronie și-i intrau în ochii căprui.

— Nairuj, spuse Ead, ridicându-se.

Fuseseră rivale din copilărie. Nairuj se întrecuse mereu cu Jondu pentru atenția Abatesei, lucru care pe Ead, care-o iubea pe Jondu ca pe sora ei, o rănea foarte tare. Acum, Ead o luă totuși pe Nairuj de mâini și o sărută pe obraz.

— Mă bucur să te văd! rosti Ead. Faci cinste mantiei!

— Iar tu ne-ai făcut cinste nouă apărând-o pe Sabran atâta vreme! Mărturisesc c-am râs când te-am văzut dusă la curtea aia de caraghioși, pe când eram tânără și prostănacă, spuse Nairuj cu un zâmbet amar, dar acum înțeleg că toate lucrăm în chipuri felurite pentru a-i sluji Maicii.

— Văd că tu-i slujești chiar în timp ce vorbim.

Ead îi întoarse zâmbetul.

— Ți-o fi venind sorocul.

— Dintr-o zi în alta.

Nairuj își puse mâna pe burtă.

— Am venit să te pregătesc pentru intrarea ta în rândul Domnițelor Roșii.

Ead simți zâmbetul lărgindu-i-se.

— În seara asta?

— Da. În seara asta, chicoti Nairuj. Ce-ai crezut, că, după ce l-ai alungat pe Fýredel, n-aveai să fii înălțată în rang la întoarcerea aici?

O conduse pe Ead spre un scaun. Un băiat intră și lăsă jos o tavă, apoi se retrase.

Ead își încrucișă mâinile în poală. Inima ei prinsese aripi, precum un stol de păsări.

Pentru o noapte, avea să lase deoparte tot ceea ce învățase de la Kalyba. Avea să dea uitării tot ce se întâmplase în afara acestor ziduri. De când fusese destul de mare ca să-și dea seama cine era, știuse că era sortită să devină Domniță Roșie.

Visul îi era la îndemână. Avea de gând să-l trăiască din plin.

— Pentru tine, preciză Nairuj și îi oferi o cupă. Din partea Abatesei.

Ead sorbi.

— Maică!

Un mănunchi de arome îmbietoare i se despleti pe limbă.

— Ce e ăsta?

— Vinul-soarelui. Din Kumenga. Are Abatesa pus deoparte, șopti Nairuj. Tulgus, de la bucătărie, mă lasă uneori să gust. O să te lase și pe tine, dacă-i spui că te-am trimis eu. Numai să nu-i spui Abatesei.

— Niciodată!

Ead bău din nou. Avea un gust desăvârșit. Nairuj luă un pieptene din lemn de pe tavă.

— Eadaz, reluă ea. Voiam să-ți transmit condoleanțele mele! Pentru Jondu. Nu ne-am prea înțeles noi, dar am prețuit-o foarte mult.

— Mulțumesc! răspunse Ead încet.

Clătină din cap ca să-și alunge tristețea.

— Haide, Nairuj, atunci. Spune-mi tot ce s-a întâmplat în ultimii opt ani.

— Am să-ți spun, încuviință Nairuj, bătând cu pieptenele-n palmă, dacă făgăduiești că-mi spui și tu toate tainele curții inyshiene.

Se întinse după un bol cu ulei.

— Aud că viața pe-acolo-i ca mersul pe cărbuni. Că toți cei de la curte se urcă unii peste alții ca să se-apropie de regină. Că există mai multe urzeli la curtea lui Sabran a IX-a decât e piatra-cerului în Rumelabar.

Ead privi pe fereastră. Răsăreau stelele.

— Cu adevărat, răspunse ea, n-ai habar!

e

În timp ce Nairuj o pieptăna pe Ead, îi povesti despre trezirea înceată a wyrmilor la Miazăzi și despre cum se străduiau din răsputeri Domnițele Roșii să țină primejdia departe. Regele Jantar și înalta Conducătoare Kagudo – singurii suverani care știau de Abație – ceruseră să fie puse mai multe surori în orașele și la curțile lor. Între timp, bărbații Abației, care se ocupau de treburile de-acasă, aveau să fie, de bună seamă, nevoiți să se pregătească să devină ucigași de

monștri.

În schimb, Ead îi povesti despre fațetele cele mai strigătoare la cer ale Inysului. Despre dușmăniile meschine dintre curteni, ibovnici și poeți. Despre timpul petrecut de ea ca domnișoară de onoare sub Oliva Marchyn. Despre escrocii de doctori, care lecuiau frigurile cu bălegar și durerile de cap cu lipitori. Despre cele optsprezece feluri de mâncare aduse în fiecare dimineață lui Sabran, din care ea mânca doar unul.

— Și Sabran. Chiar e atât de mofturoasă pe cât se spune? întrebă Nairuj. Aud că într-o dimineață poate fi veselă ca o paradă, tristă ca un bocet și furioasă ca o pisică sălbatică.

Ead nu răspunse o bună bucată de vreme.

— Este adevărat, răspunse, în cele din urmă.

Un trandafir sub o pernă. Mâinile pe virginale. Râsul ei când goneau pe urma vânatului.

— Cred că te poți aștepta la mofturi din partea unei femei născute ca să stea pe un asemenea tron, dat fiind ce preț presupune.

Nairuj își mângâie pântecele.

— E destul de greu și fără să mai atârne și soarta unor nații întregi asupra ei.

Ceasul ceremoniei se apropia. Ead o lăsă pe Nairuj și pe alte trei surori s-o ajute să-și îmbrace veșmintele. Odată ce-i fu aranjat părul, i-l împodobiră cu o coroniță din muguri de portocal. Îi puseră brățări din sticlă și aur pe brațe. În sfârșit, Nairuj o apucă de umeri.

— Gata?

Ead încuviință din cap. Fusese pregătită toată viața ei.

— Te pizmuiesc, rosti Nairuj. Misia pe care urmează să ți-o dea Abatesa pare…

— Misie?

Ead se uită la ea.

— Ce misie?

Nairuj flutură din mână.

— Nu am voie să spun mai multe. Vei afla în curând.

O luă pe Ead de braț.

— Haide.

e

O conduseră la mormântul Maicii. Camera de îngropăciune fusese luminată cu o sută douăzeci de lumânări, numărul oamenilor jertfiți prin tragere la sorți înainte ca domnia sângelui să fie încheiată, în sfârșit, de Cleolind.

Abatesa aștepta în fața statuii. Fiecare soră care nu fusese trimisă altundeva se afla acolo ca să o vadă pe fiica Zālei primindu-și locul de Domniță Roșie.

În Abație, ceremoniile țineau puțin. Cleolind nu-și dorise pompa și sofisticarea curților pentru slujnicele sale. Însemnătatea cea mai mare o avea apropierea. Apropierea dintre surori, care se sprijineau și se lăudau una pe cealaltă. În întunecimea ca de pântece a camerei, cu privirea Maicii îndreptată asupra lor, a tuturor, Ead se simți mai apropiată de ea decât fusese vreodată.

Chassar stătea în stânga Abatesei. Părea la fel de mândru ca și cum i-ar fi fost tată bun.

— Eadaz du Zāla uq-Nāra, începu Abatesa, iar glasul îi răsună în încăpere. Ai slujit cu credință și fără crâcnite Maicii. Te primim, ca soră și prietenă, în rândurile Domnițelor Roșii!

— Eu sunt Eadaz du Zāla uq-Nāra, rosti Ead. Îmi jur din nou credința față de Maică, așa cum am făcut și în pruncia mea!

— Fie ca ea să-ți țină sabia pururi ascuțită și mantia roșie de sânge, glăsuiră surorile laolaltă, și fie ca Nenumitul să se teamă de lumina ta!

Datina cerea ca mama bună să-i dăruiască unei surori mantia. În lipsa Zālei, Chassar fu cel care-i puse mantia pe umeri. I-o prinse cu o broșă la scobitura gâtului, iar când îi luă obrazul în palmă, Ead îi întoarse zâmbetul.

Întinse mâna dreaptă. Abatesa îi puse pe deget inelul argintiu cu floarea de piatra-soarelui cu cinci petale în vârf. Inelul pe care se închipuise purtându-l toată viața.

— Fie să poți ieși în lume, continuă Abatesa, și să ții piept focului celui neîndurător! Acum și pururea!

Ead își lipi brocartul de piele. Roșul acela bogat era cu neputință de imitat. Numai sângele draconic îi putea da o asemenea culoare.

Abatesa întinse ambele mâini, cu palmele în sus, și zâmbi. Ead o luă de mâini și se ridică, apoi aplauzele răsunară în camera de îngropăciune. În timp ce Abatesa se întoarse cu fața spre surorile ei, înfățișând-o lor ca Domniță Roșie, Ead privi din întâmplare spre Fiii lui Siyāti. Iar acolo, stând printre ei, se afla un bărbat al cărui chip îi era cunoscut.

Era mai înalt decât ea. Cu mâini și picioare lungi, puternice. Cu o piele negru-închis. Când înălță capul, trăsăturile-i fură dezvăluite de lumina lumânărilor.

N-avea cum să vadă așa ceva. Kalyba îi zăpăcise simțurile. Era mort. Era pierdut. Nu avea cum să fie acolo.

Și totuși… și totuși, acolo era.

Loth.

44. Miazăzi

Ead.

Se holba la el ca la o nălucă.

Luni întregi, hălăduise pe-acele coridoare, pe jumătate adormit. Bănuia că-i strecurau ceva în mâncare, ca să-l facă să uite de omul care fusese. Începuse să nu-și mai aducă aminte de trăsăturile feței ei – ale prietenei lui de pe meleaguri îndepărtate.

Și iat-o acum, aici, învești mântată în roșu, plină de flori în păr. Și părea… întreagă și deplină, înnoită de foc. De parc-ar fi îndurat prea mult timp fără apă, iar acum înmugurea.

Ead își feri privirea. De parcă nu-l mai văzuse niciodată. Abatesa – căpetenia acestei secte – o conducea afară din încăpere. Trădarea-l ustură de cum o văzu pentru prima oară, dar știu, din clipa-n care-i văzu ochii înflăcărați și buzele despărțite, că era la fel de mirată să-l vadă cum era și el s-o vadă pe ea.

Indiferent de ce era ea acum, rămânea tot Ead Duryan, tot

prietena lui. Cumva, trebuia neapărat să ajungă la ea.

Până când nu era prea târziu ca să-și aducă aminte.

e

Chassar era în pat când Ead îl găsi citind la lumina lumânării, cu ochelarii pe puntea nasului. Bărbatul ridică privirea când ea dădu buzna în camera lui, precum o stihie.

— Ce caută lordul Arteloth aici?

Nu se strădui să-și țină glasul scăzut.

El încruntă sprâncenele-i mari.

— Eadaz, potolește-te!

Sarsun, care moțăia, scoase un croncănit ofuscat.

— Șoimul de Noapte l-a trimis pe Loth în Cárscaro, spuse Ead, cu răceală. Ce caută aici?

Chassar slobozi un oftat prelung.

— El a fost cel care ne-a adus cutia cu cimilitura. I-a fost dată de donmata Marosa. Își scoase ochelarii și adăugă: Ea i-a spus să mă caute. După ce s-a întâlnit cu Jondu.

— Donmata e de partea noastră?

— Așa se pare.

Chassar își acoperi pieptul cu cămașa de noapte și-și strânse cingătoarea.

— Lordul Arteloth n-ar fi trebuit să se afle-n camera de îngropăciune în seara aceasta.

— Atunci, l-ai ferit cu bună-știință din calea mea.

Înșelătoria ar fi durut din partea oricui, dar din partea lui îi pricinuia cea mai multă suferință.

— Știam că n-ai să fii încântată, murmură Chassar. Am vrut să-ți dau eu însumi vestea, după ceremonie. Știi că, atunci când intrușii găsesc Abația, n-o mai pot părăsi niciodată.

— Are familie. Nu putem pur și simplu să…

— Ba putem. De dragul Abației.

Încet, Chassar se ridică din pat.

— Dacă-l lăsăm să plece, îi va spune totul lui Sabran.

— Nu ai de ce să te temi de asta. Șoimul de Noapte nu-i va îngădui niciodată lui Loth să se întoarcă la curte, replică Ead.

— Eadaz, ascultă-mă! Arteloth Beck îl urmează pe Înșelător. Poate că a fost bun cu tine, însă n-o să te poată înțelege niciodată! Mai ai un pic și-mi spui că ai ajuns să ții la Sabran Bereth…

— Și dac-am ajuns, ce?

Chassar îi cercetă chipul. Gura-i era o deschizătură în desișul bărbii.

— Ai auzit hula inyshienilor. Știi bine ce-au făcut amintirii Maicii!

— Tu mi-ai spus să mă apropii de ea. E de mirare c-am făcut-o? îi aruncă Ead drept răspuns. M-ai lăsat zece ani să mă descurc la curtea aia. Am fost o intrusă. O convertită. Dacă n-aș fi găsit oameni de care să mă agăț, pentru ca așteptarea să fie mai ușor de îndurat…

— Știu. Și-are să-mi pară rău pentru asta câte zile voi mai avea!

Puse cu blândețe mâna pe umărul ei.

— Ești obosită. Și furioasă. Putem vorbi din nou dimineață.

Îi venea să-i răspundă, dar acesta era Chassar, care îi ajutase pe Fiii lui Siyāti s-o crească, Chassar, care-o făcea să râdă-n hohote când era mică și care-o veghease după ce se prăpădise Zāla.

— Nairuj mi-a spus că Abatesa are să-mi dea o nouă misie în curând, continuă Ead. Vreau să știu care va fi acea misie!

Chassar își puse degetul între ochi și se frecă îndelung. Ead rămase cu mâinile-n șolduri, așteptând.

— Ai apărat-o pe Sabran de Fýredel la aproape nouă ani după ce ai plecat din Lasia. Acea legătură profundă cu copacul – care trece dincolo de timp și loc – e lucru rar. Foarte rar. Se lăsă înapoi pe pat și îi spuse: Abatesa are de gând să profite de asta. Are de gând să te trimită în ținuturile de dincolo de Poarta lui Ungulus.

Ead simți cum începe să-i bubuie inima.

— Cu ce scop?

— O soră ne-a adus niște vești din Drayasta. Un grup de pirați pretinde că Valeysa a depus un ou undeva în Eria după Marea Năpastă, răspunse Chassar. Abatesa vrea să-l găsești și

să-l distrugi. Înainte s-apuce să iasă din găoace.

— Ungulus! exclamă Ead, care nu-și mai simțea cea mai mare parte a corpului. Aș putea fi plecată ani întregi.

— Da.

Poarta lui Ungulus era marginea lumii cunoscute. Dincolo de ea, continentul dinspre Miazăzi era neumblat de picior omenesc. Puținii exploratori care se avântaseră acolo povestiseră despre un pustiu fără de sfârșit, numit Eria – stânci de sare sclipitoare, un soare neîndurător și niciun strop de apă. Dacă vreunul dintre ei ajunsese de partea cealaltă, nu scăpase nimeni cu viață ca să poată povesti.

— Au circulat mereu povești despre Drayasta.

Ead se îndreptă încet spre balcon.

— Pentru numele Maicii, ce am făcut de merit și mai mult exil?

— Este o misie cu adevărat grabnică, spuse Chassar, dar eu simt că ea te-a ales pentru misia asta nu doar datorită tăriei tale, ci și pentru că această misie ți-ar îndrepta din nou gândul către Miazăzi.

— Adică vrei să spui că mi-e pusă la îndoială loialitatea.

— Nu, o contrazise Chassar, mai blând. Crede, pur și simplu, că această călătorie-ți va face bine. Îți va da prilejul de-a cugeta la țelul tău și de-a te curăți de tot ce este necurat.

Abatesa o voia cât mai departe de Întinderea Virtuților cu putință, astfel încât să nu poată vedea tulburările care-aveau să izbucnească în curând acolo. Nădăjduia ca, până să se întoarcă Ead, să nu mai creadă că mai avea și altcineva însemnătate în afară de Miazăzi.

— Mai există o alegere.

Ead îi aruncă o privire peste umăr.

— Zi-o repede!

— Ai putea să-i dăruiești un prunc.

Chassar o țintui cu privirea.

— Ne trebuie mai mulți războinici pentru Abație. Abatesa crede că orice copil al tău ar moșteni legătura cu copacul. Fă asta, și s-ar putea s-o trimită pe Nairuj spre Miazăzi în schimb, imediat ce naște.

O durea falca de strădania de-a-și ține în frâu un râs amar.

— Pentru mine, răspunse ea, asta numai alegere nu e!

Ieși cu pași mari din cameră.

— Eadaz! strigă Chassar după ea, dar nu se mai uită în urmă la el. Unde te duci?

— La Abatesă!

— Nu.

Traversă coridorul și o ajunse din urmă în câteva clipe.

— Eadaz, uită-te la mine! Hotărârea a fost deja luată. Dacă i te opui, n-o să facă decât să prelungească timpul în care ești plecată!

— Nu sunt copil, ca să trebuiască să mă trimită cineva departe, ca să mă gândesc cu ce am greșit! Sunt…

— Ce se întâmplă?

Ead se întoarse. Abatesa, într-o rochie splendidă de mătase de culoarea prunei, stătea la intrarea în coridor.

— Abatesă!

Ead se duse la ea.

— Rogu-vă, nu mă trimiteți în misia asta dincolo de Ungulus!

— Deja s-a hotărât. Am bănuit de multă vreme că Înalții Apuseni ar avea un cuib acolo, o informă Abatesa. Sora care-l va nimici trebuie să fie în stare să supraviețuiască fără fruct. Am încredere c-ai să poți să faci asta pentru mine, fiică! Am încredere că vei sluji din nou Maicii!

— Nu așa aveam eu de gând să-i slujesc Maicii!

— N-ai să primești decât încuviințarea mea de-a te întoarce în Inys. Ți-ai sădit acest țel în inimă. Trebuie neapărat să mergi dincolo de Poarta lui Ungulus, ca să-ți aduci aminte cine ești.

— Știu foarte bine cine sunt! se răsti Ead. Ce nu știu însă e de ce, în anii în care am lipsit, casa asta a noastră n-a mai reușit să vadă și dincolo de propriile ei probleme!

După tăcerea care urmă, își dădu seama că mersese prea departe.

Abatesa o privi timp îndelungat, așa că la fel de bine-ar fi putut fi turnată din bronz.

— Dacă ai să ceri să fugi din nou din calea datoriei, replică ea într-un final, nu voi avea de ales decât să-ți iau mantia înapoi.

Ead nu fu în stare să vorbească. Un fior rece o pătrunse cu totul.

Abatesa se ferecă în odaia-soarelui ei. Chassar îi aruncă lui Ead o privire plină de părere de rău, apoi se îndepărtă, lăsând-o să stea și să tremure acolo.

O adunare atât de veche și de tainică trebuia tratată cu grijă. Ea, Eadaz du Zāla uq-Nāra, știa în clipa aceea cum era să se folosească alții de tine.

Drumul de întoarcere spre propria cameră deveni o ceață în mintea ei. Ieși cu pași mari pe balcon și mai privi o dată spre Valea Sângelui. Portocalul era la fel de minunat ca întotdeauna. Desăvârșirea lui îi înfiora sufletul. Perfect și înspăimântător, totodată.

Abatesa nu avea să oprească prăbușirea Inysului. Imediat ce Întinderea Virtuților avea să se năruiască, nimicită dinlăuntru, urma să devină o pradă ușoară pentru Regele Întrupat și Armia Draconică. Ead nu putea suferi gândul.

Vinul-soarelui se afla tot pe noptiera ei. Bău cât mai rămăsese din el, încercând să-și stăpânească tremurul de furie. După ce goli cupa, se trezi privind-o cu băgare de seamă. Și, în timp ce-o întorcea pe toate părțile, în amintirea ei se trezi ceva.

Cele două pocale. Străvechiul simbol al Cavaleriței Dreptății. Și al stirpei ei.

Crest.

Urmașa Cavaleriței Dreptății. Cea care cântărea cupele vinovăției și nevinovăției, sprijinului și luptei, virtuții și păcatului. O slujitoare de încredere a coroanei.

Paharnicul.

Igrain Crest, care nu fusese niciodată de acord cu Aubrecht Lievelyn. A cărei suită pusese stăpânire pe Turnul Reginei, chiar în timp ce Ead fugea din el, chipurile ca s-o apere pe Sabran.

Ead apucă strâns balustrada. Loth trimisese un singur

avertisment din Cárscaro. *Ferește-te de Paharnic.* Cercetase dispariția prințului Wilstan, care, la rându-i, bănuise Casa Vetalda de implicarea în uciderea reginei Rosarian.

Oare Crest făcuse în așa fel încât Rosarian Berethnet să moară înainte de vreme, lăsând o fată la conducerea Inysului?

O regină care avea nevoie de un ocrotitor înainte să împlinească vârsta potrivită pentru a conduce. O tânără prințesă pe care Crest se băgase în față ca s-o modeleze…

Chiar și în timp ce se gândea la asta, Ead știa că instinctul ei îi spusese adevărul. Fusese atât de orbită de ura ei față de Combe, atât de hotărâtă să-l scoată răspunzător pentru toate cele întâmplate în Inys, încât nu văzuse ceea ce se afla chiar în fața ochilor ei.

„Cât de ușor ar fi", spusese Combe, „să-mi arunci vina pentru toate relele în prag."

Dacă era într-adevăr Crest, era cu putință ca Roslain să știe. Poate că loialitatea ei față de Sabran se stinsese odată cu copilul. Era posibil ca toată familia Crest să plănuiască să pună stăpânire pe tronul ei.

Și aveau deja Turnul Reginei.

Ead se plimba de colo-colo prin întuneric. În pofida căldurii umede a Bazinului Lasian, îi era atât de frig, încât îi tremurau fălcile.

Dacă se întorcea în Inys, avea să fie exclusă din Abație. Cu numele nerostit, cu viața aruncată-n voia sorții.

Dacă *nu* se întorcea în Inys, avea să lase de izbeliște toată Întinderea Virtuților. Lui Ead, acest lucru i se părea o trădare a tot ce știa că era corect și a tot ceea ce era Abația. Îi era credincioasă Maicii, nu Mitei Yedanya.

Trebuia neapărat să urmeze flacăra din inima ei. Flacăra pe care i-o oferise copacul.

Când își dădu seama ce trebuia să facă, parcă i se rupse sufletul în bucăți. Simțea un gust sălciu pe buze. Lacrimile-i șiroiau pe bărbie și cădeau cu stropi mari.

În locul acesta se născuse. Aici îi era locul. Tot ce-și dorise, toată viața ei, era o mantie roșie. Mantia pe care urma să fie nevoită să o lase în urmă.

Avea să ducă mai departe lucrarea Maicii. În Inys, putea să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse Jondu.

Ascalon. Fără sabie, nu exista nicio speranță de înfrângere a Nenumitului. Domnițele Roșii o căutaseră. Kalyba o căutase. Fără sorți de izbândă.

Niciuna dintre ele nu avea giuvaierul care stinge.

„Ambele forme de magie sunt cel mai atrase de ele însele, dar și de celelalte."

Giuvaierul trebuia să fie sterren. Ascalon ar fi putut să-i răspundă, iar giuvaierul, la rândul său, avea să-i răspundă numai ei.

Ead privi afară, spre copac, cu dureri în gât. Se lăsă în genunchi și se rugă ca hotărârea dreaptă să fie cea luată de ea.

e

Aralaq o găsi acolo de dimineață, când soarele ardea pe cerul albastru ca perla.

— Eadaz.

Întoarse capul ca să-l privească, îndurerată și nedormită. Limba lui aspră-i linse obrazul.

— Prietene, spuse ea, am nevoie de ajutorul tău.

Îi luă fața în palme.

— Îți mai aduci aminte cum te-am hrănit eu, pe când erai un puiandru? Cum te-am îngrijit?

Ochii lui de culoarea chihlimbarului păreau a prinde lumina soarelui.

— Da, îi răspunse.

Bineînțeles că-și aducea aminte. Ihneumonii nu uitau niciodată prima mână care-i hrănea.

— Există pe-aici un bărbat, printre Fiii lui Siyāti. Îl cheamă Arteloth.

— Da. Eu l-am adus aici.

— Ai făcut bine că l-ai scăpat!

Înghiți ca să scape de nodul uriaș din gât.

— Am nevoie să-l scoți din Abație, să-l duci la gura peșterii din pădure, după apusul soarelui.

El o cercetă cu privirea.

— Pleci.

— Trebuie neapărat să plec.

Nările lui despicate se umflată.

— O să se ia după tine.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău, adăugă ea. Trebuie neapărat să descoperi unde ține Abatesa giuvaierul alb din camera mea.

— Ești o neghioabă!

Îi atinse fruntea cu botul.

— Fără copac, ai să te vestejești. Toate surorile pățesc la fel.

— Atunci, să mă vestejesc. Mai bine să pățesc așa, decât să nu fac nimic!

El pufni.

— Mita are giuvaierul la ea, mârâi el. Miroase-a giuvaier. Și-a mare.

Ead închise ochii.

— Voi găsi o cale.

45. Răsărit

Plajele Insulei Penelor erau năpădite de apele mării. Tané petrecuse câteva ceasuri alături de Bătrânul Vara în timp ce insula se cutremura, ceea ce făcea să fie cu neputință să citească.

Bătrânul Vara nu se sinchisea, bineînțeles. Ar fi putut să vină și sfârșitul lumii, că el tot ar fi găsit o cale de-a citi mai departe.

După venirea apelor, se lăsase o liniște cumplită. Fiecărei păsări din pădure-i pierise graiul. Atunci începuseră cărturarii să cerceteze pagubele făcute de cutremur. Cei mai mulți dintre ei erau nevătămați, dar doi bărbați fuseseră aruncați de pe stânci. Marea nu le înapoiase trupurile – însă un alt trup fusese adus de valuri.

Trupul unui dragon.

La apusul soarelui, Tané se dusese cu Bătrânul Vara să vadă zeul neînsuflețit. Treptele erau greu de coborât pentru piciorul lui de fier, și le luase multă vreme ca să ajungă la plajă, dar el fusese hotărât să meargă, iar Tané nu plecase de lângă el.

Găsiseră o tânără dragoniță seiikineză ce murise cu fălcile căscate. Păsările-i ciuguliseră deja solzii sclipitori, iar ceața i se lipise de oase. Tané se înfiorase la vederea ei, iar în cele din urmă, când nu mai îndurase să vadă așa ceva, se întorsese cu spatele, îndurerată.

Nu mai văzuse niciodată leșul unui dragon. Era cel mai cumplit lucru pe care-l văzuse vreodată. La început, crezuseră că mica femelă fusese măcelărită în Kawontay, iar rămășițele-i fuseseră lăsate la mila mării – Tané se dusese cu gândul la Nayimathun și i se făcuse rău –, însă leșul era întreg, cu tot cu solzi, dinți și gheare.

Zeii nu se puteau îneca. Erau una cu apa. În cele din urmă, bătrânii conchiseseră că dragonița fusese fiartă.

Fiartă de vie de către însăși marea.

Nu exista nimic mai nefiresc. Nicio prevestire nu putea fi mai înfiorătoare.

Nici dacă toți cărturarii și-ar fi unit forțele, n-ar fi putut urni dragonița din loc. Avea să fie lăsată să se topească, să se uite de existența ei. În cele din urmă, n-aveau să mai rămână decât oase iridescente din ea.

e

Chirurgul sosi când Tané mătura frunze alături de alți trei cărturari, muncind în liniște. Unii plângeau în hohote. Dragonița moartă îi lăsase pe toți într-o stare de șoc.

— Cărturăreasă Tané! o strigă Bătrânul Vara.

Ea îl urmă ca o umbră pe coridoare.

— A venit, în sfârșit, chirurgul. M-am gândit să se uite la coasta ta, spuse el. Luminatul doctor Moyaka practică medicina seiikineză și menteză.

Tané încremeni.

Moyaka. Îi era cunoscut numele.

Bătrânul Vara se întoarse și o privi cu sprâncenele încruntate.

— Cărturăreasă Tané, pari tulburată.

— Nu vreau să mă vadă acest doctor. Vă rog, luminate Bătrâne Vara! Doctorul Moyaka a…

Îi era rău.

— Cunoaște pe cineva care m-a amenințat. Mi-a amenințat dragonița.

Îl vedea iarăși pe Roos, pe plajă. Zâmbetul lui crud, în timp ce îi spunea că trebuie să-și ciuntească dragonul sau să piardă tot. Moyaka îl lăsase pe acel monstru să stea în casa lui.

— Știu că ultimele tale zile în Seiiki au fost nefericite, Tané. Și știu cât e de greu să te desprinzi de trecut. Dar aici, pe Insula Penelor, *trebuie* să te desprinzi.

Tané îi privi țintă fața ridată.

— Ce știi? șopti ea.

— Totul.

— Cine mai știe?

— Numai eu și preaonoratul Înalt Bătrân.

Cuvintele lui o făcură să se simtă de parcă ar fi fost dezbrăcată. În adâncul sufletului, nădăjduise ca guvernatoarea Ginurei să nu mai spună nimănui altcuiva de ce fusese alungată din Seiiki.

— Dacă ești sigură că nu vrei să te vadă luminatul doctor Moyaka, reluă Bătrânul Vara, mai spune-o o dată și te duc în camera ta.

Nu-și dorea câtuși de puțin să-l vadă pe doctorul Moyaka, dar nu-și dorea nici să-l facă de rușine pe Bătrânul Vara purtându-se ca o copilă.

— Bine, să vină acel bărbat și să mă vadă, cedă Tané.

— Ea, o corectă Bătrânul Vara.

O seiikineză bondoacă o aștepta în camera de tămăduire, unde bolborosea o fântână cu apă. Tané n-o mai văzuse, dar îi era limpede că e rudă cu doctorul Moyaka pe care-l întâlnise în Ginura.

— Ziua bună, onorabilă cărturăreasă!

Femeia făcu o plecăciune.

— Înțeleg că ai o rană la coastă.

— Una veche, o lămuri Bătrânul Vara, în timp ce Tané nu făcu decât o plecăciune drept răspuns. E o umflătură pe care-o are din copilărie.

— Am înțeles.

Luminata Moyaka bătu ușor pe prești, unde fuseseră puse o pătură și o pernă.

— Desfă-ți tunica, rogu-te, onorabilă cărturăreasă, și întinde-te!

Tané făcu după cum i se ceruse.

— Spune-mi, Purumé, zise Bătrânul Vara către doctor, au mai avut loc atacuri ale Flotei Ochiului de Tigru în Seiiki?

— N-a mai fost niciunul din noaptea în care au venit în Ginura, din câte știu eu, răspunse Moyaka cu greutate. Dar se vor întoarce în curând. Împărăteasa de Aur a prins curaj.

Tané avu nevoie de toată voința ca să nu se facă mică la atingerea ei. Încă o durea umflătura.

— Aha, aici e!

Moyaka urmări forma umflăturii cu degetul.

— Câți ani ai împlinit, onorabilă cărturăreasă?

— Douăzeci, răspunse Tané încet.

— Și ai avut asta toată viața ta?

— De când eram copilă. Luminatul meu dascăl a spus că am avut coasta ruptă o dată.

— Te doare vreodată?

— Uneori.

— Hm.

Moyaka atinse umflătura cu două degete.

— La cum se simte, cel mai sigur e o așchie de os – deci nimic pentru care să-ți faci griji –, dar aș vrea să fac o mică incizie. Doar ca să fiu sigură.

Deschise o geantă din piele.

— O să ai nevoie de ceva pentru durere?

Vechea Tané ar fi tăgăduit, dar de când ajunsese acolo, nu-și dorise decât să nu mai simtă nimic. Să uite de ea însăși.

Unul dintre cărturarii mai tineri aduse gheață din peșteri, înfășurată în lână ca să se păstreze rece. Moyaka prepară

medicamentul, iar Tané îl trase printr-o pipă. Fumul o zgârie pe gât. Când ajunse la piept, îi suflă o alinare dulce, întunecată, prin sânge, iar trupul îi deveni jumătate pană, jumătate piatră, cufundându-se pe măsură ce gândurile i se făceau ușoare.

Greutatea rușinii dispăru. Pentru prima oară după câteva săptămâni, putea răsufla ușurată.

Moyaka-i ținea gheața pe coastă. Imediat ce Tané nu mai simți mare lucru acolo, doctorul alese un instrument, îl spălă în apă fiartă și-i trecu tăișul pe sub umflătură.

Simți o durere vag îndepărtată. O umbră de durere. Tané își lipi palmele de podea.

— Ești bine, copilă? întrebă Bătrânul Vara.

Îl vedea în trei exemplare. Tané încuviință din cap, iar întreaga lume păru a se învârti. Moyaka desfăcu incizia.

— Este…

Clipi.

— Ciudat! Foarte ciudat!

Tané încercă să ridice capul, dar gâtul îi era plăpând precum un fir de iarbă. Bătrânul Vara îi puse o mână pe umăr.

— Ce este, Purumé?

— Nu pot să-mi dau seama ce e până când nu o scot, veni răspunsul mirat, dar… Ei, e aproape ca o…

Descoperirea ei fu întreruptă de un bubuit asurzitor de afară.

— Alt cutremur, spuse Bătrânul Vara.

Glasul lui părea îndepărtat.

— Nu mi s-a părut a fi un cutremur.

Moyaka încremeni.

— Mărite Kwiriki, scapă-ne…

O flacără țâșni pe fereastră. Podeaua se cutremură, iar cineva strigă „foc”. Câteva clipe mai târziu, aceeași voce scoase un urlet înfiorător, care fu curmat brusc.

— Scuipători-de-foc!

Bătrânul Vara era deja în picioare.

— Repede, Tané! Trebuie să ne adăpostim în râpă.

Scuipători-de-foc. Dar scuipători-de-foc nu mai fuseseră

văzuți în Răsărit de veacuri întregi…

Îi trecu brațul pe după umerii-i osoși și o ridică de pe prești. Tané se clătina. Mintea-i era ca pleava dusă de vânt, dar își păstrase suficiente simțuri ca să se poată mișca. Desculță și amorțită, merse alături de Bătrânul Vara și de doctorul Moyaka pe coridoare, intrând în sala de mese, unde deschise ușa curții. Alți cărturari se îndreptau către pădure.

Mirosurile ploii și pădurii se amestecaseră în jurul ei. Bătrânul Vara arătă spre pod.

— Treci podul. Există o peșteră de cealaltă parte – așteaptă-mă înlăuntrul ei și coborâm împreună, spuse Bătrânul Vara. Doctorul Moyaka și cu mine trebuie neapărat să avem grijă să nu rămână nimeni în urmă.

Îi dădu un brânci.

— Du-te, Tané! Repede!

— Și ține apăsat pe rană! strigă doctorul Moyaka după ea.

Toate se mișcau ca prin apă. Tané o rupse la fugă, cu picioarele moi, dar simțea că mergea prin apă.

Podul se vedea dinspre Casa Vane. Se apropia de el, când o umbră înaripată trecu pe deasupra ei. Simți o căldură pârjolitoare în spate. Încercă să meargă mai repede, dar osteneala o făcu să se împleticească și, cu fiecare pas, din incizie se scurgea și mai mult sânge. Durerea izbea în platoșa căptușită în care-o învelise medicamentul.

Podul trecea râpa din apropiere de Cascadele lui Kwiriki. Un bătrân mâna deja o ceată de cărturari peste el. Tané o luă de-a valma după ei, ținându-se de coastă cu o mână.

Sub pod se afla o prăpastie care ducea pe Cărarea Bătrânului, în care oricine cădea, murea. Vârfurile copacilor se înălțau ca dintr-un bol cu ceață.

O altă umbră se prăvăli de sus. Ea încercă să strige către ceilalți cărturari, ca să-i prevină, dar limba-i era un boț de cârpă în gură. O minge de foc izbi partea de sus a podului. Câteva clipe mai târziu, o coadă ghimpată o preschimbă într-o explozie de așchii. Lemnul scârțâi și se frânse sub picioare. Tané aproape căzu când se opri din goana către el. Neputincioasă, văzu podul cutremurându-se, cu o gaură uriașă

căscată în mijloc. Un al treilea scuipător-de-foc izbi unul dintre stâlpii care susțineau podul. Siluete fără chip strigară în timp ce se prăvăleau peste margine și apoi se prăbușiră.

Flacăra pârjoli lemn și carne deopotrivă. O altă parte din pod se nărui, ca un buștean care arsese prea mult. Vântul vuia în vâltoarea aripilor.

Nu avea de ales. Trebuia să sară. Tané alergă spre pod, cu ochii usturând-o din pricina fumului, în timp ce scuipătorii-de-foc dădeau un ocol pentru al doilea atac.

Înainte să apuce s-ajungă la pod, genunchii i se îndoiră. Se rostogoli ca să-și amortizeze căderea, iar pielea i se sfâșie precum hârtia udă. Suspinând de-o durere chinuitoare, duse mâna la coastă – iar umflătura, lucrul pe care-l purtase cu ea ani de zile, alunecă din gaura din trupul ei. Tremurând toată, se uită la ea.

Un giuvaier. Îmbibat în sângele ei și nu mai mare decât o castană. O stea ferecată într-o piatră.

Nu avea timp s-o facă pe uluita. Mai mulți scuipători-de-foc se adunau în stoluri. Slăbită de durere, Tané cuprinse giuvaierul în pumnul strâns. În timp ce se chinuia să treacă podul, din ce în ce mai amețită cu fiecare clipă ce trecea, ceva prăvăli acoperișul și ateriză chiar în fața ei.

Se trezi față-n față cu un coșmar.

Arăta și mirosea precum rămășițele unei erupții vulcanice. Avea cărbuni aprinși acolo unde-ar fi trebuit să-i fie ochii. Solzi negri precum tăciunele. Aburul se înălța din locurile în care ploaia-i picura pe piele. Două picioare musculoase-i susțineau aproape toată greutatea, iar încheieturile aripilor i se terminau cu niște cârlige cumplite – și ce mai *aripi!* Aripi de liliac. În spate-i șfichiuia o coadă de șopârlă. Chiar și cu capul plecat, o umbrea, cu dinții dezgoliți și mânjiți de sânge.

Tané se cutremură sub privirea lui. N-avea nici sabie, nici halebardă. N-avea nici măcar un pumnal cu care să-i poată scoate ochiul. Cândva, s-ar fi rugat, dar niciun zeu nu ascultă ruga unui călăreț făcut de rușine.

Scuipătorul-de-foc urlă, vrând s-o întărâte. O lumină pârjolitoare-i ieși din gâtlej, iar Tané își dădu seama limpede

că era pe cale să moară. Bătrânul Vara avea să-i găsească rămășițele fumegânde, și asta avea să fie tot.

Nu se temea de moarte. Călăreții dragonilor se puneau în primejdie de moarte în fiecare zi, și de când era copil, știuse riscurile pe care avea să le aibă de înfruntat când se alătura clanului Miduchi. Cu un ceas înainte, poate chiar și-ar fi îmbrățișat un asemenea sfârșit. Mai degrabă asta decât putregaiul amețit al rușinii.

Și totuși, când instinctul îi spuse să întindă giuvaierul – să lupte din răsputeri până-n ultima clipă –, îl ascultă.

Arse cu o flacără alburie-rece în palma ei când îl ridică în fața fiarei. O lumină orbitoare ieși deodată din el.

Ținea în palma ei un răsărit de lună.

Cu un urlet, scuipătorul-de-foc se feri de lumina puternică. Ridicând repede aripa ca să-și acopere fața, scoase un croncănit răgușit, iar și iar, aidoma unui corb ce întâmpina amurgul.

Cerul fremătă de răspunsuri asemănătoare.

Tânăra se apropie, ținând tot timpul giuvaierul întins. Cu o ultimă privire plină de ură, scuipătorul de foc mai scoase un urlet, suflându-i părul de pe față, și se avântă către cer. În timp ce cotea către mare, rudele sale se luară după el și se făcură nevăzute-n noapte.

Cealaltă parte a podului se năruí în râpă, aruncând un nor de cenușă în sus. Ochii i se umplură de lacrimi. Slăbită de durere, se târî înapoi spre Casa Vane. O jumătate din tunică era toată roșie.

Îngropă giuvaierul în pământul din curte. Orice-ar fi fost, trebuia neapărat să-l țină ascuns. Așa cum procedase toată viața.

Acoperișul casei de tămăduire se prăbușise. Căută geanta lui Moyaka pe preșurile ude și o găsi întoarsă cu susu-n jos într-un colț. Aproape de fund, găsi un fir de cusut și un ac îndoit.

Pipa cu medicamente fusese spartă. Când ridică mâna dinspre rană, sângele șiroi din ea.

Cu degete stângace, băgă ața în ac. Curăță tăietura pe cât

putu de bine, dar pământul i se tot lipea de marginile rănii. Când o atingea, vedea pete negre. Cu capul învârtindu-se, cu gura uscată, pipăi iar în geanta cu ciudățenii și găsi o sticluță chihlimbarie.

Ce era mai rău abia urma. Trebuia neapărat să rămână trează încă puțin. Nayimathun și Susa suferiseră din pricina ei. Acum, îi venise rândul.

Acul îi pătrunse în piele.

46. Miazăzi

Bucătăriile se aflau în spatele cascadei, chiar dedesubtul odăilor-soarelui. În copilărie, lui Ead îi plăcuse la nebunie să se furișeze înăuntru cu Jondu și să șterpelească fondante de trandafiri de la Tulgus, bucătarul-șef.

Bucătăria era scăldată în lumina soarelui și mirosea mereu a mirodenii. Servitorii pregăteau orez perlat cu ceapă verde și pui marinat în sos de lămâie pentru masa de seară.

Îl găsi pe Loth aranjând un platou cu fructe alături de Tulgus. Pleoapele-i erau grele.

Rădăcina-viselor. Pesemne că-ncercau să-l facă să uite.

— Ziua bună, soră! o întâmpină bucătarul cu părul alb.

Ead zâmbi, încercând să nu privească spre Loth.

— Mă mai ții minte, Tulgus?

— Da, soră.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Țin bine minte câtă mâncare mi-ai furat.

Avea ochii de un galben-pal, precum uleiul de arahide. Poate că el fusese cel care-i dăruise ochii lui Nairuj.

— Am crescut de-atunci. Acum o cer.

Ead coborî glasul și se apropie și mai mult.

— Nairuj mi-a spus că s-ar putea să mă lași să gust un pic din vinul-soarelui Abatesei.

— Hm!

Tulgus își șterse mâinile pătate de bătrânețe cu o cârpă.

— Un păhărel. Ia-l ca pe-un dar de bun-venit acasă din

partea Fiilor lui Siyāti. Am să cer să-ți fie adus în cameră.

— Mulțumesc!

Loth o privea ca pe-o străină. Ead avu nevoie de toată puterea ca să nu-l privească în ochi.

În timp ce se îndrepta din nou spre ușă, văzu urnele în care se păstrau ierburile și mirodeniile. Văzând că Tulgus era preocupat, Ead găsi borcanul care-i trebuia, luă un pumn zdravăn din praful dinăuntru și îi dădu drumul într-o pungă.

Șterpeli un fursec cu miere de pe un platou înainte să plece. Avea să treacă multă vreme până să mai guste vreunul.

În restul zilei, făcu tot ce făcea o Domniță Roșie bună înainte să fie trimisă într-o călătorie lungă. Își exersă trasul cu arcul sub ochii ageri ai Domnițelor Argintii. Fiecare dintre săgeți își atinse ținta. Între trageri, Ead avu grijă să pară liniștită, fără grabă în a-și potrivi săgețile în arc. O broboană de sudoare o putea da de gol.

Când ajunse în odaia-soarelui ei, văzu că armele și coburii ei nu mai erau acolo. Pesemne că le luase Aralaq.

O trecu un fior. Asta era.

Punctul fără de întoarcere.

Trase aer în piept, iar șira spinării i se preschimbă în fier. Maica n-ar fi stat cu mâinile-n sân în timp ce lumea se pârjolea. Zdrobind și ultimele rămășițe de îndoială, Ead se schimbă în cămașa de noapte și se vârî în pat, unde se prefăcu a citi. Afară, lumina zilei se stingea.

Loth și Aralaq trebuia deja s-o fi așteptat. Când întunericul se lăsă de tot, iar o bătaie în ușă răsună, ea strigă:

— Intră!

Unul dintre bărbați intră cu un platou. Pe el se aflau două pahare și-un urcior.

— Tulgus a spus că vrei să guști din vinul-soarelui, soră, zise bărbatul.

— Da.

Făcu un semn spre noptieră.

— Lasă-l aici. Și deschide, rogu-te, ușile!

Când el lăsă tava jos, Ead își păstră expresia feței curată și mai dădu o pagină din carte. În timp ce se îndrepta către ușile

balconului, scoase pe furiș punga cu rădăcina-viselor din mânecă și o goli într-unul dintre pahare. Până să se-ntoarcă bărbatul, avea deja celălalt pahar în mână, iar punga se făcuse nevăzută.

Vântul șuieră prin odaia-soarelui și stinse lampa cu ulei. Ead se îmbrăcă în hainele de drum și se încălță cu cizmele, încă pline de nisip din strâmtoarea Burlah. Pesemne că Abatesa bea deja vinul îndoit cu praf.

Luă singurul cuțit pe care nu-l pusese deja în traistă și-l băgă în teaca de la coapsă. Când știu sigur că nu era nimeni afară, își trase gluga peste ochi și se făcu una cu întunericul.

Abatesa dormea în cea mai înaltă odaie a soarelui din Abație, în apropiere de culmea cascadei, unde putea vedea lumina zorilor revărsându-se peste Valea Sângelui. Ead se opri la intrarea boltită în coridor. Două Domnițe Roșii păzeau ușa.

Ceea ce făcu mai departe era un lucru delicat. O deprindere străveche, care nu se mai învăța la Abație. „Lumânărire", așa o numise Jondu. Aprinderea celei mai mici flăcări pe care și-ar fi putut-o închipui într-un trup viu, destul cât să nu mai poată răsufla. Era nevoie de cea mai delicată atingere posibilă.

Răsucind ușor degetele, aprinse câte-o lumânare în trupul fiecărei femei.

Trecuse multă vreme de când o soră se întorsese împotriva alor ei. Surorile erau nepregătite să simtă căldura seacă din gâturile lor. Fumul le ieșea în rotocoale din gură și din nas și le trimitea umbre întinse prin minte. În timp ce se lăsau la podea, Ead trecu în liniște pe lângă ele și ascultă la ușă. Era liniște deplină.

Înăuntru, luna arunca ace de lumină pe ferestre. Ead se strecură în umbrele adânci.

Abatesa era în pat, înconjurată de voaluri. Paharul se afla pe noptieră. Ead se apropie, cu inima bubuind, și se uită în el.

Gol.

Privirea-i fugi spre Abatesă. Sudoarea-i picura din vârful unei șuvițe de păr de deasupra ochilor.

Îi luă câteva clipe ca să dea de giuvaier. Abatesa-l îndesase în argilă moale și și-l atârnase la gât de un șnur.

— M-oi fi crezând vreo proastă!

Un fior o pătrunse pe Ead până în stomac, precum o suliță aruncată. Abatesa se întoarse pe spate.

— Cumva, am simțit că nu trebuie să beau vinul în seara asta. O premoniție din partea Maicii.

Strânse giuvaierul în mână.

— Pesemne că… rebeliunea dinlăuntrul tău nu e întru totul din vina ta. Era imposibil ca Inysul să nu te otrăvească.

Ead nu îndrăzni să miște.

— Ai de gând să te întorci acolo. Să o aperi pe prefăcută, rosti Abatesa. Mama ta bună mișcă în tine. Și Zāla credea că noi trebuie să ne sforțăm puterile mărginite pentru a ocroti toată omenirea. Șușotea mereu în urechea fostei Abatese, spunându-i că trebuie să apărăm orice suveran de la orice curte – chiar și pe cei de la Răsărit, unde lumea se-nchină la wyrmii mării. Unde-i preamăresc ca pe niște *zei*. Așa cum ar fi vrut Nenumitul să ne facă nouă. O, da… Zāla ar fi vrut să-i apărăm și pe ei.

Ceva din tonul ei i se părea lui Ead nelalocul lui. Ura cu care vorbea.

— Maica iubea tot ce ținea de Miazăzi. Tot ce ținea de Miazăzi căuta ea să apere de Nenumit, nu lumea, urmă ea, și tot ce ținea de Miazăzi am jurat și eu să apăr în numele ei. Zāla ar fi vrut să deschidem brațele în fața lumii și, astfel, să ne dezgolim burțile în fața săbiilor.

„Toate astea pentru că Mita Yedanya îi spusese că eu ți-am otrăvit mama bună.”

Kalyba avusese un zâmbet batjocoritor.

„De parcă eu m-aș deda la otrăvuri.”

Mita o alungase pe vrăjitoare și nu-i mai îngăduise niciodată să se întoarcă. La urma urmei, o străină era un țap ispășitor perfect.

— Nu vrăjitoarea a fost cea care-a omorât-o pe Zāla.

Ead strânse pumnalul în mână, iar acesta o umplu de curaj.

— *Tu* ai fost!

Frigul îi pătrunse până-n oase. Abatesa ridică din sprâncene.

— Oare ce vrei să spui cu asta, Eadaz?

— N-ai putut suferi faptul că Zāla dorea să apere toată lumea de dincolo de Miazăzi. Nu i-ai putut suferi puterea. Ai știut că n-o să facă decât să crească atunci când avea să fie numită Abatesă!

I se făcu pielea de găină.

— Ca să poți pune stăpânire pe Abație… a trebuit să te descotorosești de ea!

— Am făcut-o de dragul Maicii.

Mărturisirea-i era la fel de directă precum era și ea în orice privință.

— Ucigașo! șopti Ead. Ai ucis o *soră!*

Fursecuri cu miere. Îmbrățișări calde. Toate amintirile ei tulburi cu Zāla o potopiră din nou, iar pleoapele i se-nfierbântară.

— Ca să-mi *apăr* surorile, și ca să mă asigur că Miazăzi avea să aibă parte de apărarea de care avea nevoie, aș fi făcut orice.

Cu un oftat aproape sătul de toate, Abatesa se ridică în capul oaselor.

— I-am dăruit o moarte liniștită. Cei mai mulți au osândit-o pe Kalyba înainte ca măcar să fi deschis eu gura. Faptul că ea a venit aici a fost o jignire față de Maică – ea, care-l iubește pe Înșelător într-atât, încât să îi făurească sabia. Ea este dușmanca noastră!

Ead de-abia o mai auzea. Pentru prima oară, *simțea* focul draconic înlăuntru. Furia-i ardea ca un cuptor în pântece, iar urletul ei copleșea toate celelalte sunete.

— Giuvaierul. Dă-mi-l, și plec în liniște!

Vocea-i părea străină în propriile urechi.

— Îi pot folosi ca să o găsesc pe Ascalon. Lasă-mă să termin ceea ce a început Jondu și să apăr întregimea Întinderii Virtuților, și n-am să suflu o vorbă despre fărădelegea ta!

— Cineva va mânui giuvaierul, veni răspunsul, dar aceea nu vei fi tu.

Mișcarea fu iute ca o mușcătură de viperă, prea iute ca să se poată feri de ea. O fierbințeală cumplită-i șfichiui trupul.

Ead dădu înapoi, cu o mână sub gât, unde sângele curgea mult și repede.

Abatesa spintecă rămășițele vălului. Tăișul sabiei din mâna ei era mânjit cu roșu.

— Numai moartea poate schimba mânuitorul giuvaierului!

Ead își privi sângele de pe degete.

— Vrei să ucizi și mama bună, și copilul?

— N-am de gând să văd un dar din partea Maicii ajuns pe mâinile cuiva care-ar părăsi-o atât de ușor, răspunse Mita cu un glas liniștit. Giuvaierul va rămâne sub osemintele ei până în clipa în care Nenumitul va primejdui poporul de la Miazăzi. *Nu* va fi folosit pentru a apăra o prefăcută de apuseancă!

Ridică pumnalul cu o mișcare curgătoare, ca o notă muzicală ce creștea.

— Nu, Eadaz, spuse ea. Nu e destul!

Ead privi în ochii aceia hotărâți. Prinse cu degetele mânerul pumnalului.

— Amândouă-i slujim Maicii, Mita. Hai să vedem pe care dintre noi o privește cu îngăduință!

e

Coronamentul copacilor din Bazinul Lasian era atât de des, încât puțină lumină a lunii ajungea pe pământ. Loth se plimba de colo-colo prin beznă, ștergându-și sudoarea de pe mâini de cămașă și tremurând de parc-ar fi fost cuprins de friguri.

Ihneumonul îl condusese printr-un labirint de pasaje, apoi se oprise acolo. De-abia când răsuflară aerul cald al pădurii înțelese Loth că era salvat. Puterea băuturii pe care i-o dăduseră trecea în sfârșit.

În clipa de față, ihneumonul era culcat pe o piatră din apropiere, cu privirea ațintită asupra gurii peșterii. Loth își prinsese cu chingi șaua pe care-o aduseseră afară. De ea erau legați saci țesuți și ploști cu apă.

— Unde-i Ead?

Nu fu băgat în seamă. Loth își șterse buza de sus cu o mână și murmură o rugăciune către Cavalerița Curajului.

Nu uitase. Încercaseră să-l facă să uite, dar Sfântul fusese mereu acolo, în inima lui. Tulgus îl prevenise să nu se împotrivească, așa că se rugase și așteptase să fie izbăvit. Izbăvirea-i venise cu chipul femeii pe care-o cunoscuse cândva sub numele de Ead Duryan.

Ea avea să-i ducă înapoi în Inys. Se încredea în ea tot atât cât se încredea și în Cavaleriția Tovărășiei.

Când ihneumonul se ridică în sfârșit, o făcu mârâind. Se îndepărtă cu pas săltat, ca să scotocească printre rădăcinile copacului, și se întoarse cu o Ead istovită. Avea brațul petrecut pe după gâtul lui și căra pe umăr un alt sac țesut. Loth alergă spre ea.

— Ead!

Era năclăită de sânge și sudoare, cu părul căzându-i pe umeri în bucle dese.

— Loth, spuse ea, trebuie să plecăm de îndată!

— Urc-o în spinarea mea, inyshianule!

Vocea groasă îl băgă în sperieți pe Loth. Când văzu de unde venise, rămase cu gura căscată.

— Știi să *vorbești,* scuipă el.

— Da, răspunse ihneumonul.

Ochii lui de lup se îndreptară țintă către Ead.

— Sângerezi!

— S-o opri și sângele. Trebuie neapărat să plecăm!

— Surorile din Abație vor veni după tine curând. Caii sunt înceți. Și proști. N-ai cum să-ntreci un ihneumon dacă nu călărești unul.

Ea-și lipi fața de blana lui.

— Te vor măcelări dacă suntem prinși! Rămâi aici, Aralaq! Te rog!

— Nu!

Urechile îi zvâcniră.

— Unde te duci tu, acolo mă duc și eu!

Ihneumonul își îndoi picioarele din față. Ead ridică privirea spre Loth.

— Loth, spuse ea, cu glasul răgușit, mai ai încredere în mine?

El înghiți în sec.

— Nu știu dacă am încredere în femeia care-ai devenit, spuse el, dar am încredere în femeia pe care o știam.

— Atunci, călărește alături de mine, spuse ea, luându-i obrazul în palmă, și dacă-mi pierd cunoștința, călărește mai departe spre nord-vest, spre Córvugar.

Degetele ei îi lăsară sânge pe față.

— Orice-ai face, Loth, să nu-i lași să-ți ia ăsta. Nici măcar de-o trebui să mă lași în urmă!

Avea mâna încleștată pe ceva aflat la capătul unui șnur. O nestemată albă, rotundă, lipită de argilă.

— Ce e asta? murmură el.

Ead clătină din cap.

Adunându-și toate puterile, Loth o săltă în șa. Urcă și el, își petrecu un braț în jurul ei și o lipi de pieptul său cu o mână, ținându-se de ihneumon cu cealaltă.

— Ține-te de mine, îi zise el la ureche. O să am grijă să ajungem în Córvugar. Așa cum și tu ai avut grijă ca eu să ajung aici.

47. Miazăzi

Aralaq alerga cu putere prin pădure. Loth crezuse că-i știa iuțeala în Țepușe, dar se străduia din răsputeri să se țină de ihneumon în timp ce acesta făcea salturi peste rădăcini strâmbe și pâraie și printre copaci, ager precum o piatră ce țopăia pe suprafața apei.

Ațipi, în timp ce Aralaq îi ducea tot mai spre miazănoapte, departe de desișul pădurii. Visele îl purtară mai întâi spre blestematul de tunel din Yscalin unde pesemne că zăcea mai departe Kit – apoi, mai departe, în camera cu hărți a conacului, unde dascălul lui îi vorbea despre istoria Domeniului Lasia, iar Margret stătea lângă el. Fusese mereu o elevă silitoare, dornică să învețe despre străvechile lor rădăcini de la Miazăzi.

Nu mai nădăjduise să-și vadă vreodată sora. Acum, poate

mai exista o șansă.

Răsăritul și apusul soarelui. Tropotul labelor pe pământ. Când ihneumonul se opri în cele din urmă, Loth se trezi.

Își frecă nisipul din ochi. Un lac se întindea peste o limbă prăfuită de pământ, ca o dâră de safir sub bolta cerului. Elefanți-de-apă se scăldau în partea mai puțin adâncă. Dincolo de lac se vedeau mărețele piscuri stâncoase care străjuiau Nzene, toate de culoarea roșu-maroniu a argilei bătute de soare. Muntele Dinduru, cel mai mare, era aproape desăvârșit în simetria lui.

Până la prânz, ajunseră deja la poalele dealurilor. Aralaq urcă o cărare abruptă până la cel mai apropiat pisc. Când ajunseră destul de sus ca să-i tremure coapsele, Loth îndrăzni să privească în jos.

În fața lor se întindea Nzene. Capitala lasiană era străjuită de Săbiile Zeilor și împrejmuită de ziduri înalte de calcar. Munții – mai înalți și mai drepți decât orice alți munți din lumea cunoscută – întretăiau străzile cu umbrele lor. Un drum imens se întindea dedesubtul ei, fără îndoială o rută de negoț către Ersyr.

Străzile care sclipeau în lumina soarelui erau străjuite de șiruri de curmali și de ienuperi. Loth cercetă cu băgare de seamă Biblioteca de Aur din Nzene, construită din calcar luat din ruinele orașului Yikala, legată de o pasarelă care ducea până la Templul Visătorului. Deasupra tuturor se înălța, impunător, Palatul Marii Onjenyu, unde Înalta Conducătoare Kagudo locuia alături de familia ei, aflat la înălțime pe un promontoriu. Râul Lase se despica în jurul livezii sale sfinte.

Aralaq amușină un adăpost pe dedesubtul unor pietre ițite din pământ, suficient de adânc, încât să-i apere de stihii.

— De ce ne oprim?

Loth se șterse pe față de sudoare.

— Ead ne-a spus să călărim mai departe până-n Córvugar.

Aralaq își îndoi picioarele din față pentru ca Loth să poată descăleca.

— Lama care-a tăiat-o era îmbibată într-o secreție de la lipitoarea-de-gheață. Împiedică sângele să se închege, spuse el.

Vom găsi un leac în Nzene.

Loth o ridică pe Ead din șa.

— Cât o să vă ia?

Ihneumonul nu răspunse. O linse pe Ead pe frunte o dată, apoi se făcu nevăzut.

e

Când Ead se trezi din lumea umbrelor ei, era amurg. Capul îi era ca un ceaun în care cineva amestecase de trei ori. Își dădu seama, ca prin ceață, că se afla într-o peșteră, însă nu-și amintea câtuși de puțin cum ajunsese acolo.

Duse repede mâna la clavicule. Simțind giuvaierul care stinge între ei, răsuflă din nou.

Faptul că-l luase înapoi o costase. Își aduse aminte de oțelul lamei și de usturimea pricinuită de spurcăciunea cu care fusese unsă când apucase giuvaierul de la Mita. Degetele-i scoseseră scântei, aprinzând patul, apoi se rostogolise peste balustradă și ajunsese sub cerul liber.

Căzuse asemeni unei pisici și ajunsese pe o margine în afara bucătăriei. Din fericire, fusese pustie, lăsându-i calea de scăpare liberă. Totuși, nici nu apucase s-ajungă la Aralaq și Loth, că o și lăsaseră puterile.

Mita merita o moarte crudă pentru ceea ce-i făcuse Zālei, dar Ead nu avea de gând să o ducă la îndeplinire. Nu voia să se înjosească într-atât încât să ucidă o soră.

O limbă fierbinte-i dădu o șuviță la o parte de pe frunte. Se trezi aproape nas în nas cu Aralaq.

— Unde? întrebă ea, cu un glas răgușit.

— La Săbiile Zeilor.

Nu.

Se ridică în capul oaselor, înăbușindu-și un geamăt când îi zvâcni mijlocul.

— V-ați oprit!

Glasul îi era chinuit.

— Blestemați să fiți de neghiobi ce sunteți! Domnițele Roșii…

— Ori ne opream, ori te lăsam să sângerezi până când mureai!

Aralaq îi întinse cataplasma pe burtă cu botul.

— Nu ne-ai spus în luminiș că Abatesa și-a îmbibat lama.

— Habar n-aveam!

Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Abatesa o voia moartă, însă nu era în stare să facă ea însăși așa ceva fără să stârnească bănuielile nimănui. Era mai bine s-o încetinească vărsându-i sângele, apoi să le spună Domnițelor Roșii că proaspăt revenita lor soră era o trădătoare și să le poruncească s-o ucidă din această pricină. Iar mâinile ei aveau să fie curate.

Ead luă cataplasma. Rana o durea, dar florile de sabra zdrobite scurseseră otrava din ea.

— Aralaq, spuse ea, trecând la limba inyshiană, tu știi cât de iute vânează Domnițele Roșii.

Faptul că Loth era acolo făcu graiul acela să-i vină iute pe limbă.

— Nu trebuia să te oprești pentru nimic în lume!

— Înalta Conducătoare Kagudo are un stoc din leac. Ihneumonii nu lasă surioarele să moară.

Ead se sili să răsufle, ca să se liniștească. Era greu de crezut că Domnițele Roșii aveau să caute prea curând pe la Săbiile Zeilor.

— Trebuie să mergem degrabă mai departe, spuse Aralaq, aruncându-i o privire lui Loth. Am să cercetez să văd dacă e sigur.

Liniștea căscă un adevărat hău după plecarea lui.

— Ești furios, Loth? întrebă Ead în cele din urmă.

El aruncă o privire spre capitală. Pe străzi fuseseră aprinse torțe, care le făceau să strălucească precum tăciunii sub ei.

— Ar trebui să fiu, răspunse el. Ai mințit în legătură cu atâtea lucruri! Cu numele tău. Cu motivul pentru care ai venit în Inys. Cu convertirea ta.

— Credințele noastre se întrepătrund. Amândouă sunt potrivnice Nenumitului.

— Tu n-ai crezut niciodată în Sfânt. Bine, se îndreptă el, ai

crezut. Dar ai crezut că era o brută meschină, care-a încercat să silească o țară să primească o religie.

— Și a cerut să se însoare cu prințesa Cleolind înainte să ucidă fiara, da.

— Cum poți să *spui* așa ceva, Ead, când ai stat în sanctuar și l-ai preamărit?

— Am făcut-o pentru a supraviețui! Când el tot n-o privi, ea spuse: Mărturisesc că sunt ceea ce tu ai numi vrăjitoare, dar magia nu e rea. E ceea ce face din ea cel sau cea care-o mânuiește.

El îndrăzni să-i arunce o privire încruntată.

— Și ce știi tu să faci?

— Pot să alung focul wyrmilor. Sunt călită la molima roșie. Pot să ridic bariere de apărare. Rănile mi se tămăduiesc cu repeziciune. Mă pot mișca printre umbre. Pot să fac metalul să cânte a moarte așa cum n-a reușit niciun cavaler vreodată.

— Poți să faci și tu foc?

— Da.

Deschise palma, iar o flacără pâlpâi, trezindu-se la viață.

— Viață firească.

Din nou, și flacăra deveni argintie.

— Focul-magului, pentru dezlegarea vrăjilor.

Din nou, și focul deveni atât de fierbinte, încât Loth începu să asude.

— Focul wyrmilor.

Loth făcu semnul sabiei.

Ead închise pumnul, stingând blestemăția.

— Loth, continuă ea, trebuie neapărat să ne hotărâm acum dacă putem fi prieteni. Trebuie ca noi doi să fim prieteni cu Sabran dacă ne dorim ca lumea aceasta să scape cu viață!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Există multe lucruri pe care tu nu le cunoști.

Era, într-adevăr, puțin spus.

— Sabran a zămislit un prunc cu Aubrecht Lievelyn, Înaltul Prinț al Mentendonului. El a fost omorât. Am să-ți povestesc totul mai târziu, adăugă ea, când el o țintui cu privirea. Curând după aceea, un Înalt Apusean a venit la palatul

Ascalon. Wytmul Alb, cum i s-a spus. După o scurtă ezitare, adăugă: Sabran a pierdut sarcina.

— Sfinte, spuse el. Sab…

Avea fața chinuită de durere.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo!

— Mi-aș fi dorit să fii.

Ead îi privi chipul.

— Nu va mai fi nici un alt copil, Loth. Stirpea Berethnet s-a încheiat. Wyrmii se trezesc. Yscalinul e pe picior de război, iar Nenumitul se va ridica din nou, sunt sigură de asta.

Loth începea să arate ca și cum i-ar fi fost rău.

— Nenumitul.

— Da. Va să vină, anunță Ead, deși nu din pricina lui Sabran. Nu are nicio legătură cu ea. C-o fi o regină în Inys sau un soare pe cer, el tot se va ridica.

Fruntea lui era toată numai broboane de sudoare.

— Cred că știu o cale de-a-l înfrânge pe Nenumit, însă, mai întâi, trebuie neapărat să apărăm Întinderea Virtuților. Dacă se prăbușește din pricina unui război civil, Armia Draconică și Regele Întrupat îi vor face de petrecanie. Ead își lipi cataplasma de burtă și continuă: Unii dintre Ducii Spirituali și-au folosit preaplinul de putere ani la rând. Acum, că știu că ea nu are niciun moștenitor, cred c-au să încerce s-o mânuiască după bunul plac pe Sabran sau chiar s-o înlăture de la putere.

— Pentru numele Sfântului! murmură Loth.

— Ai prevenit-o pe Meg despre Paharnic. Știi cine este?

— Nu. N-am auzit de la Sigoso decât acele cuvinte!

— La început, am crezut că e Șoimul de Noapte, recunoscu Ead, dar acum sunt sigură că este Igrain Crest. Cele două pocale sunt pecetea ei.

— Lady Igrain. Dar lui Sab îi e dragă, spuse Loth, vădit uluit. Pe lângă asta, oricine o ia ca ocrotitoare pe Cavalerița Dreptății are ca pecete cele două pocale – iar Paharnicul a urzit împreună cu regele Sigoso uciderea reginei Rosarian. De ce ar face Crest una ca asta?

— Nu știu, răspunse Ead, cu sinceritate, dar ea a sfatuit-o pe Sabran să se mărite cu Căpetenia Askrdalului. Sabran l-a

ales, în schimb, pe Lievelyn, apoi Lievelyn a fost ucis. Cât despre asasini…

— *Tu* ai fost cea care i-a omorât?

— Da, recunoscu Ead, căzută pe gânduri, dar mă întreb dacă aveau, de fapt, de gând să o ucidă. Pesemne Crest a plănuit de la bun început ca ei să fie prinși. Fiecare atac o lăsa pe Sabran din ce în ce mai înspăimântată. Pedeapsa ei pentru că s-a opus zămislirii de prunci a fost teama de moarte aproape neîncetată.

— Și Regina Mamă?

— S-a zvonit mult timp pe la curte că regina Rosarian și-a împărțit patul cu Gian Harlowe pe vremea când era căsătorită cu prințul Wilstan, spuse Ead. Adulterul e împotriva învățăturilor Cavaleriței Tovărășiei. Pesemne lui Crest îi place ca reginele ei să fie… supuse.

Auzind acestea, Loth înclești maxilarul.

— Deci tu vrei ca noi să o înfruntăm pe Crest, conchise el. Să o apărăm pe Sabran.

— Da. Iar apoi, să înfruntăm un dușman mult mai vechi.

Ead aruncă o privire spre gura peșterii.

— Ascalon s-ar putea afla în Inys. Dacă reușim să o găsim, putem să ne folosim de ea ca să-l slăbim pe Nenumit.

O pasăre țipă de undeva de deasupra adăpostului lor. Loth îi dădu o ploscă din șa.

— Ead, spuse el, tu nu crezi în cele Șase Virtuți. De ce să pui totul în primejdie de dragul lui Sabran?

Ead bău. Era o întrebare pe care ea însăși ar fi trebuit să și-o pună de multă vreme. Simțămintele ei veniseră ca o floare-ntr-un copac. Un mugur, care se forma – iar apoi, dintr-odată, o floare nemuritoare.

— Mi-am dat seama, spuse ea, după o perioadă de tăcere, că i-a fost băgată pe gât o poveste încă din ziua în care s-a născut. Nu mai fusese învățată alt mod de-a trăi. Și totuși, am văzut că în ciuda tuturor acestor lucruri, o parte din ea e plăsmuirea ei. Partea aceasta, oricât de mică o fi părut la început, a fost făurită chiar în focul puterii ei, așa că s-a opus coliviei în care a fost închisă. Și am înțeles… că partea aceasta

era făcută din oțel. Partea aceasta era cine e ea cu adevărat, îl privi țintă și conchise: Ea va fi regina de care are Inysul nevoie în vremurile ce vor veni.

Loth se duse să se așeze lângă ea. Când îi atinse cotul, ea ridică privirea spre el.

— Mă bucur că ne-am regăsit, Ead Duryan! Făcu o pauză, apoi se corectă: Eadaz uq-Nāra.

Ead își puse capul pe umărul lui. Cu un oftat, el o cuprinse cu un braț.

În clipa aceea, Aralaq se întoarse, speriindu-i pe amândoi.

— Pasărea cea mare și-a luat zborul, anunță el. Domnițele Roșii se apropie.

Loth se ridică imediat în picioare. O liniște ciudată o cuprinse pe Ead în timp ce-și lua arcul și tolba.

— Aralaq, trecem ținuturile pârjolite către Yscalin. Nu ne oprim, spuse ea, până nu ajungem în Córvugar.

Loth încălecă. Ea îi dădu mantia, iar când urcă, el îi înveli pe amândoi cu veșmântul.

Aralaq alunecă și dădu din labe, îndreptându-se spre baza muntelui, apoi ieși din umbra lui ca să arunce o privire spre lac. Parspa dădea târcoale pe deasupra lor în liniște.

Era destul de întuneric ca să le fie acoperită fuga. Mergeau prin spatele celorlalte Săbii ale Zeilor. Când nu mai avură unde să se-ascundă, Aralaq ieși dintre munți și o luă la goană.

Ținuturile pârjolite ale Lasiei, unde orașul Jotenya se aflase cândva, se întindeau în partea de miazănoapte a țării. Pe vremea Marii Năpaste, fuseseră arse de flăcări, dar ierburile crescuseră din nou, iar copacii cu frunze-înaripate, îndepărtați unul de altul, crescuseră din cenușă.

Locurile începură să se schimbe. Aralaq crescu viteza, până când ajunse să zboare cu labele peste iarba galbenă. Ead se agăță de blana lui. Încă o durea burta, dar trebuia să rămână în gardă, să fie pregătită. De bună seamă că ceilalți ihneumoni le luaseră deja urma.

Stelele străluceau în spirală deasupra lor, ca tăciunii pe un cer precum cărbunele. Erau altfel decât cele care-i presărau nopțile în Inys.

Și mai mulți copaci răsăreau din pământ. Ei i se uscaseră ochii de la vuietul neostoit al vântului. În spatele său, Loth tremura. Ead strânse mantia mai tare în jurul lor, acoperindu-i mâinile, și-și îngădui să-și închipuie corabia care-avea să-i ducă din Córvugar.

O săgeată zbârnâi pe lângă Aralaq, ratându-l la mustață. Ead se întoarse să vadă cu ce se confruntau.

Erau șase călărețe. Fiecare era ca o flacără roșie, călare pe câte-un ihneumon. Cel alb era al lui Nairuj.

Aralaq mârâi și grăbi și mai mult pasul. Asta era. Adunându-și forțele, Ead se desprinse de mantie, îl apucă pe Loth de umăr și trecu repede în spatele lui, astfel încât spinarea ei era lipită de-a lui.

Cea mai bună șansă era să le rănească ihneumonii. Aralaq era iute, chiar și pentru cei din neamul lui, dar cel alb îl putea întrece. În timp ce potrivea o săgeată în arc, își aduse aminte de o Nairuj mai tânără lăudându-se cu cât de iute putea trece animalul ei de povară Bazinul Lasian.

Mai întâi, își îngădui să se obișnuiască cu Aralaq. Când ajunse să-i știe ritmul pașilor, ridică arcul. Loth întinse mâna-n spate și o apucă de șolduri, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva să cadă.

Săgeata ei zbură iute peste ierburi, drept înainte. În ultima clipă, ihneumonul alb sări peste ea. A doua săgeată a ei o luă aiurea când Aralaq ocoli leșul unui câine sălbatic.

Nu puteau întrece așa ceva. Nici nu puteau să se oprească și să lupte. Ar fi putut ține piept la doi magi, poate trei, dar nu la șase Domnițe Roșii, mai ales cu rana ei. Loth era prea încet, iar ceilalți ihneumoni l-ar fi înfulecat cu totul pe Aralaq. În timp ce trăgea a treia oară de coarda arcului, înălță o rugăciune către Maică.

Săgeata străpunse laba din față a unui ihneumon. Acesta se prăbuși, luându-și și călăreața cu el.

Mai rămâneau cinci. Se pregătea să tragă din nou, când o săgeată-i pătrunse în picior, făcând-o să scoată un țipăt gâtuit.

— Ead!

În orice clipă, o săgeată l-ar fi putut schilodi pe Aralaq. Iar

acela ar fi fost sfârșitul lor.

Nairuj dădu pinteni ihneumonului ei. Era destul de aproape pentru ca Ead să-i poată vedea ochii de culoarea ocrului și linia fermă a gurii. Acei ochi n-aveau ură în ei. Doar hotărâre rece, în stare pură. Privirea unui vânător pornit după pradă. Ridică arcul și îndreptă săgeata către Aralaq.

În clipa aceea, focul aprinse ținuturile pârjolite.

Explozia de lumină aproape o orbi pe Ead. Cei mai apropiați copaci se aprinseră. Privi în sus, căutând punctul de pornire al flăcării, în timp ce Loth slobozi un strigăt fără cuvinte. Niște umbre zburau pe deasupra lor cu iuțeală – umbre înaripate, cu cozile ca niște bice.

Wyverlandri. Pesemne că se rătăciseră prin Munții Mici, flămânzi de carne după somnul lor de veacuri. Într-o clipită, Ead trimise o săgeată în ochiul celui mai apropiat dintre ei. Cu un țipăt ce-ți înfiora sufletul, acesta se prăbuși cu capul înainte în iarbă, ratându-le la mustață pe Domnițele Roșii, care se despărțiră în jurul lui.

Trei dintre ele se uniră contra puilor de wyverni, iar Nairuj și încă una își continuată urmărirea. În timp ce o fiară scheletică se lăsă jos și se năpusti asupra lor, Aralaq se împiedică. Ead se răsuci, cu inima săltându-i în gât, temându-se de-o mușcătură. O săgeată îi atinsese, în trecere, coasta.

— Ai să reușești! îi vorbi ea în selinyeză. Aralaq, continuă să alergi. Nu te opri…

Un alt wyverlandru se năpusti de deasupra și izbi un copac-evantai din fața lor. În timp ce cădea, iar rădăcinile smulse scrâșneau a protest, Aralaq se feri iute din drum și trecu în goană pe lângă el. Ead simți miros de pucioasă din carnea făpturii, în timp ce scotea un șuierat prelung, a moarte.

Una dintre călărețe se apropia. Ihneumonul ei era negru, cu niște dinți precum niște cuțite.

Văzură cu toții prea târziu wyverlandrul. De deasupra, ploua cu foc, care-o mistui pe Domnița Roșie, aprinzându-i mantia și făcând-o să se rostogolească pe pământ ca să stingă focul. Focul pârli iarba și se repezi spre Aralaq. Ead întinse mâna.

Vraja ei întoarse căldura așa cum pavăza făcea cu lovitura buzduganului. Loth strigă când flăcările se îndreptară cu o iuțeală nebunească spre el. Wyverlandrul dădu un ocol și scoase un strigăt, înghițindu-și focul. Domnițele Roșii erau înnebunite, hăituite și sfâșiate, iar făpturile le dădeau târcoale. Ead se întoarse, căutând-o pe Nairuj.

Ihneumonul alb zăcea rănit. Un wyvern se apropia tot mai tare de Nairuj, cu botul năclăit de sângele animalului ei de povară. Fără a șovăi, Ead își potrivi ultima săgeată în arc.

Lovi wyvernul în inimă.

Loth o trase din nou pe șa. Cu coada ochiului, Ead o văzu pe Nairuj privind țintă în urma lor, cu un braț pe burtă, apoi Aralaq îi purtă cu iuțeală departe de copaci, în întuneric. Chiar și din depărtare, tot vedea limbile de foc din ținuturile pârjolite, lucind precum ochii Nenumitului.

Lăsă capu-n jos și nu mai știu nimic.

e

Se trezi, cu Loth strigându-i numele. Iarba, focul și copacii se făcuseră nevăzuți. În locul lor se vedeau case construite din fâșii de corali. Pe acoperișuri se aflau corbi. Totul era învăluit în tăcere. O tăcere deplină.

Era un oraș care îngropase mai mulți morți decât mai avea suflete vii. O corabie cu pânzele spălăcite și cu un galion de forma unei păsări de mare în zbor aștepta în port – un port tăcut, la marginea Apusului. Zorii lăsau dâre de un rozaliu delicat pe cer, iar apele întunecate și sărate se întindeau în fața lor.

Córvugar.

48. Răsărit

Copacii de pe Insula Penelor încetaseră în sfârșit să mai ardă. Ploaia cădea cu stropi mari ca să le stingă ramurile, făcându-le să scoată un fum galben, bolnăvicios. Fetița-Umbră plecă din locul în care fusese exilată și își afundă mâinile în

pământ.

„Cometa a pus capăt Marii Suferințe, dar a mai venit de multe ori pe lumea aceasta. Cândva, cu multe luni în urmă, a lăsat două giuvaiere cerești, fiecare plin de puterea ei. Bucăți tari din ea.”

Ridică Giuvaierul pe care-l avusese împlântat în coastă, giuvaierul pe care-l ocrotise și-l hrănise din însuși trupul său, iar ploaia-l curăță bine. Noroiul și apa-i picurau la picioare.

„Cu ele, strămoșii noștri se puteau face stăpâni peste valuri. Prezența lor ne-a îngăduit să ne păstrăm puterile mai mult ca înainte.”

Giuvaierul lucea-n palmele ei făcute căuș. Era de un albastru la fel de închis ca hăul, ca inima ei.

„Au fost pierdute aproape o mie de ani.”

Nu pierdute. Ascunse.

Tané lipi giuvaierul de piept. În miezul furtunii, acolo unde făgăduințe de neîncălcat fuseseră făcute în fața zeilor în vremuri demult apuse, făcu un jurământ.

Că fie și dacă-i lua până-n ziua morții ei, avea să o găsească pe Nayimathun, să o elibereze și să-i dea în dar acest giuvaier. Și dacă avea să-i ia o viață de om, avea să-i înapoieze dragoniței ceea ce-i fusese furat.

IV

Al tău este reginatul

De ce nu răsuflati
miezul lunii și stelelor,
Vă păcălesc textele de aur spiritul?

– Lu Qingzi

49. Apus

Loth stătea pe puntea *Păsării Adevărului.* Își simțea inima ca de plumb văzând că se apropie Inysul.

Melancolie. Acesta era primul cuvânt care-i veni în minte când văzu coasta mohorâtă. Arăta de parcă n-ar fi văzut niciodată razele soarelui sau n-ar fi auzit niciodată vreun cântec vesel. Călătoreau spre Cuibul Albatrosului, cea mai apuseană așezare din Inys, care reprezentase cândva inima negoțului cu Yscalinul. Dacă ar fi călărit repede, s-ar fi odihnit cât mai puțin cu putință și nu s-ar fi întâlnit cu tâlhari, ar fi putut ajunge de-aici în Ascalon într-o săptămână.

Ead stătea de pază lângă el. Deja părea mai puțin vie decât fusese în Lasia.

Pasărea Adevărului trecuse pe lângă Golful Quarlilor în drum spre Inys. Era străjuită de corăbii ancorate, dar, printr-un ochean, văzură brațul naval al Armiei Draconice, care-ncepea să crească.

În curând, regele Sigoso avea să fie pregătit de cotropire. Iar Inysul trebuia să fie pregătit să îl respingă.

Ead nu spusese nimic văzând priveliștea. Nu făcuse decât să întindă mâna spre cele cinci corăbii ancorate – iar focul, ițit din nimic, le aprinsese cu mare vuiet catargele. Privise focul mistuindu-le cu totul, cu o lumină portocalie licărindu-i în ochi.

Loth fu readus în prezent când o rafală de vânt crâncen îl făcu să se cuibărească și mai adânc în mantie.

— Inys.

Răsuflarea lui scotea aburi deși și albi.

— Nu mi-am închipuit c-am să-l mai văd vreodată.

Ead îi puse o mână pe braț.

— Meg n-a încetat nicio clipă să creadă în tine, spuse ea. Și nici Sabran.

După o clipă, își puse și el mâna peste a ei.

La începutul călătoriei, între ei doi se înălța un zid. Loth nu

se simțea în largul lui pe lângă ea, iar Ead îl lăsă să stea posomorât. Totuși, încet-încet, vechea lor căldură începu să revină. În amărâta lor de cabină de pe *Păsărea Adevărului,* începură să-și împărtășească povești din ultimele câteva luni.

Se feriră să mai aducă vorba despre religie. Era foarte posibil să nu reușească niciodată să se înțeleagă în acea privință. Totuși, acum aveau amândoi aceeași dorință de-a vedea Întinderea Virtuților supraviețuind.

Loth se scărpină în barbă cu mâna liberă. Nu-i plăcea barba, dar Ead îi spusese că trebuie să se deghizeze pentru când vor ajunge în Ascalon, deoarece niciunul dintre ei nu avea voie să pună piciorul la curte.

— Mi-aș fi dorit să pot arde toate corăbiile-alea, zise Ead și-și încrucișă brațele. Trebuie să fiu cu băgare de seamă cu sidenul meu. S-ar putea să treacă ani întregi până să mai apuc să gust din rodul copacului.

— Ai ars cinci, zise Loth. Sigoso are cu cinci corăbii mai puțin.

— Pare că ți-e mai puțin teamă de mine decât îți era atunci.

Inelul în formă de mugur îi sclipea pe deget. El mai văzuse surori ale Abației care purtau asemenea inele.

— Cu toții avem umbre în noi, răspunse el. Eu le primesc pe-ale tale.

Puse mâna peste inelul ei.

— Și nădăjduiesc ca și tu să le primești pe ale mele.

Cu un zâmbet ostenit, ea-și împreună degetele cu ale lui.

— Bucuroasă!

Mirosul de pește și de alge putrede se înălță curând, purtat de vânt. *Pasărea Adevărului* întâmpină ceva greutăți la andocarea în port, iar pasagerii ei obosiți coborâtă anevoie pe chei. Loth întinse brațul pentru a o ajuta pe Ead. Șchiopătase doar câteva zile, deși săgeata-i trecuse drept prin coapsă. Loth văzuse cavaleri rătăcitori care plângeau din pricina unor răni mult mai puțin însemnate.

Aralaq avea să coboare de pe navă imediat ce plecau cu toții. Ead trebuia să-l cheme la timpul potrivit.

Porniră mai departe pe chei, în direcția caselor. Când Loth

văzu pungile cu dulciuri legănându-se în pragurile lor, se opri. Și Ead se uita la ele.

— Ce crezi că e în ele? întrebă ea.

— Flori uscate de păducel și fructe de pădure. O datină de cu mult dinaintea întemeierii Ascalonului. Ca să alunge orice rău care-ar putea pângări o casă.

Loth își umezi buzele.

— De când mă știu, nu le-am văzut vreodată atârnând.

Mocirla li se lipea de cizme în timp ce mergeau mai departe. Curând, fiecare casă pe lângă care treceau avea o pungă cu dulciuri afară.

— Ai spus că e o datină străveche, zise Ead. *Care* era religia Inysului înaintea Celor Șase Virtuți?

— Nu exista vreo religie de stat, dar din puținele lucruri știute din arhive, oamenii de rând socoteau păducelul un copac sfânt.

Ead se afundă într-o tăcere posomorâtă. Trecură un zid din piatră fără mortar și ajunseră pe strada principală pietruită.

Singurul grajd din acest așezământ ținea doi cai bolnăvicioși. Călăriră unul lângă altul. Ploaia le biciuia spinările în timp ce treceau pe lângă câmpuri pe jumătate-nghețate și turme de oi ude până la piele. Cât timp se mai aflau încă în provincia Smârcurilor, unde tâlharii umblau arareori, hotărâtă să călărească mai departe toată noaptea. Până-n zori, pe Loth îl durea deja șezutul din pricina șeii, dar era treaz.

În fața lui, Ead își menținea calul la trap. Tot trupul ei părea muncit de nerăbdare.

Loth se întreba dacă avea dreptate. Dacă Igrain Crest chiar mânuise curtea din spatele tronului. Dacă o jucase pe Sabran pe degete până când o înnebunise de tot. Dacă o făcuse să-i fie teamă s-adoarmă pe întuneric. Dacă-i luase pe cineva drag pentru fiecare dintre păcatele ei. Gândul îi aținți un foc în măruntaie. Sabran căutase mereu sfatul lui Crest mai întâi când era copilă și avusese încredere în ea.

Dădu pinteni calului, ca s-o ajungă pe Ead din urmă. Trecură printr-un sat pârjolit, unde un altar scuipa vălătuci de

fum. Bieții neghiobi își construiseră casele cu acoperișuri din stuf.

— Wyrmi, murmură Loth.

Ead își trecu degetele prin părul răvășit de vânt.

— Fără îndoială, Înalții Apuseni le poruncesc slujitorilor lor s-o înspăimânte pe Sabran. Pesemne că-și așteaptă stăpânul, înainte să năvălească de-a binelea. De data aceasta, Nenumitul își va conduce singur armiile.

La apusul soarelui, ajunseră la un mic han muced de lângă râul Catkin. Loth era deja atât de ostenit, că abia mai era în stare să se țină drept în șa. Băgară caii-n grajd și-și croiră drum spre han, tremurând și uzi leoarcă.

Ead își ținu gluga trasă și se duse să discute cu hangiul. Loth ar fi preferat să rămână lângă focul care trosnea în hol, dar riscul să fie recunoscut era mult prea mare.

Când Ead reuși să facă rost de o lumânare și o cheie, Loth le luă și urcă. Camera care le fusese oferită era înghesuită și friguroasă, dar nici nu se compara cu cabina jegoasă de pe *Pasărea Adevărului.*

Ead intră cu cina lor. Era încruntată.

— Ce e? întrebă Loth.

— Am ascultat câteva discuții jos. Sabran n-a mai fost văzută de ultima oară când a ieșit în văzul lumii cu Lievelyn, spuse ea. Din câte știe poporul, încă-i grea… Dar puținele vești, alături de cotropirile draconice, au lăsat supușilor ei o stare de neliniște.

— Ai spus că sarcina-i înaintase deja când a pierdut-o. Dacă ar fi fost încă grea, până acum ar fi trebuit să stea în camera ei, lăuză, întări Loth. O pricină desăvârșită pentru lipsa ei.

— Da. Poate că s-a și folosit de ea – însă nu cred că trădătorii din rândul Ducilor Spirituali au de gând s-o lase să domnească mai departe.

Ead lăsă cina jos și-și puse mantia la uscat pe un scaun.

— Sabran a prevăzut asta. E într-o primejdie de moarte, Loth.

— Tot rămâne ultima urmașă în viață a Sfântului, spuse el. Oamenii nu s-ar aduna în jurul niciunuia dintre Ducii

Spirituali atât timp cât trăiește ea.

— A, ba eu cred că s-ar aduna. Dacă ar ști că nu le poate dărui o moștenitoare, oamenii de rând ar crede că Sabran e răspunzătoare pentru venirea Nenumitului. Ead se așează la masă și adăugă: Cicatricea aia de pe pântecele ei și ceea ce întruchipează ea i-ar putea lua tot dreptul de a domni în ochii multora dintre ei.

— E încă o Berethnet.

— Și ultima din stirpea ei.

Hangiul le dăduse două boluri cu tocană plină de zgârciuri. Loth își îndesă porția pe gât și o făcu să alunece mai ușor cu restul de bere.

— Mă duc să mă spăl, anunță Ead.

Cât era ea plecată, Loth se întinse pe patul lui și ascultă ploaia.

Igrain Crest i se agăță de gânduri ca o căpușă. În copilărie, văzuse-n ea o prezență alinătoare. Severă, dar binevoitoare, îi dădea simțământul că totul avea să fie bine.

Și totuși, știa că o împovărase pe Sabran în cei patru ani cât fusese minoră. Chiar și înainte de ei, când fusese o tânără prințesă, Crest îi băgase-n cap cu forța o nevoie de cumpătare, de desăvârșire, de devotament față de datorie. În acei ani, Sabran nu avusese voie să stea de vorbă cu nici un alt copil în afară de Roslain și Loth, iar Crest fusese mereu în apropiere, cu ochii pe ea. Deși prințul Wilstan fusese Ocrotitorul Tărâmului, durerea lui fusese prea mare ca să-și mai poată crește fiica. Crest își asumase această răspundere.

Și se întâmplase ceva. Înainte de moartea Reginei Mame.

Își aduse aminte de o după-amiază friguroasă. Sabran, în vârstă de doisprezece ani, era la marginea pădurii Chesten, formând un bulgăre de zăpadă în mâinile înmănușate, cu obrajii rozalii. Râdeau amândoi de-i durea burta. După aceea, se cățăraseră într-unul dintre stejarii încărcați de zăpadă și se înghesuiseră împreună pe o cracă noduroasă, spre marea îngrijorare a Cavalerilor Corpului.

Aproape că urcaseră până-n vârful copacului. Atât de sus, încât puteau să vadă în Casa Măcețului. Iar acolo, la o

fereastră, se afla regina Rosarian, vădit furioasă, cu o scrisoare strânsă în pumn.

Alături de era și Igrain Crest, cu mâinile la spate. Rosarian plecase valvârtej. Singura pricină pentru care Loth își amintea atât de limpede totul era că Sabran căzuse din copac o clipă mai târziu.

Trecu ceva vreme până când se întoarse Ead, cu părul ud de la râu. Își scoase cizmele și se așeză pe celălalt pat.

— Ead, zise Loth, îți pare rău că ai plecat de la Abație?

Privirea ei era ațintită în tavan.

— Nu am plecat, răspunse ea. Tot ceea ce fac, fac pentru Maică. Întru preaslăvirea numelui ei. Închise ochii și adăugă: Dar nădăjduiesc – mă rog – ca propria-mi cale să se îndrepte cândva din nou către Miazăzi.

Neputând să îndure durerea din glasul ei, Loth întinse mâna spre ea. O mângâie grijuliu cu degetul mare pe obraz.

— Sunt fericit, rosti el, că a mea se îndreaptă astăzi către Apus.

Ead îi întoarse zâmbetul.

— Loth, mi-a fost foarte dor de tine!

e

Călăreau din nou înainte de răsăritul soarelui, și o făceau deja de zile întregi. Se iscase un viscol care le încetinise caii, iar tâlharii se năpustiseră într-o noapte asupra lor, cerându-le toți banii pe care-i aveau la ei. Singur, Loth ar fi fost copleșit, dar Ead luptase atât de aprig, încât ei dăduseră înapoi.

Nu mai era timp de dormit. Ead era iarăși în șa înainte ca tâlharii să se facă nevăzuți; Loth se străduia din răsputeri să țină pasul cu ea. Cotiră către nord-est, către Dumbrava Corbilor, și porniră-n galop prin Trecătoarea de Miazăzi, ținând capetele plecate în timp ce se alăturau căruțelor, cailor de povară și trăsurilor ce se-ndreptau spre Ascalon. Și în cele din urmă, la lumina stelelor, ajunseră.

Loth încetini calul. Turlele negre ale Ascalonului se întrezăreau pe cerul serii. Chiar și pe ploaie, orașul acesta era

farul sufletului său.

Călăriră până la Mila Berethnet. Zăpada proaspătă, neafânată, o acoperea ca o față de masă albă. În capătul ei, în depărtare, se vedeau, amenințătoare, porțile de fier forjat ale palatului Ascalon. Chiar și în beznă, Loth vedea stricăciunile pricinuite Turnului Dearn. Aproape că nu-i venise să creadă că Fýredel se cocoțase sus pe el.

Simțea mirosul râului Limber. Clopotele de la Sanctuarul Doamnei Tuturor sunau.

— Vreau să trec călare pe lângă palat, anunță Ead. Să văd dacă s-au mai pus întăriri.

Loth încuviință din cap.

Fiecare cartier al orașului începea la porțile lui. Cartierul Reginei, cel mai aproape de palat, avea porțile cele mai impunătoare, înalte și aurite, cu chipurile cioplite ale reginelor din vremurile de mult apuse. În timp ce se-apropiau de ea, strada, de obicei ticsită la ceasul amurgului de oameni ce se îmbulzeau ca s-ajungă la orasiuni, se umplu de liniște.

Zăpada de sub poartă avea pete de culoare închisă. Când Loth înălță capul, îi amorți fața. Mult deasupra lor, două căpățâni retezate erau trase în țepi.

Lina era de nerecunoscut. Era cu puțin mai mult de o tigvă. Cealaltă fusese dată prin smoală și fiartă, dar trăsăturile i se înmuiaseră din pricina putreziciunii. Din nas și din urechi i se scurgea putregai. Pe pielea-i palidă roiau mușteleș.

De n-ar fi fost părul ei, n-ar fi recunoscut-o. Era lung și roșcat, și se revărsa asemeni sângelui.

— Truyde, șopti Ead, cu răsuflarea tăiată.

Loth nu-și putea desprinde ochii de la căpățână. De la părul ce se legăna în bătaia vântului, părând scârbos de viu.

Odată, el, Sabran și Roslain se adunaseră lângă focul din Iatac, iar Arbella Glenn le povestise despre Sabran a V-a, singura tirană a Casei Berethnet, care împodobise fiecare vârf al porților palatului cu capetele celor ce nu îi făceau pe plac. Nicio regină nu îndrăznise să îi trezească năluca din morți făcând ceea ce făcuse ea.

— Repede!

Ead își întoarse calul.

— Vino după mine!

Călăriră până-n cartierul Docurilor de Miazăzi, unde stăpâni erau negustătorii de mătăsuri și croitorii. Curând, ajunseră la Trandafirul și Lumânarea, unul dintre cele mai bune hanuri din oraș, unde-și dădură caii pe mâna unui grăjdar. Loth se opri ca să verse. Voma-i clocotea-n burtă.

— Loth.

Ead îl conduse înăuntru.

— Repede! O știu pe hangița de-aici. O să fim la loc sigur.

Loth nu mai știa ce înseamnă siguranța. Duhoarea de putregai îi rămăsese-n gât.

Un servitor îi conduse înăuntru și ciocăni la o ușă. Le răspunse o femeie cu fața bucălată și cu o vestă groasă.

Când o văzu pe Ead, ridică iute din sprâncene.

— Ei, spuse ea, venindu-și în fire, ar trebui să intri!

Îi conduse în odaia ei. Imediat ce se închise ușa, o îmbrățișă pe Ead.

— Fată dragă! Multă vreme-a trecut! adăugă ea cu un glas abia auzit. Ce nudom cauți pe străzi?

— N-am avut de ales.

Ead făcu un pas în spate.

— Prietenul nostru comun mi-a spus că ai să-mi oferi adăpost dacă o să am nevoie.

— Făgăduința a rămas. Femeia înclină capul spre Loth și adăugă: Lord Arteloth. Bine-ați venit la Trandafirul și Lumânarea!

Loth se șterse la gură.

— Vă mulțumim pentru ospitalitate, preabună doamnă!

— Ne trebuie neapărat o cameră, spuse Ead. Ne puteți ajuta?

— Pot. Dar de-abia ce-ați sosit în Ascalon?

Când ei încuviințară din cap, ea luă un sul de pergament de pe masă.

— Uitați aici.

Ead îl despături. Loth citi peste umărul ei.

În numele REGINEI SABRAN, *Înălțimea Sa,* DUCESA DREPĂȚII *oferă o răsplată de optsprezece mii de coroane pentru prinderea lui Ead Duryan, o femeie de joasă speță din Miazăzi deghizată în doamnă, dorită în viață pentru Erezie, Înaltă Trădare contra* MAJESTĂȚII SALE. *Oricine o vede, să dea de știre străjii orașului. Are părul negru și cârlionțat, ochii căprui-închis. Oricând o vedeți, dați de știre unei străji a orașului.*

— Crainicii ți-au citit numele și descrierea-n fiecare zi, o informă hangița. Am încredere-n cei cu care te-ai întâlnit în curte, dar n-ai voie să vorbești cu nimeni altcineva. Și să pleci din acest oraș cât de repede poți!

Fu străbătută de un fior.

— Ceva e nelalocul lui în palat. Au zis de copila aia că-i trădătoare, dar eu nu cred că regina Sabran ar osândi pe cineva atât de tânăr.

Ead îi dădu înapoi biletul.

— Erau două capete, spuse ea. Al cui era celălalt?

— Al lui Bess Weald. Bess Ticăloasa, cum i se spune-acuma.

Numele nu-i spunea nimic lui Loth, dar Ead încuviință din cap.

— Nu putem pleca din oraș. Avem aici treburi de mare însemnătate. Hangița răsuflă adânc.

— Ei, dacă vreți să riscați să rămâneți, i-am jurat ambasadorului că o să am grijă să v-ajut în călătoria voastră.

Luă în mână o lumânare. De pe hol răsunau muzică și râsete. Hangița deschise o ușă și îi dădu cheia lui Ead.

— Am să pun să vă fie aduse lucrurile sus.

— Îți mulțumesc! N-am să uit asta, și nici Excelența Sa n-are să uite, îi spuse Ead. Ne vor trebui și haine. Și arme, dacă ți-e cu putință să ni le aduci.

— Bineînțeles!

Loth luă lumânarea de la hangiță, apoi i se alătură lui Ead, care trase zăvorul la ușă. Camera se lăuda cu un pat, un foc ce pocnea vesel și o baie din aramă, plină-ochi și aburindă.

— Bess Weald a fost neguțătoarea care l-a împușcat pe

Lievelyn.

Ead înghiți în sec.

— Aici e mâna lui Crest.

— De ce s-o fi omorât pe lady Truyde?

— Ca s-o facă să tacă. Numai Truyde, Sabran și cu mine știam că Bess Weald lucra pentru cineva numit Paharnicul. Și Combe, adăugă ea, după o clipă.

— Crest își acoperă urmele. Și capul meu tot acolo, sus, ar fi sfârșit, mai devreme sau mai târziu, dacă n-aș fi plecat de la curte.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

— Crest n-ar fi putut să o execute pe Truyde fără știrea lui Sabran. Fără îndoială, osândirile la moarte trebuie să aibă o iscălitură regească.

— Nu. Iscălitura oricui are Ducatul Dreptății e valabilă și pe o osândire la moarte, spuse Loth, însă numai dacă suveranul n-o poate iscăli cu mâna lui.

Înțeleseră amândoi ce însemna asta, iar implicațiile erau extrem de apăsătoare.

— Trebuie neapărat să pătrundem în palat, continuă Ead. La noapte, adăugă, simțind cum îi crește frustrarea în glas. Trebuie să vorbesc cu cineva. Dintr-un alt cartier.

— Ead, nu! Tot *orașul* ăsta te…

— Știu cum să mă feresc să fiu descoperită.

Ead își trase gluga înapoi pe cap.

— Încuie ușa-n urma mea. Când mă-ntorc, facem un plan.

Se opri să-l sărute pe obraz când ieși.

— Să nu te temi pentru mine, prietene!

Și plecă.

Loth se dezbrăcă și se afundă în cada de aramă. Nu se putea gândi decât la capetele trase în țeapă în vârful porților. Făgăduința unui Inys pe care nu-l recunoștea. Un Inys văduvit de regina lui.

Se luptă cu somnul cât putu, dar zilele-ntregi de călărit în frig își spuseră cuvântul. Când se băgă împleticindu-se în pat, nu visă căpățâni retezate, ci pe donmata Marosa. I se înfățișă despuiată, cu ochii plini de cenușă, iar sărutul ei avea gust de

pelin.

„M-ai lăsat baltă”, șopti ea. „M-ai lăsat să mor. Așa cum ți-ai lăsat și prietenul.”

Când în sfârșit răsună o bătaie în ușă, se trezi tresărind.

— Loth!

Pipăi după zăvor. Ead era afară. El se dădu la o parte ca să-i facă loc în cameră.

— Am găsit calea de intrare, îl anunță. Mergem cu barcagiii.

Cercetară barjele și șalupele care treceau râul Limber în fiecare zi, ducând oameni și bunuri dintr-o parte în alta.

— Presupun c-ai mai mulți prieteni printre ei.

— Unul, întări ea. Un transport cu vin va fi dus la Treapta Iatacului pentru Sărbătoarea Miezului Iernii. El a încuviințat ca noi să ne alăturăm luntrașilor. Așa vom ajunge înăuntru.

— Și când ajungem înăuntru?

— Am de gând s-o găsesc pe Sabran.

Ead se uită la el.

— Dacă preferi să rămâi aici, intru eu singură.

— Nu! hotărî Loth. Intrăm împreună.

e

Porniră la drum deghizați în negustori, înarmați până-n dinți pe sub mantii. Curând, intrară în cartierul Fiswich-de-lângă-Pod și urcară treptele docului din strada Delphin.

Treptele erau înghesuite lângă o tavernă, Cotoșmanul Cenușiu, unde barcagiii beau după o zi lungă pe Limber.

Taverna era îndreptată cu fața spre zidul de răsărit al palatului Ascalon. Loth o urmă pe Ead. Cizmele lor de călărie scrâșneau călcând scoicile de pe malul râului.

El nu pusese niciodată piciorul în această parte a orașului. Cartierului Fiswich-de-lângă-Pod i se dusese buhul că era plin de pungași.

Ead se apropie de unul dintre bărbații din fața tavernei.

— Prietene, spuse ea. Bine te-am găsit!

— Domniță.

Bărbatul era murdar ca un șobolan, dar avea ochi ageri.

— Mai vreți să veniți cu noi?

— Dacă ne primiți.

— Păi, am zis că vă primesc. Aruncă o privire spre tavernă și le zise: Așteptați acolo-așa, lângă barjă. Trebuie să-i desprind p-ăștia de pahare.

În apropiere, barja cu pricina tocmai era încărcată cu butoaie cu vin. Loth se îndreptă spre marginea râului și văzu lumânări aprinzându-se la ferestrele Turnului de Alabastru. Abia zărea vârful Turnului Reginei. Apartamentele regale erau cufundate în întuneric.

— Spune-mi, îi ceru el lui Ead, cum procedează ambasadorul uq-Ispad de-i face pe prietenii tăi să fie așa niște oameni de treabă?

— Îi plătește hangiței pensia. Cât despre cel de-aici, i-a plătit datoriile la jocurile de noroc, răspunse ea. Îi numește Prietenii Abației.

Marinarul își mână camarazii din tavernă. Când ultimul butoi cu vin fu încărcat în barjă, Loth și Ead intrară și-și găsiră un loc pe o bancă.

Ead își puse o căciulă turtită și-și înghesui cârlionții sub ea. Fiecare marinar luă o vâslă și vâsli.

Râul Limber era larg și curgea iute. Le luă ceva să ajungă la debarcader.

Scara Iatacului ducea la o poternă în peretele palatului, construită drept cale tainică de părăsire a acestuia de către familia regală. Sabran nu-și folosea niciodată barja de plăcere, dar mama ei mergea mereu pe râu, făcând cu mâna supușilor și trecându-și degetele prin apă. Loth se trezi întrebându-se dacă regina Rosarian folosise vreodată scara ca să se facă nevăzută în timpul idilei ei cu Gian Harlowe.

Nu mai era sigur dacă ar fi trebuit să dea crezare acelor zvonuri. Toate lucrurile în care crezuse fuseseră date uitării. Poate că nimic din ceea ce crezuse despre această curte nu era adevărat.

Sau poate că era o încercare a credinței.

Îi urmară pe marinari pe trepte. De cealaltă parte a zidului,

Loth îi zări pentru prima oară cu coada ochiului pe cei trei cavaleri rătăcitori care le tăiaseră calea. Ead îl trase pe Loth într-un alcov din stânga și se ghemuiră după fântână.

— Bună seara la toată lumea! rosti unul dintre cavalerii rătăcitori. Aveți vinul?

— Da, domnilor, răspunse luntrașul-șef, scoțându-și pălăria. Șaizeci de butoaie.

— Duceți-le în Bucătăria Mare. Dar, mai întâi, oamenii voștri trebuie să ne arate fețele. Cu toții, lăsați-vă glugile și scoateți-vă pălăriile.

Luntrașii făcură cum li se poruncise.

— Bun. Vedeți-vă de drum! spuse cavalerul rătăcitor.

Butoaiele fură duse de îndată pe scări în sus. Ead se furișă spre gura alcovului – apoi dădu înapoi.

Unul dintre cavalerii rătăcitori cobora treptele. Când vârî torța în ascunzătoarea lor, un glas rosti:

— Ce-i asta?

Flacăra se apropie de ei.

— O nesocotim pe Cavalerița Tovărășiei aici sau ce?

După care, cavalerul rătăcitor îl văzu pe Loth, apoi pe Ead, iar în umbra aruncată de coiful lui, Loth îl văzu căscând gura ca să dea semnalul de alarmă.

În clipa aceea, un cuțit îi reteză beregata. În timp ce sângele țâșnea, Ead îl aruncă în fântână.

Trei bătăi de inimă mai târziu, ajunse la fund.

50. Apus

Nădăjduise să nu ucidă pe nimeni în palat. Dac-ar fi avut mai mult timp, poate că Ead l-ar fi lumânărit pe om.

Luă torța și-i dădu drumul să cadă în fântână, apoi șterse sângele de pe cuțit.

— Găsește-o pe Meg și ascunde-te-n odaia ei, îi ceru ea, încet. Vreau să cercetez palatul.

Loth se holba la ea de parcă era o străină, așa că-l înghionti pe trepte în sus.

— Grăbește-te! O să caute peste tot când o să găsească trupul neînsuflețit!

El plecă.

Ead îl urmă, apoi se îndepărtă pe furiș. Traversă curtea cu mărul și-și lipi spatele de zidul de calcar al Bucătăriei Mari. Așteptă până când un șir de străjeri trecu pe-acolo, apoi se strecură în pasajul care ducea la Sanctuarul Regal.

Alți doi cavaleri rătăcitori cu livrele negre, înarmați cu halebarde, stăteau la ușile acestuia.

Îi lumânări pe amândoi. Cu voia Maicii, aveau să se trezească prea amețiți ca să mai poată da de veste despre ce li se întâmplase. Ajunsă înăuntru, se ascunse în spatele unui stâlp și aruncă o privire în beznă. Ca întotdeauna, mulți curteni se adunaseră la orasiuni. Glasurile se înălțau către tavanul boltit.

Nici urmă de Sabran. Nici de Margret.

Ead băgă de seamă cum erau așezați credincioșii. De obicei, stăteau înghesuiți unul în altul pe bănci, în legea tovărășiei. Cu toate astea, în seara aceasta, exista un grup despărțit limpede de celelalte. Oameni din suită, în ținută completă. Neagră cu purpuriu, cu cele două pocale brodate pe livrele.

„Cândva, îi vedeai pe membrii suitei lui Combe plimbându-se țanțoși în livreaua *lui”,* îi spusese Margret, „de parcă n-ar fi fost, întâi de toate, credincioși reginei.”

— Acum, spuse Arhisanctarianul, odată încheiat imnul, ne rugăm Cavalerului Mărinimiei pentru Majestatea Sa, căreia-i place mai mult să se roage-n singurătatea odăii sale la acest ceas preasfânt. Ne rugăm pentru prințesa din pântecele ei, care ne va fi cândva regină. Și oferim mulțumire Înălțimii Sale, Ducesa Dreptății, care le veghează cu atâta băgare de seamă pe amândouă!

Ead părăsi sanctuarul într-o tăcere la fel de deplină precum intrase în el. Văzuse destul.

e

Casa Carnelian nu era departe de Scara Iatacului. Loth

scăpă de doi oameni din suită, care purtau amândoi pecetea Ducesei Dreptății, și se strecură pe ușa descuiată.

O luă la goană pe niște trepte în spirală și ieși pe un coridor ce-i era bine-cunoscut, ornat cu portretele Doamnelor din Dormitor care slujiseră sub regine care se prăpădiseră demult. Un nou portret, cu o lady Arbella Glenn tânără, apăruse într-un capăt.

Când ajunse la ușa care trebuia, ascultă. Înăuntru era liniște. Răsuci clanța și intră în cameră.

Camera era luminată de lumânări. Sora lui era aplecată deasupra unei cărți. Auzind sunetul ușii ce se deschidea, sări în picioare.

— În numele *Cuviosiei*… Își înhăță cuțitul de pe noptieră, făcând ochii mari și adăugând: Du-te de-aici, pungașule ce ești, că de nu, îți spintec inima! Ce vânt te-aduce pe la ușa mea?

— Datoria de frate! Își lăsă gluga jos și completă: Și teama cumplită de mânia ta dacă mai stăteam plecat o clipă.

Tânăra scăpă cuțitul din mână, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dădu fuga la el și-l cuprinse cu brațele de gât.

— Loth.

I se scutura tot trupul de suspine.

— Loth…

O strânse în brațe și aproape izbucni și el în lacrimi. Abia când ajunse s-o țină în brațe, îndrăzni să creadă cu adevărat că ajunsese acasă.

— Chiar că-mi vine să-ți spintec inima din piept, Arteloth Beck! M-ai lăsat de izbeliște luni întregi, iar acum te furișezi aici ca o haimana…

Margret îi puse mâinile pe obraji. Ochii-i erau plini de lacrimi.

— Și *ce* ai pe față?

— Trebuie să insist ca Șoimul de Noapte să poarte o parte din vina pentru lipsa mea! Deși nu și pentru barbă.

O sărută pe frunte.

— Am să-ți povestesc totul mai târziu. Meg, Ead e aici…

— Ead…

O scânteie de bucurie-i licări în ochi, apoi se stinse.

— Nu. E prea primejdios pentru amândoi…

— Unde e Sab?

— În apartamentele regale, presupun.

Margret îl apucă de umăr cu o mână și se șterse cu cealaltă la ochi.

— Se spune că s-a închis singură în odaia ei din pricina sarcinii. Roslain e singura căreia-i e îngăduit să-i poarte de grijă, iar oamenii lui Crest îi păzesc ușa.

— Și unde e Combe în toate-acestea?

— Șoimul de Noapte și-a luat zborul acum câteva zile. La fel au făcut și Stiliwater și Fynch. Nu știu dacă au plecat de bunăvoie și nesiliți de nimeni.

— Și cu ceilalți Duci Spirituali cum rămâne?

— Par a o ajuta pe Crest.

Ea privi spre fereastră.

— Ai văzut că nu e lumină acolo sus?

Loth încuviință din cap, înțelegând prea bine ce voia să dea de înțeles.

— Sabran nu poate să doarmă pe întuneric.

— Da.

Margret se duse să tragă perdelele.

— Gândul că și-ar putea aduce pruncul pe lume în odaia aia fără pic de voie bună…

— Meg!

Ea se întoarse.

— Nu va fi nicio prințesă Glorian, anunță Loth încet. Sabran nu e grea. Și nu va mai rămâne grea niciodată.

Margret rămase cu totul nemișcată.

— Cum? întrebă ea, în cele din urmă.

— Pântecele i-a fost… străpuns. Când a venit Wyrmul Alb.

Sora lui pipăi după scaun.

— Acum, toate acestea încep să capete un înțeles.

Se așeză.

— Crest n-are de gând să aștepte ca Sabran să moară înainte să pună stăpânire pe tron.

Răsuflarea-i era tremurândă.

Loth se duse și se așeză lângă ea, dându-i timp să înțeleagă toate cele ce se întâmplaseră.

— Nenumitul se va întoarce.

Margret își veni în fire.

— Pesemne că acum n-avem altceva de făcut decât să ne pregătim pentru asta.

— Și nu avem cum să facem asta dacă Inysul este dezbinat, rosti un glas nou.

Loth se ridică, cu sabia trasă, și o văzu pe Ead în prag. Margret scoase un oftat de ușurare și se duse la ea. Se îmbrățișară precum surorile.

— Pesemne că visez, zise Margret, cu fața-ngropată în umărul ei. Te-ai întors!

— Mi-ai spus că ne vom reîntâlni.

Ead o strânse la piept.

— N-am vrut să te fac mincinoasă.

— Ai multe lămuriri de dat. Dar pot să mai aștepte.

Margret dădu înapoi.

— Ead, Sabran e în Turnul Reginei.

Margret îi repetă întocmai ce îi spusese și lui Loth. În timp ce asculta, Ead stătea precum o statuie.

— Trebuie neapărat să ajungem la ea, hotărî în cele din urmă.

— Noi trei n-o să ajungem departe, murmură Loth.

— Unde sunt Cavalerii Corpului în toate acestea?

Credincioșii străjeri ai reginelor Inysului. Lui Loth nici nu-i trecuse prin cap să întrebe.

— Nu l-am mai văzut pe căpitanul Lintley de-o săptămână, recunoscu Margret. Unii dintre ceilalți stau de pază în fața Turnului Reginei.

— Nu-i de datoria lor s-o păzească pe Majestatea Sa?

— N-au nicio pricină de a bănui că Ducesa Dreptății îi face vreun rău. Ei cred că Sabran se odihnește.

— Atunci, trebuie să le dăm de știre că e ținută acolo împotriva voinței ei. Cavalerii Corpului sunt destoinici! Dacă am avea măcar jumătate dintre ei de partea noastră, am putea zdrobi rebeliunea, spuse Ead. Ar trebui să încercăm să-l găsim

pe Lintley. L-or fi băgat în sala paznicilor.

— Am putea-o lua pe calea ascunsă pe care v-am arătat-o, propuse Margret.

Ead se îndreptă spre ușă.

— Bine!

— Stai!

Margret întinse o mână spre Loth.

— Împrumută-mi o armă, frate, c-altfel o să fiu folositoare ca focul într-o casă de gheață.

Renunță la pumnal fără să se plângă.

Margret luă o lumânare și porni înaintea lor pe coridor. Îi aduse-n fața portretului unei femei, iar când trase o parte de pe perete, dezvălui un pasaj. Ead urcă în el și-i dădu mâna lui Margret. Loth închise portretul după ele.

O pală de vânt stinse lumânarea, lăsându-i pe întuneric. Loth nu auzea decât răsuflarea lor. Apoi, Ead pocni din degete, iar o flacără argintiu-albăstruie sări ca o scânteie dintr-un amnar. Loth făcu un schimb de priviri cu sora lui, în timp ce Ead ținea flacăra în palma făcută căuș.

— Nu tot focul este de temut, spuse Ead.

Margret părea că se pregătește sufletește pentru ceva.

— Ar fi bine s-o faci pe Crest să-i fie teamă de el până-n zori.

Urcară un șir de trepte până ajunseră la o ieșire. Ead crăpă doar puțin ușa.

— Liber peste tot, murmură ea. Meg, care ușă?

— Cea mai apropiată, răspunse Margret imediat.

Când Loth ridică din sprâncene, ea îl călcă apăsat pe picior.

Ead intră în pasajul neluminat și încercă să deschidă ușa, fără sorți de izbândă.

— Căpitane Lintley? zise ea, încet.

Când nu-i răspunse nimeni, bătu la ușă.

— Sir Tharian?

O pauză, apoi:

— Cine-i acolo?

— Tharian, zise Margret și i se alătură lui Ead la ușă. Tharian, sunt Meg.

— Meg…

Urmă o înjurătură înăbușită.

— Margret, trebuie neapărat să pleci de-aici! Crest a pus să fiu ferecat înăuntru.

Fata plescăi din limbă.

— Asta-i o ocazie să te scot de-aici, zevzecule, nu să plec!

Loth aruncă o privire pe coridor. Dacă deschidea cineva ușa sălii paznicilor, nu aveau unde să se ascundă.

Ead îngenunche lângă ușă. Când întinse degetele, focul rămase lângă ea, ca o lumânare pentru mort. Cercetă cu băgare de seamă gaura cheii și se folosi de cealaltă mână ca să-și scoată o agrafa din păr și s-o bage în broască. În clipa în care aceasta scoase un țăcănit, Margret deschise încet ușa, având grijă să n-o lase să scârțâie.

În camera lui, căpitanul Lintley stătea îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni. Fiecare lumânare din cameră arsese până când mai rămăsese doar un ciot din ea. El se duse drept la Margret și îi prinse obrazul cu mâna făcută căuș.

— Margret, nu trebuie să…

Văzându-l pe Loth, tresări, apoi făcu o plecăciune, soldățește, cum îi stătea lui în fire.

— Sfinte! Lord Arteloth! Habar n-aveam că v-ați întors!

— Și…

Schimbă ținuta.

— Domniță Duryan.

— Căpitane Lintley.

Ead încă-și ținea flacăra în mână.

— Ar trebui să mă aștept să încercați să mă arestați?

Lintley înghiți în sec.

— Mă-ntrebam dacă nu sunteți chiar Doamna din Pădure-n carne și oase, răspunse acesta. Oamenii Secretarului Principal umblau cu tot felul de povești cum că dumneavoastră faceți vrăji.

— Fiți pe pace!

Margret îi atinse brațul.

— Încă nu-nțeleg nici eu toată povestea asta, dar Ead mi-e prietenă. Și-a pus viața-n mare primejdie ca să se întoarcă și

să ne ajute. Și mi l-a adus pe Loth înapoi.

O privire din partea ei fu de-ajuns ca Lintley să se înmoaie.

— Combe ne-a poruncit să vă arestăm în noaptea aceea, o lămuri el pe Ead. Oare să fie mână-n mână cu Crest?

— Asta nu știu. Ce știu sigur e că deși caracterul lui lasă de dorit, s-ar putea ca nu el să fie adevăratul dușman.

Ead închise ușa.

— Noi bănuim că Majestatea Sa este ținută acolo împotriva voinței ei. Și că nu avem prea mult timp ca să ajungem la ea.

— Am încercat deja. Lintley arăta de parcă l-ar fi abandonat toată nădejdea când adăugă: Și-o să fiu alungat pentru asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Umblau zvonuri că dumneavoastră ați fi fost mână-n mână cu regele Sigoso și că v-ați fi întors la el, dar s-a întâmplat atât de curând după dispariția lordului Arteloth, că am simțit în asta o încercare cu bună știință de-a o face pe Majestatea Sa să pară slabă.

— Continuați! îi ceru Ead.

— Majestatea Sa nu mai ieșise din Turnul Reginei de la venirea Wyrmului Alb, și nu se vedea nicio lumină la fereastra ei. Dame Joan Dale și cu mine am cerut să fim lăsați să intrăm în Dormitorul Mare, ca să ne asigurăm că e bine. Crest ne-a confiscat armurile pentru nesupunere, anunță el, cu amărăciune. Acum, sunt închis aici.

— Și cu ceilalți Cavaleri ai Corpului cum rămâne? întrebă Margret.

— Trei dintre ei sunt aici, pentru că s-au opus.

— Nu pentru multă vreme, replică Ead. Cu câți oameni de-ai lui Crest ne-am confrunta dacă am încerca să ajungem la ei în noaptea aceasta?

— Din cei treizeci și șase de oameni din suită pe care Crest îi are la curte, cred că jumătate sunt înarmați. Are și câțiva cavaleri rătăcitori.

Cavalerii Corpului erau printre cei mai buni războinici din Inys, aleși pe sprânceană pentru priceperea lor în luptă. Puteau să învingă o adunătură de servitori.

— Oare ceilalți or mai fi credincioși? întrebă Ead.

— Bineînțeles! Întâi de toate, îi rămân întotdeauna credincioși Majestății Sale.

— Bine! făcu ea. Adunați-i și porniți pe urmele lui Crest. Imediat ce ea este prinsă, oamenii ei vor lăsa armele jos.

Ieșiră pe furiș din încăpere. Ead sparse încuietorile de la alte trei uși, iar Lintley le șopti celorlalți soldați planul său. Curând, stăteau alături de dame Joan Dale, dame Suzan Thatch și sir Marke Birchen.

— Nu sunt mulți străjeri în fața armurăriei.

Ead îi dădu lui Lintley unul dintre pumnalele ei.

— Luați-vă armele, dar nu v-aș sfătui să vă luați și armurile. O să vă încetinească și-o să faceți zgomot din pricina lor.

Lintley luă pumnalul.

— Dumneavoastră ce-o să faceți?

— Eu am s-o găsesc pe Majestatea Sa.

— Mai mult ca sigur e înconjurată de oamenii în slujba lui Crest, spuse din nou Lintley. Ultima oară când am fost eu acolo, erau puși să stea de pază la fiecare etaj al Turnului Reginei.

— Le pot ține piept.

Lintley clătină din cap.

— Eu nu pot să-mi dau seama dacă ți-ai ieșit din minți, Ead, sau dacă ești însăși Cavalerița Curajului, întoarsă din morți.

— Lasă-mă să merg cu tine! îi propuse Loth. Pot să te ajut.

— Dacă tu crezi că o mână de trădători o să mă țină departe de ea, veni de-ndată răspunsul ei, te înșeli amarnic. Apoi, mai blând: Mă descurc singură.

Convingerea din cuvintele ei îl luă pe nepregătite. O văzuse doborând un wyverlandru. Putea să facă față câtorva oameni din suită.

— Atunci, voi merge cu dumneata, sir Tharian, spuse el.

Lintley încuviință din cap.

— Aș fi onorat să lupt alături de dumneavoastră, lord Arteloth!

— Și eu merg cu dumneavoastră, sări Margret. Dacă mă primiți.

— Da, lady Margret, acceptă Lintley, zâmbind. Vă primesc.

Privirile lor se întâlniră o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie. Loth își drese glasul, făcându-l pe Lintley să-și ferească privirea.

— Eu tot zic c-o să fiți arestați înainte să ajungeți la uși, îi spuse, sumbru, unul dintre Cavalerii Corpului lui Ead.

— Spui lucrul ăsta de parc-ai fi ceva cu desăvârșire sigur.

Ead se ridică în picioare, cu brațele încrucișate.

— De vrea cineva să dea înapoi, să spună acum. Nu ne putem îngădui să fim lași.

— La număr, suntem câți au fost și Sfântul cu Sfânta lui Suită, zise Margret cu hotărâre în glas. Dacă ei șapte au reușit să întemeieze o religie, atunci nădăjduiesc sincer că noi șapte le putem veni de hac unor papă-lapte de pungași!

e

Ead urcă scara din mlădițe până la Turnul Reginei, așa cum mai făcuse și înainte. Când se apropie de Bucătăria Iatacului, se desprinse de zid și se prinse de pervaz. Slăbite de ultima ei cățărate, mlădițele se rupseră sub picioarele ei și căzură pe sera cu acoperiș de sticlă de dedesubt.

Se săltă înăuntru și rămase într-o poziție ghemuită. Undeva, dedesubt, începu să sune un clopot. Pesemne că găsiseră trupul neînsuflețit din fântână.

Pentru Lintley, semnalul de alarmă era un semn bun. El și Cavalerii Corpului lui puteau să profite de harababură ca să-și ia înapoi săbiile de la armurărie. Cu toate acestea, pentru Ead, viitorul arăta sumbru. Zgomotul avea să trezească fiecare om din suită aflat în Turnul Reginei.

Doar câteva camere mai stăteau acum între ea și Sabran.

Galeria Sângelui Regesc era pustie. Trecu pe lângă portretele femeilor din Casa Berethnet. Ochi machiați cu verde păreau a o urmări în timp ce se apropia de scară. Existau deosebiri între regine – un cârlionț în păr, o gropiță, un

maxilar bine conturat –, dar fiecare semăna atât de bine cu celelalte, că la fel de bine-ar fi putut fi surori.

Sidenul îi zbâmâi, reușind astfel s-audă până la etajul următor. Se apropiau niște pași. În clipa în care un grup de oameni din suită se năpusti în jos pe trepte, ea era deja lipită de o tapiserie, nevăzută.

Clopotul îi făcuse să plece de lângă apartamentele regale. Era prilejul ei de-a ajunge la Sabran.

Sus, se afla coridorul în care locuise ca Doamnă din Dormitor. Ead se opri când auzi o voce de dedesubt.

— Spre Turnul Reginei!

Era Lintley.

— Cavaleri ai Corpului! Toate săbiile, la regină!

Fuseseră văzuți, ba chiar prea devreme. Ead alergă către fereastră și privi în jos.

Cu simțurile ei ascuțite, era în stare să vadă fiecare amănunt, oricât ar fi fost de mic, al ciocnirii. În Grădina cu Ceas Solar, oamenii din suita lui Crest își încrucișau armele cu Cavalerii înarmați ai Corpului. Îl văzu pe Loth, cu sabia lucind în mână. Margret stătea spate-n spate cu el.

Flacăra cerea să fie slobozită. Pentru prima oară de când era copilă, Ead chemă un pumn de flăcări draconice, roșii ca soarele dimineții, și-l aruncă spre Grădina cu Ceas Solar, în mijlocul trădătorilor. Spaima se instală acolo. Oamenii din suită se întoarseră, înnebuniți, căutând sursa focului, fără îndoială crezând că asupra lor se năpustise vreun wyrm. Văzând un prilej de-a ataca, Loth își lovi inamicul cu cotul. Ead îi văzu expresia feței înăsprindu-se, gâtul încordându-se și pumnul strângându-se.

— Curteni, strigă el, la mine s-ascultați!

Harababura-i trezise deja pe toți cei din palat. Se deschideau ferestrele fiecărei clădiri.

— Sunt lordul Arteloth Beck, alungat de la curte pentru că am jurat credință coroanei.

Loth se îndreptă cu pași mari spre centrul Grădinii cu Ceas Solar, în timp ce răcnea din toți rărunchii peste zăngănitul săbiilor.

— Igrain Crest s-a întors împotriva reginei noastre! Le îngăduie oamenilor din suita ei să-i poarte culorile și să poarte arme. Scuipă în fața Cavaleriței Tovărășiei, îngăduind servitorilor ei să se bată între ei la curte precum niște câini! Acestea sunt fapte de trădare!

Părea renăscut.

— Vă îndemn, întru tovărășie și credință, să ne ridicăm în numele Majestății Sale! strigă el. Ajutați-ne să ajungem la Turnul Reginei și să ne asigurăm că e teafără!

De la ferestre răsunară strigăte de revoltă.

— Tu! Ce cauți aici?

Ead se întoarse. Mai apăruseră doisprezece oameni din suită.

— Ea e! se răsti unul dintre ei, apoi alergară cu toții spre ea.

— Ead Duryan, lasă armele!

Nu-i putea lumânări pe toți.

Trebuia să verse sânge.

Avea deja două săbii în mâini. Făcu un salt și ateriză în mijlocul lor, aidoma unei pisici, retezând degete și tendoane, vărsând mațe așa cum dintr-o pungă tăiată se revărsau gologani. Moartea se prăvăli asupra lor ca un vânt din deșert.

Tăișurile săbiilor îi erau la fel de roșii precum mantia pe care-o lepădase. Iar când morții-i zăceau la picioare, ridică privirea, simțind gust de fier, cu mâinile acoperite de sânge ca de niște mănuși.

Lady Igrain Crest stătea în capătul coridorului, străjuită de doi cavaleri rătăcitori.

— Ajunge, Înălțime!

Ead băgă săbiile în teacă.

— Ajunge!

Crest părea netulburată de măcel.

— Domniță Duryan, rosti ea, cu sprâncenele ridicate. Cu sângele n-ajungi niciodată departe.

— Hai, că asta-i bună, zise Ead, din partea cuiva care are mâinile-mbibate în el!

Crest nici măcar nu tresări.

— De când te vezi tu judecătoarea reginelor? Ead făcu un pas spre ea și continuă: De când le pedepsești pentru că se îndepărtează de orice cale-o vezi tu ca fiind dreaptă?

— Aiurezi, domniță Duryan!

— Uciderea e împotriva învățăturilor strămoașei tale! Și totuși… le-ai judecat pe cele din Casa Berethnet și ai găsit că lasă de dorit. Regina Rosarian și-a luat un țiitor în afara patului conjugal, așa că-n ochii tăi, s-a pângărit. După o scurtă șovăială, adăugă: Rosarian e moartă din pricina ta.

Era o săgeată aruncată în întuneric, întemeiată pe puține alte lucruri în afară de intuiții. Și totuși, Crest zâmbi. Iar Ead își dădu seama.

— Regina Rosarian, spuse Ducesa Dreptății, a fost înlăturată de Sigoso Vetalda.

— Cu încuviințarea ta. Cu ajutorul tău dinlăuntru! El a fost țap ispășitor și armă, dar tu ai ațâțat totul, concluzionă Ead. Pesemne că în clipa în care-a început să meargă totul încet și frumos, ai înțeles câtă putere aveai. Ai nădăjduit să o plămădești pe fiică într-o regină mai ascultătoare decât mama ei. Ai încercat s-o faci pe Sabran să depindă de sfaturile tale și să te iubească precum pe-o a doua mamă.

Îi imită acel zâmbet ușor.

— Dar, desigur, Sabran a ajuns să aibă o voință a ei.

— Sunt moștenitoarea lui dame Lorian Crest, Cavalerița Dreptății, rosti Crest cu un glas măsurat. Cea care se asigura că marea confruntare a vieții avea loc în mod cinstit, cea care cântărea cupele vinovăției și nevinovăției, care-i pedepsea pe cei nevrednici și care avea grijă ca drepții să-i biruiască pe păcătoși. Ea, preaiubită de către Sfânt, a cărei moștenire am trăit să o apăr.

Avea ochii aprinși de ardoare.

— Sabran Berethnet, spuse ea, încet, a distrus casa. E stearpă. Născută dintr-un bastard. Nu e o moștenitoare adevărată a lui Galian Berethnet. Cineva din Casa Crest trebuie să poarte coroana, pentru a-l preamări pe Sfânt.

— Sfântul n-ar îndura să ajungă tirani pe tronul Inysului, interveni o voce din spatele lui Ead.

Sir Tharian Lintley apăru lângă umărul ei, cu nouă dintre Cavalerii Corpului. O înconjurară pe Crest și pe ocrotitorii ei.

— Igrain Crest, spuse Lintley, ești arestată sub suspiciunea de înaltă trădare. Vei veni cu noi în Turnul Dearn.

— Nu puteți să arestați pe nimeni fără un mandat din partea Majestății Sale, spuse Crest, sau din partea mea.

Privi drept în față, de parcă i-ar fi văzut pe toți cei de-acolo ca fiind sub rangul ei.

— Cine sunteți voi, de vă scoateți săbiile la cineva cu sânge sfânt?

Lintley nu dădu însemnătate întrebării cu un răspuns.

— Mergeți, o îndemnă el pe Ead. Mergeți la Majestatea Sa!

Ead nu avu nevoie de vreun îndemn. Îi aruncă o ultimă privire lui Crest și porni spre capătul coridorului.

— Putem avea o trecere pașnică acum sau un război când adevărul o să iasă la iveală! strigă Crest după ea. Și va ieși, domniță Duryan! Cei drepți biruiesc mereu… În cele din urmă.

Cu maxilarul încleștat, Ead se îndepărtă cu pași mari.

Imediat ce se făcu nevăzută în ochii tuturor, o rupse la fugă. Sângele picura în urma ei, în timp ce mergea pe drumul pe care mersese de nenumărate ori.

Alergă în Camera Prezenței. Înlăuntrul ei era frig și întuneric. Ajunse după un colț și dădu de ușile Dormitorului Mare. Ușile pe care intrase de-atâtea ori ca s-o găsească pe regina Inysului.

Ceva se mișcă în întuneric. Ead se opri în loc. Lumânarea ei arunca o lumină slabă asupra siluetei ghemuite lângă uși. Cu ochii ca de cobalt și cu părul negru precum o perdea.

Roslain.

— Înapoi.

Un cuțit îi lucea în mână.

— Îți retez beregata dacă te-atingi de ea! Bunico, mă jur…

— Roslain, sunt eu. Ead.

Doamna Șefa din Dormitor văzu în sfârșit dincolo de lumină.

— Ead.

Ținea cuțitul ridicat, răsuflând greu.

— N-am dat eu crezare zvonurilor despre faptul că faci vrăjitorii… dar poate că *tu* ești Doamna din Pădure.

— Sunt o vrăjitoare mai umilă decât ea, te asigur.

Ead se ghemui lângă Roslain și îi luă mâna dreaptă, făcând-o să tresară. Trei dintre degetele ei erau îndoite în chip hidos, cu o așchie de os ieșindu-i deasupra verighetei.

— Bunica ta a făcut asta? o întrebă Ead încet. Sau ești cumva mână-n mână cu ea?

Roslain slobozi un hohot de râs amar.

— *Sfinte,* Ead!

— Ai crescut în umbra unei regine. Poate că ai ajuns să-i porți pică.

— Nu sunt în umbra ei. *Sunt* umbra ei. Și pentru mine, lăsă Roslain să-i scape, a fost un *privilegiu.*

Ead o privi cu băgare de seamă, dar pe fața aceea udă de lacrimi nu se vedea nici urmă de prefăcătorie.

— Du-te la ea, o îndemnă Roslain, dar ține seama! Dacă se întoarce bunica mea…

— Bunica ta-i arestată!

Auzind acestea, Roslain scoase un suspin, cu răsuflarea tăiată. Ead o strânse de umăr. Apoi se ridică în picioare și, pentru prima oară după o veșnicie, se întoarse cu fața către ușile Dormitorului Mare. Fiecare fibră a ființei sale era ca o coardă de arc întinsă la maximum.

Înăuntru, întunericul se căsca precum un hău oribil. Flacăra i se desprinse de mână și începu să plutească precum o lumină ruptă dintr-o nălucire, iar în licăru-i slab, Ead zări o siluetă la marginea patului.

— Sabran.

Silueta se foi.

— Dă-mi pace! ceru ea, cu glasul răgușit. Vreau să mă rog!

Ead era deja lângă Sabran, ridicându-i capul. Mâinile și picioarele tremurânde se fereau de atingerea ei.

— Sabran.

Îi tremura glasul.

— Sabran, uită-te la mine!

Când Sabran ridică privirea, Ead își înghiți un icnet. Trasă la față și fără astâmpăr, încurcată în giulgiul propriului păr, semăna mai degrabă cu un leș decât cu o regină. Ochii ei, cândva limpezi, vedeau puține lucruri, iar mirosul de trup nespălat de câteva zile i se lipise de cămașa de noapte.

— Ead.

Degetele reginei se îndreptară spre fața ei. Ead își lipi mâna înghețată de obraz.

— Nu! Tu ești un alt vis. Vii aici să mă chinuiești!

Sabran se întoarse cu spatele la ea.

— Lasă-mă-n pace!

Ead o privi țintă. Apoi râse pentru prima oară după săptămâni întregi, un râs ce-i venea din adâncul stomacului.

— Fir-ai să fii afurisită de neghioabă căpoasă ce ești!

Aproape că se înecă de râs.

— Am trecut toată Miazăzi și tot Apusul ca să ajung înapoi la tine, Sabran Berethnet, și tu mă primești astfel?

Sabran o privi o clipă, expresia i se limpezi și începu, deodată, să plângă.

— Ead, spuse ea, cu glasul frânt, iar Ead o strânse cu putere la piept, cuprinzând cu brațele cât de mult putea din trupul ei, iar Sabran se ghemui ca o pisicuță, lipindu-se de ea.

Nu mai rămăsese nimic din ea. Ead trase plapuma de pe pat și o acoperi cu ea. Lămuririle puteau veni mai târziu. La fel putea veni și răzbunarea. Deocamdată, nu voia decât să se simtă în siguranță și la căldură.

— A omorât-o pe Truyde utt Zeedeur.

Sabran tremura atât de tare, încât abia era în stare să vorbească.

— Mi-a băgat Cavalerii Corpului la închisoare, propriii mei oameni. Igrain. Am încercat… Am încercat…

— Taci!

Ead îi lipi un sărut pe frunte.

— Sunt aici. Loth e aici. Totul va fi bine!

51. Răsărit

Tocmai trecuse de revărsatul zorilor, iar în curtea Casei Vane, Bătrânul Vara-și ungea cu ulei piciorul din fier. Tané se apropie de el. Gerul îi făcuse încheieturile pumnilor rozalii.

— Bună dimineața, Bătrâne Vara! îi ură ea, lăsând o tavă jos. Mă gândeam că ai putea dori să iei micul dejun.

— Tané, răspunse el cu un surâs ostenit. Câtă bunătate din partea ta! Oasele mele bătrâne ar fi recunoscătoare pentru căldură.

Ea se așeză lângă el.

— Trebuie să-l ungi des cu ulei?

— O dată pe zi, când e umezeală, altfel începe să se depună rugina pe el.

Bătrânul Vara își bătu ușor piciorul.

— Cum făurarul care mi l-a făcut a murit, nu prea aș vrea să risc să-l pierd.

Tané se obișnuise să-i citească expresiile. De când cu atacul, teama ajunsese să zăbovească tot timpul pe holurile Insulei Penelor, dar îngrijorarea întipărită pe fața lui era proaspătă.

— E ceva nelalocul lui?

Bătrânul Vara îi aruncă o privire.

— Luminatul doctor Moyaka mi-a scris de îndată ce a ajuns în Seiiki, răspunse el. Înalta Strajă a Mării bănuiește că Flota Ochiului de Tigru ține un dragon ostatic. Pare-se că au de gând să-l țină în viață… ca să fie siguri că pot trece prin orice ape le poftește inima. Un plan nou și înspăimântător, să ne țină zeii drept răscumpărare.

Tané se sili să toarne ceaiul. Ura-i formă un nod în gât.

— Umblă un zvon cum că Împărăteasa de Aur caută legendarul dud, urmă Bătrânul Vara. Pe insula pierdută Komoridu.

— Mai știi ceva despre dragon? stărui Tané. Îi știi numele?

— Tané, mă doare sufletul să-ți spun asta, dar…

Bătrânul Vara oftă.

— Este preamărita Nayimathun.

Tané înghiți în sec, simțind c-o doare gâtul.

— Încă e în viață?

— Dacă zvonurile sunt adevărate.

Bătrânul Vara luă cu blândețe ibricul.

— Dragonilor nu le priește să fie în afara apei, Tané, după cum bine știi. Chiar dacă *este* în viață, preamărită Nayimathun nu mai are mult timp pe lumea aceasta.

Tané își plânsese dragonița. Acum, exista o posibilitate, oricât de mică ar fi fost, ca ea să fie încă în viață.

Această veste schimba totul.

— Trebuie să nădăjduim că Înalta Strajă a Mării va găsi o cale de-a o elibera. Sunt destul de sigur că așa va fi.

Bătrânul Vara îi dădu o ceașcă.

— Dă-mi voie, rogu-te, să schimb vorba! Ai venit aici ca să mă întrebi ceva?

Cu greutate, Tané o împinse pe Nayimathun undeva în adâncul minții ei, însă lumea ei continua să i se învârtă în cap.

— Mă întrebam, se sforță ea să spună, dacă ți-aș putea cere îngăduința de-a mă uita în arhivă. Aș dori să citesc despre giuvaierele cerești.

Bătrânul Vara se încruntă.

— Acestea sunt, într-adevăr, cunoștințe de taină. Credeam că numai bătrânii știu despre ele.

— Mărita Nayimathun mi-a spus.

— Ah! exclamă el, căzând pe gânduri. Păi, dacă dorești, desigur. Există puține lucruri scrise despre giuvaierele cerești – care erau numite, uneori, *giuvaierele mareei* sau *giuvaierele dorințelor* –, însă poți cerceta puținele lucruri care se cunosc.

Făcu un semn către miazănoapte.

— O să-ți fie de trebuință documente din vremea domniei Preaonoratei Împărătese Mokwo, păstrate în Casa Vântului. Am să te trimit cu o scrisoare, ca să ți se îngăduie să pătrunzi acolo.

— Mulțumesc, Bătrâne Vara!

e

Tané se îmbrăcă în veșminte călduroase pentru drum. O haină căptușită peste uniformă, o eșarfa în jurul capului și feței și cizmele căptușite cu blană pe care le primise pentru

iarnă. Pe lângă un pergament adresat Înaltului Cărturar din Casa Vântului, Bătrânul Vara îi dăduse și o traistă cu merinde.

Avea să fie un drum lung, mai ales pe frig. Era nevoită să coboare pe Cărarea Bătrânului, să se cațăre pe stâncile din partea cealaltă și să traverseze călduroasa Casă a Vânturilor. Când se porni, începură să cadă fulgi de zăpadă.

Singura cale de-a coborî din partea aceea era să se folosească de stâncile aspre de lângă Cascadele lui Kwiriki. În timp ce cobora, inima îi bubuia cu atâta putere, încât i se făcu rău. Chiar în clipa aceasta, Nayimathun ar fi putut lupta pentru propria viață în măruntaiele unei corăbii de măcelari.

Și cu siguranță un giuvaier ceresc – dacă într-adevăr așa ceva fusese prins în Tané cu o cusătură, precum un model pe o haină…

Cu siguranță, așa ceva putea elibera un dragon.

Era aproape ora prânzului când ajunse la poalele râpei, unde o poartă construită din lemne aduse de valuri însemna intrarea în locul cel mai sfânt de la Răsărit. Tané se spălă pe mâini în apa sărată și intră pe poartă, călcând pe-o cărare pavată cu pietre.

Pe Cărarea Bătrânului, ceața era atât de deasă, încât acoperea cerul cu totul. Tané nu vedea nici măcar vârfurile cedrilor ce se înălțau spre cerul cenușiu.

Nu era liniște deplină. Când și când, frunzele foșneau, de parc-ar fi fost tulburate de o răsuflare.

Felinarele o călăuziră pe lângă mormintele cărturarilor și ale conducătorilor din Răsăritul cel cu frică de dragoni, care ceruseră ca rămășițele lor să odihnească alături de acelea ale Marelui Bătrân. O parte dintre bucățile de piatră erau atât de vechi, încât înscrisurile de pe ele se șterseseră, lăsându-și adormirii fără nume.

Bătrânul Vara îi spusese să nu se gândească la trecut. Cu toate-acestea, trecând pe-acolo, nu putu să nu se gândească la Susa. Trupurile neînsuflețite ale celor osândiți la moarte erau lăsate să putrezească acolo, cu oasele abandonate-n voia sorții.

Un cap într-un șanț, un trup frânt din toate încheieturile.

Vedea pete negre cu coada ochiului.

Îi luă o mare parte din zi ca să treacă prin țintirim și să se cațăre pe peretele de stâncă din capătul acestuia. Când ajunse să vadă Capul Penei – ca un braț întins al insulei –, cerul devenise deja purpuriu, iar singura lumină era o dâră aurie în zare.

Curmalele atârnau precum niște sori mici în curtea din față a Casei Vântului, care-avea vedere spre cap. Tané fu întâmpinată în prag de un bărbat lacustrin cu țeasta rasă, care-i întărea rolul de închinător-la-oase. Acești cărturari își petreceau mare parte din fiecare zi pe Cărarea Bătrânului, îngrijind mormintele credincioșilor și aducând laude osemintelor marelui Kwiriki.

— Onorabilă cărturăreasă.

El făcu o plecăciune, și la fel făcu și Tané.

— Bun venit la Casa Vânturilor!

— Mulțumesc, onorat închinător-la-oase!

Își scoase cizmele și le lăsă deoparte. Închinătorul-la-oase o conduse în interiorul slab luminat al mănăstirii, unde o sobă cu cărbuni îi apăra de frig.

— Așadar, spuse el, ce putem face pentru tine?

— Aduc o solie din partea luminatului Bătrân Vara, răspunse ea, întinzându-i-o. Vă cere să-mi îngăduiți să pătrund în arhiva dumneavoastră.

Cu sprâncenele ridicate, tânărul luă solia.

— Trebuie să ținem seama de dorințele luminatului Bătrân Vara, dar pesemne că ești ostenită de pe drum. Vrei să treci pe la arhivă acum sau să stai în odaia pentru oaspeți până dimineață?

— Acum, zise Tané, dacă sunteți dornic să mă conduceți.

— Din câte știm noi, Insula Penelor a fost singurul loc care-a rămas neatins în vremea Marii Suferințe, îi spuse închinătorul-la-oase în timp ce mergeau. Multe documente străvechi au fost trimise-aici ca să fie ocrotite de distrugere. Din nefericire, de când s-au trezit scuipătorii-de-foc și au descoperit unde ne aflăm, acele documente se află în primejdie.

— S-au pierdut vreunele în atac?

— Câteva. Noi ne întocmim arhivele după domnii. Știi pe-a cui o cauți?

— Pe-a Preaonoratei Împărătese Neporo.

— Aaa, da. Un personaj înconjurat de taine. Se spunea că avea de gând să aducă laolaltă tot Răsăritul sub domnia Tronului de Curcubeu. Că avea un chip atât de frumos, încât toți fluturii plângeau de pizmă.

Făcea gropițe în obraji când zâmbea.

— Când istoria nu reușește să arunce nicio lumină asupra adevărului, mitul își plăsmuiește adevărul său.

Tané o luă în jos pe-o scară, printr-un tunel, în urma lui.

Arhiva în formă de roată străjuia ca o santinelă într-o peșteră din spatele schitului. Statuile Înalților Cărturari umpleau alcovurile din pereți, iar nenumăratele raze de lumină albastră de forma unor lacrimi atârnau precum pânza de păianjen de tavan.

— Aici, jos, nu riscăm să ardă nimic, o informă închinătorul-la-oase. Din fericire, peștera-și are lămpile ei.

Tané era ca vrăjită.

— Ce sunt astea?

— Stropi-de-lună. Ouă de licurici.

Întoarse arhiva.

— Toate documentele noastre sunt tratate cu ulei și cu coamă de dragon și lăsate la uscat în peșterile cu gheață. Cărturăreasă Ishari trata cu ulei câteva dintre cele mai noi adăugiri ale noastre în arhivă când au venit scuipătorii-de-foc.

— Cărturăreasă Ishari, repetă Tané.

Simți un gol în stomac.

— Este… în schit?

— Din nefericire, învățata cărturăreasă a fost rănită în atac în timp ce încerca să scape documentele. A murit în urma rănilor ei.

Vorbea de moarte așa cum numai închinătorii-la-oase o făceau, cu smerenie și liniște în glas. Tané înghiți cenușa părerii de rău. Ishari avusese doar nouăsprezece ani, și cea mai mare parte a lor și-o petrecuse pregătindu-se pentru o

viață pe care nu mai avusese prilejul să o trăiască.

Închinătorul-la-oase deschise o ușă din arhivă.

— Documentele de-aici au legătură cu domnia Preaonoratei Împărătese Mokwo.

Nu erau multe.

— Te-aș ruga să le atingi cât mai puțin cu putință. Intră din nou oricând dorești.

— Mulțumesc!

El făcu o plecăciune și o lăsă singură. În lumina blândă și albastră, desfăcu primul pergament și începu să citească, încercând din răsputeri să nu se gândească la Ishari.

Era o scrisoare din partea unui diplomat din Orașul celor O Mie de Flori. Tané cunoștea bine limba lacustrină, dar documentul era scris în limba străveche a clerului. Tălmăcirea lui îi dădea dureri de cap.

Ne îndreptăm aici cuvintele către Neporo, autointitulata Regină a Insulei Komoridu, al cărei nume-l auzim acum pentru prima oară, ca să mulțumim că ați trimis o ambasadă cu tribut. Deși primim cu brațele deschise prețuirea voastră, cerința voastră neașteptată de-a primi o bucată de pământ la Marea Nesfârșită a pricinuit o jignire vecinilor noștri din insula Seiiki, alături de locuitorii căreia suntem legați prin închinarea la dragoni. Ne pare rău că nu vă putem recunoaște ca Regină de Drept cât timp Casa Noziken are o obiecție împotriva acestei recunoașteri. În schimb, vă oferim titlul de Lady de Komoridu, Prietenă a Lacustrinilor. Ne așteptăm să cârmuiți poporul nostru în pace și să vă legați să fiți credincioasă și ascultătoare atât față de noi, cât și față de Seiiki.

Komoridu. Tané nu mai auzise niciodată de un asemenea loc. Nici de o conducătoare pe nume Neporo nu mai auzise.

Deschise un alt pergament. Această scrisoare era în seiikineza străveche, cu scrisul înghesuit și mânjit, dar reușit, cu chiu, cu vai, să o citească. Părea să fie adresată către însăși preaonorata Noziken Mokwo.

Majestate, mă adresez din nou direct dumneavoastră.

Neporo este în doliu, căci prietena ei, vrăjitoarea de dincolo de mare, a murit. Ele două au fost cele care, folosindu-se de lucrurile pe care vi le-am descris în ultima mea misivă – giuvaierul care stinge și giuvaierul care înalță –, au pricinuit marea tulburare din Hău în a treia zi de primăvară. Trupul neînsuflețit al vrăjitoarei lasiene va fi înapoiat acum în țara ei de baștină, iar Neporo solicită ca doisprezece dintre supușii ei s-o conducă pe ultimul drum, cu tot cu giuvaierul alb pe care vrăjitoarea-l purta adesea la piept. Cum Mărinimia Sa, marele Kwiriki, a mijlocit să avem parte de acest prilej, nu voi precupeți nicio străduință de a face așa cum porunciți.

Celelalte documente erau toate catastife de la curte. Tané le cercetă până când ridul de pe fruntea ei ajunse să pară cioplit acolo cu un cuțit.

Aproape că adormi în lumina blândă a peșterii, cercetând iar și iar toate documentele, căutând orice i-ar fi putut scăpa, privindu-și cu băgare de seamă tălmăcirile. Cu pleoapele grele de somn, se întoarse în cele din urmă în camera pentru oaspeți, unde o așteptau o masă și o robă de dormit. Rămase timp îndelungat întinsă pe așternuturi, privind țintă în întuneric.

Era timpul să descopere ceea ce ascunsese. Să dezlănțuie orice putere ar fi zăcut înlăuntrul lui.

„Marea tulburare din Hău.”

Dar ce tulburare, și pentru ce?

52. Apus

— Dacă nu vorbește unul dintre voi, spuse regina Inysului, vom rămâne aici foarte multă vreme.

Loth făcu un schimb de priviri cu Ead. Aceasta stătea-n celălalt capăt al mesei, purtând o cămașă și pantaloni de culoarea fildeșului, cu părul pe jumătate tras de pe față.

Se aflau în Sala Sfatului, în vârful Turnului de Alabastru. O lumină gălbuie strălucea prin ferestre. Cu doar puțin ajutor la îmbrăcate și la spălare, regina adunase la fel de mult curaj ca

orice războinic pus pe fapte mari.

Eliberarea lui Sabran reprezentase prima izbândă a serii. Vestea că Ducesa Dreptății fusese arestată pentru înaltă trădare făcuse ca mai toți oamenii din suita ei să-și abandoneze armele. Cavalerii Corpului, cu ajutorul străjilor palatului, se străduiseră până la revărsatul zorilor să scoată la lumină ultimii trădători și să-i oprească să fugă din palat.

Nelda Stiliwater, Lemand Fynch și Șoimul de Noapte sosiseră la curte nu mult după aceea, fiecare cu o mână de oameni din suită în urmă. Spuseseră că veniseră s-o elibereze pe regină din mâinile lui Crest, dar Sabran poruncise să fie închiși până când reușea să descopere adevărul.

Ead pusese cap la cap tot ceea ce se întâmplase. În noaptea în care fusese silită să părăsească Inysul, Sabran căzuse bolnavă de friguri. Păruse a-și reveni după câteva zile, dar apoi căzuse la pat.

Crest începuse, chipurile, să-i poarte de grijă, dar preț de săptămâni întregi, în spatele ușilor Dormitorului Mare, stăruise pe lângă regina ei ca să iscălească un document ce se numea Jurământul de Lepădare. Iscălitura ei pe acel document ar fi dat tronul Inysului pe mâna familiei Crest de la uscarea cernelii și până la sfârșitul timpului. Crest o amenințase că avea să dea de gol faptul că era stearpă, sau cu moartea, dacă refuza.

Sabran rămăsese sfidătoare. Chiar și în timp ce era prea slăbită ca să se poată hrăni. Chiar și când Crest o închisese-n întuneric.

— Constat că n-o să fie nevoie să aduc pe nimeni să vă smulgă limbile, spuse Sabran. Pare-se că vi le-ați înghițit.

Ead ținea un pahar de bere. Era prima oară, după câteva ceasuri, când stătea la un metru și ceva de Sabran.

— De unde-ar trebui să începem? întrebă ea pe un ton reținut.

— Poți să-ncepi, domniță Duryan, prin a-mi mărturisi cine ești. Mi s-a spus că ești vrăjitoare, urmă Sabran. Că ai părăsit curtea mea ca să juri credință Regelui Întrupat.

— Și tu ai crezut scornelile astea!

— Habar n-aveam ce să cred! Acum, când te-ntorci la mine, ești îmbibată în sânge și ai lăsat în urma ta un morman de trupuri neînsuflețite mai înalt decât un cal! Nu ești o simplă slujitoare!

Ead își freca tâmpla cu un singur deget. În sfârșit, o privi drept în față pe Sabran.

— Numele meu, spuse ea, este Eadaz du Zāla uq-Nāra.

Deși vocea-i era potolită, ochii ei trădau o tulburare lăuntrică.

— Și ți-am fost adusă de Chassar uq-Ispad, ca gardă de corp.

— Și ce a făcut ca Excelența Sa să creadă că tu ești mai în măsură să mă aperi decât Cavalerii Corpului?

— Eu sunt mag. Mă îndeletnicesc cu o ramură a magiei care se numește siden. Izvorul ei este același portocal din Lasia care-a ocrotit-o pe Cleolind Onjenyu când l-a înfrânt pe Nenumit.

— Un portocal fermecat.

Sabran scăpă un pufnet de râs.

— Mai e puțin și-ai să-mi spui că perele știu a cânta!

— Oare regina Inysului își bate joc de ceea ce nu înțelege?

Loth privea de la una la cealaltă. Ead abia schimbase vreo vorbă cu Sabran pe vremea când era el la curte. Acum, părea că putea s-o ațâțe pe regină și să scape nepedepsită.

— Lord Arteloth, spuse Sabran, poate că mă poți lumina *dumneata* în ce chip ai ajuns să pleci de la curte. Și cum te-ai întâlnit cu domnița Duryan în călătoria dumitale. Ea, pare-se, s-a tulburat la minte!

Ead pufni în pahar. Loth întinse mâna peste masă și-și turnă bere dintr-o carafa.

— Lordul Seyton Combe ne-a trimis pe mine și pe Kit în Cárscaro. Mă vedea ca pe-o piedică în calea pețitorilor tăi, răspunse el. În Palatul Izbăvirii, am întâlnit-o pe donmata Marosa, care avea o misie pentru noi. Și de-acolo mă tem că lucrurile nu fac decât să devină și mai ciudate.

Îi povesti totul. Despre mărturisirea Regelui Întrupat că plănuise uciderea mamei ei. Despre misteriosul Paharnic, ale

cărui mâini erau și ele mânjite de sânge în urma acelui fapt. Îi povesti despre moartea lui Kit și despre cutia de fier pe care-o dusese prin deșert, despre cum fusese luat prizonier în Abație și despre îndrăzneața lui evadare spre Inys pe *Pasărea Adevărului*.

Ead mai completă și ea pe ici, pe colo. Îmbogăți și umflă povestea, spunându-i lui Sabran despre alungarea ei și despre vizita în orașul ruinat Gulthaga. Despre Steaua Pletoasă și despre Tăbliță din Rumelabar. Îi povesti cu lux de amănunte despre întemeierea Abației Portocalului și despre credințele sale, dar și despre motivul pentru care fusese trimisă în Inys. Sabran nu se mișcă nici măcar o dată în timp ce asculta. Numai privirea care i se plimba iute de colo-colo îi trăda gândurile despre fiecare descoperire.

— Dacă Sabran I-a nu s-a născut din Cleolind, spuse ea, în cele din urmă, și nu spun asta pentru că o cred, Ead – atunci cine *a fost* mama ei? Cine a fost prima regină a Inysului.

— Nu știu.

Sabran ridică din sprâncene.

— Când eram în Lasia, am aflat mai multe despre Tăbliță din Rumelabar, urmă Ead. Ca să înțeleg mai multe din tainele sale, am trecut pe la Kalyba, Vrăjitoarea din Inysca. Aruncă o privire spre Loth și continuă: Aici este cunoscută drept Doamna din Pădure. A faurit-o pe Ascalon pentru Galian Berethnet.

Ead nu pomenise nimic despre asta pe corabie.

— Doamna din Pădure este reală? întrebă Loth.

— Da, este reală.

El înghiți în sec.

— Iar tu spui că *ea* a făurit Sabia cea Adevărată, spuse Sabran. Spaima crângului-fărmăcat.

— Una și-aceeași, răspunse Ead imperturbabilă. Ascalon a fost făurită atât cu siden, cât și cu magie siderală – sterren –, care vine dintr-o substanță lăsată în urmă de Steaua Pletoasă. Aceste două ramuri ale puterii au fost descrise de Tăbliță din Rumelabar. Când una se-aprinde, cealaltă se stinge.

Sabran purta aceeași mască a nepăsării pe care o purta

adesea în Camera Prezenței.

— Ca să înțeleg mai bine, spuse ea, cu glasul sugrumat, crezi că strămoșul meu – binecuvântatul Sfânt – a fost un lăudăros însetat de putere care-a încercat să silească o țară să primească o religie, a mânuit o sabie ce i-a fost dăruită de o vrăjitoare și nici nu l-a înfrânt vreodată pe Nenumit.

— Și a furat recunoașterea pentru această faptă de la prințesa Cleolind, da.

— Tu crezi că eu sunt din sămânța unui astfel de om.

— Și din semințe stricate au crescut trandafiri frumoși.

— Ceea ce ai făcut pentru mine nu îți dă dreptul să hulești în fața mea.

— Deci ai vrea ca noul tău Sfat al Virtuților să îți spună numai ceea ce-ți dorești să auzi.

Ead ridică paharul.

— Prea bine, Majestate! Loth poate fi Ducele Lingușelii, iar eu pot fi Ducesa Înșelătoriei!

— Ajunge! se răsti Sabran.

— Liniștiți-vă! se băgă Loth. Vă rog!

Niciuna dintre ele nu vorbi.

— Nu avem voie să ne certăm. Acum trebuie să fim uniți. Din pricina a…

I se uscase gura.

— Din pricina a ceea ce va să vină.

— Și *ce* va să vină?

Loth încercă să o spună, dar rămase fără cuvinte. Îi aruncă lui Ead o privire de om înfrânt.

— Sabran, răspunse Ead, încet, Nenumitul se va întoarce.

Timp îndelungat, Sabran păru a se închide în lumea ei. Încet, se ridică, porni către balcon și se opri în el, scăldată de lumina soarelui.

— Este adevărat, spuse Ead, în cele din urmă. O scrisoare către Abație din partea unei femei pe nume Neporo m-a convins. Cleolind a luptat alături de ea ca să-l lege pe Nenumit – dar numai pentru o mie de ani. Și acea mie de ani e foarte aproape de-a se încheia.

Sabran puse mâinile pe balustradă. O briză-i răsfiră câteva

șuvițe din păr.

— Deci, spuse ea, e așa cum a spus strămoașa mea. Atunci când se încheie Casa Berethnet… Nenumitul se va întoarce.

— N-are nimic de-a face cu tine, replică Ead. Sau cu strămoșii tăi. Se prea poate ca Galian să fi spus asta ca să-și întărească proaspăt dobândita putere și să se socotească un zeu în ochii poporului său. Și-a aruncat urmașii în fălcile minciunii lui.

Sabran nu zise nimic.

Loth voia să o aline, însă nimic nu putea îndulci asemenea vești.

— Nenumitul a fost legat în a treia zi de primăvară, în cel de-al douăzecilea an al domniei lui Mokwo, împărăteasa din Seiiki, spuse Ead, dar nu știu când a domnit Mokwo. Trebuie să-i ceri Înaltei Prințese Ermuna să afle data. Este Arhiducesă de Ostendeur, acolo unde sunt ținute documentele despre Răsărit.

Când Sabran rămase la fel de tăcută, Ead oftă.

— Știu că pentru tine, aceasta-i erezie. Dar dacă o iubești pe femeia cunoscută drept Domnița – dacă *ai o* umbră de prețuire pentru amintirea lui Cleolind Onjenyu, atunci ai să faci asta.

Sabran ridică bărbia.

— Și dacă aflăm data? Atunci, ce se-ntâmplă?

Ead băgă mâna sub guler și scoase giuvaierul pal pe care-l luase din Abație.

— Acesta este giuvaierul care stinge. Face parte dintr-o pereche. Îl așează pe masă și continuă: Este făurit din sterren. Geamănul lui se află aproape sigur în Răsărit. În scrisoare scria că ne trebuie amândouă.

Sabran se uită la el peste umăr.

Lumina soarelui sclipea în giuvaierul care stinge. Apropierea de el îi dădea lui Loth un simțământ de liniște rece – întocmai opusul celui pe care-l avea întotdeauna în preajma lui Ead. Ea era flacăra vie a luminii soarelui. Aceasta era lumina stelelor.

— După ce Cleolind l-a rănit pe Nenumit, pare să fi

călătorit spre Răsărit, continuă Ead. Acolo, s-a întâlnit cu Neporo de Komoridu, iar împreună l-au legat pe Nenumit în Hău. Bătu ușor în giuvaier și conchise: Trebuie să facem iar ceea ce a fost făcut acum o mie de ani – dar, de data aceasta, trebuie să-l ducem la bun sfârșit. Și pentru a face asta, avem nevoie și de Ascalon.

Sabran își întoarse din nou privirea către zare.

— Fiecare regină Berethnet a căutat Sabia cea Adevărată, fără sorți de izbândă.

— Niciuna n-a avut un giuvaier care să o cheme.

Ead și-l atârnă din nou la gât.

— Kalyba mi-a spus că Galian voia să o lase pe Ascalon pe mâinile celor care ar fi fost în stare să moară ca s-o țină ascunsă. Știm c-avea o suită de oameni credincioși, dar ne vine, oare, cineva în minte?

— Edrig de Arondine, răspunse Loth fără să stea pe gânduri. Sfântul i-a fost paj până când a devenit el însuși cavaler. Îl socotea asemeni unui tată.

— Unde locuia el?

Loth zâmbi.

— De fapt, spuse el, face parte dintre întemeietorii familiei Beck.

Ead ridică din sprâncene.

— Goldenbirch, spuse ea. Poate că-mi voi începe căutările de-acolo – alături de tine și de Meg, de-mi veți ține tovărășie. Oricum tatăl tău voia să stea de vorbă cu ea.

— Chiar crezi c-ar putea fi în Goldenbirch?

— E un punct de început la fel de bun ca oricare altul.

Loth se gândi la noaptea dinainte.

— Unul dintre noi ar trebui să rămână, spuse el. Meg ar trebui să meargă cu tine.

În sfârșit, Sabran se reîntoarse cu fața spre ei.

— Fie că legenda asta e sau nu adevărată, spuse ea, nu-mi rămâne decât să am încredere în tine, Ead.

Expresia feței ei se înăspri.

— Dușmanul amândurora se va ridica. Ambele noastre credințe întăresc acest fapt. Vreau ca noi să-i ținem piept.

Vreau să conduc Inysul spre izbândă, așa cum a făcut și Glorian Shieldheart.

— Eu am încredere că poți, spuse Ead.

Sabran reveni la locul ei.

— Pentru că nu sunt corăbii care să se îndrepte către miazănoapte în noaptea aceasta, zise ea, vreau să luați parte la Sărbătoarea Miezului Iernii. Și tu, Loth.

Loth se încruntă.

— Sărbătoarea va avea totuși loc?

— Cred că acum e o nevoie de ea mai mare ca oricând. Pregătirile ar trebui să fie deja făcute.

— Oamenii vor vedea că nu ești grea.

Loth șovăi.

— Ai să le spui că ești stearpă?

Sabran coborî privirea spre pântecele ei.

— Stearpă, repetă ea, zâmbind slab. Cred că trebuie să găsim un alt cuvânt pentru asta. Acesta mă face să par un câmp secătuit de roade. Un pustiu care nu mai are nimic de oferit.

Avea dreptate. Era un mod crud de-a zugrăvi pe cineva în cuvinte.

— Iertare! zise Loth.

Sabran încuviință din cap.

— Am să le spun curtenilor că am pierdut copilul, dar ei vor ști că pot zămisli altul.

Avea să își îndurereze supușii, dar să le îngăduie și o rază de speranță.

— Ead, spuse Sabran, aș dori să te numesc membră a Cavalerilor Burlaci.

— Nu-mi doresc titluri!

— Vei primi, altminteri te vei afla într-o primejdie prea mare ca să rămâi la curte. Crest a spus tuturor că ești o vrăjitoare. Această veste va spulbera nădejdea tuturor că eu te consider de încredere.

— Aprob! o susținu Loth.

Ead abia încuviință din cap.

— Atunci, voi fi o dame, acceptă ea după o scurtă ezitare.

Tăcerea se căscă precum un hău între ei. Se aflau cu toții de aceeași parte, însă acum păreau că stau pe sticlă, o sticlă crăpată de religie și moștenire.

— Am să mă duc și am să-i spun lui Margret de călătoria noastră, continuă Ead și se ridică. A, și, Sabran, n-am să mai port haine de curteancă. M-am săturat până peste cap să încerc să te apăr într-un jupon.

Plecă fără a aștepta să i se îngăduie să plece. Sabran privi în urma ei cu o expresie ciudată.

— Ești bine? o întrebă Loth, încet.

— Acum, că te-ai întors.

Zâmbiră amândoi, iar Sabran îi acoperi mâna cu a ei. Rece, ca de obicei, cu unghiile de culoarea liliacului. O tachina în legătură cu asta când erau copii. *Prințesa de Zăpadă.*

— Nu ți-am mulțumit pentru toate cele ce le-ai făcut pentru a mă elibera, spuse ea. Am înțeles că tu ai ridicat curtenii în apărarea mea.

Îi strânse mâna.

— Ești regina mea. Și prietena mea.

— Când am auzit că ai plecat, am crezut c-o să înnebunesc… Știam că n-aveai cum să pleci de bunăvoie, însă n-aveam dovezi. La curtea mea, n-aveam nicio putere.

— Știu.

Îi prinse din nou mâna.

— Deocamdată, spuse ea, îți încredințez îndatoririle Ducesei Dreptății. Tu ai să hotărăști dacă Fynch, Combe și Stiliwater chiar se întorceau să mă ajute.

— Este o îndatorire grea. Menită cuiva cu sânge sfânt. Sigur unul dintre Conții Provinciali s-ar descurca mai bine.

— Eu numai în tine am încredere!

Împinse o bucată de pergament pe masă.

— Iată Jurământul de Lepădare pe care Crest voia să mă silească să-l iscălesc. Cu iscălitura mea, acest document ar fi dat tronul pe mâna familiei ei.

Loth îl citi. I se uscă gâtul când văzu pecetea din ceară cu cele două pocale gravate pe ea.

— Frigurile și durerea m-au slăbit prea tare ca să înțeleg

mare lucru din ceea ce mi se întâmpla. Eram hotărâtă să supraviețuiesc, spuse Sabran. Dar, odată, am auzit-o pe Crest certându-se cu Roslain, spunând că Jurământul de Lepădare avea s-o facă regină într-o bună zi, apoi pe fiica ei, și că era o nerecunoscătoare pentru că se opunea. Iar Ros… Ros a spus că mai degrabă ar muri decât să-mi ia tronul.

Loth zâmbi. Nici nu s-ar fi așteptat la altceva din partea lui Roslain.

— În noaptea dinainte să sosiți voi, urmă Sabran, m-am trezit că nu puteam sufla. Crest îmi pusese o pernă peste față. Tot șoptea că sunt nevrednică, precum mama dinaintea mea. Că stirpea era otrăvită. Că până și reginele Berethnet trebuiau să răspundă chemării dreptății.

Mâna i se îndreptă pe nevăzute spre gură.

— Ros și-a rupt degetele smulgând-o de pe mine.

Atât de multă suferință, toată în zadar!

— Crest trebuie neapărat să moară, conchise Sabran. Pentru că nu au reușit să se ridice împotriva ei, îi voi închide pe Eller și Withy în castelele lor, asta-i dorința mea. Am să le iau ducatele și-am să le dau moștenitorilor lor.

Se întunecă la față.

— Atât vă spun. Sânge sfânt sau nu, o să am grijă ca, pentru ceea ce a făcut, Crest să ardă pe rug.

Altcândva, Loth s-ar fi opus unei pedepse atât de necruțătoare, însă Crest nu merita să aibă parte de milă.

— O vreme, aproape c-am crezut că ar *trebui* să las tronul. Și că ea, Crest, voia tot ce era mai bine pentru țară. Sabran ridică bărbia și încheie: Dar trebuie să fim uniți în fața primejdiei draconice. Mă voi agăța de tron și voi vedea ce se va întâmpla mai departe.

Vorbea mai mult ca niciodată ca o regină.

— Loth, adăugă ea, mai încet, tu ai fost cu Ead în acea… Abație a Portocalului. Ai văzut adevărul despre ea. Îl privi țintă și întrebă: Mai ai încredere-n ea?

Loth mai turnă bere pentru amândoi.

— Abația m-a făcut să pun la îndoială temeliile lumii noastre, recunoscu el, dar pe toată durata călătoriei, am avut

încredere în Ead. Mi-a salvat viața, punându-și-o pe-a ei în mare primejdie.

Îi dădu o cupă.

— Vrea să te țină în viață, Sab. Cred că vrea lucrul ăsta mai mult decât orice.

Ceva se schimbă la chipul ei.

— Trebuie neapărat să-i scriu Ermunei. Te-așteaptă odăile tale, spuse ea, dar bagă de seamă să nu întârzii la ospăț.

Când ridică privirea spre el, Loth văzu o sclipire din Sabran cea din vremurile de demult în ochii ei.

— Bine-ai venit înapoi la curte, lord Arteloth!

e

La cel mai înalt etaj al Turnului Dearn, în celula în care Truyde utt Zeedeur își petrecuse ultimele zile, Igrain Crest se ruga. Doar o fantă cât o săgeată lăsa să pătrundă lumina în celula ei. Când Loth intră, ea nici nu înălță capul, nici nu-și desfăcu mâinile împreunate.

— Lady Igrain, rosti Loth, însă ea rămase nemișcată. Dacă binevoiți, am venit să vă pun niște întrebări.

— Am să răspund pentru ceea ce am făcut, răspunse Crest, numai în Halgalant.

— N-o să vedeți curtea cerească! replică Loth, încet. Deci să începem de-aici.

53. Apus

Sărbătoarea miezului iernii începu în Casa Banchetelor din palatul Ascalon la ora șase. Ca de obicei, avea să fie urmată de muzică și dansuri în Camera Prezenței.

În vreme ce clopotele sunau în turnul cu ceas, Ead se privi în oglindă. Rochia ei din mătase era de un albastru cât se putea de pal, cu mărgele din perle albe și gulerul făcut din dantelă albă.

Încă o noapte, avea să se îmbrace în haine de curteancă. Surorile ei aveau s-o socotească o trădătoare și mai mare

pentru că primise un titlu din partea reginei Inysului. Cu toate acestea, dacă voia să supraviețuiască, părea să nu aibă de ales.

Un ciocănit în ușă și Margret intră. Purta o rochie din satin de culoarea fildeșului și o cingătoare argintie, iar attifetul îi era bătut cu piatra-lunii.

— Tocmai am venit de la Sabran, anunță ea. Am să fiu numită Doamnă din Dormitor.

Lăsă lumânarea jos.

— Mă gândeam că nu vrei să mergi singură în Casa Banchetelor.

— Te gândeai bine! Ca de obicei.

Ead îi întâlni privirea în oglindă.

— Meg, ce ți-a zis Loth despre mine?

— Totul.

Margret o apucă de umeri.

— Știi că eu o iau pe Cavalerița Curajului ca ocrotitoare. E nevoie de curaj ca să ai mintea deschisă, și să gândești cu capul tău. Dacă tu ești vrăjitoare, atunci poate că, până la urmă, vrăjitoarele nu sunt chiar atât de rele. Redeveni serioasă când zise: Acum, o întrebare. Ți-ar plăcea mai mult să-ți spun Eadaz?

— Nu. Dar îți mulțumesc că m-ai întrebat!

Ead era mișcată.

— Poți să-mi spui Ead, așa cum eu îți spun ție Meg.

— Foarte bine!

Margret o prinse de braț.

— Acum, hai să te înfățișez din nou la curte, Ead!

Zăpada se așezase pe fiecare margine și pe fiecare treaptă. Curtenii ieșeau de prin tot palatul, atrași de lumina de la ferestrele Casei Banchetelor. În timp ce intrau, crainicul strigă:

— Lady Margret Beck și domnița Ead Duryan!

Vechiul ei nume. Numele ei neadevărat.

În Casa Banchetelor se așternu o tăcere aproape desăvârșită. Sute de ochi se întoarseră ca s-o privească pe vrăjitoare. Margret își înteți strânsoarea în jurul brațului ei.

Loth era singur la masa cea înaltă, stând de-a stânga tronului. Le chemă cu un semn al mâinii.

Merseră printre rândurile de mese. Când Margret se îndreptă către scaunul aflat de cealaltă parte a tronului, Ead se așeză lângă ea. Nu mâncase niciodată la masa cea înaltă, care fusese mereu păstrată pentru regină, pentru Ducii Spirituali și pentru alți doi oaspeți de onoare. În ultimii ani, acei doi oaspeți de onoare fuseseră, de obicei, Loth și Roslain.

— Și într-un țintirim am văzut mai multă veselie, bombăni Margret. Loth, ai vorbit cu Roslain?

— Da, veni răspunsul lui. După ce-a venit felcerul să se-ngnjească de mâna ei. Pare-se c-ai simțit tu bine, Ead. Crest se crede judecătoarea reginelor.

Ead nu găsea nicio plăcere în asta.

— Nu sunt sigur când a cuprins-o nebunia, urmă Loth, dar pe vremea când încă trăia regina Rosarian, una dintre Doamnele ei din Dormitor i-a dat de știre lui Crest că aceasta îl luase pe Gian Harlowe de ibovnic. Crest a văzut-o pe Rosarian drept… o curvă, nevrednică de a fi regină. A pedepsit-o în câteva feluri. Apoi, s-a hotărât că nu mai avea cum să se îndrepte.

Ead vedea bine pe fața lui că se chinuia să înghită acel amar adevăr. Crezuse prea mult timp în prefăcătoria delicată a curții. În clipa aceea, frunzele așternute cu dibăcie fuseseră duse de vânt, dezvăluind dinții sclipitori ai cursei.

— A prevenit-o pe regina Rosarian, urmă Loth, încruntat, dar aventura cu Harlowe a mers mai departe. Chiar și… Aruncă o privire spre uși și încheie: Chiar și după nașterea lui Sab.

Margret ridică din sprâncene.

— Deci Sab ar putea fi fiica *lui?*

— Dacă într-adevăr Crest spune adevărul. Și eu cred că îl spune. De îndată ce-a început să vorbească, părea aproape disperată să-mi împărtășească fiecare amănunt al… faptelor ei.

O altă taină care trebuia păstrată. O altă crăpătură în tronul de marmură.

— Odată ce Sab a înaintat suficient în vârstă ca să poată zămisli prunci, continuă Loth, Crest a căutat ajutor din partea

regelui Sigoso. Știa că el o disprețuia pe Rosarian pentru că nu-i primise mâna, așa că au urzit împreună s-o omoare, iar Crest nădăjduia că o parte din vină avea să cadă în cârca Yscalinului.

— Și Crest încă se socotea pioasă? pufni Margret. După ce-a omorât o Berethnet?

— Foamea de putere îi preschimbă pe cei pioși în niște fiare, răspunse Ead. Pot suci orice învățătură pentru a-și îndreptăți faptele.

Mai văzuse așa ceva. Mita era încredințată că slujea Maicii în clipa în care o executase pe Zāla.

— Apoi, Crest a așteptat. A așteptat să vadă dacă Sabran avea să ajungă să fie mai credincioasă decât mama ei. Când Sab s-a opus patului pentru zămislirea de prunci, Crest a luat-o ca pe o răzvrătire. A mituit oameni ca să intre cu săbii în Turnul Reginei și să o înspăimânte. Ead, este întocmai așa cum ai bănuit tu. Asasinii trebuiau prinși. Crest a făgăduit familiilor lor să le răsplătească.

— Și a intervenit în planul lui Truyde ca să-l ucidă pe Lievelyn? întrebă Margret, iar Loth încuviință din cap. Dar *de ce?*

— Lievelyn făcea negoț cu Seiiki. Asta-i pricina de care mi-a spus mie. Îl vedea și ca pe o pagubă pentru Inys – dar, de fapt, cred că nu putea îndura faptul că Sabran disprețuia tovarășul pe care i-l alesese ea. Că începea să asculte de altcineva în afară de ea.

— Sab chiar părea să țină seama de spusele lui Lievelyn, recunoscu Margret. A ieșit din palat pentru prima oară după paisprezece ani, pentru că i-a cerut el să facă asta.

— Tocmai. Un păcătos îndrăzneț, cu prea multă putere. Odată ce și-a atins țelul, iar Sabran a rămas grea, a trebuit să moară.

Loth clătină din cap.

— Când doctorul i-a spus că Sabran nu mai poate zămisli prunci, lui Crest i s-a dovedit, odată pentru totdeauna, că era dintr-o sămânță spurcată, iar Casa Berethnet nu mai era potrivită pentru a sluji Sfântului. A hotărât că tronul trebuia

să treacă, în cele din urmă, la singurii urmași vrednici ai Sfintei Suite. La urmașul ei.

— Mărturisirea trebuia să fi fost suficientă pentru a o osândi pe Crest, spuse Ead.

Loth părea sinistru de mulțumit.

— Chiar cred că așa e.

În clipa aceea, crainicul bătu cu toiagul în podea.

— Majestatea Sa, Regina Sabran!

Curtenii amuțiră în timp ce se ridicau în picioare. Când Sabran veni la lumina lumânărilor, cu Cavalerii Corpului înveșmântați în argintiu în urma ei, li se tăie tuturor răsuflarea.

Ead nu o mai văzuse niciodată atât de desăvârșit de singură. De obicei, venea în Sala Banchetelor alături de doamnele ei, de Seyton Combe sau de orice altă persoană însemnată.

Nu purta pudră pe față. Niciun giuvaier, în afară de inelul ei de încoronare. Avea o rochie din catifea neagră, cu mânecile și partea din față în cenușiul de doliu. Oricine-avea o fărâmă de minte-n cap putea pricepe că nu era grea.

În sală răsunară murmure de nedumerire. Datina spunea că o regină trebuia să fie însoțită de fiica ei înfășată prima oară după ce iese din izolare.

Loth se ridică pentru a o lăsa pe Sabran să se așeze pe tron. Ea se lăsă pe el, sub ochii curtenilor ei.

— Domniță Lidden, rosti ea, cu glas pătrunzător, nu cântați pentru noi?

Cavalerii Corpului își ocupară locurile la masa cea înaltă. Lintley nu-și luă o clipă mâna de pe sabie. Cântăreții de la curte începură să cânte la instrumente, iar Jillet Lidden se supuse dorinței reginei.

Din Bucătăria Mare fură aduse farfurii argintii cu mâncare și întinse pe mese, dezvăluind toate roadele Inysului din miezul iernii. Plăcintă cu carne de lebădă, sitari de pădure, gâscă prăjită, vânat la cuptor într-un sos gros de cuișoare, mihalț presărat cu fulgi de migdale și foiță de argint, varză albă și păstârnac dat prin miere, stridii călite în unt și oțet din

vin roșu. Discuțiile se mutară încet înapoi în sală, dar nimeni nu părea pregătit să-și dezlipească privirile de la regină.

Un paj le umplu pocalele cu vin de la gheață din Hróth. Ead primi câteva stridii și o felie de carne de gâscă. În timp ce mânca, îi aruncă lui Sabran o privire piezișă.

Recunoscu expresia feței ei. Delicatețe ascunsă în spatele puterii. În timp ce Sabran duse pocalul la gură, numai Ead îi băgă de seamă tremuratul mâinii.

Fursecuri, prune, pere cu mirodenii și plăcinte cu merișor, cornuri umplute cu o frișcă albă ca zăpada și tarte albe cu mere, pe lângă alte bunătățuri, urmară după felul principal. Când Sabran se ridică, iar crainicul îi rosti numele, se lăsă din nou o tăcere ca de moarte.

Sabran nu vorbi o vreme. Se ridică în picioare, strângându-se cu mâinile de burtă.

— Oameni buni, spuse ea după o vreme, știm că la curte s-au întâmplat lucruri tulburătoare în ultima vreme și că lipsa noastră trebuie să vă fi pricinuit tulburare.

Cumva, în ciuda glasului său scăzut, reuși să se facă auzită.

— Unii oameni din această curte au urzit, în ultima vreme, să frângă spiritul tovărășiei care a unit întotdeauna oamenii Întinderii Virtuților.

Fața-i era precum o ușă ferecată. Curtenii așteptau ca adevărul să iasă la lumină.

— Veți rămâne uluiți când veți afla că, pe durata bolii noastre survenite de curând, am fost închisă în Turnul Reginei chiar de către una dintre sfetnicii noștri, care a încercat să pună mâna pe puterea dăruită nouă de Sfânt.

Prin toată sala răsunară murmure.

— Acest sfetnic s-a folosit de lipsa noastră ca să-și urmărească țelul de a ne fura tronul. Cineva cu sânge sfânt.

Ead simți cuvintele până în miezul sufletului, și își dădu seama că la fel le simțeau și ceilalți. Loviseră ca un val. Nu lăsau pe nimeni neatins.

— Din pricina faptelor ei, suntem nevoite să vă aducem vești dureroase.

Sabran puse o mână pe pântece.

— Cât am zăcut bolnavă… am pierdut pruncul.

Liniștea se lăsă iar. Și iar.

Și iar.

Apoi, una dintre domnișoarele de onoare scăpă un suspin, care răsună ca un tunet. Casa Banchetelor izbucni în jurul ei.

Sabran rămase nemișcată și fără vreo expresie. Sala răsuna de strigăte ca vinovății să plătească. Crainicul bătu cu toiagul, strigând, fără sorți de izbândă, să se facă liniște, până ce Sabran ridică mâna.

De îndată, freamătul încetă.

— Acestea sunt vremuri tulburi, continuă Sabran, și nu ne putem îngădui să ne pierdem mințile de durere. O umbră a căzut asupra ținutului nostru. Făpturile Draconice se trezesc, iar aripile lor au adus un vânt de teamă. Vedem teama aceasta pe fețele voastre, ale tuturor. O vedem chiar și pe fața noastră.

Ead urmări mulțimea. Cuvintele ajungeau la ei. Lăsându-i să vadă o parte de slăbiciune – o crăpătură mică în armura ei –, Sabran le arăta că e de-a lor.

— Dar tocmai în asemenea vremuri, trebuie să ne îndreptăm mai mult ca oricând privirea către Sfânt, ca el să ne călăuzească, spuse Sabran. El își deschide brațele către cei ce se tem. Ne ocrotește cu însuși scutul lui. Iar dragostea lui, precum o sabie în mână, ne întărește. Cât timp stăm laolaltă în marea Za a Întinderii Virtuților, nu putem fi înfrânți. Avem de gând să făurim din nou, cu dragoste, ceea ce lăcomia a stricat. În această zi, a Sărbătorii Miezului Iernii, îi iertăm pe toți cei care s-au grăbit într-atât să slujească stăpânei lor, încât au trecut cu vederea, în graba și teama lor, slujirea reginei lor. Nu vor fi executați. Vor cunoaște balsamul îndurării. Însă femeia care s-a folosit de ei nu poate fi iertată. Lăcomia ei de putere și abuzul deșănțat de puterea care i s-a dat deja au fost cele care i-au împins pe ceilalți să-i facă voile.

Toți cei din sală încuviințau din cap.

— Și-a nesocotit sângele sfânt. Și-a disprețuit virtutea de căpătâi – căci Igrain Crest nu cunoștea dreptatea în prefăcătoria și răutatea ei.

Numele ei trimise un val de neliniște de-a lungul meselor.

— Prin faptele ei, Crest nu a făcut-o de rușine numai pe Cavalerița Dreptății, ci și pe binecuvântatul Sfânt și pe urmașii acestuia. Prin urmare, ne așteptăm ca ea să fie găsită vinovată de înaltă trădare.

Sabran făcu semnul sabiei, iar curtenii o imitară cu toții.

— Toți Ducii Spirituali sunt cercetați în clipa de față. Nădejdea noastră cea mai arzătoare e că aceia care-au mai rămas vor fi găsiți nevinovați, dar ne vom pleca în fața dovezilor.

Fiecare cuvânt rostit de ea era asemeni unei pietricele care țopăia pe suprafața unui lac, stârnind un freamăt de emoție. Regina Inysului nu putea țese năluciri, dar vocea și purtarea ei din această seară o preschimbaseră într-o farmazoană.

— Stăm aici cu dragoste. Cu credință. Și cu sfidare. Sfidarea celor ce-au crezut că ne vor întoarce fețele de la valorile noastre. Sfidarea urii draconice. Ne ridicăm și înfruntăm stihiile fricii, și, în numele Sfântului, le vom dezlănțui, la rându-ne, asupra dușmanilor noștri.

Traversă postamentul înălțat, iar ochii fiecărui curtean o urmăriră.

— Încă nu avem o moștenitoare, căci fiica noastră odihnește în brațele Sfântului – dar regina voastră este cât se poate de vie. Și vom merge călare spre orice luptă, așa cum a mers Glorian Pavăza-Inimii pentru oamenii ei. Orice va fi să fie!

În clipa aceea, răsună un murmur de încuviințare în întreaga sală. Oamenii încuviințau din cap și strigau „Regina Sabran!”

— Vom dovedi întregii lumi că niciun wyrm nu-i face să tremure pe oamenii din Întinderea Virtuților!

— Întinderea Virtuților! răsunară glasurile tuturor. Întinderea Virtuților!

Cu toții se ridicaseră în picioare. Cu ochii lucind de bucuria nebună a preamăririi reginei lor. Strângând cupe în pumnii cu încheieturile încordate.

Îi smulsese din hăurile deznădejdii și-i adusese pe culmile adulației.

Sabran avea limba aurită.

— Acum, cu aceeași sfidare pe care acest ținut o proclamă de mai bine de o mie de ani, strigă ea, ne bucurăm de Sărbătoarea Miezului Iernii – și ne pregătim pentru primăvară, anotimpul schimbării! Anotimpul mărinimiei. Iar ceea ce ne dă, nu vom strânge cu lăcomie pentru noi, ci vă vom da vouă.

Apucă pocalul de pe masă și-l ridică mult deasupra capului.

— Pentru Întinderea Virtuților!

— ÎNTINDEREA VIRTUȚILOR! urlă curtea-ntreagă drept răspuns. ÎNTINDEREA VIRTUȚILOR! ÎNTINDEREA VIRTUȚILOR!

e

Sărbătoarea merse mai departe până târziu în noapte. Deși afară ardeau focuri, curtenii păreau recunoscători că se află în Camera Prezenței, acolo unde Sabran stătea pe tronul ei de marmură, iar flăcările vuiau în vatra uriașă.

Ead stătea alături de Margret într-un colț.

În timp ce-și sorbea vinul îndoit, văzu o scânteie roșie. Mâna i se îndreptă repede către cuțitul de la cingătoare.

— Ead.

Margret îi atinse cotul.

— Ce e?

Păr roșcat. Părul roșcat al ambasadorului mentez, nu o mantie – și totuși, Ead nu se liniști. Surorile ei poate că renunțaseră deocamdată, dar tot aveau să vină la un moment dat.

— Nimic. Iartă-mă! spuse Ead. Ce spuneai?

— Spune-mi ce e.

— Nu e nimic în care să trebuiască să te bagi tu.

— Nu m-am băgat în nimic. Bine, poate m-am băgat un pic. Trebuie să fii un pic băgăcios la curte, altfel n-ai ce vorbi.

Ead zâmbi.

— Ești pregătită pentru călătoria noastră către Goldenbirch de mâine?

— Da. Corabia noastră pleacă la revărsatul zorilor. Margret

se opri, apoi adăugă: Ead, mă gândesc că nu ai reușit să îl aduci pe Vitejie acasă.

Nădejdea se citea în ochii ei.

— E la o familie ersyriană în care am încredere, pe un domeniu din trecătoarea Harmur, răspunse Ead. N-am putut să-l duc în deșert. Îți făgăduiesc că-l vei primi înapoi!

— Mulțumesc!

Cineva se opri lângă Margret și o atinse pe umăr. Katryen Withy, care purta o rochie din mătasea-norilor. Perle incrustate-n argint îi luceau în părul împletit.

— Kate.

Margret o îmbrățișă.

— Kate, cum îți merge?

— Mi-a mers și mai rău!

Katryen o sărută pe obraz, apoi se întoarse către Ead.

— Vai, Ead, ce mă bucur că te-ai întors!

— Katryen!

Ead o cercetă din cap până-n picioare. Avea o vânătaie ștearsă sub ochi și falca umflată.

— Ce-ai pățit?

— Am încercat să ajung la Sabran. Își atinse ușor vânătaia și continuă: Crest m-a încuiat în odaia mea. Străjerul ei mi-a făcut asta când m-am luptat cu el.

Margret clătină din cap.

— Dacă tirana aia ar fi ajuns pe tron…

— Slavă Domniței că n-are s-ajungă!

Sabran, care fusese adâncită-n vorbă cu Loth, se ridică, iar în cameră se așternu liniștea. Venise vremea ca ea să-i răsplătească pe cei care se dovediseră a fi cei mai credincioși reginei lor.

Deși scurtă, ceremonia nu fu mai puțin impresionantă. Mai întâi, Margret fu numită, formal, Doamnă din Dormitor, în timp ce Cavalerii Corpului erau lăudați pentru devotamentul lor nestrămutat față de coroană. Altora care li se-alăturaseră le fură oferite pământuri și giuvaiere, apoi:

— Domniță Ead Duryan.

Ead se desprinse din mulțime. Pașii-i erau urmăriți de

șoapte și priviri.

— Prin harul celor Șase Virtuți, citi crainicul, Majestății Sale-i face plăcere să vă numească dame Eadaz uq-Nāra, vicontesă de Nurtha. Membră a Sfatului Virtuților.

În Camera Prezenței răsună un murmur. *Vicontesă* era un titlu de onoare în Inys, folosit pentru a ridica o femeie care nu era de sânge nobil sau sfânt. Niciodată nu fusese dăruit cuiva care nu era supus al Inysului.

Sabran luă sabia ceremonială de la Loth. Ead rămase nemișcată, în timp ce latul sabiei îi atingea fiecare umăr. Acest al doilea titlu n-avea să facă decât să-i adâncească simțământul trădării în ochii surorilor sale – dar putea să-l poarte dacă o apăra destulă vreme ca să o găsească pe Ascalon.

— Ridică-te! îi ceru Sabran. Milady.

Ead se ridică și o privi în ochi.

— Mulțumesc! Făcu o plecăciune scurtă și adăugă: Majestate.

Luă pecetea pentru scrisori de la crainic. Oamenii șopteau „milady”, în timp ce ea se întorcea la Margret.

Nu mai era domnița Duryan.

Mai trebuia acordat un titlu de onoare. Pentru curajul său, sir Tharian Lintley, care era om de rând, după sânge, în aceeași măsură precum Ead, primi și el un titlu nou. Fu numit vicontele Morwe.

— Acum, lord Morwe, reluă Sabran, ridicând ușor tonul, imediat ce Lintley își primi titlul nobiliar, considerăm că ești de rangul potrivit pentru a te căsători cu una dintre fiicele Conților Provinciali. Rogu-te, spune-mi… Ți-e gândul la vreuna?

Izbucniră cu toții într-un râs de care era mare nevoie.

Lintley înghiți în sec. Arăta ca un om căruia-i fuseseră îndeplinite toate dorințele vieții.

— Da, răspunse el, privind prin încăpere. Da, Majestate, mi-e gândul la una. Doar că mi-ar pica mai bine să vorbesc întâi cu domnița între patru ochi. Ca să fiu sigur că asta-și dorește inima ei.

Margret, care-l urmărise cu buzele strânse, ridică dintr-o sprânceană.

— Ai vorbit destul, sir Tharian! strigă ea. Acum e vremea să treci la fapte!

Și mai multe râsete.

Lintley chicoti, și la fel făcu și ea. Lumina lumânărilor îi juca în privire. Traversă încăperea și-l luă de mâna întinsă.

— Majestate, rosti Lintley. Cer îngăduința dumneavoastră, și pe-aceea a Cavaleriței Tovărășiei, s-o iau pe această femeie de tovarășă în zilele ce vor veni!

La cum o privea, ai fi zis că era un răsărit de soare după ani întregi de noapte.

— Ca să o pot iubi după cum a meritat dintotdeauna!

Margret privi spre tron. Înghiți în sec, dar Sabran înclinase deja capul.

— Ai îngăduința noastră, răspunse ea. Cu drag ți-o acordăm!

Uralele umplură Camera Prezenței. Loth, spre mulțumirea lui Ead, aplauda la fel de entuziast precum toți ceilalți.

— Acum, reluă Sabran, cred că a venit vremea dănțuitului.

Făcu un semn către consort.

— Haideți, cântați Pavana Regelui Submare!

De data aceasta, aplauzele fură asurzitoare. Lintley murmură ceva către Margret, care zâmbi și-l sărută pe obraz. În timp ce dansatorii-și ocupau locurile, Loth coborî de la locul lui și-i făcu o plecăciune lui Ead.

— Vicontesă, spuse el, cu o mină sobră prefăcută. Îmi acordați onoarea acestui dans?

— V-o acord, milord.

Ead puse o mână peste a lui, iar el o conduse spre mijlocul încăperii.

— Ce părere ai de pereche? îl întrebă ea, văzându-l că-i arunca o privire lui Margret.

— Îmi place foarte mult! Lintley e om bun.

Pavana Regelui Submare era liniștită la început. Începea precum oceanul într-o zi liniștită, devenind tumultoasă pe măsură ce ritmul muzicii creștea. Era un dans complicat, dar

Ead și Loth îl știau și cu ochii închiși.

— Părinții mei vor fi primit deja de veste până ajungi tu în Goldenbirch, spuse Loth, în timp ce țopăiau în rând cu ceilalți. Mama o să fie și mai supărată că eu nu m-am însurat.

— Cred c-o să fie prea ușurată să descopere că ești în viață ca să îi pese de asta, replică Ead. În plus, s-ar putea să-ți pice mai bine să nu te însori niciodată.

— Drept conte de Goldenbirch, asta se așteaptă de la mine. Și am tânjit mereu după tovărășie.

Loth coborî privirea spre ea.

— Și cu tine cum rămâne?

— Cu mine?

Ead se îndreptă ușor spre dreapta, iar el o urmă.

— Adică dacă mi-aș căuta vreodată un tovarăș?

— Nu te poți întoarce acasă. Poate ai putea… să-ți clădești o viață aici. Alături de cineva. Privirea-i era blândă când adăugă: Asta dacă n-ai făcut-o deja.

I se strânse pieptul. Dansul îi despărți o clipă, în timp ce alcătuiau un vârtej laolaltă cu celelalte perechi. Când ajunseră din nou unul la celălalt, Loth spuse:

— Mi-a zis Crest. Bag de seamă c-a auzit de la Șoimul de Noapte.

Era primejdios să afirme așa ceva cu voce tare. O știa foarte bine.

— Nădăjduiesc că nu ai ascuns lucrul ăsta de mine de teamă că te-aș putea judeca, murmură Loth.

Se întoarseră amândoi pe loc.

— Îmi ești cea mai dragă prietenă! Vreau să fii fericită!

— Chiar de-o fac de rușine pe Cavalerița Tovărășiei.

Ead ridică din sprâncene.

— Nu suntem căsătoriți.

— Aș fi crezut asta pe vremuri, recunoscu el. Acum, înțeleg că există și lucruri mai însemnate.

Ead zâmbi.

— Chiar te-ai schimbat cu adevărat!

Își dădură din nou mâinile, în vreme ce pavana iuțea ritmul.

— Nu am vrut să te împovărez cu griji cât pentru amândoi. Îți faci prea multe griji.

— E felul meu de-a fi, răspunse el, dar ar fi o povară mult mai mare pentru mine să știu că prietena mea a simțit că nu-și poate deschide sufletul în fața mea.

El o strânse de mână.

— Sunt aici pentru tine! Mereu.

— Și eu pentru tine! răspunse Ead.

Nădăjduia că era adevărat.

În timp ce pavana se apropia de sfârșit, ea se întreba dacă aveau să mai stea întinși sub măr, fără griji, împărțind niște vin și discutând până-n zori, după toate prin câte trecuseră. Loth îi făcu o plecăciune, cu un zâmbet care-i încreți pielea din jurul ochilor. Apoi se întoarse și dădu să se strecoare în camera ei – doar că dădu tocmai peste Sabran, așteptând.

Ead privi cum se golea sala. La fel făcură și restul curtenilor.

— Cântați un dans cu lumânări! ceru Sabran.

De data aceasta, răsunară oftaturi de încântare din partea curtenilor. Regina nu dănțuise nici măcar o dată în văzul lumii pe vremea când Ead locuise la curte. Loth îi mărturisise, demult, că Sabran încetase să mai dănțuiască în ziua în care murise mama ei.

Mulți curteni nu aveau cum să fi văzut acel dans, dar cei mai în vârstă dintre ei, care trebuie s-o fi văzut pe regina Rosarian luând parte la el, luară lumânări din sfeșnicele din cameră. Curând, le ținură isonul și ceilalți servitori. O lumânare îi fu oferită lui Sabran, cealaltă lui Ead. Loth, care era suficient de aproape de ele ca să fie implicat și el, îi oferi o mână lui Katryen.

Ansamblul de instrumente porni o melodie de jale, iar Jillet Lidden se puse pe cântat. Trei oameni își uniră vocile cu a ei.

Ead îi făcu o plecăciune adâncă lui Sabran, care procedă la fel. Chiar și acest mic gest îi făcu lumânarea să pâlpâie.

Începură să umble în cerc una în jurul celeilalte. Țineau lumânările în mâinile drepte, iar mâinile stângi le țineau spate-n spate, aproape-atingându-se. Șase rotiri una în jurul

celeilalte, uitându-se ochi în ochi, apoi muzica o trimise pe fiecare în alt capăt al rândului. Ead îi dădu ocol lui Katryen, apoi se întoarse la Sabran.

Partenera ei era o dănțuitoare neîntrecută. Fiecare pas era precis, dar alunecos precum catifeaua. În toți anii aceia, în care nu dănțuise niciodată pentru curtenii *ei,* pesemne că se pregătise de una singură. Se roti în jurul lui Ead precum limba unui ceas, niciun pas mai încet decât celălalt. Când Ead întoarse capul, frunțile li se lipiră și se șterseră cu umerii, apoi se despărțiră din nou. Undeva, pe drum, Ead rămăsese cu răsuflarea tăiată.

Niciodată nu fuseseră atât de apropiate în văzul lumii. Mirosul ei, căldura care trecuse repede, erau un chin pe care nu-l mai văzuse nimeni. Ead îi dădu ocol lui Loth, apoi se apropie din nou de Sabran, iar sângele-i vui la fel de tare ca muzica, ba chiar mai tare.

Dansul merse mai departe preț de ceea ce li se păru o veșnicie. Era pierdută într-un vis cu voci tulburătoare, în cântul dulce al flautelor și oboaielor, și în Sabran, ascunsă pe jumătate în umbre.

Abia băgă de seamă când încetă muzica. Nu auzea decât toba ce-i bubuia în piept. Urmă o liniște ca o vrajă, apoi toată curtea irupse în aplauze.

Sabran făcu mâna căuș în jurul propriei lumânări și suflă în ea ca s-o stingă.

— Ne vom retrage la culcare.

O domnișoară de onoare îi luă lumânarea.

— Pe voi, ceilalți, vă rog să rămâneți și să vă bucurați de sărbătoare! Seara bună!

— Seara bună, Majestate! răspunseră curtenii, făcând plecăciuni, în timp ce regina lor se îndepărta.

e

La ușa Iatacului, Sabran aruncă o privire spre Ead, în urmă.

Corsetul i se părea mai strâns. O durere dulce-i înmugurea în pântece. Rămase puțină vreme în mulțime, urmărindu-i pe

Loth și Margret dănțuind o săltată, apoi ieși din Camera Prezenței. Cavalerii Corpului se dădură la o parte ca să-i facă loc.

Iatacul era rece și întunecat. Ead trecu prin el, amintindu-și de muzica virginalelor, și deschise ușile Dormitorului Mare.

Sabran aștepta lângă foc. Nu purta nimic în afară de corsetul ei țeapăn și de cămașa de noapte.

— Să-ți fie limpede, o informă ea, că sunt furioasă pe tine!

Ead stătea în prag.

— Ți-am împărtășit toate tainele mele, Ead. Abia i se-auzi glasul când rosti: M-ai văzut cum mă vede noaptea. M-ai văzut cu cel mai sincer chip al meu. După o scurtă șovăială, adăugă: Tu ai fost cea care l-a alungat pe Fýredel.

— Da.

Sabran închise ochii.

— Nimic din viața mea n-a fost adevărat. Până și încercările de-a-mi *lua* viața au fost puse-n scenă, făcute să încerce să mă influențeze și să mă joace pe degete. Dar tu, Ead – am crezut că tu ești altfel. L-am făcut mincinos pe Combe când mi-a spus că nu ești ceea ce pari. Acum, mă-ntreb dacă tot ce-a fost între noi a făcut parte din numărul tău. Din însărcinarea ta.

Ead căută cuvintele potrivite.

— Răspunde-mi! ceru Sabran, cu glasul gâtuit. Sunt regina ta!

— Oi fi o regină, dar nu ești regina *mea!* Eu nu-ți sunt supusă, Sabran.

Ead intră în cameră și închise ușile.

— Și, de aceea, poți fi sigură că tot ce a fost între noi a fost adevărat.

Sabran privea în foc.

— Ți-am arătat cât de mult am putut din mine însămi, continuă Ead. Dacă-ți arătam mai mult, aș fi ajuns să fiu executată.

— Mă crezi vreo tirană?

— Te cred o neghioabă fățarnică, ce are un cap mai tare ca piatra! Și nu te-aș schimba pentru nimic în lume!

Sabran o privi în sfârșit.

— Ia să-mi spui tu mie, Eadaz uq-Nāra, spuse ea încet, eu sunt o neghioabă și mai mare pentru că încă te doresc?

Ead trecu prin golul dintre ele.

— Nu ești o neghioabă mai mare decât sunt eu, răspunse ea, pentru că te iubesc atât de mult!

Se întinse spre Sabran, dându-i o șuviță de păr după o ureche. Sabran o privi în ochi.

Stăteau față-n față, de-abia atingându-se. În cele din urmă, Sabran îi luă mâinile lui Ead și i le puse pe mijlocul ei. Ead le trecu în partea din față și se-apucă să-i desprindă corsetul.

Sabran o privi. Ead își dorea ca acesta să fie un alt dans al lumânărilor, ca să guste din plin din urcușul îndelungat spre apropierea dintre ele, dar avea prea mare nevoie de ea. Degetele ei se prinseră pe dedesubtul dantelei și trase cu ele de agățătoare, una după alta, până când, în sfârșit, corsetul se deschise și căzu, lăsând-o pe Sabran în cămașa de noapte. Ead îi dădu jos veșmântul de mătase de pe umeri și o prinse de șolduri.

Stătea goală în umbre. Ead îi sorbi din priviri membrele, părul, ochii ca focul-vulpii.

Golul dintre ele dispăru. Sabran era acum cea care desfăcea corsetul lui Ead. Ead închise ochii și se lăsă dezbrăcată.

Se îmbrățișară ca niște tovarăși în prima noapte. Când Sabran îi dădu o sărutare pe gât, chiar în spatele pavilionului urechii, Ead lăsă capul să-i alunece într-o parte. Sabran își trecu mâinile peste partea de sus a spinării ei.

Ead o lăsă pe pat. Buzele-i flămânde se lipiră de ale ei, iar Sabran îi șopti numele, cu răsuflarea tăiată. Parcă trecuseră veacuri întregi de când se aflaseră ultima oară acolo.

Se împreunară printre blănuri și așternuturi, cu răsuflarea tăiată, fără să mai țină cont de nimic. Ead tremura de nerăbdare, în timp ce învăța din nou fiecare amănunt despre femeia pe care-o lăsase în urmă. Pomeții ei și nasul ridicat în vânt. Fruntea netedă. Gâtul ca un pilastru și micul pocal de la baza lui. Cele două adâncituri în partea de jos a spinării ei, precum urmele lăsate de vârfurile unor degete. Sabran îi

dezlegă buzele cu ale ei, iar Ead o sărută de parcă ar fi fost ultima lor faptă pe Pământ. De parcă această singură îmbrățișare l-ar fi putut ține sub control pe Nenumit.

Limbile lor dănțuiau aceeași pavană precum șoldurile lor. Ead lăsă capul în jos și-și atinse buzele de fiecare dintre claviculele ei fine, de vârfurile sânilor ei precum niște boboci de trandafiri. O sărută pe pântece, de pe care vânătaia începuse în cele din urmă să se șteargă. Singura urmă a adevărului era o dungă dedesubtul buricului ei.

Sabran îi luă fața în mâini. Ead privi în ochii care-o bântuiseră, ochii care încă o chemau. Degetele ei trecură ușor peste-o cicatrice ce i se întindea pe o coapsă și dădură de stropii ca de rouă adunați acolo unde o întâlnea pe cealaltă.

Apoi, Sabran o întoarse pe-o parte, cu un zâmbet strengăresc. Părul ei acoperea lumina lumânărilor. Ead își trecu mâinile peste mijlocul ei de forma unei sticluțe, își întrepătrunse degetele în partea de jos a spinării ei și o trase între picioarele ei.

Ardea mocnit de dorință. Sabran o mângâie cu o mână pe dosul coapsei și-i depuse un sărut ușor pe fiecare sân.

Cu siguranță, era un vis plin de neliniște. S-ar fi aruncat la mila deșertului dacă asta ar fi însemnat că o putea avea pe această femeie.

Sabran ajunse tot mai jos. Ead închise ochii, cu răsuflarea oprită-n piept. Simțurile i se sparseră-n bucăți, ca să se poată bucura de fiecare simțământ luminos. De pielea ei încălzită de foc. De mireasma de gralpomadă și cuișoare. Când un deget îi atinse ușor buricul, era încordată, tremura și se simțea scăldată în sudoare. În timp ce șoldurile i se înălțau în semn de bun-venit, buze moi trasau harta completă a îndoiturii coapsei ei.

Fiecare tendon îi era precum o coardă de virginal, așteptând cu ardoare atingerea unui muzician. Simțurile i se înnodată în jurul unor puncte tot mai mici, încordate în ritmul ales de Sabran Berethnet, iar fiecare atingere-i fremăta prin trup.

— Nu sunt *regina* ta, șopti Sabran, aplecată deasupra pielii

ei, dar sunt a ta. Își trecu degetele prin părul ei negru și încheie: Și-ai să descoperi că pot fi foarte mărinimoasă.

e

Adormiră abia când erau prea greoaie și sătule ca să-și mai țină osteneala în frâu. Cândva, în primele ceasuri ale zorilor, se treziră cu răpăitul ploii în fereastră și se căutară din nou, cu trupurile lucind în lumina chihlimbarie.

După aceea, se întinseră, lipite strâns una de alta, sub plăpumi.

— Trebuie să rămâi drept Doamna mea din Dormitor! murmură Sabran. Pentru asta. Pentru noi.

Ead privi spre complicatele cioplituri în piatră din tavan.

— Aș putea juca rolul lui lady Nurtha, spuse ea, dar acela va fi mereu un rol.

— Știu.

Sabran privi în întuneric.

— M-am îndrăgostit de un rol pe care l-ai jucat.

Ead încercă să nu lase cuvintele să-i ajungă la inimă, dar Sabran găsea mereu o cale de-a face asta.

Chassar o plăsmuise pe Ead Duryan, iar ea intrase atât de bine-n pielea ei, încât crezuseră cu toții în rol. Pentru prima oară, înțelegea cu adevărat cât de trădată și de tulburată trebuie să se fi simțit Sabran.

Sabran o luă pe Ead de mână și urmări conturul părții de jos a degetului ei. Cel pe care purta inelul cu piatra-soarelui.

— Nu l-ai mai purtat până acum.

Ead era aproape să adoarmă.

— Este simbolul Abației, spuse ea. Inelul unei ucigașe.

— Să înțeleg c-ai ucis o făptură draconică.

— Acum multă vreme. Alături de sora mea, Jondu. Am ucis un wyvern ce se trezise la viață în Săbiile Zeilor.

— Câți ani aveai?

— Cincisprezece.

Sabran cercetă o vreme inelul.

— Tânjesc să nu-ți cred povestea despre Galian și Cleolind.

M-am rugat amândurora toată viața, murmură ea. Dacă varianta poveștii așa cum o spui tu este cea adevărată, atunci nu l-am cunoscut niciodată pe vreunul dintre ei.

Ead își strecură o mână pe spatele ei.

— Mă crezi? o întrebă. Știi că nu am nicio dovadă în privința asta.

Nasurile li se atinseră.

— Îmi va lua ceva timp ca să îmi intre asta în cap… Dar nu-mi voi fereca mintea la ideea că Galian Berethnet a fost doar un om din carne și oase.

Răsuflarea ei deveni mai slabă. Preț de-o clipă, Ead crezu că o furase din nou somnul. Apoi, Sabran spuse:

— Mi-e teamă de războiul după care tânjește Fýredel. Își împreunară degetele, apoi Sabran completă: Și de umbra Nenumitului.

Ead nu făcu decât să-i mângâie părul cu o singură mână.

— Curând, am să le vorbesc oamenilor mei. Trebuie neapărat să știe că am de gând să țin piept Armiei Draconice și că am un plan pregătit pentru a pune capăt primejdiei lor o dată pentru totdeauna. Dacă tu reușești să găsești Sabia cea Adevărată, am să le-o arăt. Ca să le inspir un dram de optimism.

Sabran ridică privirea.

— Dorința ta cea mai aprinsă e să îl învingi pe Nenumit. Ce ai să faci când ai să reușești?

Ead își lăsă pleoapele să cadă. Era o întrebare pe care se străduise din răsputeri să nu și-o pună.

— Abația a fost întemeiată pentru a-l ține pe Nenumit sub control, răspunse ea. Dacă îl leg… cred că pot face orice.

O tăcere ciudată se lăsă între ele. Rămaseră în liniște până când Sabran se întoarse pe cealaltă parte.

— Sabran.

Ead se ținu departe de ea.

— Ce este?

— Îmi e prea cald!

Glasul îi era precum o platoșă. Având în față dosul umărului ei stâng, Ead încercă din răsputeri să adoarmă. Nu

avea niciun drept să ceară să afle adevărul.

Încă nici nu se revărsaseră zorile când se trezi. Sabran dormea lângă ea, atât de nemișcată, încât s-ar fi zis că-i moartă.

Având grijă să n-o tulbure, Ead se ridică. Sabran se foi când o sărută în creștetul capului. Trebuia neapărat să-i dea de știre că pleacă, însă părea ostenită chiar și în timp ce dormea. Măcar acum era în siguranță, înconjurată de oameni care-o iubeau.

Ead plecă din Dormitorul Mare și se întoarse în odăile ei, unde se spălă și se îmbrăcă. Margret Beck era deja în grajduri, cu o mantie de călărie și o pălărie împodobită cu o pană de struț, și înșeua un buiestraș cu ochii cârpiți de somn. Când zâmbi, Ead o îmbrățișă.

— Mă bucur foarte tare pentru tine, Meg Beck!

O pupă pe obraz.

— Viitoarea vicontesă Morwe.

— Mi-aș dori ca el să nu fi fost nevoie să fie numit viconte Morwe pentru a fi vrednic de mine, dar lucrurile stau așa cum stau.

Margret dădu înapoi și o prinse de mâini.

— Ead, vrei să-mi fii dătătoare?

— Ar fi o onoare! Iar acum poți să le dai părinților tăi vestea cea bună.

Margret oftă. Uneori, tatăl ei nici nu-și recunoștea copiii.

— Da! Mămica o să se bucure din cale-afară! Își netezi partea din față a mantiei crem și adăugă: Crezi c-arăt ca lumea?

— Cred că arăți ca lady Margret Beck. O culme a modei!

Margret răsuflă ușurată.

— Foarte bine! Mi se părea c-arăt ca proasta satului cu pălăria asta.

Călăriră pe străzile ce se trezeau la viață și trecură râul Limber pe Podul Rugilor, pe care erau cioplite chipurile tuturor reginelor din Casa Berethnet. Dacă se grăbeau, puteau ajunge până în ora zece la Summerport, cel care deservea țările de la miazănoapte de Inys.

— Dansul tău cu Sab de-aseară a dezlegat niște limbi.

Margret îi aruncă o privire.

— Umblă vorba că voi două ați fi ibovnice.

— Ce-ai spune dacă ai afla că e adevărat?

— Aș spune că și tu, și ea puteți să faceți ce vă poftește inima.

Putea avea încredere în Margret. Maica-i era martoră, avea să-i prindă bine să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă despre simțămintele sale față de Sabran – și totuși, ceva o făcea să vrea să păstreze taina, să țină doar pentru ele ceasurile petrecute împreună. Așa că nu spuse decât:

— Zvonurile nu-s ceva nou pe la curte. Hai, spune-mi de planurile tale de nuntă. Cred că ți-ar sta bine de tot cu galben. Tu ce zici?

e

Domeniul palatului Ascalon era învăluit în ceața dimineții. O ploaie torențială îmbibase pământul și înghețase peste noapte, preschimbând cărările în sticlă alunecoasă și împodobind toate pervazurile cu țurțuri.

Loth se afla printre ruinele Galeriei de Marmură, acolo unde el și Sabran stăteau și discutau adesea ceasuri la rând. Era o frumusețe tulburătoare în felul în care piatra se contopea cu pământul, precum ceara.

Niciun foc natural n-ar fi putut-o topi astfel. Numai ceva aruncat de Muntele Groazei.

— Aici mi-am pierdut fiica.

Aruncă o privire peste umăr. Sabran era aproape de el, cu fața roșie de frig și cu o căciulă de blană pe cap. Cavalerii Corpului ei o așteptau în depărtare, cu toții împlătoșați în argintiu, echipamentul lor de iarnă.

— Am numit-o Glorian. Cel mai măreț nume-al stirpei mele. Toate cele trei purtătoare ale acestui nume au fost mari regine.

Privirea ei era pierdută în trecut.

— Mă întreb adesea cum ar fi fost. Dacă numele ei ar fi fost

o povară, sau dacă ar fi ajuns la fel de ilustră precum celelalte.

— Eu cred că ar fi fost la fel de neînfricată și de virtuoasă precum mama ei.

Sabran reuși să schițeze un zâmbet ostenit.

— Ți-ar fi plăcut Aubrecht. Veni și se opri lângă el, după care adăugă: Era un om bun și cinstit. Așa cum ești și tu.

— Îmi pare rău că nu l-am cunoscut niciodată! spuse Loth.

Urmăriră împreună răsăritul soarelui. Undeva pe domeniul palatului, o ciocârlie începu a ciripi.

— M-am rugat în dimineața aceasta pentru lordul Kitston.

Sabran își sprijini capul pe umărul lui, iar el o trase mai aproape de el.

— Ead nu crede că după moarte ne așteaptă Halgalantul. Poate că are dreptate – dar eu încă am încredere, și voi avea mereu, că dincolo de acesta mai există o viață. Și am încredere că el a găsit-o.

— Și eu trebuie să am încredere în asta.

Loth se duse cu gândul la tunel. La acel mormânt singuratic.

— Îți mulțumesc, Sab! Din tot sufletul!

— Știu că moartea lui încă te doare, și ai toată dreptatea din lume, spuse Sabran, dar nu trebuie să îngădui ca judecata să ți se tulbure din pricina asta.

— Știu. Răsuflă adânc și continuă: Trebuie neapărat să ajung la Combe.

— Foarte bine. Pe mine mă găsești în Biblioteca Iatacului, văzând de chestiuni de stat nelămurite.

— Atunci, tare-nviorătoare mai e și ziua ce te-așteaptă!

— Cam așa ceva. Cu încă un zâmbet ostenit, Sabran se întoarse către Turnul Reginei, după care îi ură: Zi bună, lord Arteloth!

— Zi bună și ție, Majestate!

În ciuda tuturor celor întâmplate, îi părea bine că se întorsese la curte.

e

În Turnul Dearn, lordul Seyton Combe era învelit într-o pătură și citea o carte de rugăciuni, cu ochii împăienjeniți. Tremura din toate încheieturile, lucru deloc de mirare.

— Lord Arteloth, spuse Șoimul de Noapte, când temnicerul îl lăsă pe Loth să intre. Ce bucurie să vă văd întors la curte!

— Mi-aș dori să pot nutri simțăminte la fel de călduroase față de dumneata, Înălțime!

— A, păi nu m-aștept deloc la căldură, milord. Am avut pricini însemnate pentru care v-am trimis de-aici, dar n-au să vă placă.

Păstrându-și fața curată de vreun simțământ, Loth luă loc.

— Deocamdată, regina Sabran a lăsat cercetările asupra celor ce au încercat să pună mâna pe tronul ei în seama mea, spuse el. Aș dori să aflu tot ce știi despre Crest.

Combe se lăsă pe spate. Loth găsise mereu tulburători acești ochi.

— Când regina Sabran a rămas țintuită la pat de boală, începu Combe, n-am avut, inițial, nicio pricină pentru a bănui că era ceva nelalocul lui cu îngrijirea ei. A încuviințat să rămână în Turnul Reginei ca să-și ascundă pierderea sarcinii, iar lady Roslain a primit să rămână cu ea cât era bolnavă. Apoi, la puțină vreme după ce domnița Duryan a părăsit capitala…

— A fugit, îl corectă Loth. Temându-se pentru viața ei. Dumneata ți-ai cam făcut un obicei din a-i alunga pe prietenii reginei, Alteță!

— Îmi fac un obicei din a o ocroti, milord.

— Ai dat greș.

Auzind acestea, Combe scăpă un oftat din greu.

— Da, recunoscu el, frecându-și cearcănele de la ochi. Da, milord, așa este.

Spre marea-i furie, Loth simți un licăr de compătimire.

— Mergi mai departe! îi ceru.

Trecu o clipă până ce Combe o făcu:

— Doctorul Bourn a venit la mine, povesti el. I se poruncise să părăsească Turnul Reginei. Și-a mărturisit teama că, de fapt, în loc să fie îngrijită, Majestatea Sa era *păzită.* Numai

lady Igrain și lady Roslain aveau grijă de ea. Avusesem de multă vreme o senzație de… neliniște, în legătură cu Igrain. Nu-mi plăcea deloc soiul ei de pioșenie destul de nemiloasă.

Combe făcea cercuri în jurul tâmplelor cu degetele, încet.

— I-am spus cele pe care le aflasem de la una dintre iscoadele mele. Că lady Nurtha, așa cum este cunoscută acum, o cunoscuse trupește pe regină. Ceva s-a schimbat în privirea ei. A făcut un comentariu prin care făcea trimitere la regina Rosarian și la… purtarea ei în cadrul căsniciei.

Îl copleși o amintire, nechemată, cu portretul ei din Cárscaro, provocându-i o izbucnire violentă de gelozie.

— Am început să pun totul cap la cap, și nu mi-a plăcut deloc imaginea care-a ieșit, reluă Combe. Mi s-a părut că Igrain se îmbătase cu propria virtute de căpătâi. Și că urzea să-și înlocuiască regina cu altcineva.

— Roslain.

Combe încuviință din cap.

— Viitorul cap al familiei Crest. Când am încercat să pătrund în apartamentele regale, m-am trezit cu drumul blocat de oameni din suită, care mi-au spus că regina se simte prea rău ca să primească musafiri. Am plecat fără tăgadă, dar, în noaptea aceea, l-am prins pe secretarul lui Igrain. Ducesa e o femeie deșteaptă. Știa că nu trebuie să țină nimic în biroul ei, dar, silit să vorbească, secretarul mi-a dat pe mână documentele legate de banii ei. Zâmbi sumbru și reluă: Am găsit repetate plăți din partea Ducatului Askrdal. O plată uriașă din Cárscaro, achitată după moartea Reginei Mame. Mătăsuri fine și giuvaiere oferite drept mită. O sumă însemnată de coroane a fost mutată din cuferele ei în cele ale unui negustător pe nume Tam Arkin. Am descoperit că acesta este fratele vitreg al lui Bess Weald, cea care l-a omorât pe Lievelyn.

— O urzeală întinsă pe mai bine de zece ani, remarcă Loth, și dumneata n-ai văzut nimic din toate acestea.

Lui Loth îi zvâcni un colț al gurii.

— Șoimul are ochii ageri. Ar fi trebuit să ți se spună Cârtița de Noapte. Orbecăi prin beznă.

Combe chicoti fără veselie, dar chicotitul i se preschimbă în tuse.

— Pe bună dreptate, spuse el, cu glasul răgușit. Vezi dumneata, lord Arteloth, deși am ochi peste tot, sunt orbi la cei cu sânge sfânt. Am *presupus* că ceilalți Duci Spirituali erau credincioși. Așa că nu m-am menținut vigilent.

Tremura mai tare ca niciodată.

— Aveam dovezi împotriva lui Igrain, merse Combe mai departe, dar trebuia să umblu cu grijă. Pusese stăpânire pe Turnul Reginei, înțelegi dumneata, și orice mișcare necugetată împotriva ei ar fi putut să o pună pe Majestatea Sa în primejdie. M-am sfătuit cu lady Nelda și cu lordul Lemand și am hotărât că alegerea cea mai bună ar fi să ne întoarcem pe domeniile noastre, să revenim cu suitele noastre și să stingem flacăra uzurpării. Norocul nostru a fost, milord, că ați ajuns dumneavoastră primii, că altfel s-ar fi putut lăsa cu un mare măcel.

Urmă o pauză, în timp ce Loth cugeta la toate acestea. Oricât de tare îi displăcea acest om, vorbele lui păreau a fi adevărate.

— Din câte-am înțeles, Igrain a încercat să pună stăpânire pe putere chiar în timp ce o alungam pe lady Nurtha, ca eu să pot părea complice la fărădelegile ei, spuse Combe în vreme ce Loth se chinuia să înghită toate acestea, dar Sfântul mi-e martor că nu am făcut nimic nevrednic de un om cinstit! Nici n-am făcut ceva nevrednic de locul meu lângă regina Inysului.

Privirea-i era hotărâtă.

— O fi ea ultima Berethnet, dar *este* Berethnet. Și am de gând să domnească ani mulți de-acum înainte!

Loth îl cercetă cu băgare de seamă pe omul care îl exilase și-l trimisese la moarte aproape sigură. Exista ceva în privirea aceea care îl ducea cu gândul la sinceritate, dar Loth nu mai era băiatul credul care fusese alungat. Văzuse mult prea multe.

— Ai să mărturisești împotriva lui Crest, zise el în cele din urmă, și să predai dovezile pe care-ai pus mâna?

— Da.

— Și ai să trimiți o sumă de bani contelui și contesei de Honeybrook? întrebă Loth. Pentru pierderea singurului lor moștenitor, Kitston Glade. Singurul lor fiu. I se puse un nod în gât când completă: Și cel mai bun prieten care-a trăit vreodată!

— Da. Bineînțeles!

Combe înclină capul.

— Cavalerița Dreptății să îți călăuzească mâna, milord! Mă rog să fii mai binevoitor decât urmașa ei.

54. Răsărit

Marea Soarelui Dănțuitor era atât de limpede, încât apusul de soare-i dădea culoarea unui rubin pur. Niclays Roos stătea la prora *Căutării,* privind cum valurile se înălțau și se umflau.

Era bine să se afle în mișcare. *Căutarea* andocase săptămâni la rând în orașul ruinat Kawontay, unde negustătorii și piratii care nesocoteau interdicția de a cutreiera mările puseseră la punct o piață neagră înfloritoare. Echipajul încărcase corabia cu destule provizii și apă dulce pentru un drum de întoarcere și cu destul praf de pușcă și artilerie cât să radă de pe fața pământului un oraș întreg.

În cele din urmă, nu o vânduseră pe Nayimathun. Împărăteasa de Aur se hotărâse s-o păstreze pentru a o folosi ca pe o pârghie împotriva Înaltei Străji a Mării.

Niclays duse o mână la tunică, unde erau ascunse o fiolă de sânge și un solz pe care-l retezase de pe făptură. În fiecare noapte, scotea solzul ca să-l cerceteze, dar tot ce își aducea aminte, când degetele lui treceau peste suprafața solzului, era privirea făpturii în clipa în care el îi desprinsese platoșa de pe carne.

Un foșnet îl făcu să ridice privirea. *Căutarea* arborase velele roșii ale unei corăbii a molimei, cumpărate pentru a putea trece cu bine prin Marea Soarelui Dănțuitor. Chiar și așa, tot rămânea cel mai ușor de recunoscut vas din Răsărit, așa că nu era deloc de mirare că atrăsese imediat privirea răzbunătoare

a Seiikiului. Când Înalta Strajă a Mării și călăreții dragonilor îi ieșiseră în întâmpinare, Împărăteasa de Aur trimisese în față o barcă de vâslit, cu un avertisment. Avea s-o spintece pe mărita Nayimathun ca pe un pește dacă era vătămat fie și un colțișor din corabia ei sau dacă prindea pe oricare dintre ei c-o urmăreau. Ca dovadă că încă avea dragonul, le trimisese și unul dintre dinții lui.

Toți dragonii și toate navele dăduseră înapoi. Nu aveau ce altceva să facă. Totuși, se prea putea să-i urmărească de la depărtare.

— Aici erai!

Niclays se întoarse. Laya Yidagé veni și se opri lângă el.

— Păreai cam căzut pe gânduri, zise ea.

— Alchimiștii trebuie să pară căzuți pe gânduri, domniță scumpă.

Măcar erau în mișcare. Cu fiecare stea sub care navigau, se apropiau tot mai mult de final.

— M-am dus să văd dragonul. Laya își trase șalul pe ea și-l informă: Cred că trage să moară.

— Nu i se dă de mâncare?

— I se usucă solzii. Au dat cei din echipaj cu apă cu sare pe ei, dar trebuie să fie scufundat în apă.

Rafale de vânt biciuiau corabia. Niclays abia le băga de seamă pișcătura. Mantia-i era destul de grea ca să se simtă la fel de bine ca un urs sub greutatea blănii, Împărăteasa de Aur îi dăruise aceste haine după ce-l numise Maestru în Rețete, titlu oferit alchimiștilor de la curte în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

— Niclays, spuse Laya, în barbă, cred că noi doi ar trebui să facem un plan.

— De ce?

— Pentru că dacă nu-i niciun dud la capăt de drum, o să te descăpățâneze Împărăteasa de Aur.

Niclays înghiți în sec.

— Și dacă e vreunul?

— Ei, atunci poate n-ai să mori. Dar eu m-am săturat de flota asta. Am trăit destul ca o marinăreasă bătrână, nu mai

am de gând să și mor ca una. Îl privi și apoi adăugă: Vreau să merg acasă. Tu vrei?

Cuvântul îl făcu pe Niclays să se oprească în loc. De multă vreme, pentru el nu mai exista nicio *acasă*. Se numea Roos după Rozentun – un orășel liniștit cu vedere la golful Vatten, unde nu-și mai amintea nimeni de el. Nu mai rămăsese nimeni acolo în afară de mama lui, care-l disprețuia.

Presupunea că lui Truyde i-ar fi putut păsa dacă trăia sau murea. Oare încă se dădea de ceasul morții pentru o alianță cu Răsăritul sau își plângea în tăcere ibovnicul?

O bună bucată de vreme, *acasă* fusese la curtea menteză, unde avea parte de bunăvoința regelui, unde se îndrăgostise – dar Edvart murise, casa lui se năruise, iar amintirea-i rămăsese surprinsă doar în statui și portrete. Cât despre timpul petrecut în Inys, fusese nici mai mult, nici mai puțin decât un dezastru.

În cele din urmă, *acasă* fusese întotdeauna Jannart.

— Jan a murit pentru asta.

Își umezi buzele.

— Pentru copac. Nu pot să îi întorc spatele fără să-i aflu taina.

— Ești Maestru în Rețete. Fără-ndoială c-o să ți se dea răgaz să cercetezi copacul vieții, bombăni Laya. Dacă găsim elixirul, bănuiesc că Împărăteasa de Aur o să ne ducă la miazănoapte, în Orașul celor O Mie de Flori. Va încerca să-l vândă Casei Lakseng în schimbul ridicării opreliștii de a cutreiera mările. Am putea să ne facem nevăzuți în oraș, iar de-acolo, să fugim pe jos în Kawontay. Poți să iei cu tine câteva mostre din elixir.

— Pe jos!

Niclays pufni în râs, dar se opri imediat.

— În cazul foarte puțin probabil în care scăpăm cu viață după *acea* călătorie, ce facem mai departe?

— Există contrabandiști ersyrieni în Kawontay care acționează pe Marea Carmentum. Ar trebui să fim în stare să-i convingem să ne ducă peste Hău. I-ar plăti ai mei.

Lui n-avea cine-i plăti trecerea.

— Ți-ar plăti și ție drumul, adaugă Laya, văzând ce față

făcuse. Am eu grijă de asta!

— Ești tare bună! Șovăi scurt, după care adăugă: Ce-o să facem dacă nu-i niciun dud la capătul drumului?

Laya îi aruncă o privire.

— Dacă nu găsesc nimic, răspunse ea, atunci pleacă pe mare, Niclays. Va fi mai blândă decât furia ei.

El înghiți în sec.

— Da, recunoscu el. Bănuiesc c-așa va fi.

— Găsim noi ceva, spuse ea, ceva mai blând. Jannart credea în legendă. Cred că el te veghează, Niclays. Și cred că va avea grijă să ajungi acasă.

Acasă.

Putea da elixirul oricărui conducător ar fi dorit, iar acesta l-ar fi ocrotit de Sabran. Cel mai mult își dorea să meargă în Brygstad. Putea închiria o mansardă în Cartierul Vechi și-și putea câștiga pâinea învățându-i alchimie pe novici. Putea găsi puțină plăcere în bibliotecile din oraș și-n prelegerile ținute pe holurile universității. Dacă nu acolo, atunci în Hróth.

Și avea s-o găsească pe Truyde. Avea să fie ca un bunic pentru ea și să-l facă mândru pe Jannart.

În timp ce *Căutarea* își continua călătoria prin ape mai adânci, Niclays rămase lângă Laya și urmăriră stelele răsărind. Orice i-ar fi așteptat, un lucru era sigur. El sau năluca lui avea să-și doarmă somnul de veci.

55. Apus

Floarea Ascalonului, o navă de pasageri care deservea coasta de răsărit a Inysului, andocă în străvechiul oraș negustoresc Caliburn-pe-Mare la ora prânzului. Ead și Margret își începură călătoria călare peste provinciile Leas, trecând râul Lissom cel înghețat.

Ninsese peste noapte în miazănoapte, iar zăpada se întindea peste câmpuri precum smântână netezită cu un cuțit. În timp ce călăreau una lângă alta, oamenii de rând își scoteau pălăriile și strigau saluturi către Margret, care le zâmbea și le

făcea cu mâna. Ar fi ieșit o contesă de Goldenbirch pe cinste din ea dacă ar fi fost ea fiica mai mare.

Se îndepărtară de râu și trecură prin zăpada adâncă până la genunchi. În toiul iernii, pe câmp nu erau muncitori, căci pământul era prea înghețat ca să poată fi arat, dar Ead își ținu gluga trasă.

Familia Beck își avea cetatea de scaun într-o casă mare și luxoasă numită Serinhall. Aceasta se afla cam la un kilometru și jumătate de Goldenbirch, unde se născuse Galian Berethnet. Satul în sine era o ruină, dar rămânea un loc de pelerinaj pe Întinderea Virtuților. Stătea în umbra crângului-fărmăcat, care despărțea provinciile Leas de Lacuri.

După ceasuri întregi de călărit în urma cărora rămăseseră cu fețele bătute de vânt, Margret încetini calul la poalele unui deal. Ead se uita la un parc întins, alb. Serinhall se înălța în fața lor, sumbră și măreață, împăunându-se cu ferestrele-i uriașe și cu acoperișurile înalte, în formă de domuri.

— Ei, iată-ne ajunse, anunță Margret. Vrei să mergem drept la Goldenbirch?

— Nu încă, răspunse Ead. Dacă Galian a ascuns sabia în această provincie, trebuie să le fi spus păstrătorilor ei. Era cel mai de preț bun al lui. Simbolul Casei Berethnet.

— Și tu crezi că familia mea a păstrat taina față de reginele lor atâtea veacuri?

— Tot ce se poate.

Încruntându-se, Margret spuse:

— Sfântul *chiar* a venit odată la Serinhall, în anul în care s-a născut regina Sabran. Dacă există dovezi că a lăsat într-adevăr sabia aici, atunci tata ar trebui să știe de asta. A făcut din cunoașterea tuturor tainelor acestui domeniu munca lui de-o viață.

Lordul Clarent Beck nu se simțea-n apele lui de ceva vreme. Cândva un aprig călăreț, căzuse de pe cal, iar lovitura la cap îl lăsase cu ceea ce inyshienii numeau *ceața minții.*

— Hai, atunci! N-avem vreme de pierdut, spuse Margret, iar în ochi îi apăru o sclipire răutăcioasă. Ai chef de-o întrecere, lady Nurtha?

Ead apucă hățurile drept răspuns. În timp ce armăsarul ei galopa în josul dealului și prin parc, împrăștiind o turmă de căprioare roșcate, Margret strigă ceva deloc demn de-o domniță după ea. Ead râse, în timp ce vântu-i zbura gluga de pe cap.

Izbuti s-o întreacă pe Margret chiar când ajunse la poartă. Servitori ce purtau însemnul familiei Beck dădeau zăpada la o parte cu lopeți.

— Lady Margret!

Un bărbat slab ca o trestie, cu o barbă ascuțită, îi făcu o plecăciune.

— Bine-ați venit acasă, milady!

— Bună ziua, domnule Brooke! Margret descălecă, după care anunță: Dânsa este Eadaz uq-Nāra, vicontesă Nurtha. Ne duceți, rogu-vă, la Contesă, dacă binevoiți?

— Desigur, desigur!

Văzând-o pe Ead, bărbatul mai făcu o plecăciune.

— Lady Nurtha. Bun venit la Serinhall!

Ead se sili să încuviințeze din cap, căci titlul acesta n-avea să i se potrivească niciodată bine.

Dădu frâiele calului ei unui alt servitor. Margret intră alături de ea pe ușile deschise ale casei.

În holul de la intrare se afla un portret cât tot peretele în lungime, pe care era înfățișat un bărbat cu pielea ca abanosul și o privire solemnă, ce purta tunica și pantalonii strâmți care fuseseră la modă în Inys cu câteva veacuri înainte.

— Lordul Rothurt Beck, o informă Margret în timp ce treceau pe lângă portret. O figură parcă desprinsă dintr-una din tragediile inyshiene. Carnelian a III-a s-a îndrăgostit de lordul Rothurt, dar acesta era deja căsătorit. Iar aceasta – Margret arătă spre un alt portret – este Margret Mână-de-Fier, tiza mea. Ea ne-a condus oștile în vremea răscoalei de pe Dealul Gorse.

Ead ridică din sprâncene.

— Lordul Morwe își ia o soață de soi bun, într-adevăr.

— Așa-i. Sărmanul om! adăugă Margret, cu un glas istovit. Mama o să aibă grijă să nu uite niciodată treaba asta.

Domnul Brooke îi conduse printr-un adevărat labirint de coridoare, cu pardoseală din lemn și uși uriașe de stejar. Atâta loc doar pentru doi oameni și servitorii lor!

Lady Annes Beck citea în camera mare când intrară ele. Deja o femeie înaltă, purta un attifet care-o făcea să pară mai înaltă cu câțiva centimetri. Pielea-i maronie n-avea riduri, dar avea șuvițe cărunte în părul ondulat.

— Ce e, domnule Brooke?

Ridică privirea și-și dădu ochelarii jos.

— Sfinte! Margret!

Margret făcu o reverență.

— Nu-s încă sfântă, mamă, dar mai dă-mi ceva răgaz!

— O, copila mea!

Lady Annes se grăbi cu brațele deschise spre fiica ei. Spre deosebire de Margret și Loth, la ea se simțea un accent de miazăzi.

— Am aflat abia azi-dimineață de logodna ta cu lordul Morwe, spuse ea, îmbrățișând-o pe Margret. Ce te-aș scutura pentru c-ai primit logodna fără să ne ceri și nouă îngăduința, dar dacă regina Sabran ți-a dat îngăduința ei…

I se luminase chipul de fericire.

— A găsit în tine o minunăție rară, draga mea!

— Mulțumesc, mamă…

— Așadar, ți-am comandat deja cel mai fin satin pentru rochia ta. Un albastru-viu te-ar prinde foarte bine. Croitorul meu favorit din Greensward o să aducă stofa cu corabia din Kantmarkt. Bineînțeles, vei purta și-un attifet, cu perle albe și safire, și trebuie *neapărat* să te căsătorești în sanctuarul din Caliburn-pe-Mare, cum am făcut și eu. Nici c-ai să găsești un loc mai frumos!

— Ei, mamă, pare-se că tu ții bine de tot frâiele nunții mele!

O sărută pe obraz.

— Mamă, îți aduci aminte de domnița Duryan. Acum este dame Eadaz uq-Nāra, vicontesă de Nurtha. Și prietena mea cea mai dragă.

Ead făcu o reverență. O întâlnise pe lady Annes o dată sau

de două ori la curte, când contesa venise să-și vadă copiii, dar nu destul de mult pentru ca întâlnirea să lase vreo impresie puternică asupra vreuneia dintre ele.

— Dame Eadaz, reluă lady Annes, pe un ton cam forțat. Cu nici patru zile-n urmă, crainicii dădeau de veste că ești căutată pentru erezie.

— Acei crainici au fost plătiți de niște trădători, milady, răspunse Ead. Majestatea Sa nu dă crezare vorbelor lor.

— Hm!

Lady Annes o cercetă din cap până-n picioare.

— Clarent a crezut mereu că tu aveai să-l iei de soț pe fiul meu. Nădăjduiesc că n-a fost nimic nelalocul lui între voi, deși acum poate că *ești* o pereche potrivită pentru viitorul conte de Goldenbirch. Înainte ca Ead să poată formula un răspuns, contesa bătea deja din palme și spunea: Brooke! Pregătește masa de seară!

— Da, milady, veni răspunsul din depărtare.

— Mamă, se opuse Margret, nu putem să rămânem la cină. Trebuie să vorbim despre…

— Hai, Margret, nu fi caraghioasă! O să trebuiască să pui ceva pe tine ca să-i poți dărui lordului Morwe un moștenitor.

Margret părea gata să moară de rușine. Lady Annes se îndepărtă în grabă.

Rămaseră singure în camera cea mare. Ead se îndreptă spre fereastra cu vedere la parcul cu căprioare.

— Frumoasă casă! aprecie ea.

— Da. Mi-e un dor cumplit de ea!

Margret își trecu degetele peste virginale.

— Îmi cer iertare pentru mama! E… sinceră, dar are gânduri bune.

— Cam toate mamele au.

— Da.

Margret zâmbi.

— Haide! Ar cam trebui să ne schimbăm.

O conduse pe Ead pe și mai multe coridoare și pe un șir de trepte, spre o cameră pentru oaspeți din aripa de răsărit. Ead se dezbrăcă de hainele de călărie. În timp ce se spăla pe față la

chiuvetă, ceva de la fereastră-i atrase atenția. Până să meargă să vadă despre ce anume era vorba, acel lucru și dispăruse.

Începea să se sperie din orice. Surorile ei aveau să vină mai devreme sau mai târziu, fie ca să o reducă la tăcere, fie ca s-o silească să se întoarcă în Lasia.

Scuturându-se, avu grijă să-și păstreze săbiile la îndemână și se pregăti pentru cină. Margret o întâmpină afară, apoi purceseră spre verandă, acolo unde lady Annes era deja așezată la masă. Servitorii ei le umplură paharele cu perată – o specialitate în această provincie –, apoi aduseră o tocană groasă de vânat și pâine cu coaja groasă.

— Și acum, ia să-mi spuneți voi amândouă cum e la curte! spuse lady Annes. Mi-a părut cumplit de rău să aud că regina Sabran și-a pierdut pruncul!

Mâna i se îndreptă spre propriul pântece. Ead știa că mai pierduse o fată înainte de-a o avea pe Margret.

— Majestatea Sa este bine acum, mamă, răspunse Margret. Acum, cei ce încercau să-i ia puterea au fost prinși.

— Să-i ia puterea, repetă contesa. Cine-a fost?

— Crest.

Lady Annes o privi țintă.

— Igrain. Încet, lăsă deoparte cuțitul cu care tăia mâncarea, apoi exclamă: Pentru numele Sfântului, nu-mi vine-a crede!

— Mamă, spuse Margret, cu blândețe, tot ea s-a aflat și-n spatele morții reginei Rosarian. A urzit alături de Sigoso Vetalda.

Auzind acestea, lady Annes inspiră adânc și nu mai zise nimic preț de câteva clipe. Un amestec de simțăminte i se citea pe față.

— Știam că Sigoso avea să-i poarte pică. Era neobosit în urmărirea țelului său. Dar ca Igrain să pună să-i fie *omorâtă* regina, și încă într-un asemenea mod…

Ead se întreba dacă lady Annes Beck, ca fostă Doamnă din Dormitor, știa despre aventura dintre Rosarian și Harlowe. Dacă știa, poate, că prințesa era o bastardă.

— Îmi pare rău, mamă!

Margret o luă de mână.

— Crest n-are să mai facă rău nimănui de-acum.

Lady Annes reuși să încuviințeze din cap.

— Măcar acum putem să punem capăt acestei povești. Se șterse la ochi și adăugă: Nu-mi pare rău decât de faptul că Arbella n-a mai trăit ca să audă asta. Mereu se învinovățea.

Mâncată în tăcere, dar nu dură mult.

— Cum se simte lordul Goldenbirch, milady?

— Clarent, mă tem, e cam la fel. Uneori e în prezent, alteori e în trecut, alteori nu-i pe nicăieri.

— Mai întreabă de mine, mamă? întrebă Margret.

— Da. În fiecare zi, răspunse lady Annes, părând obosită. Du-te sus să-l vezi! Nu vrei?

Margret o privi pe Ead peste masă.

— Ba da, mamă. Sigur că vreau.

e

Lady Annes se mândrea cu calitatea ei de gazdă. Asta însemna că, după două ceasuri, Ead și Margaret se aflau tot în capul mesei.

Un șemineu cu vatră le usca hainele. Mâncarea care le încălzea oasele venea în continuare din bucătărie. Discuția se îndreptă către noaptea nunții care urma, iar lady Annes începu în curând să-și sfătuiască fiica în legătură cu ea. („Trebuie să *te aștepți* să fii dezamăgită, draga mea, căci faptul nu face adesea dreptate făgăduinței.”). În tot acest timp, Margret avu întipărit pe față zâmbetul chinuit pe care Ead i-l văzuse adesea la curte.

— Mamă, spuse Margret când reuși în sfârșit să scoată o vorbă, îi povesteam lui Ead legenda familiei noastre. Că Sfântul a trecut pe la Serinhall.

Lady Annes își clăti gura plină de mâncare.

— Sunteți istoric, dame Eadaz?

— Mă interesează istoria, milady.

— Ei bine, potrivit cronicilor, Serinhall l-a găzduit pe Sfânt timp de trei zile, la puțină vreme după ce regina Cleolind a murit dând naștere pruncului. Familiile noastre erau prietene

și aliate ale regelui Galian de multă vreme. Unii spun că, pentru o vreme, a avut încredere numai în ea, chiar mai mult decât în Sfânta Suită.

În timp ce tartele cu cheag, merele coapte și laptele dulce erau servite fără întrerupere, Ead schimbă o privire cu Margret.

e

Când cina se încheie în cele din urmă, lady Annes le îngădui să plece de lângă ea. Margret o conduse pe Ead pe trepte, cu o lumânare-n mână.

— Sfinte! spuse ea. Îmi pare rău, Ead! Ea aștepta ca una dintre noi să se căsătorească, pentru a putea face toate planurile în legătură cu asta, iar Loth a cam dezamăgit-o din punctul ăsta de vedere.

— N-are nicio însemnătate. Ține foarte mult la tine.

Când ajunseră la ușile cioplite migălos ale aripii de miazănoapte, Margret se opri.

— Și dacă… Își răsuci un inel de pe degetul mijlociu și încheie: Și dacă tata nu-și mai aduce aminte de mine?

Ead îi puse o mână pe spate.

— A întrebat de tine.

Auzind acestea, Meg răsuflă adânc. Îi dădu lumânarea lui Ead și deschise ușile.

În odaie era un aer înăbușitor. Lordul Clarent Beck moțăia într-un scaun cu spătar înalt, cu o plapumă pe umeri. Numai albul părului și-un rid sau două îl despărțeau de Loth, atât de izbitoare era asemănarea dintre ei. Picioarele parcă i se veștejiseră de când îl văzuse Margret ultima oară.

— Cine-i acolo? Se foi nițel și adăugă: Annes?

Margret se apropie la el și-i luă fața în mâini.

— Tată, spuse ea. Tată, sunt Margret.

El deschise cu greu ochii.

— Meg.

Mâna bărbatului se apropie de brațul ei.

— Margret. Chiar tu ești?

— Da.

Îi scăpă un hohot de râs gâtuit.

— Da, tăticule, aici sunt! Îmi pare rău că te-am abandonat atâta vreme!

Îi sărută mâna.

— Iartă-mă!

El îi ridică bărbia cu un singur deget.

— Margret, spuse el, ești copilul meu. Te-am iertat de toate păcatele tale din prima zi de viață.

Margret îl cuprinse cu brațele și-și lipi fața de scobitura gâtului lui. Lordul Clarent îi mângâie părul cu o mână fermă, cu o expresie pe deplin senină. Ead nu-și cunoscuse niciodată tatăl bun, dar brusc, își dorea să-l fi cunoscut.

— Tăticule, spuse ea, dând înapoi, o mai ții minte pe Ead?

Ochii lui negri, cu pleoape grele, o priviră cu băgare de seamă pe Ead. Erau la fel de blânzi pe cât și-i amintea ea.

— Ead, spuse el, cam răgușit. Pe cinstea mea! Ead Duryan.

Îi întinse mâna, iar Ead îi sărută inelul cu pecete.

— Ce bucurie să te văd, copilă! Te-ai măritat cu fiul meu?

Ead se întreba dacă el știa că Loth fusese exilat.

— Nu, milord, spuse ea, cu blândețe. Loth și cu mine nu ne iubim în felul acela.

— Știam eu că era prea frumos ca să fie adevărat!

Lordul Clarent chicoti.

— Nădăjduiam să-l văd căsătorit, dar mă tem că n-are să se-ntâmple niciodată asta.

Spunând acestea, fruntea i se încreți, iar chipul îi deveni lipsit de expresie. Margret i-l luă în mâini, ținându-i atenția îndreptată asupra ei.

— Tată, reluă ea, mama spune că m-ai chemat.

Lordul Clarent clipi.

— Te-am chemat…

Încet, încuviință din cap.

— Da. Am a-ți spune ceva de mare însemnătate, Margret.

— Acum sunt aici.

— Atunci, trebuie să iei asupră-ți taina. Loth a murit, spuse el, cu glasul tremurând, așa că acum, tu ești moștenitoarea.

Numai moștenitoarea casei Goldenbirch trebuie să știe.

Cutele de pe frunte i se adânciră.

— Loth a *murit*.

Pesemne că tot uita că Loth se întorsese. Margret îi aruncă o privire lui Ead, apoi se uită la el, trasând cercuri cu degetele mari în jurul pomeților lui.

Aveau nevoie ca el să creadă că Loth murise. Era singura cale de-a afla unde era ascunsă sabia.

— Se… presupune că a murit, tată, spuse Margret, încet. Eu sunt moștenitoarea.

Trăsăturile lui se înmuiară sub degetele. Ead știa cât de tare trebuia s-o doară pe Ead să-i spună o minciună atât de sfâșietoare, dar să-l cheme pe Loth din Ascalon ar fi durat câteva zile, pe care era posibil să nu le aibă la dispoziție.

— Dacă Loth a murit… atunci tu trebuie *neapărat* să pui mâna pe ea, Margret, spuse Clarent, cu ochii umezi. Pe *Hildistérron*.

Cuvântul parcă o izbi pe Ead în stomac.

— *Hildistérron,* murmură Margret. Ascalon.

— Când am devenit conte de Goldenbirch, continuă el, bunica ta mi-a spus. Clarent o strânse de mână și continuă: Trebuie să ajungă la copiii mei, apoi la copiii tăi. Ca să nu se întoarcă *ea* și să o ia.

— Ea, se băgă Ead. Lord Clarent, care ea?

— Ea. Doamna din Pădure.

— Kalyba.

„Am căutat-o pe Ascalon veacuri la rând, dar Galian a ascuns-o bine.” Clarent părea tulburat acum. Le privi pe amândouă cu teamă.

— Nu vă cunosc, șopti el. Cine sunteți?

— Tată, spuse Margret, de îndată, sunt Margret! Când în ochi îi apăru o privire nedumerită, vocea ei tremură: Tată, rogu-te, rămâi cu mine! Dacă nu îmi spui acum, se va pierde în negura minții tale.

Îi strânse mâinile.

— Te rog! Spune-mi unde este ascunsă Ascalon!

El se-agață de ea, de parcă ar fi fost întruchiparea ținerii lui

de minte. Margret rămase nemișcată, în vreme ce el se apleca spre ea, iar buzele lui crăpate i se lipeau de ureche. Ead le privi mișcându-se, cu inima bubuind.

În clipa aceea, ușa se deschise, iar lady Annes intră în odaie.

— E vremea să-ți bei apa-somnului, Clarent, spuse ea. Margret, acum trebuie să se odihnească.

Clarent îi ținu capul în mâini.

— Fiul meu.

Umerii i se scuturau de suspine.

— Fiul meu a murit.

Lady Annes făcu un pas în față, încruntându-se.

— Ba nu, Clarent, veștile sunt bune. Loth s-a întors.

— Fiul meu a murit.

Suspinele îi zguduiau tot trupul. Margret își duse o mână la gură, cu ochii plini de lacrimi. Ead o prinse de cot și o conduse afară, lăsând-o pe lady Annes să-i poarte de grijă tovarășului ei.

— Ce mai lucru i-am spus și noi! zise Margret, cu glasul gâtuit.

— Ați fost nevoite să faceți asta, o liniști Ead.

Margret încuviință din cap.

Ștergându-și umezeala de la ochi, o târî pe Ead drept în dormitorul ei, unde căută o pană și o bucată de pergament și scrijeli o solie.

— Până nu uit ce-a zis tata, murmură ea.

Din cânturi mă știți. Cu-adevăr necântat,
Mă aflu-unde stelele nu mai pot vedea,
În foc m-am călit, din comet-am ființat,
Eu sunt peste frunze și pe sub copac,
Blănoșii supuși, ofrandele-s demult duse.
Stinge foc, sparge piatră și m-ai liberat!

— Altă blestemată de *cimilitură!*

O fi fost oboseala ultimelor săptămâni, dar Ead se simțea atât de copleșită de frustrare, încât gândul amenința să-i răpească și ultima fărâmă de sănătate mintală.

— Să-i *blesteme* Maica de strămoși, cu cimiliturile lor cu tot! N-avem vreme de…

— Știu întocmai ce înseamnă.

Margret își îndesa deja pergamentul în corset.

— Și știu și unde este Ascalon. Vino după mine!

e

Margret dădu de știre crainicului că aveau să meargă să călărească în această seară și că nu era nevoie ca lady Annes Beck să le aștepte. Ceru și câte-o lopată pentru fiecare. Grăjdarul le aduse, laolaltă cu cei mai iuți cai din grajduri și cu câte-un felinar pentru șa pentru fiecare.

Înveșmântate în mantiile lor grele, se îndepărtară la galop de Serinhall. Margret nu îi spusese lui Ead decât că se îndreptau spre Goldenbirch. Ca să ajungi acolo, trebuia s-o iei pe vechiul drum al morților. Era plin de zăpadă, dar Margret știa drumul.

În zilele regilor, trupurile neînsuflețite erau duse din Goldenbirch și din alte sate pe drumul spre orașul Arondine, acum năruit, spre a fi îngropate. Primăvara, pelerinii mergeau într-acolo la lumina lumânărilor, desculți și cântând. În cele din urmă, depuneau ofrande în locul unde stătuse cândva Vatra Casei Berethnet.

Călăriră pe sub stejari cocârjați, străbătură ținuturi ierboase și trecură de un cerc din zorii Inysului.

— Margret, întrebă Ead, ce înseamnă cimilitura?

Ead își încetini calul, aducându-l la trap.

— Mi-a venit în minte de îndată ce tata mi-a șoptit cuvintele. N-aveam decât șase ani, dar mi-am adus aminte.

Ead își lăsă capul pe sub o cracă.

— Luminează-mă și pe mine, rogu-te!

— După cum știi, Loth și cu mine am crescut despărțiți – el a locuit de mic la curte, cu mama, iar eu am locuit aici, cu tata –, dar Loth venea acasă pentru pelerinajul de primăvară. Nu puteam să sufăr când era nevoit să plece. Într-un an, m-am supărat atât de tare pe el pentru că m-a părăsit, că mi-am

jurat că n-aveam să mai vorbesc niciodată cu el. Ca să mă îmbuneze, mi-a făgăduit că ultima zi a șederii lui aveam s-o petrecem toată împreună, așa că l-am pus să-mi făgăduiască faptul că aveam să facem *orice* voiam eu. Apoi, continuă ea, am poruncit să mergem să vedem crângul-fărmăcat.

— Într-adevăr, erai curajoasă pentru o copilă de la miazănoapte.

Margret pufni.

— Scrântită, mai degrabă. Oricum, Loth făcuse jurământul, și chiar și la doisprezece ani, era prea galant ca să și-l poată încălca. La revărsatul zorilor, ne-am furișat din paturi și am luat-o chiar pe acest drum către Goldenbirch. Apoi, pentru prima oară de când ne știam, am mers mai departe, până când am ajuns în crângul-fărmăcat, casa Doamnei din Pădure. Ne-am oprit tocmai la marginea pădurii. Pentru o fetișcană, copacii erau ca niște uriași fără de chipuri, dar m-au vrăjit cu totul. L-am ținut pe Loth de mână și am stat, tremurând, în umbra crângului-fărmăcat, întrebându-ne dacă vrăjitoarea avea să vină să ne fure, să ne jupoaie și să ne roadă oasele în clipa în care puneam piciorul în el. În cele din urmă, mi-am pierdut răbdarea și i-am dat un brânci destul de zdravăn lui Loth.

Ead se stăpâni să zâmbească.

— Cum a țipat! își aminti Margret. Totuși, când a fost limpede că n-avea să fie târât spre un sfârșit sângeros, am devenit amândoi îndrăzneți ca niște păuni și am început să culegem mure și să căscăm gura prin crâng. În cele din urmă, când s-a înserat, ne-am hotărât să ne ducem acasă. Atunci a fost momentul în care Loth a găsit o mică scobitură în pământ. A spus că nu e decât o vizuină de iepure. Eu credeam că era o gaură de wyrm și că eram în stare să omor orice wyverlandru s-ar fi pitit în ea. Ei bine, auzind acestea, Loth a râs zdravăn, iar râsul lui m-a scos din sărite și m-a făcut să mă târăsc în gaură. Era foarte îngustă, spuse Margret. Am fost nevoită să scurm cu mâinile. Cu capul înainte, m-am târât înăuntru cu o lumânare… și la-nceput, n-am dat decât de pământ. Dar de-ndată ce m-am întors, am alunecat, am căzut

și m-am trezit într-un tunel atât de mare, că puteam să stau în picioare în el. Cumva, lumânarea mi-a rămas aprinsă, așa că am îndrăznit să merg puțin mai departe. Era limpede că tunelul nu fusese săpat de iepuri. Nu-mi aduc aminte cât de departe-am ajuns. Îmi aduc aminte doar că spaima-mi creștea din clipă în clipă. În cele din urmă, când credeam că mai am puțin și fac pe mine de frică, am luat-o la fugă înapoi, am ieșit împleticindu-mă din văgăună și i-am zis lui Loth că nu e nimic în acel loc.

Zăpada i se prinse în gene.

— Credeam că dădusem, din întâmplare, peste locuința Doamnei din Pădure, și că, dacă spuneam cuiva, avea să vină și să mă răpească. Ani întregi, am avut coșmaruri cu acel tunel. Coșmaruri în care eram golită de sânge sau îngropată de vie.

Rareori părea Margret speriată. Chiar și acum, după optsprezece ani, amintirea încă o îngrozea.

— Bag de seamă că până la urmă am uitat de asta, spuse ea, dar când tata mi-a vorbit… mi-am adus aminte.

Eu sunt peste frunze și pe sub copac, blănoșii supuși, ofrandele-s demult duse.

— Iepurii, murmură Ead. Kalyba mi-a spus că mergea rar în crâng, dar că era posibil ca Galian să meargă. Sau poate că strămoșii tăi au fost cei care i-au spus despre tunel.

Margret încuviință din cap, cu maxilarul încleștat.

Călăriră mai departe. Se lăsase întunericul când în față le apărură ruinele Goldenbirch-ului.

În acest loc sfânt, leagănul Întinderii Virtuților, liniștea era desăvârșită. Zăpada era purtată de vânt precum cenușa. În timp ce caii lor treceau tropăind pe lângă ruinele care rămăseseră neatinse veacuri întregi, Ead aproape crezu că lumea se sfârșise, iar ea și Margret erau ultimii oameni în viață. Se întorseseră în timp, într-o epocă în care Inysul era cunoscut drept Insulele Inyscăi.

Margret opri calul și descălecă.

— Aici s-a născut Galian Berethnet. Se aplecă să înlăture o parte din zăpadă, după care continuă: Aici, o croitoreasă a dat

naștere unui fiu, iar fruntea fiului a fost însemnată cu cenușă de păducel.

Mâinile ei înmănușate scoaseră la iveală o placă de marmură, adâncită bine în pământ.

AICI A FOST VATRA CASEI BERETHNET
LOCUL NAȘTERII REGEULUI GALIAN AL INYSULUI
EL, CARE ESTE SFÂNTUL ÎNTREGII ÎNTINDERI A VIRTUȚILOR

— Am auzit vorbindu-se că Galian nu avea rămășițe pământești, își aminti Ead. Este un lucru neobișnuit?

— Da, recunoscu Margret. Foarte. Inyscanii ar fi trebuit să păstreze rămășițele unui rege. Asta dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva a murit într-un mod pe care oamenii din suita lui să vrea să-l ascundă.

Margret urcă din nou în șa.

— Nimeni nu știe cum a pierit Sfântul. În cărți scrie numai că s-a alăturat reginei Cleolind în ceruri și că acolo a construit Halgalantul, așa cum aici construise Ascalonul.

Făcu semnul sabiei asupra plăcii de marmură, apoi își îndemnară caii să pornească.

Crângul-fărmăcat era o întruchipare a groazei la miazănoapte. În timp ce-i apărea în față, Ead înțelese de ce. Înainte ca Nenumitul să-i învețe pe inyscani să se teamă de lumina focului, pădurea aceea-i învățase să se teamă de întuneric. Cei mai mulți dintre copacii de aici erau uriași și străvechi, destul de apropiați între ei, încât să alcătuiască un zid precum o perdea neagră. Aveai o senzație apăsătoare când îi priveai.

Se apropiată de ei la trap și-și priponiră caii.

— Poți să găsești vizuina de iepure?

Ead păstră glasul scăzut. Știa că erau singure, dar locul acesta o tulbura.

— Bănuiesc că da, răspunse Margret, desprinzând felinarul și uneltele din șa. Doar să rămâi aproape de mine.

Pădurea din jur înghițea orice lumină. Ead luă unul dintre

felinarele din șa, își împreună degetele cu ale lui Margret, apoi făcură împreună primul pas în crângul-fărmăcat.

Zăpada le scârțâia sub cizmele de călărie. Coronamentul era des – copacii-uriașilor nu-și lepădau niciodată cojocul din ace –, dar căzuse suficientă zăpadă ca să acopere totul.

În timp ce mergeau, Ead se simți copleșită de un simțământ de deznădejde. Era posibil să fie și de la frig, și de la întunericul deplin, dar șemineul de la Serinhall îi părea acum la fel de îndepărtat precum strâmtoarea Burlah. Își vârî bărbia adânc în gulerul îmblănit al mantiei ei. Margret se oprea din când în când, de parcă ar fi vrut să asculte ceva. Când pocni o rămurică, chiar și Ead se încordă. Sub cămașă, giuvaierul devenea tot mai rece.

— Pe vremuri, pe-aici erau și lupi, spuse Margret, dar au fost vânați până au dispărut.

Fie și doar ca să-i dea de lucru lui Margret, Ead întrebă:

— De ce i se spune crâng-fărmăcat?

— Noi credem că *fărmăcat* era cuvântul pe care inyscanii-l foloseau pentru a face referire la căile vechi. La închinarea la natură. Mai ales la păducel.

Continuară să meargă târșâindu-și picioarele prin zăpadă o veșnicie, fără a vorbi. Loth și Margret fuseseră copii curajoși.

— Aici e.

Margret se apropie de un nămete de la rădăcina unui stejar noduros.

— Dă-mi o mână de ajutor, Ead!

Ead se ghemui lângă ea cu una dintre lopeți și se apucară de săpat. O vreme, păru că Ead nu-și amintea cum trebuie – dar, deodată, lopețile lor pătrunseră prin zăpadă într-o scobitură.

Ead dădu zăpada la o parte de pe marginile acesteia. În clipa aceea, gaura de iepure era prea mică până și pentru un copil. Săpată cu lopețile și cu mâinile, până când deveni suficient de mare ca să încapă amândouă. Margret privea neliniștită spre deschizătură.

— Intru eu prima, se oferi Ead.

Îndepărtă cu piciorul pământul din gaură și se strecură

înăuntru, lăsând felinarul la intrare.

Înăuntru, abia era destul de lat pentru un iepure hrănit ca lumea, darămite pentru o femeie. Ead își aprinse focul magului și se împinse înainte pe burtă. Se târî până la tunel, așa cum făgăduise Margret, apoi își dădu pur și simplu drumul într-un hău întunecos. Nereușind să se întoarcă, Ead nu avu ce face decât să se avânte cu capul înainte.

Căzătura fu scurtă și dură. În timp ce se ridica de jos, focul-magului îi aruncă scântei, dezvăluind un tunel cu pereții din calcar și un tavan cu boltă, destul de mare ca să se poată sta în picioare în el.

Margret i se alătură. Ținea felinarul ridicat într-o mână și un cuțit în cealaltă.

Pereții tunelului aveau alcovuri săpate în ei, deși mai rămăseseră doar cioturile lumânărilor în ele. În această vizuină ascunsă era răcoare, dar nici pe departe precum aerul înghețat de la suprafață. Margret încă tremura sub faldurile mantiei.

Curând, ajunseră într-o încăpere cu tavan jos, unde două vase din fier străjuiau o altă placă, tăiată din piatră-neagră. Margret se aplecă să miroasă una.

— Ulei de lamantin. Un vas atât de mare arde-un anotimp întreg, zise ea. Cineva a avut grijă de acest loc.

— Adu-mi aminte când a căzut tatăl tău, spuse Ead.

— Acum trei ani.

— Înainte să cadă, mergea adesea în crângul-fărmăcat?

— Da, des. Cum crângul-fărmăcat e în provincia noastră, uneori mergea cu servitorii prin el, ca să se-asigure că e totul în regulă. Uneori, mergea și singur. Mi se părea că asta-l făcea să fie cel mai curajos bărbat din câți există.

La lumina focului-magului, Ead citi inscripția de pe placă.

EU SUNT LUMINĂ DIN FOC ȘI DIN STEA
TOT CEEA CE BEAU SE VA ÎNECA

— Meg, spuse ea. Loth te-a lămurit în privința magiei mele, nu-i așa?

— Dac-am înțeles eu bine, magia ta e o magie a focului,

răspunse Margret, și e cumva atrasă de magia luminii stelelor – dar nu la fel de mult cât se atrage magia luminii stelelor pe sine însăși. Am înțeles bine?

— Întocmai. Galian trebuie să fi știut că sabia avea să fie atrasă de sterren, iar Kalyba avea o rezervă de sterren. Nu voia ca ea să audă acea chemare. Oricine-ar fi îngropat-o pe Ascalon, a înconjurat-o cu foc. Îmi închipui că-n primele veacuri, oricine era Paznicul Munților Leas era însărcinat cu păstrarea intrării deschise și a torțelor aprinse.

— Crezi că asta făcea tata.

Margret încuviință încet din cap.

— Dar când el a căzut…

— … taina aproape că s-a pierdut.

Cele două priviră în jos, spre placă. Era prea grea ca s-o urnească din loc cu mâinile.

— Plec eu călare înapoi spre Serinhall și-aduc un baros, spuse Margret.

— Stai așa.

Ead desprinse giuvaierul care stinge de la gât. Era rece precum gerul în mâna ei.

— O simte pe Ascalon, spuse ea, dar atracția nu-i destul de puternică pentru a o scoate din piatră.

Stătu să cugete nițel.

— Ascalon e din lumina stelelor, dar a fost făurită cu foc. E o unire a celor două.

Ridică focul-magului.

— Și răspunde la ceea ce seamănă cel mai mult cu ea însăși, completă Margret, începând să se prindă.

Limba de foc linse giuvaierul. Ead se temu că intuiția o înșelase, până când o lumină luci în el – o lumină albă, sărutul lunii pe apă, care cânta precum o coardă ciupită.

Placa din piatră crăpă la mijloc, cu un sunet ca un tunet. Ead se aruncă în spate și-și acoperi fața, în timp ce piatra-neagră se sfărâmă în bucăți. Giuvaierul îi zbură din mână, iar din placa spartă se revărsă o dâră de lumină prin toată încăperea. Ceva se lovi de perete cu destulă forță ca să-i țiuie urechile, apoi se opri, scoțând aburi, lângă giuvaier, care

tremură în semn de răspuns. Ambele luceau cu o lumină alb-argintie.

Când lumina slăbi, Margret căzu în genunchi.

În fața lor se afla o sabie măreață. Fiecare centimetru din ea – mânerul, garda, tăișul – era de-un argintiu curat, luminos, ce lucea ca o oglindă.

În foc m-am călit, din comet-am ființat.

Ascalon. Nu era făurită din niciun metal pământesc. Kalyba o făcuse, Cleolind Onjenyu o mânuise, sângele Nenumitului îl vărsase. Era o sabie lungă, cu două tăișuri. De la mâner la vârf, era cât Loth de înaltă.

— Ascalon, rosti Margret, cu ochii scăpărând de pioșenie. Sabia cea Adevărată!

Ead prinse mânerul. Puterea zvâcnea în tăișul sabiei. Tremura la atingerea ei, căci argintul era atras de sângele ei auriu. În timp ce se ridica în picioare, mută de uimire, ridică și sabia odată cu ea. Era ușoară ca aerul și rece la atingere. O șuviță din Steaua Pletoasă.

Maică, fă-mă vrednică!

Își lipi buzele de metalul rece.

Am să închei tot ceea ce ai început!

e

Ieșiră din vizuina de iepure și porniră din nou prin crângul-fărmăcat. Cerul era deja plin de stele. Ascalon, fără teacă, parcă le absorbea lumina. În încăpere, arăta aproape ca oțelul, dar aici n-aveai cum să te-nșeli în privința obârșiei sale cerești.

Nu pleca nicio corabie pe timp de noapte. Erau nevoite să se odihnească la Serinhall, apoi să se îndrepte către Caliburn-pe-Mare în zori. Gândul la o altă călătorie o apăsa pe Ead. Chiar și cu sabia-n mână, crângul-fărmăcat își încolăcea plantele agățătoare-n jurul inimii ei și îi extrăgea toată căldura din corp.

— Stai așa! Care ești pe-acolo?

Ead ridică privirea. Margret se oprise lângă ea și-și ținu

felinarul ridicat.

— Sunt lady Margret Beck, fata contelui și contesei de Goldenbirch, iar acestea-s pământurile familiei Beck. N-am să mă țin de prostii în crângul-fărmăcat.

Margret părea hotărâtă, dar Ead îi știa destul de bine glasul ca să recunoască teama din el.

— Vino în față și te-arată!

Ead o văzu în clipa aceea. O siluetă stătea printre copaci, cu trăsăturile ascunse în cumplita beznă a crângului-fărmăcat. O clipă mai târziu, se și contopise cu umbrele, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Ai văzut?

— Am văzut, răspunse Ead.

O șoaptă a vântului tulbură copacii. Se întoarseră la cai, mișcându-se repede. Ead o prinse pe Ascalon de șa.

Luna plină se înălța mult deasupra Goldenbirch-ului. Lumina-i sclipea pe zăpadă în timp ce se îndreptau din nou călare către drumul morților. Tocmai trecuseră de una dintre pietrele de mormânt care-l însemnau, când Ead auzi un țipăt ascuțit din partea lui Margret. Trase cu putere de hățuri, întorcându-și calul.

— Meg!

I se opri răsuflarea-n gât. Nu era nici urmă de celălalt cal.

Iar Margret stătea-n picioare, cu o sabie la gât, în brațele Vrăjitoarei din Inysca.

„Acest soi de magie e rece și rar, iute și alunecos. Îngăduie celui ce-o mânuiește să arunce năluciri, să stăpânească apa… ba chiar să-și schimbe înfățișarea…”

— Kalyba, rosti Ead.

Vrăjitoarea era desculță. Purta o rochie diafană, albă ca zăpada, ce i se strângea în jurul mijlocului.

— Bună, Eadaz!

Ead era încordată precum coarda unui arc.

— Te-ai ținut după mine din Lasia?

— Da. Te-am urmărit fugind din Abație și te-am văzut plecând cu lordul inyshian pe nava din Córvugar, răspunse Kalyba, fără nicio expresie. Astfel, mi-am dat seama că n-aveai

de gând să te-ntorci în Alcovul meu. N-aveai de gând să-ți ții jurământul.

În strânsoarea ei, Margret tremura.

— Ți-e teamă, dulceață? o întrebă Kalyba. Ți-a spus doica povești despre Doamna din Pădure?

Plimbă cuțitul pe gâtul lui Margret, făcând-o să se înfioare toată.

— Pare-se că familia *ta* mi-a ascuns sabia.

— Dă-i drumul! ceru Ead, iar calul ei tropăi din copite. Ea n-are nicio treabă cu supărarea ta pe mine.

— Supărarea mea!

În ciuda frigului crâncen, vrăjitoarei nu i se făcuse pielea de găină.

— Mi-ai jurat c-ai să-mi aduci ceea ce-mi doresc. În vremurile demult apuse, pe-această insulă ți-ar fi fost vărsat tot sângele pentru încălcarea unui asemenea jurământ. Mare noroc pe tine că ai *altceva* ce-mi doresc!

Ascalon lumina din nou. Ascuns sub cămașă și mantie, la fel făcea și giuvaierul care stinge.

— A fost aici de la bun început. În crângul-fărmăcat.

Kalyba era cu ochii pe Ascalon.

— Sabia mea, lăsată să zacă-n beznă și murdărie. Chiar dacă nu fusese îngropată destul de adânc ca să nu-i aud chemarea, am fost nevoită să mă târăsc pe burtă, asemeni unei năpârci. Și mort, Galian își bate joc de mine.

Margret închise ochii. Buzele i se mișcau a rugăciune mută.

— Bănuiesc c-a făcut-o chiar înainte să plece spre Nurtha. Unde și-a găsit sfârșitul, completă Kalyba, ridicând privirea. Dă-mi-o acum, Eadaz, iar jurământul tău se va fi-mplinit! Îmi vei fi dat ceea ce-mi doresc.

— Kalyba, spuse Ead, știu că mi-am încălcat jurământul față de tine. Am să plătesc pentru asta. Am s-o folosesc ca să-l răpun pe Nenumit, așa cum Cleolind n-a reușit. Va ostoi focul din el.

— Da, așa e, spuse Kalyba, dar n-ai s-o mânuiești tu, Eadaz.

Vrăjitoarea o aruncă pe Margret în zăpadă. De îndată, Margret începu să se zgârie pe brațe și să verse de parc-ar fi

avut apă în piept.

— Ead… spuse ea, cu gura căscată. Ead, ghimpii…

— Ce-i faci?

Ead descălecă într-o clipită.

— Dă-i pace!

— Doar o nălucire, răspunse Kalyba, dându-i târcoale lui Margret. Totuși, pesemne că muritorii au tendința să sufere din pricina farmecelor mele. Uneori li se oprește inima de frică.

Întinse mâna.

— Asta e ultimul prilej de a-mi da sabia pe care îl ai, Eadaz. N-o lăsa pe lady Margret Beck să plătească prețul jurământului încălcat de tine.

Ead rămase nemișcată. Nu avea să lase baltă sabia. Nu avea de gând nici s-o lase pe Margret să moară de dragul ei.

Portocalul nu-și dăruise fructul în van.

Întoarse palmele spre în afară. Focul-magului îi ieși din mâini și le mistui atât pe Margret, cât și pe vrăjitoare, arzând nălucirea.

Kalyba scoase un strigăt răscolitor, iar trupul ei se răsuci. Fiecare șuviță arămie din cap fu arsă. Carnea de pe brațe i se topi, apoi se răcori din nou, umplându-se de dungi pale. Părul negru i se revărsa în valuri spre mijloc.

Uluită, Ead se sforță să strângă pumnii. Când flăcările se stinseră, Margret era în patru labe, cu o mână la gât, cu ochii împăienjeniți.

Iar lângă ea stătea Sabran Berethnet.

Ead își privi țintă palmele, apoi, din nou, pe Kalyba. Margret se îndepărtă, împingând-o.

— *Sabran?* tuși ea.

Kalyba deschise ochii. Verzi precum salcia.

— Cum? întrebă Ead, cu gura căscată. Cum ai luat chipul ei?

Scoase unul dintre pumnale.

— Răspunde, vrăjitoareo!

Nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Kalyba *era* Sabran, până la nasu-n vânt și curbura buzelor. Nu avea nicio cicatrice

pe coapsă și pe burtă, și mai avea un semn pe care Sabran nu îl avea în partea dreaptă a trupului, sub braț – dar altfel, s-ar fi zis că-s gemene.

— Chipurile le sunt coroane. Iar chipul meu este adevărul. Vocea care curgea de pe acele buze era a vrăjitoarei: Spuneai că vrei să înveți, Eadaz, în ziua aceea, în Alcovul meu. Ai în fața ta cea mai mare taină de pe Întinderea Virtuților.

— Tu, șopti Ead.

Cine a fost prima regină a Inysului?

— Astea nu-s farmece.

Cu inima bubuind ca o tobă, Ead ridică pumnalul.

— Acesta-i adevăratul tău chip!

— Adevăr ai vrut. Adevăr ai primit, spuse Kalyba, fără a le lua în seamă pumnalele. Da, Eadaz. Acesta e primul meu chip. Acesta e chipul pe care l-am avut înainte de-a stăpâni sterrenul.

Își împreună mâinile pe burtă, ceea ce o făcu să semene și mai mult cu Sabran.

— N-am vrut niciodată să dau asta în vileag. Dar pentru că ai văzut… Am să îți spun povestea mea.

Ead o privea țintă, cu pumnalul îndreptat spre gâtul ei. Kalyba se întoarse cu spatele, astfel încât să stea cu fața spre lună.

— Galian a fost copilul meu.

Nu era lucrul pe care Ead se aștepta să-l audă.

— Nu un copil născut din pântecele meu. L-am furat de la Goldenbirch când era prunc de sugea la sân. La vremea aceea, credeam că sângele nevinovaților m-ar fi putut ajuta să ajung la o magie mai profundă, însă era un copil atât de frumos, cu ochii lui precum floarea de porumb… Mărturisesc că m-am lăsat copleșită de simțăminte și l-am crescut ca pe copilul meu în Nurtha, în scorbura păducelului.

Margret stătea atât de aproape, încât Ead o simțea tremurând.

— Când avea douăzeci și cinci de ani, a plecat de lângă mine ca să devină cavaler în slujba lui Edrig de Arondine. Nouă ani mai târziu, Nenumitul a ieșit din Muntele Groazei.

Nu-l mai văzusem pe Galian de mulți ani. Dar când a aflat de molimă și de groaza semănată de Nenumit în Lasia, m-a căutat din nou, rugându-mă să-l ajut. Vezi tu, visul lui era acela de a-i uni pe toți regii care se războiau și pe toți prințișorii din Inys sub o singură coroană, și să cârmuiască o țară potrivit celor Șase Virtuți ale Cavalerilor. Pentru a face asta, trebuia să le câștige prețuirea cu o faptă măreață. Voia să-l ucidă pe Nenumit, iar ca să facă asta, avea nevoie de magia mea. Ca o neghioabă, i-am dat-o, căci ajunsesem deja să nu-l mai iubesc ca o mamă. Îl iubeam așa cum se iubesc tovarășii. În schimb, el mi-a jurat c-avea să fie numai al meu. Orbită de dragoste, i-am dat-o pe Ascalon, sabia pe care-o făurisem din lumina stelelor și din foc. A pornit călare spre Lasia, spre orașul Yikala.

Slobozi un pufnet.

— Ce nu înțelesesem eu era că Galian își mai dorea ceva. Ca să-i unească. Pe conducătorii inyscani și să-și întărească ideea de-a conduce, își dorea o soață de sânge regesc – iar când a văzut-o pe Cleolind Onjenyu, a râvnit la ea. Nu doar că era nemăritată și frumoasă, ci prin vine-i curgea și sângele vechilor răsăriteni. Din ce s-a întâmplat mai departe știi câte ceva. Cleolind mi-a disprețuit cavalerul și i-a luat sabia pe când era rănit. L-a rănit ea pe Nenumit și s-a făcut nevăzută, cu tot cu slujnice, în Bazinul Lasian, unde s-a legat pe viață într-o căsnicie cu portocalul. Mă așteptam ca Galian să mă caute, dar el și-a încălcat făgăduință și mi-a călcat inima în picioare. Sufeream din dragoste și eram furioasă nevoie mare! Se întoarse cu spatele, apoi adăugă: Galian a pornit în călătoria spre casă fără glorie și fără o soață. Iar eu l-am urmat.

— Nu pari a fi soiul de femeie care să poarte pică pentru că n-a fost luată în seamă, remarcă Ead.

— Crud lucru mai e și inima asta! Puterea lui asupra inimii mele era mare.

Vrăjitoarea umbla încolo și-ncoace prin fața lor.

— Galian a fost zdrobit de nereușita lui, lăsându-se absorbit cu totul de ură și de mânie. Pe-atunci, nu știam cum să-mi

schimb înfățișarea. Ce stăpâneam bine erau visele și înșelăciunea.

Închise ochii.

— Am ieșit dintre copaci, în fața calului lui. Iar peste ochii lui s-a așternut o pâclă. A zâmbit… și mi-a zis Cleolind.

Ead nu-și putea dezlipi privirea de la ea.

— Cum așa?

— Nu pot să-ți împărtășesc tainele făuririi din stele, Eadaz. Tot ce trebuie să știi e faptul că sterrenul m-a ajutat să pătrund în mintea lui. Printr-un farmec, l-am făcut să creadă că eram prințesa care l-a alungat. Pe jumătate pierdut în lumea viselor, tulbure la minte, nu-și mai aducea aminte cum arăta Cleolind, că ea îl alungase sau că eu existam. Dorința lui l-a făcut ușor de influențat. Îi trebuia o regină, iar eu eram chiar acolo. L-am făcut să tânjească după mine, așa cum a tânjit și după Cleolind în ziua în care-a văzut-o.

Un zâmbet i se întipări pe buze.

— M-a dus pe Insulele Inyscăi. Acolo, m-a făcut regina lui, iar eu l-am dus în patul meu.

— Îți era ca un fiu! spuse Ead, căreia i se strânse stomacul de scârbă. L-ai crescut tu însăți!

— Încurcate-s căile dragostei, Eadaz!

Margret își duse mâna la gură.

— Curând, am rămas grea, șopti Kalyba și-și duse mâinile la burtă. Zămislirea fiicei mele m-a secătuit de-o mare parte din putere. Am pierdut prea mult sânge. În cele din urmă, când zăceam cu friguri, după nașterea pruncului, la un pas de moarte, n-am mai putut să-l țin pe Galian lângă mine. Cu ochii limpezi, în sfârșit, m-a aruncat în temniță. Vocea-i deveni mai sumbră: Avea sabia. Eu eram slăbită. O prietenă m-a ajutat să scap… Dar am fost nevoită s-o părăsesc pe Sabran. Pe mica mea prințesă.

Sabran I-a, prima regină domnitoare a Inysului.

Toate bucățile împrăștiate din adevăr se puneau cap la cap, lămurind ceea ce Abația nu înțelesese niciodată.

Însuși Înșelătorul fusese înșelat.

— Galian a smuls fiecare portret cu mine care fusese pictat

sau cioplit și a poruncit să nu se mai facă niciodată vreunul. Apoi, s-a dus în Nurtha, unde-l crescusem, și s-a spânzurat de păducelul meu. Sau de ce mai rămăsese din el.

Spunând acestea, vrăjitoarea își cuprinse trupul cu brațele.

— Ca să fie sigur că rușinea avea să-l urmeze în mormânt.

Ead tăcuse, scârbită.

— Am văzut o casă a reginelor ridicându-se în locul lui. Regine mărețe, cu nume cunoscute-n toată lume. Toate aveau atât de mult din mine și nimic din el! Câte-o fiică pentru fiecare, întotdeauna cu ochii verzi. O urmare neașteptată a sterrenului, bag de seamă.

Era o poveste aproape prea ciudată ca să poată fi crezută. Și totuși, focul-magului nu arsese acel chip.

Focul-magului nu mințea niciodată.

— Te-ntrebi de ce visează Sabran Alcovul meu? o întrebă Kalyba pe Ead. Dacă nu crezi adevărul din gura mea, să-l crezi din a ei. Întâia mea Născută viețuiește în ea.

— Ai chinuit-o, spuse Ead, cu o voce răgușită. Dacă toate acestea sunt adevărate – dacă toate reginele Berethnet sunt urmașele tale în linie dreaptă –, de ce ai face-o să viseze sânge?

— I-am dat vise cu patul pentru zămislirea pruncilor ca să priceapă cât am suferit eu ca s-o aduc pe lume pe strămoașa ei. Și i-am dat vise cu Nenumitul și cu mine ca să-și cunoască soarta.

— Și *care e* soarta ei?

— Cea pe care i-o urzesc eu.

În clipa aceea, vrăjitoarea se întoarse cu fața spre ei, iar fața i se desfăcu în bucăți. Pielea-i crăpă, preschimbându-se în solzi, iar ochii i se făcură ca de șarpe. Verdele i se scurse în albul ochilor, arzându-i parcă. O limbă bifurcată-i șfichiuia printre dinți.

Când ultima bucată din mozaic se așeză la locul ei, însăși temelia lumii păru a se zgudui sub Ead. Era din nou în palat, ținând-o în brațe pe Sabran, cu mâinile mânjite de sânge.

— Wyrmul Alb, șopti ea. În noaptea aceea. Tu ai fost. *Tu* ești al șaselea Înalt Apusean!

Kalyba reveni la adevăratul ei chip, chipul lui Sabran, cu un zâmbet ușor pe buze.

— De ce? întrebă Ead, înmărmurită. De ce să distrugi Casa Berethnet, când tu ai fost cea care-a întemeiat-o? Oare toată povestea asta n-a fost decât un joc pentru tine – o răzbunare întortocheată pe Galian?

— Nu eu am distrus Casa Berethnet, răspunse Kalyba. Nu. În noaptea aceea – în noaptea în care-am atacat-o pe Sabran și pe pruncul ei nenăscut –, eu am salvat-o. Încheind stirpea, am câștigat încrederea lui Fýredel, care mă va înălța în ochii Nenumitului.

Acum, în glasul ei nu se mai simțeau haz sau bucurie.

— El se va înălța, Eadaz. Nimeni nu-l poate opri. Și de i-ai implânta-o în inimă pe Ascalon, și de s-ar întoarce Steaua Pletoasă, el tot se va ridica din nou. Dezechilibrul din univers – dezechilibrul care i-a dat lui naștere – va exista întotdeauna. Nu poate fi îndreptat.

Ead strânse și mai tare sabia. Giuvaierul, lipit de mâna ei, era rece ca gheața.

— Nenumitul îmi va îngădui să-i fiu Regină Întrupată în zilele ce vor veni, continuă Kalyba. Am să i-o dăruiesc pe Sabran și-am să-i iau locul pe tronul Inysului. Tronul pe care Galian mi l-a luat. Nimeni n-are să știe deosebirea dintre noi două. Am să spun poporului că eu *sunt* Sabran și că Nenumitul, în milostenia lui, mi-a dat voie să-mi păstrez coroana.

— Nu! se împotrivi Ead, încet.

Kalyba întinse din nou mâna. Margret puse mâna pe Ascalon, încă prinsă în șa.

— Dă-mi sabia, ceru Kalyba, și-ți vei fi îndeplinit jurământul.

Privirea i se îndreptă iute către Margret.

— Sau poate c-ai să mi-o înapoiezi *tu,* copilă, și să îndrepți astfel răul făcut de familia ta prin faptul că a ascuns-o de mine.

Margret se întoarse cu fața spre Doamna din Pădure, spaima copilăriei ei, ținând mâna pe Ascalon.

— Strămoșii mei au fost curajoși c-au ascuns-o de tine, replică ea, și n-am să ți-o dau pentru *nimic* în lume!

Ead o țintui cu privirea pe Kalyba. Pe cea care-l păcălise pe Galian Înșelătorul. Pe Wyrmul Alb. Pe strămoașa lui Sabran. Dacă ea punea mâna pe sabie, n-avea să fie nicio izbândă.

— Prea bine! spuse Kalyba. Dacă trebuie să facem asta pe calea grea, atunci așa să fie.

În fața ochilor lor, începu să se preschimbe.

Mădularele i se întinseră și i se îndoiră. Șira spinării i se alungi cu niște pocnituri ca focurile de armă, iar pielea i se întinse între oase nou apărute. În câteva clipe, se făcu mare cât casa, iar Wyrmul Alb se ivi-n fața lor, impunător și cumplit la vedere. Ead o apucă pe Margret și o trase chiar înainte ca dinții ascuțiți ca bricele să înhațe calul, astupând lumina lui Ascalon.

Aripile ei tari, de piele, le izbiră, aducând cu ele o boare fierbinte. Sângele calului împroșcă zăpada, în timp ce Kalyba se avânta în noapte.

În vreme ce bătăile din aripi se pierdeau în depărtare, Ead se lăsă în genunchi, cu umerii zguduindu-i-se. Plină de sânge, Margret îngenunche lângă ea.

— Aveam spini, rosti ea, tremurând. În… în gât. În gură.

— N-a fost nimic adevărat.

Ead se sprijini de ea.

— Am pierdut sabia. *Sabia,* Meg!

O usturau mâinile, dar își ținu pumnii strânși. Îi trebuia tot sidenul pentru lupta ce avea să urmeze.

— Nu se poate să fie adevărat!

Margret înghiți în sec.

— Tot ce-a spus despre Sfânt. Chipul pe care-l purta a fost o prefăcătorie.

— L-am dezvăluit cu focul-magului, murmură Ead. Focul-magului înseamnă descoperire. El spune numai adevărul.

Undeva, prin copaci, o bufniță slobozi un țipăt înfiorător. Când Margret tresări, cu o privire îngrozită, Ead întinse mâna după mâna ei și i-o strânse.

— Fără Sabia cea Adevărată nu putem să-l ucidem pe

Nenumit. Și dacă nu reușim să găsim cel de-al doilea giuvaier, nu-l putem lega, spuse ea. Dar s-ar putea să adunăm o armată destul de mare ca să îl alungăm departe.

— Cum? Glasul lui Margret era deznădejdea întruchipată: Cine-are să ne-ajute acum?

Ead se ridică, trăgând-o pe Margret după ea, și rămaseră amândouă în picioare în zăpada pătată de sânge de sub lumina lunii.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Sabran, hotărî ea. E vremea să deschidem o altă ușă.

56. Apus

Loth își petrecuse dimineața scriind Sfatului Virtuților, spunându-le membrilor săi despre primejdia ce urma să vină și chemându-i în Ascalon. Era un proces istovitor, însă de când Seyton Combe fusese eliberat și începuse să clădească procesul împotriva lui Igrain Crest, o parte din povară-i fusese luată de pe umeri.

Sabran i se alătură după-amiază. Un porumbel-de-stâncă i se cuibărise pe braț, uguind. După penele-i pestrițe, se vedea că venise din Mentendon.

— Am primit un răspuns din partea înaltei Prințese Ermuna. Cere dreptate pentru execuția nedreaptă a lui lady Truyde. Puse scrisoarea pe masă și adăugă: Spune și că Niclays Roos a fost răpit de pirați și mă învinuiește că i-am refuzat iertarea atât de multă vreme.

Loth desfăcu scrisoarea. Fusese sigilată cu lebăda Casei Lievelyn.

— Singura dreptate care se poate face pentru Truyde e capul lui Igrain Crest.

Sabran deschise micul zăvor al ușilor care dădeau în balcon.

— Cât despre Roos… Ar fi trebuit să-l absolv de vină cu mult timp în urmă.

— Roos era un escroc, replică Loth. Merita să fie pedepsit.

— Nu cu o asemenea asprime.

Simțea că nu are cum să o înduplece. În ceea ce-l privea, Loth nu-l suferise niciodată pe alchimist.

— Din fericire, reluă Sabran, Ermuna a primit, având în vedere urgența rugăminții mele, să caute prin Biblioteca din Ostendeur după cunoștințe despre domnia împărătesei Mokwo. Și-a trimis un servitor să caute toate documentele și va trimite cât de repede poate încă o pasăre, imediat ce le are.

— Bine!

Sabran ridică brațul. Porumbelul-de-stâncă sări de pe el și

se îndepărtă fâlfâind din aripi.

— Sab!

Ea se uită la el.

— Crest mi-a mai zis un lucru, continuă Loth. Despre… motivul pentru care-a pus să fie ucisă mama ta.

— Spune-l!

Loth o lăsă să aștepte o clipă. Încercă să nu se gândească la cum arătase Crest pe durata cercetărilor. Privirea ei disprețuitoare, insolenta ei lipsă de remușcări.

— Mi-a spus că Regina Mamă a înfăptuit păcatul preacurviei cu un corsar. Cu căpitanul Gian Harlowe. După o scurtă șovăială, adăugă: Aventura a început în anul dinainte de-a rămâne grea cu tine.

Sabran închise ușile balconului și-și reluă locul în capul mesei.

— Așadar, spuse ea, s-ar putea să fiu bastardă.

— Așa credea Crest. De-asta a jucat un rol atât de important în creșterea ta. Voia să te plămădească ca pe o regină mai virtuoasă.

— O regină mai *ascultătoare*. O marionetă, conchise Sabran, pe care s-o mânuiască după pofta inimii.

— E totuși posibil ca prințul Wilstan să fi fost tatăl tău.

Loth își așeză o mână peste a ei.

— S-ar putea ca aventura cu Gian Harlowe să nici nu fi avut loc. E limpede că Igrain Crest nu-i în toate mințile.

Sabran clătină din cap.

— O parte din mine a știut dintotdeauna. Mama și tata erau iubitori unul cu altul în văzul lumii, dar reci în ascuns. Îi strânse mâna și adăugă: Mulțumesc că mi-ai povestit, Loth!

— Da!

Ea întinse în tăcere mâna după pana de lebădă pe care o folosea la scris. Loth își răsuci ușor gâtul, ca să scape de înțepeneală, și își văzu mai departe de treabă.

Îl liniștea să fie alături de ea. Se trezi aruncând o privire spre prietena lui din copilărie și întrebându-se: oare Sabran fusese îndrăgostită de Lievelyn și se îndreptase către Ead pentru a o alina după moartea lui? Sau căsătoria ei cu

Lievelyn fusese una de ochii lumii, iar Ead era bătaia inimii ei? Poate că adevărul era undeva la mijloc.

— Am de gând, reluă Sabran, s-o fac pe Roslain noua Ducesă a Dreptății. Ea e moștenitoarea de drept.

— E, oare, înțelept? Când ea nu făcu altceva decât să scrie mai departe, Loth spuse: I-am fost prieten lui Roslain ani mulți. Îi știu devotamentul față de tine – dar putem fi siguri că ea a fost întru totul nevinovată în povestea asta?

— Combe este cât se poate de convins că ea a făcut ce-a făcut numai pentru a-mi scăpa viața. Degetele ei rupte stau mărturie a devotamentului ei. Înmuie din nou pana în călimară și apoi continuă: Bunica ei își va pierde capul. M-o fi sfătuit Ead să dau dovadă de milostenie în trecut, dar prea multă milostenie înseamnă deja prostie!

De-afară se auzeau pași. Sabran se încordă când auziră ciocnirea halebardelor.

— Cine-i acolo? strigă ea.

— Doamna Cancelar, Majestate! veni răspunsul.

Ea se relaxă puțin.

— Dați-i voie să intre.

Lady Nelda Stiliwater intră în Sala Sfatului, purtând lanțul de rubin potrivit funcției sale.

— Alteță, spuse Sabran.

— Majestate. Lord Arteloth.

Ducesa Curajului făcu o plecăciune.

— Tocmai am fost eliberată din Turnul Dearn. Am vrut să vin aici în carne și oase și să vă spun că furia unei ducese s-a ridicat împotriva dumneavoastră.

Avea o expresie chinuită pe față.

— V-am fost întotdeauna credincioasă.

Sabran încuviință curtenitor din cap.

— Îți mulțumesc, Nelda, și mă bucur foarte tare că ai fost eliberată!

— În numele fiului și al nepoatei mele, trebuie neapărat să vă cer îndurare pentru lady Roslain! N-a rostit nici măcar o vorbă trădătoare împotriva dumneavoastră de față cu mine, și nu cred că v-a vrut vreodată răul.

— Fiți sigură că lady Roslain va fi judecată drept.

Loth încuviință din cap. Micuța Elain, care-avea doar cinci ani, sigur era îngrijorată pentru mama ei.

— Vă mulțumesc, Majestate! spuse Stiliwater. Am încredere în verdictul dumneavoastră! Lordul Seyton m-a rugat să vă spun și că lady Margret și dame Eadaz au ajuns în Summerport astăzi, la prânz.

— Trimite vorbă că trebuie să vină în Sala Sfatului imediat ce ajung la palat. Stiliwater făcu din nou o plecăciune și ieși pe ușă.

— Pare-se că lordul Seyton a revenit deja la rolul de neobosit stăpân al iscoadelor, remarcă Loth.

— Într-adevăr.

Sabran își luă din nou pana.

— Ești convins că el n-a știut nimic despre urzeala asta?

— *Convins* e un cuvânt primejdios, răspunse Loth, dar sunt cât se poate de sigur că tot ceea ce face, pentru coroană face – și pentru regina care o poartă. Într-un fel destul de ciudat, am încredere-n el.

— Deși te-a alungat. Deși, dacă n-ar fi fost el, lordul Kitston încă ar fi trăit.

Sabran îl privi în ochi.

— Tot aș putea să-l las fără titluri, Loth. Doar un cuvânt să spui.

— Cavalerița Curajului propovăduiește mila și iertarea, spuse Loth, încet. Aleg să-i dau ascultare.

Încuviințând scurt din cap, Sabran se întoarse la scrisoarea ei, iar Loth la a lui.

După-amiază, târziu, un zgomot de la baza turnului îl făcu să ridice capul. Se duse la balcon și se aplecă peste balustradă. În curte, cel puțin cincizeci de oameni, mici cât niște furnici văzuți de-acolo, se adunaseră în Grădina cu Ceas Solar, și mulți alții li se alăturau.

— Cred că s-a întors Ead.

El zâmbi larg.

— Cu un dar.

— Un dar?

Deja ieșise pe jumătate din Sala Sfatului. Sabran i se alătură în câteva clipe, cu Cavalerii Corpului alergând în urma ei.

— Loth, strigă ea, râzând cu jumătate de gură, ce dar?

— Vei vedea.

Afară, soarele strălucea fără a da căldură, iar Margret și Ead erau în mijlocul harababurii. Îl încadrau pe Aralaq, care stătea printre privitorii curioși cu o expresie de osteneală demnă. Când Sabran își făcu apariția, Ead făcu o plecăciune, iar curtenii-i urmară exemplul.

— Majestate!

Sabran ridică din sprâncene.

— Lady Nurtha!

Ead se îndreptă, zâmbind.

— Doamnă, începu ea, am găsit această nobilă făptură în Goldenbirch, pe locul Vetrei Berethnet.

Puse o mână pe ihneumon.

— Acesta este Aralaq, un urmaș al aceluiași ihneumon care a dus-o pe regina Cleolind în Inys. A venit să-și ofere sprijinul Majestății Voastre.

Aralaq o cercetă pe regină cu ochii lui cu cercuri negre. Sabran privi minunea din fața ei.

— Ești cât se poate de bine-venit aici, Aralaq!

Ea lăsă capul în jos.

— La fel de bine-venit cum au fost și strămoșii tăi!

Aralaq făcu o plecăciune în fața reginei, ca răspuns, aproape atingând iarba cu nasul. Loth îi privi schimbându-se la față. Pentru cei de la curte, era o întărire a obârșiei cerești a lui Sabran.

— Am să te păzesc ca pe puiul meu, Sabran din Inys, mârâi Aralaq, căci tu ești din sângele regelui Galian, urgia Nenumitului. Îți jur credința mea!

Când Aralaq își frecă botul de palma ei, curtenii se holbară îndelung, cu pioșenie, spre Sabran și această legendară făptură. Sabran îl mângâie între urechi și zâmbi așa cum zâmbise rareori de când era copilă.

— Domnule Wood, spuse ea, iar pajul cu pricina, cu fața plină de coșuri, făcu o plecăciune, ai grijă ca sir Aralaq să fie

primit ca un frate al nostru pe Întinderea Virtuților!

— Da, Majestate, spuse Wood, al cărui nod din gât sălta în sus și-n jos. Pot să întreb ce mănâncă sir Aralaq?

— Wyrmi, răspunse Aralaq, făcând-o să râdă pe Sabran.

— Cu wyrmii stăm cam prost pe-aici, însă năpârci avem destule. Sfătuiește-te cu bucătarul, domnule Wood.

Aralaq se linse pe bot. Wood părea că i se făcuse greață. Sabran se îndreptă înapoi spre umbra Turnului de Alabastru. Ead îi vorbi ihneumonului, care o înghionti cu botul, iar ea-l urmă.

Loth își îmbrățișă sora.

— Ce făceau părinții noștri? întrebă el.

Margret oftă.

— Tata se pierde tot mai mult. Mama e încântată că urmează să mă căsătoresc cu lordul Morwe. Trebuie neapărat să mergi la ei de îndată ce poți.

— Ați găsit-o pe Ascalon?

— Da, răspunse ea, dar fără bucurie în glas. Loth, mai ții minte vizuina aia de iepure în care-am intrat în copilărie?

El se gândi în urmă.

— Doar nu zici de tâmpenia aia de joc din copilăria noastră! Din crângul-fărmăcat. Ce-i cu aia?

Ea îl luă de braț.

— Haide, frate! Am s-o las pe Ead să-ți spună nefericita poveste.

Când reveniră cu toții în Sala Sfatului, cu ușile închise în urma lor, Sabran se întoarse spre Ead. Margret își scoase pălăria cu pană și se așeză la masă.

— Ai adus un dar neașteptat.

Sabran strânse spătarul scaunului pe care ședea de obicei.

— Aveți și Sabia cea Adevărată?

— Am găsit-o, răspunse Ead. Se pare că familia Beck a păzit-o în taină timp de multe veacuri, iar cunoștințele au trecut de la moștenitor la moștenitor.

— E prea de tot! exclamă Loth. Tata n-ar fi ascuns-o niciodată de reginele lui.

— O păzea pentru clipele în care aveau cea mai mare

nevoie de ea, Loth. Ți-ar fi spus de ea înainte să moștenești domeniul.

Loth arăta ca trăsnit. Scoțându-și mantia, Ead luă loc.

— Am găsit-o pe Ascalon într-o vizuină de iepure din crângul-fărmăcat, continuă ea. Kalyba și-a făcut apariția. Mă urmărise din Lasia.

— Doamna din Pădure, zise Sabran.

— Da. Ea ne-a luat sabia.

Sabran încleștă maxilarul. Loth își urmări sora și pe Ead. Era ceva ciudat la expresiile lor. Îi ascundeau ceva.

— Mă gândesc că dac-am trimite mercenari după cineva care-și poate schimba înfățișarea ar fi culmea inutilității.

Sabran se lăsă pe scaun.

— Dacă am pierdut-o pe Ascalon, și nu ne poate încredința nimic că vom găsi al doilea giuvaier, atunci trebuie să… ne pregătim să ne apărăm. O a doua Mare Năpastă va începe din clipa în care Nenumitul se va ridica. Voi lansa chemarea sfântă la arme, așa încât regele Raunus și înalta Prințesă Ermuna să fie gata de luptă.

Tonul îi era cumpătat, dar privirea-i era tulbure. Avea mai mult timp să se pregătească decât Glorian Shieldheart, care-avusese șaisprezece ani și era în pat, bolnavă de friguri, când începuse prima Mare Năpastă, însă era posibil să aibă doar câteva săptămâni la dispoziție. Sau zile.

Sau ceasuri.

— O să ai nevoie de mai mult decât pregătirea Întinderii Virtuților. O să ai nevoie de Lasia. O să ai nevoie de Ersyr. O să ai nevoie de toate națiile ce pot ridica săbii.

— Alți suverani nu vor trata cu Întinderea Virtuților.

— Atunci, trebuie să faceți un gest izvorât din dragostea și prețuirea pe care o aveți față de ei, spuse Ead, retrăgând proclamația aceea de demult prin care toate celelalte religii sunt erezii. Schimbând legea pentru a îngădui celor cu alte valori să trăiască în pace pe meleagurile voastre.

— Este o datină de o mie de ani, răspunse, scurt, Sabran. Sfântul însuși a scris că toate celelalte credințe sunt neadevărate.

— Doar fiindcă ceva s-a făcut dintotdeauna nu înseamnă că ar *trebui* să se facă.

— Subscriu.

Loth se trezise vorbind. Cele trei femei îl priviră, Margret cu sprâncenele ridicate.

— Cred că ar fi de ajutor, recunoscu el, chiar dacă propria-i credință parcă gemea sub greutatea vorbelor. Cât a ținut… *aventura* mea, am ajuns să înțeleg ce înseamnă să fii eretic. Mi s-a părut că viața mea e luată cu asalt. Dacă Inysul poate fi primul care să înceteze să folosească acest cuvânt, cred că i-ar face un mare serviciu lumii întregi.

După o clipă, Sabran încuviință din cap.

— Am să aduc toate acestea în fața Sfatului Virtuților, acceptă ea, dar chiar și dacă ni se vor alătura conducătorii de la Miazăzi, nu văd ce mare bine ne-ar putea face. Yscalinul are cea mai mare armată terestră din lume, iar aceasta se va-ntoarce împotriva noastră. Omenirea nu are puterea de trebuință pentru a ține acum piept focului.

— Atunci, omenirea va avea nevoie de ajutor, spuse Ead.

Loth clătină din cap, pierdut de-a binelea.

— Spuneți-mi, urmă Ead, fără să dea vreo lămurire, ați primit vreo veste de la Înalta Prințesă Ermuna?

— Da, răspunse Sabran. Îmi va spune numaidecât care-i data.

— Bine! Nenumitul se va înălța din Hău la acea dată, și chiar dacă *nu* unim sabia și giuvaierele, tot trebuie să fim pregătiți să-l alungăm când e slăbit după ce se trezește din somn.

Loth se încruntă.

— Unde? Și cum?

— Peste Marea Halassa sau dincolo de Poarta lui Ungulus. Dacă răul trebuie să ființeze, atunci să nu ființeze în mijlocul nostru.

O privi pe Sabran în ochi.

— Nu putem duce niciunul dintre aceste planuri la îndeplinire dacă suntem singuri.

Sabran se lăsă pe spate.

— Vrei să-i chemăm pe cei din Răsărit, deduse ea. Întocmai după cum și-a dorit lady Truyde.

Un sfârșit al unei izolări ce ținea de veacuri. Numai Ead ar fi îndrăznit să i-l propună unei Berethnet.

— Când am aflat întâia oară despre plan, am considerat-o pe lady Truyde nesocotită și primejdioasă, spuse Ead, cu părere de rău în glas. Acum, îmi dau seama că fata avea un curaj mult mai mare decât al nostru. Dragonii răsăriteni sunt plămădiți din sterren, și chiar de n-ar fi în stare să-l nimicească pe Nenumit, puterile lor – oricât ar fi de tari sau de slabe – ne vor ajuta să-l alungăm. Ca să divizăm forțele draconice, ați putea să le cereți celorlalți suverani să plăsmuiască o diversiune.

— S-ar prea putea să ne-ajute, se băgă Loth în vorbă, dar răsăritenii nu vor sta niciodată de vorbă cu noi.

— Seiiki face negoț cu Mentendonul. Iar răsăritenii pot ajuta Inysul dacă le faceți o ofertă pe care să n-o poată refuza.

— Ia să-mi spui tu mie, Ead, interveni Sabran, care părea netulburată, ce-aș putea să le ofer eu ereticilor de la Răsărit?

— Prima alianță cu Întinderea Virtuților din istorie.

În Sala Sfatului se așternu o liniște ca de mormânt.

— Nu! se împotrivi Loth cu hotărâre. Este prea mult. Nimeni n-o să încuviințeze așa ceva. Nici Sfatul Virtuților, nici poporul și nici eu.

— Mai înainte-o țineai sus și tare să încetăm să ne vedem unii pe ceilalți drept eretici.

Margret își încrucișa brațele.

— Te-ai lovit la cap fără să-mi dau eu seama în ultimele minute, frate?

— Vorbeam de cei aflați de partea *aceasta* a Hăului. Răsăritenii se închină la wyrmi. Nu este același lucru, Meg.

— Dragonii de la Răsărit nu sunt dușmanii noștri, Loth. Am crezut că sunt, dar nu înțelegeam dualitatea pe care este clădită lumea noastră. Ei sunt opuși, prin firea lor, făpturilor infernale de teapa lui Fýredel.

Loth pufni.

— Începi să vorbești ca un alchimist. Ai întâlnit vreodată

un wyrm răsăritean?

— Nu. Ea ridică dintr-o sprânceană când îl întrebă: Tu ai întâlnit?

— Nu trebuie să-i întâlnesc ca să știu că au silit Răsăritul să li se închine. Eu n-am să îngenunchez la altarul ereziei.

— S-ar putea să nu silească pe nimeni să li se închine, spuse Margret. Poate că ei și răsăritenii își împărtășesc prețuirea.

— Tu te auzi ce vorbești, Margret? întrebă Loth, îngrozit. Sunt *wyrmi!*

— Și Răsăritul se teme de Nenumit, interveni Ead. Fiecare dintre religiile noastre e de acord că el reprezintă dușmanul.

— Și se prea poate ca dușmanul dușmanului să ne fie prieten, încuviință Margret.

Loth își mușcă limba. Dacă temeliile credinței lui aveau să mai sufere vreo lovitură, era posibil să se prăbușească cu totul.

— Tu nu știi ce ceri, Ead. Când Sabran vorbi, glasu-i părea prea greu ca să poată fi ridicat: Ne-am ținut departe de Răsărit din pricina ereziei lor, da – dar, din câte înțeleg, răsăritenii au fost cei ce ne-au închis primii ușa-n nas, de teama molimei. N-am să reușesc să-i conving să ni se alăture dacă nu le fac, în schimb, o ofertă foarte generoasă.

— Alungarea Nenumitului ne-ar fi tuturor de folos, spuse Ead. Răsăritul n-a scăpat de Marea Năpastă, și nu va scăpa nici de această nenorocire.

— Dar poporul Răsăritului își poate asigura timpul necesar pentru a se pregăti, în timp ce noi ne punem capetele pe butuci, întări Sabran.

O pasăre ateriză afară. Loth aruncă o privire spre balcon, nădăjduind să vadă un porumbel-de-stâncă venit cu o scrisoare. Un corb îl privea de acolo.

— V-am spus că nici țările Întinderii Virtuților nu o să sară în ajutorul Inysului dacă țărmurile lor o să fie cotropite, spuse Sabran, prea preocupată de Ead ca să bage-n seamă pasărea. Păreai mirat.

— Eram.

— N-ar fi trebuit să fii. Bunica mea spunea, într-o vreme, că

atunci când un lup vine într-un sat, păstorița are mai întâi grijă de turma ei. Lupul își mânjește dinții de sângele altor oi, iar păstorița știe că, într-o zi, se va repezi și la oile ei, dar se agață de nădejdea că l-ar putea ține departe. Până când, într-o bună zi, lupu-i ajunge la poartă.

Lui Loth i se părea că suna ca o poveste ce-ar fi putut fi spusă de regina Jillian. Era foarte cunoscută pentru că susținuse alianțe mai strânse cu celelalte părți ale lumii.

— Astfel, încheie Sabran, a viețuit omenirea de când cu Marea Năpastă.

— Dacă răsăritenii conducători au o fărâmă de minte-n cap, vor vedea câtă nevoie e să fim uniți, întări Ead. Eu am încredere-n păstorițe, chiar dacă regina Jillian n-avea.

Sabran își îndreptă privirea spre mâna ei dreaptă, întinsă pe masă. Spre mâna pe care purtase, cândva, o verighetă.

— Ead, vreau să discut cu tine între patru ochi.

Se ridică.

— Loth, Meg, rogu-vă, aveți grijă s-ajungă chemările către Sfatul Virtuților, de-ndată! Am nevoie de toți membrii aici, ca să stăm de vorbă despre viitor.

— Bineînțeles! spuse Margret.

Sabran porni alături de Ead din Sala Sfatului. Când ușile se-nchiseră, Margret îi aruncă lui Loth o privire ce-i era cunoscută de la lecțiile lor de muzică. I-o arunca de fiecare dată când lua o notă greșită.

— Nădăjduiesc că n-ai de gând să te împotrivești acestui plan.

— Ead e nebună fie și pentru simplul fapt că se gândește la așa ceva, bombăni Loth. O alianță cu Răsăritul e cale sigură spre un dezastru.

Corbul porni din nou în zbor.

— Nu știu.

Margret luă o pană și o călimară.

— Poate că dragonii lor nu seamănă deloc cu wyrmii. În ultimul timp, mă văd silită să pun la îndoială tot ceea ce credeam că știu.

— Noi nu trebuie să *punem la îndoială,* Meg! Credința e o

dovadă a încrederii în Sfânt.

— Și tu nu-ți pui credința la îndoială?

— Ba bineînțeles că mi-o pun! Se frecă pe frunte cu o mână, adăugând: Și mă tem că, într-o bună zi, am să fiu osândit pentru asta. Că n-am să mai am parte de un loc în Halgalant.

— Loth, tu știi cât de mult te iubesc, dar mintea aia din capul tău încape într-un degetar.

Loth făcu gura pungă.

— Și tu, bag de seamă, știi totul despre căile lumii!

— Din născare știu totul despre căile lumii.

Trase un sul de pergament mai aproape.

Loth întrebă:

— Ce altceva s-a întâmplat la Goldenbirch?

Cu un zâmbet vag, Margret răspunse:

— Am să-ți spun mâine. Și te-aș sfătui să tragi un somn lung, sănătos, înainte să auzi povestea asta, Loth, căci credința-ți va fi din nou pusă la-ncercare! Făcu un semn din cap către teancul de scrisori, apoi adăugă: Grăbește-te și tu, frate! Trebuie neapărat să-i duc astea Stăpânului Misivelor.

El făcu așa cum i se ceruse. Uneori se întreba de ce Sfântul n-o făcuse pe Margret copilul mai mare.

e

Se lăsase noaptea peste Ascalon. Jumătate dintre Cavalerii Corpului le urmară pe Ead și Sabran în Grădina Iatacului, dar regina le porunci s-aștepte în fața porții.

Numai stelele le vedeau în bezna înveșmântată în nea. Ead își aduse aminte cum se plimba alături de Sabran în toiul verii pe aceste cărări. Era prima dată când mergeau singure.

Sabran, urmașa Kalybei. Kalyba, întemeietoarea Casei Berethnet.

O bântuise pe tot drumul de întoarcere dinspre Caliburn-spre-Mare. O bântuise în timp ce călăreau în căutarea lui Aralaq. Taina ce dezbinase veacuri întregi Abația.

Îmbătat de un farmec, Galian Berethnet se culcase cu femeia pe care-o văzuse ca pe-o mamă și-o lăsase grea. Își

construise credința ca un zid cu care să-și împrejmuiască rușinea. Și, ca să-și scape moștenirea, nu văzuse nici o altă cale decât aceea de-a-și sfinți minciuna.

Încordarea-i străbătea trupul lui Sabran precum fierbințeala unei flăcări deschise. Când ajunseră la fântână, cu pârâiașele-i înghețate, se întoarseră cu fața una la alta.

— Îți dai seama ce-ar putea însemna o nouă alianță, nu?

Ead așteptă ca ea să încheie.

— Răsăritul are deja arme și bani. Pot să le sporesc, răspunse Sabran, dar ține minte ce ți-am spus. Aliațele s-au făurit numai și numai prin căsătorie.

— Trebuie să fi existat și alianțe fără căsătorie în trecut.

— Alianța asta e altfel. Ar uni două regiuni înstrăinate de veacuri întregi. Unește două trupuri și unești și două tărâmuri. De aceea ne căsătorim noi, cei de sânge regesc – nu din dragoste, ci pentru a ne clădi casele. Așa este alcătuită lumea.

— Nu trebuie să fie așa. Încearcă, Sabran, o îndemnă Ead! Schimbă mersul lucrurilor.

— Vorbești de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi mai ușor, răspunse Sabran, clătinând din cap. De parcă obiceiurile și datinile n-au nicio putere-asupra lumii. Ele sunt cele ce țin lumea laolaltă.

— Chiar *este* atât de ușor. Acum un an, n-ai fi crezut că ai putea să iubești pe cineva pe care-o vezi ca fiind eretică.

Ead nu-și feri privirea.

— Nu e așa?

Sabran suflă o ceață albă între ele.

— Ba da, răspunse. Așa este.

Fulgii de nea-i umpluseră genele de chiciură și i se prinseseră în păr. Ieșise valvârtej afară, fără mantie, iar acum se ținea singură în brațe ca să-și țină de cald.

— Am să încerc, conchise ea. Am să… prezint această alianță drept numai una militară. Sunt hotărâtă să domnesc fără consort, așa cum mi-am dorit întotdeauna. Nu mai am îndatorirea de a mă căsători și de a zămisli un prunc. Dar dacă așa e obiceiul și în Răsărit, cum e aici…

— S-ar putea să nu fie așa obiceiul. După o clipă de

șovăială, Ead continuă: Dar dacă e… Poate ar fi cazul să te gândești mai bine la ideea de-a rămâne nemăritată.

Sabran îi cercetă fața. Chiar de-o durea gâtul, Ead nu-și dezlipi privirea de la ea.

— De ce vorbești așa? întrebă Sabran încet. Știi că n-am vrut să mă căsătoresc de la bun început, și nici nu am de gând să o fac din nou. Pe lângă asta, eu te vreau pe tine. Pe nimeni altcineva.

— Dar cât timp domnești, nu poți să fii văzută cu mine. Sunt eretică, și…

— Încetează!

În clipa aceea, Sabran o îmbrățișă.

— Încetează acum!

Ead o trase mai aproape și-i inspiră mirosul. Se lăsară pe o bancă din marmură.

— Sabran a VII-a, tiza mea, s-a îndrăgostit de Doamna ei din Dormitor, murmură Sabran. După ce a abdicat în favoarea fiicei ei, au trăit împreună câte zile le-au mai rămas. Dacă-l înfrângem pe Nenumit, datoria mea va fi fost îndeplinită.

— La fel și a mea.

Ead își trase mantia în jurul corpului, cuprinzând-o și pe regină în ea.

— Poate-atunci pot să te fur și să fug cu tine undeva.

— Unde?

Ead o sărută pe tâmplă.

— Undeva.

Un alt vis prostesc, dar deocamdată, își îngădui să-l trăiască. O viață cu Sabran alături de ea.

— Tu și Meg mi-ați ascuns ceva, continuă Sabran. Ce s-a întâmplat la Goldenbirch?

Trecu o vreme până când Ead își putu aduna curajul ca să răspundă.

— M-ai întrebat, cândva, dacă știu cine a fost prima regină a Inysului, în cazul în care n-a fost Cleolind.

Sabran ridică privirea spre ea.

— Mama mea spunea mereu că cel mai bine e să primești vești rele pe timp de iarnă, când totul este deja cufundat în

întuneric. Ca să te poți vindeca pentru primăvară, spuse ea, în vreme ce Ead își căuta cuvintele. Și în această primăvară trebuie să fiu cea mai tare.

În fața acestor ochi – ochii vrăjitoarei –, Ead își dădu seama că nu mai putea ține dezvăluirea pentru ea. După opt ani de minciuni, îi datora adevărul lui Sabran.

La lumina stelelor, i-l spuse.

57. Apus

Într-o pivniță din Palatul Ascalon, o ucigașă a cuiva cu sânge sfânt aștepta să fie executată. Sabran, care nu dăduse niciodată dovadă de sete de sânge în toți anii de când o cunoștea Loth, hotărâse c-o voia pe Crest arestată și ferecată, dar ceilalți Duci Spirituali o sfătuiseră că poporul ar fi găsit acest lucru tulburător în asemenea vremuri nesigure. Cel mai bine era să se înfăptuiască repede și-n tăcere.

După o noapte de plimbat de colo-colo pe domeniu, Sabran se dăduse bătută. Paharnicul avea să se confrunte cu securea, și-avea s-o facă departe de ochii lumii, cu doar câțiva martori de față.

Crest nu dădea dovadă de nicio remușcare în timp ce-i privea pe cei ce veniseră să o vadă murind. Roslain stătea într-o parte a încăperii, cu o scufie de doliu pe cap. Loth știa că nu o jelea pe bunica ei, ci trădarea care pătase numele familiei sale.

Lordul Calidor îi ținea o mână pe mijloc, în semn de alinare. Călărise de la castelul Cordain, cetatea strămoșească a familiei Crest, ca să fie alături de tovarășa lui la ceas de suferință.

Loth stătea aproape de ei, braț la braț cu Margret. Sabran se afla și ea aproape, purtând colanul pe care i-l dăruise mama ei când împlinise doisprezece ani. Nu se obișnuia ca regii să ia parte la execuții, dar Sabran o considera o lașitate să nu ia parte la aceasta.

Fusese ridicat un eșafod jos, învelit cu o cârpă neagră. Când

ceasul bătu ora zece, Crest ridică fața la lumină.

— Nu cer milă, și nici iertare nu am să-mi cer, spuse ea. Aubrecht Lievelyn a fost un păcătos și-o lipitoare. Rosarian Berethnet a fost o curvă, iar Sabran Berethnet e o bastardă care n-are să zămislească niciodată un copil. O țintui cu privirea pe Sabran și adăugă: Spre deosebire de ea, eu n-am dat greș când a fost vorba să-mi îndeplinesc datoria. Mi-am ispășit pedeapsa cuvenită. Merg de bunăvoie în Halgalant, unde Sfântul mă va întâmpina.

Sabran nu dădu curs încercării de-a o întărâta, dar expresia-i era cu totul și cu totul rece.

O verișoară de-ale lui Roslain, care purta și ea o scufie de doliu, îi luă lui Crest mantia și inelul cu pecete și o legă la ochi. Călăul stătea pe-aproape, cu o mână pe mânerul securii.

Igrain Crest îngenunche în fața butucului, cu spinarea dreaptă, și-și făcu semnul sabiei pe frunte.

— În numele Sfântului, spuse ea, mor!

Spunând acestea, își lăsă capu-n gaură. Loth se gândi din nou la regina Rosarian și la faptul că moartea ei nu fusese nici măcar pe jumătate atât de milostivă.

Călăul ridică securea cu putere. Când aceasta căzu, același lucru se întâmplă și cu capul Paharnicului.

Nimeni nu scoase un sunet. Un servitor luă capul de păr și-l ridică să-l vadă toată sala. Sângele sfânt al Cavaleriței Dreptății picura pe butuc, iar un servitor îl adună într-un pocal. În timp ce trupul neînsuflețit era înveșmântat într-un giulgiu și înlăturat de pe eșafod, verișoara din familia Crest se îndreptă spre Roslain, care se îndepărtă de tovarășul ei.

Inelul cu pecete se punea de obicei pe mâna dreaptă, dar felcerul i-o prinsese într-o atelă. Roslain întinse, în schimb, mâna stângă, iar verișoara ei îi puse inelul.

— Iat-o pe Înălțimea Sa, lady Roslain Crest, Ducesa Dreptății. Fie să aibă o purtare cuviincioasă, acum și pururea!

e

Igrain Crest era moartă. Umbra Paharnicului n-avea să mai

întunece niciodată Reginatul Inysului.

Sabran ședea pe scaunul ei preferat din Iatac. Un ceas cu felinar ticăia pe șemineu.

Abia scosese o vorbă de când Ead îi povestise despre Kalyba. Odată încheiată povestea, ceruse să fie dusă înăuntru și petrecuseră amândouă restul nopții ascunse după draperiile patului ei. Ead o ținuse în brațe în tăcere, în timp ce ea însăși rămăsese fixând cu privirea baldachinul.

Acum, părea fascinată de propriile mâini. Ead o urmărea apăsându-și nodurile degetelor, rostogolindu-și latul degetelor mari peste celelalte degete și frecând rubinul lustruit de pe inelul de încoronare.

— Sabran, spuse ea. Nimic din puterea ei nu zace și în tine.

Sabran își încleștă maxilarul.

— Dacă sunt de-același sânge cu ea, spuse ea, atunci pot mânui giuvaierul care stinge. Ceva din ea trăiește în mine.

— Fără puroi de stele sau fructul portocalului nu te poți folosi de niciuna dintre cele două ramuri ale magiei. Nu ești mag, replică Ead, și n-ai să te preschimbi în wyrm.

Sabran își tot scurma pielea cu unghiile. Ead se întinse să-i acopere mâna.

— La ce te gândești?

— La faptul că s-ar putea să fiu o bastardă. Că mă trag dintr-un mincinos și din Doamna din Pădure – aceeași femeie care mi-a luat copilul –, și că nicio casă bună nu poate fi clădită pe o asemenea temelie.

Părul îi atârna ca o perdea între ele.

— Că tot ce sunt eu e o minciună.

— Casa Berethnet a făcut multe lucruri bune. Obârșia ei n-are nicio legătură cu asta. Ead o apucă de mână, apoi adăugă: Cât despre faptul că ești bastardă – asta înseamnă că tatăl tău e în viață. Nu te bucuri?

— Eu nu îl cunosc pe Gian Harlowe. Tatăl meu, din toate punctele de vedere, este Wilstan Fynch, răspunse Sabran încet, iar el a murit. La fel ca mama, ca Aubrecht și ca toți ceilalți.

Capulsuferind o prinsese în mreje. Ead încercă să-i mângâie mâna, să o încălzească, fără rost.

— Tot nu înțeleg de ce a băgat ghimpele în mine.

Sabran își frecă pântecele.

— Dacă grăiește adevărul, și-a iubit fiica, pe Sabran I-a. Sunt sânge din sângele ei.

Ghimpele în sine se făcuse nevăzut. Potrivit doctorului care îl luase, din el nu mai rămăsese decât o șuviță de păr.

— Kalyba nu mai are nicio urmă de omenie acum. Ești sânge din sângele ei, dar apropierea dintre voi nu e destul de puternică pentru ca ea să te iubească, spuse Ead. Nu-ți vrea decât tronul. S-ar putea să nu pricepem niciodată ce-i cu ea. Tot ce știm e că e mână-n mână cu Nenumitul și că asta înseamnă că ne e dușmancă.

Urmă un ciocănit la ușă. Un Cavaler al Corpului, cu o armură bătută cu argint, intră în cameră.

— Majestate, spuse ea, făcând o plecăciune, tocmai a sosit o pasăre din Brygstad. O solie urgentă din partea Alteței Sale Regale, Înalta Prințesă Ermuna din Casa Lievelyn.

Îi înmână scrisoarea și plecă. Sabran rupse pecetea și se întoarse cu fața la fereastră să citească.

— Ce spune? întrebă Ead.

Sabran răsuflă pe nas.

— Data este…

Scrisoarea pluti foșnind până la podea.

— Data este… a treia zi a acestei primăveri.

Și, astfel, clepsidra se întoarse. Ead se așteptase ca vestea s-o umple de groază, dar o parte din ea știa deja.

Cei o mie de ani aproape că s-au împlinit.

— Pesemne că Neporo și Cleolind l-au legat pe Nenumit la șase ani după întemeierea Ascalonului.

Sabran puse mâinile pe șemineu.

— Nu avem mult timp.

— Avem destul cât să trecem Hăul. Sabran, trebuie să-ți trimiți degrabă ambasadorii în Răsărit, iar eu trebuie să merg cu ei. Ca să găsim celălalt giuvaier. Măcar să-l legăm din nou.

— N-ai cum să te-arunci orbește în Hău, se împotrivi Sabran, încordându-se. Mai întâi, trebuie să le scriu conducătorilor răsăriteni. Seiikinezii și lacustrinii execută

orice străin le calcă țărmurile. Trebuie să caut să le primesc îngăduința de-a trimit un ambasador special.

— Nu avem timp. O să ia câteva săptămâni ca o depeșă să ajungă acolo.

Ead se îndreptă către ușă.

— O iau eu înainte pe-o corabie iute și…

— Tu chiar nu ții deloc la viața ta? întrebă Sabran, enervându-se.

Ead se opri.

— Am petrecut *săptămâni* la rând crezându-te moartă când ai plecat din Ascalon! Acum vrei să treci marea fără apărare, fără platoșă, și să ajungi într-un loc unde ai putea muri sau sfârși în închisoare.

— Am făcut deja asta, Sabran. În ziua în care am sosit în Inys.

Ead îi dărui un zâmbet ostenit.

— Dacă am supraviețuit o dată, pot să o mai fac.

Sabran rămase cu ochii închiși, strângând șemineul cu mâinile.

— Știu că trebuie neapărat să pleci, spuse ea. Să-ți cer să pleci e ca și cum aș încerca să prind vântul într-o cușcă – dar te rog, Ead, mai așteaptă! Lasă-mă să-mi pun ordine în ambasadă, ca să poți avea putere prin numărul de oameni. Nu pleca de una singură!

Ead strânse și mai tare clanța.

Sabran avea dreptate. Câteva zile de așteptat în plus ar fi însemnat pierdere de vreme la Răsărit, dar i-ar fi putut scăpa pielea.

Se întoarse și spuse:

— Am să rămân!

Auzind acestea, Sabran traversă încăperea, cu ochii plini de lacrimi, și o îmbrățișă. Ead o sărută pe tâmplă și o strânse la piept.

Sabran avusese o soartă crudă. Doamna ei din Dormitor murise în timp ce ea dormea, tovarășul îi murise în brațe, mama, în fața ochilor. Fiica ei nici măcar nu apucase să răsufle o dată. Tatăl ei – dacă-i fusese, într-adevăr, tată –

pierise în Yscalin, unde ea nu-l putea ajunge. Pierderile o urmăriseră toată viața ei. Nu era de mirare că se ținea atât de tare de ea.

— Mai ții minte când ne-am plimbat pentru prima oară împreună? Mi-ai povestit despre gaița-iubitoare și despre cum recunoaște cântecul perechii ei, chiar de-au fost mult timp despărțite, îi șopti Ead. Inima mea-ți știe cântecul, așa cum și inima ta îl știe pe-al meu. Și mereu am să mă întorc la tine!

— Am să țin minte făgăduință ta, Eadaz uq-Nāra!

Ead încercă să-și imprime în minte greutatea, mirosul, tonul hotărât al vocii ei. S-o încuie în amintirea ei.

— Aralaq va rămâne să te păzească. De aceea l-am adus aici, spuse ea. E o făptură morocănoasă din fire, dar e credincios și poate face ferfeniță un wyvern.

— O să am mare grijă de el.

Sabran se retrase.

— Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ceilalți Duci Spirituali, ca să vorbesc cu ei despre ambasadă. De îndată ce sosește restul Sfatului Virtuților, am să le înfățișez această… Propunere Răsăriteană. Dacă le arăt giuvaierul care stinge și le lămuresc însemnătatea datei, nădăjduiesc să voteze pentru mine.

— Vor lupta până la capăt împotriva ei, spuse Ead, dar tu ai gura aurită.

Sabran încuviință din cap, decisă să meargă până în pânzele albe. Ead o lăsă privindu-și orașul.

Coborî un șir de trepte și intră în galeria deschisă de sub Solariul Regal, unde din douăsprezece balcoane se revărsau boboci de flori de iarnă. În timp ce se îndrepta cu pași mari către ușa camerei ei, auzi un pas în spate, moale precum catifeaua.

Încet, se întoarse. O Domniță Roșie stătea într-o rază de lumină a soarelui. La buze avea o sarbacană cioplită din lemn.

Săgeata i se-nfipsese în trup înainte să apuce să răsufle. Din înțepătura ei, moartea i se răspândi prin trup.

Genunchii i se izbiră de podea cu o putere care-i zdruncină oasele. Ridică o mână tremurândă spre pântece și simți

săgeata subțire înfiptă în el. Ucigașa ei o prinse și o lăsă jos.

— Iartă-mă, Eadaz!

— Nairuj, tuși Ead.

Știuse că ziua aceasta avea să vină. O soră a Abației putea trece de vrăjile ei de protecție.

Sticla topită-i pătrundea în vine. Mușchii i se încordară în jurul săgeții, respingând otrava.

— Ai născut copilul, reuși ea să spună.

Ochii de culoarea ocrului coborâră spre ea.

— O fetiță, răspunse Nairuj după o scurtă șovăială. Eu nu mi-am dorit asta, soră, dar Abatesa a poruncit să fii redusă la tăcere.

Ead o simți pe Nairuj răsucindu-i inelul de pe deget, inelul care fusese visul ei.

— Unde e giuvaierul, giuvaierul alb?

Ead nu fu în stare să răspundă. Deja începea să-și piardă, puțin câte puțin, din simțire. Avea ciudata senzație că-i dispăreau coastele. În timp ce Nairuj o pipăia la gât, căutând după giuvaier, Ead apucă săgeata din pântecele ei și o smulse.

Îi era foarte frig. Tot focul din ea se stingea, lăsând în urmă doar cenușa.

— Nenumitul…

Până și răsuflarea era cumplit de chinuitoare.

— Primăvară. A treia zi de primăvară.

— Ce-i asta?

Sabran. Glasul îi era gâtuit de teamă.

Nairuj se mișcă precum o săgeată. Ead o privi cu ochii înlăcrimați pe cea care-i fusese cândva soră punându-și un văl peste gură și sărind peste cea mai apropiată balustradă.

Pe coridor răsunară pași.

— Ead…

Sabran o cuprinse în brațe, cu răsuflarea tăiată.

— Ead!

Trăsăturile i se contopeau.

— Uită-te la mine! Uită-te la mine, Ead, rogu-te! S-spune-mi ce ți-a făcut! Spune-mi ce otravă…

Ead încercă să răspundă. Să-i mai rostească o dată numele,

doar o dată. Să-i spună cât de rău îi pare că își încălcase făgăduință.

Am să mă întorc mereu la tine.

Bezna o împresura ca un cocon. Se duse cu gândul la portocal.

„Nu tu, Ead. Te rog!”

Glasul îi era tot mai stins.

„Te rog, nu mă lăsa singură aici!”

Se gândi la cum fusese totul între ele, de la dansul cu lumânări, la prima atingere a buzelor ei.

Apoi nu mai gândi deloc.

e

Soarele apunea deasupra Ascalonului. Loth aruncă o privire pe fereastră spre Turnul de Alabastru luminat de lumânări, unde Sfatul Virtuților dezbătea Propunerea Răsăriteană.

Ead zăcea în pat. Buzele i se înnegriseră la fel de tare ca părul, iar corsetul îi fusese desfăcut și scotea la iveală o gaură cât o gămălie de ac în trupul ei.

Sabran nu plecase de lângă ea. O țintuia pe Ead cu privirea de parcă, dacă s-ar fi uitat în altă parte, i-ar fi rupt legătura plăpândă cu viața. Afară, Aralaq pândea în Grădina Iatacului. Fusese nevoie de multă bătaie de cap ca să-l convingă să plece de-acolo cât o cerceta Doctorul Regal pe Ead, și chiar și atunci pocnise din falci la el când omul încercase s-o atingă.

Doctorul Bourn se mișca precum limba unui ceasornic în jurul patului bolnavei. Îi măsură bătăile inimii, o atinse pe frunte și-i cercetă rana. Când bărbatul își scoase ochelarii, Sabran înălță capul.

— Lady Nurtha a fost otrăvită, concluzionă el, dar nu știu cu ce anume. N-am mai întâlnit în viața mea asemenea simptome.

— Sora cea crudă, răspunse Loth. Așa se numește.

Ar fi trebuit să-i pricinuiască moartea. Din nou, Ead își sfidase soarta.

Doctorul Regal se încruntă auzind aceasta.

— Nu am auzit niciodată de-o asemenea otravă, milord. Nu știu cum s-o curăț de ea.

Privi din nou spre Ead.

— Majestate, mie mi se pare că lady Nurtha a fost cufundată într-un somn adânc. Pesemne că poate fi trezită din el. Sau nu. Tot ce putem face e să ne străduim s-o ținem în viață cât putem de mult. Și să ne rugăm pentru ea.

— *Chiar* o vei trezi, șopti Sabran. Vei găsi o cale. Dacă moare…

Vocea i se frânse și-și prinse capul în mâini. Doctorul Regal făcu o plecăciune.

— Ne pare rău, Majestate! O să facem tot ce putem pentru ea.

Se retrase din încăpere. Când ușa se închise, Sabran începu să tremure.

— Am fost blestemată din leagăn. Doamna din Pădure a aruncat un blestem pe capul meu. Nu doar că mi-am pierdut coroana, ci cei la care țin cad toți precum trandafirii pe timp de iarnă. Mereu în fața ochilor mei.

Margret, care stătuse de veghe de cealaltă parte a patului, veni acum să se așeze lângă ea.

— Nu crede lucrurile-astea. Nu ești blestemată, Sab, spuse ea, cu blândețe, dar și cu hotărâre. Ead nu e moartă, și nu o s-o jelim. O să luptăm din răsputeri pentru ea și pentru toate cele în care crede.

O privi pe Ead.

— Dar eu un lucru-ți spun. Nu mă căsătoresc cu Tharian până nu se trezește ea. Dacă ea crede că nerozia asta o s-o scape de faptul că trebuie să mă însoțească, se înșală amarnic.

Loth ocupă locul de pe care se ridicase Margret și-și ridică mâinile împreunate la buze.

Nici măcar când sângerase în Lasia Ead nu arătase atât de plăpândă. Parcă se scursese toată viața și toată căldura din ea.

— Am să merg eu în Răsărit, anunță el cu un glas răgușit. N-are nicio însemnătate ce hotărăște Sfatul Virtuților, eu tot trebuie să merg în Răsărit ca reprezentant al tău, Sabran. Să leg o alianță. Să caut celălalt giuvaier.

Sabran tăcu timp îndelungat. Afară, Aralaq scoase un urlet înfiorător.

— Mai întâi, vreau să mergi la Împăratul Neîncetat, Dranghien Lakseng, spuse Sabran. Este necăsătorit și, prin urmare, avem mai multe să-i oferim. Dacă-l convingem să ni se-alăture, el îl poate convinge pe Despotul din Seiiki.

Loth o urmărea cu inima îndurerată.

— Am să te trimit cu un alai de două sute de persoane. Dacă ajungi la Împăratul Neîncetat, trebuie să-i dovedești puterea Reginatului Inysului, îi porunci ea, privindu-l în ochi. Ai să-i ceri să ne dea întâlnire, cu dragonii lui cu tot, în Hău, în a treia zi de primăvară. Nu vei avea timp să te întorci sau să te târguiești pentru termenii Inysului. Nădăjduiesc că vei pecetlui această alianță având în inimă țelurile noastre, ca să ajungem la rezultatul dorit.

— Așa am să fac, îți jur!

Lui Loth i se părea că încăperea se preschimbase deja într-o criptă. Alungând acest gând, se apropie de Ead și îi dădu un cârlionț de păr după ureche. Nu avea să-și îngăduie să se gândească la faptul că era un rămas-bun.

Cu demnitate, Sabran se ridică de pe scaunul ei.

— Mi-ai făgăduit c-ai să te-ntorci la mine, rosti ea către Ead. Reginele nu uită făgăduințele ce li se fac, Eadaz uq-Nāra.

Postura îi era una țeapănă. Loth o luă de braț și o conduse cu grijă afară din încăpere, lăsând-o pe Margret să-și vadă de veghea ei.

Plecă alături de regina lui. Când ajunseră în capătul coridorului, Sabran se dădu în sfârșit bătută. Loth o cuprinse cu brațele, în timp ce ea se lăsa la podea și începu să suspine de parcă i-ar fi smuls cineva sufletul din trup.

V

Aici sălășluiesc dragoni{9}

Al cui cuvânt cu-avânt l-o fi urmat,
De-n ăst voiaj primejdios s-a avântat,
Și-n furibunde mări s-a scufundat?

– Anonim, din *Man'yōshū*

58. Apus

Corabia *Eleganta* cutreiera mările de câteva zile, însă părea c-o face de veacuri întregi. Loth le pierduse șirul. Tot ce știa era că voia să plece de pe corabia asta și să revină pe uscat.

Sabran susținuse cu mare patimă așa-numita Propunere Răsăriteană. În tot acel timp, membrii Sfatului Virtuților nu dormiseră deloc. Marea lor grijă era cum aveau să răspundă inyshienii la o alianță cu ereticii și wyrmii, care se punea împotriva a tot ceea ce cunoșteau ei.

După ceasuri întregi de dezbateri cu privire la cum se putea îndreptăți așa ceva din punct de vedere religios, câteva consfătuiri cu Colegiul Sanctarienilor și argumente pătimașe pentru și împotrivă, Sabran mutase votul în favoarea ei. Ambasada pornise la drum în ziua următoare.

Planul, așa disperat cum era el, începea să prindă contur. Ca să-și sporească sorții de izbândă, erau nevoiți să dezbine Armia Draconică. Sabran invocase chemarea sfântă la arme și le scrisese atât suveranilor de pe Întinderea Virtuților, cât și celor de la Miazăzi, cerându-le să ajute Inysul să cotropească și să recucerească orașul Cárscaro în a doua zi de primăvară. Un atac asupra singurei fortărețe draconice i-ar fi putut sili pe Fýredel și pe servitorii lui să rămână în Yscalin ca s-o apere.

Avea să fie primejdios. Mulți aveau să moară. Se prea putea să moară *toți* – dar nu aveau de ales. Trebuia neapărat să-l nimicească pe Nenumit chiar în clipa în care se trezea, sau să aștepte ca el să nimicească lumea întreagă. Loth ar fi preferat să moară cu o sabie în mână.

Mama lui fusese sfâșiată de durere văzându-l că pleacă din nou, însă măcar de data aceasta apucase să își ia rămas-bun. Ea și Margret îl conduseseră până la Perchling, așa cum făcuse și Sabran, care-i dăduse inelul ei de încoronare pentru a-l arăta Împăratului Neîncetat, cel care acum atârna la gâtul lui de un lanț.

Era de-o hotărâre de zile mari. Era limpede că se temea de

alianța aceea, dar Sabran ar fi făcut orice pentru supușii ei. Iar el simțea că acesta era modul ei de-a o cinsti pe Ead.

Ead. Ori de câte ori se trezea, credea că ea era aici, pe drum, alături de el.

Urmă o bătaie în ușă. Loth deschise ochii.

— Da?

Servitoarea intră și făcu o plecăciune.

— Lord Arteloth, am intrat în raza vizuală a celeilalte corăbii. Sunteți gata să plecăm?

— Am ajuns în Groapa Osemintelor?

— Da, milord.

El își luă cizmele. Următoarea corabie avea să-l ducă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

— Desigur, spuse el. O clipă. Vin și eu pe punte.

Femeia se plecă din nou și se retrase. Loth își luă mantia și săculețul.

Gărzile lui de corp așteptau în fața cabinei. În locul armurii complete, Cavalerii Corpului pe care Sabran i-i împrumutase purtau numai zale pe sub tunici, cu blazonul regal al Inysului. Îl urmăreau pe Loth în timp ce acesta-și croia drum în sus pe punte.

Cerul era spuzit cu stele. Loth încercă să nu privească prea mult spre apă în timp ce se îndrepta cu pași mari spre prora *Elegantei,* unde doamna căpitan stătea cu brațele-i musculoase încrucișate.

Hăul adăpostea multe lucruri pe care celelalte mări nu le aveau. Auzise povești despre sirene cu dinții precum niște ace, despre pești care luminau precum lumânările sau despre balene care puteau înghiți o corabie întreagă. În depărtare, Loth vedea silueta mătăhăloasă a unei nave de război, ale cărei lumini sclipeau. Când se apropiară destul ca să-i vadă însemnele și flamura, ridică din sprâncene.

— *Trandafirul Veșnic.*

— Unul și-același, răspunse căpităneasa, o femeie de o statură impunătoare. Căpitanul Harlowe știe apele răsăritene. Te preia el de-aici încolo!

— Harlowe! interveni unul dintre Cavalerii Corpului. Asta

nu-i pirat?

— Corsar.

Cavalerul pufni.

Eleganta opri lângă *Trandafirul Veșnic*. Nicio corabie nu putea arunca ancora, așa că echipajele se-apucară să lege vasele unul de celălalt. Pluteau prin bezna nesfârșită.

— Să-mi bag ceva, ia uite-l și pe Arteloth Beck!

Estina Melaugo își plesni coapsele cu palmele și-i zâmbi larg.

— Nu credeam c-o să te mai vedem pe-aici, milord!

— Bună seara și dumneavoastră, domniță Melaugo! strigă Loth, încântat să vadă o față pe care-o cunoștea. Mi-aș fi dorit să ne întâlnim într-un loc ceva mai primitor!

Melaugo plescăi din limbă.

— Tipul intră pe jos în Yscalin, și-i e teamă de Hău. Șterge-ți ochii și mișcă-ți dosu-ăla de nobil aici, sus, lorzișorule!

Dădu drumul unei scări din sfoară și-și atinse borul pălăriei.

— Mulțam, căpităneasă Lanthom! Te salută Harlowe.

— Și eu pe el, răspunse căpităneasa *Elegantei,* și noroc pe-acolo, Estina! Ai grijă de tine!

— Întotdeauna.

În timp ce alaiul lui se-aduna, Loth urcă pe scară. O pizmuia pe căpităneasa Lanthorn pentru că se întorcea pe ape albastre. În vârf, Melaugo îl ajută să urce și-l bătu pe spinare.

— Am pus toți rămășag că muriseși, spuse ea. În numele Halgalantului, cum ai scăpat din Cárscaro?

— Donmata Marosa, răspunse Loth. N-aș fi putut pleca fără ea.

Simți o durere în gât când se gândi la ea. Acum putea fi Regina Întrupată a Yscalinului, cu ochii plini de cenușă.

— Marosa.

Melaugo ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Ei, nu m-așteptam să spui vreodată asta. Asta-i o poveste pe care chiar trebuie s-o aud – dar, mai întâi, căpitanul Harlowe vrea să te vadă.

Fluieră către corsari, în timp ce cavalerii treceau, cu tot cu armura lor grea, peste copastie.

— Urcații-i pe oamenii lordului Arteloth pe scară și băgați-i în cabină! Hai, mai cu viață!

Echipajul o ascultă far-a cârti. Unii dintre ei își și înclinară capetele-n fața lui Loth, în vreme ce-i ajutau membrii ambasadei inyshiene să urce pe *Trandafirul Veșnic*.

Melaugo îl conduse pe punte. În interiorul luminat de lumânări al cabinei, Gian Harlowe se uita peste-o hartă, alături de Gautfred Plume – timonierul – și o femeie cu pielea pământie și cu părul argintiu.

— Aaa! Lord Arteloth.

Tonul îi era ceva mai cald decât îi fusese la prima lor întâlnire.

— Bun venit înapoi! Ia un loc.

Făcu un semn spre un scaun.

— Ea e noul meu cartograf, Hafrid de Elding.

Femeia de la miazănoapte-și puse o mână pe piept în semn de salut.

— Sănătate și bucurii, lord Arteloth!

Loth se așeză.

— Și dumneavoastră, domniță!

Harlowe ridică privirea. Purta un veston cu legături de aur.

— Ia să-mi spui, zise el, cum ți se pare Hăul, milord?

— Nu mă dau în vânt după el.

— Hm. Aș zice că ești laș, dar apele-astea-i tulbură și pe cei mai călițI marinari – și, în orice caz, nimeni nu te poate face laș când te-ndrepți cu-atâta îndrăzneală către moarte.

Expresia i se schimbă iute.

— N-am să te-ntreb cum ai scăpat din Cárscaro. Orice face omul ca să supraviețuiască-l privește numai pe el. Și n-am să te-ntreb nici ce s-a ales de prietenul tău.

Loth nu spuse nimic, dar simți un gol în stomac. Harlowe îl chemă mai aproape de hartă.

— Mă gândeam să-ți arăt unde mergem, să le zici alor tăi, de-o fi să te bată la cap cu trecerea.

Harlowe se aplecă deasupra hărții, care înfățișa cele trei continente cunoscute ale lumii și grupul de insule ce le-nconjura ca o constelație. Bătu cu un deget cu încheietura

ciolănoasă în partea dreaptă.

— Ne-ndreptăm către Orașul celor O Mie de Flori. Ca să ajungem acolo, va trebui să trecem prin apele de la miazăzi ale Hăului, ca să prindem vânturile de apus, ceea ce ne va scurta călătoria o săptămână sau două. Ar trebui să fim pe Marea Soarelui Dănțuitor în vreo trei sau patru săptămâni. Își frecă bărbia și continuă: De-acolo, călătoria o să fie mai grea. O să trebuiască să ne ferim de marina seiikineză, care vede *Trandafirul* drept navă inamică – și de wyrmii care-au fost văzuți la Răsărit, conduși de Valeysa.

Loth îl văzuse suficient pe Fýredel ca să știe că nu voia să dea ochii cu vreunul dintre frații lui.

— Ne îndreptăm către un port închis pe coasta de sud-vest a Imperiului celor Douăsprezece Lacuri.

Harlowe îi arătă locul.

— Cândva, acolo se aflau câteva fabrici, unde Casa Lakseng făcea negoț înainte de interdicția de a cutreiera mările. Asta a fost, bineînțeles, înainte de Marea Năpastă. Dacă ajungem în portul ăla, o să trimitem un mesaj puternic împăratului.

— Că dorim să redeschidem o ușă închisă, încheie Loth. Ce știi despre Împăratul Neîncetat?

— Aproape nimic. Lakseng locuiește într-un palat împrejmuit cu ziduri, iese-n miezul verii și e ceva mai îngăduitor cu cei ce intră pe meleagurile lui în afara legii decât lorzii sării din Seiiki.

— De ce?

— Pentru că Seiiki e nație insulară. Odată ce și-a-nfipt molima draconică dinții-n ea, s-a răspândit precum focurile de pădure. Lacustrinii-au avut mai mult loc să fugă de ea.

Harlowe îl țintui cu privirea pe Loth, fără să clipească.

— Tu să ai grijă ca Împăratul Neîncetat să fie bun de mâna reginei Sabran, milord. Ea merită un prinț care s-o iubească.

Un mușchi din obraz îi zvâcni în vreme ce vorbea. Plecă din nou capul spre hartă, cu maxilarul încleștat, și-și chemă cartograful.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putere pentru regina Sabran, căpitane Harlowe, răspunse Loth, încet. Pe cinstea mea!

Harlowe scoase un mârâit.

— Ți-a fost pregătită o cabină. Vezi, dacă se izbește ceva de navă, să-ncerci să nu te pișii pe tine. E o balenă. Făcu un semn cu capul spre ușă și adăugă: Hai, Estina. Bagă niște băutură-n el!

În timp ce Melaugo-l conducea pe pupa corabiei, Loth aruncă o ultimă privire spre *Eleganta,* care se retrăgea. Încercă să nu se gândească prea mult la faptul că *Trandafirul Veșnic* era acum singur în mijlocul Hăului.

Cabina lui era mai bună decât ultima. Loth bănuia că fusese înălțat în rang nu dintr-o prețuire nou-dobândită de echipaj față de statutul său de nobil, ci pentru că intrase pe jos în Yscalin și scăpase cu viață pentru a povesti.

Și chiar povestise. Îi depănă povestea lui Melaugo, care stătea pe locul de la fereastră și-l asculta. Îi spuse cum fusese luată prizonieră donmata Marosa și adevărul despre Regele Întrupat din Yscalin, și descrisese tunelul unde Kit își găsise sfârșitul.

Din loialitate față de Ead, lăsă la o parte amănuntele despre Abația Portocalului. În schimb, spuse că trecuse Țepușele și fugise înapoi în Inys prin Mentendon. Când isprăvi povestea, Melaugo clătină din cap.

— Chiar îmi pare rău! Lordul Kitston avea inima bună.

Bău din plosca de la șold.

— Și-acuma dumneata te duci în Răsărit. Mă gândesc că ți-ai dovedit vitejia, dar o să-ți fie greu pe-acolo.

— Pentru ceea ce-am făcut, spuse Loth, merit să-mi fie greu.

Își umezi buzele.

— Kit a murit din vina mea.

— Hai, nu face d-astea acum! El a ales să meargă cu tine. Putea să rămână-n Yscalin ori pe corabia noastră, sau putea să rămână acasă.

Îi dădu plosca. El șovăi, apoi o primi.

— Dumneata-ncerci să-i convingi pe răsăriteni că au la fel de mare nevoie de ajutor din partea Apusului cum avem și noi, dar aceștia au supraviețuit de capul lor veacuri întregi

pân-acuma – și o alianță cu regina Sabran, un dar pentru orice prinț de prin părțile noastre de lume, s-ar putea să nu fie îmbietoare pentru Împăratul Neîncetat. Pentru noi, e regină, dar pentru el e o hulitoare. Credința ei e clădită pe ura față de dragoni, iar a lui, pe închinarea la ei.

— Nu neamul celor de foc.

Loth adulmecă plosca.

— Răsăritenii nu se închină la *ei.*

— Nu. Ei se tem de Nenumit și de cei de teapa lui, așa cum ne temem și noi, recunoscu Melaugo, dar s-ar putea ca regina Sabran să fie totuși nevoită să jertfească niște principii dacă vrea să meargă până la capăt cu povestea asta.

Loth bău, dar scoase imediat lichidul care ardea pe nas. Melaugo râse.

— Mai încearcă. A doua oară-ți intră mai ușor pe gât.

El încercă din nou. Tot părea că-i smulgea pielea de pe obraji, dar îl încălzea la burtă.

— Păstreaz-o tu. O să-ți trebuiască în Hău.

Femeia se ridică.

— Mă cheamă datoria, dar întreb un marinar lacustrin dacă poate să te-nvețe ceva din obiceiurile lor, dacă nu și câteva cuvinte din limba lor. Hai să nu te-nfățișăm Majestății Sale împărătești ca pe-un bătut în cap.

e

O ceață deasă împresura *Trandafirul Veșnic,* ținându-i pe întuneric chiar și ziua. Felinarele aruncau lumini ca niște năluci pe valuri. Ca să se ferească de frig, Loth rămase în cabina lui, unde un tunar lacustrin pe nume Thim era însărcinat să-l învețe despre Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

Thim avea optsprezece ani și părea înzestrat cu o răbdare nesfârșită. Îl învață pe Loth despre țara lui de baștină, care era împărțită în douăsprezece regiuni, fiecare adăpostind câte unul dintre Marile Lacuri. Era un domeniu întins, ce se încheia cu Lorzii Căderii Nopții – munți ce închideau calea spre restul

continentului, cel mai mare dintre ei fiind nemilosul Brhazat. Thim îi povesti lui Loth că mulți răsăriteni încercaseră să treacă Lorzii Căderii Nopții, printre care și ultima regină a Sepulului, dar niciunul nu se mai întorsese. Trupuri neînsuflețite înghețate de multă vreme încă zăceau prin zăpadă.

În clipa de față, Împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri era capul Casei Lakseng și fusese crescut de bunica lui, Marea Împărătească Văduvă. Thim îi spuse modul corect în care să-i facă plecăciuni, cum să i se adreseze și cum să se poarte de față cu el.

Află că Dranghien Lakseng, deși nu era tocmai zeu, era aproape zeu în ochii poporului său. Casa lui pretindea că se trage din primul om care găsise un dragon după ce aceștia căzuseră din planul ceresc. Printre oamenii de rând circulau zvonuri („pe care Casa Lakseng nici nu le întărea, nici nu le tăgăduia") potrivit cărora unii dintre conducătorii stirpei fuseseră dragoni cu chip de om. Ce era sigur era că ori de câte ori un conducător lacustrin se apropia de moarte, Dragonița Imperială alegea un urmaș dintre moștenitorii lor de drept.

Pe Loth îl tulbura gândul că la curtea lor se afla o Dragoniță Imperială. Ce ciudat era să fie supravegheați de wyrmii

— Cuvântul acesta e interzis, îl avertiză Thim, solemn, când îl folosi o dată. Noi le spunem dragonilor pe numele ce li se cuvin, iar fiarelor înaripate de la Apus, *scuipătoii-de-foc*.

Loth băgă tot la cap. Viața lui ar fi putut depinde de cele aflate în momentele de față.

Când Thim avea treabă pe altundeva, Loth își omora timpul jucând cărți cu Cavalerii Corpului și uneori, în rarele clipe când era liberă, cu Melaugo. Ea îi bătea de fiecare dată. Când cădea noaptea, el încerca să adoarmă – dar o dată se duse singur pe punte, chemat de un cântec tulburător.

Felinarele erau stinse, dar stelele erau atât de strălucitoare, încât mai că puteai să vezi la lumina lor. Harlowe fuma o pipă la prora, când Loth i se alătură.

— Seara bună, căpitane…

— Liniște!

Harlowe era ca o stană de piatră.

— Ascultă!

Cântecul plutea peste valurile negre. Un fior străbătu trupul lui Loth.

— Ce-i asta?

— Sirene.

— N-au să ne-atragă spre moarte?

— Doar în povești!

Un fuior de fum îi ieși din gură.

— Uită-te la mare. Marea o cheamă ele.

La început, Loth nu văzu decât golul. Apoi, o floare de lumină înflori în apă, scăldându-i suprafața. Deodată, văzu pești, mii de pești, iar fiecare strălucea precum curcubeul.

Auzise povești despre luminile de pe cer din Hróth. Nu se-așteptase să le vadă niciodată pe sub apă.

— Vezi dumneata, milord, murmură Harlowe, căruia lumina-i scânteia în ochi. Frumusețea o găsești oriunde.

59. Răsărit

Trandafirul Veșnic gemea în timp ce valurile se opinteau pe dedesubtul lui. Furtuna izbucnise la o săptămână după ce trecuseră în apele Mării Soarelui Dănțuitor, și de-atunci nu se ostoise deloc.

Apa izbea coca atât de puternic, încât îți clănțăneau dinții-n gură. Vântul vuia, iar tunetul uruia, acoperind urletele echipajului în timp ce se lupta cu furtuna. În cabina lui, Loth se ruga în taină Sfântului, cu ochii închiși, încercând să nu verse. Când veni următorul val, felinarul pâlpâi, apoi se stinse.

Nu mai putea îndura. Dacă-i era menit să moară în noaptea aceasta, n-avea să moară aici. Își legă mantia, degetele alunecându-i pe închizătoare, și-și făcu loc pe ușă izbind-o cu umărul.

— Milord, căpitanul a spus să rămână fiecare-n cabina lui! strigă una dintre gărzile lui de corp.

— Cavalerița Curajului ne spune să privim moartea-n ochi,

răspunse el. Am de gând s-o ascult!

Suna mai curajos decât se simțea.

Când ieși pe punte, simți mirosul furtunii. Vântul îi urla-n față, orbindu-l. Cizmele-i alunecară pe scânduri în timp ce se îndrepta spre unul dintre catarge, îmbrățișându-l, deja ud până-n măduva oaselor. Fulgerul despică tăriile cerului de deasupra lui, orbindu-l.

— Întoarce-te-n cabina ta, lorzișorule! strigă Melaugo, căreia îi curgea vopseaua neagră de la ochi. Ce, vrei să mori pe-aici?

Harlowe stătea la pupa, cu maxilarul încleștat. Plume era la cârmă. Când *Trandafirul* tăie un val cât un munte, marinarii strigară într-un glas. O femeie care de obicei curăța puntea fu azvârlită peste bord, strigătul ei fiind acoperit de un tunet, iar un bărbat alunecă de pe marginea pe care stătea și se îndreptă repede spre mare. Velele se umflau și pocneau, strâmbând imaginea Ascalonului.

Loth își lipi obrazul de catarg. Corabia i se păruse zdravănă în timp ce treceau Hăul în ea; acum, își dădea seama cât de neputincioasă era nava. Supraviețuise molimei, văzuse moartea în ochii unei cocatrici, dar se părea că în apele Răsăritului avea să-și găsească pieirea.

Valurile izbeau *Trandafirul Veșnic* din toate părțile în timp ce corabia se răsturna din nou, udându-și echipajul până la piele. Apa se revărsă pe punte. Plume întoarse cârma spre stânga, dar era de parcă *Trandafirul* se trezise la viață.

Catargul începu să se crape. Vântul îl lovea cu prea mare forță. Loth o luă la goană spre pupa. Chiar dacă Harlowe pierdea stăpânirea asupra propriei corăbii, Loth se simțea mai în siguranță cu el decât oriunde altundeva. Acesta era omul care se luptase cu un lord al piraților în timpul unui taifun și care cutreierase toate mările cunoscute în lume. În timp ce alerga, Melaugo-i strigă un cuvânt pe care nu-l distinse.

Un talaz mai mare decât toate celelalte se lovi de navă și-l făcu să cadă din picioare. Gura și nările i se umplură de apă. Intrase în apă până la coate. Plume trase de cârmă pentru a se feri de el, dar, deodată, *Trandafirul* aproape că se răsturnă, iar

cel mai înalt catarg aproape că ajunse în mare. În timp ce-aluneca pe punte, Loth căută ceva de care să se prindă cu mâinile și dădu de brațul vânos al tâmplarului, care se ținea cu vârfurile degetelor de parâme.

Trandafirul se îndreptă. Tâmplaru-i dădu drumul lui Loth, lăsându-l să scuipe apă.

— Mulțumesc! spuse Loth, cu glasul gâtuit.

Tâmplaru-i făcu semn cu mâna, gâfâind.

— Pământ la pupa! strigă cineva din depărtare. Pământ!

Harlowe ridică privirea. Loth clipi ca să scape de apa de mare și de ploaie din ochi în timp ce fulgera din nou. Printr-o pâclă apoasă, îl văzu pe căpitan deschizându-și ocheanul de noapte și privind prin el.

— Hafrid, răcni el, ce-i aici?

Cartografa-și feri fața de ploaie.

— Tocmai în partea asta de Miazăzi n-ar trebui să fie nimic!

— Și totuși, e ceva.

Harlowe își închise ocheanul.

— Meștere Plume, du-ne pe insula aia.

— Dacă-i locuită, ne vor trece pe toți prin sabie! strigă Plume drept răspuns.

— Atunci, *Trandafirul* va scăpa, iar noi vom muri mai repede decât aici! se răsti Harlowe la timonierul lui.

Ochii-i fură luminați de un fulger.

— Estina, adună echipajul!

Șefa echipajului luă o pipă de pe un lanț din jurul gâtului ei și și-o înfipse între dinți. Un tril ascuțit fu dus de vânt. Loth se ținu bine de copastie, cu apa picurându-i de pe gene, în timp ce Melaugo striga porunci piraților. Aceștia dansau pe melodia fluierului, urcându-se pe parâme și trăgând de frânghii, în timp ce nava se înclina între ei. Lui Loth i se părea haos deplin – dar, curând, insula le apăru în față, apropiindu-se clipă de clipă. Era prea aproape. Încă două fluiere, și velele fură ridicate.

Trandafirul Veșnic nu încetini deloc.

Harlowe miji ochii. Corabia lui se apropia în continuare de

insulă, mai iute ca niciodată.

— Asta nu-i lucru firesc! Refluxul n-ar trebui să fie suficient de rapid ca să ne tragă! Se strâmbă, adăugând: O să dăm de pământ!

În timp ce Loth își ștergea apa de ploaie de pe frunte, dintr-o parte joasă a insulei veni o străfulgerare. Era strălucitoare precum o oglindă ce prindea lumina soarelui.

— Ce nudom e aia?

Plume miji ochii când raza de lumină se ivi din nou.

— O vezi, căpitane?

— Mda.

— Ne-o face cineva un semnal.

Melaugo era agățată de-o frânghie de pe care picura apa.

— Căpitane?

Harlowe rămânea cu mâinile pe balustradă și cu privirea ațintită la insulă. Dâre de lumină îi pictau punctele mai înalte.

— Căpitane, strigă șeful, șaptesprezece stânjeni de la însemn! Suntem înconjurați de recif!

Melaugo se duse într-o parte și se uită.

— Văd asta! Scăpa-ne-ar Domnița, că e peste tot!

— Căpitane, mai că ai zice că știe pe unde s-o ia. Să ferește de toate la mustață!

Harlowe privi spre insulă cu o expresie hotărâtă. Loth îi cercetă chipul, căutând orice umbră de speranță.

— Ignorați ultimul ordin! porunci Harlowe. Coborâți toate ancorele și muiați în apă toate velele!

— Nu putem să ne oprim acum! îi strigă Plume.

— Putem să încercăm. Dacă *Trandafirul* eșuează, s-a zis cu el. Și eu așa ceva nu pot îngădui!

— Putem să ne ferim de asta. Riscăm să ținem piept furtunii și…

— Chiar dac-am putea cumva să ne-ntoarcem în reciful ăsta, am fi aruncați și mai spre Miazăzi și ne-am împotmoli la sfârșit! se răsti Harlowe. Vrei s-o mierlești așa, meștere Plume?

Melaugo făcu un schimb de priviri neputincioase cu Plume, apoi dădu comanda echipajului ei. Se trase de frânghii, se

strânseră velele. Marinarii se agățau de gabii, cu picioarele sprijinite de parâme, și trăgeau de pânze cu mâinile goale. Unul dintre ei fu azvârlit și se izbi de punte. Oasele i se zdrobiră. Sângele se amestecă cu apa mării. Cu un calm care nu se potrivea deloc cu haosul din jurul lui, Harlowe coborî și-i luă cârma timonierului.

Loth se ținu bine. Nu simțea decât gust de sare. Nu-i simțea decât usturimea în ochi. Când prima dintre ancorele *Trandafirului* se agăță de fundul mării, smucitura parcă-i mută măruntaiele din loc.

Echipajul lăsă cea de-a doua ancoră să cadă, apoi pe cea de-a treia. Tot nu încetiniră. Fruntașul număra stânjenii. Loth se pregăti sufletește, în vreme ce trei ancore trăgeau în van de corabie.

Tunetul bubui. Fulgerele scăpărată. Ultima ancoră plonjă între valuri, dar nisipul era prea aproape acum, mult prea aproape pentru a se putea feri de el. Harlowe se ținu de cârmă, cu pumnii strânși.

Era ori reciful, ori plaja. Iar Loth își dădu seama, după căutătura din ochii lui Harlowe, că nu avea de gând să primejduiască *Trandafirul* aruncându-l în colții recifului.

Melaugo fluieră puternic. Echipajul își lăsă munca deoparte și se agăță de tot ce apucă.

Nava de luptă se cutremură sub ei. Loth strânse din dinți, așteptându-se să simtă coca făcută ferfeniță. Cutremurul parcă dură o veșnicie – apoi, dintr-odată, *Trandafirul* rămase nemișcat, precum o statuie. Nu mai auzea decât răpăitul ploii pe punte.

— Șase stânjeni, spuse fruntașul, gâfâind.

Urale asurzitoare izbucniră din partea echipajului. Loth se ridică, cu genunchii tremurând, și i se alătură lui Melaugo. Când văzu valurile lovindu-se în continuare de navă, își sprijini capul de mâini și râse de parcă n-ar mai fi avut de gând să se oprească niciodată. Melaugo zâmbi larg și-și încrucișă brațele.

— Iată-te, lorzișorule. Ai scăpat cu viață din prima ta furtună!

— Dar cum de s-a oprit?

Loth urmărea apa mării atingând coca.

— Mergeam foarte repede…

— Mie una mi se rupe! Hai să zicem că-i o minune și gata – una de la Sfântu-ăla al tău, dac-așa ți se năzare ție!

Numai Harlowe nu părea a se bucura. Ridică privirea spre insulă, mușcându-și obrazul pe interior.

— Căpitane.

Melaugo băgase de seamă.

— Care-i buba?

Acesta privea în continuare spre insulă.

— Cutreier mările de ani buni, răspunse el. Niciodată n-am mai simțit o corabie să se miște cum s-a mișcat *Trandafirul* mai devreme. De zici c-a tras-o un zeu afară din furtună.

Melaugo părea să nu știe ce să zică. Își puse pălăria leoarcă pe cap.

— Găsește-ne niște praf de pușcă uscat și adună niscaiva iscoade, ceru Harlowe. De-ndată ce scoatem la suprafață trupul neînsuflețit al meșterului Lark, o să ne trebuiască apă dulce și mâncare. Eu o să merg pe țărm cu un grup mic. Toți ceilalți, cu tot cu alaiul inyshian, ar trebui să rămână și să ne-ajute să dregem nava.

— Aș dori să vin cu dumneavoastră. Dacă se poate, se băgă Loth în seamă. Fie-mi cu iertare, căpitane Harlowe, dar după ce-am trecut prin ce-am trecut, mi-am cam pierdut îndemânarea pe mare! Cred c-aș fi mai folositor pe uscat.

— Înțeleg!

Harlowe îl cercetă din cap până-n picioare.

— Dumneata știi să vânezi, lord Arteloth?

— Da, știu. În Inys, vânam adesea.

— La curte, bag de seamă. Și cred că vânai cu arcul.

— Da.

— Păi, mă tem că nu prea avem arcuri p-aici, spuse Harlowe, dar o să te-nvățăm cum să folosești un pistol.

Îl bătu pe Loth pe umăr când trecu pe lângă el.

— Tot fac eu pirat din dumneata odată și-odată.

e

Trandafirul Veșnic rămase ancorat și cu toate pânzele strânse, dar vântul tot îl înclina primejdios. Loth urcă într-o barcă cu vâsle cu doi Cavaleri ai Corpului care refuzaseră amândoi să poarte pistoale. Săbiile lor erau tot ce le trebuia într-o luptă.

Loth își ținea pistolul cu o mână hotărâtă. Melaugo îi arătase cum să-l încarce și să tragă cu el.

Ploaia tulbura apele din jurul bărcilor. Vâsleau sub o arcadă naturală, spre o plajă care cobora în pantă spre poalele unor dealuri abrupte. După ce se apropiată mai mult de țărm, Harlowe își ridică ocheanul de noapte.

— Oameni, murmură el. Pe plajă.

Vorbi unuia dintre artileriști într-o altă limbă. Femeia-i luă ocheanul și se uită prin el.

— Asta s-ar putea să fie Insula Penelor, un loc sfânt, lăcașul celor mai prețuite documente de la Răsărit, tălmăci Harlowe. Numai cărturarii pot pune piciorul aici, iar aceștia n-au cum să fie bine înarmați.

— Tot sunt supuși legii răsăritene.

Melaugo își încărcă pistolul.

— Noi nu suntem corsari, pentru ei, Harlowe. Suntem niște pirați purtători de molimă. Ca toți ceilalți din aceste ape!

— Poate că ei nu țin seama de interdicția de-a cutreiera mările.

Harlowe își privi șefa echipajului.

— Ai ceva idei mai răsărite, Estina?

Artilerista-i făcu semn să lase arma jos. Melaugo strânse din buze, dar o ascultă.

Trei oameni îi așteptau pe țărm. Doi bărbați și o femeie în robe roșu-închis, care-i priveau cu expresii reținute.

În spatele lor zăcea ceva ce Loth crezu, la început, că era epava unei corăbii. Apoi văzu că era de fapt scheletul unei fiare uriașe.

Era aproape cât toată plaja de lungă. Orice-ar fi fost făptura

ce murise acolo, era mai mare ca o balenă. Acum, nu mai avea fărâmă de carne pe oase, iar acestea îi luceau în lumina lunii.

Loth coborî din barca cu vâsle și-i ajută pe ceilalți marinari s-o împingă pe nisip, scuturându-și apa din ochi. Harlowe se apropie de străini și le făcu o plecăciune, iar ei îi întoarseră gestul. Le vorbi o vreme, apoi se întoarse la grupul de iscoade.

— Cărturarii de pe Insula Penelor ne-au oferit adăpost până când trece furtuna și ne îngăduie să adunăm apă. Au loc doar pentru patruzeci dintre noi în casa lor, dar o să lase restul echipajului nostru să doarmă în magaziile lor goale! strigă Harlowe, peste vuietul vântului. Toate acestea numai dacă aducem toate armele pe insulă și dacă nu ne-atingem de locuitorii ei. Se tem ca nu cumva să fim purtători de molimă.

— Cam târziu, cu armele, spuse Melaugo.

— Mie nu-mi place treaba asta, Harlowe! strigă unul dintre Cavalerii Corpului. Eu zic să rămânem pe *Trandafir*.

— Iar eu zic altfel.

— De ce?

Harlowe își întoarse acei ochi reci spre el, având o urmă abia vizibilă de dispreț în ei. Cu marea învolburată în jurul său, arăta ca un soi de zeu al haosului.

— Aveam de gând să ne reumplem proviziile în Kawontay, spuse el, dar cum furtuna ne-a abătut din drum, o să rămânem fără mâncare până ajungem acolo. Mai toată apa s-a-mpuțit!

Scoase două cuțite de vânătoare din teci.

— Echipajul n-o să doarmă pe marea aia, și-l vreau pregătit pentru orice. Desigur, va fi un echipaj amestecat care să stea de pază – și dacă mai vrea cineva să rămână pe *Trandafir,* eu n-am de gând să-l opresc! Hai să vedem cât o să le ia să se hotărască că nu merită să-și bea pișații!

Harlowe se-apropie din nou de străini și depuse cuțitele și pistolul pe nisipul de la picioarele lor. Melaugo plescăi din limbă, apoi își goli hainele de-un arsenal întreg de arme. Cavalerii Corpului își lăsară săbiile așa cum părinții lăsau un nou-născut din brațe. Loth își dădu cuțitele și pistolul. Cărturarii îl urmăriră în tăcere. Când toți rămaseră fără arme, unul dintre bărbați se îndepărtă, iar grupul de iscoade îl urmă.

Insula Penelor stătea impunătoare deasupra lor. Fulgerele scoaseră la iveală stâncile aspre, pline de verdeață bogată, de o înălțime amețitoare. Cărturarul îi conduse departe de plajă, pe sub o altă arcadă, spre o stâncă în versantul căreia fusese cioplită o scară. Loth întinse gâtul și-o văzu urcând până când dispărea cu totul.

Le luă mult timp să urce acea scară. Vântul vuia de-o parte și de alta. Ploaia le uda leoarcă cizmele, făcând fiecare pas să li se pară primejdios. Până ajunseră sus, lui Loth aproape că-i tremurau genunchii.

Cărturarul îi conduse prin iarbă și pe sub niște copaci din care picura apă, spre o cărare străjuită de felinare. Acolo îi aștepta o casă, înălțată pe o platformă, cu pereți albi și acoperiș din țiglă, sprijinită pe stâlpi din lemn. Nu semăna cu nicio locuință văzută de Loth până atunci. Cărturarul deschise ușile și se descălță înainte de a intra. La fel făcură și nouveniții. Loth îl urmă pe Harlowe înlăuntrul clădirii răcoroase.

Pereții nu erau împodobiți cu nimic. În loc de covoare, erau doar niște preșuri frumos mirositoare. Cărturarul îi vorbi din nou lui Harlowe.

— Aici vom sta noi. În apropiere sunt casele din piatră.

Harlowe privi prin încăpere.

— De îndată ce se potolește furtuna, am să văd dacă pot să-i conving pe cărturari să ne vândă niște mei. Destul cât s-ajungem în Kawontay.

— N-avem ce să le dăm în schimb, spuse Loth. S-ar putea să le trebuiască lor meiul ăla.

— N-ai să fii niciodată marinar dacă gândești așa, milord.

— Nu vreau să fiu marinar.

— Bineînțeles că nu vrei.

e

Nici că se putea face mai întuneric de-atât. Tané privea nava inyshiană pe fereastra deschisă a camerei de tămăduire.

— O să plece în câteva zile, murmura Bătrânul Vara către ceilalți bătrâni. Furtuna asta o să se termine în curând.

— Vara, o să ne golească magaziile, șopti furios onoratul înalt Bătrân. Sunt câteva sute! Noi supraviețuim din roadele insulei o vreme, dar dacă ne iau orezul și meiul…

— Sunt piraţi, se băgă în vorbă un alt bătrân. N-or fi ei din Flota Ochiului de Tigru, dar prin apele-astea umblă numai piraţi. Bineînţeles că ne vor lua hrana – cu de-a sila, de va fi nevoie!

— Nu sunt piraţi, îl linişti Bătrânul Vara. Căpitanul lor zice că vin din partea Reginei Sabran a Inysului. Se îndreaptă către Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Eu cred, de dragul păcii, c-ar trebui să îi ajutăm să-şi vadă de drum.

— Primejduind viețile celor ce-i avem în grijă! șuieră același bătrân. Dacă-s purtători de molimă roșie?

Tané abia asculta răfuiala lor. Privirea ei era ațintită asupra mării învolburate de furtună.

Giuvaierul albastru zăcea liniștit în închisoarea lui. Îl ținea într-o cutie lăcuită în care apa nu putea pătrunde, peste eșarfa lui, mereu la îndemână.

— Ești cu totul și cu totul neghiob! se răsti înaltul Bătrân, atrăgându-i din nou atenția spre încăpere. Mai bine nu le ofereai adăpost!

— Trebuie să dăm dovadă de milostenie față de ei, Bătrâne…

— Încearcă să propovăduiești *milostenie* celor ce și-au pierdut viețile, familiile, totul când a venit molima roșie peste țărmurile Răsăritului!

Bătrânul pufni.

— Tu ai să fii răspunzător!

Ieși val vârtej din încăpere, salutând-o scurt din cap pe Tané în trecere. Ceilalți bătrâni îl urmară. Bătrânul Vara se ciupi de șaua nasului.

— Avem ceva arme pe insula asta? întrebă Tané.

— Avem câteva arme în sala de mese, pe care să le folosim în cazul în care insula e amenințată de cotropitori. În acest caz, bătrânii ar păzi arhivele, iar cărturarii mai tineri ar lupta.

— Ar trebui să-i ținem aproape. Cei mai mulți cărturari sunt pregătiți pe calea sabiei, spuse Tané. Dacă piraţii ăştia

încearcă să ne jefuiască, trebuie să fim pregătiți.

— Nu doresc să stârnesc teama printre învățăcei, copilă. Străinii vor rămâne în satul de pe versanții stâncilor. Suntem la o înălțime prea mare pentru ei.

Îi zâmbi și adăugă:

Ai fost de mare ajutor astăzi, dar s-a făcut târziu. Meriți să te odihnești.

— Nu sunt obosită.

— Fața ta-mi spune altceva.

Era adevărat că avea sudoare rece pe frunte și la ochi avea cearcăne negre. Făcu o plecăciune și părăsi camera de tămăduire.

Coridoarele casei erau pustii. Cei mai mulți dintre cărturari nu știau nimic despre pirați și dormeau de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Tané ținea o mână pe lângă trup, aproape de cutie.

Nu-i luase mult ca să priceapă cum funcționa comoara ei. În fiecare zi, înainte de meditație și după cină, se urca-n vârful vulcanului adormit, acolo unde apa de ploaie băltea în crater, și stabilea legătura cu vibrațiile giuvaierului. Găsi un simțământ, adânc îngropat în ființa ei, care-i arăta cum să îndrepte acele vibrații spre partea dinafară – de parcă ar fi făcut asta cu multă vreme înainte, iar trupul ei își aducea aminte.

La început, se folosise de giuvaier ca să stârnească unde. Apoi împăturise un fluture din hârtie cerată și-l făcuse să se îndepărteze de ea. Apoi, la adăpostul întunericului, începuse să se furișeze spre plajă.

Îi luase câteva zile să atragă nisipul spre ea. Valurile-și făceau de cap.

Tané urmărise o femeie din Capul Hisan brodând o robă. Acul intra și ieșea, trăgând ața după el, iar culorile înfloreau pe mătase. Cu gândul la acea amintire, Tané își închipuise puterea giuvaierului ca pe un ac, apa ca pe ață, iar pe ea însăși se văzu ca pe o croitoreasă a mării. Încet, valurile se aplecaseră spre ea și-i cuprinseseră picioarele.

În cele din urmă, într-o noapte în care giuvaierul strălucea

precum fulgerul în strânsoarea ei, trăsese marea pe plajă de nu se mai văzuse deloc nisipul. Îi uluise pe cărturari, până ce efectul dispăruse apoi.

Acel efort o lăsase aproape lipsită de cunoștință. Însă acum știa ce putea înfăptui cu giuvaierul.

Când văzuse corabia apuseană bătută de furtună, alergase spre stânci. Marele Kwiriki îi trimisese un prilej, iar ea era, în sfârșit, pregătită pentru a se folosi din plin de el.

Marea îi răspunsese, de data aceasta, de bunăvoie. Deși nava se opintise, ținându-i piept, reușise s-o facă să treacă de recifful de corali. În acest moment, era aproape nepăzită în apa mică.

Venise vremea să încerce să scape. Pierduse prea multă vreme în acest loc. Și știa întocmai încotro avea să se îndrepte. Către insula dudului, spre care se îndrepta și Împărăteasa de Aur cu Nayimathun pe corabia ei.

Tané își agăță plosca plină cu apă dulce de eșarfa și se îndreptă către sala goală de mese. Armele erau ascunse dedesubtul unei scânduri din podea, întocmai cum zisese Bătrânul Vara. Băgă cuțitele de aruncat sub eșarfa și luă o sabie seiikineză și un pumnal.

— Mă gândeam eu că aici te voi găsi.

Tané rămase nemișcată.

— Știam c-ai să încerci să pleci. Am văzut asta în ochii tăi când ți-am spus de Flota Ochiului de Tigru. Bătrânul Vara vorbi cu o voce scăzută: N-ai cum să stăpânești corabia aia de una singură, Tané. Ți-ar trebui un echipaj de câteva sute de oameni.

— Sau ăsta!

Băgă mâna în cutie și-i arătă giuvaierul, acum lipsit de luciu. Bătrânul Vara îl privi țintă.

— Giuvaierul care înalță al lui Neporo!

Privirea-i era încărcată de pioșenie.

— În toți anii mei de viață, n-am crezut niciodată că…

Nu fu în stare să-și termine vorba.

— Mi-a fost cusut în coastă, îl informă Tané, încet. L-am avut înlăuntrul meu toată viața.

— Pe lumina marelui Kwiriki! Veacuri întregi, Insula Penelor a străjuit harta stelelor spre Komoridu, lăcașul de odihnă al giuvaierului de înălțare, murmură el. Pare-se că n-a fost nicicând aici.

— Știi unde se află insula, bătrâne Vara? Tané se ridică și adăugă: Aveam de gând să cutreier mările până când o găseam pe Împărăteasa de Aur, dar am sorți de izbândă mai mari dacă știu încotro o apucă.

— Tané, spuse Bătrânul Vara, nu trebuie să mergi acolo. Chiar dacă te întâlnești cu Flota Ochiului de Tigru, n-ai de unde să știi sigur că măreața Nayimathun mai trăiește. Și dacă mai trăiește, nu ai cum să te pui cu măreția armatei piraților pentru a o lua înapoi. Ai muri încercând.

— Trebuie să încerc.

Tané îi zâmbi slab.

— Precum Fetița din Umbră. Am prins curaj datorită acelei povești, bătrâne Vara.

Își dădea seama că înlăuntrul lui se dădea o luptă.

— Înțeleg, rosti el, în cele din urmă. Miduchi Tané a murit când i-a fost furată dragonița. De-atunci, tu ești năluca ei. O nălucă răzbunătoare – fără liniște, care nu poate merge mai departe.

Căldura-i înțepă ochii.

— De eram mai tânăr, ba chiar mai curajos, aș fi venit și eu cu tine. Aș fi pus orice în primejdie, adăugă, pentru dragonul meu.

Tané îl privi țintă.

— Ai fost călăreț.

— Mă cunoști după nume, spuse el. Cu mulți ani în urmă, mi se spunea Prințul Lemnului Plutitor.

Unul dintre cei mai mari călăreți ai dragonilor care trăiseră vreodată. Născut dintr-o curteancă seiikineză și un pirat dintr-o țară îndepărtată, fusese abandonat la ușa Casei de Miazăzi și, în cele din urmă, ajunsese să facă parte din rândurile Înaltei Străji a Mării. Într-o noapte, căzuse din șa și își rupsese piciorul, iar Flota Ochiului de Tigru îl luase ostatic. Făcuseră trofeu din piciorul lui în noaptea aceea. Legenda spunea că îl

aruncaseră în mare, la peștii-sângeroși, dar supraviețuise până la revărsatul zorilor, când îl găsise o corabie a unei națiuni prietene.

— Acum știi, spuse Bătrânul Vara. Unii călăreți merg mai departe după asemenea răni, dar amintirea mi-a lăsat urme de nești. Ori de câte ori văd o corabie, îmi aduc aminte de sunetul scos de oasele mele zdrobite.

Un zâmbet sincer i se întipări pe fața ridată.

— Uneori, dragonul meu mai vine pe-aici. Ca să mă vadă.

Tané simți un val de prețuire cum nu mai simțise niciodată.

— A fost liniște pe-aici, spuse ea, dar marea mi-e în sânge, și nu poate sta locului.

— Nu. Locul ăsta nu ți-a fost niciodată scris în stele.

Lui îi pieri zâmbetul.

— Dar poate că ți-o fi scrisă insula Komoridu.

Scoase o foaie de hârtie, o călimară și o pană din traistă.

— Dacă marele Kwiriki se arată bun cu noi, continuă el, Împărăteasa de Aur n-o să ajungă niciodată pe Komoridu, Dar dacă a pus totul cap la cap… S-ar putea aproape să fi ajuns acolo.

Scrise instrucțiunile.

— Trebuie să te îndrepți către răsărit, spre constelația Coțofenei. La al nouălea ceas al serii, să ai grijă să-ți fie corabia chiar sub steaua care-i reprezintă ochiul și să te-ndrepți către sud-est. Caută punctul de mijloc dintre Steaua de Miazăzi și Steaua Viselor.

Tané puse giuvaierul deoparte.

— Cât timp?

— Harta n-a spus asta – dar dacă o iei într-acolo, ai să găsești insula Komoridu. Urmează acele două stele, fără însemnătate unde anume se află pe cer. Cu giuvaierul, s-ar putea să reușești să dai de urmă *Căutării.*

— Ai să mă lași să păstrez giuvaierul.

— Ție ți-a fost dat.

Îi oferi instrucțiunile.

— Unde-ai să mergi, Tané, odată ce-o găsești pe mărita Nayimathun?

Nu se gândise atât de departe. Dacă dragonița ei mai era în viață, avea s-o scape din mâinile piraților și s-o ducă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Dacă nu, avea să aibă grijă să fie răzbunată.

După aceea, nu știa ce-avea să facă. Știa doar că era posibil să-și găsească liniștea.

Bătrânul Vara păru că-și dădea seama după fața ei că nu putea să-i dea niciun răspuns.

— Te trimit pe drumul tău cu binecuvântarea mea, Tané, dacă-mi făgăduiești un singur lucru: că, într-o bună zi, ai să te ierți. Ești în primăvara vieții tale, copilă, și-ai multe lucruri de-nvățat despre mersul lumii. Nu-ți răpi bucuria de-a trăi.

Ei îi tremură falca.

— Mulțumesc! Pentru tot.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt onorată că am fost învățăcelul Prințului Lemnului Plutitor!

El îi întoarse plecăciunea.

— Eu sunt onorat că ți-am fost dascăl, Tané!

Zicând acestea, o conduse spre ușă.

— Acum, du-te! Până nu te prinde careva.

e

Furtuna încă urla în jurul insulei, deși tunetul începuse să se îndepărteze. Ploaia o udă leoarcă pe Tané în timp ce se legăna pe podul din frânghie și-și croia drum spre treptele ascunse.

În sat era liniște. Se ghemui în spatele unui copac prăbușit și urmări orice semn de mișcare. Într-una dintre casele vechi văzu o lumină care pâlpâia. În afara ei un clopoțel de vânt scote clinchete.

Erau două iscoade, prea preocupate să fumeze și să bombăne ca să o vadă. Se strecură pe lângă clădiri și fugi prin iarba înaltă, îndreptându-se către treptele cioplite în piatră care-aveau s-o ducă la plajă.

Treptele-i zburau sub cizme. Când ajunse jos, era cu fața

spre mare.

Pe nisip fuseseră trase bărci cu vâsle. Aveau să fie mai multe iscoade pe bărci, dar putea lupta cu ele. Dacă urma să fie nevoită să verse sânge, așa să fie. Deja-și pierduse onoarea, numele și dragonița. Nu mai avea ce pierde.

Tané se întoarse și se uită din nou la Insula Penelor, locul în care fusese exilată, încă un cămin câștigat și pierdut. O fi fost sortită să fie dezrădăcinată, precum o sămânță purtată de vânt.

Alergă și se aruncă în valuri. Furtuna tulbura marea, dar ea știa cum să supraviețuiască furiei ei.

Inima parcă i se ridica din morți. Purtase armură ca să supraviețuiască exilului, atât de groasă, încât aproape că uitase cum era să ai simțăminte. Acum, se bucura de calda îmbrățișare a apei sărate, de gustul ei înțepător în gură, de simțământul c-ar fi putut fi luată de un val dacă punea o mână sau un picior unde nu trebuia.

Când ieși la suprafață ca să răsufle, cercetă îndeaproape corabia. Velele erau strânse. Un steag alb biciuia pupa, cu un blazon cu o sabie și o coroană. Era însemnul Inysului, cea mai înstărită nație din Apus. O altă răsuflare adâncă și ajunse din nou sub apă, dedesubtul valurilor.

Coca era destul de aproape ca s-o atingă. Așteptă s-o ridice un val și se agăță de-o frânghie care se întindea pe partea laterală a corabiei.

Cunoștea navele. Având giuvaierul în loc de echipaj, urma să-mblânzească fiara aceasta din lemn.

Nu era nimeni pe plajă. Bătrânul Vara n-o trădase în fața celorlalți bătrâni. Dimineață, n-avea să mai existe nicio urmă a nălucii în care se transformase.

e

Clopoțeii de vânt fuseseră cei care îl ținuseră treaz pe Loth. Sunaseră toată noaptea, neîncetat. Pe lângă asta, îi era frig și era plin de sare, și mai era înconjurat și de duhorile și de sforăiturile nespălaților de pirați. Harlowe le spusese tuturor

să doarmă nițel înainte să caute apă dulce.

Căpitanul însuși stătea de veghe lângă vatră. Loth urmărea flăcările dănțuindu-i pe față. Scoteau la lumină tatuajul alb care-i șerpuia pe antebraț și sclipeau pe medalionul pe care-l cerceta îndeaproape.

Loth se ridică și-și luă cămașa pe el. Harlowe îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic în timp ce el pleca.

Încă ploua afară. Melaugo, care era de veghe, îl privi din cap până-n picioare.

— Plimbarea din miez de noapte?

— Mă tem că somnul mă ocolește, răspunse Loth, încheindu-se la cămașă. Nu stau mult.

— Le-ai zis umbrelor tale?

— Nu le-am zis. Și ți-aș fi recunoscător dacă le-ai lăsa să se odihnească!

— Păi, or fi obosit, cu-atâtea zale pe ele! Mă mir că n-au ruginit! Mă-ndoiesc c-o să te lase baltă cărturarii ăștia, adăugă Melaugo, dar belește ochii bine! Și ia ăsta! adăugă, aruncându-i fluierul ei. Nu știm ce părere au cei de-aici despre noi.

Loth încuviință din cap și își băgă picioarele, care-l dureau, înapoi în cizme.

Merse pe sub coroanele copacilor, urmând lumina câtorva felinare care încă pâlpâiau, și coborî din nou treptele spre plajă. Pașii nu-i fuseseră niciodată atât de grei. Când ajunse în cele din urmă jos, găsi un adăpost natural și se implântă în nisip, dorindu-și să-și fi adus aminte să-și ia mantia.

Dacă furtuna continua așa, aveau să rămână naufragiați pe insula asta uitată de Sfânt săptămâni întregi, iar timpul tot trecea. N-o putea dezamăgi pe Sabran taman acum. Un fulger brăzdă din nou cerul, în timp ce el își închipuia prăbușirea Inysului – urmare firească a nereușitei lui.

În clipa aceea, o văzu pe femeie.

Străbătuse deja jumătate de plajă. În clipa în care-o lumină fulgerul, văzu o tunică din mătase închisă la culoare și o sabie curbată prinsă la șold. Dintr-o săritură lină, ajunse în mare.

Loth se ridică tresărind în capul oaselor. Urmări valurile,

căutând orice urmă a ei, dar nu mai veni niciun fulger.

Existau două motive pentru care-și închipuia că unul dintre cărturari voia să înoate, la adăpostul nopții, spre *Trandafirul Veșnic*. Unul era pentru a-i căsăpi pe străini, poate pentru a împiedica o izbucnire a molimei roșii. Celălalt era pentru a fura corabia. Partea-ntreagă din mintea lui îl îndemnă să-l cheme pe Harlowe, dar nimeni n-avea s-audă fluierul din pricina acestui vânt!

Orice-avea acea femeie de gând să facă, trebuia s-o oprească.

Își târșâi picioarele prin nisip. Se-aruncă greoi în apă. Era o nebunie să te-avânți când valurile erau atât de neîndurătoare, dar nu avea ce face.

Înotă pe sub boltă. Când erau copii, el și Margret lipăiseră de câteva ori prin lacul Elsand, dar nobilii nu prea erau nevoiți să înoate. În oricare altă noapte, ar fi fost prea înspăimântat pentru a încerca.

Un val îl izbi în cap, aruncându-l mult în adâncuri. Dădu cu putere din picioare și ieși la suprafață, scuipând apă.

De pe puntea *Trandafirului Veșnic* răsunară strigăte. După care, sunetul ascuțit al unui fluier. Mâinile lui dădură de frânghie, apoi de bucățile de lemn ce serveau drept scară.

Thim era chircit lângă catarg. Femeia înveșmântată în mătase roșie era la pupa. Sabia ei se ciocni de-a tâmplarului. Părul negru-i biciuia fața.

Loth șovăi, iar mâinile-i goale încercară s-apuce văzduhul. Din trei parări și-o sfârtecate, tâmplarul se împletici, cu tunica plină de sânge. Femeia-i trase un picior de-aproape-l aruncă peste copastie. Un alt bărbat se năpusti în spatele ei, dar ea scăpă din strânsoarea lui și-l aruncă peste umăr. O clipă mai târziu, se alăturase tâmplarului în mare.

— Oprește-te! strigă Loth.

Privirea ei se îndreptă iute către el. Într-o clipită, sărise peste balustradă și aterizase într-o poziție ghemuită.

Loth se întoarse și fugi. Știa destul de bine să folosească o sabie, dar femeia asta nu era vreun cărturar sfios. Oricine ar fi fost, lupta ca furtuna. Iute precum fulgerul, ușoară precum

apa.

În timp ce cizmele-i duduiau pe punte, Loth apucă o sabie părăsită. În spatele lui, femeia scoase un cuțit din teacă. Când ajunse la proră, Loth se agăță, împleticindu-se, de copastie, cu dinții încleștați și cu mâinile alunecoase din pricina apei de ploaie. Avea să sară înainte ca ea să ajungă la el.

Ceva-l lovi la baza craniului. Se prăbuși pe punte, greoi precum un sac cu grâne.

Mâinile cuiva îl apucară și-l întoarseră pe spate. Femeia-i ținu cuțitul ei la gât. În timp ce-o făcea, el zări ce avea ea în cealaltă mână.

Era la fel, ca formă, cu cel pe care-l avea Ead, și sclipea în același chip nefiresc. Precum lumina lunii pe mare.

— Celălalt giuvaier, spuse el, și-l atinse cu un singur deget. Cum… cum se poate să-l ai?

Ea miji ochii. Privi spre giuvaier, apoi spre el. Apoi, ridică privirea spre strigătele de pe plajă, iar o mască a hotărârii i se așternu peste trăsăturile feței.

Acesta fu ultimul lucru pe care Loth și-l aduse aminte. Fața ei și cicatricea abia vizibilă, ce semăna cu un cârlig de pescuit.

60. Răsărit

În Marea Nesfârșită, mai la Răsărit decât ar fi cutezat orice corabie să se avânte, și în al nouălea ceas al serii, *Căutarea* plutea sub grupul de stele pe care seiikinezii îl numiseră Coțofana.

Padar, navigatorul lor, se ținuse de cuvânt. Pentru el, corpurile cerești erau piese pe tabla de joc a cerului. N-avea însemnătate încotro și cum se mișcau, el știa să le citească semnele. În ciuda girației, știuse bine unde-avea să fie steaua la ora aceea și cum anume să ajungă acolo. Pe punte, alături de el, Niclays Roos aștepta.

Aproape-am ajuns, Jan, cugetă el.

Laya Yidagé stătea lângă el, cu brațele încrucișate. În umbra glugii, maxilarul îi era încleștat.

Steaua de la Miazăzi sclipi. Urmărită de echipajul ei, Împărăteasa de Aur roti cârma, iar în timp ce pânzele-i prindeau vântul ca-ntr-o plasă, *Căutarea* începu să se întoarcă.

— Înainte! strigă ea, iar piraţii-i ţinură isonul, în vreme ce Niclays le simţi bucuria umflându-i inima.

Înainte, da, spre capătul hărţilor. Spre dud şi spre minuni negrăite.

61. Răsărit

Când se trezi, frigul era crâncen, iar cerul avea culoarea purpuriu-bolnăvicioasă a amurgului, aruncând totul în umbre. Lui Loth îi luă o clipă să-şi dea seama că era legat.

Stropi de apă-i umeziră faţa. Îi bubuia groaznic capul, iar simţurile-i erau extrem de slăbite.

Clipi ca să scape de greutatea ostenelii. În lumina slabă a felinarelor, zări o siluetă la cârma *Trandafirului Veşnic.*

— Căpitane Harlowe?

Niciun răspuns. Când i se ascuţi vederea, văzu că era femeia de pe Insula Penelor.

Nu.

Nu aveau timp să se abată de la traseu. Se zbătu în legături, dar în jurul lui era destulă frânghie ca să poată fi spânzurat un uriaş cu ea. Lângă el, şi Thim era legat fedeleş de catarg. Loth îl înghionti cu umărul.

— Thim, şopti el.

Artileristul nu răspunse. Pe tâmplă i se forma o vânătaie.

Loth întoarse capul şi-o privi pe cea care-i prinsese. Avea vreo douăzeci de ani, poate puţin mai tânără, şi era mlădioasă. Părul scurt şi negru-i străjuia un chip bronzat şi bătut de vânturi.

— Cine eşti? strigă Loth, căruia i se uscase gâtlejul de sete. Şi de ce ai luat nava asta?

Ea nu-l băgă în seamă.

— Nădăjduiesc că bagi de seamă că ai înfăptuit un act de *piraterie,* domniţă! scuipă Loth. Întoarce-te imediat, altfel am

să iau asta ca pe-o declarație de război împotriva Reginei Sabran a Inysului!

Nimic.

Oricine-ar fi fost vagabonda asta tăcută, avea celălalt giuvaier. Soarta i-l scosese în cale.

O cutie cât o mână de lungă, cu flori pictate pe ea, atârna de o eșarfa agățată la șoldul ei. Pesemne că acolo îl ținea.

Loth ațipi o vreme. Setea și osteneala îl chinuiau, iar o parte-a capului îi bubuia. Cândva pe timpul nopții, se trezi clipind și văzu că de buze îi era lipită o ploscă. Bău fără a cârti.

Și Thim își venise în fire. Femeia-l lăsă să bea și-i vorbi într-o limbă străină.

— Thim, murmură Loth, tu înțelegi ce zice?

Celălalt avea ochii cârpiți de somn.

— Da, milord. E seiikineză, răspunse el, rar. Vă-ntreabă de unde știți de giuvaier.

Ea rămase ghemuită în fața lor, cercetându-le chipurile. La lumina felinarului pe care-l adusese cu ea, Loth îi zări cicatricea de pe obraz.

— Spune-i că știu unde e geamănul lui, spuse el.

El o privi pe femeie în ochi în timp ce Thim tălmăcea, iar ea răspunse.

— Ea spune că dacă e adevărat, traduse Thim, o să-i puteți spune ce culoare are.

— Alb.

Când Thim îi tălmăci cuvintele, se aplecă spre Loth și-l apucă de gât.

— Unde? întrebă ea.

Deci vorbea nițică inyshiană. Avea vocea la fel de rece precum expresia ca din fier turnat.

— Inys, răspunse Loth.

Ea închise gura. O gură fină, care-arăta de parcă rareori zâmbea.

— Trebuie neapărat să-mi dai giuvaierul! o imploră Loth. Trebuie să i-l duc reginei Sabran, ca să-l unească cu geamănul lui! Împreună, pot fi folosite pentru a-l nimici pe Nenumit! Se

va ridica din nou, peste doar câteva săptămâni! Va veni din Hău.

Încruntându-se, Thim îi transmise cuvintele lui femeii în seiikineză. Expresia acesteia se înăspri, apoi se ridică și-i lăsă singuri.

— Stai! strigă Loth după ea, furios. Pentru numele Sfântului, tu n-ai auzit ce ți-am zis?

— N-ar trebui să o întărâtăm, lord Arteloth, îl preveni Thim. Restul echipajului ar putea rămâne naufragiat pe Insula Penelor săptămâni de-a rândul, dacă nu chiar luni, fără corabie. Acum, noi suntem singurii care-i pot duce Majestății Sale împărătești vestea propunerii reginei Sabran.

Avea dreptate. Planul lor era la mila acestei piratese. Loth se lăsă moale în legături.

Thim își dădu capul pe spate și miji ochii. Lui Loth îi luă o clipă să-și dea seama că tânărul citea stelele.

— Cu neputință! murmură Thim. N-avem cum să fi ajuns tocmai în partea asta de la Răsărit într-un răstimp atât de scurt!

Loth o urmărea pe femeie. O mână o ținea pe cârmă. În cealaltă ținea, în acest moment, o piatră închisă la culoare. Pentru prima oară, băgă de seamă vuietul neîncetat al apei ce se ciocnea de corabie.

Se folosea de giuvaier pentru a împinge *Trandafirul* înainte.

— Milord, spuse Thim, în barbă. Cred că știu încotro ne-ndreptăm.

— Spune-mi!

— Am auzit pe mare un zvon cum că Împărăteasa de Aur – căpetenia Flotei Ochiului de Tigru – e în căutarea elixirului vieții veșnice. Nava ei de măcelari, *Căutarea,* a plecat nu demult din Kawontay! Se îndreptau către Marea Nesfârșită!

— Ce e Flota Ochiului de Tigru?

— Cea mai mare flotă de pirați din câte există! Răpesc și măcelăresc dragoni ori de câte ori pot!

Thim aruncă o privire spre femeie.

— Dacă ea o urmărește pe Împărăteasa de Aur – și nu pot să-mi închipui de ce altceva s-ar afla tocmai în partea asta de

Răsărit –, atunci s-a zis cu noi, cu amândoi.

Loth își întoarse privirea spre ea.

— Pare-a fi o luptătoare foarte bună.

— O singură luptătoare nu poate face față la sute de pirați, și nici măcar *Trandafirul* nu poate ține piept *Căutării*. E o adevărată fortăreață pe mare!

Thim înghiți în sec.

— S-ar putea să reușim să luăm corabia înapoi!

— Cum?

— Păi, când pleacă de pe ea cea care ne-a răpit, milord. O corabie de război are nevoie de un echipaj mare, dar… cred că n-avem de ales decât să încercăm!

Tăcură o vreme. Loth nu mai auzi decât izbiturile valurilor.

— Având în vedere că nu avem ce să facem decât să așteptăm, poate-am putea juca un joc.

Îi oferi artileristului un zâmbet ostenit.

— Te pricepi la cimilituri, Thim?

e

Stelele luminau precum o mulțime de lumânări. Tané își păstră privirea ațintită asupra lor în timp ce cârmuia corabia inyshiană, folosindu-se și de vântul de apus, și de giuvaier pentru a o împinge înainte.

Lordul inyshian și artileristul lacustrin adormiseră în cele din urmă. Un sfert de ceas, cel din urmă se chinuise să dezlege o cimilitură cât se putea de ușoară, făcând-o pe Tané să scrâșnească din dinți de iritare.

Mă-nchid dimineața, noaptea mă deschid,
Iar când sunt deschis, bucurii ți-am adus,
Sunt palid ca luna, și-atât am de trăit,
Căci răsărind soarele, iată, m-am dus.

Măcar încetase să mai bombăne despre cât de isteață era ghicitoarea, iar ea putea gândi. Dacă alegea cum trebuie clipa, avea să fie sub ochiul Coțofenei chiar în această seară.

Faptul că folosise giuvaierul îi umpluse fruntea de-o

sudoare fină, rece. Răsuflă adânc și încet. Deși nu o secătuia niciodată de puteri pentru multă vreme, simțea că giuvaierul se hrănea cu ceva dinlăuntrul ei. Ea era coarda, giuvaierul era arcul, și numai împreună puteau face oceanul să cânte.

— Loth.

Surprinsă, Tané aruncă o privire spre cealaltă parte-a punții. Inyshianul se trezise din nou.

— Loth, repetă el, bătându-se ușor în piept.

Tané privi din nou spre stele.

În Casa de Miazăzi, învățase câte ceva din fiecare limbă din lumea cunoscută. Știa inyshiană destul de bine, dar îi pica mai bine ca străinii să creadă că nu era așa, ca să le dea siguranța neîntemeiată că puteau vorbi liber.

— Pot să întreb cum te numești? întrebă inyshianul.

Mărite Kwiriki, ia-l pe neghiobul ăsta și îneacă-l! Totuși, știa despre giuvaierul care stinge – era un motiv destul de însemnat pentru a-l ține în viață.

— Tané, răspunse ea, în cele din urmă.

— Tané.

Rosti numele cu blândețe. Ea îl privi țintă.

Deși nu putea avea mai mult de treizeci de ani și arăta de parcă zâmbetul nu i-ar fi fost nicicând mai departe de buze, deja se formaseră riduri de râs în jurul buzelor lui cărnoase. Pielea-i era de același maroniu-închis precum ochii, care erau mari și plini de căldură. Avea un nas lat, falca puternică și nerasă, iar părul negru, cu bucle mici și strânse, i se tot înfoia.

Tânăra simțea că e un om bun.

Imediat, își goli mintea de-acest gând. Venea dintr-o țară care scuipa pe zeii ei.

— Dacă-mi tai legăturile, spuse Loth, poate reușesc să te-ajut cumva. Va trebui să te oprești într-o zi sau două. Să dormi și tu un pic.

— Nici nu-ți închipui cât pot sta fără să dorm.

El ridică din sprâncene.

— Chiar vorbești inyshiană.

— Ajunge!

Apuseanul părea gata să vorbească din nou, dar se răzgândi

până la urmă. Se sprijini de copastie și închise ochii.

Era nevoită să-l ia la întrebări mai devreme sau mai târziu. Dacă el știa unde se află celălalt giuvaier, atunci trebuia neapărat înapoiat neamului dragonilor – dar, mai întâi, trebuia să ajungă la Nayimathun.

Când Loth adormi în cele din urmă, Tané cercetă iar stelele și întoarse cârma. Giuvaierul era rece ca gheața în mâna ei. Dac-o ținea tot așa, în curând avea să ajungă pe insula Komoridu.

Bău o gură din ploscă și clipi ca să-și alunge uscăciunea din ochi.

Nu trebuia decât să rămână trează.

e

Marea Nesfârșită era de un albastru de safir desăvârșit, care deveni aproape violet când apuse soarele. Nu era nicio pasăre pe cer, numai pustietate cât vedeai cu ochii.

Această pustietate îl îngrijora pe Niclays. Legendara insulă Komoridu încă nu se arătase.

Luă o înghițitură din plosca plină cu vin roșu. Pirații fuseseră cu dare de mână în această seară. Căpetenia lor le spusese clar că dacă găseau toate bogățiile lumii, acest lucru i se datora Maestrului în Rețete.

Iar dacă nu reușeau să găsească nimic, știau cu toții pe cine pot da vina.

Moartea nu avusese niciodată putere asupra lui. O vedea ca pe o prietenă veche care avea să-i bată iar la ușă într-o bună zi.

Ani întregi, încercase să prepare elixirul nemuririi de dragul descoperirii. Nu avusese niciodată de gând să-l bea. La urma urmei, moartea avea ori să-i încheie durerea suferinței, ori să i-l readucă aproape pe Jannart, în oricare viață de apoi avea să fie cea care i se potrivea. Cu fiecare zi, cu fiecare pas, cu fiecare ticăit al ceasului, se apropia de acea posibilitate de aur. Se săturase să aibă doar o jumătate de suflet.

Și totuși, acum, că moartea se apropia, descoperi că până la

urmă se temea de ea. Mâinile îi tremurară când mai bău un pic de vin. Brusc, îi trecu prin cap că mai bine s-ar lăsa de băutură, ca să aibă mintea întreagă, însă nici măcar treaz n-ar fi fost în stare să se lupte cu un pirat. Cel mai bine era să aibă simțurile amorțite.

Corabia cresta mai departe apele. Noaptea-și picta întunericul pe cerul de deasupra. Curând, rămase fără vin. Aruncă plosca în mare și o privi săltând pe valuri și îndepărtându-se.

— Niclays!

Laya urca grăbită scările, strângându-și șalul pe trup. Îl prinse de braț.

— Au văzut ceva-n față, îl anunță ea, cu ochii măriți de groază sau de încântare. Iscoadele!

— Ce anume-au văzut?

— Pământ!

Niclays căscă ochii larg, nevenindu-i a crede. Cu răsuflarea tăiată, o urmă la prora navei, unde Împărăteasa de Aur aștepta alături de Padar.

— A dat norocul peste tine, Roos! rosti cea dintâi și îi dădu ocheanul ei de noapte, iar Niclays miji ochii prin el.

O insulă. Fără nicio umbră de îndoială. Una mică, aproape sigur nelocuită, dar tot insulă era. Răsuflă adânc în timp ce-i dădea înapoi ocheanul de noapte.

— Mă bucur să văd asta, preaonorată Împărătească de Aur! spuse el, cu sinceritate.

Femeia privea insula cu hotărârea unui vânător. În timp ce ea se-ntorcea către unul dintre ofițerii ei, Niclays privi crestăturile de pe brațul ei de lemn.

— Face semn *Porumbelului Negru* să dea ocol insulei, murmură Laya. Înalta Strajă a Mării o fi în continuare pe urmele noastre. Sau s-o fi dus vestea căutării noastre către vreo altă navă de pirați.

— Cu siguranță, niciun căpitan de pirați n-ar fi atât de nesăbuit, încât să se confrunte cu o navă ca asta.

— Lumea e plină de nesăbuiți, Niclays. Și niciodată nu-s mai nesăbuiți ca atunci când dau de gustul vieții veșnice.

Sabran putea întări acest lucru. La fel și Jannart.

Niclays bătea darabana cu degetele pe copastie. În timp ce insula se tot apropia, gura i se uscă precum cenușa.

— Haide, Roos! îl îndemnă Împărăteasa de Aur cu un glasul moale precum catifeaua. Tu ar trebui să te bucuri de prima pradă. La urma urmei, tu ai fost cel care ne-a adus aici.

Nu cuteză s-o contrazică.

Când aruncară ancora, Împărăteasa de Aur le vorbi piraților ei. Le spuse că această insulă avea comori din belșug, care-aveau să-i scape de toate necazurile. Elixirul avea să-i facă atotputernici. Oamenii ei urlară și bătură din picioare până când Niclays simți că se sfărâmă de frică. Poate că acum simțeau deja gustul succesului, însă dacă simțeau o umbră de nereușită, dacă auzeau o șoaptă cum că veniseră tocmai până aici degeaba, bucuria lor avea să se preschimbe într-o furie ucigașă.

Fu pregătită o barcă pentru grupul de iscoade. Laya și Niclays se alăturară grupului de douăzeci de membri ai echipajului, printre care se număra și Împărăteasa de Aur, care-avea să calce pe insulă înaintea oricui, și Ghonra, moștenitoarea ei. Deși Niclays bănuia că n-o să mai aibă nevoie de nicio moștenitoare dacă o să găsească elixirul.

Barca cu vâsle ieși ușor din umbra *Căutării.* Curând, Niclays își dădu seama că partea pe care-o vedeau din insulă era doar vârful ei. Aproape tot restul insulei fusese înghițit de mare.

Când nu mai reușiră să înainteze, lăsară doi oameni cu barca și merseră prin apă restul drumului. Niclays păși pe uscat și-și stoarse cămașa de apă.

Acest loc ar putea să-i devină mormânt. Își închipuise cum era acoperit de pământul de pe Orisima. În schimb, oasele lui ar urma să zacă pe-o insulă ascunsă pe întinderea unei mări îndepărtate.

Beția-l încetinea. Când Ghonra privi în urmă și ridică o sprânceană la el, Niclays răsuflă adânc și-și târșâi picioarele după ea pe o movilă de stânci alunecoase.

Pașii-i purtară în întunecimea unei păduri. Singurul semn de civilizație era podul de piatră pe care-l folosiră ca să treacă

un pârâu. Zări un șir de trepte cioplite în stâncă. Împărăteasa de Aur fu prima care-l urcă.

Părea că urcau treptele de câteva ceasuri. Șerpuiau printre arțari și brazi ce parcă nu se mai terminau.

Nu văzură nicio așezare omenească. Nu păzea nimeni dudul. Era doar natura, lăsată să-și vadă de drumul ei vreme de veacuri întregi. Viespile bâzâiau, iar păsările ciripeau. Un cerb le sări în cale, apoi dispăru din nou în beznă, speriind jumătate dintre pirați și făcându-i să-și scoată săbiile din teci.

Niclays gâfâi. Cămașa-i era îmbibată de sudoare. Se șterse fără niciun rost pe frunte, în timp ce pe ea continua să-i curgă râulețe de sudoare. Trecuse multă vreme de când se mai ostenise atât de mult.

— Niclays, spuse Laya, cu glas scăzut. Ești bine?

— Mor, răspunse el printre dinți. Mila Domniței, am să-mi dau duhul pân-ajungem în vârf!

Își dădu seama că se opriseră de-abia în clipa în care intră cu capul în Ghonra, care îl aruncă în spate dându-i un cot ascuțit în burtă. Cu picioarele tremurând, Niclays se uită în sus și văzu un copac. Un dud noduros și străvechi, mai mare decât orice copac de care dăduse vreodată cu ochii.

Fusese tăiat.

Niclays privi țintă uriașul căzut. I se tăiară picioarele. Buzele începură să-i tremure, iar ochii i se-nfierbântară.

Ajunsese. La capătul Căii Proscrișilor. Asta-și dorise Jannart să vadă, asta era taina pentru care murise. Niclays stătea în fața visului său împlinit.

În fața visului său fără credință.

Dudul nu mai avea nici flori, nici rod. Părea aproape grotesc prin mărime, lăbărțat dincolo de proporțiile-i firești, precum un trup întins pe roata de tortură. Trunchiul îi era gros cât o balenă. În moarte, crengile i se îndreptau spre stele, de parc-ar fi vrut să întindă niște mâini argintii pentru a-l ajuta să se ridice din nou.

Împărăteasa de Aur merse încet printre crengile lui moarte. Laya îl luă pe Niclays de braț. El o simți cum tremura și se trezi punându-și mâna peste a ei.

— Yidagé, Roos, strigă Împărăteasa de Aur, ia veniți încoace-așa!

Laya închise ochii.

— E-n regulă! rosti Niclays cu un glasul scăzut. N-o să-ți facă rău, Laya. Prea-i ești de folos!

— Nu vreau s-o văd cum te rănește.

— Mă miră cât de puțină încredere ai în puterea mea de-a lupta, domniță Yidagé!

Își ridică bastonul, cu un zâmbet slab.

— Pe toți îi fac praf cu ăsta, nu crezi?

Ea-și înăbuși un hohot de râs.

— Aici sunt cioplite niște cuvinte, spuse Împărăteasa de Aur către Laya, când se apropiată. Tălmăcește-le!

Fața ei nu trăda nimic. Îi dădu drumul lui Niclays, călcă peste o creangă și se ghemui lângă trunchi. Un pirat îi dădu o torță, pe care ea o îndreptă cu grijă spre copac. Flăcările aruncau lumină asupra unui șir de cuvinte cioplite.

— Fie-mi cu iertare, preaonorată Împărătească de Aur, dar nu pot tălmăci asta. Câteva părți din ce scrie aici îmi sunt cunoscute, dar cea mai mare parte îmi sunt necunoscute, spuse Laya. Mă tem că depășește cunoștințele mele.

— Poate pot eu.

Niclays privi în urmă. Cărturarul seiikinez, cel care nu rămânea niciodată departe de Împărăteasa de Aur, puse o mână uscătivă pe trunchi, de parcă ar fi fost rămășițele pământești ale unui vechi prieteni.

— Torța, rogu-te! ceru el. N-o să dureze mult.

e

Luna nu lumina, astfel încât să trădeze corabia apuseană. De sus, din cabinele ei, Tané îi urmări pe pirați îndreptându-se spre țărm.

Trandafirul Veșnic era ancorat undeva unde piraților nu-l puteau vedea. După ce întorsese corabia către sud-vest întocmai când trebuia, navigaseră până când ocheanul ei de noapte dezvăluise o insulă.

Bătrânul Vara credea că giuvaierul care înalță provenea de aici. Poate că în acest loc se găsea soluția motivului pentru care giuvaierul îi fusese ascuns în coastă – sau poate că nu. Ceea ce avea însemnătate era Nayimathun.

Vântul îi sufla șuvițe de păr în față. Cunoștea corăbiile-acestea din zilele petrecute în Casa de Miazăzi, unde învățase să distingă corăbiile cele mai cunoscute din Flota Ochiului de Tigru. Amândouă purtau pânzele roșii ale bolii. *Porumbelul Negru,* care avea jumătate din lungimea *Căutării,* dădea târcoale insulei cu gurile pentru tunuri deschise.

Tané coborî pe punte. Eliberase cei doi prizonieri ca s-o ajute.

— Tu, îi spuse Tané lui Thim. Cât sunt eu plecată, păzești corabia!

Thim o urmărea cu atenție.

— Unde pleci?

— La *Căutare!*

— O să te sfâșie-n bucăți!

— Ajută-mă să supraviețuiesc și o să am grijă să ajungi în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri întreg! Trădează-mă, și te las să mori aici! zise Tané. Alegerea-i a ta.

— Tu *cine* ești? întrebă Thim, încruntându-se. Lupți mai bine decât orice soldat. Echipajul n-a avut sorți de izbândă în fața ta. De ce ai fost înscrisă în rândul cărturarilor și nu în clanul Miduchi?

Tané îi dădu ocheanul de noapte. Nu spuse decât:

— Dacă te văd, trage cu unul dintre tunuri, ca să-mi dai de știre!

Dar Thim își dăduse seama. Ea îi privi ochii umplându-se de respect.

— Ai *fost* Miduchi!

Thim îi cercetă fața.

— De ce ai fost alungată?

— Cine sunt și cine am fost nu te privește pe tine. Îi făcu un semn din cap lui Loth și adăugă: Tu. Vino cu mine!

— În mare?

Loth o privi țintă.

— O să înghețăm!

— Nu și dacă ne mișcăm tot timpul.

— Ce-ai de gând să faci pe nava aia?

— Să eliberez un prizonier.

Tané se pregăti sufletește, apoi se cățără pe partea din lături a corabiei, tremurând de frig. Pe urmă, se aruncă în apă.

Trupul ei se avântă în beznă. Frigul îi tăie răsuflarea, iar bulele-i țâșniră dintre buze.

Era mai rău decât se așteptase. Înotase în fiecare zi în Seiiki, fără a ține seama de anotimp, dar Marea Soarelui Dănțuitor nu fusese niciodată atât de înghețată. Când ieși la suprafață, răsuflarea-i ieși ca un abur din gură.

În spatele ei, Loth scotea sunete fără noimă, care-arătau că nu se simțea deloc bine. Era deja la baza treptelor.

— Sari odată! îngăimă Tané. O să se t-termine mai repede așa!

Loth închise strâns ochii, iar pe față-i apăru hotărârea unui om care se lăsase-n brațele morții, după care își dădu drumul. Se scufundă și ieși la suprafață într-o clipă, căscând gura.

— *Sfinte…*

Îi clănțăneau dinții-n gură.

— E b-bocnă!

— Atunci, va trebui să te grăbești, replică Tané și se apucă să înoate.

Felinarele de pe *Căutarea* erau stinse. Corabia era atât de înaltă, încât Tané nu se temea mai deloc de iscoade. N-aveau să vadă două capete în apa întunecată. La urma urmei, aceste galioane de căutat comori, cu nouă catarge, erau mai mari decât orice corabie de pe lume. Mai mult decât suficient de mari ca-n ele să încapă un dragon.

Îi era greu să se miște. Frigul îi înțepenea încheieturile. Tané trase aer în piept și se cufundă din nou sub valuri. Când ieși la suprafață lângă *Căutarea,* Loth era aproape, în urma ei, tremurând necontrolat. Avusese de gând să intre prin gurile pentru tunuri, dar erau închise, și nu vedea niciun loc pe care și-ar fi putut sprijini mâinile.

Ancora. Era singura legătură dintre apă și punte. Ea înotă

pe lângă cocă, până când ajunse la pupa.

Apa sărată se contopi cu sudoarea când ieși din mare și urcă. Îl auzea pe Loth căznindu-se în spatele ei. Fiecare centimetru cu care înainta i se părea câștigat după o strădanie din răsputeri. Fiecare membru al ei se lupta să-și readucă aminte de puterea lui.

Aproape de vârf, scăpă lanțul din mâini.

Se întâmplă prea repede ca să mai apuce să-și tragă sufletul, darămite să mai și țipe. În clipa asta, urca; în următoarea, se prăvălea – apoi se lovi de ceva cald și tare. Se uită în jos și-l văzu pe Loth dedesubtul ei. Piciorul ei ajunsese pe umărul lui.

Își dădea seama că el se chinuia să-i țină pe amândoi sus, dar el zâmbi. Tané își întoarse privirea de la el și urcă mai departe.

Când ajunse la figura cioplită și distrusă de la pupa navei cu Marea Dragoniță Imperială, brațele-i tremurau. Urcă, dându-i ocol, apoi ateriză ușor pe punte. Împărăteasa de Aur era pe insulă, dar sigur lăsase oameni de pază în urmă.

Rămânând ghemuită, Tané își stoarse apa înghețată din tunică. Loth se ghemui și el lângă ea. Zărea siluetele sutelor de pirați care rămăseseră la bord.

Căutarea era un oraș plutitor al nelegiuiților. Asemeni tuturor corăbiilor de pirați, lua cu ea amărâți din toate colțurile lumii. În întunericul acela, dacă nu-i împiedica nimeni, ar fi putut trece nebăgați de seamă. Trei șiruri de trepte aveau să-i conducă spre cea mai joasă punte de pe navă.

Se ridică în picioare și ieși din ascunzătoare. Loth o urmă, ținând capul plecat.

Erau înconjurați de pirați. Tané de-abia le vedea fețele. Auzea frânturi din ce vorbeau.

— … îl spintecăm pe boșorog dacă ne-a trădat!

— Nu-i prost. Ce țel ar avea să…?

— E mentez. Seiikinezii l-ar fi ținut ferecat ca pe-o pasăre cântătoare pe Orisima, zise o femeie. O fi ales moartea-n loc de libertate. Cum am făcut și noi.

Roos.

Era singurul mentez la care se puteau referi.

Vârfurile degetelor i se-nfierbântară. Murea de nerăbdare să-l strângă de gât.

Nu era vina lui Roos că ea fusese trimisă pe Insula Penelor. Numai ea era de vină pentru asta. Și totuși, el o șantajase. Îndrăznise să-i ceară să-i facă rău lui Nayimathun. Iar acum, era mână-n mână cu pirații care răpeau și măcelăreau dragoni. Pentru toate astea, era vrednic de moarte.

Încercă să-și înăbușe dorința de-a-l omorî.

Se strecurată spre treptele care-aveau să-i ducă spre coca navei. Jos, un felinar pâlpâi. Flacăra lui dezvălui doi pirați plini de cicatrici, amândoi înarmați cu săbii și pistoale. Tané se îndreptă spre ei.

— Care ești acolo? întrebă unul cu asprime.

Un strigăt ar fi atras o grămadă de pirați de deasupra. Era nevoită să-i omoare în tăcere.

Asemeni apei.

Cuțitul ei spintecă umbrele, împlântându-se drept într-o inimă ce bătea. Înainte să apuce celălalt om de pază să miște, îi și retezase beregata. Expresia din ochii lui nu putea fi asemuită cu nimic din ce mai văzuse Tané. Înmărmurise. Își dăduse seama că era muritor. Toată ființa lui fusese redusă la sângele ce-i gâlgâia din gâtlej. Scoase pe gură un bolborosit și se prăbuși grămadă la picioarele ei.

Un gust de fier îi umplu gura. Văzu sângele țâșnind din el, negru la lumina felinarului.

— Tané, spuse Loth.

Pielea-i era la fel de înghețată precum sabia din mână.

— Tané!

Avea glasul răgușit.

— Te rog! Trebuie neapărat să ne grăbim.

Două trupuri neînsuflețite zăceau în fața ei. I se întoarse stomacul pe dos, iar bezna o izbi precum un nor de muște.

Ucisese. Nu așa cum o ucisese pe Susa. De data aceasta, luase vieți cu mâna ei.

Ametită, înălță capul. Loth luă felinarul care atârna

deasupra cadavrelor și i-l întinse. Ea-l luă, cu o mână șovăielnică, și se îndreptă spre măruntaiele corabiei.

Îi putea cere iertare marelui Kwiriki la vremea cuvenită. Deocamdată, trebuia neapărat să o găsească pe Nayimathun.

La început, nu văzu decât provizii. Butoaie cu apă. Saci cu orez și mei. Cufere întregi, doldora de pradă, pesemne. Când văzu cu coada ochiului ceva verde, răsuflă ușurată.

Nayimathun.

Încă răsufla. Era legată cu lanțuri, iar dintr-o rană, din locul în care-i fuseseră smulși solzii, începuse să curgă puroi, dar răsufla.

Loth făcu un semn pe piept. Arăta de parcă și-ar fi văzut moartea cu ochii.

Tané se prăbuși în genunchi în fața zeiței care se înrudise cu ea, lăsând jos și sabie, și felinar.

— Nayimathun!

Niciun răspuns. Tané încercă să înghită în sec ca să scape de nodul din gât. Ochii i se umplură de lacrimi când văzu cât rău îi făcuseră lanțurile.

O lacrimă i se scurse pe bărbie. Fierbea de ură. Nimeni care-avea suflet în el nu putea face așa ceva unei făpturi vii. Nimeni care-avea măcar o fărâmă de rușine nu se putea purta într-un asemenea hal cu o zeiță vie. Dragonii jertfiseră atât de multe pentru a-i ocroti pe muritorii cu care împărțeau lumea! În schimb, muritorii le oferiseră numai răutate și lăcomie.

Nayimathun răsufla mai departe. Tané o mângâie pe bot, acolo unde solzii erau uscați ca oasele. Era negrăit de crud din partea lor s-o lase atâta amar de vreme afară din apă.

— Mărită Nayimathun!

Rosti cuvintele în șoaptă.

— Rogu-te! Sunt eu. Sunt Tané. Dă-mi voie să te duc acasă.

Un ochi i se deschise. Albastrul din el era stins, precum lumina unei stele demult apuse.

— Tané.

Niciodată nu crezuse c-avea să mai audă acest glas.

— Da.

O altă lacrimă-i picură pe bărbie.

— Da, mărită Nayimathun. Da, sunt aici.

— Ai venit, spuse Nayimathun, răsuflând chinuit. N-ar fi trebuit să vii!

— Ar fi trebuit să vin mai repede!

Tané lăsă capu-n jos.

— Iartă-mă! Că i-am lăsat să te ia.

— Mai întâi te-a luat cineva pe tine, mârâi dragonița.

Din falca de jos îi lipsea un dinte.

— Ești rănită.

— Nu e sângele meu.

Cu mâinile-i șovăielnice, Tané deschise cutia de la șold și scotoci în ea după giuvaier.

— Am găsit unul dintre giuvaierele despre care vorbeai tu, Nayimathun. Îl aveam cusut în coastă.

Îl ținu întins, astfel încât dragonița să-l poată vedea.

— Apuseanul acesta spune că știe cine are perechea lui.

Nayimathun privi giuvaierul multă vreme, apoi pe Loth, care tremura ca varga.

— Putem vorbi despre asta când suntem la loc sigur, spuse ea, dar găsind giuvaierele, ne-ai oferit o cale de-a lupta cu Nenumitul. Pentru aceasta, Tané, fiecare dragon viu îți este dator!

O lumină slabă-i scăldă solzii.

— Încă sunt destul de puternică ca să pot sparge coca, dar trebuie neapărat să fiu liberă. O să ai nevoie de cheia lanțurilor mele.

— Spune-mi cine-o are!

Dragonița închise din nou ochii

— Împărăteasa de Aur, îi răspunse.

62. Răsărit

Cărturarul era înconjurat de torțe aprinse. Lui Niclays i se părea că dădea târcoale dudului de ceasuri întregi, citind la lumina lumânării. În tot acest timp, pirații abia de schimbară câte-un cuvânt.

Când cărturarul se ridică în sfârșit în picioare, capetele tuturor țâșniră repede-n sus. Împărăteasa de Aur stătea în apropiere, ascuțindu-și sabia cu o mână, în timp ce brațul de lemn o ținea pe loc. Fiecare râcâit al pietrei parcă-l tăia pe Niclays în două.

— Am isprăvit, anunță cărturarul.

— Bine!

Împărăteasa de Aur nici nu catadicsi să ridice privirea.

— Spune-ne ce-ai aflat!

Străduindu-se să nu răsufle prea tare, Niclays băgă mâna între faldurile mantiei după batistă și se șterse pe frunte.

— Acest document este scris într-un limbaj vechi din Seiiki, răspunse cărturarul. Spune povestea unei femei pe nume Neporo. A locuit în urmă cu o mie de ani pe această insulă. Komoridu.

— Cu toții suntem nerăbdători s-o auzim, spuse Împărăteasa de Aur.

Cărturarul aruncă o privire în sus, spre dud. Lui Niclays, ceva din expresia cărturarului i se părea nelalocul lui.

— Neporo locuia în satul pescăresc Ampiki. Își câștiga traiul cu greu, drept căutătoare de perle, dar în ciuda muncii ei și a părinților săi, familia ei avea atât de puține lucruri din care să poată trăi, încât, în unele zile, n-aveau de ales și mâncau frunze și pământ din pădure.

De aceea nu înțelesese niciodată Niclays obsesia lui Jannart. Istoria era plină de amar.

— Când sora ei mai mică a murit, Neporo s-a hotărât să pună capăt suferinței. Avea să caute perle aurii rare în Marea Nesfârșită, acolo unde alți căutători de perle nici nu cutezau să se avânte. Apa era prea rece acolo, prea necruțătoare – dar Neporo nu a avut de ales. A vâslit cu bărcuța ei, din Ampiki și până-n largul mării. În timp ce se scufunda în apă, un taifun uriaș i-a luat barca, lăsând-o naufragiată printre valurile necruțătoare. Cumva, a reușit să-și mențină capul deasupra apei. Neavând habar să citească stelele, a înotat luându-se numai după steaua cea mai strălucitoare de pe cer. În cele din urmă, a fost dusă de valuri pe o insulă. A găsit-o fără vreo

urmă de viață omenească – dar într-un luminiș, a dat cu ochii de un dud de o înălțime extraordinară. Lihnită de foame, a mâncat din rodul lui.

Urmări niște cuvinte cu degetul.

— Neporo *s-a îmbătat cu vinul celor o mie de flori*. În vremurile străvechi, aceasta era o descriere poetică a elixirului vieții.

Împărăteasa de Aur își ascuțea mai departe sabia.

— Neporo a scăpat în cele din urmă de pe insulă și s-a întors acasă. Zece ani, a încercat să ducă o viață obișnuită – s-a căsătorit cu un pictor bun la suflet și a avut un copil cu el. Dar prietenii și vecinii ei au băgat de seamă că nu îmbătrânea și nu se îmbolnăvea. Unii au numit-o zeiță. Alții se temeau de ea. În cele din urmă, a plecat din Ampiki și s-a întors în Seiiki, unde nu era nimeni care să se uite la ea ca la o ciudățenie. Povara nemuririi era atât de mare, încât s-a gândit chiar să-și ia viața, dar, de dragul fiului ei, a ales să trăiască.

— Copacul i-a dăruit nemurirea, spuse Împărăteasa de Aur, tot ascuțind sabia, și totuși, ea s-a crezut în stare să-și ia viața.

— Copacul o ocrotea doar de îmbătrânire. Tot mai putea fi rănită sau ucisă prin alte mijloace.

Cărturarul aruncă o privire spre copac.

— De-a lungul anilor, mulți au urmat-o pe Neporo pe insula ei. Corbii albi și porumbeii negri zburau spre ea, căci ea era mama tuturor proscrișilor.

Laya îl strânse mai tare pe Niclays, iar el îi imită gestul.

— Ar trebui să plecăm, îi șopti ea din nou la ureche. Niclays, copacul a murit. Nu există niciun elixir.

Niclays înghiți în sec. Împărăteasa de Aur era ca vrăjită; el putea să se furișeze de-acolo nebăgat de seamă.

Și totuși, parcă încremenise în loc, nu era în stare să se oprească din a asculta povestea lui Neporo.

— Așteaptă, zise el, din colțul gurii.

— Cam la vremea când a erupt Muntele Groazei, urmă cărturarul, Neporo a primit două daruri din partea unui dragon. Se numeau giuvaierele cerești – și, cu ajutorul lor, dragonul i-a spus lui Neporo că avea să poată să închidă Fiara

din Munte vreme de-o mie de ani.

— Răspunde-mi și mie la asta! se băgă Padar în vorbă. De ce-a trebuit dragonul să ceară ajutorul unei ființe omenești?

— Copacul nu spune, veni răspunsul pe un ton liniștit. Deși Neporo voia să se ridice, putea stăpâni numai unul dintre giuvaiere. Avea nevoie de altcineva pentru a-l mânui pe al doilea. Atunci, s-a întâmplat o minune. O prințesă de la miazăzi a venit pe țărmurile insulei Komoridu. Numele ei era Cleolind.

Niclays făcu un schimb de priviri uluite cu Laya. În cărțile de rugăciuni nu scria nimic despre așa ceva.

— Și Cleolind avea viață veșnică. Îl mai învinsese pe Nenumit o dată, dar credea că rănile lui aveau să se vindece în curând. Hotărâtă să-i pună capăt odată pentru totdeauna, pornise în căutarea altora care i-ar fi putut fi de ajutor. Neporo era ultima ei speranță.

Se opri pentru a-și umezi buzele.

— Cleolind, prințesa Lasiei, a luat giuvaierul care stinge. Neporo, regina de pe Komoridu, a luat geamănul lui. Împreună, l-au închis pe Nenumit în Hău – legându-l pentru o mie de ani, însă nici pentru un răsărit de soare mai mult.

Niclays se trezi că nu mai putea închide gura.

Pentru că, dacă povestea era adevărată, atunci legenda întemeierii Casei Berethnet era o aiureală. Nu o stirpe alcătuită din fiice îl ținea sub control pe Nenumit, ci două giuvaiere. Sabran avea să se supere *foarte* tare!

— Cleolind fusese slăbită de prima ei întâlnire cu Nenumitul. A doua înfruntare cu el a omorât-o. Neporo s-a întors cu trupul ei neînsuflețit în Miazăzi, cu giuvaier cu tot.

— Și cu celălalt giuvaier – cu giuvaierul care înalță? întrebă Împărăteasa de Aur cu glas coborât. Cu acela ce s-a-ntâmplat?

Cărturarul puse din nou o mână osoasă pe copac.

— O parte din poveste s-a pierdut, răspunse el.

Niclays văzu că scoarța acestuia fusese hăcuită cu sălbăticie.

— Din fericire, putem ajunge până la sfârșit.

— Și?

— Se pare că cineva anume și-a dorit giuvaierul pentru el. Ca să-l țină în siguranță, un urmaș al lui Neporo și-a cusut giuvaierul în coastă, ca să nu-i fie luat niciodată. A plecat de pe Komoridu și a început o viață umilă în Ampiki, în aceeași cocioabă în care locuise cândva și Neporo. Când a murit, i-a fost luat din trup și pus în trupul fiicei lui. Și tot așa.

Pauză.

— Giuvaierul trăiește într-o urmașă a lui Neporo.

Împărăteasa de Aur ridică privirea de la sabie. Niclays își asculta propriile bătăi ale inimii.

— Copacu-i mort, spuse ea, și giuvaieru-i dus. Ce-nseamnă treaba asta pentru noi?

— Chiar dacă n-ar fi murit, aici scrie că acest copac dăruiește nemurirea numai primului care mănâncă din rodul lui. După aceea, își ia înapoi darul vieții veșnice, murmură cărturarul. Îmi pare rău, preaonorato! Am întârziat cu câteva veacuri. Nu mai e nimic aici în afară de năluci.

Niclays începu să se simtă foarte rău. Simțământul se înteți când Împărăteasa de Aur se ridică. Privirea ei era ațintită asupra feței lui.

— Preaonorată doamnă căpitan, începu el. V-am adus la locul potrivit! Nu-i așa?

Ea se apropie spre el, ținând sabia în mâna moale. El își strânse bastonul până i se albi pumnul.

— S-ar putea să nu fie pierdută întru totul comoara dumneavoastră. Jannart mai avea și alte cărți, în Mentendon, se rugă el, cu glasul frânt. Pentru numele Sfântului, în primul rând, *nu* eu am fost cel care v-a dat afurisita aia de hartă…

— Așa o fi, replică Împărăteasa de Aur, dar tu ai fost cel care m-a adus în căutarea asta zadarnică.

— Nu. Stați așa – pot să vă fac un elixir din solzii dragonului, sunt *sigur* de asta! Lăsați-mă să vă ajut să…

Ea se-apropia tot mai mult.

În clipa aceea, Laya-l apucă pe Niclays de braț. Bastonul îi căzu, în vreme ce femeia-l târî printre copaci.

Mișcarea ei bruscă îi luase pe pirați pe nepregătite. Fără a ține seama de trepte, o luă la goană prin tufișuri, târându-l pe

Niclays după ea. În urma lor, grupul de iscoade răcnea de furie. Cumplit precum un corn de vânătoare.

— Laya, spuse Niclays cu răsuflarea tăiată, e o faptă de mare vitejie din partea ta, dar genunchii mei n-o să țină niciodată piept unei hoarde de pirați însetați de sânge!

— Genunchii tăi o să se descurce, Bătrâne Roșcovan, sau n-o să mai ai deloc genunchi! îi strigă Laya drept răspuns.

În glasul ei se simțea teama, dar și-o urmă de râs.

— O s-ajungem la barcă înaintea lor!

— Au lăsat oameni de pază?

În timp ce-și dădea drumul către o movilă mai joasă de stânci, Laya apucă pumnalul de la cingătoare cu o mână.

— Ce-ai crezut? întrebă ea, întinzându-i cealaltă mână. Că tot timpul petrecut pe corăbii de pirați nu m-a-nvățat nimic despre lupte?

Niclays se lovi de pământ cu o forță care-i zdruncină genunchii. Laya îl trase și-l lipi de un copac.

Rămaseră nemișcați în scobitura copacului. Genunchii-l dureau cumplit, iar glezna-i zvâcnea. Trei pirați trecură în fugă pe lângă ei. De îndată ce dispărură în frunziș, Laya se ridică din nou în picioare, ajutându-l pe Niclays să se ridice și el.

— Rămâi cu mine, Bătrâne Roșcovan! Haide! Mergem acasă.

Acasă.

Înaintau greoi, alunecând pe unde era noroi și alergând pe unde se putea. Înainte să apuce Niclays să se dezmeticească, văzură plaja. Iar acolo era barca cu vâsle, cu doar doi oameni lăsați s-o păzească.

Aveau să reușească. Aveau să vâslească spre Miazănoapte, până când ajungeau în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri, apoi aveau să plece din Răsărit odată pentru totdeauna.

Laya îi dădu drumul la mână, scoase pumnalul și alergă prin nisip, cu mantia fluturând în urma ei. Era iute de picior. Înainte să apuce să lovească primul om, niște mâini îl apucară pe Niclays. Piraților-l ajunseseră din urmă.

— Laya! strigă Niclays, dar era prea târziu.

O prinseseră. Femeia strigă, în timp ce Ghonra îi răsucea brațul. Padar îl sili pe Niclays să îngenuncheze.

— Padar, Ghonra, se rugă Laya, nu faceți asta! Ne știm de-atâta vreme! Vă rog, fie-vă milă…

— Ne știi mai bine de-atâta.

Ghonra îi smulse cuțitul din mână și i-l lipi de gât.

— Ți-am dat cuțitu-ăsta, scuipă ea, în semn de bunăvoință, Yidagé. Dacă te mai milogești o dată, îți tai limba cu el!

Laya închise gura. Niclays voia cu disperare să-i spună că era totul bine, să-și ferească privirea, să nu spună nimic. Ar fi făcut orice ca ei să nu o omoare și pe ea.

Vezica amenința să nu-l mai poată ține. Încordându-și fiecare mușchi din corp, încercă să-și desprindă mintea de trup. Să plutească departe de sine însuși, printre amintiri.

Tremura, în timp ce Împărăteasa de Aur, netulburată de agitația nebună din jurul ei, se ghemui în fața lui. Și se închipui pe sine însuși ca pe-o crestătură pe brațul ei.

Și-și dădu seama de un lucru.

Voia să simtă soarele pe față. Voia să citească, să se plimbe pe străzile pietruite din Brygstad. Voia să asculte muzică, să viziteze muzee, galerii de artă și teatre, voia să se minuneze de frumusețea plăsmuirilor omenești. Voia să călătorească la miazăzi și la miazănoapte și să se bucure pe deplin de tot ce aveau de oferit. Voia să râdă din nou.

Voia să *trăiască*.

— Mi-am adus echipajul peste două mări, îi spuse Împărăteasa de Aur atât de încet, încât auzi numai el, pentru o poveste și nimic mai mult. O să aibă nevoie să dea vina pe cineva pentru toată dezamăgirea asta, și te-asigur, Maestre al Rețetelor, că n-o să dea vina pe mine. Dacă nu vrei ca Yidagé să cadă-n locul tău, trebuie să fii tu.

Îl atinse sub bărbie cu cuțitul.

— S-ar putea să nu te omoare. Însă cred c-ai să-i implori să aibă milă!

Niclays nu-i mai vedea bine fața. În apropiere, Ghonra o apucă pe Laya de gât, hotărâtă s-o omoare.

— Îmi pot închipui niște explicații ca s-o fac să cadă în

cârca ei, adăugă Împărăteasa de Aur, privind spre tălmăcitoarea ei, care navigase alături de ea zeci de ani, fără remușcări. La urma urmei, nu te costă nimic să minți.

Cândva, Niclays îngăduise unei tinere cântărețe să fie chinuită, ca el să nu aibă parte de aceeași soartă. Gestul unui om care uitase cum să servească interesele și altcuiva în afară de sine însuși. Dacă avea să moară cu o fărâmă de mândrie, n-avea să îngăduie ca Laya să sufere de dragul lui mai mult decât suferise deja.

— N-ai să faci una ca asta! răspunse el, încet.

Laya clătină din cap, iar pe chipul ei apăru o expresie de durere profundă.

— Duceți-l înapoi pe *Căutarea* și ziceți echipajului ce-am găsit.

Împărăteasa de Aur se ridică.

— Să vedem ce-o să…

Se opri. Niclays ridică privirea.

Împărăteasa de Aur dădu drumul sabiei. O sabie curbată îi era lipită de gât, iar Tané Miduchi stătea în spatele ei.

Lui Niclays nu-i venea să creadă pe cine avea în fața ochilor. O privi cu gura căscată pe femeia pe care încercase s-o șantajeze.

— Tu! bâigui el.

Pe oriunde-ar fi umblat, ultimele câteva luni nu fuseseră îngăduitoare cu ea. Era mai slabă și avea ochii înconjurați de cearcăne. Pe mâini avea sânge proaspăt.

— Dați-mi cheia! ceru ea în lacustrină, cu vocea groasă și încărcată de ură. Cheia de la lanțuri!

Niciunul dintre pirați nu se clinti. La fel de nemișcată stătea și căpetenia lor, cu sprâncenele ridicate.

— Acum, adăugă călăreața dragonului, că altfel vă omor căpetenia!

Mâna-i era fermă.

— Cheia!

— Să-i dea careva cheia! spuse Împărăteasa de Aur, părând aproape enervată de întrerupere. Dacă-și vrea fiara, n-are decât să și-o ia!

Ghonra păși în față. Dacă mama ei adoptivă murea acolo, ea avea să fie următoarea Împărătească de Aur, dar Niclays simțea din partea ei o loialitate vrednică de o fiică. Băgă mâna sub guler și scoase o cheie de bronz.

— Nu! spuse călăreața dragonului. Cheia e făcută din fier.

Lama sabiei scoase sânge la iveală.

— Dacă mă mai iei o dată de proastă, ea moare!

Ghonra rânji răutăcios. Scoase o altă cheie și i-o aruncă.

— Pentru tine, iubitoare de dragoni! toarse ea. Mult noroc s-ajungi pe corabie!

Călăreața dragonului o aruncă la o parte pe Împărăteasa de Aur și ridică mâna liberă. În ea ținea un giuvaier cât o nucă, albastru precum cobaltul.

Firește.

Niclays începu să râdă. Un râs tot mai puternic, nelalocul lui.

— Tu! *Tu* ești moștenitoarea lui Neporo!

Călăreața dragonului îl fixă cu privirea, în liniște.

Tané Miduchi. Moștenitoarea reginei de pe Komoridu. Moștenitoarea unei stânci goale și a unui copac mort. După expresia feței, era limpede că ea habar n-avea. Călărețiii erau adesea luați din case sărăcăcioase. Pesemne că fusese luată de lângă familia ei înainte să apuce să i se spună adevărul.

— Ia-o cu tine pe prietena mea! îi ceru Niclays brusc, cu lacrimi fierbinți de râs încă în ochi. Făcu un semn cu capul către Laya, ale cărei buze se mișcau în rugăciune, și continuă: Te implor, lady Tané! Ea e nevinovată în toată povestea asta!

— Pentru tine, spuse călăreața dragonului cu tot disprețul din lume, n-am să fac *nimic*.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă Împărăteasa de Aur. Pe mine nu vrei să mă vezi moartă, călăreațo?

Femeia mai tânără încleștă maxilarul. Degetele ei strângeau mânerul sabiei.

— Haide, copilă! Sunt bătrână și slăbită! Poți să-nchei cu măcelărirea dragonilor, aici și acum!

Împărăteasa de Aur bătu cu latul propriei săbii în palmă.

— Retează-mi beregata! Câștigă-ți onoarea!

Cu un zâmbet rece, călăreața dragonului prinse-n pumn giuvaierul care înalță.

— N-am să te omor în noaptea asta, dar acum ai în fața ochilor o nălucă. Atunci când o să-ți fie lumea mai dragă, am să mă întorc și-am să te bântui. Am să te vânez până la capătul pământului. Și îți jur că, dacă ne vom mai întâlni, am să înroșesc marea!

Vârî sabia la loc în teacă și păși în întuneric. Cu ea, plecă și ultimul prilej de-a scăpa.

În clipa aceea, unul dintre pirați trase cu pistolul după ea.

Tané Miduchi se opri. Niclays o văzu strângând pumnul în jurul giuvaierului și simți un ușor tremur.

Un muget umed umplu văzduhul. Laya țipă. Niclays abia apucă să se uite-n sus, să privească țintă zidul de apă care se învolbura pe plajă, apoi acesta-i luă pe toți și-i mătură într-o beznă înghețată.

Niclays se dădu peste cap. Îl usturau nările, căci trăsese apă sărată drept în piept. Orbit de groază, se luptă cu potopul, cu bulele șiroindu-i din gură. Nu-și vedea decât mâinile. Când ieși la suprafață, își pierduse ochelarii. Din puținul pe care-l zărea, piraților fuseseră aruncați cât colo, barca pe care ajunseseră acolo era goală, iar Tané Miduchi se făcuse nevăzută.

— Găsiți-o! răcni Împărăteasa de Aur.

Niclays tuși și scuipă apă.

— Înapoi pe corabie! Aduceți-mi giuvaieru-ăla!

Marea dădu înapoi, ca înghițită de burta unui zeu. Niclays se trezi în patru labe pe nisip, scuipând, în vreme ce din păr îi picura apă-n ochi.

În fața lui zăcea o sabie. O prinse cu mâna. Dac-ar fi găsit-o pe Laya, ar mai fi avut sorți de izbândă. Ar fi putut lupta până când ajungeau pe corabie și plecau de-acolo…

În timp ce-o striga pe nume, zări o umbră. Ridică sabia, dar Împărăteasa de Aur i-o azvârli cât colo.

O sclipire de oțel, apoi încă una.

Sânge pe nisip.

El scoase un gâlgâit sugrumat. Se zbătu, cu o mână la gât.

Cealaltă mână-i fusese retezată. Undeva, în toată acea nebunie, Laya-i striga numele.

— Echipajului meu îi trebuie carne.

Împărăteasa de Aur îi luă mâna de parc-ar fi fost un pește mort. El vărsă când o văzu. Părea tot vie. O viață întreagă de băut vârtos i-o umpluse de pete.

— Asta s-o vezi drept milostenie! Te-aș lua și pe tine cu mine, dar echipajul mie-n primejdie și ne-ncetinești dacă te cărăm după noi! înțelegi tu, Roos. Știi ce e aia târguială ca lumea!

Bezna i se revărsa din ciotul care-l durea îngrozitor de tare. Nu mai simțise niciodată o asemenea durere. Era ca fript în ulei. Îl ardea ciotul ca soarele. Niciodată n-avea să mai țină o pană în mână. Numai la asta se putea gândi, chiar și-n timp ce sângele ce-i dădea viață se scurgea din el. Apoi, Laya se apropie de el, apăsându-i rana.

— Fii tare! spuse ea, cu glasul frânt. Fii tare, Niclays!

Îl strânse la piept.

— Sunt aici. Am să rămân cu tine. Ai să dormi în Mentendon, nu aici. Nu acum. Ți-o făgăduiesc.

Un țiuit îi acoperi cuvintele. În timp ce lumea lui se întuneca, ridică privirea spre cer și văzu, în cele din urmă, silueta morții.

Moartea, din câte se vedea, avea aripi.

e

Căutarea era o corabie atât de uriașă, încât valurile nu o tulburau aproape deloc. Mai că ai fi zis că nici măcar nu era pe apă. Loth aștepta în coca ei, ascultând harababura de pe punte, pe deplin conștient de faptul că se afla într-un cuib de nelegiuiți. Nu îndrăznise să dea drumul pumnalului, dar stinsese felinarul, pentru orice eventualitate. Era o minune că nu venise nimeni jos. Tané parcă era plecată de-o veșnicie!

Wyrmul – ba nu, *dragonița,* îl cercetă cu un ochi albastru cumplit la vedere. Loth rămase cu ochii fixați în podea.

Era adevărat că această făptură nu arăta și nu se purta

precum fiarele draconice din Apus, deși era la fel de mare. Coarnele nu i se deosebeau cu mult de cele ale unui Înalt Apusean, însă aici se opreau asemănările. O coamă precum algele i se revărsa pe gât. Avea o față lată, niște ochi rotunzi ca niște bumbi, iar solzii ei îl duceau pe Loth cu gândul mai degrabă la un pește, decât la o șopârlă. Tot n-avea de gând să aibă-ncredere în ea sau să-i vorbească. Îi zări doar o dată dinții, albi și ca briciul de ascuțiți, și-și dădu seama că era în stare, întocmai ca Fýredel, să-l facă bucăți.

Se auziră pași. El se mută în spatele unei lăzi și strânse pumnalul în mână.

Avea fruntea scăldată-n sudoare. Nu mai ucisese niciodată. Nici măcar cocatricea. După toată nebunia aceea, cumva, reușise să rămână curat de acea pată – dar pentru a supraviețui, avea s-o facă. Pentru a-și scăpa țara.

Când Tané își făcu apariția, răsufla din greu, pașii i se împleticeau la fel ca unui bețiv, și mai era și udă până la piele. Fără un cuvânt, scoase cheia de sub eșarfa și descuie primul lacăt. Loth o ajută să arunce lanțurile.

Dragonița se scutură și scoase un mârâit jos. Tané făcu un pas înapoi și-i făcu semn lui Loth să o imite, în timp ce dragonița înălța capul și-și întindea trupul nemaivăzut de lung. Loth se supuse bucuros. Pentru prima oară, monstrul părea furios. Fornăi pe nări. Ochii-i aruncau flăcări. Își desfăcu degetele de la picioare, își găsi echilibrul și, dând cu putere din coadă, izbi peretele corabiei.

Căutarea se cutremură. Loth aproape că-și pierdu echilibrul când podeaua se zgudui sub el.

De deasupra răsunară strigăte. Dragonița gâfâia. Dacă era prea slăbită ca să reușească să scape, aveau să moară cu toții acolo.

Tané strigă spre dragoniță. Orice îi spusese, avu efect. Dragonița se pregăti. Arătându-și colții, izbi din nou cu coada. Din lemn săriră așchii. Din nou. Un cufăr alunecă pe podea. Din nou. Strigătele piraților se-auzeau tot mai aproape, pașii răsunându-le acum pe trepte. Cu un mârâit, dragonița se izbi cu trupul de cocă, lovind-o cu putere cu capul – și, de data

aceasta, apa pătrunse vuind în corabie. Tané alergă spre dragon și i se sui în spinare.

Păcat de moarte sau moarte sigură. Moartea era alegerea pe care-ar fi făcut-o Cavalerița Curajului, dar Cavalerița Curajului nu avusese atâta nevoie să ajungă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri câtă avusese Loth. Lăsând deoparte orice nădejde legată de Halgalant, Loth intră în apă după ucigașa iubitoare de wyrmi. Încercă disperat să se urce pe fiara ei, dar solzii-i erau prea alunecoși.

Tané întinse o mână. El o apucă, simțind gust de sare, iar ea-l trase în sus. În timp ce căuta ceva de care să se prindă, se lupta și cu groaza care-l copleșea. Era *călare* pe un wyrm.

— Thim! strigă el. Cum rămâne cu Thim?

Cuvintele lui se pierdură în neant, în timp ce dragonul scurma cu ghearele ca să iasă din închisoare. Loth se prinse de Tané, care lăsase capu-n jos și se prinsese de coama udă care-i înconjura. Cu un ultim avânt, dragonița ieși zvârcolindu-se prin gaura care se căscase în *Căutare.* Loth urlă când plonjară în mare.

Vuiet în urechi. Sare pe buze. Un aer înghețat, care-i biciuia pielea. Pistoalele trăgeau spre ei de pe puntea *Căutării,* gurile pentru tunuri se deschideau, iar Loth rămânea tot călare pe dragon. Acesta se strecura prin fiecare val învolburat, ferindu-se de fiecare foc. Cu răsuflarea tăiată, Tané scotea cuvinte disperate, ținându-se mai departe strâns de coama dragoniței.

Aceasta se ridică, precum o pană dusă de vânt. Apa-i șiroia de pe solzi în timp ce lăsa marea-n urmă. Cu dureri în coapse din pricina strădaniei de-a rămâne așezat, Loth o strânse pe Tané în brațe și privi cum pirații se preschimbau în puncte.

— Sfinte, ai milă! Glasul i se frânse când se rugă mai departe: Binecuvântată Domniță, ocrotește-l pe bietul tău rob!

O scânteie de lumină-l făcu să privească spre apus. Pânzele *Porumbelului Negru* luaseră foc – și, deodată, se adună un stol de wyrmi. Armia Draconică. Loth cercetă întunericul, cu inima bubuind.

Mereu aveau câte-un stăpân.

Înaltul Apusean își anunță prezența cu un șuvoi de flăcări.

Zbură pe deasupra *Porumbelului Negru* și izbi unul dintre catarge cu coada.

Valeysa. Flacăra Deznădejdii. Harlowe spusese că era pe-aproape. Solzii ei, fierbinți precum tăciunii aprinși, păreau a absorbi focul care se răspândise prin toată flota. În timp ce supușii ei roiau deasupra *Căutării* înclinate pe-o parte, ea slobozi un răget care-l cutremură pe Loth până-n măduva oaselor.

Tané își îndemnă dragonul înainte. *Trandafirul Veșnic* era în fața lor. Dacă ar fi coborât în clipa aceea, Valeysa i-ar fi luat sigur la țintă. Dacă fugeau, Thim avea să rămână de izbeliște. Loth crezu c-o să-și verse mațele când dragonița se arcui și plonjă grațios.

Thim era în gabie. Când văzu că veneau să-l salveze, se cățără și mai sus, spre vârful catargului mare, și se ghemui acolo, într-o poziție primejdioasă. Când trecu pe-acolo, dragonița îl culese cu coada. El strigă, dând din picioare, în vreme ce dragonița îl smulgea de pe *Trandafirul Veșnic*.

Dragonița se înălța din nou, îndreptându-se către o pătură de nori. Se mișca prin aer de parcă ar fi înotat. Thim înainta cu greu pe spinarea ei, ținându-se cu mâinile de solzi. Când se apropie suficient de mult, Loth îl prinse și-l ajută să se urce pe gâtul lui.

Un țipăt îi ridică fiecare fir de păr de pe brațe. Un wyvern zbura în urma lor, scuipând flăcări.

Dragonița părea la fel de tulburată de această amenințare cum ar fi fost de-o muscă. Următorul șuvoi de flăcări veni atât de aproape de ei, încât Loth simți mirosul de pucioasă. Thim ridică pistolul și trase în făptură. Aceasta urlă, dar se apropie și mai mult de ei. Loth închise ochii. Ori avea să se prăbușească și să moară, ori avea să sfârșească prăjit ca o gâscă.

Înainte ca vreunul dintre aceste lucruri să apuce să se întâmple, un vânt puternic veni de nicăieri, aproape doborându-i pe toți. Vuietul lui era asurzitor. Când reuși să deschidă un ochi, Loth băgă de seamă că dragonița *scuipa* vânt, așa cum făpturile draconice scuipau foc. Ochii-i aruncau

scântei albastre. Trâmbe de fum îi ieșeau din nări. Apa-i picura de pe solzi, apoi era absorbită și-mprăștiată precum ploaia.

Wyrmul urlă de furie. Pielea-i scoase aburi, iar fălcile i se căscară, dar flacăra i se stinse, împinsă înapoi pe gât – și, în cele din urmă, vântul îi strânse aripile și îl aruncă în mare.

Ploaia-i biciuia fața lui Loth. Scuipă apă. Un fulger brăzdă cerul, iar dragonița se ascunse din nou după nori, triumfător, învești mântându-se în ceață în vreme ce se înălța.

În clipa aceea, Tané se prăbuși într-o parte. În timp ce cădea, prezența de spirit îl făcu pe Loth să întindă repede o mână. Degetele lui apucară partea din spate a tunicii ei, exact la țanc. Dragonița mârâi. Răsuflând din greu, Loth o trase pe Tané aproape de el, iar Thim îi cuprinse pe-amândoi cu brațul.

Tané era inconștientă, capul atârnându-i moale într-o parte. Loth se asigură că încă avea cutia prinsă de eșarfă. Dacă se desprindea acum, giuvaierul avea să se piardă pe veci în mare.

— Nădăjduiesc că știi să vorbești cu dragonii! strigă el către Thim. Poți să-i zici încotro să meargă?

Niciun răspuns. Când privi în urmă, Loth văzu că Thim privea spre cer, mirat nevoie mare.

— Stau pe spinarea unui zeu, spuse el, uluit. Nu sunt vrednic de așa ceva.

Măcar cineva vedea acest coșmar drept o binecuvântare. Loth se pregăti sufletește și îi vorbi dragoniței:

— Bucuros de cunoștință, mărită dragoniță din Răsărit! îndrăzni el, strigând peste vuietul vântului. Nu știu dacă mă înțelegi, dar trebuie neapărat să vorbesc cu Împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri. E ceva de o însemnătate desăvârșită. Oare-ai putea tu să ne duci la palatul lui?

Trupu-i fii străbătut de un uruit.

— Ține-te bine de Tané! răspunse dragonița în inyshiană. Și da, fiu al Apusului, am să te duc în Orașul celor O Mie de Flori.

63. Răsărit

Când Tané se deșteptă, se trezi privind pe-o fereastră. Cerul de dincolo de ea era palid ca praful de oase.

Stătea întinsă pe un pat cu baldachin. Cineva o îmbrăcase-n mătase curată, dar pielea-i era aspră din pricina sării. Un bol de tăciuni aprinși stătea-n apropiere, aruncând o lumină caldă, roșiatică, pe tavan.

Când își aduse aminte, își duse repede mâna la coastă.

Eșarfa-i dispăruse. Copleșită de groază, scotoci printre pături și aproape se opări cu un încălzitor de pat din aramă, dar își găsi cutia pe o poliță de lângă pat.

Giuvaierul care înalță sclipea înlăuntrul ei. Tané se lăsă pe perne și strânse cutia la piept.

Un timp îndelungat, rămase țintuită la pat, incapabilă să se trezească pe deplin. În cele din urmă, o femeie intră în cameră. Purta mai multe straturi de veșminte albastre și albe, iar tivul fustei îi atingea podeaua.

— Nobilă călăreață, rosti ea. Această umilă făptură se bucură să vă găsească trează!

Vedea încăperea ca prin ceață.

— Unde mă aflu?

— Vă aflați în palatul Majestății Sale Împărătești, Împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri, care domnește sub stelele cele de bun augur. Cel ce este bucuros să vă aibă de oaspete! răspunse femeia zâmbind. Am să vă aduc ceva de mâncare. Ați străbătut drum lung.

— Stai! Te rog! spuse Tané, ridicându-se-n capul oaselor. Unde este Nayimathun?

— Strălucita Nayimathun din Nămeții Adânci se odihnește. Cât despre prietenii dumneavoastră, și ei sunt oaspeți în palat.

— Nu trebuie să-l pedepsiți pe apusean pentru că a trecut peste oprelișteа de a cutreiera mările. Are cunoștințe de care eu am trebuință.

— Niciunul dintre tovarășii dumneavoastră nu a fost vătămat, răspunse femeia. Sunteți la loc sigur aici.

Se retrase din cameră.

Tané privi cu băgare de seamă tavanul splendid și mobila din abanos. Se simțea de parc-ar fi fost din nou călăreață.

Orașul celor O Mie de Flori. Capitala străveche a Imperiului celor Douăsprezece Lacuri. Palatul acesta nu era numai casa Împăratului Neîncetat și a onoratei Mari Împărătese Văduve, ci și a Dragoniței Imperiale însăși. Dragonii din Seiiki așteptau călăuzire din partea mai-marilor lor, dar rubedeniile lor lacustrine răspundeau numai unui conducător.

Coasta îi zvâcnea. Își dădu așternuturile la o parte și văzu că era înfășată.

Își aduse aminte de bărbatul seiikinez înveșmântat în robe de culoarea dudului roșu. Un alt cărturar care fugise de soartă. El o numise urmașa îndelung-onoratei Neporo.

Era cu neputință, în mod sigur. Neporo fusese regină. Urmașii ei n-aveau cum să fi ajuns într-un sat pescăresc, chinuindu-se să trăiască de pe-o zi pe alta tocmai la marginile Seiikiului.

Servitoarea se întoarse și puse jos o tavă. Ceai roșu, terci și ouă fierte, cu o porție de pepene de iarnă.

— Am să vă umplu baia numaidecât.

— Mulțumesc! spuse Tané.

Ciuguli mâncarea în timp ce aștepta. Împăratul Neîncetat n-avea s-o mai primească drept oaspete după ce afla ce e ea. O ucigașă. O fugară.

— Bună dimineața!

Thim stătea în prag, proaspăt bărbierit și purtând veșminte lacustrine. Se lăsă în scaunul de lângă patul ei.

— Servitoarea mi-a dat de veste că ești trează.

Tonul îi era rece. Chiar dacă lucraseră împreună pe corabie, ea tot o furase de la echipajul lui.

— După cum vezi, spuse Tané.

— Voiam să-ți mulțumesc, spuse el, plecând capul, pentru că mi-ai salvat viața.

— Mărita Nayimathun te-a salvat.

Tané lăsă jos ceașca de ceai.

— Unde e apuseanul, onorabile Thim?

— Lordul Arteloth este în Grădinile Amurgului. Vrea să stea

de vorbă cu tine.

— Am să vin după ce mă îmbrac. Se opri, apoi întrebă: De ce navigai alături de oameni de dincolo de Hău?

Thim se încruntă.

— Nu doar că-s crescuți să-i urască pe scuipătorii-de-foc, ci și pe dragonii noștri, îi reaminti Tané. Știind lucrurile-astea, de ce ai naviga alături de ei?

— Poate c-ar trebui să-ți pui o altă întrebare, onorată Miduchi, răspunse el. Oare lumea ar fi mai bună dacă am fi cu toții la fel?

Ușa se închise în urma lor. Tané cugetă la cuvintele lui și-și dădu seama că nu avea niciun răspuns.

Servitoarea se întoarse curând pentru a o duce la baie. Cu ajutorul ei, Tané se ridică din pat și se îndreptă șchiopătând spre următoarea cameră.

— Aveți haine în dulap, o informă servitoarea. O să aveți nevoie de ajutor ca să vă îmbrăcați, nobilă călăreață?

— Nu. Mulțumesc!

— Foarte bine! Sunteți liberă să vă plimbați pe domeniul palatului, deși nu aveți voie să intrați în curtea interioară. Majestatea Sa Imperială dorește să vă vadă în Sala Stelei Căzute, mâine.

După aceste cuvinte, Tané rămase din nou singură. Stătea în umbra băii și asculta cântecul păsărilor.

Baia era plină ochi de apă fierbinte. Tané își dădu roba jos de pe umeri și își desfăcu fașa de pe coastă. Dacă întindea gâtul, putea vedea copcile cu care cineva închisese rana de glonț. Avea să fie norocoasă dacă reușea să se ferească de friguri.

Pielea de găină-i umplu brațele în timp ce se cufunda în baie. Își stoarse sarea din păr, apoi se întinse în apă, obosită până-n măduva oaselor.

Nu merita să i se vorbească precum unei doamne sau să i se dea camere bune. Liniștea aceasta n-avea cum să dureze mult.

După ce se curăță bine, Tané se îmbrăcă. O brasieră și o tunică neagră de mătase, apoi pantaloni, șosete și cizme plăcute din pânză. Urmă o haină albastră, fără mâneci,

căptușită cu blană, apoi cutia, prinsă de-o eșarfa nouă.

Inima-i stătu în loc când se gândi că trebuia să stea față-n față cu Nayimathun. Dragonița îi văzuse sângele de pe mâini.

Cineva lăsase o cârjă lângă ușă. Tané o luă și ieși din dormitor, pe un coridor plin de ferestre cu grilaje complicate și pereți cu lambriuri bogat decorate. Constelații pictate sclipeau spre ea din tavan. Podelele erau pavate cu piatră de culoare închisă, încălzite de dedesubt.

Afară, văzu o curte de o asemenea dimensiune, încât ar fi putut găzdui un întreg stol de dragoni. Lumina felinarelor ardea printr-o ceață cenușie. Zări sala cea mare, înălțată pe o terasă de marmură în straturi albastre, fiecare strat fiind tot mai închis la culoare.

— Soldat, îi spuse Tané unui străjer, te poate-ntreba această făptură umilă cum să găsească Grădinile Amurgului?

— Doamnă, răspunse acesta, Grădinile Amurgului sunt în partea aceea.

Făcu un semn către o poartă din depărtare.

Îi luă o veșnicie să traverseze curtea. În cele din urmă, ajunse la poarta care trebuia. Sala Stelei Căzute se înălța amenințătoare în fața ei. Mâine, avea să fie înăuntru, în fața conducătorului Casei Lakseng.

Alte gărzi o ajutară să se orienteze mai departe. În cele din urmă, ajunse la poarta care trebuia. Zăpada fusese scoasă din curte cu lopețile, însă aici fusese lăsată neatinsă.

Grădinile Amurgului erau o adevărată legendă în Capul Hisan. La amurg, se spunea că se-aprindeau datorită licuricilor. Flori ce-nfloreau noaptea îndulceau cărările cu mireasma lor. Oglinzi erau montate pe ici, pe colo, ca să călăuzească lumina lunii, iar heleștiele erau liniștite și limpezi, ca să oglindească mai bine lumina stelelor.

Chiar și pe timp de zi, acest loc retras era ca o pictură. Merse încet, privită de statuile conducătorilor lacustrini din trecut și ale consoartelor lor, unii însoțiți de pui de dragoni. Fiecare ținea un ghiveci cu trandafiri gălbui-rozalii, parcă dați cu cremă. Mai erau și copaci de sezon, înveșmântați în alb, pentru iarnă, care-i aminteau lui Tané de Seiiki. De casă.

Trecu un pod peste-un pârâu. Prin ceață, vedea pini și versantul unui munte. Dacă mergea suficient de mult printre acei copaci, putea s-ajungă la Lacul Zilelor Lungi.

Nayimathun era încolăcită în zăpadă de partea cealaltă a podului, cu vârful cozii învârtindu-i-se printr-un helești cu nuferi. Loth și Thim erau adânciți într-o discuție într-un pavilion din apropiere. Tané se adună. Când se apropie, Nayimathun pufai aburi pe nări. Tané lăsă cârja jos și făcu o plecăciune.

— Mărită Nayimathun.

Un mârâit scăzut. Tané închise ochii.

— Ridică-te, Tané! îi ceru dragonița. Ți-am mai spus. Trebuie să-mi vorbești ca unei prietene.

— Nu, mărită Nayimathun. Nu ți-am fost nicidecum prietenă.

Tané înălță capul, dar parcă avea o piatră-n gât.

— Onorata guvernatoare din Ginura a avut dreptate când m-a exilat din Seiiki. Tu te aflai pe plajă în noaptea aceea din pricina mea. Toate acestea s-au întâmplat pentru că tu m-ai ales pe mine, și nu pe unul dintre ceilalți, ca rudă.

Vocea-i tremura.

— N-ar trebui să-mi vorbești cu blândețe. Am ucis și am mințit, și m-am slujit pe mine însămi. Am fugit de pedeapsă. Apa din mine n-a fost nicicând curată.

Dragonița înclină capul Tané încercă să rămână cu fața spre ea, însă un val de rușine o făcu să-și plece privirea.

— Ca să fii ruda unui dragon, replică Nayimathun, nu e suficient să ai un suflet din apă. Trebuie să ai marea în sânge, iar marea nu este mereu curată. Nu este un singur lucru. În ea e și întuneric, și primejdie, și cruzime. Poate rade de pe fața pământului orașe-ntregi cu furia ei. Adâncurile ei sunt de nepătruns; ele nu văd nicicând lumina soarelui. Să fii Miduchi nu înseamnă să fii pură, Tané. Înseamnă să fii marea vie. De aceea te-am ales. Tu ai inimă de dragon.

„Inimă de dragon.” Nu exista onoare mai mare. Tané voia să vorbească, să tăgăduiască – dar când Nayimathun o atinse cu botul, de parcă ar fi fost un pui abia ieșit din găoace,

izbucni în plâns. Lacrimile-i picurau pe obraji în timp ce-și cuprindea prietena cu brațele și tremura.

— Mulțumesc! șopti ea. Îți mulțumesc, Nayimathun!

Îi răspunse un mârâit de mulțumire.

— Lasă vina deoparte, călăreațo! Nu-ți risipi sarea!

Rămaseră așa timp îndelungat. Trupul lui Tané tremura din toate încheieturile în timp ce-și lipea obrazul de Nayimathun. Purtase pe umeri o greutate nenumită de când murise Susa, dar acum nu mai era prea grea ca s-o poată purta. Când reuși să răsufle fără a plânge, își mută mâna pe locul unde Nayimathun fusese rănită. Un solz de metal acoperea acum acel loc, iar pe el era gravată o urare de însănătoșire grabnică.

— Cine-a făcut asta?

— Nu mai are nicio însemnătate! Ceea ce s-a întâmplat pe corabie e în trecut.

Nayimathun o înghionti cu botul.

— Nenumitul se va ridica. O poate simți fiece dragon de la Răsărit.

Tané își șterse lacrimile și vârî mâna în cutie.

— Asta-ți aparține.

Ținea în palmă giuvaierul care înalță. Nayimathun îl adulmecă cu delicatețe.

— Spui că-ți era cusut în coastă.

— Da, confirmă Tané. Am avut mereu o umflătură în partea aceea.

Îi venea iar greu să vorbească.

— Nu știu nimic despre familia mea sau despre motivul pentru care mi-au pus giuvaierul în coastă, dar pe insulă, unul dintre membrii echipajului l-a văzut. A zis că sunt urmașa lui… Neporo.

Nayimathun pufăi și mai mult abur.

— Neporo, repetă ea. Da… Așa o chema. Ea a mânuit prima acest giuvaier.

— Dar, Nayimathun, eu nu am cum să mă trag dintr-o regină, spuse Tané. Familia mea a fost foarte săracă.

— Ai giuvaierul ei, Tané. S-ar putea să fie singura lămurire, răspunse Nayimathun. Marea Împărătească Văduvă a fost o

conducătoare cumpătată, dar nepotul ei este tânăr și pătimaș. Cel mai bine ar fi să păstrăm adevărata natură a giuvaierului doar pentru noi, ca nu cumva să-ți fie luat.

Aruncă o privire spre Loth.

— Acesta știe unde e, dar se teme de mine. Poate într-o altă ființă omenească va avea încredere.

Tané se uită în direcția în care se uita dragonița. Când le văzu pe-amândouă privindu-l, Loth se opri din vorbit cu Thim.

— Trebuie să-i sprijini cererea de mâine. Are de gând să propună o alianță între Împăratul Neîncetat și regina Sabran a Inysului, adăugă Nayimathun.

— Onoratul Împărat Neîncetat nu va primi niciodată așa ceva, rosti Tané, uluită. Ar fi o nebunie curată fie și să-i propunem așa ceva.

— Ar putea fi interesat. Acum, că Nenumitul va veni sigur, va avea o însemnătate deosebită să fim uniți.

— Deci vine?

— Am simțit-o. Scăderea puterii noastre și creșterea puterii lui. Focul lui arde și mai fierbinte.

Nayimathun o împinse.

— Du-te, atunci! Întreabă-l pe trimisul ei de giuvaierul care stinge. Trebuie neapărat să-l avem.

Tané lăsă deoparte giuvaierul care înalță. Orice-ar fi știut Loth despre geamănul lui, cu siguranță n-avea să i-l dea ei sau neamului dragonilor fără luptă.

Trecu podul și se alătură celor doi bărbați din pavilion.

— Spune-mi unde este giuvaierul care stinge! îi ceru apuseanului. Trebuie neapărat să fie înapoiat neamului dragonilor.

Loth clipi, apoi o privi cu hotărâre.

— În niciun caz, răspunse el. Prietena mea dragă din Inys e cea care are giuvaierul.

— Și cine este această prietenă?

— Se numește Eadaz uq-Nāra. Lady Nurtha. E mag.

Tané nu auzise niciodată acest cuvânt.

— Cred că vrea să spună *vrăjitoare,* spuse Thim către Tané, în seiikineză.

— Giuvaierul nu-i aparține acestei lady Nurtha, protestă Tané, iritată. Aparține neamului dragonilor.

— Giuvaierele-și aleg singure mânuitorii. Și numai moartea poate tăia legătura dintre Ead și giuvaierul care stinge.

— Este în stare să vină aici?

— E grav bolnavă.

— Se va face bine?

Ceva licări în privirea lui. Își sprijini brațele de balustradă și privi afară, spre pini.

— S-ar putea să existe o cale de-a o vindeca, murmură el. La miazăzi, se află un portocal, străjuit de ucigașele de wyrmi. Fructul său poate opri efectele otrăvii.

— Ucigașele de wyrmi.

Această dezvăluire nu era deloc pe placul lui Tané.

— Și este și această Eadaz uq-Nāra o ucigașă de wyrmi?

— Da.

Tané se încordă.

— Eu știu, spuse ea, că dincolo de Hău, voi îi socotiți pe dragonii noștri ca fiind răi. Că-i socotiți la fel de cruzi și de înspăimântători precum Nenumitul.

— Este adevărat că au existat… neînțelegeri, dar sunt destul de sigur că Ead n-a vătămat niciodată unul dintre dragonii voștri răsăriteni. El se întoarse și o privi cu atenție, apoi adăugă: Am nevoie de ajutorul dumitale, lady Tané. Ca să-mi duc misia la îndeplinire.

— Și care e această misie?

— Acum câteva săptămâni, Ead a găsit o scrisoare lăsată de o femeie răsăriteană pe nume Neporo, care-a mânuit cândva giuvaierul dumitale.

Iarăși Neporo. Numele ei se răspândise prin toată lumea, bântuind-o pe Tané ca o nălucă fără chip.

— Cunoști acest nume? întrebă Loth.

— Da. Ce scria în scrisoare?

— Că Nenumitul o să se întoarcă după o mie de ani de la momentul în care a fost legat în Hău cu cele două giuvaiere. A fost legat în a treia zi de primăvară din al douăzecilea an al domniei împărătesei Mokwo din Seiiki.

Tané socoti cu iuțeală.

— Primăvara aceasta.

Lângă ea, Thim înjură în barbă.

— Regina Sabran dorește să îl întâmpinăm când se înalță. Nu-l putem distruge – nu fără sabia numită Ascalon, dar îl putem lega din nou cu giuvaierele. După o scurtă șovăială, Loth adăugă: Nu mai avem mult timp. Știu că am puține dovezi privitoare la ceea ce susțin și că s-ar putea să nu mă credeți. Dar o să aveți încredere-n mine?

Expresia-i era deschisă și sinceră.

Hotărârea fu ușor de luat, în cele din urmă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să reunească giuvaierele.

— Mărita Nayimathun zice că n-ar trebui să spunem nimănui altcuiva despre giuvaiere, ca nu cumva să caute și alții să le ia, spuse ea. Când ne întâlnim mâine cu Majestatea Sa Imperială, îi vei expune propunerea reginei tale. Dacă e de acord cu alianța… Atunci am să-l întreb dacă pot zbura spre Inys cu Nayimathun ca să-i dau de știre reginei tale despre hotărârea lui. Pe drumul într-acolo, ne vom abate spre miazăzi. Voi găsi fructul tămăduitor și i-l vom duce lui Eadaz uq-Nāra.

În clipa aceea, Loth zâmbi, iar răsuflarea-i ieși ca un abur alb.

— Îți mulțumesc, Tané!

— Nu-mi place că trebuie să ținem lucrul ăsta ascuns față de Majestatea Sa Imperială, murmură Thim. Este reprezentantul ales al Dragoniței Imperiale. Mărita Nayimathun nu are încredere în el?

— Nu se cade ca noi să-i punem la îndoială pe zei.

Gura-i deveni o linie subțire, dar încuviință din cap.

— Ai grijă să vorbești convingător în fața onorabilului Împărat Neîncetat, lord Arteloth Beck! îi spuse Tané lui Loth. Lasă restul în seama mea!

Prima lumină a zorilor se revărsă precum uleiul peste palat. Loth se privi cu băgare de seamă în oglindă. În loc de pantaloni și de pieptar, purta o tunică albastră și cizme late, la fel cum se purtau la curtea lacustrină. Fusese deja văzut de un

doctor, care nu găsise semne ale molimei.

Planul pe care-l propusese Tané s-ar fi putut să meargă. Dacă avea sânge de mag, precum Ead, atunci era posibil să poată aduce o portocală. Gândul acesta-l umplea de curaj pentru întâlnirea ce urma.

Dragonița, Nayimathun, nu semăna cu Fýredel decât prin mărimea-i enormă. Oricât ar fi fost de cumplită la vedere, cu dinții ei ca niște piscuri și cu ochii aidoma unor artificii, părea aproape blândă. O legănase pe Tané cu coada ca o mamă. Îl salvase pe Thim. Văzând că făptura putea simți milă față de un om, Loth ajunse să-și pună iar credința la îndoială. Anul acesta era fie o încercare din partea Sfântului, fie avea să-l aducă pe calea apostaziei.

Curând, un servitor veni să-l conducă în Sala Stelei Prăbușite, unde Împăratul Neîncetat avea să-și primească oaspeții. Ceilalți erau deja afară. Thim era îmbrăcat la fel ca Loth, în timp ce Tané primi o tunică lungă, căptușită cu blană, care pe Loth îl făcu să-l considere un semn al rangului ei. Pesemne că puneau foarte mare preț pe călăreții dragonilor.

— Ține minte, îl avertiză ea, să nu zici nimic de giuvaier.

Ea atinse cutia de lângă ea. Loth ridică privirea spre sală și răsuflă adânc.

Străjerii înarmați îi însoțiră pe niște uși albastre incrustate cu nestemate, străjuite de statuile unor dragoni. Și mai mulți străjeri stăteau de-o parte și de alta a culoarului din lemn de culoare închisă, lustruit până ajunsese să lucească precum oglinda, care-avea să-i conducă spre mijlocul sălii. Loth privi uimit stâlpii din piatra-miezului-nopții.

Un tavan segmentat se înălța impunător deasupra lor, cu plăcile aranjate în jurul unei gravuri cu un dragon. Fiecare placă înfățișa o fază a lunii. Felinare atârnau unul sub altul, astfel încât arătau precum niște stele căzătoare.

Dranghien Lakseng, Împăratul Neîncetat al Imperiului celor Douăsprezece Lacuri, ședea pe un tron înălțat care părea făurit din argint topit. Avea o figură impunătoare. Cu părul negru, legat în coc în vârful capului, împodobit cu perle și flori din foiță de argint. Cu ochii precum cioburile de onix. Cu buze la

fel de subțiri precum pomeții, zâmbind strâmb. Roba-i era neagră, brodată toată cu stele, astfel încât părea-nveșmântat în noapte. N-avea mai mult de treizeci de ani.

Tané și Thim îngenuncheată amândoi. La fel făcu și Loth.

— Ridicați-vă! le ceru o voce limpede, fină, iar ei se ridicară. Nu sunt sigur dacă știu căruia dintre voi să mă adresez primul, comentă Împăratul Neîncetat după ce se scurseră câteva clipe de tăcere. O femeie din Seiiki, un bărbat din Apus și un supus de-ai mei. Ce combinație minunată! Pesemne că va trebui să ne descurcăm în inyshiană, de vreme ce mi s-a spus, lord Arteloth, că dumneata nu vorbești nici o altă limbă. Din fericire, încă de mic, m-am provocat singur să învăț câte-o limbă din fiecare dintre cele patru colțuri ale lumii.

Loth își drese glasul.

— Majestatea voastră Imperială, începu el. Vorbiți foarte bine limba inyshiană.

— Chiar nu e nevoie să mă lingușești! Am parte de mai mult decât suficientă lingușeală din partea Marelui meu Secretariat.

Împăratul Neîncetat le zâmbi din colțul gurii.

— Ești primul inyshian care-a pus piciorul în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri de veacuri întregi. Oficialii mei îmi spun c-ai sosit cu o solie din partea reginei Sabran din Inys, și totuși tu sosești pe spinarea unui dragon, arătând mai neîngrijit decât arată de obicei ambasadorii oficiali.

— Ah, da! Îmi cer iertare pentru…

— Dacă omul care stă în fața tronului dumneavoastră poate vorbi, Majestate, se băgă Thim în seamă, iar Împăratul Neîncetat încuviință din cap. Eu sunt un corsar care lucrează pentru regina Sabran.

— Un marinar lacustrin care lucrează pentru regina Sabran. Aceasta este într-adevăr o zi a surprizelor.

Thim înghiți în sec.

— Am fost aruncați de-o furtună pe Insula Penelor, unde căpitanul și echipajul meu sunt încă naufragiați, urmă el. Corabia noastră a fost capturată de nobila călăreață din Seiiki,

care urmărea corabia *Căutarea* spre răsărit. Am eliberat-o pe Nayimathun, preamărită dragoniță, iar ea ne-a adus la dumneavoastră.

— Ah! murmură Împăratul Neîncetat. Spune-mi și mie, lady Tané, ai găsit-o pe așa-numita Împărăteasă de Aur?

— Da, Majestate, răspunse Tané, dar am lăsat-o să trăiască. Scopul meu a fost acela de-a o elibera pe preacinstita mea prietenă, strălucita Nayimathun din Nămeții Adânci.

— Majestate.

Thim căzu din nou în genunchi.

— Acest om umil vă roagă din tot sufletul să trimiteți marina lacustrină în ajutorul căpitanului Harlowe, și să aduceți înapoi corabia lui de război, *Trandafirul*…

— Vom vorbi mai târziu despre echipajul tău, replică Împăratul Neîncetat, fluturând din mâna al cărei deget mare era înconjurat de un inel lat. Deocamdată, vreau să aud solia reginei Sabran.

Simțind furnicături pe piele, Loth trase aer adânc în piept. Cuvintele sale aveau să fie hotărâtoare pentru ceea ce se întâmpla mai departe.

— Majestatea voastră Imperială, începu el, Nenumitul, dușmanul nostru, al tuturor, se va întoarce în curând.

Niciun răspuns.

— Regina Sabran are dovezi în această privință. O scrisoare din partea unei anume Neporo de pe insula Komoridu. A fost legat cu giuvaierele cerești, care cred că sunt cunoscute dragonilor din Răsărit. Legătura va lua sfârșit la o mie de ani după ce a fost făcută, în a treia zi a primăverii ce va să vină.

— Neporo de Komoridu e o figură legendară, spuse Împăratul Neîncetat. Voi vreți să vă bateți joc de mine?

— Nu.

Loth lăsă capu-n jos.

— Acesta este adevărul, Majestate.

— Aveți această scrisoare?

— Nu.

— Deci ar trebui să vă cred pe cuvânt că ea există!

Schiță un surâs scurt, deloc amuzat.

— Prea bine! Dacă Nenumitul *chiar* revine, ce vreți de la mine?

— Regina Sabran dorește să ne înfruntăm cu fiara în Hău în ziua în care se ridică, răspunse Loth, încercând să nu se grăbească în timp ce rostea cuvintele. Dacă avem de gând să facem asta, vom avea nevoie de ajutor, așa că va trebui să dăm la o parte veacuri întregi de teamă și de bănuieli. Dacă Majestatea Voastră Imperială primește să stea de vorbă cu dragonii răsăriteni în numele ei, regina Sabran oferă o alianță formală între Întinderea Virtuților și Răsărit. Vă roagă din suflet să aveți în vedere binele întregii lumi, căci Nenumitul caută a ne nimici pe toți!

Împăratul Neîncetat nu mai zise nimic timp îndelungat. Loth încercă să-și păstreze expresia limpede, dar sudoarea i se scurgea pe sub guler.

— Asta… nu e ce mă așteptam să aud, răspunse în cele din urmă Împăratul Neîncetat, cu o expresie pătrunzătoare. Regina Sabran are și un plan?

— Majestatea Sa propune un atac pe două fronturi. Mai întâi, spuse Loth, conducătorii de la Miazănoapte, Apus și Miazăzi și-ar uni armatele pentru a cuceri fortăreața draconică din Cárscaro.

Chiar în timp ce Loth rostea aceste cuvinte, chipul donmatei Marosa i se ivi nechemat în minte.

Oare avea să supraviețuiască dacă orașul era luat cu asalt?

— Va atrage atenția lui Fýredel, aripa dreaptă a fiarei, urmă el. Noi nădăjduim că el va trimite măcar o parte din Armia Draconică în apărarea ei, lăsându-l pe Nenumit mai slăbit.

— Pesemne că are un plan și pentru a respinge și fiara însăși.

— Da.

— Regina Sabran este, într-adevăr, destul de ambițioasă, băgă de seamă Împăratul Neîncetat, ridicând dintr-o sprânceană, dar ce-are ea de dat țării mele în schimbul muncii zeilor ei?

În timp ce privirile li se întâlneau, Loth își aduse deodată

aminte de sticlarul din Rauca. Nu se pricepuse niciodată la negocieri. Acum, era nevoit să negocieze pentru soarta lumii.

— Întâi de toate, prilejul de a scrie istorie, începu el. Cu această faptă, ați fi împăratul care-a construit o punte peste Hău. Închipuiți-vă o lume în care suntem liberi să facem negoț din nou; o lume în care putem culege roadele cunoștințelor noastre împărtășite, ale…

— … ale dragonilor *mei,* i-o reteză Împăratul Neîncetat. Și ale fraților mei de arme din Seiiki, bag de seamă! Lumea pe care-o zugrăvești dumneata e frumoasă, dar boala roșie e o primejdie la fel de mare pentru țărmurile noastre pe cât a fost și până acum!

— Dacă ne înfrângem dușmanul comun și călcăm în picioare primejdia draconică, atunci boala se va stinge de la sine!

— Nu putem decât să nădăjduim că așa va fi. Altceva?

Loth făcu ofertele pe care Sfatul Virtuților îi îngăduise să le facă. Un nou parteneriat de negoț între Întinderea Virtuților și Răsărit. Garanții cum că inyshienii aveau să-i sprijine pe lacustrini, atât bănește, cât și militar, în caz de război sau dezastre, cât timp ținea alianța. Un tribut de aur și giuvaiere pentru dragonii răsăriteni.

— Toate-acestea par foarte rezonabile, recunoscu Împăratul Neîncetat, dar bag de seamă că n-ai pomenit nimic de căsătorie, lord Arteloth. Majestatea Sa *chiar* își oferă mâna?

Loth își umezi buzele.

— Regina mea ar fi onorată să întărească această alianță istorică prin căsătorie, începu el, zâmbind.

Chiar și Margret spunea că zâmbetul lui avea puterea de a înmuia orice inimă.

— Cu toate acestea, a rămas de curând văduvă. I-ar pica mai bine ca alianța aceasta să fie numai una militară. Desigur, continuă el, ea înțelege dacă tradiția lacustrină interzice un astfel de lucru fără o căsătorie.

— Mă întristează vestea primită despre Majestatea Sa și mă rog să găsească putere în aceste vremuri dureroase! Apoi, după o scurtă șovăială, Împăratul Neîncetat adăugă: Socotim

că e vrednic de laudă din partea ei să creadă că putem trece cu vederea toate aceste deosebiri fără căsătorie și fără moștenitorul care-ar urma în mod firesc. Într-adevăr, toate-acestea sunt un pas spre o lume modernă.

Bătu din nou darabana cu degetele pe brațele tronului, cercetându-l pe Loth cu o vagă curiozitate.

— Îmi dau seama că dumneata nu ești diplomat, lord Arteloth, dar încercările dumitale de-a mă linguși, oricât de bune le-ar fi intențiile, sunt stângace. Iar acestea sunt vremuri disperate, conchise Împăratul Neîncetat. În numele unei alianțe a zilelor noastre… Nu voi face din căsătorie un temei pentru planurile noastre.

— Cu-adevărat? îi scăpă lui Loth. Majestatea voastră Imperială, adăugă el, roșind la față.

— Te miră că am încuviințat atât de repede.

— Mă așteptam să fie mai greu, admise Loth.

— Îmi place să-mi închipui că sunt un conducător care se gândește la viitor. Și, din întâmplare, nu-mi arde de căsătorie.

Făcu o grimasă.

— Trebuie să lămuresc un lucru, lord Arteloth: eu încuviințez să mă ridic împotriva Nenumitului, atât. Alte chestiuni, precum negoțul, vor trebui lămurite în timp. Având în vedere că primejdia bolii roșii continuă să ne facă probleme.

— Da, Majestatea Voastră Imperială.

— Desigur, încuviințarea *mea* pentru o bătălie pe mare, deși ar fi valoroasă pentru voi, nu e o garanție că se va și întâmpla așa. Trebuie să mă sfătuiesc mai întâi cu Marele meu Secretariat, pentru că poporul meu se așteaptă ca o alianță să aducă după sine o împărăteasă, și-mi închipui că membrii cu vederi mai învechite se vor ridica împotriva ei. În orice caz, trebuie privită cu înțelepciune.

Loth era prea copleșit de ușurare pentru a-și face griji.

— Bineînțeles!

— Trebuie să mă sfătuiesc și cu Dragonița Imperială, care este steaua mea călăuzitoare. Dragonii țării acesteia i se supun ei, nu mie, și vor fi convinși numai dacă această alianță este

pe placul ei.

— Am înțeles.

Loth făcu o plecăciune joasă.

— Vă mulțumim, Majestate! Se îndreptă de spate și-și drese glasul: Știu că primejdia e mare pentru noi toți! Dar care conducător a scris istorie ferindu-se de primejdie?

Auzind acestea, Împăratul Neîncetat își îngădui un zâmbet subțire.

— Până când vom ajunge la o înțelegere, lord Arteloth, vei rămâne aici ca oaspetele meu de onoare, reluă el. Iar dacă miniștrii mei nu ridică obiecții despre care să trebuiască să discutăm mai multe, vei avea un răspuns până în zori.

— Vă mulțumesc, Majestate! După o scurtă șovăială, Loth adăugă: Majestate, ar putea… ar putea lady Tané să meargă pe spinarea unui dragon ca să-i ducă această veste reginei Sabran?

— Lady Tané nu este supusa mea, lord Arteloth, răspunse Împăratul Neîncetat. Va trebui să vorbești despre această chestiune chiar cu ea. Dar, mai întâi, spuse el, mi-aș dori ca lady Tané să mi se alăture la micul dejun!

Când se ridică, străjerii adoptară imediat poziția de drepți. El îi vorbi lui Tané într-o altă limbă, iar ea, cu un semn din cap, plecă alături de el.

Loth se întoarse împreună cu Thim în Grădinile Amurgului. Thim aruncă o piatră în helești, făcând-o să țopăie pe apă.

— N-are nicio însemnătate ce spun miniștrii.

Loth se încruntă.

— Cum adică?

— Singurele sfaturi de care Majestatea Sa Imperială ține seama, afară de cele ale strălucitoarei Dragonițe Imperiale, sunt cele ale bunicii sale, Marea Împărătească Văduvă.

Thim privi undele împrăștiindu-se.

— O prețuiește mai mult decât pe oricine. Mai mult ca sigur, ea va ști fiecare cuvânt care-a fost rostit între noi în acea sală a tronului.

Loth aruncă o privire în urmă.

— Dacă ea-l sfătuiește să nu primească alianța…

— Ba dimpotrivă, spuse Thim, cred că ar încuraja-o. Ca el să se poată ridica la înălțimea numelui său de domnie. Cum altfel poate fi un muritor *neîncetat,* la o adică, dacă nu prin fapte istorice, demne de amintit?

— Atunci, s-ar putea s-avem sorți de izbândă.

Loth răsuflă ușurat.

— Va trebui să te las, Thim. Dacă e să meargă, trebuie să-mi fac și eu partea și să mă rog pentru asta.

e

Când era copilă, Tané își închipuise multe viitoruri pentru ea. În vise, ea doborâse demonii scuipători de flăcări în spinarea dragonului ei. Devenise cea mai mare călăreață a dragonilor din Seiiki, mai mare chiar și decât prințesa Dumai, iar copiii se rugau să fie într-o bună zi la fel ca ea. Imaginea ei era pictată pe pereții marilor case, iar numele îi era înscris în istorie.

În tot acel timp, nici măcar nu visase că avea să meargă într-o bună zi alături de Împăratul Neîncetat al Imperiului celor Douăsprezece Lacuri în Orașul celor o Mie de Flori.

Împăratul Neîncetat purta o mantie căptușită cu blană. În timp ce mergeau pe cărările curățate de zăpadă, gărzile lui de corp îi urmau îndeaproape. Când ajunseră la un pavilion de lângă un helești, Împăratul Neîncetat făcu un semn către unul dintre scaune.

— Te rog! spuse el.

Tané se așeză, și la fel făcu și el.

— Am vrut să mi te alături cât timp iau micul dejun.

— Această ființă umilă este onorată, Majestate!

— Știi ce pasăre este aceea?

Tané privi spre locul indicat de el. În apropiere, o lebădă își îngrijea cuibul.

— Da, bineînțeles, răspunse ea. O lebădă.

— Nu orice soi de lebădă. În limba lacustrină, acestora li se spune lebede *mute.* Zice-se că Nenumitul le-a pârjolit gâtlejurile și le-a furat glasurile, și că vor cânta din nou abia

când va veni un conducător care să termine odată pentru totdeauna cu arătarea. Se spune că în noaptea în care eu am venit pe lume, au cântat pentru prima oară după veacuri întregi.

EI zâmbi.

— Și se mai miră lumea de ce noi, suveranii, ajungem s-avem o părere atât de bună despre noi! Când toți încearcă să ne facă să ne simțim de parcă până și păsărilor le pasă de ce facem noi!

Tané zâmbi ușor drept răspuns.

— Îți găsesc povestea captivantă. Am auzit că ai fost cândva un străjer al mării de mare viitor, dar o neînțelegere din Ginura a dus la exilul tău pe Insula Penelor.

— Da, Majestate, răspunse Tané.

— Mie-mi plac nespus de mult poveștile! Îmi faci și mie pe plac și-mi spui tot ce-ai pățit?

Palmele-i transpirau.

— Mi s-au întâmplat multe, răspunse ea, în cele din urmă. S-ar putea să ia ceva din dimineața Majestății Voastre.

— Ei, dar eu n-am altceva de făcut decât să mă uit cum sfetnicii mei își frâng mâinile sfădindu-se în privința propunerii lordului Arteloth.

Servitorii veniră să le toarne ceai și să le ofere platouri cu mâncare: curmale îmbibate în miere-de-munte roșie, perele-soarelui, mere umplute cu prune, nuci în abur, grămăjoare de orez negru. Fiecare farfurie era acoperită cu un șervet de mătase pe care erau brodate stele. Tané jurase să nu vorbească niciodată despre trecutul ei, dar faptul că el zâmbea cu ușurință o liniști. În timp ce el mânca, îi povesti despre cum ieșise din izolare și fusese martoră la sosirea lui Sulyard, și despre cum plătise Susa pentru încercarea ei necugetată de-a o ascunde, și despre toate câte se întâmplaseră după aceea.

Îi vorbi despre toate, în afară de giuvaierul cusut în coasta ei.

— Așadar, ți-ai încălcat exilul ca să-ți eliberezi dragonița, deși n-aveai mai deloc sorți de izbândă. Pentru asta, ești vrednică de laudă! Și se pare c-ai găsit și insula pierdută. Se

șterse la gură și-o întrebă: Acum, spune-mi – din întâmplare, ai dat cumva peste vreun dud pe insula Komoridu?

Tané ridică ochii și-i întâlni privirea strălucitoare.

— Era acolo un copac mort, spuse ea. Mort, strâmb și plin de înscrisuri. N-am avut timp să citesc ce scria.

— Umblă vorba că spiritul lui Neporo sălășluiește în copac. Că oricine-i mănâncă fructul îi absoarbe nemurirea.

— Copacul nu mai dădea rod, Majestate.

Licărul unui simțământ fără de nume trecu scurt pe fața împăratului.

— N-are însemnătate, spuse el și întinse ceașca să mai primească niște ceai, iar un servitor i-o reumplu. Acum, că-ți știu trecutul, aș vrea să-ți știu și viitorul. Ce-ai vrea să faci pe mai departe?

Tané își împreună degetele în poală.

— Mai întâi, răspunse ea, aș vrea să joc un rol în nimicirea Nenumitului. După aceea, aș vrea să mă întorc în Seiiki. După o scurtă șovăială, adăugă: Dacă Majestatea Voastră m-ar putea ajuta, aș fi foarte recunoscătoare!

— Cum aș putea să-ți fiu de ajutor?

— Scriindu-i preaonoratului Despot în numele meu. Dacă-i spuneți că am adus-o înapoi pe Nayimathun, supusa strălucitoarei Dragonițe Imperiale, s-ar putea să-mi asculte pășul și să-mi îngăduie să mă întorc.

Împăratul Neîncetat își sorbi ceaiul.

— Este adevărat că ți-ai pus viața-n primejdie ca să salvezi un dragon de Flota Ochiului de Tigru. Nu e lucru ușor, recunoscu el. Pentru a-ți răsplăti curajul, am să fac așa cum îmi ceri – dar să știi că nu pot să-ți îngădui să te întorci în Seiiki până nu primesc un răspuns. Nu s-ar cădea ca eu să îngădui unei fugare să se întoarcă în locul acela fără să aibă voie.

— Am înțeles.

El se ridică în picioare și se îndreptă spre balustradă. Tané i se alătură.

— Pare-se că lordul Arteloth dorește ca tu să dai de veste în Inys dacă primesc sau nu propunerea lui, reluă Împăratul

Neîncetat. Ești chiar atât de nerăbdătoare să-mi fii ambasadoare?

— Ar grăbi întru câtva lucrurile, Majestate. Dacă ați îngădui unei cetățene din Seiiki să vă fie ambasadoare cu această ocazie.

Giuvaierul îi părea greu. Dacă el o refuza, ea n-avea cum să facă acel ocol pe la Miazăzi.

— Ar fi ceva ieșit din comun. Nu ești supusa mea, și ai și căzut în dizgrație, spuse Împăratul Neîncetat, dar pare-se că suntem sortiți să schimbăm ceva din felul nostru de-a gândi. Pe lângă asta, mie-mi place să mă pun împotriva gândirii tuturor din când în când. Niciun conducător nu a înaintat alegând calea cea mai sigură. Și, astfel, oficialii mei sunt mereu în gardă.

Lumina soarelui îi sclipea în părul negru.

— Ei nu prea se-așteaptă ca noi să conducem, de fapt, știi? Dacă o facem, atunci ne iau drept nebuni! Ne cresc să fim moi ca mătasea, ne iau mințile cu viața de huzur, cu bogății nemăsurate, ca să nu ne răzvrătim niciodată. Se-așteaptă să fim atât de plictisiți de puterea noastră, încât să-i lăsăm pe ei să conducă în locul nostru. În spatele fiecărui tron se-ascunde un servitor mascat care caută doar să-l preschimbe într-o marionetă pe cel care stă pe el. Preacinstita mea bunică m-a învățat asta.

Tané așteptă, neștiind sigur ce să spună.

Împăratul Neîncetat își împreună mâinile la spate. Un oftat adânc îi săltă umerii.

— Ai dovedit că ești în stare să duci sarcini grele la bun sfârșit, și nu avem timp de pierdut, spuse el. Dacă ești dornică să-mi fii sol în Apus, așa cum dorește lordul Arteloth, nu văd nicio pricină pentru care să-ți tăgăduiesc dreptul ăsta. Dacă tot e anul în care ne lepădăm de datini.

— Ar fi o onoare pentru mine, Majestatea Voastră Imperială!

— Mă încântă să aud asta! Îi aruncă o privire și adăugă: Pesemne că ești obosită de pe drum. Rogu-te, întoarce-te în odaia ta și odihnește-te! Ai să afli când am ajuns la o hotărâre

pe care să i-o duci lui Sabran.

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră Imperială!

Îl lăsă să-și vadă de micul dejun și-și croi drum înapoi prin păienjenișul de coridoare. Neavând ce altceva să facă decât s-aștepte, se băgă în pat.

Era în puterea nopții când o trezi o bătaie în ușă. Deschise și-i lăsă pe Thim și Loth să intre.

— Ei?

— Preaonoratul Împărat Neîncetat a luat o hotărâre, anunță Thim în seiikineză. Primește propunerea.

Tané închise ușa.

— Bine! spuse ea.

Loth se lăsă greu într-un scaun.

— De ce pare atât de abătut?

— Pentru că i s-a cerut să rămână în palat. Și mie mi s-a cerut să rămân, ca să ajut la trimiterea marinei în locul în care am lăsat *Trandafirul Veșnic*.

Un fior ușor îi străbătu trupul lui Tané. Pentru prima oară în viața ei, avea să plece de la Răsărit. Numai simplul gând ar fi umplut-o, cândva, de groază, însă măcar n-avea să fie singură. Cu Nayimathun alături, era în stare de orice.

— Tané, spuse Loth, ai să te duci la miazăzi înainte să mergi în Inys?

Trebuia neapărat s-o scape pe lady Nurtha de otravă. Ambele giuvaiere trebuiau folosite împotriva Nenumitului.

— Așa am să fac. Spune-mi unde să găsesc casa ucigașelor de dragoni.

El îi spuse, cât putu de bine.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, adăugă Loth. Femeile de-acolo ți-ar putea ucide dragonița imediat ce dau cu ochii de ea.

— N-or să se atingă de ea, spuse Tané.

— Ead mi-a spus că Abatesa lor de-acum nu e de încredere. Dacă te prind cumva, trebuie să vorbești *numai* cu Chassar uq-Ispad. El ține la Ead. Sunt destul de sigur că are să te-ajute dacă știe că ai de gând s-o vindeci.

Loth ridică un lanț de la gât.

— Ia ăsta!

Tané luă obiectul pe care i-l întindea. Un inel de argint. Pe el era prins un giuvaier roșu, înconjurat de diamante.

— Îi aparține reginei Sabran. Dacă i-l dai, își va da seama că vii din partea mea.

Loth îi întinse o scrisoare pecetluită.

— Te rog să-i dai și asta. Ca să știe că sunt bine.

Tané încuviință din cap, vârî inelul în cutie, apoi împături scrisoarea, făcând-o suficient de mică să poată încăpea lângă el.

— Onoratul Mare Secretar Șef se va întâlni cu tine dis-de-dimineață ca să-ți dea o scrisoare pentru regina Sabran din partea Majestății Sale Imperiale. Vei pleca din acest oraș la adăpostul întunericului, precizează Thim. Dacă poți duce această sarcină până la capăt, lady Tané, îți vom fi cu toții îndatorați.

— Am s-o duc până la capăt, onorabile Thim. Poți să fii sigur de asta!

64. Răsărit

Dis-de-dimineață, onoratul Mare Secretar Șef îi înmână lui Tané scrisoarea pe care avea s-o ducă în Inys. Nu trimise nimeni nicio ambasadă peste mare, fără pompă, fără ceremonii. Un dragon și o femeie aveau să ducă vestea.

Armele-i fură înapoiate. Pe lângă ele, primi un pistol seiikinez și o sabie mai de calitate, dar și o pereche de roți cu tăișuri lacustrine.

Avea destulă hrană cât pentru două săptămâni de călătorit în spatele dragoniței. Nayimathun avea să prindă pești și păsări.

Când întunericul se așternu asupra Orașului celor o Mie de Flori, Tané se întâlni cu Nayimathun în curte. O șa din piele neagră, cu margini din lemn și dată cu lac auriu, îi fusese prinsă de spinare, deși șa era puțin spus pentru lucrul ăla – era mai degrabă o lectică deschisă, care îngăduia călărețului să doarmă pe durata unui zbor lung. Atât de mare era taina

sarcinii lor, încât niciunui curtean sau oficial lacustrin nu-i fusese îngăduit să le vadă plecând. Numai lui Thim și lui Loth le fusese îngăduit.

— Bună seara, Tané! spuse Nayimathun.

— Nayimathun.

Tané o mângâie pe gât.

— Ești sigură că te simți destul de puternică pentru această călătorie?

— Sunt sigură. Pe lângă asta, adăugă dragonița și o înghionti pe Tané cu botul, pare-se că ai un obicei de-a da de belele fără mine!

Un zâmbet îi încălzi buzele. Îi făcea bine să poată zâmbi.

Thim rămase pe loc, dar Loth se apropie de ea. Tané se apucă să prindă pungile care atârnau din șa.

— Tané, spuse el, te rog să-i spui reginei Sabran că sunt bine și în siguranță! După o scurtă ezitare, adăugă: Iar dacă reușești să o trezești pe Ead… Să-i spui că mi-a fost dor de ea și c-am s-o văd în curând.

Tané se întoarse spre el și-i văzu expresia încordată. Încerca, întocmai cum făcea și ea, să nu pară speriat.

— Am să-i spun. Poate, când mă întorc, am să o pot aduce cu mine.

— Mă îndoiesc că Ead va primi vreodată să călărească vreun dragon, fie și în slujba păcii, răspunse Loth, chicotind, dar am avut multe motive de uimire în acest an.

Avea un zâmbet ostenit, dar sincer.

— La revedere, și mult noroc! Și… Șovăi, dar zise totuși: La revedere și ție, Nayimathun!

— Rămâi cu bine, omule din Inys! răspunse Nayimathun.

Ultima geană de lumină a amurgului dispăru din oraș. Tané urcă în șa și avu grijă ca mantia să-i fie înfășurată pe tot trupul. Nayimathun își luă zborul. Tané urmări Orașul celor o Mie de Flori îndepărtându-se, până când palatul deveni un licăr în labirintul alb și adormit. Învești mântate în întunericul lunii noi, mai lăsară în urmă o capitală.

e

Zburară peste lacurile precum perla și peste pinii cu veșminte albe, urmând cursul râului Shim. Frigul o ținea trează pe Tané, dar îi făcea ochii să lăcrimeze.

Nayimathun rămase deasupra norilor pe timpul zilei și se feri de așezările omenești pe timpul nopții. Uneori, vedeau câte-o trâmbă de fum în depărtare și-și dădeau seama că scuipătorii-de-foc distruseseră acel loc. Cu cât se îndreptau mai mult spre apus, cu atât vedeau mai multe asemenea coloane întunecate la culoare.

A doua zi, ajunseră pe Marea Neadormită, unde Nayimathun ateriză pe o insuliță ca să se odihnească. Urmau să nu mai aibă niciun loc unde să poposească atunci când treceau Hăul în zbor, singura modalitate de-a găsi unul fiind dacă se abăteau spre Miazănoapte. Dragonii puteau umbla cale lungă fără să doarmă, dar Tané știa că această călătorie avea să fie una anevoioasă pentru Nayimathun. Nu fusese hrănită cum trebuie de către pirați.

Dormiră într-o peșteră săpată de flux. Când Nayimathun se trezi, se scufundă în apa mică, iar Tané își umplu ploștile cu apă dintr-un pârâu.

— Dacă ți se face foame, spune-mi și-am să-ți dau ceva de mâncare, o îndemnă pe Nayimathun. Și dacă vrei să înoți în Hău, nu te teme pentru mine. Hainele mele se vor usca la soare.

Nayimathun se rostogoli alene. Deodată, șfichiui din coadă, împroșcând cu apă, iar Tané fu udată până la piele.

Pentru prima oară după o veșnicie, începu să râdă. Râse până când începu s-o doară burta. Nayimathun clănțănea din dinți în joacă, în vreme ce Tané se folosea de giuvaier ca să arunce și ea cu apă în dragonița, iar soarele făcea curcubeie printre stropi.

Nu-și aducea aminte când răsese ultima oară. Pesemne că era cu Susa.

Când apuse soarele, își luară din nou zborul. Tané se prinse

de șa și trase în piept vântul curat. În ciuda tuturor lucrurilor ce le-așteptau, nicicând nu se simțise mai liniștită.

Bezna Hăului se întindea ca o pată pe Marea Soarelui Dănțuitor. De îndată ce Nayimathun lăsă în urmă apele verzi, Tané simți un fior. O boltă întunecoasă se întindea în fața lor – bolta în care Neporo de Komoridu îl închisese cândva pe Nenumit.

Trecură câteva zile. Nayimathun petrecu cea mai mare parte-a călătoriei deasupra norilor. Tané mesteca bucăți de rădăcină de ghimbir și încerca să rămână trează. Răul de înălțime era ceva obișnuit la călăreți.

Inima-i bubuia cu putere. Uneori, Nayimathun cobora să înoate, iar Tané se relaxa și-și întindea membrele în apă, dar cu adevărat liniștită era doar atunci când se reîntorcea în șa. Oceanul n-o primea cu brațele deschise.

— Ce știi despre Inys? o întrebă dragonița.

— Regina Sabran este urmașa războinicei Berethnet, care l-a înfrânt pe Nenumit cu multă vreme în urmă, răspunse Tané. Fiecare regină are-o fiică, și fiecare fiică seamănă leit cu mama ei. Locuiesc în orașul Ascalon. Își dădu la o parte o șuviță udă și continuă: Mai cred și că oamenii de la Răsărit sunt hulitori și văd modul nostru de-a trăi ca opus al modului lor – păcat, spre deosebire de virtutea lor.

— Da, replică Nayimathun, dar dacă ne caută ajutorul, regina Sabran trebuie să fi învățat deosebirea dintre apă și foc. Să ai grijă să fii miloasă când o judeci, Tané. Este o tânără răspunzătoare pentru bunăstarea poporului ei.

Nopțile de deasupra Hăului erau mai reci decât toate nopțile pe care le trăise Tané. Un vânt aspru îi crăpa buzele și-i biciuia obrajii. Într-o noapte, se trezi scoțând aburi pe nări și, privind în jos, către mare, văzu că acolo, în apă, se oglindeau stelele.

Următoarea dată când se trezi, soarele era sus pe cer, iar o ceață aurie se întindea ca o fundă în zare.

— Ce e acest loc?

Avea vocea răgușită. Se întinse după o ploscă și bău destulă apă cât să-și umezească limba.

— Ersyrul. Ținutul de Aur, răspunse Nayimathun. Tané, trebuie neapărat să înot înainte să ajungem în deșert.

Tané se prinse de cornul șeii. Începu să amețească în clipa în care Nayimathun coborî.

Marea făcea s-o usture fața. Era caldă și limpede precum sticla. Zări moloz și lemn adus de valuri printre grămăjoarele de corali. Metalul sclipea în fața ei de pe fundul mării.

— Toate acestea sunt din Senina Republică a Carmentumului, după care a fost numită și marea aceasta, o informă Nayimathun când ieșiră la suprafață.

Solzii-i sclipeau în soare precum nestematele.

— O mare parte din această țară a fost nimicită de scuipătorul-de-foc Fýredel. Locuitorii săi au aruncat multe dintre comorile ei în mare pentru a le apăra de flăcările lui. Piraților se scufundă după ele și le vând.

Înotă până când se apropie de țărm, apoi se avântă din nou spre cer. Un deșert se întindea înaintea lor, nemărginit și sterp, lovit în plin de căldură. Lui Tané i se făcu sete numai când îl văzu.

N-aveau după ce nori să se ascundă. Aveau să fie nevoite să rămână la o înălțime mai mare ca niciodată pentru a se feri de priviri iscoditoare.

— Deșertul acesta se numește Burlah, spuse Nayimathun. Trebuie să zburăm peste el ca să ajungem în Lasia.

— Nayimathun, tu nu ești făcută pentru vremea asta. Soarele-ți va usca solzii!

— N-avem de ales. Dacă nu o deșteptăm pe lady Nurtha, s-ar putea să nu mai găsim niciodată pe cineva care să poată mânui giuvaierul care stinge.

Umezeala de pe solzii ei se uscă aproape la fel de repede cum apăruse. Dragonii-și puteau crea propria apă o vreme, dar soarele acesta dogoritor avea s-o copleșească pe Nayimathun. Avea să fie mai slăbită în cele câteva zile ce urmau decât fusese vreodată.

Zburară și iar zburară. Tané își lepădă mantia și acoperi cu ea solzul de metal, ca să nu se înfierbânte prea tare.

Ziua dură o veșnicie. O durea capul. Soarele-i ardea fața și-i

pârjolea pielea de pe cărarea ce-i despărțea părul. N-aveau unde să se-ascundă de el. Până să apună soarele, tremura deja atât de puternic, încât fu nevoită să se întindă din nou după mantie, deși pielea încă-i era fierbinte.

— Tané, ai frigurile soarelui, spuse Nayimathun. Trebuie neapărat să-ți ții mantia pe tine în timpul zilei.

Tané se șterse pe frunte.

— Nu putem merge tot așa înainte, spuse ea. O să murim amândouă înainte să ajungem în Lasia.

— Nu avem de ales, rosti din nou Nayimathun, apoi adăugă: Prin ținutul acesta trece fluviul Minara. Ne putem odihni acolo.

Tané vru să răspundă. Înainte să apuce, căzu din nou într-un somn plin de vise tulburătoare.

În ziua următoare, își înfășură trupul și capul cu mantia. Era scăldată în sudoare, dar aceasta-i ferea pielea de soare. O scotea doar ca să se îngrijească de Nayimathun și să răcească solzul de metal cu apă, făcându-l să sfârâie și să împrăștie abur.

Deșertul nu se mai termina. Ploștile i se uscaseră precum iasca. Se așeză în șa ca într-un leagăn și se lăsă purtată de gânduri.

Când deschise din nou ochii, era în cădere.

Crengile-i biciuiau mantia și părul. Nu avu timp să țipe, că apa o și prinse în vâltoarea ei.

Mâinile și picioarele-i pulsau de teamă. Dădu sălbatic din picioare, fără să vadă nimic. Capu-i ieși la suprafață. În bezna nopții, abia zări un copac prăbușit ieșind din apă, aproape prea sus ca să poată ajunge la el. Fluviul gonea peste picioarele ei. Se aruncă în copac și se prinse de el, tremurând.

Rămase așa multă vreme, prea cuprinsă de dureri și înfrigurată ca să se miște. Ploaia caldă îi izbea scalpul. În cele din urmă, când își veni în fire, își lăsă greutatea în brațe și atinse copacul cu genunchii. Acesta se cutremură când începu să urce, încet-încet, în el.

În timp ce se lupta să-și păstreze stăpânirea de sine, își aduse aminte de muntele Tego. Cum ținuse piept gerului și

nămeților până la genunchi, și durerii cumplite din brațe și picioare. Cum se cățărase pe o stâncă de-o înălțime ametitoare, cu mâinile goale, răsuflând aer subțire, cu un picior în groapă. Cum nu-și îngăduise să se întoarcă din drum. La urma urmei, călăreții dragonilor trebuiau să-și păstreze agerimea și puterea la mari înălțimi. Nu se puteau teme de prăbușire.

Stătuse pe marginea lumii. Trecuse Hăul călare pe-un dragon.

Putea reuși.

Înăbușindu-și teama, iuți înaintarea. Când ajunse în vârful copacului, cizmele i se împotmoliră în noroi.

— Nayimathun! strigă ea.

Numai vuietul apei îi răspunse.

Cutia cu giuvaierul îi era încă prinsă de eșarfa. Era pe malul unui râu, aproape de locul în care vâltorile-i spumegau. Dacă nu s-ar fi trezit la timp, ar fi fost purtată de ape și s-ar fi înecat. Se lipi cu spinarea de un copac și se lăsă până la pământ.

Căzuse din șa. Ori Nayimathun o căuta chiar acum, ori se prăbușise și ea. Dacă așa stăteau lucrurile, n-avea cum să fie prea departe.

Acesta trebuia să fie fluviul Minara, ceea ce însemna că ajunseseră în Bazinul Lasian. Își scotoci memoria după hărțile pe care le văzuse în copilărie. Partea de apus a țării, din câte-și aducea ea aminte, era înconjurată de păduri. Acolo-i spusese Loth că avea să găsească Abația.

Tané înghiți în sec și clipi ca să-și scoată apa din ochi. Dacă voia să supraviețuiască acestei încercări, trebuia să aibă mintea limpede. Pistolul nu-i folosea la nimic acum, fiind ud, iar arcul și sabia-i fuseseră prinse de șa, dar tot mai avea un cuțit și roțile cu lame.

Câteva dintre bunuri căzuseră odată cu ea. Tané se târî spre cel mai apropiat sac și-l deschise cu degete îndurerate. Când simți busola în mână, scăpă un oftat de ușurare.

Adună cât putea să care. Folosindu-se de-o fâșie din mantie, o ramură și un pic de sevă, încropi o torță și o aprinse cu o

scânteie de la două pietre. Ar fi putut atrage niște animale, dar era mai bine să riște să fie descoperită, decât să calce pe vreun șarpe sau să nu vadă vreun vânător prin întuneric.

Copacii stăteau lipiți unii de alții ca o adunătură de urzitori. Numai privindu-i aproape că-i pieri curajul.

„Ai inimă de dragon."

Continuă să înainteze prin pădure, îndepărtându-se de vuietul fluviului Minara. Cizmele i se afundau în mocirlă. Mirosea întocmai cum mirosea în Seiiki după ploaia prunelor. Un miros greu, de pământ. Un miros liniștitor.

Trupu-i era precum un cuțit pe jumătate scos din teacă. În ciuda mirosului cunoscut, primii pași fură cei mai grei pe care-i făcuse vreodată. Mergea cu pași ușori, ca un cocor. Când o surcea-i trosni sub picior, păsări de mai multe culori își luară zborul din copaci. Curând, văzu coroanele copacilor distruse. Ceva mare se prăbușise în apropiere. Câțiva pași în plus, și torța ei dezvălui o băltoacă de sânge argintiu.

Sânge de dragon.

Pădurea părea chitită să-i împiedice înaintarea. Rădăcini ascunse îi înhățau gleznele. O ramură i se sfărâmă sub picioare și se trezi în mlaștină până la mijloc. Abia reuși să țină torța în mână, și-i luă o eternitate să se elibereze.

Mâna îi tremura în timp ce înainta șchiopătând, pe urma dârei de sânge. După cât fusese vărsat, Nayimathun era rănită, dar nu îndeajuns de rău ca să moară. Sângele ei ar fi putut însă ispiti fiare de pradă. Gândul o făcu pe Tané s-o rupă la fugă. În Răsărit, tigrii erau uneori suficient de îndrăzneți ca să se năpustească asupra dragonilor, dar mirosul lui Nayimathun pesemne că era ciudat pentru animalele din această pădure. Ea se ruga ca asta să fie destul ca să le țină departe.

Când auzi glasuri, stinse torța. O limbă necunoscută. Nu era lasiană. Prinse cuțitul între dinți și se urcă într-un copac din apropiere.

Nayimathun zăcea într-un luminiș. O săgeată-i era înfiptă în coroană – partea din trupul ei care făcea cu putință să zboare. Șase siluete se adunaseră în jurul ei, toate înveșmântate în mantii stacojii.

Tané se încordă. Una dintre străine mânuia arcul ei, trecându-și degetele peste lemnul lui. Pesemne că acestea erau Domnițele Roșii, războinicele Abației – și acum știau că o călăreață a unui dragon se afla prin apropiere.

În orice clipă, una dintre ele putea împlânta o sabie în Nayimathun. N-avea să le poată ține piept în halul în care era.

După ceea ce părură a fi câteva ceasuri, toate Domnițele Roșii în afară de două se făcură nevăzute printre copaci. În momentul de față, ele erau vânătorii, iar Tané, prada. Poate că magia lor o punea într-un dezavantaj, însă nici măcar asta nu le făcea atotputernice.

Coborî în tăcere din copac. Acum, cea mai puternică armă a ei era elementul surprizei.

Trebuia s-o ducă pe Nayimathun la loc sigur, apoi avea să ia urma uneia dintre Domnițele Roșii până la Abație.

Nayimathun deschise un singur ochi, iar Tané își dădu seama că o văzuse, Dragonița așteptă ca ea să se furișeze mai aproape, apoi șfichiui cu coada. În puținele, dar prețioasele clipe în care Domnițele Roșii erau cu atenția-n altă parte, Tané se îndreptă ca o umbră spre ele. Zări niște ochi închiși la culoare dedesubtul unei glugi – ochi la fel de închiși la culoare precum ai ei – și, preț de o clipă peste putință de ciudată, i se păru că soarele-i bătea pe față.

Simțământul îi pieri de îndată ce se-apropie. Se năpusti asupra lor cu toată forța. Prima lovitură de roată crestă pielea unei Domnițe, dar o sabie se ridică pentru a o arunca la o parte pe-a doua, zgâlțâindu-i brațul până la umăr. Forța loviturii o făcu să-i clănțăne dinții în gură. În timp ce vânătoarele o înconjurau, cu mantiile fâlfâind în jurul lor, le ținu la distanță apărându-se cu câte-o roată în fiecare mână. Erau la fel de iuți ca doi pești care se fereau de cârlig, dar era limpede că nu mai întâlniseră niciodată roți cu lame. Tané se lăsă în voia luptei.

Liniștea trecătoare o lăsă repede. În timp ce se ferea de săbiile lor, își dădu seama, înfiorată, că niciodată nu luptase pe viață și pe moarte. Cu piratii apuseni îi fusese ușor – erau necruțători, dar indisciplinați. Se mai încăierase cu alți

învățăcei în copilărie, se pregătise alături de ei când mai înaintase în vârstă, dar cunoștințele ei despre lupte se trăgeau din puțină practică și nesfârșită teorie. Acești magi fuseseră prinși într-un război toată viața și se mișcau precum partenerii într-un dans. O războinică pregătită într-o sală de clasă, singură și rănită, n-avea cum să le poată ține piept. N-ar fi trebuit să se confrunte cu ele într-un loc deschis.

Setea și osteneala o încetineau. Cu fiecare pas, săbiile lor îi luceau mai aproape de piele, în timp ce roțile ei nu se apropiau deloc de ele.

Începu să se clatine ca un bețiv. O dureau brațele. Șuieră când o sabie-i crestă umărul, apoi maxilarul. Alte două cicatrici pentru colecția ei. Următoarea lovitură stârni un foc în mijlocul ei. Când Domnițele Roșii atacară laolaltă, abia ridică roțile la timp pentru a le respinge loviturile.

Avea să piardă această luptă.

O fandare o luă prin surprindere. Metalul îi străpunse coapsa. Un genunchi îi cedă, apoi scăpă roțile.

În clipa aceea, Nayimathun își smuci capul. Scoțând un răget, prinse una dintre magi în colți și-o azvârli prin luminiș.

Cealaltă femeie se întoarse cu atâta iuțeală, încât Tané mai că nici n-o văzu. Palmele-i erau pline de flăcări.

Nayimathun tresări când văzu lumina. În timp ce femeia se îndrepta spre ea, dădu înapoi, clămpănind din falci. Tané ținti bine și implântă cuțitul prin brocart roșu, între două coaste. Când femeia se prăbuși, Tané o ocoli și se apropie de dragonița ei.

Cândva, s-ar fi rușinat de faptul că Nayimathun o văzuse ucigând. Era împotriva căii – dar viața îi fusese în primejdie. Viețile amândurora fuseseră în primejdie. Acum, ea ucisese de dragul lui Nayimathun, iar Nayimathun ucisese de dragul ei. După toate câtor le supraviețuiseră deja, nu avea vreme de păreri de rău.

— Tané.

Nayimathun coborî capul.

— Săgeata!

Simpla imagine a ei îi făcea greață lui Tané. Cu toată

blândețea de care era în stare, întinse mâna în sus și trase ușor săgeata din carnea slăbită. Efortul considerabil îi făcu brațele să tremure. Nayimathun tremură în timp ce săgeata ieșea. Sângele-i picură pe bot, iar Tané îi puse o mână pe maxilar.

— Poți să zbori?

— Nu până nu mi se vindecă asta, gâfâi Nayimathun. Erau de la Abație. Urmează-le pe celelalte. Găsește rodul.

— Nu! se împotrivi imediat Tané, numaidecât. Nu! *Nu* am să te părăsesc din nou!

— Fă cum îți spun!

Dragonița își dezveli dinții. Aveau vârfurile pline de sânge.

— Am să zbor din nou, dar n-am să pot ajunge în Inys. Găsește o altă cale! Salveaz-o pe această lady Nurtha! Du-i solia reginei Sabran!

— Și să te las aici, de una singură?

— Am să urmez cursul fluviului, până la mare, și am să mă vindec. Când am să pot zbura din nou, am să te găsesc.

La câteva zile după ce se reîntâlniseră, erau nevoite să se despartă din nou.

— Cum am să ajung în Inys fără tine? întrebă Tané, cu glasul gâtuit.

— Ai să-ți croiești un drum, răspunse Nayimathun, cu ceva mai multă blândețe. Apa o face mereu.

O împinse ușor pe Tané.

— Ne vom revedea curând.

Tané se cutremură. Se agăță de dragonița ei cât de mult îndrăzni, cu fața lipită de solzii ei.

— Du-te, Nayimathun! Du-te acum! șopti ea și porni către copaci.

Celelalte Domnițe Roșii se îndreptaseră spre miazănoapte. Tané rămase la distanță în timp ce le lua urma. Nu avu timp să-și încropească o torță, dar ochii i se obișnuiseră deja cu întunericul.

Chiar și când le pierdu urma, tot își dădu seama pe unde-o luaseră femeile. Urma un simțământ. Era de parcă prada ei ar fi lăsat în urmă o căldură, o căldură care-i chema sângele însuși.

Urma se sfârșea într-un alt luminiș. Se opri ca să-și tragă sufletul, ținându-se de coasta asudată. Aici nu era nimic în afară de copaci, nenumărați copaci.

Pleoapele i se îngreunară. Se clătină pe picioare. Acum, o femeie în alb stătea în fața ei, iar soarele-i strălucea din degete.

Aceea fu ultima ei amintire din pădure.

65. Miazăzi

Îi luaseră giuvaierul care înalță. Era primul lucru de care-și dădu seama când se trezi: simțământul sec al lipsei lui. Zăcea într-o cameră din piatră de culoarea somonului, iar mâinile-i erau legate la spate.

O femeie rasă în cap, cu pielea maroniu-deschis, stătea în pragul ușii.

— Cine ești?

Vorbea în ersyriană. Tané știa ceva din această limbă, dar nu zise nimic.

Femeia o urmărea cu privirea.

— Purtai un inel care îi aparține reginei Sabran din Inys. Doresc să știu dacă ea te-a trimis aici!

Când Tané nu făcu decât să-și ferească privirea, ea strânse din buze.

— Purtai și un giuvaier albastru. Unde l-ai găsit?

Știa cum să facă față unei cercetări. Pirații le făceau tot felul de lucruri dușmanilor ca să-i secătuiască de taine. Pentru a se pregăti pentru ce era mai rău, toți învățăceii erau nevoiți să dovedească faptul că puteau îndura o bătaie din partea soldaților fără a-și dezvălui numele.

Tané nu scosese nici măcar un pâs cât fusese bătută.

Când nu veni niciun răspuns, femeia-și schimbă tonul.

— Tu și fiara ta de mare ne-ați rănit o soră și ne-ați omorât alta, reluă ea. Dacă nu ne dai nicio îndreptățire pentru fărădelegea ta, vom fi nevoite să te executăm. Chiar dacă nu ne-ai fi vărsat sângele, a colabora cu un wyrm se pedepsește

cu moartea!

Nu putea dezvălui adevărul. Niciodată n-aveau să dea fructul copacului lor sfânt unei călărețe a unui dragon.

— Măcar spune-mi cine ești, ceru femeia cu un glas ceva mai blând. Scapă cu viață, copilă!

— Am să vorbesc numai cu Chassar uq-Ispad, replică Tané. Cu nimeni altcineva.

Încruntându-se ușor, femeia plecă.

Tané încercă să-și limpezească mintea. După lumină, în curând avea să apună soarele. Se străduia din răsputeri să rămână trează, dar începu să plutească pe aripile somnului, în timp ce trupu-i alerga după odihna pe care și-o tăgăduise.

Nayimathun avea să scape. Putea înota în aval mai repede decât era în stare să alerge orice om.

Un bărbat intră în temnița ei, smulgând-o din toropeală. Avea un cuțit învelit într-o eșarfa stacojie petrecută în jurul mijlocului. O robă din brocart purpuriu, lucrată frumos cu fir de argint, îi acoperea pieptul masiv.

— Eu sunt Chassar uq-Ispad, rosti el cu o voce joasă și blândă. Mi s-a spus că vorbești limba ersyriană.

Tané îl urmări așezându-se în fața ei.

— Am venit aici după un fruct al portocalului, spuse ea, pe care să i-l duc lui Eadaz uq-Nāra.

— Eadaz!

Mai întâi, privirea i se umplu de mirare, apoi de durere.

— Copilă, eu nu știu ce ai auzit tu despre Eadaz sau de unde știi cum o cheamă, dar fructul nu poate învia morții.

— Nu este moartă. A fost otrăvită, dar este în viață. Cu fructul, pot s-o salvez!

Bărbatul încremeni, de parcă l-ar fi lovit.

— Cine ți-a spus despre mine? întrebă el, răgușit. Despre Abație?

— Lordul Arteloth Beck.

Auzind acestea, Chassar uq-Ispad păru foarte ostenit.

— Am înțeles.

Își frecă tâmpla cu pumnul.

— Pesemne că voiai să-i duci și giuvaierul albastru lui

Eadaz. Acum îl are Abatesa, și are de gând să te execute.

— De ce?

— Pentru că ai omorât o soră de-ale noastre. Și pentru că ai venit aici călare pe spinarea unui wyrm de mare. Și, în cele din urmă, spuse Chassar, pentru că, omorându-te pe tine, ar reuși să pună stăpânire pe giuvaierul care înalță.

— Ați putea să mă ajutați să fug.

— Eadaz a reușit să fure giuvaierul care stinge de la Mita Yedanya, Abatesa. Nu va îngădui să-i fie luat și geamănul, spuse Chassar, cu greutate. Ar trebui să-i iau viața. Și asta n-am să fac.

Tané așteptă în timp ce el se așeza, în tăcere.

— Am încredere că vă veți gândi la ceva, domnule ambasador uq-Ispad, rosti ea, altminteri Eadaz va muri *cu adevărat*.

El o privi.

— Dați-mi drumul, și s-ar putea să nu moară. Alegerea este a dumneavoastră.

e

Chassar uq-Ispad nu se întoarse. Pesemne că alesese să-i rămână credincios Abatesei.

Totul era pierdut.

Două femei veniră la amurg. Aveau mantii din brocart deschis la culoare. Tané le îngădui s-o conducă pe niște podele de gresie, pe coridoare care pesemne că nu văzuseră niciodată lumina soarelui. În fiecare colț și alcov se aflau figurine din bronz turnat cu o femeie care ținea în mână o sferă.

Tané știa că trebuia să lupte, dar dintr-odată se simți atât de slăbită, încât nu mai era în stare nici să îndoaie un fir de iarbă. Cele care-o prinseseră o conduseră printr-o boltă, pe o margine subțire de stâncă. O cascadă alcătuia un văl la dreapta ei. Vuietu-i era atât de puternic, încât abia-și distingea propriii pași.

Măcar avea s-audă apă la sfârșit. Tunetul cascadei îi aducea aminte de Seiiki.

— Surorilor.

Tané ridică privirea. Chassar uq-Ispad se îndrepta spre ele.

— Abatesa mi-a cerut să o interoghez iar pe aceasta! strigă el în ersyriană. N-o să-mi ia mult!

Cele două femei făcură un schimb de priviri, apoi îi dădură drumul lui Tané. Chassar aşteptă până când se făcură nevăzute, apoi o apucă pe Tané de braţ şi o conduse cu paşi hotărâţi spre margine.

— N-avem mult timp, îi spuse el la ureche. Fă ceea ce ai de făcut şi pleacă fără să te uiţi în urmă. Aici nu te-aşteaptă decât spânzurătoarea.

— N-o să-şi dea seama că m-aţi ajutat?

— Asta nu trebuie să te privească pe tine.

Chassar îi arătă o scară cioplită în stâncă.

— Asta te va duce în vale. Numai copacul poate hotărî dacă eşti vrednică să primeşti un fruct.

Băgă mâna între faldurile robei şi scoase cutia lăcuită.

— Asta e a ta. Scrisoarea şi inelul de încoronare sunt încă înăuntru. Mai scoase o fâşie de mătase şi adăugă: În asta să duci fructul.

Cu ajutorul lui, Tané şi-o legă în jurul mijlocului.

— Cum am să ajung în Inys? îl întrebă. Dragonița mea s-a făcut nevăzută.

— Urmează cursul fluviului Minara până când se bifurcă şi apoi o iei la dreapta. Pe-acel drum, ai să ajungi la Miazănoapte. Am să-ţi trimit ajutoare, dar să nu te opreşti cu niciun chip. Surorile-ţi vor lua urma de îndată ce-şi vor da seama că ai plecat.

O strânse de umăr.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putere ca să le întârzii.

— Nu pot să plec de-aici fără giuvaierul care înalţă, lăsă ea să-i scape. Doar mie îmi răspunde.

Chassar afişă o mină sumbră.

— Dacă reuşesc să-l iau de la ea, am să trimit pe cineva cu el după tine, spuse el, dar trebuie neapărat să pleci.

Se făcu nevăzut înainte să apuce să-i mulţumească.

Scara n-avea balustradă. Se prinse de piatra din stânga ei,

având grijă cum păşea pe trepte. Apoi scara ocoli versantul, după care-l văzu.

Când Loth îi vorbise de un portocal, ea-şi închipuise unul dintre cei care creşteau în Seiiki, mic şi pricăjit. Acesta era înalt cât un cedru, iar mireasma lui îi lăsa gura apă. Era un frate viu al dudului de pe urma insulei Komoridu.

Crengile-i erau presărate cu flori albe. Avea frunzele de un verde lucios. Rădăcinile noduroase-i înconjurau trunchiul şi şerpuiau peste baza văii precum modelele de pe mătăsuri. Minara curgea împrejurul şi dedesubtul lor.

N-avea vreme de mirat. O umbră zbură pe lângă ea, atât de aproape, încât îi ciufuli părul. Tané îşi lipi spinarea de stâncă, privind cerul, nemişcată precum prada-n ochii vânătorului.

O bună bucată de vreme, domni tăcerea. Apoi, ca de nicăieri, o furtună de foc!

Trupul se mişcă înaintea minţii. Se aruncă la o parte, dar scara era îngustă şi primejdioasă, şi deodată, se prăvăli, iar treptele-i izbiră spinarea precum nişte ciocane. Pe jumătate orbită de groază, căută să se prindă de ceva pentru a-şi încetini căderea, în timp ce se rostogolea spre o prăpastie uriaşă.

În ultima clipă, întinse repede o mână şi se prinse de scară.

Se văzu din nou pe muntele Tego. Când se opri din tremurat, se întoarse să vadă ce se întâmplase.

Scuipători-de-foc. Erau peste tot. Fără să se oprească pentru a se întreba de unde veniseră, Tané îndrăzni să se uite în jos. Era mai aproape de partea de jos a văii decât crezuse, iar timpul se scurgea nemilos. Dădu drumul scării, alunecă pe stâncă pe spate şi se lovi de iarbă cu o forţă care-i zdruncină genunchii.

Rădăcinile. Erau destul de groase şi de dese ca să o ocrotească. În timp ce se ascundea printre ele, un scuipător-de-foc ţipă şi se aruncă în fluviu, atât de aproape de Tané, încât simţi stropii de apă de la căzătură. O săgeată, cu o pană spălăcită-n coadă, îi era înfiptă în gât.

În vale se dezlănţui haosul. Copacii din jurul ei luaseră deja foc. Tané se târî pe burtă, încordându-se ori de câte ori un

vânt fierbinte îi ardea pe deasupra capului. Când găsi o deschizătură printre rădăcini, se cățără din nou pe iarbă și se îndreptă împleticindu-se spre baza copacului.

Cumva, își dădu seama ce-avea de făcut. Se lăsă în genunchi și întoarse palmele în sus.

Cenușa-i cădea în păr precum neaua. Crezu că dăduse greș, până când de deasupra se auzi un *poc* ușor, iar o sferă aurie căzu de la înălțime. Îi trecu pe lângă mâini și se rostogoli între rădăcinile uriașe și încurcate. Înjurând în barbă, o luă la goană după ea.

Fructul se rostogoli spre apele învolburate ale fluviului Minara. Tané se aruncă înainte și-l opri cu o mână.

O licărire îi atrase atenția. Între rădăcini, văzu o pasăre aterizând și, în timp ce ea privea ca vrăjită, aceasta se preschimbă într-o femeie despuiată.

Penele i se întinseră, transformându-se în membre. Ciocul îi deveni o pereche de buze roșii. Părul arămiu se revărsă până în partea de jos a unei spinări înguste.

O făptură ce-și schimba forma. Toată lumea din Seiiki știa că, în vremurile de demult, dragonii puteau să-și schimbe înfățișările, dar trecuse multă vreme de când văzuse cineva dovada cu ochii lui.

O altă femeie se apropia din cealaltă parte a văii. O coadă împletită, neagră, îi șerpuia peste umăr. Purta un lanț de aur și o robă stacojie cu mânecă lungă, mai închisă la culoare și mai bogat brodată decât a celorlalte femei. Când un scuipător-de-foc se năpusti asupra ei, ea-i dădu flacăra la o parte de parc-ar fi fost doar o muscă. În jurul gâtului ei, prins de un lanț, se afla giuvaierul care înalță.

— Kalyba, rosti ea.

— Mita, răspunse roșcata.

Își aruncară vorbe o vreme, dându-și târcoale una alteia. Chiar dacă Tané ar fi înțeles discuția, conținutul ei avea puțină însemnătate pentru ea. Tot ce conta era care dintre ele avea să biruiască.

Abatesa se apropie de cealaltă femeie. Avea figura schimonosită de ură. Soarele-i sclipi pe sabie când lovi cu ea.

Kalyba se preschimbă la loc într-un șoim și zbură pe deasupra capului ei. După o bătaie de inimă, căpătă iarăși chip de femeie. Râsul ei o înfioră pe Tané până în măduva oaselor. Strigând de furie, Abatesa azvârli un pumn de flăcări roșii.

Bătălia lor le aducea din ce în ce mai aproape de rădăcini. Tané se retrase în umbre.

Femeile se luptară cu foc și cu vânt. Se luptară cât pentru o veșnicie. Și când părea că niciuna dintre ele nu avea să o înfrângă pe cealaltă, Kalyba se făcu nevăzută de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. În clipa aceea, Abatesa se afla atât de aproape, încât Tané o auzea răsuflând.

Imediat, vrăjitoarea se ridică încet din iarba deasă. Pesemne că luase chipul unei făpturi prea mici ca să se vadă – o insectă, poate. Abatesa se întoarse cu o clipă prea târziu.

Se auzi un sunet ca un picior care strivea o coajă, iar femeia se îndoi de la genunchi. Kalyba-i puse mâna pe cap, de parcă ar fi vrut să mângâie un copil. Mita Yedanya se prăbuși în iarbă.

Kalyba ridică inima dușmancei ei. Sângele i se scurgea dintre degete. Când vorbi, o făcu într-o limbă pe care Tané n-o mai auzise niciodată. Vocea-i răsună prin toată valea.

Tané își luă mâna de la gură. Trupul neînsuflețit era destul de aproape ca să îl atingă. Un ultim risc, apoi avea să poată lăsa în urmă toată această nebunie. Se lăsă din nou pe burtă și se târî spre Abatesa moartă.

O săgeată șuieră de undeva din luminiș, ratând-o la mustață pe Kalyba. Tané tresări și dădu înapoi. Sudoarea i se prelinse pe obraz în timp ce se întindea spre trupul neînsuflețit, dar degetele-i erau prea stângace. Abia îndrăznind să răsufle, se aplecă asupra trupului, asupra găurii din locul inimii. Degetele-i tremurară în timp ce trăgea de lanț, și-l trecea peste cap și ascundea giuvaierul sub tunică.

Când Kalyba aruncă o privire în urmă, atât ea, cât și Tané încremeniră. O sclipire-i apăru în ochi când o recunoscu.

— Neporo.

Tané îi văzu expresia feței schimbându-se imediat. Kalyba începu să râdă.

— Neporo! exclamă ea. Chiar m-am întrebat – după atâtea veacuri, m-am întrebat dacă ai supraviețuit, surioară! Ce extraordinar de ciudat e să-mi aflu răspunsul tocmai aici.

Un zâmbet îi strâmbă gura, frumos și cumplit.

— Ia privește munca mea! Tot prăpădul ăsta, din pricina *ta!* Și-acum vii în patru labe să te milogești de portocal să se milostivească de tine!

Tané dădu înapoi, împleticindu-se, cu cizmele împotmolindu-se în noroi. Niciodată, în viața ei, nu se temuse să lupte, dar femeia aceasta, *făptura* aceasta, făcea ceva din sângele ei să vibreze precum o sabie trasă afară dintr-o teacă.

— Ai venit prea târziu! Nenumitul se va ridica, și nicio ploaie de stele nu-l va împiedica! Te-ar primi cu brațele deschise, Neporo.

Kalyba se mai apropie nițel. Din inima din palma ei picura sânge.

— Regina Întrupată de pe Insula Komoridu.

— Eu nu sunt Neporo, își regăsi Tané glasul, apoi adăugă pe un ton sec: Mă numesc Tané.

Kalyba se opri.

Era *total greșită.* Precum un gândac prins în chihlimbar și păstrat în vremuri nepotrivite.

Și totuși, Tané se simțea atrasă de ea și-i era cu neputință să i se opună. Sângele ei o chema către femeie, chiar de carnea i se ferea de ea.

— Aproape c-am uitat că ea a avut un copil, continuă Kalyba. Cum e cu putință ca urmașii ei nu doar să fi trăit atât de mult fără cunoștința mea, ci și ca tu să fii aici exact în ziua în care vin și eu?

Pesemne că tare haioasă i se părea această mică întorsătură a sorții.

— Să știi un lucru, urmașa dudului: strămoașa ta e răspunzătoare pentru asta! Te-ai născut din sământă spurcată!

Vuietul fluviului se auzea de mai aproape. Kalyba o privi afundându-se între rădăcini.

— Semeni… atât de mult cu ea! Vrăjitoarea-și îmblânzi glasul: Ești o nălucă a ei.

O săgeată trecu luminișul și o lovi pe Kalyba în spatele umărului, făcând-o să se întoarcă furioasă. O femeie cu ochi aurii ieșise din peșteri, cu o a doua săgeată deja pregătită. Privi țintă spre Tané, iar privirea-i era o poruncă.

Fugi!

Tané șovăi. Onoarea-i spunea să rămână pe loc și să lupte, dar instinctul era mai puternic. Tot ce conta acum era să ajungă în siguranță în Inys, iar Kalyba să nu afle nimic despre ce ducea ea într-acolo.

Se aruncă din nou în fluviu, iar acesta o primi cu brațele deschise.

e

Un timp îndelungat, nu făcu altceva decât să lupte ca să-și mențină capul deasupra apei. În timp ce fluviul o ducea din vale, cu o mână ținea fructul și de cealaltă se folosea pentru a înota. Fumul o urmă până la bifurcație, unde se aruncă din vâltoare, cu apa picurând de pe ea, atât de vânătă, de ostenită și de cuprinsă de durere, încât nu putu face altceva decât să zacă și să tremure.

Amurgul deveni seară, iar seara, noapte fără lună.

Tané se ridică tremurând în picioare și porni la drum.

Din instinct, scoase giuvaierul din cutie și-l folosi ca să-și lumineze calea. Printre coroanele copacilor, văzu steaua potrivită și se ținu după sclipirea ei. Odată, văzu ochii unui animal urmărind-o dintr-un copac, dar acesta se ținu departe de ea. Toate se țineau departe de ea.

La un moment dat, cizmele ei dădură de o potecă din pământ tare, bătătorit, și merse până când copacii începură să se rărească. Când ieși din pădure, sub cerul liber, se prăbuși în sfârșit.

Părul îi sluji de pernă. Aerul îi pătrunse în plămâni prin gâtul încleștat ca un pumn, și-și dori din tot sufletul să fie iar acasă, în Seiiki, unde arborii le ofereau oamenilor roadele lor dulci.

O bufnitură care făcu pământul să se cutremure o îmboldi

să deschidă ochii. Vântul îi ciufuli părul, iar Tané ridică privirea și văzu o pasăre deasupra ei. Albă ca lumina lunii, cu aripi de bronz.

e

Palatul Ascalon sclipea în primele raze ale soarelui. Un cerc din turnuri înalte în curbura unui râu. Tané porni șchiopătând către el, trecând pe lângă orășenii care abia se ridicaseră din paturi.

Pasărea cea mare și albă găsise un gol în întăririle de pe coastă și o lăsase într-o pădure de la miazănoapte de Ascalon. De-acolo, ea urmase o potecă bătătorită până când în zare apăruse un oraș.

Porțile palatului erau pline de flori. Când se apropie, un șir de străjeri în platoșe argintii îi ațînură calea.

— Stai!

Sulițele se-ndreptară spre pieptul ei.

— Niciun pas în plus, domniță! Spune ce treabă ai pe-aici!

Ea înălță capul, astfel încât ei să-i poată vedea fața. Sulițele se ridicară și mai mult, în timp ce străjerii rămaseră holbându-se la ea.

— Pentru numele Sfântului, murmură unul dintre ei. O răsăriteancă!

— Cine ești? o întrebă altul.

Tané încercă să rostească ceva, dar gura-i era prea uscată, iar picioarele-i tremurau prea tare.

Încruntându-se, al doilea bărbat slăbi strânsoarea în jurul sabiei.

— Cheam-o pe ambasadoarea rezidentă din Mentendon! îi ceru femeii de lângă el.

Armura ei zdrăngănea în timp ce se îndepărta. Ceilalți își menținură sulițele îndreptate spre străină.

Trecu ceva vreme până când o altă femeie se apropie de porți. Părul împletit îi era de un roșu-închis și purta un veșmânt negru care-i turtea sânii și mijlocul, cu o fustă ce ieșea ca un clopot din jurul șoldurilor. Pielea brună îi era

acoperită de dantelă până la gât.

— Cine ești dumneata, onorabilă străină? întrebă ea, într-o seiikineză desăvârșită. De ce-ai venit în Ascalon?

Tané nu-și dădu numele. În schimb, ridică inelul cu rubin la lumină.

— Duceți-mă la lady Nurtha! îi ceru ea.

VI

Cheile hăului

Căci orice dintr-un loc s-a prăbușit,
E-adus de-un val ascuns pe-o altă lume,
Căci nimic ce-i pierdut, nicicând nu-i regăsit.

– Edmund Spenser

66. Apus

Lumea ei devenise o noapte fără stele. Era și somn și nesomn; un întuneric fără de margini, locuit de-un singur suflet. Fusese înlănțuită acolo vreme de o mie de ani, însă acum, în sfârșit, se mișca.

Un soare auriu se-aprinse înlăuntrul ei. În timp ce flăcările i se prelingeau de pe piele, își aduse aminte de înțepătura crudei sale surori. Vedea contururile unor chipuri în jurul ei, dar trăsăturile lor erau tulburi.

— Ead.

Se simțea de parcă ar fi fost cioplită din marmură. Membrele i se agățaseră de pat, așa cum o efigie e băgată pentru vecie într-un mormânt. În întunericul creat de punctele negre din fața ochilor ei, cineva se ruga pentru sufletul ei.

„Ead, întoarce-te la noi!”

Cunoștea vocea aceea, mirosul de rășină, dar buzele-i erau ca de piatră și nu voiau să se despartă.

„Ead.”

O căldură proaspătă i se-aprinse în oase, arzând legăturile ce le țineau prizoniere. Coconul ce-o înconjura se crăpă și, în cele din urmă, căldura îi deschise gâtlejul.

— Meg, șopti ea. Cred că asta-i a doua oară când te găsesc oblojindu-mă!

Urmă un hohot de râs gâtuit.

— Atunci, ar trebui să nu-mi mai dai motiv să te oblojesc, gâsculiță aiurită ce ești!

Margret o cuprinse cu brațele.

— Of, Ead, mi-a fost teamă că blestematul ăsta de fruct n-o să fie de ajutor… Se întoarse spre servitoarele ei și le porunci: Dați de-ndată de veste Majestății Sale că lady Nurtha s-a trezit! La fel și doctorului Bourn!

— Majestatea Sa e la sfat, lady Margret.

— Vă asigur că Majestatea Sa are să vă castreze pe toți de-i ascundeți asta! Mergeți, acum!

Blestematul de fruct!

Ead își dădu seama ce spusese Margret și îi aruncă o privire peste umăr. Pe poliță se afla o portocală din care mușcase cineva. O dulceață amețitoare îi începoșă simțurile.

— Meg!

Gâtlejul i se uscase foarte tare.

— Meg, să nu-mi spui că te-ai dus la Abație din pricina mea!

— Nu sunt eu suficient de neghioabă ca să cred că mă pot lupta cu o casă plină de ucigașe de dragoni.

Margret o sărută în creștetul capului.

— N-oi crede tu în Sfânt, dar ceva putere de taină tot te are în grijă, Eadaz uq-Nāra!

— Într-adevăr. Extraordinara putere a lui lady Margret Beck!

Ead o prinse de mână.

— Cine-a adus fructul?

— Aceasta, spuse Margret, e o poveste minunată. Și-am să ți-o spun imediat ce bei niște fiertură.

— E vreun beteșug pe care să nu-l vindece spurcăciunea asta?

— Furunculii, Altceva, nu.

Tallys fu cea care-i aduse fiertura la pat. Văzând-o pe Ead, aceasta izbucni în lacrimi.

— Of, domniță Duryan! suspină ea. Am zis că vă prăpădiți și nu altceva, milady!

— Nu tocmai, Tullys, în ciuda străduniilor unora să se întâmple exact așa.

Ead zâmbi.

— E minunat să te văd din nou!

Tallys făcu câteva plecăciuni, apoi se retrase. Margret închise ușa în urma ei.

— Acum, îi spuse Ead lui Margret, îmi beau fiertura. Spune-mi tot.

— Încă trei guri, rogu-te!

Ead se strâmbă și se supuse. După ce fiertura îi alunecă pe gât cu de-a sila, Margret se ținu de cuvânt.

Îi povesti cum se oferise Loth să fie ambasadorul inyshian la Răsărit și cum trecuse Hăul ca să facă propunerea Împăratului Neîncetat. Cum trecuseră săptămânile. Cum arseseră wyvernii recolta. Cum dăduse o fată seiikineză buzna în palat cu sânge pe mâini, ducând cu ea un fruct auriu și inelul inyshian de încoronare, pe care Loth le avusese cu el ultima oară.

— Și nu doar asta avea cu ea.

Margret aruncă o privire spre ușă.

— Ead, ea are celălalt giuvaier. Giuvaierul care înalță.

Ead aproape scăpă paharul.

— Nu e cu putință una ca asta, spuse ea, cu glas răgușit. Este la Răsărit!

— Nu mai este!

— Să-l văd!

Încercă să se ridice-n capul oaselor, cu brațele tremurând din pricina efortului.

— Să văd giuvaierul!

— Gata cu asta!

Margret o așeză cu forța înapoi pe perne.

— Săptămâni întregi n-ai înghițit decât gurițe de miere!

— Povestește-mi întocmai cum l-a găsit!

— Aș face-o, dacă aș ști! De-ndată ce mi-a înmânat fructul, a căzut lată de osteneală!

— Cine mai știe că e aici?

— Eu, Doctorul Bourn și câțiva Cavaleri ai Corpului. Tharian s-a temut că dacă ar vedea cineva o răsăriteancă în palatul Ascalon, ar târî-o pe biata copilă spre rug!

— Îi înțeleg precauția, spuse Ead, dar, Meg, trebuie neapărat să vorbesc cu ea!

— Poți să vorbești cu cine-ți poftește ție inima de îndată ce sunt mulțumită să văd că n-ai să cazi în nas când vorbești!

Ead strânse din buze și bău mai departe.

— Draga mea Meg, reluă ea mai încet, mi-a scăpat, oare, nunta ta?

— Bineînțeles că nu. Am amânat-o anume pentru tine.

Margret luă paharul.

— Habar n-am avut eu ce obositoare e treaba asta. Acum, mama vrea să mă îmbrac în alb. Cine nudom poartă *alb* la nuntă?

Ead era pe cale să răspundă că i-ar fi stat foarte bine cu alb, când ușa se deschise brusc – iar înăuntru dădu buzna Sabran, îmbrăcată-n mătase stacojie, gâfâind amarnic.

Margret se ridică în picioare.

— O să am grijă ca Doctorul Bourn să primească solia mea, spuse ea, zâmbind ușor.

Închise încet ușa după ea.

Un timp îndelungat, niciuna dintre ele nu vorbi. Apoi Ead întinse mâna, iar Sabran se așeză pe pat și o îmbrățișă, răsuflând de parcă ar fi fugit kilometri întregi.

Ead o ținu strâns la piept.

— Fir-ai afurisită să fii, Eadaz uq-Nāra!

Ead răsuflă cu putere, pe jumătate oftând, pe jumătate râzând.

— De câte ori ne-am afurisit una pe alta?

— Nici pe departe de suficiente ori!

e

Sabran îi rămase alături până când un Tharian Lintley ce părea hăituit veni s-o ducă înapoi în Sala Sfatului. Ducii Spirituali cercetau îndeaproape scrisoarea din partea lui Loth, așa că prezența ei era obligatorie.

La prânz, Margret îi dădu drumul lui Aralaq în dormitor. O linse pe Ead până-i înroși toată fața și-i spuse că n-ar fi trebuit să calce niciodată pe săgeți otrăvite („Da, Aralaq, mă mir că nu m-am gândit și eu până acum la asta!”), după care petrecu tot restul zilei acoperind-o ca o plapumă îmblănită.

Sabran stăruise ca Doctorul Regal s-o cerceteze înainte să se ridice, dar nici nu apucă soarele să apună, că deja Ead tânjea să-și întindă membrele. Când veni în sfârșit Doctorul Bourn, băgă de seamă că era suficient de întremată ca să se poată ridica singură. Își scoase cu ușurință picioarele de sub Aralaq, care ațipise, și-l pupă între urechi, ceea ce-l făcu să strâmbe

din nas.

Mâine, avea s-o vadă pe acea străină. Noaptea aceasta era pentru Sabran.

Cea mai înaltă cameră din Turnul Reginei era ocupată de o uriașă baie cufundată. Apa era luată dintr-un izvor și încălzită în Bucătăria Iatacului, pentru ca regina să aibă parte de băi fierbinți tot anul.

O lumânare care ardea încet era singura lumină. Restul camerei era toată numai abur și umbră. Pe ferestrele sale largi, Ead vedea stelele sclipitoare de deasupra Ascalonului.

Sabran stătea pe marginea băii, îmbrăcată cu un jupon și un șirag de perle în păr. Ead își lepădă roba și intră în apa aburindă. Se bucură de căldura ei, în timp ce turna gralpomadă dintr-un borcan, se ungea cu ea pe palme și și-o dădea prin păr.

Băgă capul sub apă și se spălă de spuma parfumată. Cufundată până la umeri, pluti spre Sabran și își lăsă capul în poala ei. Căldura-i înmuie membrele, făcând-o să simtă din nou că era vie.

— M-am temut că de data asta m-ai părăsit pentru totdeauna! îi spuse Sabran.

Glasul ei reverbera, lovindu-se de pereți.

— Otrava care mi-a fost administrată se trage din fructul copacului atunci când putrezește. Este menită să omoare, spuse Ead. Nairuj mi-o fi dat dinadins o măsură îndoită cu apă. Mi-a cruțat viața.

— Nu doar atât, ci și celălalt giuvaier a venit la noi. De parcă ni l-a adus fluxul.

Sabran își trecu degetele prin apă.

— Până și tu trebuie să vezi asta ca fiind mâna zeilor.

— Poate. Am să vorbesc cu oaspetele nostru seiikinez de dimineață.

Ead pluti înapoi și-și lăsă părul să se întindă pe suprafața apei.

— Loth e bine?

— Pare-se că da. A mai avut parte de niște aventuri, de data aceasta cu pirați, răspunse Sabran, dar da, Împăratul

Neîncetat i-a cerut să rămână în Orașul celor o Mie de Flori. Spune că este nevătămat.

Fără îndoială, Loth avea să fie ținut acolo până când Sabran plătea ceea ce făgăduise. Era o înțelegere adesea întâlnită. Avea să se descurce, trecuse pe la curți mult mai viclene.

— Așadar, ultima bătălie a omenirii va avea loc nici într-un colț al lumii, nici în celălalt, murmură Sabran. N-o să rezistăm mult în Hău. Nu în corăbii de lemn. Lordul Amiral mă asigură că există căi de-a ne ocroti corăbiile de flăcări și că vom avea apă din belșug pentru stingerea focurilor, dar nu cred că pe aceste căi vom câștiga mai mult de câteva minute.

Sabran o privi în ochi.

— Crezi că va veni vrăjitoarea?

Era aproape sigur.

— Pun rămășag că va încerca să-ți curme viața cu Sabia cea Adevărată. Sabia pe care Galian o preamărea va fi folosită ca să-i extermine stirpea. Stirpea *lor*. Va aprecia cu siguranță poezia întregii situații.

— Iubitor strămoș mai am și eu! observă Sabran, calmă.

— Atunci, înseamnă că accepți ceea ce ți-am spus, spuse Ead. Că ai sânge de mag în tine.

— Am acceptat multe în ultima vreme.

Ead văzu adevărul în ochii reginei. În ei era o hotărâre rece și nou descoperită.

Fusese un an al adevărurilor dure. Zidurile pe care le înălțaseră ca să-și ocrotească credințele li se năruiseră la picioare, iar Sabran își văzuse credința năruindu-se odată cu ele.

— Mi-am petrecut viața crezând că în sângele meu stă puterea de a ține o fiară înlănțuită. Acum, sunt nevoită s-o înfrunt știind că nu-i așa.

Sabran închise ochii.

— Mă tem de ce va aduce acea zi! Mă tem că n-o să mai vedem lumina primei zile de vară!

Ead se apropie de ea prin apă și-i cuprinse fața în mâini.

— Nu avem a ne teme de nimic, spuse ea cu mai multă convingere decât simțea. Nenumitul a mai fost înfrânt în

trecut. Poate fi înfrânt din nou.

Sabran încuviință din cap.

— Mă rog să fie așa!

Juponu-i era îmbibat în apă. Ead simți că parcă fiecare mădular îi era lipsit de oase, în timp ce Sabran o scotea din baie, zâmbind.

Buzele li se lipiră în întuneric. Ead o trase pe Sabran aproape de ea, iar Sabran îi sărută stropii de pe piele. Fuseseră despărțite de două ori, iar Ead știa, așa cum știuse dintotdeauna, că aveau să fie din nou despărțite mai devreme sau mai târziu, fie de război, fie de soartă.

Își strecură mâinile sub satinul juponului. Când palmele-i dădură de carne fierbinte, și le retrase iute.

— Sabran, spuse ea, arzi ca focul!

Crezuse că era de la fierbințeala băii, dar Sabran ardea ca un vreasc pus pe foc.

— E-o nimica toată, Ead, sincer!

Sabran îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Doctorul Bourn spune că umflătura va mai arde din când în când.

— Atunci, trebuie să te odihnești!

— Nu prea pot zăcea în pat în asemenea vremuri!

— Ori în pat, ori pe lespede! Tu alegi!

Strâmbându-se, Sabran se ridică-n capul oaselor.

— Prea bine! Dar n-ai s-o faci tu pe doica mea!

O privi pe Ead ridicându-se și uscându-se.

— Mâine trebuie neapărat să vorbești cu cei de la Răsărit. Totul stă în puterea noastră de a trăi împreună.

Ead își luă pe ea cămașa de noapte.

— Nu făgăduiesc nimic, răspunse ea.

e

În anii ei de învățătură în Casa de Miazăzi, Tané fusese învățată doar ceea ce erau văzute drept datele de trebuință despre Reginatul Inysului. Învățase despre monarhia lor și despre credința celor Șase Virtuți. Știa că Ascalon era numele

capitalei lor și că aveau cea mai mare și mai bine înarmată flotă din lume. În acest moment, știa și că locuiau în umezeală și frig, țineau idoli în dormitoare și își sileau bolnavii să bea o fiertură plină de cocoloașe care îți strepezea dinții.

Din fericire, nu încercase nimeni să i-o bage pe gât în această dimineață. Un servitor îi aduse o carafă cu bere, felii groase de pâine-dulce și o tocană cu carne brună. Toate i se îngrămădiseră în stomac. Mai încercase bere o singură dată, când Susa șterpelise o cană pentru ea de pe Orisima, și i se păruse că avea un gust oribil.

În Casa de Miazăzi era puțină mobilă și puține picturi. Îi plăcuse mereu acea simplitate; lăsa loc de gândire. Castelele erau ceva mai împodobite, bineînțeles, însă inyshienii păreau a-și găsi desfătarea în *lucruri*. În *zorzoane*. Până și perdelele îți răneau privirea. Apoi, mai era și patul, atât de încărcat de pături, încât părea gata-gata s-o înghită.

Totuși, îi făcea bine să simtă căldură. După un drum atât de lung, o zi întreagă nu mai fusese-n stare de nimic altceva decât să doarmă.

Ambasadoarea rezidentă a Mentendonului se întoarse când soarele era sus pe cer.

— Lady Nurtha este aici, onorabilă Tané, anunță ea în seiikineză. Să-i spun să intre?

— Da.

Tané lasă mâncarea deoparte.

— Am să o primesc.

Rămasă singură, Tané își încrucișă brațele pe așternuturi. Parcă i se răsuceau niște țipari în stomac. Își dorise să o întâmpine pe lady Nurtha în picioare, dar inyshienii o îmbrăcaseră într-un veșmânt cu tiv dantelat care-o făcea să arate ca o caraghioasă. Era mai bine să-și păstreze o umbră de demnitate.

O femeie apăru curând în pragul ușii. Cizmele ei de călărie nu scoteau niciun sunet.

Tané o cercetă pe ucigașă. Avea pielea netedă, brun-aurie, iar părul avea niște cârlionți ca din rumeguș, și-i stătea pe umeri, des și negru. Se vedea ceva din Chassar, bărbatul care-

o salvase, în linia maxilarului și frunții sale, făcând-o pe Tané să se întrebe dacă nu cumva erau rude.

— Ambasadoarea rezidentă mi-a spus că vorbești inyshiană, rosti ea cu un accent cântat, de Miazăzi. Habar n-aveam că se predă în Seiiki.

— Nu tuturor, răspunse Tané. Numai celor care se pregătesc pentru Înalta Strajă a Mării.

— Am înțeles.

Ucigașa își încrucișă brațele.

— Eu sunt Eadaz uq-Nāra. Poți să-mi spui Ead.

— Tané.

— Nu ai nume de familie.

— Cândva, era Miduchi.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mi s-a spus că ai făcut o călătorie primejdioasă spre Abație pentru a-mi salva viața. Îți mulțumesc pentru asta!

Ead se apropie de fereastră.

— Bănuiesc că lordul Arteloth ți-a spus ce sunt.

— O ucigașă de wyrmi.

— Da. Iar tu ești o iubitoare de wyrmi.

— Mi-ai ucide dragonul dac-ar fi aici.

— Acum câteva săptămâni, ai fi avut dreptate. Surorile mele au ucis cândva un wyrm răsăritean, căruia i s-a părut că e șmecher dacă zboară pe deasupra Lasiei.

Ead vorbea fără părere de rău, iar Tané se lupta din răsputeri cu un val de ură.

— De-ai putea să-mi faci pe plac, mi-ar plăcea să aud cum ai pornit în această călătorie, Tané.

Dacă ucigașa avea să se poarte cuviincios, la fel avea să facă și Tané. Îi povesti lui Ead cum ajunsese în posesia giuvaierului care înalță, despre încăierarea ei cu pirații și despre ocolul ei scurt și plin de peripeții către Abație.

În clipa aceea, Ead începu să se plimbe de colo-colo. Două riduri fine îi apărură între sprâncene.

— Așadar, Abatesa a murit, iar Vrăjitoarea din Inysca a pus stăpânire pe portocal, spuse ea. Să nădăjduim că dorește doar să-l păstreze pentru ea, și nu să-l dăruiască Nenumitului.

Tané acordă un scurt răgaz.

— Cine e Vrăjitoarea din Inysca? întrebă ea, încet, în sfârșit.

Ead închise ochii.

— E o poveste lungă, îi răspunse, dar, dacă dorești, am să ți-o spun. Am să-ți povestesc tot ce mi s-a întâmplat în ultimul an. După călătoria pe care-ai făcut-o, meriți să știi adevărul.

În timp ce burnița cădea pe fereastră, ea i-l spuse. Tané o ascultă fără a o întrerupe.

O ascultă pe Ead povestindu-i istoria Abației Portocalului și despre scrisoarea de la Neporo pe care-o găsise. Despre Vrăjitoarea din Inysca și Casa Berethnet. Despre cele două ramuri ale magiei, despre cometă și despre ce loc aveau giuvaierele în toată această poveste. O servitoare le aduse vin fierbinte în timp ce Ead vorbea, dar până să isprăvească de vorbit, ambele cești se răciseră, neatinse.

— Înțeleg dacă ți se pare greu de crezut, spuse Ead. Toată povestea asta sună destul de caraghios.

— Nu.

Tané răsuflă parcă pentru prima oară după câteva ceasuri.

— Ba da, chiar așa sună, de fapt. Dar eu te cred.

Își dădu seama că tremura. Ead flutură din degete, iar în vatră se-aprinse un foc.

— Neporo avea un dud, spuse Tané, chiar în timp ce vedea acea dovadă a magiei. S-ar putea ca eu să-i fiu urmașă. Astfel am ajuns să am giuvaierul care înalță.

O vreme, Ead păru a cugeta la toate acestea.

— Acest dud este viu?

— Nu.

Ead strânse tare din dinți.

— Cleolind și Neporo, rosti ea. Un mag de la miazănoapte. Unul de la răsărit. Pare-se că istoria are să se repete.

— Înseamnă că sunt ca tine.

Tané privi flăcările dănțuind după niște zăbrele.

— Și Kalyba avea un copac, iar regina Sabran este urmașa ei. Asta înseamnă că amândouă suntem vrăjitoare?

— Magi, o îndreptă Ead, deși părea cu mintea-n altă parte.

Faptul că ai sânge de mag nu te face mag. Dar de *aceea* ți-a dăruit copacul un fruct.

Se lăsă pe scaunul de la fereastră.

— Ai spus că surorile mele ți-au doborât wyrmul. Nu mi-a trecut nicicum prin cap să te întreb cum ai ajuns în Inys.

— Cu-o pasăre mare.

Ead îndreptă iute privirea spre ea.

— Parspa, zise ea. O fi trimis-o Chassar.

— Da.

— Mă mir că a avut încredere în tine. Abația nu-i privește cu ochi buni pe iubitorii de wyrmi.

— Nu ați mai disprețui dragonii de la Răsărit dacă ați ști câte ceva despre ei. Nu se aseamănă deloc cu scuipătorii-de-foc.

Tané o țintui cu privirea.

— Eu îl disprețuiesc pe Nenumit. Slugile sale ne-au doborât zeii în vremea Marii Suferințe, iar eu am de gând să-l dobor, la rându-mi, ca pedeapsă. Oricum, spuse ea, n-ai ce face, trebuie neapărat să ai încredere în mine.

— Aș putea să te omor. Să-ți iau giuvaierul.

La ce privire avea, ar fi fost în stare. Avea un cuțit într-o teacă la șold.

— Și să folosești tu amândouă giuvaierele? spuse Tané, de neclintit. Bănuiesc că știi cum să le folosești.

Scoase cutia dintre perne și luă în palmă giuvaierul care înalță.

— L-am folosit pe-al meu ca să călăuzesc o navă pe-o mare fără de vânt. L-am folosit ca să abat valurile asupra nisipului. Așa că știu că te secătuiește de vlagă – mai încet, la început, cât să poți să înduri, ca durerea de la o măsea stricată. Apoi îți face sângele să-nghețe, îți îngreunează brațele și picioarele și te face să-ți dorești să dormi ani la rând.

I-l întinse.

— Povara trebuie împărțită.

Încet, Ead o luă. Cu cealaltă mână, luă un lanț de la gât.

Giuvaierul care stinge. Ca o lună mică, rotundă și lăptoasă. Lumina blândă a unei stele era-nlăuntrul lui, liniștită, chiar

dacă geamănu-i arunca mereu scântei. Ead ținea câte-un giuvaier în fiecare palmă.

— Cheile Hăului, spuse ea.

Tané simți un fior.

Părea cu neputință să le fi adus laolaltă.

— Există un plan pentru a-l înfrânge pe Nenumit. Bag de seamă că ți-a spus Loth.

Ead îi dădu înapoi giuvaierul albastru.

— Tu și cu mine o să-l închidem pe vecie în adâncuri cu cheile acestea, întocmai cum făcuse Neporo cu o mie de ani înainte, împreună cu un alt mag.

— Trebuie să te previn, spuse Ead, că nu-l putem omorî pe Nenumit fără Ascalon. Cineva trebuie să i-o-nfigă în inimă înainte să folosim giuvaierele. Ca să-i ostoiască focul. Nădăjduiesc că Vrăjitoarea din Inysca ne-o va aduce și că vom putea să o luăm de la ea. Dacă nu, e cu putință ca wyr… dragonii voștri de la Răsărit să reușească să-l slăbească destul ca să folosim giuvaierele fără sabie. Poate că atunci o să-l putem lega încă o mie de ani. Nu-mi place alegerea asta, pentru că înseamnă că o altă generație va trebui să preia greaua misiune.

— Sunt de acord, răspunse Tané. Povestea asta trebuie să se încheie aici.

— Bine! O să ne pregătim cu giuvaierele împreună.

Ead băgă mâna într-o pungă de la cingătoare și scoase fructul auriu pe care Tané îl adusese în Inys.

— Ia o mușcătură din ăsta, spuse ea. Sidenul te-ar putea ajuta în această luptă. Mai ales dacă vine Kalyba.

Tané o privi cum pune fructul pe poliță.

— Fă-o mai repede! Astăzi o să putrezească.

O clipă mai târziu, Tané încuviință din cap.

— Legarea Nenumitului ne-ar putea nimici pe-amândouă, continuă Ead cu un glas mai blând. Ești dornică să te pui într-o astfel de primejdie?

— Ar fi cea mai mare onoare să mor în slujba unei lumi mai bune.

Ead îi zâmbi ușor.

— Cred că ne înțelegem. Măcar în privința asta.

Spre mirarea ei, Tané se trezi zâmbindu-i drept răspuns.

— Vino și caută-mă când te mai înzdrăvenești, spuse Ead. E un lac în pădurea Chesten. Putem să învățăm să folosim giuvaierele.

Spunând acestea, plecă. Tané strecură giuvaierul care înalță, încă sclipind, în cutie.

Fructul auriu sclipea. Îl ținu multă vreme în palmele-i făcute căuș înainte să guste din el. Dulceața-i îi țâșni printre dinți și-i scăldă limba. Când înghiți, simți fierbințeală.

Fructul căzu pe podea, iar ea luă foc.

e

În Dormitorul Mare, regina Inysului ardea. Doctorul Bourn o urmărise toată ziua, dar Ead i se alătură în clipa aceea, nereușind să se țină de cuvânt.

Sabran dormea, cuprinsă de friguri. Ead se așeză pe pat și înmuie o cârpă în apă.

Abatesa murise, iar Abația ajunsese în mâna vrăjitoarei. Gândul că Valea Sângelui se umpluse de wyrmi, aduși acolo de un mag, era pentru Ead la fel de amar precum pelinul.

Măcar Kalyba nu avea să mai facă vreun rău portocalului. Era singurul ei izvor de siden după care tânjea.

Ead răcori fruntea înfierbântată a lui Sabran. Nu putea jeli moartea Mitei Yedanya, dar o jelea pe cea a surorilor ei, care își pierduseră a doua matriarhă în tot atâția ani. Cum Abatesa murise, puteau ori să fugă altundeva, ori să-și aleagă o nouă căpetenie – cum era Nairuj – și să se supună Kalybei ca să rămână aproape de copac. Orice-ar fi ales, Ead se ruga pentru siguranța lui Chassar.

Sabran se liniștise până la căderea amurgului. Ead tăia fitilurilor lumânărilor, când liniștea fu întreruptă.

— Ce-a spus răsăriteanca?

Ead aruncă o privire peste umăr, văzând că Sabran o urmărea cu atenție.

Încet, astfel încât nimeni aflat de cealaltă parte a ușii să nu

audă, Ead îi povesti despre întâlnirea cu Tané. Când termină, Sabran privi baldachinul cu ochi sticloși.

— Le voi vorbi oamenilor mei mâine, anunță ea. Să le spun despre alianță.

— Nu te simți bine. Sigur poți să mai întârzii o zi-două.

— O regină nu-și lasă planurile de izbeliște pentru niște flecușteț de friguri.

Oftă, în timp ce Ead o acoperea cu mantia.

— Ți-am spus să nu o faci pe doica.

— Iar eu ți-am spus că nu sunt supusa ta.

Sabran mormăi ceva în pernă.

După ce adormi din nou, Ead scoase giuvaierul care stinge. Acesta simțise *cealaltă* magie și se agățase de ea, chiar dacă firea ei era opusă firii lui.

Un ciocănit în ușă o făcu să pună repede giuvaierul deoparte. Deschise ușa și o găsi pe Margret în prag.

— Ead.

Părea neliniștită.

— Conducătorii de la Miazăzi tocmai au sosit în Summerport. Oare ce-or fi vrând?

67. Apus

Pielea umedă a cuiva se lipi de-a lui, iar o mână îi mângâie blând părul.

Acestea fură primele două lucruri pe care le simți înainte ca o durere cumplită să-l smulgă din somn, ascuțită și răzbunătoare.

Aerul îi ardea gura, duhnind a pucioasă. Un scâncet îi scăpă dintre buze.

— Jan.

— Șșș, Niclays!

Cunoștea această voce.

— Laya, încercă el să spună, dar nu-i ieși decât un geamăt.

— O, Niclays, slavă zeilor!

Îi lipi o cârpă de frunte când scânci.

— Trebuie neapărat să păstrezi tăcerea!

Întâmplările de pe insula Komoridu îi fulgerară scurt prin minte. Nesocotindu-i rugămințile de-a sta liniștit, își pipăi gâtul. Acolo unde avusese o gaură cât o a doua gură, simțea piele delicată, lucioasă – cicatricea unei răni cauterizate. Își ridică brațul și văzu că se termina cu un ciot umflat, plin de copci negre. Din ochi îi curseră lacrimi.

Era anatomist. Știa aproape sigur că o asemenea rană avea să-l ucidă.

— Șșș!

Laya îi mângâie părul. Și ei i se umeziseră obrajii.

— Îmi pare-atât de rău, Niclays!

Un zvâcnet grețos îi străbătu brațul. El luă bucata de piele pe care i-o întindea și o mușcă pe cât putu de tare ca să nu urle.

Un scârțâit prelung îi atrase atenția. Încet, își dădu seama că nu se legăna din pricina durerii, ci a faptului că el și Laya atârnau într-o cușcă de fier.

Dacă înainte fusese cuprins de teamă, acum aproape că-și pierdu mințile din cauza ei. Primul lui gând fu acela că Împărăteasa de Aur îi dusese la mal și-i lăsase să moară de foame – apoi își aduse aminte de ultimul lucru pe care-l auzise înainte să leșine. Bătăile ca de tobă ale aripilor făpturilor draconice.

— Unde? îngăimă el, chinuit.

O vărsătură amenința să-i urmeze cuvintele.

— Laya. Unde?

Laya înghiți în sec, destul de puternic ca el să-i vadă mișcarea gâtului.

— Muntele Groazei. Îl strânse la piept și adăugă: Vinișoarele roșii din stâncă. Nici un alt munte nu le mai are.

Locul nașterii Nenumitului. Niclays știa c-ar fi trebuit să se pișe pe el de teamă, dar nu se putu gândi decât la cât de aproape se afla de Brygstad.

Își înăbuși icnetele de spaimă. Gratiile erau destul de largi ca să se poată strecura printre ele, dar prăbușirea i-ar fi omorât pe amândoi. În peștera fără soare, distingea grămada

de solzi.

Solzi roșii.

Nu pe o fiară vie. Nu – pe peretele acestei peșteri era pictată o amintire, înfățișă o femeie cu un coif de război lasian, înfruntându-l pe Nenumit, sabia ei străpungându-i pieptul.

Sabia era, fără îndoială, Ascalon. Iar cea care-o mânuia era Cleolind Onjenyu, Prințesa Domeniului Lasia.

Atâtea minciuni!

Solzi roșii. Aripi roșii. Imensitatea fiarei acoperea aproape tot peretele. Aiurând, Niclays începu să-i numere solzii, în timp ce Laya îi ștergea fruntea. Orice ca să-i ia gândul de la durerea cumplită. Îi numărase de două ori înainte să aținească și să viseze săbii, sânge și un trup neînsuflețit cu părul roșcat. Când Laya se încordă lângă el, deschise ochii.

O femeie apăruse în cușcă, îmbrăcată din cap până-n picioare în alb. Atunci își dădu seama că delira.

— Sabran, zise el, abia răsuflând.

Fusese o nălucire de la friguri. Sabran Berethnet stătea în fața lui, cu părul negru și pielea ca de ceară. O adevărată frumusețe, care-i dădea mereu fiori, de parcă și-ar fi scăpat piciorul prin gheață.

Chipul ei se apropie de al lui. Ochii aceia, de un verde lăptos, precum jadul!

— Bună, Niclays! spuse ea. Numele meu este Kalyba.

El nu reuși să scoată nici măcar un horcăit. Trupu-i era vlăguit, nemișcat și rece.

— Bănuiesc că ești nedumerit.

Avea buzele roșii ca merele.

— Îmi pare rău că te-am adus tocmai până aici, dar erai foarte aproape de moarte! Pierderea de vieți îmi displace profund. Îi puse o mână rece ca gheața pe cap și adăugă: Îngăduie-mi să te lămuresc. Eu sunt dintre Primii Născuți, precum Neporo, a cărei poveste-ai citit-o pe Insula Komoridu. Am mâncat din păducel pe vremea când Inysul nu avea regină.

Chiar dacă Niclays ar fi fost în stare să vorbească prin mai

mult decât scâncete, n-ar fi știut ce să spună în prezența acestei ființe. Laya îl strânse mai tare, tremurând.

— Bănuiesc că știi unde te afli. Îmi închipui că te îngrozește, dar ești într-un loc sigur. Am pregătit locul ăsta, înțelegi tu? Pentru primăvară.

Kalyba-i dădu la o parte o șuviță de păr din ochi.

— Nenumitul a venit aici după ce Cleolind l-a rănit. Mi-a cerut să găsesc un pictor care să zugrăvească povestea așa cum a fost ea în ziua aceea în Lasia. Ca să-și amintească mereu.

Niclays ar fi crezut-o nebună dacă n-ar fi simțit el însuși că înnebunește. Toată povestea aceasta trebuia să fie un coșmar.

— Nemurirea este darul meu. Spre deosebire de Neporo, eu am învățat să-l împărtășesc. Chiar și să reînvii morții.

Jannart.

Răsuflarea-i era înghețată ca miezul iernii. Niclays o privi, fermecat de ochii ei.

— Știu că ești alchimist. Dă-mi voie să-ți împărtășesc darul meu. Să-ți arăt cum să desfaci firele îmbătrânirii. Aș putea să te-nvăț cum să plămădești un om din cenușa oaselor lui!

Fața ei începu să se schimbe. Verdele din ochii ei se preschimbă încet în cenușiu, iar părul i se făcu roșu ca sângele.

— Tot ce vreau în schimb, rosti Kalyba, e o mică favoare.

e

Era pentru prima oară după multe zeci de ani când Casa Berethnet primea conducători de la Miazăzi. Ead stătea de-a dreapta lui Sabran, urmărindu-i cu privirea.

Jantar Taumargam, numit „cel Preafrumos”, era o prezență la fel de impunătoare pe cât i-o spunea porecla. Nu era impunător trupește; avea oase subțiri, era slab ca o pană, aproape plăpând la o primă vedere – dar avea niște ochi precum niște beciuri întunecate. Odată ce te țintuia cu privirea, rămâneai în mrejele lui până când îți dădea el drumul. Purta o robă de brocart de culoarea safirului, cu guler

înalt, și o cingătoare de aur. Regina lui, Saiyma, era deja în drum spre Brygstad.

Lângă el stătea înalta Conducătoare a Lasiei.

La douăzeci și cinci de ani, Kagudo Onjenyu era cel mai tânăr monarh din întreaga lume, dar ținuta ei arăta că oricine nu o lua în serios plătea scump. Avea pielea brun-închis. La gât și la încheieturile brațelor avea scoici, iar fiecare dintre degetele ei sclipea de aur. Un șal din mătase-de-mare, croșetat după datina tribului Kumenga, îi stătea pe umeri. Patru surori de la Abație fuseseră însărcinate să o apere din ziua în care se născuse.

Nu c-ar fi avut Kagudo cine știe ce nevoie de apărare. Umbla vorba că era o războinică la fel de pricepută pe cât fusese Cleolind.

— După cum știți, armata menteză e mică, spuse Sabran. Mercenarii cu blănuri de lup din Hróth ne vor fi de mare ajutor, la fel și forțele lor navale care ne vor sprijini aici, însă avem nevoie de mai mulți soldați.

Se opri ca să răsufle. Combe îi aruncă o privire îngrijorată.

— Amândoi aveți arme și soldați la îndemână, cu suficientă putere ca să-i pricinuiți mari pagube lui Sigoso.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor. Stăruise să se ridice în picioare pentru a-i întâmpina pe conducătorii de la miazăzi, dar Ead știa că pielea încă-i ardea ca focul.

Tané era țintuită la pat, și ea bolnavă de friguri. Mâncase din fruct. Sabran dorise ca răsăriteanca să fi fost și ea de față, însă cel mai bine era să doarmă. Avea nevoie de toată energia pentru misia ce-o aștepta.

— Ersyrul nu înclină să participe la un război! spuse Jantar. Cel ce Cântă în Zori a glăsuit împotriva războiului. Dar dacă zvonurile care se răspândesc prin țara mea sunt adevărate, pare-se că n-avem altceva de făcut decât să punem mâna pe arme.

Monarhii de la Miazăzi veniseră la adăpostul nopții. Urmau să i se alăture Saiymei în Brygstad, pentru a se sfătui cu înalta Prințesă Ermuna. Era mult prea riscant să discute despre astfel de planuri doar prin scrisori.

Niciunul dintre conducători nu purta coroana. La această masă stăteau față-n față, ca de la egal la egal.

— Cárscaro n-a fost cucerit niciodată, interveni Kagudo pe un ton grav, care îi făcu pe toți să stea mai drepți în scaune. Cei din neamul Vetalda au știut de ce l-au construit sus, în munți. Să te-apropii de el trecând câmpia vulcanică e o nebunie.

— Sunt de acord!

Jantar se aplecă în față ca să cerceteze harta.

— Țepușele colcăie de wyrmi.

Bătu cu degetul în ea.

— Yscalinul are întăriri naturale pe toate părțile, mai puțin pe una. Granița cu Lasia.

Kagudo privi harta fără a-și schimba expresia.

— Lordul Arteloth Beck a fost astă-vară la Palatul Izbăvirii, spuse Sabran. A aflat că locuitorii din Cárscaro nu îl slujesc pe Nenumit de bunăvoie. Dacă-l putem înlătura de la putere pe regele Sigoso, Cárscaro se va prăbuși dinlăuntru, poate chiar fără vărsare de sânge.

Arătă spre orașul de pe hartă.

— Există un pasaj de asediu care trece pe sub palat. Se pare că donmata Marosa ne e aliat și ne-ar putea ajuta dinlăuntru. Dacă un grup mic de soldați ar putea lupta până ar ajunge la pasaj și ar intra în palat înainte să înceapă asaltul cel mare, l-am putea nimici pe Sigoso.

— Asta n-ar omorî wyrmii care apără Cárscaro, interveni Kagudo.

Un servitor veni să le mai toarne vin. Ead refuză. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

— Ar trebui să știi, Sabran, urmă Kagudo, că nu mi-aș pune pecetea pe acest asediu dacă n-ar avea o însemnătate deosebită pentru Lasia. Sinceră să fiu, ideea că ne-am jertfi soldații pentru o mare diversiune, ca să poți tu să te înfrunți cu Nenumitul, mă pune pe gânduri. Te-ai hotărât să ne luptăm noi cu pisoii și tu cu pisica, deși el s-ar putea năpusti la mine la fel de repede ca la tine.

— Diversiunea a fost propunerea mea, Majestate, spuse

Ead.

În clipa aceea, Înalta Conducătoare a Lasiei o privi pentru prima oară. Ead simți o furnicătură în ceafa.

— Lady Nurtha, spuse Kagudo.

— Regina Sabran a fost cea care a propus un asalt asupra orașului Cárscaro, însă eu am propus să-l întâmpine pe Nenumit în Hău.

— Am înțeles.

— Desigur, continuă Ead, sunteți din stirpea Casei Onjenyu, ale cărei meleaguri Nenumitul le-a amenințat înaintea tuturor, și-i sunteți și moștenitoare. Dacă doriți să vă răzbunați pentru cruzimea lui față de poporul dumneavoastră, lăsați-vă unul dintre generali să răspundă de asediul orașului Cárscaro. Alăturați-vă nouă pe mare!

— Aș fi recunoscătoare să am sabia ta de partea mea, Kagudo! spuse Sabran. Dacă-ai alege câmpul meu de luptă.

— Așa-i.

Kagudo-și sorbi vinul.

— Bănuiesc că tare mult ți-ar plăcea tovărășia unei eretice.

— Nu vă mai numim eretici. După cum am făgăduit în scrisoare, zilele-acelea au luat sfârșit.

— Văd că pentru Casa Berethnet a fost de-ajuns doar o mie de ani și-o criză de o asemenea însemnătate ca să-și urmeze propriile învățăminte despre buna-cuviință.

Sabran avu înțelepciunea de-a o lăsa să se gândească. Kagudo o privi o vreme pe Ead.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Să meargă Raunus cu voi. Este marinar, iar poporul meu are mai multă însemnătate decât o râcă din vremuri străvechi. O să-și dorească să-și vadă conducătoarea pe câmpul de luptă cel mai aproape de meleagurile lor. Oricum, Cárscaro ne-a amenințat prea mult timp domeniul.

De-aici înainte se mai vorbi doar despre planuri și strategii. Ead încercă s-asculte, dar avea mintea-n altă parte. Cei din Sala Sfatului parc-o împresurau, așa că până la urmă spuse:

— Dacă Majestățile Voastre îmi pot îngădui să plec!

Se opriră cu toții din vorbit.

— Bineînțeles, lady Nurtha, răspunse Jantar, zâmbind scurt.

Sabran o privi plecând. La fel făcu și Kagudo.

Afară se înnopta. Ead intră cu propria cheie în Grădina Iatacului, unde se așeză pe banca de piatră și îi strânse marginea cu mâna.

Să tot fi stat acolo câteva ceasuri bune, adâncită în gânduri. Pentru prima oară, simțea greutatea răspunderii ei ca pe-aceea a unui bolovan în spinare.

În momentul de față, totul stătea în puterea ei de-a folosi giuvaierele alături de Tané. Mii de vieți și, poate, chiar viitorul stirpei omenești depindeau de această condiție. Nu mai exista nici un alt plan. Doar nădejdea că două frânturi dintr-o legendă aveau să poată lega Fiara din Munte. Fiecare clipă în care aceasta era în viață era o altă clipă în care soldații mureau pe dealurile din Cárscaro. Fiecare clipă însemna încă o corabie arsă.

— Lady Nurtha.

Ead ridică privirea. Pe cer se ițea prima rază de lumină, iar Kagudo Onjenyu stătea în fața ei.

— Majestatea Voastră! rosti ea și se ridică.

— Vă rog!

Kagudo purta o haină căptușită cu blană, legată cu o broșă peste un umăr.

— Știu că surorile de la Abație nu recunosc nici o altă suverană în afara Maicii.

Cu toate astea, Ead îi dădea ascultare. Era adevărat că Abația nu răspundea în fața niciunui conducător în afara Abatesei, dar Kagudo era din stirpea Casei Onjenyu, dinastia Maicii.

Kagudo o privi cu un oarecare interes. Înalta Conducătoare era de-o frumusețe care parcă îi opri, preț de o clipă, inima în loc. Ochii alungiți și înguști i se ridicau parcă în sus la colțuri, fiind înfundați adânc deasupra unor pomeți lați. Acum, că stătea în picioare, Ead îi putea vedea și fusta de un portocaliu bogat, identică aproape cu scoarța portocalului. Un coif de războinic regal îi acoperea părul.

— Păreți adâncită în gânduri.

— Am foarte multe lucruri la care să mă gândesc, Majestate, răspunse Ead.

— La fel cum avem toți.

Kagudo aruncă o privire peste umăr spre Turnul de Alabastru.

— Sfatul nostru de război s-a încheiat, deocamdată. Poate doriți să vă plimbați alături de mine. Simt nevoia să iau o gură de aer.

— Aș fi onorată!

Porniră pe poteca pietruită ce șerpuia prin Grădina Iatacului. Străjerii lui Kagudo, care purtau brățări de aur pe antebrațe și sulițe cu aspect ucigaș, mergeau la câțiva pași în spatele lor.

— Știu cine ești, Eadaz uq-Nāra, vorbi Kagudo în selinyeză. Chassar uq-Ispad mi-a vorbit cu ani în urmă despre tânăra a cărei sarcină era aceea de-a o apăra pe regina Inysului.

Ead nădăjduia că părea mai puțin mirată decât era de fapt.

— Bănuiesc că știi că Abatesa a murit. Cât despre Abație, pare-se c-a fost cucerită de o vrăjitoare.

— M-am rugat să nu fie adevărat, spuse Ead.

— Rugăciunile noastre nu dau roade întotdeauna, spuse Kagudo. Poporul tău și poporul meu au avut de multă vreme o înțelegere. Cleolind din Lasia era din casa mea. Ca toți strămoșii mei, am cinstit legătura cu slujnicele ei.

— Sprijinul vostru a fost de mare însemnătate pentru reușita noastră.

Kagudo se opri și se-ntoarse cu fața spre ea.

— Am să vorbesc pe față, spuse ea. Te-am chemat să te plimbi cu mine pentru că am vrut să mă fac cunoscută ție. Să te cunosc în persoană. La urma urmei, în curând va veni vremea ca Domnițele Roșii să-și aleagă o altă Abatesă.

Un nod dur și greu i se formă în stomac.

— Eu n-o să am niciun cuvânt de spus în legătură cu asta. Abația mă socotește o trădătoare.

— Așa o fi, dar ești pe cale să te confrunți cu cel mai vechi dușman al ei. Și dacă ai reușit să-l ucizi pe Nenumit… Cu siguranță că ți s-ar ierta fărădelegile.

Și-ar fi dorit ea să fi fost adevărat.

— Mita Yedanya, spre deosebire de înaintașa ei, privea spre interior. Acum, să privești puțin spre interior e lucru cu cap, ba chiar util – dar dacă e adevărat cum ai urcat în rang la curtea inyshiană, Eadaz, înseamnă că tu privești și spre exterior. Un conducător trebuie să știe să le facă pe-amândouă.

Ead lăsă cuvintele să-și dezvăluie implicațiile. Poate că n-avea să crească nimic din ele, dar sămânța rămânea acolo.

— N-ai visat niciodată să fii Abatesă? La urma urmei, ești o urmașă a lui Siyāti uq-Nāra. Femeia pe care Cleolind a socotit-o vrednică să-i fie urmașă.

Firește că visase la asta. Fiecare fată din Abație își dorea să fie o Domniță Roșie, și fiecare Domniță nădăjduia să fie, într-o bună zi, aleasă ca s-o reprezinte pe Maică.

— Nu-mi amintesc să mă fi ajutat cu ceva faptul că privesc spre exterior, rosti Ead, încet. Am fost alungată, numită vrăjitoare. Chiar una dintre surorile mele a fost trimisă să mă elimine. Mi-am jertfit opt ani din viață ca s-o apăr pe regina Sabran, crezând că era din stirpea Maicii, ca apoi să aflu că n-a fost niciodată așa.

Kagudo zâmbi ușor auzind aceasta.

— N-ați crezut niciodată în asta?

— Aaa, nici măcar o clipă! Știm amândouă, cât se poate de limpede, lucrul următor: Cleolind Onjenyu, care-ar fi fost în stare să moară pentru poporul ei, nu l-ar fi lăsat niciodată de izbeliște de dragul lui Galian Berethnet. Și dumneavoastră ați știut asta, chiar și fără să aveți dovezi… dar adevărul reușește mereu să iasă la suprafață.

Înalta Conducătoare-și înălță chipul. Luna se făcea nevăzută de pe cer.

— Sabran a făgăduit că, după toate bătăliile noastre, se va asigura că toată lumea știe cine l-a înfrânt cu adevărat pe Nenumit acum o mie de ani. O va readuce pe Maică la loc de cinste.

Adevărul avea să zguduie Întinderea Virtuților din temelii. Avea să răsune precum un clopot peste continente.

— Păreți la fel de mirată cum am fost și eu, observă Kagudo, cu o umbră de zâmbet. Veacuri întregi de minciuni nu vor dispărea într-o zi, desigur. Copiii din trecut au murit crezând că Galian Berethnet a mânuit sabia, iar Cleolind Onjenyu n-a fost nimic altceva decât mireasa care murea de dragul lui! Niciodată nu se va putea schimba sau drege asta… Dar copiii zilei de mâine vor cunoaște adevărul.

Ead știa ce durere avea să-i pricinuiască asta lui Sabran. Să fie nevoită, în sfârșit, în văzul lumii, să întrerupă legăturile cu femeia pe care-o știuse drept Domnița. Femeia despre care nu știuse niciodată adevărul.

Dar avea s-o facă. Pentru că era cel mai bun lucru – singurul lucru – pe care-l putea face.

— Am încredere în Abație. Așa cum am avut întotdeauna, rosti Kagudo și-i puse o mână pe umăr. Fie ca zeii să te însoțească, Eadaz uq-Nāra! Nădăjduiesc să ne mai întâlnim!

— Și eu nădăjduiesc la fel!

Ead făcu o plecăciune în fața urmașei Casei Onjenyu. Mare-i fu mirarea când Kagudo-i întoarse gestul.

Se despărțiră la porțile Grădinii Iatacului. Ead se lipi cu spatele de zidul ei, în timp ce lumina zorilor scălda zarea. I se-nvârtea capul de-atâtea noi și nesigure posibilități.

Abatesă. Dacă reușea să-l înfrângă pe Nenumit, înalta Conducătoare ar fi susținut orice pretenție la acel rang pe care-ar fi ridicat-o ea. Nu era puțin lucru. Puține Abatese din vremurile de demult se bucuraseră de susținerea Casei Onjenyu.

Se întoarse, tresărind, în prezent când o voce o strigă pe nume. Margret alerga spre ea cât de repede-i îngăduiau fustele.

— Ead, spuse ea, luând-o de mâini. Regele Jantar a primit scrisoarea mea. L-a adus pe Vitejie.

Ead se sili să zâmbească.

— Mă bucur să aud asta!

Margret se încruntă.

— Ești bine?

— Cât se poate de bine!

Se întoarseră amândouă cu fața spre porțile palatului, unde curtenii se adunau ca să asculte discursul ținut de regina Sabran. Margret o luă de braț.

— Am fost sigură că ziua asta n-are să vină niciodată, spuse ea, în timp ce o luau încet pe urmele restului curtenilor. Ziua în care un Berethnet să dea de veste că ne aflăm din nou în război cu Armia Draconică.

Porțile palatului încă nu erau deschise. Străjerii orașului ieșiseră în număr mare dincolo de ele, în vreme ce curtenii se adunau în spatele lor. Lorzii și țăranii stăteau față-n față după gratii.

— M-ai întrebat despre nunta mea. Aveam de gând să mă mărit cu Tharian de-ndată ce te trezeai tu, spuse Margret, dar nu pot să fac asta acum, fără Loth.

— Atunci, când?

— După bătălie.

— Poți tu să aștepți atât de mult?

Margret o înghionti cu cotul.

— Cavalerița Tovărășiei *poruncește* să aștept atât de mult.

Mulțimea din spatele porții devenea tot mai mare și mai gălăgioasă, strigându-și regina. În timp ce limbile ceasului se îndreptau încet-încet către ora șase, Tané li se alătură. Cineva-i descâlcise părul și o îmbrăcase cu o bluză și niște pantaloni.

Ead îi întoarse salutul din cap. Simțea sidenul din răsăriteancă, fierbinte ca un cărbune încins.

Clopotele băteau în turn. Când începu să cânte fanfara regală, mulțimea în sfârșit amuți. Sunetul copitelor întrerupse liniștea. Sabran veni pe un cal alb, bardat din cap până-n picioare.

Purta armura argintie de iarnă. Avea o mantie din catifea stacojie, aranjată astfel încât sabia ceremonială să i se vadă la șold, iar buzele-i erau roșii ca bobocul de trandafir. Părul îi era împletit ca un corn de berbec, după moda care-i plăcea lui Glorian a III-a. Ducii Spirituali mergeau călare în spatele ei, purtând flecare stindardul familiei lor. Tané îi urmărea trecând, cu o expresie de necitit.

Calul de luptă se opri în fața porților. Sabran îl prinse de

frâie, în timp ce Aralaq sări din spatele ei și adoptă o poziție de apărare lângă ea. Mârâi din fundul gâtului. Cu capul sus, regina Inysului privea în ochii uluiți ai oamenilor săi.

— Preaiubitul meu popor din Întinderea Virtuților, rosti ea, iar însăși vocea îi era puterea. Armia Draconică s-a întors!

68. Răsărit

Trecuseră veacuri întregi de când o flotă de la Răsărit străbătuse Hăul. Înarmate până-n dinți cu harpoane, tunuri ce se roteau și arbalete de asediu, cele patruzeci de corăbii erau acoperite cu platoșe groase de fier. Până și velele le erau îmbibate într-o ceară iridescentă, făcută din fiere de wyrm răsăritean, ceea ce le făcea mai greu de ars. Colosala *Perlă Dănțuitoare* era în față, iar *Sfidarea,* care-l ducea pe Despotul din Seiiki, în urma ei.

Și, pretutindeni, dragonii înotau.

Loth urmărea unul dintre ei din cabinele *Perlei Dănțuitoare.* Din când în când, capu-i ieșea la suprafață, așa încât călăreața lui, care stătea pe-o șa, să poată răsufla. Femeia purta o platoșă pe față și un coif cu lame care să-i apere gâtul. Putea să-i fie cald și să rămână uscată pe-o corabie, dar, în schimb, ea alegea să rămână-n apa aia întunecată, cu wyrmul ei cu tot.

Dacă cele două părți ale lumii se puteau împăca, cele două părți ale lumii ar fi ajuns să fie o priveliște obișnuită pe toate mările.

Împăratul Neîncetat ținea în mână un pahar cu vin de trandafiri lacustrin. Erau adânciți într-un joc de Pungași și Domnițe, pe care Loth îl învățase să-l joace cu o zi înainte.

— Povestește-mi despre regina ta!

Loth ridică privirea dinspre cărți.

— Majestate?

— Te miri de ce întreb de ea, zâmbi Împăratul Neîncetat. Știu foarte puține lucruri despre conducătorii de dincolo de Hău. Dacă regina Sabran va deveni aliata țării mele, mi-ar prinde bine să știu mai multe despre ea decât deja faimosu-i

nume. Nu ești de acord?

— Ba da, Majestatea voastră Imperială. Loth își drese glasul și adăugă: Ce doriți să știți?

— Ești prietenul ei.

Loth se gândi o vreme. Cum să fi zugrăvit el un portret al lui Sabran, care făcea parte din viața lui de când avea șase ani? De când tot ce-i îngrijora era câte peripeții puteau încăpea într-o singură zi.

— Regina Sabran le este credincioasă celor ce-i sunt credincioși. Are inima bună, adăugă el, dar ascunde bine lucrul acesta, pentru a se apăra. Pentru a părea de neatins. Oamenii ei așteaptă asta din partea reginei lor.

— Ai să afli că asta se așteaptă de la toți conducătorii.

Trebuia să fie adevărat.

— Uneori, o năpădește o mare tristețe, urmă Loth, și zace-n patul ei cu zilele. Le spune ceasurile umbrelor ei. Mama ei, regina Rosarian, a fost ucisă pe vremea când ea avea paisprezece ani. Sabran era de față. De-atunci, n-a mai fost niciodată cu adevărat fericită.

— Și tatăl ei?

— Wilstan Fynch, care-a fost cândva Ducele Cumpătării, a murit și el. Împăratul Neîncetat oftă.

— Mă tem că împărtășim durerea de-a fi orfani. Părinții mei au pierit de vărsat pe vremea când aveam opt ani, dar bunica m-a dus în grabă la cabana noastră de vânătoare de la miazănoapte cât au bolit ei. I-am purtat ranchiună pentru că n-am putut să îmi iau rămas-bun, dar acum îmi dau seama că mă ocrotea.

Mai bău un pic de vin.

— Câți ani avea Majestatea Sa când a fost încoronată?

— Paisprezece.

Încoronarea avusese loc în Sanctuarul Doamnei Tuturor, într-o dimineață întunecoasă și înzăpezită. Spre deosebire de mama ei, faimoasă pentru că se dusese la propria încoronare cu barja, Sabran mersese pe străzi cu caleașca, aclamată de două sute de mii de viitori supuși, care veniseră din toate colțurile Inysului să-și vadă prințesa devenind o tânără regină.

— Presupun c-a avut un regent, spuse împăratul neîncetat.

— Tatăl ei a fost Lord Ocrotitor, sprijinit de lady Igrain Crest, Ducesa Dreptății. Mai târziu, am aflat despre Crest că jucase un rol în moartea reginei Rosarian… și în alte atrocități.

Împăratul Neîncetat ridică din sprâncene.

— Încă un lucru ce ne leagă. După ce-am fost așezat pe tron, au urmat aproape nouă ani de regență. Și unul dintre acei regenți a ajuns să fie prea flămând de putere ca să mai poată rămâne la curte.

Puse paharul jos.

— Altceva?

— Îi place să vâneze și să cânte la instrumente. Când era copilă, îi plăcea să dănțuiască. În fiecare dimineață, dănțuia șase învârtite.

I se punea o gheară-n piept când se gândea la acele zile.

— După ce i-a murit mama, n-a mai dănțuit ani la rând.

Împăratul Neîncetat îi cercetă chipul. La lumina felinarului de aramă de pe masă, ochii-i păreau nesfârșiți.

— Acum, spune-mi, zise el, dacă are un ibovnic!

— Majestate, începu Loth, nesigur ce să spună mai departe.

— Fii pe pace! Mă tem că n-ai fi deloc un bun de conducător, la cât de ușor de citit ți-e fața!

Împăratul Neîncetat clătină din cap.

— M-am întrebat și eu. Când și-a retras mâna. N-am putut-o învinui de nimic.

Bău din nou.

— Poate că Majestatea Sa e mai curajoasă decât am fost eu, încercând să schimbe datina.

Loth îl privi turnându-și vin în pahar.

— Vezi tu, cândva, și eu am fost îndrăgostit. Aveam douăzeci de ani când am întâlnit-o la palat. Aș putea să-ți vorbesc despre frumusețea ei, lord Arteloth, dar mă îndoiesc că până și cel mai mare scriitor care-a trăit vreodată i-ar putea face dreptate și, spre rușinea mea, eu n-am fost vreodată un mare scriitor. Dar pot să-ți spun că vorbeam cu ea ceasuri întregi; așa cum nu puteam vorbi cu nimeni altcineva.

— Cum o chema?

Împăratul Neîncetat închise ochii o clipă. Loth îi văzu omușorul fremătând.

— Hai să-i spunem… Fecioara Mării.

Loth așteptă ca el să vorbească mai departe.

— Bineînțeles, au început și alții să vorbească. Marele Secretariat a aflat curând de legătura dintre noi. Nu au fost încântați, având în vedere că era de rang jos și că nu mă căsătorisem cu o femeie potrivită, dar eu îmi cunoșteam puterea. Le-am spus că o să fac așa cum cred eu de cuviință.

Expiră cu putere pe nas.

— Ce mai îngâmfare! Aveam foarte multă putere, însă o datoram Dragoniței Imperiale, stelei mele călăuzitoare. Am implorat-o, dar, deși mi-a văzut suferința, nu mi-a încuviințat perechea aleasă. Mi-a spus că exista o umbră în ibovnica mea, pe care nimeni nu o putea stăpâni. Mi-a spus că puterea avea să o dezlănțuie. De dragul nostru, al amândurora, trebuia să-i dau drumul. La început, m-am opus. Am tăgăduit și n-am vrut să încetez legătura. N-am încetat s-o duc să înoate în lacurile sacre când mi-a cerut, și nici s-o copleșesc cu daruri în palatele mele. Dar statornicia meleagurilor mele depindea de alianța dintre oameni și dragoni. Nu puteam s-o întrerup, la fel cum nu puteam nici să opresc o cometă din drumul ei… Și mă temeam că, dacă mă căsătoream cu femeia pe care-o iubeam, Marele Secretariat ar fi putut găsi o cale de-a o face să dispară. Dacă nu mă purtam cu ea la fel ca și cu o prizonieră, înconjurând-o de gărzi de corp, trebuia să mă supun.

Loth se gândi la cum o exilase Sfatul Virtuților pe Ead. Totul, pentru fărădelegea de-a fi iubit.

— I-am spus să mă părăsească. N-a vrut. În cele din urmă, am spus că nu mi-am dorit-o niciodată; că n-avea să-mi fie niciodată împărătească. De data aceasta, am văzut durere în ea. Și furie. Mi-a spus că avea să își construiască propriul imperiu, ca să-mi facă în ciudă, și că, într-o bună zi, are să-mi înfigă sabia-n inimă, așa cum i-o înfipsesem și eu.

Maxilarul i se încordă.

— N-am mai văzut-o de-atunci.

Era rândul lui Loth să-și toarne de băut.

Toată viața, avusese de gând să-și găsească o tovarășă. În clipa de față, se întreba dacă nu cumva era norocos că nu se îndrăgostise niciodată.

Împăratul Neîncetat stătea întins în pat, cu capul sprijinit de un braț, și privea spre tavan, cu ochii cârpiți.

— În Imperiul celor Douăsprezece Lacuri trăiește o pasăre cu penele purpurii.

Băutura își făcuse loc în glasul lui.

— Dac-o vezi zburând, zici că e un giuvaier înaripat. Mulți au vânat-o, dar dacă pui mâna pe ea, îți ard mâinile. Penele-alea, așa scumpe cum or fi, sunt otrăvite.

Închise ochii.

— Să le mulțumești cavalerilor dumitale, lord Arteloth, că nu te-ai născut să stai pe tron!

69. Apus

Departe, dincolo de Hău, țărmurile din Seiiki o chemau. Visase zile la rând ploaia cu stropi mari de-acolo, nisipul negru, sărutarea mării încălzite de razele soarelui pe pielea ei. Ducea dorul miresmei tămâii scufundate și al cetii ce încununa munții. Ducea dorul plimbărilor prin pădurile de cedru în miezul iernii. Mai mult decât orice, le ducea dorul zeilor ei.

Era a doua zi de primăvară, iar Nayimathun încă nu venise. Tané știa că avea să-i ia timp până ce reușea iar să zboare, dar dacă ar fi reușit să ajungă la mare, și-ar fi putut drege rana. Mai rămânea posibilitatea ca ea să nu fi ajuns acolo. Ca magii s-o fi vânat și să o fi măcelărit.

„Lasă-ți vinovăția deoparte de-acum, călăreațo.”

Voia să o asculte, dar mintea nu-i dădea voie. Îi zgândărea vechile răni, până începură să sângereze din nou.

Un ciocănit în ușă-i întrerupse plimbarea de colo-colo. Afară, o găsi pe Ead, cu părul sclipind de stropi de ploaie.

În cabină, Tané aprinse ce mai rămăsese din lumânare.

— Cum te simți? întrebă Ead, închizând ușa în urma ei.

— Mai puternică.

— Bun! Ți s-a liniștit sidenul.

Ead o privi în ochi.

— Am vrut doar să văd dacă ești bine.

— Sunt bine.

— N-arăți prea bine.

Tané se așeză pe pat. Voia să se prefacă, să arate că nu era așa, dar simțea că putea spune ce-are pe suflet în preajma lui Ead.

— Dacă nu reușim? întrebă ea. Dacă nu suntem în stare să ne folosim de giuvaiere așa cum au făcut Cleolind și Neporo?

— Tu ai sângele lui Neporo și săptămâni întregi de pregătiri care să te întărească.

Îi zâmbi scurt.

— Orice s-ar întâmpla, eu cred c-o s-o recuperăm pe Ascalon, Tané. Cred c-o să reușim să-l înfrângem odată pentru totdeauna.

— De ce?

— Pentru că sterrenul cheamă sterrenul. Când ne folosim de giuvaiere, ele o vor chema pe Kalyba. Îmi închipui că au tot chemat-o încă de când am început să ne folosim de ele. Avea o față necruțătoare când concluzionă: Va veni.

— Nădăjduiesc să ai dreptate!

Tané se juca cu o șuviță din propriul păr.

— Cum, oare, o să o înfrângem?

— Este nemaipomenit de puternică. Cel mai bine ar fi să ne ferim să ne luptăm parte-n parte cu ea. Dar dacă se-ajunge la asta, am eu o teorie, răspunse Ead. Kalyba își trage puterea de-a-și schimba înfățișarea din puroiul de stea, și cred că mai are doar puțin. Dacă adoptă o înfățișare care nu e a ei, e secătuită de putere, și cu cât își *schimbă* mai mult înfățișările, cu atât e mai secătuită. Dacă o silim să-și schimbe înfățișarea de multe ori, s-ar putea s-o slăbim. O blocăm într-o înfățișare.

— Nu știi sigur lucrul ăsta.

— Nu, recunoscu Ead, dar e tot ce am.

— Ce mă mai liniștește gândul ăsta!

Cu un alt zâmbet, Ead se așeză pe cufărul de la marginea patului.

— Una dintre noi va trebui s-o mânuiască pe Ascalon. S-o implânte în Nenumit, spuse ea. Tu ai fost supusă sterrenului din giuvaierul care înalță ani la rând. Sabia ar putea răspunde mai degrabă mâinilor tale.

Lui Tané îi trebui o clipă ca să priceapă. Ead îi oferea un artefact pe care se străduise să-l obțină, o piatră de temelie a credinței ei, unei călărețe a dragonilor. Cuiva pe care ar fi avut tot dreptul s-o socotească drept dușmană.

— Prințesa Cleolind l-a folosit prima, zise Tané după o clipă de șovăială. Una dintre slujnicele ei ar trebui să-l mânuiască acum.

— Nu ne putem certa pe treaba asta. El trebuie neapărat să moară mâine, altminteri ne va nimici pe toți!

Tané își coborî privirea la propriile mâini. Pătate de sângele celei mai apropiate prietene. Nevrednice de Ascalon.

— Dacă o să am un prilej, spuse ea, o să mă folosesc din plin de el.

— Foarte bine!

Ead zâmbi ușor.

— Noapte bună, călăreață!

— Noapte bună, ucigașo!

Ușa închisă opri o rafală de vânt înghețat.

Afară, stelele străluceau deasupra Hăului. Ochii dragonilor prăbușiți și nenăscuți. Tané le mai ceru o binecuvântare.

Fie să fac ceea ce trebuie, se rugă ea, *și-apoi să nu mai cer nimic.*

e

Împăcarea era o corabie de război uriașă. În afară de *Trandafirul Veșnic,* care se pierduse în Răsărit, era cea mai mare și mai bine înarmată corabie din flota inyshiană.

În cabinele regale, Ead stătea întinsă sub un morman de așternuturi de blană. Sabran moțăia lângă ea. Pentru prima

oară după câteva zile, părea liniștită.

Ead se cuibări în așternuturi. Sora cea crudă lăsase o urmă undeva înlăuntrul ei, care-o înfiora până-n măduva oaselor.

A doua zi, seara, aveau să fie în cătarea celorlalte corăbii. Gândul că avea să-l vadă din nou pe Loth nu reuși să-i oprească durerea din piept când se gândea la sora lui. Margret trebuia să fi ajuns deja în Nzene.

Înainte să plece din Ascalon, conducătorii de la miazăzi îi ceruseră lui Sabran să trimită inyshieni pricepuți în tainele vindecării dispuși să călătorească în Țepușe. Deși era o Doamnă din Dormitor, Margret îi ceruse lui Sabran îngăduința de-a răspunde chemării. „N-o să fac altceva decât să încurc corabia”, spusese ea. „Nu știu să folosesc o sabie, dar știu să oblojesc rana pe care-o pricinuiește una.”

Ead se așteptase ca Sabran să nu-i îngăduie să plece, dar, în cele din urmă, regina o strânsese la piept pe Margret și-i poruncise să aibă grijă de ea și să se întoarcă acasă cu bine. Renunțând din nou la cutumă, îi poruncise lui sir Tharian Lintley să-și însoțească logodnica și să conducă într-acolo trupele inyshiene. Nici măcar căpitanul Cavalerilor Corpului nu-și putea apăra regina de Nenumit. Lintley n-o părăsise de bunăvoie, dar nu putea refuza un ordin.

Sabran se foi. Privi peste umăr în timp ce Ead i-l săruta.

— Ai spus cândva c-ai să mă duci departe, spuse Sabran încet. Undeva.

Ead își plimbă degetul peste pometele ei înalt. Sabran se întoarse spre ea.

— Vreau să o faci, continuă ea. Într-o bună zi.

Sabran își trecu un picior peste al ei. Ead se apropie, astfel încât să împartă căldura.

— Am spus că după ce ne vom fi făcut datoria, murmură Ead, dar știam că era doar o nădejde zadarnică.

Îi căută privirea.

— Ești o regină preaiubită, Sabran. O regină de care Inysul are nevoie. Nu poți să lași tronul de izbelițe mâine, fie că Nenumitul se va prăbuși sau nu. Și nici eu nu pot lăsa Abația de izbelițe.

— Știu.

Sabran se mută mai aproape.

— Chiar și-n timp ce ne șopteam amândouă în zăpadă, știam. Amândouă suntem căsătorite cu chemările noastre.

— Vom găsi o cale! făgădui Ead. Într-un fel sau altul.

— Hai să nu ne gândim la viitor acum, îi ceru Sabran încet. Încă nu s-au ivit zorii.

Îi luă fața lui Ead în palme, zâmbind ușor.

— Încă avem timp să nădăjduim în zadar.

Ead își lipi fruntea de-a ei.

— Acum tu spui vorbe frumoase.

Era o amăgire, dar Ead o primea cu brațele deschise. În timp ce lumânarea se mistuia, își strecură degetele între trupurile lor, iar Sabran o sărută când pătimaș, când cu blândețe.

În curând, aveau să-l înfrunte pe Nenumit. În dulcea moleșeală a împreunării lor, ținând-o pe Sabran în brațe, cu carnea arzându-i de dorință, Ead își îngădui să uite. Spinarea-i arcuită le apropie mai mult. Le apropie de-acel tainic *undeva*. Ea tremura la atingerile ușoare de pe pielea ei, nefiind în stare să le prevadă în întuneric, și se bucura de fiorii ce străbăteau pielea lui Sabran în timp ce o atingea.

După aceea, rămaseră amândouă nemișcate, lipite una de cealaltă.

— Poți să mai aprinzi o lumânare, spuse Ead către ea. Lumina nu mă ține trează.

— N-am nevoie de ea.

Sabran puse mâna pe ceafa lui Ead.

— Nu dacă ești tu aici.

Ead băgă capul sub bărbia lui Sabran și îi ascultă bătăile inimii. Se rugă să nu înceteze niciodată.

Încă era beznă când se trezi din pricina unor bătăi în ușa cabinei.

— Majestatea Voastră!

Sabran se întinse după cămașa de noapte. Ajungând la ușă, vorbi cu voce scăzută cu unul dintre Cavalerii Corpului.

— Echipajul a scos pe cineva din apă, o informă ea pe Ead

când se întoarse.

— Cum e cu putință să fi înotat cineva tocmai până-n partea asta a Hăului?

— Era într-o, barcă cu vâsle.

Aprinse o altă lumânare.

— Vrei să vii cu mine?

Ead încuviință din cap și se ridică pentru a se îmbrăca.

Șase Cavaleri ai Corpului le conduseră pe puntea *Împăcării,* până la cabina căpitanului. Momentan, era ocupată de un singur bărbat.

Cineva-l acoperise cu o cuvertură. Era palid și jilav la față, purta o tunică lacustrină murdară de pe drum și-avea o claie de păr cărunt năclăit de apă sărată. Brațul stâng îi lipsea din cot. După miros, și-l pierduse de curând.

Privi în sus, cu ochii împăienjeniți. Ead îl recunoscu numaidecât, dar Sabran fu cea care vorbi prima:

— Doctore Roos, spuse ea, iar vocea-i era de gheață.

e

Sabran a IX-a. Cea de-a treizeci și șasea regină a Casei Berethnet. O disprețuia de la depărtare de-aproape un deceniu, iar în clipa asta era chiar aici.

Lângă ea se afla cea pe care fusese trimis s-o ucidă.

Pe vremea când fusese el la curte, era cunoscută drept Ead Duryan. O ersyriană de rang destul de minor în Casa de Sus. Era limpede că acum rangul nu-i mai era chiar atât de minor. Îi ținea minte ochii negri și pătrunzători și ținuta mândră.

— Doctore Roos, spuse Sabran.

Parcă ar fi vorbit unui șobolan.

— *Majestatea Voastră,* spuse Niclays la rându-i, cu glasul mustind de dispreț.

Făcu o plecăciune din cap.

— Ce plăcere neasemuit de mare e să vă văd din nou!

Regina Inysului ocupă un loc în celălalt capăt al mesei.

— Sunt sigură că-ți aduci aminte de domnița Ead Duryan. Acum e cunoscută drept dame Eadaz uq-Nāra, vicontesă

Nurtha.

— Lady Nurtha, rosti Niclays, înclinând capul.

Nu-și putea închipui ce făcuse această tânără cameristă ca să dobândească titluri atât de înalte.

Aceasta rămase în picioare, cu brațele încrucișate.

— Doctore Roos.

Fața ei nu trăda nimic din simțămintele față de el, dar bănuia, după felul în care se așeză într-o poziție aproape protectoare lângă Sabran, că nu erau tocmai dintre cele mai călduroase cu putință.

Niclays încercă să nu o privească în ochi. Își putea ascunde gândurile destul de bine, dar ceva din ochii ei îl făcea să creadă că vedeau până în adâncul sufletului lui.

Simțea lama rece în palmă. Kalyba îl prevenise că Ead Duryan era mult mai iute decât o femeie obișnuită, dar n-avea să aibă habar că el purta asupra lui ceva ce-i putea face foarte mult rău. Trebuia să lovească puternic și rapid. Și cu mâna nepotrivită.

Sabran își așeză mâinile pe masă, vârfurile degetelor abia atingând-o.

— Cum ai ajuns tocmai până-n partea aceasta de Hău?

Urma să spună o minciună.

— Încercam, doamnă, să scap din exilul pe care dumneavoastră m-ați silit să-l îndur.

— Ai crezut c-ai să fii în stare să treci Hăul într-o barcă cu vâsle!

— Disperarea poate împinge orice bărbat pe calea nebuniei!

— Și orice femeie! Poate că așa se lămurește de ce am avut nevoie de serviciile dumitale cu atâția ani în urmă!

Un colț al gurii lui se ridică.

— Majestate, spuse el, mă impresionați! N-aș fi crezut că o singură inimă ar fi în stare să păstreze atât de multă ranchiună.

— Am multă ținere de minte, răspunse Sabran.

Lui i se făcea rău de la câtă ură simțea la adresa ei. Șapte ani de prizonierat pe Orisima nu însemnau nimic pentru ea. Tot n-avea să-i îngăduie să se întoarcă în Mentendon, și doar

pentru că o făcuse de rușine. Pentru că făcuse o regină să se simtă mică. Vedea asta în ochii aceia nemiloși.

Kalyba le putea face să bocească. Vrăjitoarea făgăduise că moartea lui Ead Duryan avea să-i frângă inima lui Sabran Berethnet, și odată ce-i era inima frântă, Kalyba avea s-o dea Nenumitului. Privind-o, Niclays își dorea s-o facă, își dorea s-o vadă suferind. Să-i pară rău. Tot ce trebuia să facă era să-i ucidă slujnica și să ia giuvaierul alb pe care-l purta cu ea.

Kalyba avea să-l reînvie dacă străjerii îl treceau prin săbii. Avea să i se îngăduie să se întoarcă în Mentendon, nu doar cu bogății, ci și cu Jannart. Avea să i-l redea pe Jannart.

Dacă nu făcea cum spunea ea, Laya avea să moară.

— Vreau ca tu să știi ceva, Sabran Berethnet, șopti Niclays.

Durerea din braț îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Te disprețuiesc! Disprețuiesc fiecare geană de la ochii tăi, fiecare deget de la mâinile tale și fiecare dinte din gura ta. Te disprețuiesc până-n măduva oaselor tale!

Sabran îl privi în ochi fără să tresară.

— Nici nu-ți poți închipui dușmănia ce-am simțit-o față de tine. Ți-am blestemat numele la fiecare răsărit de soare. Gândul c-aș fi putut face cândva elixirul vieții, ca mai apoi să ți-l tăgăduiesc, mi-a sprijinit fiecare faptă. Tânjeam numai să-ți dau toate planurile peste cap.

— N-ai să vorbești astfel Majestății Sale! îl întrerupse unul dintre cavalerii ei în armură strălucitoare.

— Ba am să vorbesc Majestății Sale întocmai cum am chef! Dacă vrea să mă opresc, n-are decât să mă oprească ea însăși, spuse Niclays tăios, nu să-și pună o păpușă îmbrăcată-n platoșă strălucitoare să mă oprească!

Sabran tot nu spuse nimic. Cavalerul cu pricina o privi, apoi dădu înapoi, cu gura închisă.

— Am petrecut ani întregi pe insula aia! continuă el printre dinții încleștați. Ani întregi am stat pe-o limbă de pământ lipită de Capul Hisan, urmărit, fără să aibă nimeni încredere în mine! Ani întregi am cutreierat aceleași străzi, mistuit de dorul de casă. Și toate astea pentru că ți-am făgăduit un dar pe care nu ți l-am dat, iar tu, regina Inysului, ai fost destul de

naivă ca să-l înghiți cu totul. Da, meritam să fiu mustrat. Da, am fost o jigodie, și un an sau doi departe de casă mi-ar fi prins bine. Dar șapte… Pentru numele Sfântului, doamnă, moartea prin ardere pe rug ar fi părut un semn de îndurare pe lângă asta!

Mâna i se încleștă cu atâta forță pe sabie, încât unghiile i se înfipseră-n palmă.

— Ți-aș fi putut ierta faptul că mi-ai furat din bani. Te-aș fi putut ierta că m-ai mințit, șopti Sabran, dar tu ai profitat de mine, Roos. Eram tânără, eram speriată și ți-am mărturisit cea mai adâncă temere a mea. O temere pe care-am ascuns-o până și de Doamnele mele din Dormitor.

— Și de-asta sunt vrednic de șapte ani de exil!

— De ceva tot ești tu vrednic! Poate că am să-mi cer iertare când ai să încuviințezi să mă despăgubești câtuși de puțin pentru minciunile tale!

— Ți-am scris *milogindu-mă,* scuipă Niclays, după ce Aubrecht Lievelyn n-a vrut să îmi îngăduie să mă întorc acasă! Atât de tare murea după preasfânta-ți gaură, că a pus-o mai presus…

Sabran se ridică, palidă la față, iar fiecare suliță din încăpere se îndreptă spre pieptul lui.

— N-ai să mai vorbești de Aubrecht Lievelyn, spuse ea, chinuitor de încet, că altfel te-arunc de pe corabia asta bucăți-bucăți!

Mersese prea departe. Cavalerii Corpului nu purtau viziere în interior; le vedea fețele înmărmurite, pline de-o scârbă care venea de la mai mult decât o simplă insultă.

— E mort, înțelese Niclays, nu-i așa?

Tăcerea-i întări bănuiala.

— N-am primit nicio scrisoare, îl anunță Sabran cu un glas scăzut. Ce-ar fi să-mi spui acum ce conținea?

Niclays chicoti sinistru.

— Of, Sabran! În șapte ani, deloc nu te-ai schimbat! Să-ți spun de ce mă aflu aici, de fapt?

Sabia-i era ca de gheață în mâna fierbinte. În spatele lui Sabran, Ead Duryan n-avea habar de nimic. Dintr-o săritură,

ar fi putut să-i împlânte sabia în gât. S-o audă pe Sabran urlând. Să vadă masca aia a ei de față năruindu-se.

În clipa aceea, ușa se deschise, iar în cabină intră cu pași mari nimeni alta decât Tané Miduchi.

Îi căzu fața. Cavalerii Corpului își încrucișară imediat sulițele-n fața ei, dar ea-i împinse la o parte, părând mai mult decât pregătită să-i ia beregata.

— Nu poți să ai încredere în omul ăsta! se răsti ea la Sabran. Este un șantajist, *o fiară*…

— Ah, lady Tané! rosti Niclays sec. Iar ne întâlnim. Ițele sorților noastre par a se fi încurcat.

Sincer să fie, era înmărmurit s-o vadă. Presupusese că se înecase sau că Împărăteasa de Aur o vânase. Ce căuta lângă regina Inysului, habar n-avea.

— Pe insula Komoridu te-am lăsat să scapi cu viață, șuieră ea spre el, dar nu te mai las. Te întorci, iar și iar. Ca o buruiană!

Se luptă cu Cavalerii Corpului.

— Cu sabia mea te spintec, secătură…

— Stai așa!

Ead îl apucă de umăr.

— Doctore Roos, ai spus c-o să ne zici de ce ești *de fapt* aici! Te sfătuiesc s-o faci, până nu ne-ajunge din urmă tot prăpădul pe care l-ai pricinuit!

— Este aici ca să ne facă rău și să se căpătuiască de pe urma noastră, răspunse Miduchi, țintuindu-l cu privirea. Așa face mereu.

— Atunci, să mărturisească!

Miduchi îi dădu mâna la o parte, dar nu se mai opuse străjerilor. Ridică din umerii-i îngușți.

Niclays se lăsă din nou în scaun. Brațu-i ardea. Capu-i zvâcnea.

— Miduchi are dreptate, replică el, răsuflând greoi. Am fost trimis aici de-o… vrăjitoare, una care-și schimbă înfățișarea, ce-o fi ea. Kalyba.

Ead se întoarse iute cu fața spre el.

— Poftim?

— Afurisit să fiu eu dacă știam că există așa ceva, dar la toate câte-am pățit, nu cred c-ar trebui să mă mai mire nimic!

Simți un junghi în ciotul mâinii.

— Spunându-ți asta, osândesc la moarte o prietenă.

Îi tremura falca.

— Dar… Cred că acea prietenă ar vrea să fac lucrul acesta.

Scoase bucata de metal și o puse pe masă. Unul dintre Cavalerii Corpului se îndreptă spre ea, dar Ead îl îndepărtă cu o singură mână.

— Kalyba mi-a dat asta. E-ea m-a lăsat în barcă. Ea mi-a spus să ajung la navă ca să mă apropii de tine, lady Nurtha, spuse Niclays. Să-ți î-împlânt asta în inimă.

— O lamă din sterren, spuse Ead, fixând-o cu privirea. Precum Ascalon. Nu-i suficient de mare ca să poată fi folosită împotriva Nenumitului, dar *mie* mi-ar fi străpuns destul de tare pielea.

Ridică repede privirea.

— Nu pot decât să presupun că ea se teme de mine mai mult ca înainte. Poate că a auzit chemarea giuvaierelor.

— Giuvaierelor!

Niclays ridică din sprâncene.

— Le ai pe-amândouă?

Încuviințând din cap, Ead se așeză lângă Sabran.

— Vrăjitoarea din Inysca poate fi convingătoare, îi spuse ea. Ți-o fi făgăduit toate bogățiile din lume. De ce să mărturisești?

— Aaa, păi mi-a oferit ceva mai de preț decât toate bogățiile, lady Nurtha! Ceva pentru care-aș jertfi cu bucurie puțina avere ce mi-a mai rămas, spuse Niclays, cu un zâmbet amar. Mi-a arătat chipul singurei mele iubiri. Și mi-a făgăduit că mi-l va readuce la viață.

— Și totuși, tu nu îi faci pe plac.

— Cândva, răspunse el, aș fi făcut-o. Dacă nu i-ar fi luat chipul – dacă ar fi făgăduit doar că aveam să-l văd din nou –, pesemne că aș fi putut deveni păpușa ei din cârpă. Dar când l-am văzut… mi s-a făcut silă. Pentru că Jannart…

Numele i se opri în gât.

— Jannart este mort. El și-a ales modul de-a muri, iar Kalyba, înviindu-l astfel, i-a necinstit amintirea.

Ead îl privi.

— Sunt alchimist. Toată viața mea, am crezut că țelul de căpătâi al alchimiei era glorioasa preschimbare a imperfecțiunii în puritate. A plumbului în aur, a bolii-n sănătate, a putregaiului în viață veșnică. Dar acum înțeleg. Văd. Acestea au fost destinații false.

Dăscălița lui avusese dreptate, ca întotdeauna. Spunea adesea că adevărata alchimie stătea în muncă, nu în ducerea ei la bun sfârșit. Niclays crezuse că era felul ei de-a-i alina pe aceia care nu înaintau deloc.

— Pare o neghiobie, știu, urmă el. Precum aiurelile unui nebun… Dar nu era altceva decât ceea ce Jannart știa dintotdeauna, și ceea ce eu nu am reușit să văd. Pentru el, căutarea dudului de la Răsărit era marea misie. Avea ultima bucată, dar nu și restul.

— Jannart utt Zeedeur, rosti Ead, încet.

El o privi cu ochii arzând.

— Jannart a fost soarele meu de la miezul nopții! spuse el, cu glasul răgușit. Lumina pe care-am urmat-o. Durerea mea m-a condus spre Inys, iar acel pas m-a purtat către Răsărit. Acolo, am încercat să-i duc munca la bun sfârșit, nădăjduind că avea să mă aducă mai aproape de el. Făcând toate acestea, am dus la bun sfârșit, fără ca măcar să știu, primul pas al alchimiei, al muncii *mele*. Putregaiul sufletului meu. Odată cu moartea lui, a început munca mea. Confruntarea cu umbrele dinlăuntrul meu.

Nimeni nu se mișcă și nu vorbi. Ead îl privea cu o expresie ciudată. Ceva asemănător cu mila, dar nu tocmai milă. Niclays merse mai departe, încercând să nu bage în seamă faptul că-i ardea fruntea. Și trupul, și mintea parcă-i luaseră foc.

— Deci, vezi tu, munca mea are legătură cu mine. M-am prăbușit în umbre, iar acum trebuie să mă ridic, pentru a fi un om mai bun.

— Are să dureze ceva timp, interveni călăreața dragoniței.

— Da, așa e, încuviință Niclays, arzând și de neliniște, și

din pricina rănii, dar așa și *trebuie*. Dumneata nu înțelegi?

— Înțeleg că ești nebun de legat!

— Nu, nu. Mă apropii de următoarea etapă a transmutării. Soarele alb. Curățirea impurităților, iluminarea minții! Orice neghiob își dă seama că nimic nu-l va aduce pe Jannart înapoi, continuă Niclays, așa că am să *mă opun* Kalybei. Ea reprezintă impuritățile mele din trecut, ea e cea care încearcă să-mi oprească înaintarea și să mă întoarcă la vechile mele porniri. Pentru a dobândi soarele alb, am să-ți ofer cheia înfrângerii a tot întunericul.

— Care e? întrebă Ead.

— Cunoașterea, încheie el, triumfător. Nenumitul are o slăbiciune. Al douăzecilea solz din platoșa lui de pe piept e cel pe care Cleolind Onjenyu i l-a vătămat cu-atâția ani în urmă. N-a reușit să lovească ținta, dar poate c-a deschis o poartă. O poartă în platoșa lui.

Ead îi cercetă fața, mijind puțin ochii.

— Nu poți avea încredere în ăsta! zise Miduchi. Și-ar vinde și sufletul pe un pumn de arginți!

— Nu am ce suflet să vând, onorată Miduchi. Dar s-ar putea să dobândesc unul, replică Niclays.

Sfinte, ce ardea!

— Vezi dumneata, Jannart a lăsat pe cineva în urmă, pe cineva la care încă țin. Truyde utt Zeedeur, nepoata lui. Vreau să fiu pentru ea ceea ce-a fost el, iar ca să fac asta, trebuie neapărat să fiu mai bun. Trebuie neapărat să fiu *bun*. Iar aceasta este calea.

Încheie, privind încântat în jur, cu ochii cât cepele, însă liniștea era deplină. Sabran coborî privirea, iar Ead închise ochii o clipă.

— Este încă în Inys. Domnișoară de onoare.

În timp ce Niclays privea de la una la alta, zâmbetul îi pieri.

— Nu-i așa?

— Lăsați-ne! le ceru Sabran Cavalerilor Corpului. Vă rugăm!

Ei se supuseră reginei lor.

— Nu! șopti Niclays, tremurând. Nu!

Glasul i se frânse.

— Ce i-ați făcut?

— A fost Igrain Crest, răspunse Ead. Truyde a urzit cu tovarășul ei, Triam Sulyard, să înfăptuiască o unire între Răsărit și Apus. A pus la cale un atac asupra reginei Sabran, în care Crest s-a implicat, pricinuind moartea lui Aubrecht Lievelyn.

Niclays încerca să priceapă. Truyde nu-și făcuse cunoscute viziuni politice foarte puternice, dar ultima oară când o văzuse el, n-avea mai mult de zece ani.

În timp ce-asculta, amorțeala punea stăpânire pe el. Urechile-i țiuiau. Pe la colțuri, vedea numai puncte negre, iar un lanț se-ncolăcea în jurul lui și-i tăia răsuflarea. Când Ead termină de vorbit, el nu mai simțea decât zvâcnetul surd din capătul brațului.

Focurile din el se stinseseră dintr-odată. Reveniseră umbrele.

— Ați lăsat-o în Turnul Dearn, abia îngăimă cuvintele. Ar fi trebuit trimisă în Brygstad și judecată cinstit. Dar nu. Voi ați prelungit totul, întocmai după cum ați făcut și cu mine.

O lacrimă i se revărsă într-un colț al gurii.

— Oasele ei zac într-un colț al lumii, iar ale lui Triam Sulyard în altul. De câtă suferință ne-am fi putut feri dacă ei s-ar fi simțit în destulă siguranță ca să-ți împărtășească ideile lor, Sabran, în loc să ia totul în mâinile lor!

Sabran nu-și feri privirea.

— Nu numai tu cauți un soare alb, răspunse ea.

Încet, Niclays se ridică. Fruntea-i era plină de broboane de sudoare rece. Durerea din braț îi era atât de mare acum, că abia vedea.

— Crest a murit?

— Da, spuse Sabran. Domnia ei din umbra tronului s-a încheiat.

Ar fi trebuit să îl liniștească. Poate că, într-o bună zi, așa avea să fie. Dar asta n-avea s-o aducă înapoi.

Și-o închipui pe Truyde, nepoata pe care n-o avusese și n-avea s-o aibă niciodată. Avea părul și pistruii mamei ei, dar

părul fusese darul bunicului ei. Se dusese, pentru totdeauna. Își amintea cum i se luminase fața când vizitase Casa Mătăsii, și cum alergase spre el cu brațele încărcate de cărți și-l implorase să o învețe din ele. „Tot”, spusese ea. „Vreau să știu tot.” Mai presus de orice, mintea ei strălucită, mereu iscoditoare, o făcea să semene cel mai mult cu Jannart.

— Înalta Prințesă Ermuna ți-a trimis o invitație să te întorci acasă, spuse Sabran, încet. Nu caută îngăduința Inysului, și nici dac-ar căuta-o, tot n-aș avea nimic împotrivă.

Era tot ce-și dorise s-audă vreme de șapte ani. Izbânda nu avusese nicicând un gust mai puternic de cenușă.

— Acasă. Da.

Îi scăpă un hohot de râs sec.

— Luați darul cunoașterii mele! Nimiciți-l pe Nenumit, așa încât să mai vină și alți copii care năzuiesc la schimbarea lumii. Și-apoi, Majestate, rogu-vă din suflet, lăsați-mă cu umbrele mele! Teamă mi-e că numai ele mi-au mai rămas.

70. Hăul

Împăcarea era o navă-fantomă în depărtare. Loth privea cum alte vase ieșeau din ceață în urma ei.

Era sfârșitul celei de-a doua zile de primăvară, iar acum se aflau deasupra Gropii Osemintelor, cea mai adâncă parte a Hăului. În Cárscaro, un grup de mercenari avea să-și croiască drum prin trecătoarea de pe munte, ca să-l omoare pe regele Sigoso și s-o preia pe donmata Marosa.

Dacă mai era în viață. Dacă Regele Întrupat murise, fiica lui ar fi putut fi acum o păpușă.

Însemnele tuturor țărilor, în afară de una singură, se unduiau printre nave, Împăratul Neîncetat le privea, ținând mâinile la spate. Purta o armură cu solzi peste-o robă neagră, cu o tunică grea deasupra, și un coif din fier împodobit, incrustat cu luni și stele de argint.

— Așadar, spuse el, începe.

Aruncă o privire spre Loth.

— Mulțumesc, lord Arteloth! Pentru plăcerea tovărășiei dumitale.

— A fost plăcerea mea, Majestate!

Dură ceva până când fură legate corăbiile între ele. În cele din urmă, Sabran ajunse pe *Perla Dănțuitoare* alături de lady Nelda Stiliwater și lord Lemand Fynch, de-o parte și de alta, urmați de cea mai mare parte a Cavalerilor Corpului și un șir de ofițeri navali și soldați inyshieni.

După cum cerea situația, ținuta ei stătea într-un echilibru delicat între splendoare și comoditate. O rochie ce semăna mai degrabă a haină până-n pământ, care nu avea contur, și se întrerupea deasupra gleznei, cu cizme de călărie pe dedesubt. O coroană cu douăsprezece stele întrepătrunse de perle-dănțuitoare îi stătea peste părul împletit. Și, deși nu era războinică, purta Sabia Întinderii Virtuților, înlocuitoarea lui Ascalon, la șold.

Când Loth o văzu pe Ead în alai, îmbrăcată într-o mantie cu guler de blană, răsuflă fără greutate pentru prima oară de zile bune încoace. Era în viață. Tané se ținuse de cuvânt.

Tané însăși era și ea printre cei care trecură pe corabie, deși dragonița ei nu se vedea pe nicăieri. Când privirile li se întâlniră, înclină capul. Loth îi întoarse gestul.

Împăratul Neîncetat se opri aproape de Sabran. Bărbatul făcu o plecăciune, iar Sabran, o reverență.

— Majestatea Voastră, rosti Împăratul Neîncetat.

Ea avea chipul ca turnat în marmură.

— Majestatea Voastră Imperială!

Urmă o clipă în care se fixară unul pe altul cu privirea, doi conducători cu domnii conduse de principii imposibil de împăcat unele cu altele, care-și trăiseră viețile în umbra uriașilor.

— Iertați-ne necunoașterea limbii dumneavoastră! continuă Sabran, în cele din urmă. Am înțeles că dumneavoastră o vorbiți pe-a noastră.

— Într-adevăr, răspunse Împăratul Neîncetat, deși vă asigur că nu cunosc mai nimic despre inyshieni în alte privințe. Limbile străine au fost una dintre pasiunile mele din copilărie.

Îi zâmbi cu bunăvoință.

— Văd că și dumneavoastră aveți o pasiune din colțul meu de lume. Perlele-dănțuitoare.

— Ne plac foarte mult. Această coroană a fost făurită înaintea Marii Năpaste, când Inysul încă făcea negoț cu Seiiki.

— Sunt superbe! Avem și noi perle foarte frumoase în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Perle de apă dulce.

— Am dori să le vedem, spuse Sabran. Trebuie neapărat să mulțumim Majestății Voastre Imperiale și Preaonoratului Despot al Seiikiului pentru promptitudinea cu care ne-ați venit în ajutor!

— Camaradul meu de front și cu mine n-am fi putut refuza, Majestate, mai ales dacă ținem seama de gravitatea situației dumneavoastră. Și de cât de aprins a susținut lord Arteloth această alianță.

— La asta ne și așteptam.

Loth o privi în ochi, iar ea îi zâmbi ușor.

— Putem să vă întrebăm dacă dragonii din Răsărit sunt pe-aproape? adăugă ea. Ne așteptam să-i putem vedea. Sau poate că sunt mai mici decât am crezut noi întotdeauna.

Răsunară câteva chicote neliniștite.

— Ei bine, replică Împăratul Neîncetat, legendele spun că pe vremuri se puteau face mici cât o prună. Deocamdată, totuși, sunt la fel de mari pe cât vi-i închipuiați.

Colțul gurii-i tresări ușor.

— Sunt dedesubtul valurilor, Majestate. Se afundă în apă, își adună puterile. Nădăjduiesc din suflet să reușiți să întâlniți Dragonița Imperială, steaua mea călăuzitoare, după această bătălie!

Sabran își păstră expresia nepărtinitoare.

— Suntem siguri că ar fi o onoare, spuse ea. Majestatea Voastră Imperială – vocea i se gâtui ușor – călărește pe această… ființă?

— Când mă grăbesc să ajung undeva. Și, poate, și-n seara aceasta. Se aplecă spre ea, ușor, și adăugă: Trebuie neapărat să mărturisesc o ușoară teamă de înălțimi. Preacinstita mea bunică îmi spunea mereu că, în această privință, mă deosebesc

de toți înaintașii mei din Casa Lakseng.

— Poate că acesta e un semn de bun augur. La urma urmei, continuă Sabran, aceasta e o zi a noilor datini.

Auzind acestea, el zâmbi.

— Așa e!

Trâmbițele răsunară din nou, iar Despotul din Seiiki se alătură întrunirii. Cu părul argintiu, cu o mustață subțire, Pitosu Nadama avea constituția și ținuta unui om care fusese cândva războinic, dar care nu avusese prilejul de-a pune mâna pe arme de ani întregi. O haină aurie, fără mâneci, îi acoperea armura. Alături de el se aflau și treizeci de călăreți ai dragonilor, supuși conducătorilor străini.

Printre ei se vedea și călăreața pe care Loth o zărise în apă. Își scosese coiful și masca, lăsând la vedere o față arsă de soare și părul prins în coc în vârful capului. Privea drept spre Tané, care privea la rându-i spre ea.

Nadama îl salută pe Împăratul Neîncetat în limba lui, apoi se întoarse spre Sabran.

— Majestate!

Până și vocea-i era de soldat, tăioasă și limpede.

— Călăreții mei vor lupta alături de dumneavoastră astăzi. În ciuda deosebirilor dintre noi.

Aruncă o privire spre Împăratul Neîncetat.

— De data aceasta, ne vom asigura că Nenumitul nu se va întoarce să arunce prăpăd asupra noastră.

— Să fiți sigur că Inysul stă alături de dumneavoastră, preaonorate Despot! răspunse Sabran, a cărei răsuflare ieșea în chip de fuior alb. Astăzi și pentru totdeauna!

Nadama încuviință din cap.

Răsunară trâmbițele, dând de veste că sosise regele Raunus din Casa de Hraustr. O namilă de om, palid, cu părul galben, niște ochi ca de fier și mușchi mari, noduroși. O întâmpină pe Sabran cu o îmbrățișare care mai că-i strivi oasele, apoi se prezentă scurt conducătorilor de la Răsărit. Mâna-i rămase aproape de sabia placată cu aur de la șold.

În ciuda începutului prietenos, încordarea dintre ei patru părea un foc mocnit. Orice rafală rătăcită de vânt îl putea

ațâța. După atâția ani de înstrăinare, Loth nu se mira mai deloc că fiecare parte era cu băgare de seamă-n privința celeilalte.

După ce se sfătuiră o vreme pe voci scăzute, conducătorii se retraseră pe corăbiile lor. Călărețiii porniră pe urmele Despotului. Când începură să plece, Tané se răsuci pe călcâie și porni în partea cealaltă.

Ead o luă pe urmele lui Sabran spre cabina ei, dar îi făcu semn lui Loth să li se alăture. Loth așteptă ca cea mai mare parte a oaspeților să elibereze puntea. Imediat ce trecu pe lângă Cavalerii Corpului și intră pe ușă, o luă pe Ead pe sus.

— Mare greutate mai e și prietenia asta cu tine, așa să știi! spuse el, simțind-o cum zâmbește când își lipi obrazul de-al lui. O strânse pe Sabran la piept cu celălalt braț și adăugă: Valabil și-n cazul tău!

— Frumoase vorbe din partea cuiva care-a plecat cu-o corabie de pirați spre Apus, zise Sabran, împingându-l cu capu-n umăr.

El chicoti. Când o lăsă jos pe Ead, văzu că i se dusese pata de pe buze, deși părea ostenită.

— Sunt bine! îi spuse ea. Mulțumită lui Tané. Și ție!

El îi cuprinse-o mână între ale lui.

— Tot rece ești.

— Va trece.

Loth se întoarse spre Sabran și îi îndreptă coroana de perle, care se strâmbase în îmbrățișare.

— Îmi aduc aminte cum purta mama ta asta. Ar fi mândră de alianța asta, Sabran!

Ea-și ridică fața zâmbitoare spre el.

— Așa nădăjduiesc și eu.

— Mai avem un ceas până la începutul celei de-a treia zile de primăvară. Ar fi bine să mă duc la Meg.

— Meg nu-i aici, îl anunță Ead.

Loth rămase nemișcat.

— Poftim?

Ea-i povesti tot ce se întâmplase de când se trezise din somnul ei ca moartea. Cum mâncase Tané din fruct și cum

veniseră conducătorii de la Miazăzi ca să propună o alianță. Când îi dezvălui întocmai locul în care se afla sora lui, Loth răsuflă adânc.

— Ați lăsat-o să meargă în Cárscaro!

Le-o spuse amândurora.

— La un asediu!

— Loth, spuse Ead, Margret a ales singură.

— A fost hotărâtă să-și îndeplinească partea ei, iar eu n-am văzut nicio pricină pentru care să-i răpesc asta, îl lămuri Sabran. Căpitanul Lintley e cu ea.

Își închipui sora pe câmpia stearpă, într-un spital de campanie, în jegul și sângele din bătălie. Și-o închipui pe Margret cu văpaia-sângelui și i se făcu greață.

— Trebuie să mă adresez marinarilor inyshieni, murmură Sabran. Mă rog să prindem zorii!

Loth înghiți în sec ca să scape de nodul de groază din gât.

— Cleolind să ne vegheze pe toți! zise el.

e

Pe puntea *Perlei Dănțuitoare,* Tané stătea alături de soldații și arcașii care se-adunaseră să aștepte ceasul bătăliei.

Împăratul Neîncetat era pe puntea de sus. În spatele lui, precum o umbră uriașă, stătea, amenințătoare, Dragonița Imperială. Avea solzii de un auriu-închis și ochii albaștri ca ghețarii. Tentaculele lungi se potriveau cu albul coarnelor ei. La pupa se aflau trei dintre bătrânii dragoni seiikinezi. Chiar și după atâta vreme petrecută în tovărășia dragonilor, aceștia erau cei mai mari pe care Tané îi văzuse vreodată, fiind de-a dreptul colosali.

Aproape de bătrâni, Despotul din Seiiki veghea lângă Amiral. Tané știa că fostul ei comandant era mai mult decât conștient de prezența ei. De fiecare dată când ferea privirea de el, simțea cum atenția lui se îndreaptă iute spre fața ei.

Onren și Kanperu se aflau și ei printre călăreții dragonilor. Cel din urmă se alesese cu o cicatrice la un ochi de când îl văzuse Tané ultima dată. Dragonii lor așteptau în spatele

Sfidării.

O atingere pe braț o făcu să se uite în spate. O siluetă ieși din umbrele din spatele ei, purtând o mantie cu glugă.

Ead.

— Unde e Roos? întrebă Tané, încet.

— L-au apucat frigurile. Lupta lui de astăzi va fi pentru propria viață.

Ead nu-și dezlipea deloc privirea de Sabran.

— Ți-a sosit dragonița?

Tané clătină din cap.

— Ai putea călări vreun altul?

— Nu mai sunt călăreață.

— Dar sigur astăzi…

— Se pare că tu nu înțelegi, i-o tăie Tané. Am căzut în dizgrație. Nici măcar nu vor să-mi vorbească!

În cele din urmă, Ead încuviință din cap. Mai spuse doar

— Ține giuvaierul aproape.

Apoi, se reîntoarse în umbre.

Tané încercă să-și concentreze atenția. O pală de vânt îi mângâie spatele, îi ciufuli părul și se înălță ca să umfle velele *Perlei Dănțuitoare.*

Adânc în Hău, se mișca ceva. Nimic mai mult decât fâlfâitul unor aripi de fluture sau răsucirea unui copil în pântecele mamei.

— Vine! anunță Dragonița Imperială, iar glasul îi răsună printre corăbii.

Tané se întinse după cutie. Giuvaierul era atât de rece, că-l simțea prin lemn și lac.

Vântul urla, umflând velele. Venise ceasul. Norii se adunau deasupra corăbiilor. Dragonița Imperială își chema frații, în limba neamului ei. Apa le bolborosi pe solzi. Ceața se îngroșă în timp ce ei aduceau furtuna, iar odată cu ea, puterea lor. În timp ce țâșneau din mare, apa șiroia de pe ei, udându-i leoarcă pe oamenii de dedesubt. Tané și-o scutură din ochi.

Totul se întâmplă foarte repede. Într-o clipă, era liniște deplină, doar ploaia auzindu-se.

Apoi, nebunie.

La început, crezu că răsărise soarele, atât de puternică era lumina ce se ivise la miazănoapte. Apoi veni o căldură ce-i tăie răsuflarea. Focul izbucni pe nava seiikineză de război *Crizantema,* cu câteva clipe înainte ca o a doua erupție să străbată flota regelui de la miazănoapte, iar un răget puternic dădu de veste despre sosirea dușmanului.

Când apăru Înaltul Apusean negru, vântul pe care-l stârnea cu aripile sale stinse fiecare felinar de pe fiecare corabie.

— Fýredel! răcni cineva.

Tané se înecă de la duhoarea și fierbințeala solzilor lui. Răsunară țipete. În lumina focului, îl văzu pe Loth conducând-o în grabă pe regina Sabran la Cavalerii Corpului și Straja Imperială înconjurându-l pe Împăratul Neîncetat, apoi un umăr o izbi în piept, doborând-o pe spate.

O goarnă de război răsună în întuneric. Călăreții dispărură cu dragonii în mare. Chiar în timp ce haosul se dezlănțuia în jurul ei, Tané tânjea să fie în preajma lor.

Înaltul Apusean negru dădea târcoale flotei. Slujitorii lui se năpustiră asupra corăbiilor. Se amestecară cu dragonii răsăriteni. Aripile, aripile lor nesfârșite, fâlfâiau ca ale liliecilor. Cozile lor șfichiuiau, brăzdând cerul cu fulgere.

Un wyvern zbură drept spre catargul mare al *Împăcării*. Acesta scârțâi și se îndoi, dărâmând vela cea mai de sus. Un urlet de durere răsună de pe punte.

Velele *Crizantemei,* cu platoșa ei de fier, fură înghițite de flăcări. Tané alergă alături de mulțime, cu pistolul în mână. Puterea-i uriașă – sidenul ei – palpita înlăuntru-i ca o a doua bătaie de inimă.

Un scuipător-de-foc ateriză în fața ei. Mai mare decât un armăsar. Cu două picioare. O limbă stacojie-i șfichiuia în gură.

Wyvern.

Toată viața ei se pregătise pentru asta. Fusese născută să facă asta.

Tané scoase giuvaierul care înalță. O lumină albă străfulgera din el, iar wyvernul mugi de furie, acoperindu-și ochii cu aripa, pentru a se feri de strălucirea ei. Îl alungă de lângă arcași.

Un alt wyvern aterizează brusc în spatele ei, cutremurând puntea, cu ochii ca niște tăciuni aprinși. Prinsă între ei, Tané vârî giuvaierul în cutie cu o mână și-și trase sabia inyshiană cu cealaltă. Greutatea ei o dezechilibră, iar prima lovitură-și rată ținta, dar a doua o nimeri în plin. Sângele-i roșu, fierbinte, se scurse în timp ce tăișul cresta solzii, sângele și oasele fiarei. Wyvernul se izbi de punte, descăpățânat, încă zvârcolindu-se.

Doar pentru o clipă, o văzu pe Susa în acea baltă de sânge, cu capul cu o claie de păr roșcat rostogolindu-se într-un șanț, și nu mai fii în stare de nimic. Al doilea wyvern scuipă flăcări spre spatele ei.

Sări într-o parte chiar la țanc. Parcă având o voință proprie, mâna i se îndreptă iute în sus, iar o lumină aurie-i ieși din palme. Flacăra Draconică o cuprinse, arzându-i umărul cămășii și făcând-o să strige în timp ce-i apăreau bășici, dar restul flăcărilor se stinseră în ceață.

Wyvernul înclină capul, cu pupilele mijite, apoi scoase un mârâit cumplit și slobozi și mai multe flăcări albăstrui. Tané dădu înapoi, cu sabia pregătită. Îi trebuia o sabie seiikineză. Nimeni nu se mișca precum apa cu o asemenea greutate-n mâini.

Inamicul ei scuipă rafale de foc. Ploaia-i tăbăcea pielea. Când se apropie destul de mult, Tané se feri de-o mușcătură din partea dinților lui stricați și-i lovi picioarele cu sabia. Următoarea ei mișcare fu prea înceată – o coadă zdravănă o lovi peste mijloc, spinii ratând-o la mustață. Zbură peste punte.

Sabia-i căzu cu zgomot din mână înainte să se lovească de un catarg și să cadă din nou, lovindu-se la cap. Izbitura o ameți pe moment. Avea cel puțin o coastă ruptă. Toată spinarea-i era ferfeniță. În timp ce wyvernul se apropia de ea, un soldat seiikinez își înfipse sabia-n coapsa lui. În prima clipă de furie, dădu târcoale wyvernului și-i ținti ochiul. Fiara-i apucă piciorul în falci și îl izbi iar și iar de punte, înainte și înapoi, de parc-ar fi fost doar o halcă de carne. Tané îi auzi oasele zdrobindu-se, țipetele devenind gâlgâieli înfundate.

Fiara aruncă restul în mare.

Un soldat pârjolit zăcea pe-aproape, învești mântat în armură albastră cu argintiu. Tané luă un scut cu însemnele heraldice ale Regatului Hróth și-l ridică în mâna stângă, strângând din dinți din cauza durerii din coaste. Cu cealaltă mână, își ridică sabia plină de sânge.

Căldura focurilor făcea broboanele de sudoare să iasă la iveală. Sabia îi tot aluneca în mână.

Nu mai vedea ceilalți scuipători-de-foc ce se-adunaseră în stol deasupra corăbiilor, sfâșiind velele și suflând nori mari de flăcări, sau soldații ce se luptau în jurul ei. Nu mai știa decât de wyvern, iar wyvernul nu mai știa decât de ea.

Când se năpusti asupra ei, se feri de mușcătura lui și sări peste coada ce se îndrepta iute spre genunchii ei. Lipsa picioarelor din față-l făcea să lupte greu cu o făptură atât de mică și de ageră precum un om. Arătarea fusese născută să zboare și să înșface. Precum o pasăre de pradă. În timp ce-o urmărea, sabia ei deschise o rană pe care i-o pricinuise soldatul. Scutul ei ținu la depărtare o flacără. Wyvernul i-l smulse din strânsoare. Ea îndreptă sabia în sus, străpungându-i partea de jos a fălcii și înfigându-i-o adânc în cerul gurii, iar focul din ochii lui se stinse și Tané dădu înapoi din fața leșului.

Sidenul o reumplu de energie înainte s-o copleșească oboseala. Nimic nu o putea atinge. Nici măcar moartea. În timp ce Înaltul Apusean negru izbea catargul *Maicii Apei,* Tané înșfacă o suliță căzută.

O dureau ochii. Vedea scuipătorii-de-foc de parc-ar fi fost grăunțe de praf într-o rază de soare. Răsucind brațul, aruncă sulița într-o fiară cu cap de pasăre, prinzându-i aripa de trup. Fâlfâind nebunește din cealaltă aripă, aceasta se prăbuși în valuri.

Împăcarea se îndepărtase de *Perla Dănțuitoare.* La fel procedaseră și *Sfidarea și Crizantema.* Tunurile le erau îndreptate-n sus. Auzi scârțâitul unui tun rotitor, înainte ca *Împăcarea* să-și sloboadă toată artileria. Rafale de tun se îndreptau spre cer și se înfigeau în aripi și cozi. Un bubuit

răsunător îi asurzi pe toți când tunurile traseră toate odată. Săgeți de arbaletă fremătau dinspre corăbiile lacustrine, iar aşchiile de bronz reflectau lumina focurilor. Auzea căpitanii urlând ordine și pistoalele descărcându-se de pe puntea *Sfidării* și zbârnâitul corzilor de arc prin toată flota.

Zgomotul era mult prea puternic. I se învârtea capul. Se îmbătase cu siden, și vedea toată bătălia ca pe-o vedenie.

O armă. Avea nevoie de-o altă armă. Dacă ar fi reușit s-ajungă la *Sfidarea,* ar fi putut găsi ceva. Ajunse dintr-un pas pe copastie și sări în mare.

Liniștea de sub apă ostoi focul din ea. Ieși la suprafață și înotă cu hotărâre spre *Sfidarea.* În apropiere, una dintre corăbiile ersyriene fusese cuprinsă de flăcări, iar echipajul o părăsea din toate părțile.

Pe corabia aceea se afla pulbere neagră. Foarte multă. Luă o gură mare de aer și se cufundă sub valuri.

Când nava explodă, simți căldura prin apă. O lumină portocalie, spurcată, mânjea Hăul. Forța ei o învălui cu totul și o abătu din drum. Lovi cu picioarele în spate, orbită de propriul păr. În timp ce se apropia de *Sfidarea,* ieși la suprafață.

Fumul negru ieșea din epava mistuită de flăcări a corabiei. O clipă, Tané nu putu decât să se holbeze la pagube.

Înaltul Apusean negru se așeză pe ruine ca pe-un tron. Sătul de carne, doldora de mușchi, era de-o mărime enormă. Ghimpii din coadă aveau câte trei metri fiecare.

Fýredel.

— Sabran Berethnet!

Vocea-i mustea de ură.

— Stăpânul meu vine, în sfârșit, după tine! Unde este pruncul care-l va ține departe?

În timp ce el își bătea joc de regina Inysului, un bătrân dragon seiikinez, care strălucea tot, sparse suprafața Hăului. Dintr-un salt uriaș, ajunse deasupra *Perlei Dănțuitoare* și prinse un wyvern în gură. Fulgerul îi scăpără printre dinți. Ochii-i luceau, alb-albăstrui. Tané văzu wyvernul arzând cu flăcări albe, înainte ca dragonul să se-avânte înapoi în mare, luându-

și trofeul cu el. Fýredel privea spectacolul cu colții rânjiți.

— Dranghien Lakseng!

Numele tună peste întinderea apei.

— Nu-ți arăți fața?

Tané înotă mai departe. Tunurile *Sfidării* păreau la fel de asurzitoare ca tunetul. Găsi suporturile de prindere și urcă.

— Iată Răgetul Hróthului, ce se-ascunde în zăpadă! rânji Fýredel, arătându-și din nou dinții.

Drept răspuns, tunurile de pe *Straja Ursului* începură să bubuie.

— Iată-l pe Despotul din Seiiki, care propovăduiește înfrățirea dintre oameni și melcii de mare! Vă vom doborî străjerii și vi-i vom împrăștia ca pe oi, cum am făcut și-acum câteva veacuri. O să înnegrim nisipul de la un țărm la altul!

Tané ajunse pe puntea *Sfidării*. Soldații seiikinezi mânuiau arcuri lungi și pistoale. O săgeată ricoșă dintr-un wyvern. Luă o sabie din mâna unei femei moarte. Undeva, în noapte, un dragon gemea sfâșietor.

— S-au dus vremurile eroilor! continuă Fýredel. De la miazănoapte la miazăzi și de la apus la răsărit, lumea voastră va arde.

Tané scoase Giuvaierul care înalță din cutie. Dacă era Kalyba pe-aproape, ar fi putut fi atrasă de puterea lui.

Sterrenul străpunse valurile precum străpungea acul mătasea și le azvârli ca pe un voal asupra lui Fýredel. Acesta țâșni spre cer cu un mârâit, cu stropii picurându-i de pe aripi și cu solzii scoțând aburi.

— Vele negre, vest-sud-vest! veni un strigăt.

În depărtare, prin pâcla fumului, le văzu și Tané.

— Însemne yscaleze! răcni căpitanul *Împăcării*. Marina Draconică!

Tané le numără. Douăzeci de nave.

Un alt wyvern zbură pe deasupra, iar ea se rostogoli în spatele unui catarg. Un rând întreg de arcași căzu, lovit de coada lui. Un soldat își azvârli halebarda în fiară, drept în coapsa ei.

Un arcaș era chircit peste copastie, cu oasele zdrobite.

Tané îi luă arcul și tolba cu săgeți. Mai avea patru săgeți în ea.

— Scuipător-de-foc! urlă iscoada de deasupra ei. Stânga, stânga!

Arcașii care mai rămăseseră se întoarseră și traseră în timp ce arbaletele erau încărcate. Tané pregăti și ea o săgeată.

Un al doilea Înalt Apusean, palid ca un cocor, apăru din noapte. Tané îi privi aripile strângându-se spre interior, solzii schimbându-se ca prin minune în piele, ochii verzi dobândindu-și albul și părul negru revărsându-se acolo unde fuseseră coarnele. Până să aterizeze pe *Sfidarea,* wyrmul deveni aceeași femeie pe care Tané o văzuse în Lasia. Buzele-i roșii se închiseră peste ultimul șfichiuit al unei limbi despicate.

— Copilă, rosti Kalyba, în inyshiană, dă-mi giuvaierul acela!

Ceva dinlăuntrul lui Tané o împingea să-i dea ascultare.

— Nu este o armă. Este dezechilibrul.

Vrăjitoarea se îndreptă cu pași mari spre ea

— *Dă-mi-l!*

Tulburată, Tané trase de coarda arcului și se sili să nu privească spre ceea ce ținea Kalyba. Sabia avea argintiul pur, strălucitor, al unei stele.

Ascalon.

— Un arc. Vai mie! Eadaz ar fi trebuit să te prevină că nu poți ucide o vrăjitoare cu o așchie din lemn. Sau cu foc.

Kalyba venea în continuare cu pași mari spre ea, goală, cu o expresie sălbatică.

— Ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea sfidare din partea urmașei lui Neporo!

Cu fiecare pas pe care Kalyba îl făcea pe punte, Tané făcea unul înapoi. Curând, avea să nu mai aibă loc pe corabie. Arcul nu-i folosea la nimic – inamica ei își putea schimba înfățișarea și se putea feri de-o săgeată cât ai zice „pește”, și era limpede că, odată cu ea, se preschimba și sabia. Când îi era în mână, era ca un alt membru.

— Mă întreb, continuă Kalyba, dacă m-ai putea dovedi în

luptă dreaptă. La urma urmei, faci parte dintre Primii Născuți. Schiță o grimasă și adăugă: Haide, urmașa dudului! Hai să vedem cine e cea mai tare dintre vrăjitoare!

Tané lăsă jos arcul. Depărtând picioarele, lăsă sidenul să-i răsară precum soarele în mâini.

71. Hăul

Pe *Reîmpăcarea,* Loth stătea de pază lângă regina lui în umbra de dedesubtul pupei, înconjurați de doisprezece Cavaleri ai Corpului.

Una dintre velele de sus era în flăcări. Pe punți era plin de trupuri neînsuflețite. Din tunuri ploua cu ghiulele, și prinse cu bare, și legate cu lanțuri, întrerupte, când și când, de strigătele de „Foc!" ale șefului de echipaj, iar mașinăriile de asediu din Perchling aruncau cârlige ce se încurcau în jurul picioarelor și aripilor.

Artileriștii se străduiau din răsputeri să se ferească de dragonii răsăriteni. Deși unii dintre ei zburau, sugrumând scuipătorii-de-foc așa cum șerpii-și zdrobeau prada, alții găsiseră un alt mod de-a ucide. Se avântau pe sub valuri, apoi înotau în sus cu toată puterea și ieșeau la suprafață. Dintr-un clămpănit din falei, își trăgeau prada în adâncuri.

Apa le șiroia de pe solzi în timp ce zburau pe deasupra împăcării. Focurile se stingeau dedesubtul lor.

Sabran ținea o mână pe Sabia Întinderii Virtuților. Urmăriră wyrmul alb preschimbându-se în femeie și aterizând pe *Sfidarea.*

Kalyba.

Vrăjitoarea din Inysca.

— Ead se va duce la ea! strigă Sabran către el peste zgomot. Cineva trebuie s-o distragă pe vrăjitoare, ca ea să poată s-o lovească!

Marina Draconică se apropia din clipă-n clipă. O corabie cu velatura pătrată și vele roșu se apropia de *Reîmpăcarea.*

— Repede, la stânga! zbieră căpitanul. Artileriști, nu țineți

seama de ordinul dinainte! Trageți asupra acelei corăbii!

Se auzi un scrâșnet cumplit de lemn și metal. Nava se izbi drept de *Regina Sirenă* din apropiere.

— Foarte bine! strigă Loth către Sabran. Spre *Sfidarea!*

Cavalerii Corpului porniseră deja. Ținând-o pe Sabran între ei, se grăbiră să traverseze puntea. Alergând, își puneau platoșele grele. Pieptare, pulpane și epoleți zdrăngăneau în urma lor. Tunurile străpungeau nava inamică.

— Săbii!

Căpitanul își scoase pumnalul din teacă.

— Duceți-o pe Majestatea Sa în barcă!

— Nu avem timp! strigă Loth.

Căpitanul strânse din dinți. Părul îi era lipit de față.

— Atunci ia-o, lord Arteloth, și nu te uita-n urmă! răspunse el. Repede!

Sabran se cățără pe marginea navei. Loth i se alătură, iar ea îl luă de mână.

Valurile-i înghițită cu totul.

e

Tané aruncă o flacără spre Kalyba, către celălalt capăt al *Sfidării.* Flăcările dănțuiau pe punte, oprindu-se în băltoace de sânge draconic. Când vrăjitoarea pară atacul cu o flacără roșie, atât de fierbinte, încât pârjolea și umezeala din aer, Tané apucă giuvaierul care înalță. Apa sărată se izbi de navă, care se cutremură sub ei, iar focurile fură toate stinse.

Toți soldații și arcașii fugiseră de luptă. Corabia era câmpul lor de bătălie.

Kalyba trecu de la pasăre la femeie, iute ca fulgerul. Tané urlă de furie când un cioc îi sfâșie obrazul, iar o gheară aproape-i scoase ochiul. De fiecare dată când vrăjitoarea-și schimba înfățișarea, se schimba și Ascalon odată cu ea. Când luă chip de om, lovi cu sabia, iar când Tané pară și tăișurile li se ciocniră, giuvaierul care înalță cântă drept răspuns.

— Îl aud, răsuflă Kalyba. Dă-mi-l!

Tané își izbi fruntea de a ei și o lovi cu un cuțit ascuns,

crestând obrazul vrăjitoarei. Kalyba dădu înapoi, cu ochii larg deschiși și cu fața plină de sânge. Apoi, din cap îi crescură coarne, și se preschimbă într-un cerb alb care sângera, unul *uriaș,* ca o nălucă, iar sabia dispăru din nou.

Tané se folosi de giuvaier ca să azvârle cât colo o cocatrice. Sidenul îi ascuți simțurile, îi făcu membrele să se miște mai repede decât ar fi crezut cu putință, în vreme ce cerbul tropăia nebunește pe punte. Băgă de seamă că unul din coarne avea vârful din argint și, văzând cerbul cum cobora capul ca s-o împungă, ridică sabia și i-l reteză.

Kalyba se izbi de punte, în chip de om. Picături de sânge îi șiroiau sclipind din umărul din care-i fusese ciopârțită o bucată de carne, iar Ascalon zăcea lângă ea, înroșită toată. Tané sări după ea, dar vrăjitoarea avea deja foc în mâini.

Tané se repezi în spatele catargului mare. Focul roșu-i arse coapsa, atât de fierbinte – precum fierul încins pe piele –, încât o făcu să urle de durere. Cu ochii plini de sare, înăbuși durerea și țâșni de-a lungul punții. Aproape ajunse la pupa, când se opri în loc.

e

Regina Sabran era pe *Sfidarea.* Loth stătea lângă ea, cu sabia scoasă din teacă și cu douăsprezece gărzi de corp împrăștiate-n jurul lor. Cu toții erau uzi leoarcă.

— Sabran, spuse Kalyba, cu răsuflarea tăiată.

Regina-și privi strămoașa. Aveau chipurile identice.

— Majestate, se bâlbâi unul dintre străjeri.

Cu toții priveau de la regină la geamăna ei.

— Asta e vrăjitorie!

— Dați-vă înapoi! le ceru Sabran străjerilor.

— Da, *dă-te,* curtenitorule cavaler! Fă după cum poruncește urmașa mea!

Kalyba îndoi degetele, cuprinzând flacăra ce-i apăruse în palmă.

— Sau nu vedeți că sunt Domnița voastră, Maica Inysului?

Cavalerii nu mișcară. Nici regina. Mâna ei strângea mânerul

sabiei.

— Ești o maimuțăreală a mea! scuipă Kalyba către ea, plină de venin. Așa cum sabia ta e o maimuțăreală ieftină a acesteia!

O ridică pe Ascalon.

Sabran tresări.

— Nu am vrut să o cred pe Ead, dar se pare că apropierea mea de tine nu poate fi tăgăduită.

Păși spre Kalyba.

— Mi-ai furat pruncul, vrăjitoare din Inysca! Spune-mi, după ce te-ai dat într-atât de ceasul morții ca să creezi Casa Berethnet, de ce dorești s-o nimicești?

Kalyba strânse pumnul, iar flacăra fu stinsă.

— Un neajuns al nemuririi, răspunse ea, e că tot ceea ce clădești pare atât de mic, atât de trecător! O pictură, un cântec, o carte – de toate se-alege putregaiul. Dar o capodoperă, desăvârșită în veacuri întregi… Nu-ți pot spune ce împlinire aduce! Să vezi faptele tale, în timpul vieții tale, devenindu-ți moștenire!

O ridică pe Ascalon.

— Galian a jinduit după Cleolind Onjenyu din clipa în care a pus ochii pe ea. Deși l-am crescut la sânul meu, deși i-am dat sabia care-a fost însumarea tuturor reușitelor mele și deși eram frumoasă, el și-a dorit-o pe ea mai presus de orice. Mai presus de mine.

— Așadar, a fost vorba de-o dragoste neîmpărtășită! concluzionă Sabran. Sau a fost gelozie?

— A fost un pic din amândouă, presupun. Pe-atunci, eram mai tânără. Prinsă în cușca unei inimi blânde.

Tané văzu un licăr în umbre.

Sabran se dădu puțin la stânga. Kalyba îi dădea târcoale. Acolo, pe acea porțiune din navă, era de parc-ar fi fost în miezul furtunii. Niciun wyrm nu scuipa foc în apropiere de vrăjitoare.

— Am văzut Inysul devenind o națiie măreață. La început, mi-a fost de ajuns, mărturisi Kalyba. Să-mi văd fiicele înflorind.

— Încă ai mai putea, rosti Sabran, încet. Acum, nu mai am mamă. Mi-ar prinde bine o alta!

Kalyba se opri. Pentru o clipă, doar, fața-i păru la fel de goală ca și restul trupului.

— Nu, *lykyng* a mea, spuse ea, întocmai la fel de încet. Îmi doresc să fiu regină, așa cum am fost cândva! Am să mă așez pe tronul pe care tu nu-l mai poți păstra!

Se mai apropie nițel de Sabran. Cavalerii Corpului își îndreptară săbiile spre ea.

— Mi-am urmărit fiicele cârmuind o țară o mie de ani. Te-am urmărit pe tine propovăduind împotriva Nenumitului. Ceea ce nu ai reușit tu să înțelegi e că singura cale de-a merge înainte e aceea de-a te uni cu el. Când eu voi fi regină, Inysul nu va mai arde niciodată. În schimb, va fi o fortăreață draconică, ocrotită. Poporul n-o să știe că nu mai ești. În schimb, o să se bucure că Sabran a IX-a, după ce-a trecut peste deosebirile ei de Nenumit, a fost binecuvântată cu nemurirea acestuia. Că va domni pentru totdeauna.

Sabran strânse și mai tare sabia.

Aștepta ceva, din câte-și dădu seama Tané. Privirea-i tot fugea întruna pe lângă înaintașa ei, spre pupa navei.

— Nu cred în vorbele tale mărețe! spuse regina, pe un ton plin de compătimire. Cred că acesta e ultimul tău gest de răzbunare, atâta tot. Dorința ta de-a nimici orice urmă a lui Galian Berethnet.

Zâmbetul ei trăda milă.

— Ești la fel de înrobită de inima ta cum ai fost întotdeauna!

Deodată, Kalyba ajunse chiar în fața ei. Cavalerii Corpului porniră spre ea, dar Kalyba era deja prea aproape, destul de aproape ca să o omoare pe regina lor dacă acum făceau vreo mișcare împotriva ei. Sabran rămase nemișcată, în timp ce vrăjitoarea îi dădea la o parte o șuviță udă de păr de pe frunte.

— Mă va durea, șopti Kalyba, să-ți pricinuiesc durere. Ești a mea… Dar Nenumitul va aduce lucruri mărețe pe-această lume. Lucruri mai mari decât ai reușit până și tu să aduci.

O sărută pe frunte.

— Când am să i te dăruiesc, o să-și dea seama, în sfârșit, că îl prețuiesc mai presus de orice.

Sabran o cuprinse deodată cu brațele pe vrăjitoare. Tané înțepeni, surprinsă.

— Iartă-mă! spuse regina.

Kalyba se desprinse, cu ochii înflăcărați. Iute ca un scorpion, se întoarse, iar focul i se aprinse din nou în palmă.

Un tăiș îngust o străpunse. Sabia din sterren.

O bucată din cometă.

Kalyba răsuflă cu putere. În timp ce privea spre ciobul de metal din pieptul ei, ucigașa ei cu glugă își dezvălui chipul.

— Pentru tine fac asta!

Ead răsuci tăișul și-l implântă și mai adânc. Nu era deloc răutate în expresia ei.

— Am să te duc la păducel, Kalyba. Fie ca el să-ți aducă liniștea pe care n-ai aflat-o aici!

Sângele închis la culoare ce-i dădea viață vrăjitoarei se scurgea din ea, pe piept și până la buric. Până și nemuritorii sângerau.

— Eadaz uq-Nāra.

Numele-i scăpă de pe buze asemeni unui blestem.

— Semeni atât de mult cu Cleolind, să știi!

Buzele-i erau stropite de sânge.

— După atâta amar de vreme, îi văd spiritul. Cumva… a reușit să supraviețuiască mai mult decât mine.

În timp ce se prăbușea din pricina unei răni de muritor, Vrăjitoarea din Inysca slobozi un țipăt. Răsună peste ape, mult dincolo de Hău. Ascalon îi căzu din mână, iar Sabran puse mâna pe ea. În ultima clipă, Kalyba o apucă de gât.

— Casa ta, îi șopti ea reginei, e clădită pe pământ sterp.

Sabran se strădui să scape din strânsoarea ei, dar mâna-i era ca o menghină.

— Văd haos, Sabran a IX-a. Ferește-te de apa dulce!

Ead își desprinse sabia, iar din Kalyba șiroi și mai mult sânge, ca vinul dintr-o ploscă. Până căzu pe punte, ochii-i erau reci și fără de viață, precum smaraldele.

Sabran privi în tăcere trupul gol al strămoașei sale, cu o mână în jurul gâtului ei, unde începuseră deja să-i înflorească urmele degetelor. Ead își scoase mantia și o acoperi pe vrăjitoare, în timp ce Tané lua altă sabie.

Un clopot răsună dinspre flota inyshiană. Velele *Sfidării* fremătau. Tané urmări același vânt făcând steagul seiikinez să fluture. Până și focurile tunurilor păreau să răsune mai slab în timp ce se așternea liniștea.

— Asta e, zise Ead cu o voce liniștită. Vine!

Pe cer, scuipătorii-de-foc se mișcau precum graurii, învârtindu-se în nori mari de aripi. Un dans de bun-venit.

În depărtare, marea țâșni în sus.

Apele Hăului se învolburară. Strigătele de teamă străpunseră noaptea așa cum corăbiile tăiau valurile. Tané se lovi de copastie când *Sfidarea* se zgudui, nefiind în stare să-și desprindă privirea din zare.

Șuvoiul de apă se înălța destul de sus ca să stingă stelele. În plin haos, o siluetă își făcu apariția.

Auzise povești despre fiară. Fiecare copil crescuse auzind de coșmarul ce ieșise târâș din munte ca să distrugă lumea. Văzuse imagini cu el, pictate în culori vii, cu foiță de aur și lac roșu, cu pete de funingine acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii.

Niciun pictor nu reușise să surprindă măreția dușmanului sau felul în care mocnea focul dinlăuntrul lui. Nu-l văzuseră cu ochii lor. Întinderea aripilor lui era cât două corăbii lacustrine căutătoare de comori. Avea dinții la fel de negri ca ochii. Valurile se izbeau, iar tunetele răsunau.

Rugăciuni în toate limbile. Dragoni înălțându-se din mare ca să-și întâlnească dușmanii. Soldații de pe *Sfidarea* își fluturau armele, iar pe *Domnul Tunetului,* arcașii-și schimbau săgețile cu unele mai lungi, cu pene purpurii în coadă. Săgețile otrăvite puteau doborî un wyvern sau o cocatrice, dar n-avea să pătrundă nimic sub solzii aceia. O singură sabie ar fi putut reuși.

Ead o ridică de jos pe Ascalon.

— Tané, strigă ea, peste zgomot, ia-o!

Tané luă greutatea-n mâinile ei umede. Se aștepta să fie grea, dar părea ca scobită pe dinăuntru. Sabia ce îl putea ucide pe adevăratul dușman al Răsăritului. Sabia care-i putea redobândi onoarea.

— Du-te!

Ead o înghionti.

— Du-te!

Tané își adună toată teama, o zdrobi și o alungă într-un loc întunecat dinlăuntrul ei. Se asigură că sabia împrumutată îi era prinsă bine la șold. Apoi, ținând-o pe Ascalon în mână, se îndreptă către cea mai apropiată velă. Urcă pe parâme, luptând cu vântul și cu ploaia, până când ajunse în vârf.

— Tané!

Se întoarse. Un dragon seiikinez, cu solzii argintii, se ridica din valuri.

— Tané!

Călărețul o chema.

— Sari!

Tané nu avu timp să se gândească. Se aruncă din vârful catargului în neant.

O mână înmănușată o apucă de braț și o săltă în șa. Ascalon aproape că-i alunecă din brațe, dar ea o prinse cu cotul.

— A trecut ceva vreme! strigă Onren.

Șaua era destul de mare pentru doi, dar nu era nimic care să țină un al doilea călăreț să nu cadă.

— Onren, începu Tané, dacă onoratul Amiral vede că-mi dai voie să călăresc cu…

— Ești călăreață, Tané! i-o tăie Onren, cu glasul înăbușit de coif. Și aici nu e loc de rânduieli!

Tané o vârî pe Ascalon într-o teacă din șa și o prinse bine. Degetele-i erau ude și înghețate, stângace pe mâner. Teaca nu fusese făcută pentru o sabie atât de lungă, dar avea să țină sabia mai bine decât era ea în stare. Văzând-o cum se căznea, Onren băgă mâna într-un buzunar și-i dădu lui Tané o pereche de mănuși, iar ea și le trase imediat în mâini.

— Bag de seamă că-n călătoriile tale ai găsit o cale de-a-l ucide pe Nenumit, remarcă Onren.

— Un solz din platoșa lui de pe piept e ușor desprins!

Tané fu nevoită să strige ca să se facă auzită peste zăngănitul armelor, răgetele wyrmilor și vuietul focului.

— Trebuie să-l smulgem și să-i străpungem carnea cu această sabie.

— Cred c-o să reușim să facem asta!

Onren se prinse de cornul șeii.

— Tu nu, Norumo?

Dragonul ei sâsâi în semn de încuviințare. Norii-i ieșeau în vălătuci din nări. Tané se ținea de Onren, cu părul fluturându-i pe lângă față.

Dragonii seiikinezi se uneau. Călăreții lor purtau arcuri sau pistoale. În același timp, scuipătorii-de-foc se adunară-n stoluri să-și ocrotească stăpânul, alcătuind un roi cumplit în fața lui. Tané o simți pe Onren încremenind. După toate câte învățaseră, după toate câte jertfiseră, nimic nu le-ar fi putut pregăti pentru ceea ce aveau în fața lor. Era un război în toată puterea cuvântului.

Erau aproape de partea din față a formațiunii, în spatele bătrânilor. Măreața Tukupa cea Argintie era în fruntea atacului, cu Amiralul prins în chingi de șaua din spatele ei. Dragonița Imperială zbura alături de ea, conducând dragonii lacustrini. Tané își feri ochii de ploaie, străduindu-se din răsputeri să vadă. Împăratul Neîncetat era o siluetă micuță, călare pe cârmuitoarea alături de care conducea țara.

Pregătindu-se sufletește, Tané o cuprinse cu brațele pe Onren. Cu un mârâit, marele Norumo lăsă capu-n jos.

Când se ciocniră cu stolul, izbitura aproape-o aruncă pe Tané din șa. Se agăță de Onren, care reteza aripi și cozi cu sabia, în timp ce Norumo izbea cu capul tot ce-i ieșea în cale. Totul era numai tumult și tunet, urlet și urgie, ploaie și prăpăd. Avu, pentru scurtă vreme, simțământul că ce se petrecea acum nu era altceva decât un vis urât.

Fulgerul îi trecu iute pe lângă pleoape. Când ridică privirea, văzu ochii Nenumitului. Privirea lui o pătrunse până-n suflet. Iar când el căscă gura, ea-și văzu moartea cu ochii.

Foc și fum îi ieșeau din gură.

Parcă erupsese un vulcan în bezna nopții. Bătrânii dragoni făceau cărare în jurul Nenumitului și încercau să-l muște de coapse, dar Norumo, precum călăreața lui, prinsese gustul încălcării rânduielilor.

Se aruncă în infern și se rostogoli. Tané o strânse în brațe pe Onren, în timp ce lumea se-ntorcea cu susu-n jos. Un alt dragon încercă să se ferească de gura aceea precum o cavernă, dar Nenumitul îl rupse-n două dintr-o mușcătură. Solzii sclipeau în aer ca un pumn de monede aruncate în văzduh. Tané privi, scârbită, în timp ce jumătățile dragonului se scufundau în mare.

Fumul îi intrase în piept și-n ochi. Sângele i se urca la cap. Trecură pe sub Nenumit, destul de aproape, încât căldura din burta lui să-i pârlească pielea și să-i taie ce-i mai rămăsese din răsuflare. În vreme ce Norumo se rotea în spirală, Onren împunse cu sabia. Scoase scântei din solzii roșii, dar nu lăsă nicio urmă. Norumo se învârti printre spinii unei cozi care parcă nu se mai termina – apoi prinseră a zbura și mai sus, deasupra fiarei, înapoi spre stol.

„Te văd, călăreață!”

Tané îl privi țintă pe Nenumit. Ochiul lui era îndreptat asupra ei.

„Porți o sabie pe care o cunosc bine.”

Glasul răsună în fiecare cotlon al minții ei.

„Ultima oară, era a Wyrmului Alb. Ai ucis-o, așa cum nădăjduiești să mă ucizi și pe mine?”

Mâna i se îndreptă iute către tâmplă. Îi simțea furia până-n măduva oaselor, până-n scobiturile craniului.

— Trebuie să ne apropiem mai mult! spuse Onren, gâfâind.

Norumo intra înapoi în șir, dar răsuflarea-i era la fel de greoaie ca a ei. Căldura-i uscase de tot solzii umezi.

„Simt mirosul focului dinlăuntru-ți, fiică a Răsăritului! În curând, cenușa ți se va împrăștia prin mare! Bag de seamă c-așa se cade pentru cineva care înoată cu melcii de apă!”

Lacrimile-i șiroiau pe față. Capul stătea să-i plesnească.

— Tané, ce este?

— Onren, spuse ea, cu răsuflarea tăiată, tu îi auzi vocea?

— Cui să-i aud vocea?

„Ea nu mă poate auzi. Numai aceia care-au gustat din copacii cunoașterii mă pot auzi”, spuse Nenumitul.

Tané suspină, agonizând de durere.

„M-am născut din focul ascuns, am fost făurit în furnalul vieții care ție nu ți-a dat decât o scânteie! Căci atât cât vei trăi, eu voi trăi înlăuntrul tău, în fiecare amintire a ta!”

Unul dintre dragonii seiikinezi care se despărțiseră de șir i se izbi de gât. Menghina care-i prinsese mintea se desfăcu deodată. Se lovi de Onren, tremurând.

— Tané!

Stolul se năpusti asupra lui Norumo. Dragonița Imperială, care era aproape la fel de mare ca fiara, își croi drum prin roi, scoase un răget puternic și-l lovi pe Nenumit cu ghearele. Zburară scântei aurii și, pentru prima oară, apărură găuri în platoșa aceea veche de evuri întregi. Nenumitul răsuci capul, cu dinții dezveliți, dar nu mai reuși să ajungă la Dragonița Imperială.

Onren lovi aerul cu pumnul.

— Pentru Seiiki! strigă ea.

Alți călăreți îi ținură isonul.

Tané strigă cuvintele până când începu s-o doară gâtul.

Amiralul suflă în goarna de război, chemând dragonii la un al doilea atac. De data aceasta, stolul cu care se confruntau era și mai mare, un adevărat zid de aripi.

Scuipătorii-de-foc de peste tot își lăsau baltă luptele cu corăbiile și se-adunau să-și apere stăpânul. Rândurile lor se strângeau în jurul Nenumitului, care se apropia tot mai mult de flotă.

— N-avem cum să trecem de asta!

Onren se prinse cu putere de șa.

— Norumo, du-ne în față!

El scoase un mârâit gros și se duse alături de bătrâni. Tané se încordă când îl văzu pe Amiral întorcându-și fața spre ei. Onren desfăcu un evantai și făcu un semn să înceteze atacul.

Amiralul răspunse și el cu un semn dintr-un evantai. Voia ca ei să se apropie de deasupra. Ceilalți călăreți dădură vestea

mai departe.

Zburară-n sus, spre lună. Când intrară toți deodată în picaj, Tané își miji ochii. Vântul îi răvăși părul. Se întinse după Ascalon și-o scoase din teacă.

De data aceasta, avea să-l lovească.

Într-o clipă, scuipătorii-de-foc le ieșiră în întâmpinare. În următoarea, Tané nu mai văzu decât beznă.

Norumo slobozi un răget. O lumină albastră îi luci între solzi înainte ca fulgerul să-i țâșnească din gură în așchii de lumină. Fiecare fir de păr de pe Tané se zburli. În timp ce Norumo luă în coarne o amfipteră, un alt fulger ieși din miezul vârtejului. Trecu fulgerător pe lângă Onren, se lovi de armura ei și-i arse lui Tané pielea goală de pe braț.

Simți inima oprindu-i-se.

Fulgerul lovi un wyvern, dar nu înainte de-a-i aprinde hainele. Onren îi urlă numele chiar înainte ca Tané să fie aruncată din spinarea dragonului, în haosul din cer.

Vântul îi mângâie veșmântul, dar nu-i stinse și flacăra cumplit de fierbinte de sub piele. O clipă, se simți lipsită de greutate. Nu auzea și nu vedea nimic.

Când își reveni în fire, scuipătorii-de-foc erau mult deasupra ei, iar marea întunecată se învolbura dedesubt. Ascalon îi fu smulsă din mână. O scânteiere argintie, și nevăzută se făcu.

Dăduse greș. Sabia nu mai era. La sfârșitul acestei zile, nu-i aștepta altceva decât moartea.

Își pierduse nădejdea, dar trupul ei nu voia cu niciun chip să se dea bătut. Un simțământ demult îngropat îi spuse să țină seama de pregătirea ei. Toți învățăceii de la Casele de Învățătură fuseseră învățați cum să facă pentru a avea mai mulți sorți de izbândă dacă se întâmpla să cadă din spinarea dragonului. Se întoarse către Hău și deschise brațele, de parcă l-ar fi îmbrățișat.

Apoi, o flamură de un verde tulbure trecu în goană pe sub ea. Fu prinsă de-o coadă încolăcită.

— Te-am prins, surioară.

Nayimathun o ridică pe Tané în spinare.

— Ține-te bine!

Degetele ei se răsfirară pe solzii-i umezi.

— Nayimathun, spuse Tané, cu răsuflarea tăiată.

O fierbințeală copleșitoare i se răspândise de la umăr, în jos pe brațul drept și pe linia gâtului.

— Nayimathun, spuse ea, gâfâind, am pierdut-o pe Ascalon!

— Nu, replică Nayimathun. Povestea asta nu s-a încheiat. A căzut pe puntea *Perlei Dănțuitoare*.

Tané privi în jos, spre corăbii. Părea cu neputință ca sabia să se fi putut feri de apa întunecată.

O altă corabie se fărâmă în bucăți când pulberea-i neagră bubui. Sângerând, cu aripa rănită, Fýredel dădu capul pe spate și scoase un urlet prelung, izvorât din adâncul ființei lui. Până și Tané își dădu seama ce era.

Un strigăt de luptă.

Stolul de deasupra lor se împrăștie. În timp ce se uita într-acolo, jumătate dintre scuipătorii-de-foc se îndepărtară de Nenumit și se repeziră către Fýredel.

— Acum! strigă Tané. Acum, Nayimathun!

Dragonița ei nu șovăi. Porni în zbor către dușman.

— Țintește-i pieptul!

Tané scoase din teacă sabia de la șold. Ploaia-i biciuia fața.

— Va trebui să trecem de solzii lui!

Nayimathun își dezveli dinții. Izbi ce mai rămăsese din avangardă. Ceilalți dragoni o strigau, dar ea nu-i băga în seamă. În timp ce focul le vuia în față, ea trecu valvârtej peste Nenumit și se încolăci în jurul trupului său, așa încât capul să-i fie sub al lui, ferit de dinții și de flacăra lui. Tané îi auzi solzii începând să sfârâie.

— Haide, Tané! se îndemnă singură cu un glas slab.

Uitând de teamă, Tané se-aruncă din spinarea dragoniței și se agăță de un solz. Căldura-i arse mănușile, dar ea urcă mai departe în spinarea Nenumitului, întinzându-se după fiecare bucată de platoșă, folosindu-se de marginile aspre pentru a se sprijini, numărând de la vârful gâtului în sus. Când ajunse la al douăzecilea solz, văzu slăbiciunea, locul unde nu se potrivise niciodată ca lumea, acoperind din nou cicatricea de

dedesubt. Ținându-se cu o singură mână, înfipse tăișul sabiei pe sub solz, își propti bine picioarele pe solzul de dedesubt și trase de mâner cu toată puterea ei.

Nenumitul deschise gura și slobozi o văpaie cumplită, dar, deși focul o umplu de sudoare și o făcu să răsufle greu, Tané continuă să apese. Urlând din pricina efortului, își lăsă toată greutatea când apăsă.

Tăișul sabiei ei plesni. Căzu trei metri, până când întinse mâna și se mai prinse de un solz.

Brațele-i tremurau. Avea să alunece.

Apoi, cu un strigăt de luptă care-o pătrunse până-n măduva oaselor, Nayimathun se cabră. Mânerul sabiei i se prinse între dinți. Scuturând o dată din cap, desprinse solzul.

Aburul țâșni din carnea Nenumitului. Tané aruncă un braț în față ca să n-o ardă – și căzu de pe platoșa lui.

Degetele i se-ncurcară într-o coamă din alge de râu. Se aruncă din nou în spinarea lui Nayimathun. De îndată, dragonul ei se descolăci, cu solzii uscați de flăcări, și se avântă în ocean. Nenumitul porni pe urmele lor, cu botul deschis, dezvăluind flacăra ce-o purta în gâtlej. Tané se înecă din cauza duhorii. Nayimathun scânci ascuțit atunci când dinții ascuțiți ca bricele se strânseră în jurul cozii ei.

Sunetul o pătrunse până-n suflet pe Tané. Își răsuci cuțitul în mână, se întoarse de la mijloc și-l implântă în adâncurile unui ochi negru. Fălcile i se descleștară, dar nu înainte ca solzul și carnea să se rupă-n bucățele. Nayimathun se îndepărtă rostogolindu-se de el, spre Hău. Din trup îi țâșnea sânge.

— Nayimathun!

Lui Tané i se opri numele în gât.

— Nayimathun!

Ploaia se făcu argintie.

— Găsește sabia! Atât spuse dragonul ei, iar cu un glas tot mai slab, izbuti să adauge: Povestea asta trebuie să se încheie aici! Trebuie să se încheie acum!

e

Soldatul încercă s-o împungă pe Ead cu halebarda, aproape nimerindu-i obrazul. Avea fața jilavă, se pișase pe el și tremura atât de puternic, încât îi clănțăneau dinții.

— Nu te mai lupta, prostule! strigă Ead către el. Aruncă-ți arma, altfel nu-mi dai de ales!

Bărbatul purta o cămașă de zale și-un coif cu solzi. Ochii îi erau injectați de epuizare, însă părea cuprins de o fervoare ce-i depășea judecata. Când încercă din nou să o lovească pe Ead, mișcarea îi fu prea slabă, ea se feri, îi alunecă pe sub braț și ridică sabia, despicându-l de la burtă până la umăr.

Bărbatul venise din Marina Draconică. Soldații acesteia luptau ca niște posedați, ceea ce, pesemne, și erau. Posedați de frica de ceea ce s-ar fi putut alege de familiile lor din Cárscaro dacă pierdeau lupta.

Nenumitul dădea târcoale pe sus, pe deasupra corăbiilor. Ead îl privi zvârcolindu-se, iar o fâșie verde-pal se desprinse din el. Sunetul limbii draconice se-auzi peste valuri.

— Sabia! răcni Fýredel. Găsiți sabia!

Jumătate dintre soldații yscalezi se grăbiră să împlinească porunca, iar alții se-aruncară în mare. Sângele se răspândea prin apă, laolaltă cu ceara care apărase corăbiile.

Un wyvern zbură pe deasupra și dădu foc unei dâre de resturi. Urletele răsunau cu putere, în timp ce soldați și marinari deopotrivă erau prăjiți de vii.

Ead își duse mână făcută căuș, plină de sânge, la giuvaierul care stinge. Din el răsuna un zumzet. Precum bătaia unei mici inimi.

„Găsiți sabia!”

Giuvaierul se chema pe sine însuși. Căuta stelele.

Ea mai călcă peste un trup neînsuflețit și o luă spre proră. Zumzetul se opri. Când o luă înapoi spre pupă, începu din nou, mai puternic. *Perla Dănțuitoare* era corabia cea mai apropiată de ea, drept în față, încă plutind.

Plonjă. Trupu-i tăie adânc apa. Un licăr de lumină-i apăru

în cale, în timp ce se-aprindea și mai mult praf de pușcă.

„Fiică a Zālei.”

Știa că vocea era în mintea ei. Era prea limpede, prea înceată, de parcă vorbitorul ar fi fost destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea – dar sub apă, părea că vine direct din Hău.

Vocea Nenumitului.

„Îți cunosc numele, Eadaz uq-Nāra. Slujitorii mei l-au tot șoptit cu glasuri pline de groază. Vorbesc de-o rădăcină a portocalului, o rădăcină care poate-ajunge departe în lume, și să ardă mai departe, auriu, ca soarele.”

Eu sunt slujitoarea lui Cleolind, șarpe!

Cumva, știa cum să-i vorbească.

În noaptea asta, îi voi desăvârși lucrarea.

„Fără mine, n-o să aveți nimic care să vă unească! Vă veți prăbuși în războaie legate de avere și de credință! Vă veți deveni dușmani unii altora! Așa cum ați făcut întotdeauna!”

Ead continuă să înoate. Giuvaierul alb zumzăia, lipit de pielea ei.

„Nu e nevoie să-ți dai viața!”

Capu-i ieși la suprafață, iar ea înotă mai departe.

„Un alt foc îți arde-n inimă. Devino slujitoarea mea, și-am să-i cruț viața lui Sabran Berethnet!” spuse vocea. „Dar dacă nu faci asta, am s-o frâng.”

Va trebui să mă frângi pe mine mai întâi. Și eu m-am dovedit a fi greu de frânt!

Se cățără pe corabie și se săltă pe punte.

„Așa să fie!”

Și, astfel, Nenumitul, urgia tuturor neamurilor, se aruncă asupra corabiei.

Fiecare foc din Hău se stinse. Ead nu mai auzea decât strigătele de teamă, în timp ce moartea venea de deasupra. Numai lumina stelelor străpungea întunericul, dar, în acea lumină, Ascalon strălucea.

Străbătu în fugă *Perla Dănțuitoare.* În jurul ei, se făcu beznă deplină, până ce mai rămaseră numai bătaia inimii ei și sabia. O rugă pe Maică să-i dea puterea care-o umpluse în ziua aceea, în Lasia.

Metal nepământean, care prindea viață la atingerea ei.

Nenumitul deschise fălcile larg, iar un soare alb îi înflori în gură. Ead văzu locul în care-i fusese desprinsă platoșa. Ridică sabia pe care-o făurise Kalyba, sabia pe care-o mânuise Cleolind, sabia care dăinuise în cântece vreme de-o mie de ani.

I-o împlântă în carne până la mâner.

Ascalon străluci orbitor. Avu răgaz, o clipă, să-și vadă pielea de pe mâini mocnind de căldură – o clipă, o veșnicie, ceva între ele –, înainte ca sabia să fie smulsă dintre ele. Fu azvârlită sus în aer, peste punte, peste copastie, în mare. Solzii pătrunseră prin *Perla Dănțuitoare,* retezând-o drept pe mijloc.

Puterea o părăsi la fel de repede pe cât venise.

Îi înfipsese tăișul în inimă, după cum Maica nu izbutise, dar nu era suficient. Trebuia legat în Hău pentru a muri. Iar ea purta cheia.

Giuvaierul pluti prin fața ei. Steaua dinlăuntrul lui străluci în întuneric. Ce mai tânjea să doarmă o veșnicie!

O altă lumină licări în umbre. Fulgerul, pâlpâind într-o pereche de ochi enormi.

Tané și dragonul ei. O mână se întinse prin apă, iar Ead se agăță de ea.

Se ridicară din ocean, îndreptându-se către stele. Tané ținea giuvaierul albastru în mâni Nenumitul se zvârcolea în Hău, cu capul dat pe spate, cu flăcări șiroindu-i din gură precum lava din scoarța pământului, cu Ascalon încă înfiptă în piept

Tané își împreună mâna dreaptă cu a lui Ead și-și împinse degetele între încheieturile pumnului ei, astfel încât să țină amândouă giuvaierul care stinge. Se lipi de inima ei, care bătea tot mai stins.

— Împreună! șopti Tané. Pentru Neporo! Pentru Cleolind!

Încet, Ead întinse și cealaltă mână, iar degetele lor se împreunară pe giuvaierul care înalță.

Gândurile-i slăbeau cu fiecare răsuflare, dar sângele ei știa ce are de făcut. Era un simțământ adânc înrădăcinat, de-o vârstă cu copacul.

Oceanul se înălță la porunca lor. Jucară acest ultim joc pe

rând, fără să-și dea drumul una alteia din strânsoare.

Îi făcură un cocon, ca două croitorese ce țeseau valurile. Aburii umplură aerul în timp ce-l legau pe Nenumit de mare, iar întunericul stinse cărbunele fierbinte din inima lui.

El ridică privirea spre Ead pentru ultima oară, iar ea pătrunse cu privirea până-n adâncul lui. O străfulgerare o orbi din locul în care Ascalon îl sfârtecase. Fiara din Munte slobozi un urlet, apoi se făcu nevăzută.

Ead știa c-avea să audă toată viața acel sunet. Avea să-i răsune în visele fără de liniște, precum un cântec prin deșert. Dragonii de la Răsărit se-aruncară după el, ca să-l conducă spre mormânt. Marea se închise în urma lor, acoperindu-i cu totul.

Iar în Hău se făcu liniște.

72. Apus

Pe dealurile țepușelor, wyrmul Valeysa murise, doborâtă de un harpon. În jurul ei, pe pământ, erau împrăștiate rămășițe pământești de oameni și wyrmi.

Fýredel nu rămăsese să-și apere teritoriul draconic. În schimb, își chemase fratele și sora ca să se năpustească asupra armatelor unite de la Miazănoapte, Răsărit și Apus. Ei dăduseră greș. Cât despre Fýredel însuși, acesta pornise în zbor imediat ce Nenumitul dispăruse sub valuri, iar urmașii lui se împrăștiaseră din nou.

Soarele răsărea deasupra Yscalinului. Lumina lui cădea peste sânge și scrum, peste foc și oase. O seiikineză pe nume Onren îl adusese pe Loth acolo în spinarea unui dragon ca s-o găsească pe Margret. Stând pe câmpia pustiită, se căzni să-și arunce privirea spre Cárscaro.

Din orașul cândva măreț se înălța fumul. Nimeni nu reușise să-i spună dacă donmata Marosa supraviețuise peste noapte. Ceea ce se știa *totuși* era că regele Sigoso, ucigașul de regine, murise. Leșu-i secătuit de vlagă era atârnat de Poarta Niundei. Vederea lui îi făcuse soldații să dezerteze.

Loth se ruga ca prințesa să fi scăpat cu viață. Din tot sufletul, se ruga să fie acolo, pregătită de încoronare.

Spitalul de campanie se afla la patru kilometri de locul în care se pornise bătălia. Câteva corturi fuseseră ridicate în apropierea unui pârâu de munte, iar în afara lor fluturau steagurile tuturor națiilor.

Răniții urlau din pricina durerilor cumplite. Unii aveau arsuri care le pătrunseseră adânc în carne. Alții erau atât de plini de sânge, încât erau de nerecunoscut. Loth îl zări pe Jantar, regele ersyrienilor, printre cei grav răniți, zăcând lângă războinicii lui, oblojit din toate părțile. O femeie cu piciorul zdrobit mușca dintr-o curea de piele, în timp ce chirurgii i-l amputau de la genunchi. Vindecătorii aduceau găleți cu apă.

O găsi pe Margret într-unul dintre corturile pentru răniții inyshieni. Ușile de pânză-i fuseseră deschise, ca să lase să iasă duhoarea de oțet.

Peste fuste avea legat un șorț plin de sânge. Era îngenuncheată lângă sir Tharian Lintley, care stătea nemișcat, plin de vânătăi, pe o targă. O rană adâncă i se întindea de la falcă la tâmplă. Fusese cusută cu grijă, dar avea să rămână toată viața cu o cicatrice.

Margret ridică privirea spre Loth. O clipă, i se împăienjeniră ochii, de parcă ar fi uitat cine e.

— Loth!

Se lăsă pe vine lângă ea. Când ea se sprijini de el, o cuprinse cu brațele și-și lăsă bărbia pe creștetul ei.

— Cred c-are să fie bine!

Mirosea a fum.

— Un soldat i-a făcut asta. Nu un wyrm.

Margaret i se cuibări la piept.

— E mort.

O sărută pe frunte.

— S-a terminat, Meg.

Fața ei era mânjită de cenușă. Ochii i se umplură de lacrimi, după care își duse o mână tremurândă la gură.

Afară, o rază de lumină se întindea în zare, roz ca un

trandafir sălbatic. În timp ce zorii unei noi dimineți de primăvară se iveau în Țepușe, se țineră strâns în brațe și o urmăriră acoperind cerul cu aur.

73. Apus

Brygstad, capitala Statului Liber al Mentendonului, bijuteria coroanei învățăturii în Apus. Ani întregi visase să se întoarcă pe străzile orașului. Văzu casele înalte și înguste, fiecare cu câte-un fronton în chip de clopot.

Văzu acoperișurile parcă acoperite cu zahăr. Văzu turla cu frunze a Sanctuarului Sfântului, înălțându-se semeață din inima orașului.

Niclays Roos stătea într-o trăsură încălzită, înfofolit într-o haină de blană. Cât bolise la palatul Ascalon, Înalta Prințesă Ermuna ceruse, printr-o scrisoare, prezența lui la curte. Cunoștințele sale despre Răsărit, îi spusese ea-n scrisoare, aveau să îmbogățească legătura dintre Mentendon și Seiiki. Ba chiar era posibil să fie chemat pentru a ajuta la o nouă înțelegere legată de negoț cu Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

Nici nu voia să audă de așa ceva. Curtea aceea era bântuită. N-avea ce găsi acolo în afară de nălucile propriului trecut.

Și totuși, trebuia neapărat să-și arate fața. Nu se cădea să refuze o invitație regală, mai ales dacă nu voia să fie iar alungat.

Trăsura trecu hurducându-se peste Podul Soarelui. Privi pe fereastră la râul Bugen, care înghețase, și la turlele înzăpezite ale orașului pe care-l pierduse. Trecuse acest pod pe jos, pe vremea când venise pentru prima dată la curte, călătorind dinspre Rozentun într-o căruță cu fân. Pe vremea aceea, nu-și îngăduia huzurul unei trăsuri. Mama lui îl lăsase fără moștenire, arătând, nu fără greșeală, că făcea cât rangul lui. Nu avusese decât cămașa de pe el și-o limbă ascuțită.

Lui Jannart îi fusese mai mult decât suficient.

Brațul stâng i se termina chiar sub cot. Deși îl durea uneori,

durerea era ușor de ignorat.

Moartea îl sărutase pe obraz pe *Perla Dănțuitoare*. Doctorii inyshiem îl asiguraseră că, de vreme ce trecuse greul, ceea ce-i mai rămăsese din braț avea să se vindece. Nu avusese niciodată încredere în medicii inyshieni – erau cu toții niște escroci plini de falsă evlavie –, dar nu avea ce face, trebuia să-i creadă.

Eadaz uq-Nāra fusese cea care-l rănise de moarte pe Nenumit cu Sabia cea Adevărată. *Apoi,* de parcă n-ar fi fost suficiente fapte de vitejie pentru o singură noapte, ea și Tané Miduchi îl dăduseră gata cu giuvaierele. Așa ceva se mai pomenise numai în legende, o poveste ce merita să-și primească nemurirea prin cântece – iar Niclays dormise pe toată durata afurisitei de bătălii. Gândul făcu să i se ridice ușor colțul gurii într-un zâmbet. Jannart ar fi râs de-ar fi crăpat.

Undeva, în oraș, băteau clopotele. Cineva se căsătorea astăzi.

Trăsura trecu pe lângă Teatrul Statului Liber. În unele seri, Edvart se deghiza într-un lord neînsemnat și ieșea pe furiș alături de Jannart și Niclays ca să vadă câte-o operă, un concert sau o piesă de teatru. Ieșeau mereu la băute în Cartierul Vechi, astfel încât Edvart să lase grijile deoparte pentru o vreme. Niclays închise ochii, amintindu-și de râsetele prietenilor lui care se prăpădiseră de multă vreme.

Măcar câțiva dintre prietenii lui reușiseră să nu se prăpădească. După Asediul din Cárscaro, o mână de iscoade fuseseră trimise pe urmele Layei. În timp ce el zăcea la pat la bordul *Perlei Dănțuitoare,* cuprins de febră, își amintise câteva lucruri despre acea peșteră în care fuseseră închiși amândoi – adică vinele roșii ce șerpuiau prin pereții ei.

O găsiseră pe Muntele Groazei. Aproape moartă de sete, fusese pusă pe picioare într-un spital de campanie, iar înalta Conducătoare Kagudo o dusese înapoi în Nzene pe corabia ei. După zeci de ani petrecuți departe de casă, ajunsese în sfârșit acasă, și deja-i scrisese ca să-l invite s-o viziteze.

Avea să meargă în curând, după ce vedea destul din

Mentendon ca să fie sigur că e unde trebuia să fie. Ca să fie sigur că e adevărat.

Trăsura se opri la porțile palatului Brygstad – o clădire sumbră, din calcar negru, care-ascundea un interior de marmură albă poleită cu aur. Un străjer îi deschise ușa.

— Doctore Roos, rosti acesta, Alteța Sa Regală, Înalta Prințesă Ermuna, vă dorește bun-venit înapoi la curtea menteză!

Căldura făcea să-l usture ochii. Văzu vitraliul de la fereastra dormitorului care era camera cea mai de sus.

— Încă nu!

Străjerul părea mai mult decât uluit.

— Doctore, repetă el, Alteța Sa Regală vă așteaptă la prânz!

— La prânz, băiete dragă. Acum nu-i prânzul.

Se lăsă pe spate.

— Poți să-mi iei lucrurile, dar eu mă duc în Cartierul Vechi.

Cu jumătate de gură, străjerul dădu porunca.

Trăsura trecu zgâlțâindu-se prin partea de miazănoapte a orașului, pe lângă librării, muzee, case ale breslașilor și brutării. Dorindu-și cu nesaț să vadă priveliștile, Niclays se propti în cot. Dinspre piața în aer liber pluteau miresme, aceleași miresme la care visase adesea pe Orisima. Turtă-dulce și gutui zaharisite. Plăcinte care se tăiau cu latul cuțitului, scoțând la iveală o spirală din pere, brânză și bucăți de ou fiert tare dinlăuntru. Clătite presărate cu zahăr ars. Tartele cu mere pe care-i plăcea să le mănânce în timp ce se plimba de-a lungul râului.

Pe la toate colțurile, la tarabe se vindeau pamflete și tratate. Priveliștea-l duse pe Niclays cu gândul la Purumé și Eizaru, prietenii lui din cealaltă parte a lumii. Poate, atunci când și dacă avea să se ridice opreliștea de-a cutreiera mările, aveau să poată umbla pe aceste străzi alături de el.

Trăsura opri la un han dărăpănat de pe un bulevard ce pornea din piața Buruna. Vopseaua aurie de pe pancartă se uscase, dar, pe dinăuntru, Mândrul Soare era întocmai la fel cum și-l amintea el.

Avea ceva de făcut înainte să se-arate în fața curții. Avea să

caute nălucile, până nu-l găseau ele.

e

Datina cerea ca oamenii din Mentendon să fie lăsați să-și doarmă somnul de veci în locul lor de baștină. Numai în cazuri rare se îngăduia ca ei să fie înmormântați altundeva.

Jannart fusese unul dintre acele cazuri rare. Datina cerea ca el să fie înmormântat în Zeedeur, dar Edvart, sfâșiat de durere, îi acordase celui mai drag prieten al său onoarea de-a fi înmormântat în Țintirimul de Argint, acolo unde erau înmormântate vlăstarele Casei Lievelyn. La scurt timp după aceea, pe Edvart îl năpădiseră frigurile și i se alăturase acolo, laolaltă cu fiica lui nou-născută.

Țintirimul se afla aproape de Cartierul Vechi. Zăpada se depusese pe pământul lui, deasă și neatinsă.

Niclays nu vizitase niciodată mausoleul. În schimb, fugise în Inys, copleșit de nevoia de-a tăgădui. Necrezând într-o viață de apoi, nu văzuse rostul statului de vorbă cu o bucată de piatră.

Aerul din mausoleu era rece ca gheața. O efigie, sculptată din alabastru, zăcea pe mormânt.

În timp ce se apropie de el, Niclays răsuflă adânc. Oricine-i sculptase imaginea, îl cunoștea bine când se-apropiase de patruzeci de ani. Pe scutul statuii, reprezentând ocrotirea Sfântului după moarte, era o inscripție.

JANNART UTT ZEEDUR
NU CĂUTA SOARELE DE LA MIEZUL NOPȚII PE PĂMÂNT
CAUTĂ-L, DAR ÎNLĂUNTRU

Niclays își răsfiră degetele peste cuvinte.

— Oasele tale-s în urma mea. Înaintea mea nu-i nimic. Tu ești mort, eu sunt bătrân, murmură el. Multă pică ți-am mai purtat eu ție, Jannart. Prea mă obișnuisem cu gândul că am să mor înaintea ta. Poate-am și încercat să m-asigur că așa o să fie. Te-am urât – ți-am urât și amintirea – pentru că ai plecat primul. Pentru că ai plecat de lângă mine.

Cu un nod în gât, se răsuci din trunchi. Lăsându-se în genunchi la podea, cu spatele la mormânt, își strânse brațele între genunchi.

— Am lăsat-o de izbeliște, Jan.

Glasu-i deveni aproape prea slab ca să se-audă.

— M-am rătăcit cu totul și am pierdut-o din vedere pe nepoata ta! Când lupii au încercuit-o pe Truyde, eu n-am fost acolo ca să-i alung. M-am gândit…

Niclays clătină din cap.

— M-am gândit la moarte. Când m-au adus sus de pe *Perla Dănțuitoare,* am văzut marea arzând. Lumină din întuneric. M-am uitat în Hău și aproape m-am lăsat să cad.

Chicoti sec.

— Apoi, am făcut un pas în spate. Prea îndurerat ca să trăiesc, prea laș ca să mor. Însă tu… M-ai trimis în acea călătorie cu un motiv anume. Singurul mod prin care să te pot cinsti mai departe la care m-am putut gândi a fost să continui să trăiesc. M-ai iubit. Necondiționat. Ai văzut omul care puteam fi. Și am să fiu acel om, Jan! Am să rezist, soarele meu de la miezul nopții!

Atinse încă o dată chipul de piatră, buzele care semănau atât de bine cu cele adevărate.

— Am să-mi învăț inima să bată iar!

Îl durea sufletul să-l lase așa, în întuneric. Și totuși, îl lăsă. Oasele-acelea îi dăduseră demult drumul din strânsoarea lor.

Afară, ninsoarea se mai potolise, dar tot era un ger aprig. În timp ce mergea înapoi prin țintirim, cu lacrimile înghețate pe obraji, o femeie intră pe porțile din fier forjat, purtând o haină căptușită cu blană de samur. Când privi în sus, deschise gura, iar Niclays înmărmuri.

O cunoștea bine.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt stătea în țintirim.

— Niclays! șopti ea.

— Aleidine! răspunse el, nevenindu-i a crede.

Încă era o femeie frumoasă, deși era la vârsta de aur. Părul arămiu, des ca întotdeauna, avea șuvițe cărunte și era prins într-un coc. Încă avea inelul de logodnă la mână, dar nu era

pe degetul arătător, unde-ar fi trebuit să fie. Nu fusese înlocuit cu nici un alt inel.

Se priviră țintă. Aleidine își veni în fire prima.

— Chiar te-ai întors!

Scoase un sunet, aproape ca un hohot de râs.

— Am auzit eu niște zvonuri, dar nu am îndrăznit să le dau crezare.

— Da, într-adevăr! După mai multe încercări!

Niclays încercă să se adune, dar parcă-i pierise vocea.

— Eu, ăăă – tu locuiești aici acum? Adică, în Brygstad. Nu în țintirim.

— Nu, nu. Tot în Casa Mătăsii, dar acum locuiește Oscarde aici. Am venit să-l văd. Și m-am gândit să trec și pe la Jannart.

— Bineînțeles!

O clipă, se lăsă tăcerea între ei.

— Stai lângă mine, Niclays! îi ceru Aleidine, zâmbind scurt. Te rog!

Se gândi dacă era înțelept s-o urmeze, dar până la urmă o făcu, pornind spre o bancă din piatră de lângă zidul țintirimului. Aleidine scutură zăpada de pe bancă înainte de-a se așeza. Își aduse aminte cum stăruia ea să facă lucruri de care de obicei s-ar fi ocupat servitorii, cum ar fi lustruirea incrustațiilor și ștergerea de praf a portretelor pe care Jannart le atârna prin casă.

Un timp îndelungat, liniștea continuă, neîntreruptă. Ani întregi, se întrebase ce-avea să spună dacă avea s-o întâlnească din nou pe Aleidine. Acum, descoperi că rămăsese fără cuvinte.

— Niclays, brațul tău!

Mantia-i căzuse, dezvăluindu-i ciotul.

— A, da! Pirații, dacă-ți vine să crezi! răspunse el, silindu-se să zâmbească.

— Îmi vine să cred! Lumea vorbește prin orașul ăsta! Deja ești cunoscut ca aventurier!

Îi răspunse printr-un zâmbet ușor, care-i adânci ridurile din jurul ochilor.

— Niclays, știu că… noi doi nu am vorbit ca lumea de când

a murit Jannart. Ai plecat atât de repede către Inys…

— Nu! se împotrivi el cu un glas răgușit! Știu că trebuie să-ți fi dat seama. După atâta amar de ani…

— Nu caut să te mustru, Niclays, rosti ea cu blândețe. Am ținut foarte mult la Jannart, dar nu eu am fost stăpâna inimii lui. Familiile noastre ne-au aranjat căsătoriile, după cum bine știi. N-a fost alegerea lui.

Fulgii de nea i se agățau de gene.

— A fost un om deosebit! Nu mi-am dorit altceva pentru el decât să aibă parte de fericire. Tu ai fost acea fericire, Niclays, și nu-ți port pică. De fapt, îți mulțumesc!

— Jannart ți-a jurat doar ție credință, nimănui altcuiva. Lui. A jurat-o într-un sanctuar, de față cu martori, spuse Niclays, cu glasul gâtuit. Ai fost mereu o femeie evlavioasă, Ally!

— Am fost, și sunt, recunoscu ea, și de aceea, deși Jannart și-a încălcat acel jurământ față de mine, eu nu am vrut să-l încalc pe-al meu față de el. Am jurat, întâi de toate, să-l iubesc și să-l apăr.

Își puse o mână delicată peste a lui.

— Avea nevoie de iubirea ta. Cea mai bună cale de-a mă ține de ceea ce i-am făgăduit era să-l las să se bucure în liniște de ea. Și să te poată iubi, la rândul lui.

Chiar credea ce spunea. Sinceritatea-i era săpată adânc pe față. Niclays încercă să vorbească, dar cuvintele, oricare-ar fi fost ele, îi rămaseră-n gât. Își răsuci mâna și-o prinse pe-a ei, în schimb.

— Truyde, spuse el, în cele din urmă. Unde-a fost înmormântată?

Durerea din privirea ei era de neîndurat.

— Regina Sabran a pus să-mi fie trimise rămășițele ei, spuse ea. Odihnește pe domeniul familiei noastre, din Zeedeur.

Niclays o strânse și mai tare de mână.

— I-a fost cumplit de dor de tine, Niclays, spuse ea. Semăna atât de mult cu Jannart! L-am văzut în zâmbetul ei, în inteligența ei… Îmi doresc s-o fi văzut și tu devenind femeie!

Ceva îl apăsa pe piept, făcându-l să-i fie greu să răsufle. Îi tremura falca din pricina străduinției de-a se stăpâni.

— Ce-ai să faci acum, Niclays?

Înghiți în sec, încercând să scape de gustul durerii.

— Tânăra noastră prințesă dorește să-mi ofere un loc la curte, răspunse el, dar mai degrabă aș prelua un post de profesor. Nu că mi-ar oferi cineva unul.

— Întreab-o! îl îndemnă Aleidine. Sunt sigură că Universitatea din Brygstad te-ar primi cu brațele deschise.

— Un fost exilat, care cochetează cu alchimia și a petrecut câteva săptămâni lucrând pentru pirați, replică el sec. Da, ăsta pare un om pe care cineva l-ar vrea plămădind mințile vlăstarelor viitoare!

— Ai văzut mai mult din lume decât au putut unii scrie despre ea. Gândește-te numai cu câte lucruri noi poți veni, Niclays. Ai putea scutura catedrele de praf, ai putea face să prindă viață cuvintele din manuale.

Posibilitatea-l ungea pe suflet. Nu se gândise serios la asta, dar poate că *avea* s-o întrebe pe Ermuna dacă poate interveni în numele lui.

Aleidine privi spre mausoleu. Răsuflarea-i ieșea tremurând, ca un abur alb.

— Niclays. Înțeleg dacă dorești să-ți trăiești viața ca un cu totul alt om. Dar… De m-ai ferici din când în când cu tovărășia ta…

— Da. Îi mângâie mâna și adăugă: Desigur c-o voi face, Aleidine!

— Tare mult m-aș mai bucura. Și bineînțeles, te-aș readuce în lume. Știi tu, eu am un prieten drag la universitate, cam de anii noștri, care știu sigur că s-ar bucura să te cunoască. Alariks. Predă astronomia.

Îi sclipeau ochii.

— Sunt *sigură* că ți-ar plăcea de el!

— Ei bine, pare…

— Și Oscarde – vai, Oscarde ar fi peste măsură de bucuros să te revadă. Și bineînțeles, poți să rămâi la mine cât timp dorești…

— Cu siguranță n-aș dori să tulbur pe nimeni, dar…

— Niclays, i-o reteză ea, tu faci parte din familie. Tu nu ne-ai putea tulbura niciodată!

— Ești foarte bună la suflet!

Se priviră unul pe celălalt o vreme, cu răsuflarea tăiată de revărsarea subită de curtoazie. În cele din urmă, Niclays reuși să zâmbească, iar Aleidine făcu la fel ca el.

— Acum, am auzit că ai audiență cu Înalta noastră Prințesă! N-ar cam fi vremea să te pregătești?

— Ba ar cam fi, recunoscu Niclays, dar, mai întâi, oare-aș putea să-ți cer un mic favor?

— Desigur.

— Vreau să-mi povestești în – se uită la ceasul de buzunar – două ceasuri tot ce s-a întâmplat de când am plecat din Ostendeur. Trebuie să ajung din urmă ani întregi de politică și de vești, și nu vreau să par ultimul neghiob în fața prințesei noastre. Jannart era istoricul, știu, dar mai știu și că tu cunoști tot ce-i de știut când vine vorba de bârfe.

Aleidine chicoti.

— Aș fi încântată, răspunse ea. Haide! Putem să ne plimbăm pe lângă Bugen! Și poți să-mi povestești totul despre aventura ta!

— O, domniță dragă, spuse Niclays, am trecut prin destule cât să umplu o carte întreagă!

74. Apus

La Serinhall, lordul Arteloth Beck lucra într-un birou, cu un teanc de scrisori și un caiet legat în piele lângă el. Părinții-i plecaseră o săptămână, chipurile ca să schimbe atmosfera, dar Loth știa că mama lui încerca să-l pregătească pentru viitor. Pentru a fi conte de Goldenbirch, cu un loc în Sfatul Virtuților, răspunzător de cea mai mare provincie din Inys.

Nădăjduise ca, odată cu trecerea anilor, să se schimbe ceva în el, precum un ceasornic pus în mișcare, și că el avea să fie pregătit pentru asta. În schimb, el tânjea după viața de la

curte.

Unul dintre prietenii lui cei mai dragi murise. Cât despre Ead, știa că nu avea să rămână în Inys pentru totdeauna. Se dusese vestea că ea îl ucisese pe Nenumit, și ea nu voia câtuși de puțin să aibă parte de renumele ce venea odată cu această faptă. Mai devreme sau mai târziu, calea ei avea să o poarte către Miazăzi.

Curtea n-avea să mai fie niciodată la fel fără ei doi. Și totuși, era locul în care el se simțise cel mai bine. Era locul în care Sabran avea să conducă ani buni de aici înainte. Iar el voia să fie acolo, alături de ea, în inima țării lor, ca să ajute la începutul unei noi epoci de aur pentru Inys.

— Bună seara!

Margret intră în birou.

— Cred că omul mai și bate la ușă, zise Loth, căscând.

— Am bătut, frățioare! De câteva ori, chiar!

Îi puse mâna pe umăr.

— Ia de-aici! Vin fiert!

— Mulțumesc!

Sorbi recunoscător o gură.

— Cât e ceasul?

— S-a dus demult vremea la care trebuia să adormim amândoi!

Margret se frecă la ochi.

— Tare ciudat mai e să fim singuri. Fără mama și tata. Ce-ai făcut atâtea ceasuri treaz?

— De toate!

O simți urmărindu-l în timp ce închidea caietul. În el erau trecute toate cheltuielile casei.

— Mai degrabă ai vrea să fii la palat, continuă Margret pe un ton blând.

Îl cunoștea prea bine. Loth nu făcu decât să bea vinul, lăsându-l să-i încălzească stomacul.

— Mi-a plăcut mereu la Serinhall! Iar ție ți-a plăcut mereu la curte. Și totuși, eu am fost al doilea copil născut, așa că tu trebuie să fii conte de Goldenbirch.

Margret oftă.

— Bag de seamă că mama a socotit că meriți o copilărie departe de Goldenbirch, dacă tot o să fii zi-lumină acolo. De fapt, pe amândoi ne-a făcut să ne îndrăgostim de locul nepotrivit.

— Mda!

Fu nevoit să zâmbească, gândindu-se că era prea de tot.

— Asta e! N-avem ce face!

— Nu știu ce să zic. Inysul se schimbă, reluă Margret, cu o sclipire în ochi. Următorii câțiva ani vor fi grei, dar vor da un nou chip țării acesteia. Trebuie să ne deschidem zările.

Loth ridică privirea spre ea, cu sprâncenele încruntate.

— Tu chiar spui lucruri din cele mai ciudate, surioară!

— Cei mai înțelepți dintre noi nu sunt prețuiți la vremea lor.

Îl strânse de umăr, apoi puse o scrisoare în fața lui.

— Asta a sosit azi-dimineață. Încearcă să dormi ceva vreme, frate!

Plecă.

Loth întoarse scrisoarea pe dos și văzu pecetea din ceară. Pe ea era gravată stema Casei Vetalda.

I se strânse inima cât un pumn. Rupse pecetea și despături scrisoarea ce conținea un scris elegant.

În timp ce citea, o briză intră iute pe fereastra deschisă. Mirosea a iarbă proaspăt tăiată, a fân și a viața de care-i fusese dor cât timp fusese departe de casă. Mirosurile Goldenbirch-ului.

Ceva se schimbase. Alte mirosuri dădeau năvală precum rămășițele aduse de valuri în visele lui. Sare, smoală și vânt rece de mare. Vin îndoit, cu ghimbir și nucșoară. Și lavandă. Floarea ce-i înmiresmase visul despre Yscalin.

Luă pana în mână și începu să scrie.

e

Focul ardea mocnit în Casa Măceșului. Pe marginea fiecărei ferestre era chiciură, albă precum dantela. În întuneric, Sabran stătea întinsă pe un divan, amețită de vin, părând gata

să adoarmă. După vatră, trecută demult de culmea oboselii, Ead o sorbea din priviri.

Uneori, când o privea pe Sabran, aproape că o credea Regele Trist, urmărind o nălucire peste dune. Apoi, Sabran îi atingea buzele sau venea la ea în dormitor, iar ea-și dădea seama că era aievea.

— Am ceva să-ți spun.

Sabran o privi.

— Sarsun a venit la mine cu câteva zile în urmă, murmură Ead. Cu o scrisoare din partea lui Chassar.

Vulturul de nisip intrase în zbor în palatul Ascalon și i se oprise pe braț, purtând o scrisoare. Lui Ead îi luase multă vreme să-și adune curajul pentru a o citi și și mai multă vreme pentru a-și descurca simțămintele după ce o citi.

Preaiubito…

Nu am cuvinte să vorbesc despre mândria mea auzind de faptele tale din Hău, nici despre ușurarea mea că inima ta bate cu la fel de multă putere ca întotdeauna. Când Abatesa ți-a trimis sora să te reducă la tăcere, eu nu am fost în stare de nimic. Laș cum sunt, ți-am greșit, așa cum i-am făgăduit Zālei că nu aveam să fac niciodată.

Și totuși, îmi reamintesc – așa cum se întâmplă întotdeauna – că tu n-ai avut niciodată nevoie de ocrotirea mea. Tu singură îți ești pavăză.

Îți scriu cu mult-așteptate vești. Domnițele Roșii doresc ca tu să te întorci în Lasia, ca să iei mantia Abatesei. Dacă primești, ne vom întâlni în Kumenga, în prima zi de iarnă. Le-ar prinde bine mâna ta îndemânatică și mintea ta limpede. Cel mai bine le-ar prinde inima ta.

Nădăjduiesc c-ai să mă poți ierta! Oricum, portocalul te-așteaptă.

— S-a dus vestea că eu am fost ucigașa, anunță ea. E cea mai mare onoare pe care mi-ar fi putut-o acorda.

Încet, Sabran se ridică în capul oaselor.

— Mă bucur pentru tine!

O luă pe Ead de mână.

— L-ai ucis pe Nenumit. Iar acesta a fost visul tău.

Privirile li se întâlniră.

— Ai să primești?

— Dacă mă duc, spuse Ead, am să pot plămădi viitorul Abației.

Își împreunară degetele.

— Patru dintre Înalții Apuseni au murit. Asta înseamnă că wyvernii și toți urmașii lor și-au pierdut flacăra – dar chiar și fără ea, ei tot rămân o primejdie pentru lume. Trebuie neapărat vânați și uciși, oriunde s-ar afla. Și, desigur… un mare dușman rămâne în libertate.

— Fýredel.

Ead încuviință din cap.

— Trebuie neapărat să fie vânat, spuse ea, dar, ca Abatesă, aș putea să mă asigur și că Domnițele Roșii se străduiesc să asigure statornicia acestei lumi. A unei lumi în afara umbrei Nenumitului.

Sabran mai turnă câte-un pahar de lichior de pere pentru fiecare.

— Ai fi în Lasia, spuse ea, pe un ton șovăitor.

— Da.

În aerul dintre ele se simți deodată încordarea.

Ead nu fusese niciodată destul de naivă ca să creadă că și-ar fi putut construi o viață împreună în Inys. Ca vicontesă, era potrivită pentru căsătoria cu o regină, dar nu putea fi prințesă consoartă. Nu mai voia titluri și daruri, nu mai voia locul de lângă tronul de marmură. Căsătoria cu o regină cerea credință doar meleagurilor ei, iar devotamentul lui Ead nu era rezervat decât pentru Maică.

Și totuși, ceea ce exista între ele nu putea fi tăgăduit. Sabran Berethnet era aceea care cânta sufletului ei.

— Aș veni să te văd, spuse Ead. Nu… des, nădăjduiesc că înțelegi lucrul acesta. Locul Abatesei este la Miazăzi. Dar aș găsi o cale.

Luă un pahar.

— Știu că ți-am mai spus lucrul ăsta, Sabran, dar nu te-aș

învinovăți dacă ai alege să trăiești astfel.

— Aș fi în stare să trăiesc cincizeci de ani de una singură pentru o singură zi cu tine!

Ead se dezbrăcă și se duse lângă ea. Sabran se mută mai sus, apoi își încolăciră picioarele una în jurul alteia.

— Și eu am ceva să-ți spun, zise Sabran. Cam peste zece ani, am de gând să abdic. Am să mă folosesc de timpul rămas până atunci ca să asigur o trecere lină a puterii de la Casa Berethnet la un alt conducător.

Ead ridică din sprâncene.

— Poporul tău crede în divinitatea casei sale, spuse ea. Cum ai să lămurești asta în fața lui?

— Am să le spun că, acum că Nenumitul a murit, jurământul vechi de câteva evuri al Casei Berethnet – acela de-a-l ține la depărtare – s-a împlinit. Apoi, am să țin seama de făgăduință pe care i-am făcut-o lui Kagudo, spuse ea. Am să îi dezvălui poporului meu adevărul. Despre Galian. Despre Cleolind. Va fi o Mare Reformă a Întinderii Virtuților. Vor fi ani de tăgăduire, de furie – dar asta trebuie să facem.

Ead îi văzu privirea oțelită.

— Așa să fie!

Își lăsă capul pe umărul lui Sabran.

— Cine o să conducă în locul tău?

Sabran își sprijini obrazul de fruntea lui Ead.

— Inițial, am crezut că trebuie să fie unul din următoarea generație de Duci Spirituali. Poporului i-ar fi mai ușor să îmbrățișeze un nou conducător din rândurile nobilimii. Dar sincer… Nu cred că e bine ca viitorul unei țări să stea în zămislirea pruncilor. O femeie e mai mult decât un pântece ce trebuie însămânțat. Poate că am să pot merge mai departe cu această Mare Reformă. Poate că am să reușesc să zgudui temeliile succesiunii.

— Cred că ai fi în stare!

Ead își plimbă degetul pe clavicula ei.

— Poți fi foarte convingătoare!

— Bănuiesc că am moștenit acest dar de la strămoașa mea.

Ead știa cât de tare o bântuia Kalyba. Kalyba și profeția pe

care aceasta o făcuse. Adesea, Sabran se trezea noaptea, amintindu-și de vrăjitoarea al cărei chip îl oglindea pe-al ei.

După ce se vindecase, Ead dusese trupul neînsuflețit al Kalybei în Nurtha. Îi fusese greu să găsească pe cineva care s-o ducă pe insulă într-o barcă cu vâsle, dar în cele din urmă, când o recunoscuse pe Ead ca vicontesă de Nurtha, o femeie o dusese peste Marea cea Mică.

Puținii oameni care locuiau în Nurtha vorbeau numai morgishiană și își atârnau la uși rădăcini de păducel. Nu-i vorbise niciunul în timp ce își croia drum prin pădure.

Păducelul se prăbușise, dar nu putrezise. Ead vedea că fusese cândva la fel de impunător precum fratele lui de la Miazăzi. Stătuse printre crengile lui și își închipuise o fată inyshiană culegând un fruct roșu, care-i schimbase viața pentru totdeauna.

O lăsase pe Vrăjitoarea din Inysca să se odihnească la umbra copacului. Tot ce mai rămăsese din stirpea Primilor Născuți trăia acum doar înlăuntrul lui Sabran și al lui Tané.

O vreme, numai trosnetul focului tulbura liniștea. În cele din urmă, Sabran se așeză pe taburetul din fața lui Ead, ca să stea cu fața una spre cealaltă, și-și împreunară degetele.

— Să nu râzi de mine!

— Ai să zici vreo nerozie?

— Se prea poate.

Sabran se opri, de parcă ar fi vrut să se adune.

— În zilele dinaintea Întinderii Virtuților, oamenii Inyscăi își făceau unul altuia o juruință casnică. O făgăduință c-aveau să-și facă împreună o casă.

O privi în ochi.

— Tu trebuie să-ți faci datoria de Abatesă! Eu trebuie să îmi fac datoria de Regină a Inysului. O vreme, trebuie să ne vedem fiecare de drumul ei… Dar, peste zece ani, ne vom revedea pe nisipul din Perchling. Și ne vom găsi „undeva-ul”.

Ead coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

Zece ani fără să fie alături de ea în fiecare zi. Zece ani de despărțire. Gândul îi pustia sufletul.

Dar știa cum să tânjească după ceva îndepărtat. Știa cum să

îndure.

Sabran îi privi chipul îndelung. Într-un final, Ead se aplecă spre ea și-o sărută.

— Zece ani, spuse ea, și niciun răsărit mai mult!

75. Răsărit

Palatul Imperial era aproape la fel cum fusese ultima oară când lady Tané Miduchi pusese piciorul pe holurile lui. În timp ce soarele apunea, ea se îndepărtă de Sala Stelei Căzute, trecând de servitori care-i netezeau calea cu lopețile și suflându-și în mâini ca să și le încălzească.

În timp ce-și readuna puterile, pregătindu-se pentru întoarcerea formală în Înalta Strajă a Mării, fusese un soi de ambasador neoficial între Seiiki și Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Împăratul Neîncetat fusese curtenitor, ca de obicei. Îi dăduse o scrisoare pe care s-o ducă în Ginura, așa cum obișnuia el să facă, și vorbiseră mult timp despre ceea ce se întâmpla pe alte continente.

Părea liniște peste tot în lume, și totuși Tané era neliniștită. Ceva anume o chema dintr-un trecut îndepărtat.

Nayimathun o aștepta în Curtea cea Mare, înconjurată de curteni lacustrini bine îmbrăcați, care-i atingeau cu grijă câte-un solz, ca binecuvântare. Tané urcă în șa și-și puse mănușile.

— Ai scrisoarea? întrebă dragonița.

— Da.

Tané o mângâie pe gât.

— Ești pregătită, Nayimathun?

— Întotdeauna.

Porni spre cer și în curând erau deasupra Mării Soarelui Dănțuitor. Piraților încă-i cutreierau apele. Deși discuțiile cu Inysul erau în desfășurare, boala roșie încă nu era ținută în frâu, iar deocamdată, Marele Edict rămânea valabil. Tané bănuia că așa avea să rămână timp de multă vreme.

Împărăteasa de Aur încă era pe-acolo, pe undeva. Avea să trăiască atât timp cât ținea opreliștea de-a cutreiera mările, și

atât timp cât ea era în viață, negoțul cu carne de dragon avea să meargă mai departe. Tané avea de gând să se țină de jurământul pe care i-l făcuse pe Komoridu, la umbra dudului. De îndată ce i se vindecaseră rănile, începuse să se pună pe picioare, alături de Onren și de Dumusa. Curând, avea să fie pregătită să se întoarcă printre valuri.

Despotul din Seiiki o răsplătise pentru faptele sale din Hău. Îi dăruise un conac în Nanta și îi redase viața de dinainte.

În afară de Susa. Pierderea ei avea să fie ca vârful unei săgeți înfipte în ea, prea adânc ca să poată fi scoasă. În fiecare zi, se aștepta să apară o altă nălucă a apei. O nălucă fără cap.

Nayimathun o duse înapoi în Ginura, unde lăsă scrisoarea și se întoarse la Castelul Florilor de Sare. În timp ce-și pieptăna părul, își îndreptă privirea către oglinda din aramă și-și plimbă degetul peste cicatricea de pe obraz. Cicatricea care-i așternuse calea către Hău.

Se schimbă de hainele murdare de pe drum și-și aruncă mantia pe umeri. La asfințit, porni spre golful Ginura, unde Nayimathun se scălda pe aceeași plajă pe care fusese capturată. Tané se îndreptă spre apa mică.

— Nayimathun, spuse ea, punându-i o mână pe solzi, aș vrea să merg acum. Dacă mă poți duce.

Privirea aceea sălbatică o întâlni pe-a ei.

— Da, răspunse dragonița. Spre Komoridu.

e

Cu puțin timp înainte, Tané se întorsese în satul Ampiki – în prima vizită din copilărie – ca să caute orice urmă a lui Neporo de Komoridu. Satul nu mai fusese reconstruit după foc. Singurii locuitori de-acolo erau tinerii care adunau alge de pe țărm.

Se întorsese pe Insula Penelor pentru a discuta cu Bătrânul Vara, care-o primise cu brațele deschise. Îi spusese tot ce știa despre Neporo, deși erau foarte puține lucruri. Scria câte ceva prin documente despre căsătoria ei cu un pictor, mai erau câteva scrisori legate de ridicarea la putere a unui nou

conducător la Răsărit și câteva desene cochete cu felul în care-ar fi putut arăta regina insulei Komoridu.

În final, o putea găsi într-un singur loc.

Lumina pulsa prin trupul lui Nayimathun în timp ce zbura. Când insula Komoridu îi apăru în față – o pată de cerneală pe fața mării –, ea coborî pe nisipul ei, iar Tané alunecă din șa.

— Te-aștept aici, spuse Nayimathun.

Tané o mângâie drept răspuns. Aprinse felinarul și porni printre copaci.

Aceea-i era moștenirea. Insula proscrișilor.

Într-o zi aleasă de soartă, pe când era copilă, în Ampiki, Tané urmărise un fluture până la mare. Bătrânul Vara îi spusese că, în unele povești, fluturii erau spiritele morților, trimise de către marele Kwiriki. La fel ca dragonii, fluturii-și puteau schimba înfățișarea, și astfel, marele Kwiriki, în înțelepciunea lui, și-i alesese drept soli din planul ceresc. Dacă n-ar fi fost acel fluture, Tané ar fi pierit laolaltă cu părinții ei, iar giuvaierul s-ar fi pierdut.

Ceasuri întregi umblă prin pădurea tăcută. Ici și colo, zărea urme din ceea ce trebuia să fi fost acolo cu o mie de ani înainte. Temeliile unor case demult prăbușite. Cioburi de oale. Tăișul unui topor. Se întreba dacă, dedesubt, pământul era plin de oseminte. Nesigură ce și din ce pricină căuta, merse până când dădu de o peșteră. Înăuntru, găsi statuia unei femei, cioplită în piatră, cu fața roasă de vreme, dar întreagă.

Tané cunoștea acest chip. Era al ei.

Puse felinarul jos și îngenunche în fața Primei Născute. În mintea ei, se gândise la o grămadă de lucruri pe care să i le spună, dar când se trezi aici, avu un singur lucru de spus:

— Mulțumesc!

Neporo o privi, tot fără să clipească.

Tané o privi, simțindu-se de parcă ar fi fost într-un vis. Rămase până când se stinse felinarul. În întuneric, urcă treptele pe care le mai urcase o dată, spre dudul sfâșiat ce murise la lumina stelelor. Tané se întinse lângă el și adormi.

Dimineață, ținea un fluture alb în palma făcută căuș, iar coasta-i era umedă de sânge.

76. Apus

Trandafirul Veșnic se apropia de coasta de apus a Yscalinului. De când dispăruse Fýredel, locuitorii lui începuseră să repare stricăciunile făcute în Anii Draconici. Se plantă lavandă pe câmpurile ce fuseseră arse. Și, curând, perii roșii aveau să îndulcească din nou străzile din Cárscaro.

Marsuinii săreau laolaltă dintre valuri și împroșcau cu apă. Se lăsa înserarea, dar Ead nu se simțise nicicând mai trează. Vântul sărat îi juca prin păr, iar ea-l inspiră adânc în plămâni.

Abatesă. Cea care stătea acolo unde stătuse odinioară Maica. Paznică a portocalului.

Toată viața, fusese slujnică. Niciodată nu știuse ce însemna să cârmuiești. Petrecuse și destul timp alături de Sabran pentru a ști că o coroană era o greutate mare de dus – dar Abația Portocalului nu avea nicio coroană. Ea nu era o împărătească sau o regină, ci doar o mantie printre multe altele.

Avea să afle unde se ascunsese Fýredel și să-l ucidă, la fel cum îl ucisese și pe stăpânul său. N-avea să aibă liniște până ce singurul foc ce se înălța venea din partea portocalului și a magilor ce se hrăneau din rodul său. Iar când Steaua Pletoasă avea să se reîntoarcă, echilibrul avea să fie restabilit.

Gian Harlowe veni să i se alăture la pupa, cu pipa de lut în mână. O aprinse cu un amnar, răsuflă adânc și scoase un fuior de fum albăstrui. Ead îl privi îndepărtându-se.

— Regina Marosa are să poftească suveranii străini la curtea ei în primăvară, din câte-am auzit, zise el. Ca să redeschidă Yscalinul.

Ead încuviință din cap.

— Să nădăjduim că această pace are să țină!

— Mda.

O vreme se-auzi numai sunetul valurilor.

— Căpitane, spuse Ead, iar Harlowe scoase un mormăit, la curtea inyshiană umblă zvonuri despre dumneavoastră, șușotite prin umbre. Zvonuri cum c-ați fi curtat-o pe regina Rosarian.

Urmări cum i se înnegura chipul.

— Zice-se că voiați s-o duceți în Laguna Laptelui.

— Laguna Laptelui e-o legendă, răspunse el, tăios. O poveste șoptită copiilor și îndrăgostirilor cuprinși de deznădejde.

— O tânără înțeleaptă mi-a spus cândva că toate legendele se nasc dintr-un sâmbure de adevăr.

— Tu vrei adevărul, sau regina Inysului?

Ead așteptă, urmărindu-i chipul. Acei ochi erau într-un trecut îndepărtat.

— N-a prea semănat niciodată cu Rose.

Vocea i se îmblânzi.

— S-a născut noaptea, știi? Se zice că asta face un copil să fie trist din fire… Dar Rose a venit pe lume la cântul ciocârliei.

Trase din nou din pipă.

— E mai bine, spuse el, ca unele adevăruri să fie îngropate. Ca unele castele să rămână în cer. Există făgăduințe ascunse în poveștile rămase nedepănate. Pe tărâmul umbrelor, cunoscute doar de câțiva oameni.

Privi spre ea.

— Tu ar trebui să știi asta, Eadaz uq-Nāra. Tu, ale cărei taine vor fi cântate cândva.

Zâmbind ușor, Ead își îndreptă privirea către stele.

— Cândva, poate. Dar nu astăzi.

Personajele poveștii

Numele răsăritene sunt trecute cu numele de familie mai întâi. Numele apusene și ale celor de la Miazănoapte și de la Miazăzi sunt trecute cu numele mic mai întâi.

POVESTITORII

Arteloth „Loth" Beck: Moștenitorul de drept al înstăritei provincii a munților Leas din Inys și a domeniului Goldenbirch. Fiul cel mare al lordului Clarent și al lui lady Annes Beck, fratele lui Margret Beck și cel mai apropiat prieten al lui Sabran a IX-a a Inysului.

Eadaz du Zāla uq-Nāra *(cunoscută și drept* Ead Duryan): O inițiată a Abației Portocalului, deghizată la momentul poveștii într-o Cameristă de Rând din Casa de Sus a lui Sabran a IX-a. Este o urmașă a lui Siyāti uq-Nāra, care a fost cea mai apropiată prietenă a lui Cleolind Onjenyu.

Niclays Roos: Anatomist și alchimist din Statul Liber al Mentendonului, fost prieten al lui Edvart al II-lea. A fost alungat de Sabran a IX-a a Inysului pe Orisima, ultimul avanpost comercial din Apus.

Tané: O orfană seiikineză trimisă să învețe în Casele de Învățătură în copilărie, pentru a se pregăti să intre în Înalta Strajă a Mării. Învățăcel principal din Casa de Miazăzi.

RĂSĂRIT

Ofițerul-Șef: Oficialul responsabil pentru securitatea postului mentez de negoț de pe Orisima.

Amiralul: Comandantul Înaltei Străji a Mării. Conducătorul Clanului Miduchi. La momentul poveștii, călărește pe Tukupa cea Argintie.

Bătrânul Vara: Vindecător și arhivist la Sala Vane de pe Insula Penelor.

Dumusa: Învățăcel principal din Casa de Apus, provenind

din clanul Miduchi. Bunicul ei din partea tatălui a fost un explorator de la Miazăzi, executat pentru că a încălcat Marele Edict.

Ghonra: Moștenitoarea Flotei Ochiului de Tigru, fiica adoptivă a Împărătesei de Aur și căpitan al *Corbului Alb*. Îi place să se numească „Prințesa Mării Soarelui Dănțuitor”.

Guvernatorul Capului Hisan: Oficialul răspunzător de administrarea regiunii seiikineze a Capului Hisan. El trebuie să se asigure de respectarea legii seiikineze de către coloniștii lacustrini și mentezi.

Guvernatoarea din Ginura: Oficialul care răspunde de administrarea capitalei seiikineze Ginura. Este și magistrat-șef în Seiiki. Potrivit datinii, acest post este mereu ocupat de cineva din Casa Nadama.

Ishari: Învățăcel din Casa de Miazăzi. Colegă de cameră cu Tané.

Împărăteasa de Aur: Conducătoarea Flotei Ochiului de Tigru – cea mai impunătoare flotă de pirați din Răsărit, alcătuită din aproximativ 40 000 de pirați – și căpitan al celei mai mari corăbii din flotă, *Căutarea*. Ea conduce negoțul cu carne de dragon, în afara legii.

Kanperu: Învățăcel din Casa de Apus.

Laya Yidagé: Tălmăcitoarea Împărătesei de Aur. A fost luată prizonieră de Flota Ochiului de Tigru după ce-a încercat să-și urmeze aventurosul tată în Seiiki.

Marea Împărătească Văduvă: Membră a Casei Lakseng după căsătorie. A fost regenta oficială a nepotului ei, Împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri, cât timp acesta a fost minor.

Moyaka Eizaru: Doctor din Ginura. Tatăl lui Purumé. Prieten și fost elev al lui Niclays Roos.

Moyaka Purumé: Anatomistă și botanistă din Ginura. Fiica lui Eizaru. Prietenă și fostă elevă a lui Niclays Roos.

Muste: Asistentul lui Niclays Roos de pe Orisima. Tovarășul Panayei.

Nadama Pitosu: Despotul din Seiiki și, la momentul poveștii, conducătorul Casei Nadama. Provine din stirpea

Primului Despot, care a pus mâna pe arme ca să răzbune prăbușirea Casei Noziken.

Onren: Învățăcel principal din Casa de Răsărit.

Padar: Navigator pe corabia *Căutarea*.

Panaya: Locuitoare a Capului Hisan și tălmăcitoare a coloniștilor de pe Orisima. Tovarășa lui Muste.

Susa: Locuitoare a Capului Hisan și prietena din copilărie a lui Tané. Copil al străzii, până când a fost adoptată de un hangiu.

Turosa: Învățăcel principal din Casa de Miazănoapte, urmaș al clanului Miduchi, cunoscut pentru priceperea în lupta cu sabia. Vechiul rival al lui Tané.

Viceregele de pe Orisima: Oficialul mentez care supraveghează portul comercial de pe Orisima.

PERSONAJE ISTORICE ȘI DECEDATE DIN RĂSĂRIT

Domnița-care-umblă-prin-Zăpadă: Personaj semilegendar. L-a oblojit pe Kwiriki pe vremea când era rănit și deghizat în pasăre. Pentru a-i mulțumi, Kwiriki i-a cioplit Tronul Curcubeului și i-a dat putere asupra Seiikiului. A fost membră fondatoare a Casei Noziken și prima împărătească din Seiiki.

Fetița Umbrelor: Figură mitică. O fată de țăran care și-a jertfit viața pentru a-i înapoia Dragoniței Primăverii giuvaierul ce-i fusese furat.

Neporo: Se numește pe sine însăși Regina de pe Komoridu. Se cunosc foarte puține lucruri despre ea.

Noziken Mokwo: Fostă împărătească din Seiiki. Conducătoarea Casei Noziken pe vremea domniei ei.

MIAZĂZI

Chassar uq-Ispad: Mag de la Abația Portocalului și principala legătură cu lumea exterioară. Se dă drept ambasadorul regelui Jantar și al reginei Saiyma ai Ersyrului ca să aibă acces la curțile străine. A ajutat la creșterea lui Eadaz uq-Nāra după moartea subită a mamei ei bune. Chassar are darul îmblânzirii păsărilor, folosindu-se adesea de Sarsun și

Parspa pentru a-și duce munca la bun sfârșit.

Jantar I (cel Preafrumos): Regele Ersyrului și conducătorul Casei Taumargam. Soțul reginei Saiyma și un aliat al Abației Portocalului

Jondu du Ishruka uq-Nāra: Prietenă din copilărie și mentor al lui Eadaz uq-Nāra. A fost trimisă în Inys să o găsească pe Ascalon. Precum Eadaz, este o urmașă a lui Siyāti uq-Nāra.

Kagudo Onjenyu: Înalta Conducătoare a Domeniului Lasiei și, la momentul poveștii, conducătoarea Casei Onjenyu. Este o urmașă a lui Selinu, Păstrătorul Jurământului, din partea fiului său, fratele vitreg al lui Cleolind Onjenyu. Kagudo este o aliată a Abației Portocalului și a fost păzită de Domnițele Roșii încă din ziua în care s-a născut.

Mita Yedanya: Abatesa Portocalului. În trecut, a fost *munguna,* sau presupusa moștenitoare.

Nairuj Yedanya: Domniță Roșie a Abației Portocalului și presupusa *munguna* a acesteia.

Saiyma Taumargam: Regina consoartă a Ersyrului și soția lui Jantar I.

PERSONAJE ISTORICE ȘI DECEDATE DE LA MIAZĂZI

Cel ce Cântă în Zori: Profet străvechi al Ersyrului. Printre prezicerile sale, a spus că soarele va răsări din Muntele Groazei și va rade de pe fața pământului Gulthaga, prinsă într-un război crâncen cu poporul său.

Cleolind Onjenyu (Maica *sau* Domnița): Prințesa încoronată a Domeniului Lasiei și fiică a lui Selinu, Păstrătorul Jurământului. Întemeietoarea Abației Portocalului. Religia Virtuților Cavalerilor propovăduiește că ea s-a căsătorit cu sir Galian Berethnet și a devenit regină consoartă a Inysului după ce acesta l-a înfrânt pe Nenumit pentru a o salva. Membrii Abației cred că de fapt Cleolind l-a înfrânt pe Nenumit, iar cei mai mulți cred că n-a trăit alături de Galian. Cleolind a murit la scurt timp după ce a plecat din Abație cu treburi necunoscute, nu cu mult după întemeierea acesteia.

Regele Trist: Figură semimitică, despre care se spune că ar

fi fost un rege timpuriu al Casei Taumargam. A rătăcit prin deșert, pe urmele unei năluciri cu soția lui, Regina Fluture, și a murit de sete. Ersyrienii se folosesc de el ca de eroul unei povești cu tâlc, cel mai adesea pentru a-i preveni pe ceilalți cu privire la dragostea oarbă.

Regina Fluture: Figură semimitică. A fost o regină consoartă preaiubită a Inysului, care a murit de tânără, afundându-și soțul într-o durere fată margini.

Selinu Păstrătorul Jurământului: Înalt Conducător al Lasiei și conducătorul Casei Onjenyu pe vremea când Nenumitul s-a stabilit în Yikala. A organizat o loterie a vieților pentru a îmbuna fiara, care s-a încheiat abia când fiica lui, Cleolind, a fost aleasă ca jertfa.

Siyāti uq-Nāra: Preaiubita prietenă și slujitoare a lui Cleolind Onjenyu. A devenit Abatesă a Portocalului după moartea lui Cleolind în străinătate. Mulți frați și surori din Abație sunt urmașii lui Siyāti din partea celor șapte copii ai ei.

Zāla du Agriya uq-Nāra: Soră a Abației și mama bună a lui Eadaz du Zāla uq-Nāra. A fost otrăvită când Eadaz avea șase ani.

ÎNTINDEREA VIRTUȚILOR

Aleidine Teldan utt Kantmarkt: Membră a înstăritei familii Teldan, a fost înnobilată după căsătoria cu lordul Jannart utt Zeedeur, viitorul duce de Zeedeur. La momentul poveștii este cunoscută drept Ducesa Văduvă de Zeedeur. Bunica lui Truyde.

Annes Beck (lady Goldenbirch): Fiica baronului și a baronesei de Greensward. Contesă de Goldenbirch prin căsătoria cu lordul Clarent Beck. Mama lui Arteloth și Margret. Fostă Doamnă din Dormitor a lui Rosarian a IV-a a Inysului.

Arbella „Bella” Glenn (vicontesă Suth): Una dintre cele trei Doamne din Dormitor ale lui Sabran a IX-a a Inysului și Păstrătoarea Giuvaierelor Reginei. A fost și Doamnă din Dormitor, doică și Stăpâna Robelor pentru răposata Rosarian a IV-a. De la moartea lui Rosarian, nu a mai scos o vorbă.

Aubrecht al II-lea (Prințul Roșu): Înaltul Prinț al Statului Liber al Mentendonului, la momentul poveștii, conducătorul Casei Lievelyn. Strănepotul răposatului prinț Leovart și nepotul răposatului prinț Edvart. Fratele Ermunei, al Bedonei și al lui Betriese. Este cel mai mare dintre frați.

Bedona Lievelyn: Prințesă a Statului Liber al Mentendonului. Sora lui Aubrecht, a Ermunei și a lui Betriese.

Betriese Lievelyn: Prințesă a Statului Liber al Mentendonului. Sora lui Aubrecht, a Ermunei și a Bedonei. Este cea mai mică dintre frați, s-a născut chiar după Bedona, care-i este geamănă identică

Calidor Stiliwater: Al doilea fiu al Neldei Stiliwater, Ducesa Curajului. Tovarăș al lui lady Roslain Crest și tatăl lui lady Elain Crest.

Căpetenia Askrdalului: Nobilul de rang cel mai înalt din străvechiul Ducat al Askrdalului din Hróth. Prieten al lui lady Igrain Crest.

Clarent Beck (lord Goldenbirch): Conte de Goldenbirch și Țiitorul Provinciilor Leas. Tovarășul lui lady Anne Beck. Tatăl lui Arteloth și Margret.

Elain Crest: Fiica lui lady Roslain Crest și a lordului Calidor Stiliwater. Se așteaptă ca ea să moștenească Ducatul Dreptății, după mama ei, care urmează să-l preia.

Ermuna Lievelyn: Prințesă încoronată a Statului Liber al Mentendonului și arhiducesă de Ostendeur. Sora lui Aubrecht, a Bedonei și a lui Betriese.

Estina Melaugo: Șefa echipajului de pe *Trandafirul Veșnic*.

Gautfred Plume: Timonier pe *Trandafirul Veșnic*.

Gian Harlowe: Corsar inyshian și căpitan al *Trandafirului Veșnic*. Se zvonește că ar fi fost ibovnicul lui Rosarian a IV-a a Inysului, care i-a dăruit corabia.

Grance Lambren: Membru al Cavalerilor Corpului.

Gules Heath: Cel mai vechi membru al Cavalerilor Corpului.

Hallan Bourn: Doctorul Regal al lui Sabran a IX-a a Inysului.

Helchen Roos: Mama lui Niclays Roos. S-a înstrăinat de

fiul ei de zeci de ani.

Igrain Crest: Ducesa Dreptății, Înaltă Trezorieră a Inysului și, la momentul poveștii, conducătoarea Casei Crest. A fost regentă din toate punctele de vedere în afară de nume pe vremea când Sabran a IX-a a Inysului era minoră și a rămas sfetnica ei de încredere în Sfatul Virtuților.

Jillet Lidden: Domnișoară de onoare în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului. Adesea cântă la curte.

Joan Dale: Membră a Cavalerilor Corpului și a doua după sir Tharian Lintley. Este o rudă îndepărtată a lui sir Antor Dale.

Kalyba (Doamna din Pădure *sau* Vrăjitoarea din Inysca): Un personaj misterios din istoria inyshiană. Creatoarea lui Ascalon. Se spune că trăia în crângul-fărmăcat din partea de miazănoapte a Inysului și că răpea și ucidea copii.

Katryen „Kate" Withy: Stăpâna Robelor și una dintre cele trei Doamne din Dormitor ale lui Sabran a IX-a a Inysului. Este nepoata preferată a lordului Bartal Withy, Ducele Tovărășiei.

Kitston Glade: Poet de curte al lui Sabran a IX-a a Inysului și prieten al lordului Arteloth Beck. Unicul moștenitor al contelui și contesei de Honeybrook. Moștenitor de drept al provinciei Ținuturilor de Jos.

Lemand Fynch: Actual Duce al Cumpătării și Lord Amiral al Inysului în locul unchiului său dispărut, lordul Wilstan Fynch, al cărui loc îl ocupă în Sfatul Virtuților. Conducătorul actual al familiei Fynch.

Linora Payling: Fiică a contelui și contesei de Payling Hill. Este Cameristă de Rând în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Margret „Meg" Beck: Fiica și cel mai mic copil al lordului Clarent și al lui lady Annes Beck. Este Cameristă de Rând în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului și Paznică a Bibliotecii Iatacului. Sora lui Arteloth Beck.

Marke Birchen: Membru al Cavalerilor Corpului.

Marosa Vetalda: Donmata Yscalinului. Fiica lui Sigoso al III-lea și a răposatei sale tovarășe, regina Sahar.

Nelda Stiliwater: Ducesa Curajului și Doamnă Cancelar a Inysului. Conducătoarea actuală a familiei Stiliwater.

Oliva Marchyn: Mama Domnișoarelor, care supraveghează Domnișoarele de Onoare.

Oscarde utt Zeedeur: Duce de Zeedeur și ambasador mentez în Regatul Inysului. Fiul lordului Jannart utt Zeedeur și al lui lady Aleidine Teldan utt Kantmarkt.

Priessa Yelarigas: Prima Doamnă din Dormitor a donmatei Marosa din Yscalin.

Ranulf Heath cel Tânăr: Conte de Deom și Paznic al Lacurilor. Tatăl său, Ranulf Heath cel Bătrân, a fost prințul consort al lui Jillian a VI-a a Inysului, bunica lui Sabran a IX-a.

Raunus al III-lea: Rege al Hróthului și conducător actual al casei Hraustr. **Ritshard Ellen** Ducele Mărinimiei și capul actual al familiei Eller. Membru al Ducilor Spirituali.

Roslain Crest: Doamnă Șefa din Dormitor a lui Sabran a IX-a a Inysului și moștenitoare de drept a Ducatului Dreptății. Mama ei, lady Helain Crest, a ocupat aceeași poziție în casa lui Rosarian a IV-a. Roslain este tovarășa lordului Calidor Stiliwater, mama lui lady Elain Crest și nepoata lui lady Igrain Crest.

Sabran a IX-a (cea Măreață): Cea de-a treizeci și șasea regină a Inysului și actuala conducătoare a Casei Berethnet. Fiica lui Rosarian a IV-a. Ca toate membrele dinastiei ei, pretinde că provine din stirpea lui sir Galian Berethnet și a prințesei Cleolind de Lasia.

Seyton Combe (Șoimul de Noapte): Duce al Cuviosiei, Secretar Principal și stăpânul iscoadelor lui Sabran a IX-a.

Sigoso al III-lea: Rege al Yscalinului și actual conducător al Casei Vetalda, ce se numește, la momentul de față, *Rege Întrupat.* Cândva credincios Întinderii Virtuților, s-a lepădat de Virtuțile Cavalerilor și a jurat credință Nenumitului. Tatăl Marosei Vetalda, fiica lui cu Sahar Taumargam.

Tallys: Ajutor de bucătar din Casa de Jos a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Tharian Lintley: Căpitan al Cavalerilor Corpului, garda

personală a lui Sabran a IX-a a Inysului. Deși are sânge de om de rând, a devenit membru al Sfatului Virtuților după ce a fost uns cavaler.

Thim: Dezertor de pe *Porumbelul Negru,* la momentul poveștii, artilerist pe *Trandafirul Veșnic*.

Triam Sulyard: Fost paj în Casa de Jos a lui Sabran a IX-a a Inysului, apoi scutier al lui sir Marke Birchen. S-a căsătorit în taină cu lady Truyde utt Zeedeur.

Truyde utt Zeedeur: Moștenitoarea de drept a Ducatului Zeedeur. Fiica lui Oscarde utt Zeedeur și a răposatei sale tovarășe. Slujește ca domnișoară de onoare în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Wilstan Fynch: Ducele Cumpătării, Lord Amiral al Inysului și prinț consort al răposatei Rosarian a IV-a a Inysului. A devenit ambasador rezident al Regatului Yscalinului după moartea acesteia. Nepotul lui, lordul Lemand Fynch, îi ocupă poziția în Sfatul Virtuților în lipsa lui.

PERSONAJE ISTORICE ȘI DECEDATE DIN ÎNTINDEREA VIRTUȚILOR

Antor Dale: Cavaler care s-a căsătorit cu Rosarian I a Inysului după ce i-a făcut curte în văzul tuturor. Tatăl ei, Isalarico al IV-lea al Yscalinului, și-a dat încuviințarea pentru nunta lor, pentru că era pe placul poporului. Sir Antor Glade întruchipează idealurile tuturor cavalerilor.

Brilda Glade: Doamnă-Șefa din Dormitor pentru Sabran a VII-a a Inysului, care i-a devenit în cele din urmă tovarășă.

Carnelian I (Floarea Ascalonului): A patra regină a Casei Berethnet.

Carnelian a III-a: A douăzeci și cincea regină a Casei Berethnet. A pricinuit tulburări când nu a vrut să tocmească o doică pentru fiica ei, prințesa Marian. S-a îndrăgostit de lordul Rothurt Beck, dar nu a reușit să se mărite cu el.

Carnelian a V-a (Porumbița îndoliată): A treizeci și treia regină a Casei Berethnet, cunoscută pentru vocea ei frumoasă și pentru perioadele de tristețe. Străbunica lui Sabran a IX-a a Inysului.

Edrig de Arondine: Prieten de încredere al lui sir Galian Berethnet, care i-a slujit drept cavaler. Când Galian a fost încoronat rege al Inysului, Edrig a fost numit Paznicul Provinciilor Leas și a primit numele de familie *Beck*.

Edvart al II-lea: Înalt Prinț al Statului Liber al Mentendonului. Edvart și fiica lui nou-născută au murit la scurt timp după Jannart utt Zeedeur, pe vremea Groazei din Brygstad, când jumătate din curtea menteză a murit de boala asudării. A fost urmat la tron de către unchiul său, Leovart.

Galian Berethnet (Sfântul *sau* Galian Înșelătorul): Primul Rege al Inysului. Galian s-a născut în satul inyscan Goldenbirch, dar a ajuns la rangul de scutier pentru Edrig de Arondine. Religia Virtuților Cavalerilor, întemeiată de Galian pe baza codului cavaleresc, propovăduiește faptul că el l-a înfrânt pe Nenumit în Lasia, s-a căsătorit cu prințesa Cleolind din Casa Onjenyu și a întemeiat, alături de ea, Casa Berethnet. Preamărit în Întinderea Virtuților, dar disprețuit prin alte părți, adepții săi cred că Galian Berethnet domnește în Halgalant, curtea din ceruri, unde îi așteaptă pe cei drepți la Masa cea Mare.

Glorian a II-a (Glorian Blestemul-Cerbilor): A zecea regină a Casei Berethnet. Vânătorească extrem de înzestrată. Căsătoria ei cu Isalarico al IV-lea, conducătorul Yscalinului, a inclus țara acestuia în Întinderea Virtuților.

Glorian a III-a (Glorian Pavăza-Inimii): A douăzecea regină a Casei Berethnet, de departe cea mai cunoscută și cea mai iubită dintre ele. A condus Inysul pe vremea Marii Năpaste și este cunoscută pentru că și-a dus fiica nou-născută, pe Sabran a VII-a, pe câmpul de luptă. Această faptă i-a însuflețit pe soldații ei să lupte până la capăt.

Haynrick Vatten: Custode al Mentendonului în vremea Marii Năpaste. A fost făgăduit de soț viitoarei Sabran a VII-a a Inysului la vârsta de patru ani. Casa Vatten, care conducea Mentendonul de veacuri întregi în numele Casei Hraustr, a fost în cele din urmă detronată și exilată înapoi în Hróth, dar urmașii ei încă dețineau frâiele puterii în Mentendon.

Isalarico al IV-lea (cel Binevoitor): Rege al Yscalinului și

prinț consort al Inysului. Și-a închinat țara Întinderii Virtuților prin căsătoria cu Glorian a II-a a Inysului.

Jannart utt Zeedeur: Răposatul Duce de Zeedeur, înainte Marchiz de Zeedeur. A fost prieten apropiat al lui Edvart al II-lea al Mentendonului, ibovnic de taină al lui Niclays Roos și tovarăș al lui lady Aleidine Teldan utt Kantmarkt. Jannart era un istoric împătimit.

Jillian a VI-a: A treizeci și patra regină a Casei Berethnet. Bunica din partea mamei a lui Sabran a IX-a a Inysului. Jillian era înzestrată muzical, tolerantă din punct de vedere religios și susținea legături mai strânse între Întinderea Virtuților și restul lumii.

Leovart I: Înalt Prinț al Statului Liber al Mentendonului. Nu ar fi trebuit să stea pe tron, dar a convins Sfatul Virtuților să-i dea voie să-l păstreze pentru strănepotul său, Aubrecht, pe care Leovart I-a numit prea blând și nepriceput pentru a putea cârmui. Era cunoscut pentru cererea în căsătorie a nenumărate femei de sânge nobil și regesc.

Lorain Crest: Una dintre cei șase membri ai Sfintei Suite, prietenă a lui sir Galian Berethnet. Dame Lorain este amintită în Inys drept Cavalerița Dreptății.

Regina de Nicicând: Porecla Prințesei Sabran a Inysului, fiica lui Marian a IV-a. A fost a douăzeci și patra femeie de sânge regesc din Casa Berethnet, dar a murit la nașterea viitoarei Rosarian a II-a, înainte de-a apuca să fie încoronată.

Rosarian I-a (Preaiubita Tuturor): A unsprezecea regină a Casei Berethnet. Domnia ei populară a adus datini din Yscalin – regatul tatălui ei, Isalarico al IV-lea.

Rosarian a II-a (Arhitecta Inysului): A douăzeci și patra regină a Casei Berethnet. A fost o arhitectă înzestrată care-a călătorit mult în tinerețe, pe vremea când era încă prințesă. Rosarian a proiectat personal multe clădiri din Inys, printre care și turnul cu ceas cu fațada de marmură de la palatul Ascalon.

Rosarian a IV-a (Regina Sirenă): A treizeci și cincea regină a Casei Berethnet, mama lui Sabran a IX-a a Inysului. A fost asasinată cu o rochie otrăvită.

Rothurt Beck: Conte de Goldenbirch. Carnelian a III-a s-a îndrăgostit de el, dar el era deja căsătorit.

Sabran a V-a: A șaisprezecea regină a Casei Berethnet. Cu domnia ei începe Veacul Nemulțumirii, în care-au domnit, una după alta, trei regine detestate de popor. A fost cunoscută pentru cruzimea ei și pentru viața de huzur.

Sabran a VI-a (cea Mândră): A nouăsprezecea regină a Casei Berethnet. Este cunoscută mai ales pentru aducerea Hróthului în Întinderea Virtuților prin căsătoria din dragoste cu Bardholt Hraustr. Încoronarea ei a pus capăt Veacului Nemulțumirii. Sabran și Bardholt au fost uciși de Fýredel, lăsând-o pe fiica lor, Glorian a III-a, să țină piept Marii Năpaste.

Sabran a VII-a: A douăzeci și una regină a Casei Berethnet. Fiica lui Glorian a III-a a Inysului. A fost logodită cu Haynrick Vatten, Custodele Mentendonului, încă din ziua nașterii sale. După moartea lui și abdicarea ei, Sabran s-a căsătorit cu principala ei Doamnă din Dormitor, lady Brilda Glade.

Sahar Taumargam: Prințesă din Ersyr, care a devenit regină consoartă a Yscalinului după căsătoria cu Sigoso al III-lea. Sora lui Jantar I al Ersyrului. A murit în condiții suspecte.

Wulf Glenn: Prieten și gardă de corp a lui Glorian a III-a a Inysului. Unul dintre cei mai faimoși cavaleri din istoria inyshiană, un ideal de curaj și galanterie. Este un strămoș al lui lady Arbella Glenn.

FĂPTURI NEOMENEȘTI

Aralaq: Ihneumon crescut la Abația Portocalului de către Eadaz și Jondu uq-Nāra.

Dragonița Imperială: Conducătoarea tuturor dragonilor lacustrini, aleasă pe căi misterioase. La vremea poveștii, Dragonița Imperială este o femelă care-a ieșit din găoace în Lacul Frunzelor Aurii, în anul 209 AE. Potrivit datinii, Dragonița Imperială sfătuiește familia regală de oameni din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri și alege care dintre moștenitori va ajunge pe tron

Fýredel: Conducătorul Armiei Draconice, credincios

Nenumitului și cunoscut drept *aripa lui dreaptă.* A condus o luptă crâncenă împotriva omenirii în anul 511 AE. Unii spun că ar fi ieșit din Muntele Groazei în același timp cu Nenumitul, iar alții cred că a ieșit în același timp cu frații săi, în vremea celei de-a Doua Mari Erupții.

Kwiriki: Socotit de către seiikinezi a fi primul dragon care a primit un călăreț din neamul oamenilor, preamărit ca zeitate. El a cioplit Tronul Curcubeului – distrus la momentul poveștii – din cornul lui. Seiikinezii cred că marele Kwiriki a plecat din planul ceresc și că el a trimis cometa care-a pus capăt Marii Suferințe. Fluturii sunt solii săi.

Nayimathun din Nămeții Adânci: Dragoniță lacustrină care a luptat în Marea Suferință. Hoinară din fire, este, la momentul poveștii, membră a Înaltei Străji a Mării.

Nenumitul: Un wyrm roșu uriaș, creat dintr-o răspândire a *sidenului* în miezul lumii. Este socotit prima făptură care-a ieșit din Muntele Groazei și căpetenia Armiei Draconice, care-a fost plăsmuită pentru el de către Fýredel. Se cunosc puține lucruri despre Nenumit, dar se presupune că țelul lui mai presus de toate este acela de a semăna prăpăd și de a cuceri omenirea. Confruntarea lui cu Cleolind Onjenyu și Galian Berethnet în Lasia, în anul 2 ÎAE, a stat la baza legendelor și credințelor din lumea întreagă.

Norumo: Dragon seiikinez și membru al Înaltei Străji a Mării.

Orsul: Unul dintre cei cinci Înalți Apuseni care au condus Armia Draconică pe vremea Marii Năpaste.

Parspa: Ultimul *hawiz* cunoscut – soi de pasăre uriașă, mâncătoare de plante, răspândită la Miazăzi. Ascultă doar de Chassar uq-Ispad, care-a și îmblânzit-o.

Sarsun: Vultur-de-nisip. Prieten al lui Chassar uq-Ispad și sol al Abației Portocalului.

Tukupa (cea Argintie): Dragoniță seiikineză bătrână, urmașă a lui Kwiriki. Potrivit datinii, călărețul ei este Amiralul din Seiiki, dar îi poate purta în spate și pe Despotul din Seiiki și pe familia lui.

Valeysa: Una dintre cei cinci Înalți Apuseni care au condus

Armia Draconică pe vremea Marii Năpaste.

Glosar.

Attifet Un acoperământ pentru cap purtat de femeile din provinciile din partea de miazănoapte a Inysului. Se îndoaie la mijloc, dându-i forma unei inimi.

Baldachin: Un acoperământ împodobit care stă deasupra *platformei centrale* a unui *sanctuar*.

Bardament: Armură pentru cai.

Bătătură: Curte mică.

Bodmin: Felină sălbatică, despre care se știe că hălăduiește prin mlaștinile din Inys. Are blana călduroasă și, din pricina rarității, scumpă.

Bumb: Scut mic.

Capsuferind: Termen inyshian pentru depresie sau indispoziție. Este răspândit în Casa Berethnet.

Cherchelit: beat.

Cingătoare: Lanț cu bijuterii, purtat la șolduri, pe post de curea.

Ciocnit: beat.

Colan: Lanț sau colier cu bijuterii.

Crâng-fărmăcat: Pădure sălbatică din partea de miazănoapte a Inysului, care desparte provinciile Leas de lacuri. Este asociat cu legenda Doamnei din Pădure.

Dipsas: Veninul unui șarpe mic, răspândit prin Ersyr.

Divan: Scaun din lemn tapițat, nu cu mult deosebit de o canapea. În case mai sărace, poate fi fără tapițerie.

Eria: Deșert de sare colosal, aflat dincolo de Poarta lui Ungulus. Nu se cunoaște nicio făptură vie care să fi reușit să-l treacă.

Fartingal: O fustă rotundă prinsă cu os de balenă, purtată pe sub rochiile inyshiene și yscaleze pentru a le da o formă anume, de clopot.

Focul-vulpii: Bioluminescență cauzată de ciupercile intrate în putrefacție.

Fondantă: Sâmbure de fenicul învelit în zahăr.

Furmigă: Furnică.

Fustian: Un așternut greu pentru pat, croit din pânză sârmoasă.

Gralpomadă: Floare inyshiană. Seva pe care o produce este valoroasă – amestecată cu apă, alcătuiește o cremă groasă, care curățț și înmiresmează părul. Când e pregătită cum trebuie, induce somn.

Guturai: Alergie.

Halat: Veșmânt până în podea, purtat peste cămașa de noapte pentru mai multă căldură. De obicei, este fără mâneci și legat cu o eșarfa.

Halebardă: Armă seiikineză pentru două mâini, cu o lamă curbată, lată, într-un capăt.

Halgalant: Viața de apoi în religia Virtuților Cavalerilor, despre care se spune că a fost clădită de sir Galian Berethnet după moarte. Este un castel splendid, ridicat pe niște pământuri mănoase, unde regele Galian ține ospețe la Masa cea Mare, alături de cei drepți.

Herigald: Veșmânt purtat de sanctarienii din Inys, croit de obicei din pânză verde cu alb. Unii cred că aceste culori reprezintă frunzele și mugurii păducelului.

Iscoadă: Spion.

Lamantin: Vacă de mare.

Livada Zeilor: Viața de apoi în religia politeistă predominantă în Lasia.

Marcepan: Marțipan.

Marsuin: Delfin.

Mlădiță agățătoare: Iederă. Înflorește mult vara.

Morgishiană: Limbă ce provine de pe insula inyshiană Morga.

Molimă: Ciuma bubonică. Odată, reprezenta o mare primejdie, dar la vremea poveștii, s-a stins aproape de tot.

Munguna: Presupusa moștenitoare a Abației Portocalului.

Nudom: înjurătură inyshiană, ușoară, prescurtare de la „numele Domniței”.

Oboi: Instrument de suflat, din lemn.

Odolean: Valeriană.

Orasiuni: Rugăciuni.

Orris: Iris.

Osdemon: Os de ihneumon. Se folosește în Abația Portocalului la cioplirea arcurilor

Lectică-cu-baldachin: Lectică închisă.

Paj: însoțitor într-un palat regal inyshian, de obicei cu vârsta între șase și doisprezece ani. De obicei, duc solii și sarcini pentru persoane de rang nobil.

Pargh: Cârpă înfășurată în jurul feței și capului pentru a ține nisipul departe de ochi, cel mai adesea folosită în Ersyr.

Pasărea-jalei: Pasăre neagră inyshiană cu un strigăt ca al unui prunc răgușit. Legenda spune că o împărătească din Seiiki a înnebunit din pricina strigătului ei. Unii spun că păsările-jalei sunt posedate de spiritele pruncilor morți la naștere, în timp ce alții spun că al lor cântec poate duce la pierderea sarcinii. Prin urmare, ele au fost vânate de-a lungul istoriei seiikineze.

Pântecele de Foc: Miezul Lumii. Este izvorul *sidenului* și locul nașterii Nenumitului și al urmașilor săi, Înalții Apuseni. Sidenul se trage pe cale naturală din Pântecele de Foc prin copacii cu siden, care fac parte din echilibrul universal, dar spurcăciunile sale draconice – urmare a dezechilibrului – vin din Muntele Groazei.

Pârjolitoare: Un soi de corabie menteză de război care se folosește de un mecanism automat pentru a aprinde un fitil ce provoacă o explozie uriașă.

Pe mijloc: Pe orizontală, în forma unei dungi de pe o stemă.

Piatra soarelui: Cristal incolor extras din minele din Hróth, folosit de marinarii din vechime pentru a găsi soarele pe cer într-o zi noroasă. Potrivit datinii, piatra soarelui se taie în formă de mugur de portocală și se montează pe inelele dăruite Domnițelor Roșii din Abația Portocalului. Reprezintă legătura dintre o Domniță Roșie și lumina copacului, și reușita ei de-a-l găsi mereu.

Plevușcă: Pește de mare ce se hrănește de pe fundul mării. Cuvântul e folosit în Inys pe post de ocară.

Popușe: Păpușă.

Porumbel de stâncă: Porumbel mesager, folosit pentru a transmite scrisori.

Quart Meduză.

Samit: Material scump și greu, folosit la îmbrăcăminte și draperii.

Sanctuar: Clădire religioasă în Inys, unde aceia care cred în cele Șase Virtuți ale Cavalerilor se pot ruga și pot asculta învățăminte. Sanctuarele s-au dezvoltat din *abațiile* timpurii, unde cavalerii căutau alinare și călăuzire. Camera mare a unui sanctuar este de obicei rotundă, precum un scut, iar centrul se numește *miez*. Întotdeauna, prin apropiere, există un țintirim.

Sânge-de-scoică: Vopsea albăstruie, extrasă din melcii de mare din Marea Soarelui Dănțuitor. Folosită la vopseluri și produse de înfrumusețare seiikineze.

Scutier însoțitorul unui cavaler sau al unui cavaler rătăcitor, de obicei cu vârsta între paisprezece și douăzeci de ani.

Selinyeză: Limbă străveche de la Miazăzi, despre care se crede că ar proveni de dincolo de *Eria*. În cele din urmă, a intrat în diferitele dialecte din lasiană, dar se vorbește încă în forma ei inițială în Casa Onjenyu și de către surorile Abației Portocalului.

Siden: Un alt nume pentru magia de pământ. Vine din *Pântecele de Foc* și trece prin copacii cu siden. Sidenul este stăvilit de către *sterren*.

Skep; Stup.

Soare-din-miez-de-noapte: La lecțiile de alchimie predate de Niclays Roos, soarele-din-miez-de-noapte (cunoscut și ca soarele roșu sau Soarele lui Rosarian) reprezintă stadiul final al Marii Realizări. Soarele alb, care îl precede pe cel roșu, este un simbol al purificării după primul stadiu, al putrezirii.

Sori: Principala monedă a Ersyrului.

Stejăriță: Veveriță.

Sterren: Un alt nume pentru magia siderală. Se trage din Steaua Pletoasă, în forma unei substanțe numite „puroi de stea”.

Submare: Termen neutru din morgishiana veche care desemnează o ființă din neamul legendar al sirenelor.

Iepure blănos: Iepure sălbatic.

Trebuchet: Un soi de catapultă. Cândva, a fost folosit ca mașinărie de asediu, dar a fost modificat pentru a putea fi folosită împotriva Armiei Draconice în vremea Marii Năpaste.

Țintirim: Loc în care sunt îngropate oasele morților, de obicei lângă un *sanctuar*.

Umbo: Centrul înălțat al unui scut. În Inys, numele este dat platformei din inima unui *sanctuar,* de unde predică sanctarianul și unde se țin slujbe.

Vestă: Tunică fără mâneci.

Veston: Jachetă strâmtă, cu mâneci lungi și guler înalt.

Veșminte: Haine ceremoniale.

Vizieră: Mască de catifea, căptușită cu mătase. Purtătorul trebuie să muște o mărgea de lemn pentru a o ține pe loc.

Vrajă: Magie de apărare care necesită *siden* pentru a putea fi creată. Vrăjile au două forme: vrăji de pământ și vrăji de vânt. O vrajă de pământ poate fi făcută pe pământ, lemn sau piatră, și atrage atenția unui mag ori de câte ori se apropie cineva. O vrajă de vânt, care consumă mai mult siden, este o barieră în calea focului Draconic.

Wyverlandru: Wyvern tânăr.

Wyvern: Făptură draconică înaripată, cu două picioare. Precum Înalții Apuseni, wyvernii au venit din Muntele Groazei. Fýredel i-a împerecheat cu mai multe animale, pentru a da naștere soldaților Armiei Draconice, precum cocatricea. Fiecare wyvern este legat de un Înalt Apusean. Dacă Înaltul Apusean moare, flăcările wyvernilor săi se sting, întocmai precum flăcările din toate făpturile pe care le-au adus pe lume.

Zestre: Transfer de bani în urma căsătoriei.

Cronologie

ÎNAINTEA ACESTUI EV (ÎAE)

2 ÎEA: Prima Mare Erupție a Muntelui Groazei. Nenumitul iese din Pântecele de Foc și se așază în orașul lasian Yikala, aducând cu el molima draconică. Nenumitul este înfrânt și dispare.

Este întemeiată Abația Portocalului.

ACEST EV (AE)

1 AE: Întemeierea Ascalonului.

279 AE: Se alcătuiește Zaua Întinderii Virtuților când Isalarico al IV-lea al Yscalinului se căsătorește cu Glorian a II-a a Inysului.

509 AE: A doua Mare Erupție a Muntelui Groazei aduce pe lume Înalții Apuseni și wyvernii lor.

Fýredel plăsmuiește Armia Draconică.

511 AE: Marea Năpastă sau Marea Suferință începe, iar molima draconică se reîntoarce în lume.

512 AE: Casa Noziken se prăbușește. Marea Năpastă sau Marea Suferință se încheie cu sosirea Stelei Pletoase.

960 AE: Niclays Roos sosește la curtea lui Edvart al II-lea al Mentendonului și-l întâlnește pe Jannart utt Zeedeur.

974 AE: Prințesa Rosarian Berethnet este încoronată Regină a Inysului.

991 AE: Regina Rosarian a IV-a moare. Fiica ei, prințesa Sabran, este încoronată și-și începe perioada de regență. Tané își începe oficial perioada de studiu și pregătire în Înalta Strajă a Mării.

993 AE: Jannart utt Zeedeur moare, lăsându-și tovarășa, pe Aleidine Teldan utt Kantmarkt, văduvă. Edvart II al Mentendonului și fiica lui mor de boala asudării câteva luni mai târziu. Edvart este urmat pe tron de unchiul său, Leovart.

994 AE: Regina Sahar a Yscalinului moare, lăsând-o pe prințesa Marosa Vetalda ca singură moștenitoare a regelui

Sigoso.

995 AE: Se încheie regența reginei Sabran. Niclays Roos devine alchimistul ei de la curte.

997 AE: Ead Duryan sosește la curte. Tané o întâlnește pe Susa.

998 AE: Niclays Roos este alungat de la curte în avanpostul mentez de pe Orisima, din Capul Hisan.

1000 AE: Sărbătorirea a o mie de ani de domnie a Casei Berethnet

1003 AE: Truyde utt Zeedeur sosește la curtea inyshiană. Fýredel se trezește dedesubtul Muntelui Fruma și preia controlul asupra Cárscaro. La porunca lui, Yscalinul jură credință Nenumitului.

1005 AE: începe *Abația Portocalului.* Tané are nouăsprezece ani, Ead are douăzeci și șase, Loth are treizeci, iar Niclays Roos are șaizeci și patru.

{1} *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015 (n. red.).

{2} În heraldica medievală, un wyvern era un tip de dragon înaripat cu două picioare (n. tr.).

{3} *Creamgrail* (în orig.) (n. tr.).

{4} Dragoni cu cap de cocoș, prezenți în mitologie și în heraldica medievală (n. tr.).

{5} Șerpi înaripați prezenți în heraldica medievală (n. tr.).

{6} Poartă secundară într-o fortăreață (n. tr.).

{7} Fragment din poemul „Alas! Poor Queen", de Marion Angus (1865-1946) (n. tr.).

{8} William Shakespeare, *Richard al II-lea,* Actul 2, Scena IV, editura Adevărul Holding, București, 2009, trad. Mihnea Gheorghiu, p. 319 (n. red.).

{9} *Here be dragons* (în. eng.), expresie care desemnează teritorii necunoscute și potențial periculoase. Se vrea o imitare a practicii medievale de a desena pe hărți dragoni ori monștri în zonele încă neexplorate (n. red.).